

Chambre des Représentants de Belgique

SESSION ORDINAIRE 1990-1991

22 JUILLET 1991

PROJET DE LOI

portant le texte néerlandais du Code de commerce à l'exclusion du Livre Ier, titres VIII et IX, de la loi du 5 mai 1936 sur l'affrètement fluvial, des lois coordonnées du 25 septembre 1946 sur le concordat judiciaire, de la loi du 2 avril 1965 relative à la nationalité des navires de mer et l'immatriculation des navires de mer et des bateaux d'intérieur, de la loi du 5 juin 1928 portant révision du Code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime

EXPOSE DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

Le Gouvernement a l'honneur de soumettre à vos délibérations un projet de loi ayant pour objet l'établissement du texte néerlandais du Code de commerce.

Il s'agit d'un texte néerlandais ayant force de loi à l'égal du texte français. Notre droit commercial est demeuré principalement le droit des lois du 19ème siècle, dont le texte a été emprunté, largement, au Code de commerce de 1807. Seul le texte français de ces lois a, aujourd'hui, force légale.

Comme pour le Code civil, le Code pénal et le Code d'instruction criminelle, il est proposé de réviser les textes néerlandais officiels postérieurs à la loi du 18 avril 1898.

Le projet comprend le Code de commerce avec les modifications et les compléments insérés dans le

Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers

GEWONE ZITTING 1990-1991

22 JULI 1991

WETSONTWERP

houdende vaststelling van de Nederlandse tekst van het Wetboek van Koophandel met uitzondering van Boek I, Titel VIII en IX, van de wet van 5 mei 1936 op de binnenbevrachting, van de gecoördineerde wetten van 25 september 1946 op het gerechtelijk akkoord, van de wet van 2 april 1965 betreffende de nationaliteit van zeeschepen en de teboekstelling van zeeschepen en binnenschepen, en van de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de Koopvaardij en Zeevisserij

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De Regering heeft de eer u een ontwerp van wet ter goedkeuring voor te leggen, waarbij de Nederlandse tekst van het Wetboek van Koophandel wordt ingevoerd.

Bedoeld is een rechtsgeldige Nederlandse tekst, gelijkwaardig met de Franse. Ons handelsrecht is nog steeds in hoofdzaak vervat in wetteksten uit de 19de eeuw, die voor een groot deel zijn overgenomen uit het Franse Wetboek van Koophandel van 1807. Van deze wetten bestaat tot op de huidige dag alleen een Franse rechtsgeldige tekst.

Zoals voor het Burgerlijk Wetboek, het Strafwetboek en het Wetboek van Strafvordering, wordt ook hier verbetering voorgesteld van de officiële Nederlandse teksten van na de wet van 18 april 1898.

Het ontwerp omvat het Wetboek van Koophandel, met wijzigingen en aanvullingen die in het Wetboek

Code même, ainsi que quelques lois en matière commerciale, fluviale et maritime, qui ont été prises en dehors du Code (la loi du 5 mai 1936 sur l'affrètement fluvial, les lois coordonnées du 25 septembre 1946 sur le concordat judiciaire, la loi du 2 avril 1965 relative à la nationalité des navires de mer et l'immatriculation des navires de mer et des bateaux d'intérieur, la loi du 5 juin 1928 portant révision du Code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime).

Si vous approuvez le présent projet, les versions française et néerlandaise du Code de commerce et des lois ci-jointes auront toutes deux valeur légale si bien que l'article 7 de la loi du 18 avril 1898 (aujourd'hui l'article 7 de la loi du 31 mai 1961) sera applicable à toutes les dispositions reprises dans le projet.

Le texte et le rapport sont l'œuvre de la Commission chargée de l'élaboration du texte néerlandais de la Constitution, des codes et des lois et arrêtés principaux.

Le Gouvernement renvoie, en ce qui concerne la version néerlandaise de ces textes de loi, au rapport établi par la Commission. Ce rapport complète le présent exposé des motifs.

Le Gouvernement rend hommage à la conscience et au soin avec lesquels la Commission s'est acquittée de sa tâche, tant du point de vue juridique que du point de vue linguistique.

Lors de l'élaboration de ce projet, le Gouvernement a tenu compte de l'avis du Conseil d'Etat. Néanmoins, il n'a pas pris en considération les remarques du Conseil d'Etat concernant l'article 535, Livre Ier, Titre Ier. En effet, le Gouvernement estime que les concepts « excusabilité » et « non-excusabilité » doivent être maintenus étant donné qu'ils sont actuellement examinés dans le cadre des travaux de la Commission de réforme du droit de la faillite. Dès lors, il est préférable de conserver provisoirement cet article sous la forme proposée par la Commission.

Par contre, le Gouvernement considère qu'il convient de ne pas reprendre les textes proposés par la Commission en ce qui concerne les articles 1er et 2bis, alinéa 1er. Le contenu de ces articles est actuellement examiné dans le cadre d'un projet de recherches placé sous la direction du professeur Coipel et relatif aux critères de la commercialité et du droit des activités économiques. Étant donné qu'une jurisprudence étendue existe en la matière et que chaque élément constitutif de l'article 1er y joue un rôle important, le Gouvernement a jugé qu'il s'indique de ne pas modifier ces articles avant que les résultats du projet de recherches précité ne soient connus.

Le Gouvernement croit pouvoir vous recommander l'approbation du présent projet.

Le Ministre de la Justice,

M. WATHELET

zelf zijn ingevoegd, en enkele wetten betreffende de koophandel, de binnenvaart en de zeevaart, die onafhankelijk van het Wetboek zijn tot stand gekomen (de wet van 5 mei 1936 op de binnenbevrachting, de gecoördineerde wetten van 25 september 1946 op het gerechtelijk akkoord, de wet van 2 april 1965 betreffende de nationaliteit van zeeschepen en de teboekstelling van zeeschepen en binnenschepen, de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de Koopvaardij en Zeevisserij).

Indien u aan het u voorgelegde ontwerp uw goedkeuring kunt hechten, zullen de Nederlandse en de Franse versie van het Wetboek van Koophandel en van de daarbij gevoegde wetten beide rechtskracht bezitten, zodat artikel 7 van de wet van 18 april 1898 (thans artikel 7 van de wet van 31 mei 1961) op alle in het ontwerp voorkomende bepalingen zal toepasselijk zijn.

De tekst en het verslag zijn het werk van de Commissie belast met de voorbereiding van de Nederlandse tekst van de Grondwet, de wetboeken en de voornaamste wetten en besluiten.

De Regering verwijst, wat de Nederlandse versie van die wetteksten betreft, naar het verslag dat door de Commissie is opgesteld; het vult deze memorie van toelichting aan.

De Regering brengt hulde aan de nauwkeurigheid en de zorg waarmee de Commissie, zowel in juridisch als in taalkundig opzicht, haar opdracht heeft vervuld.

De Regering heeft bij dit ontwerp volledig rekening gehouden met het advies van de Raad van State. Evenwel heeft ze geen rekening gehouden met de opmerkingen die de Raad had over het artikel 535, Boek I, eerste titel. De Regering meent inderdaad dat de begrippen verschoonbaarheid en niet-verschoonbaarheid, behouden dienen te blijven daar zij thans onderzocht worden in het raam van de werkzaamheden van de Commissie voor de hervorming van de faillissementswet. Dit artikel wordt derhalve voorlopig best behouden in de door de Commissie voorgestelde vorm.

Anderzijds acht de Regering het noodzakelijk de tekstvoorstellen van de commissie inzake de artikelen 1 en 2bis eerste lid niet over te nemen. Over de inhoud van deze artikelen loopt thans een onderzoekproject, onder leiding van de heer Prof. Coipel, naar de criteria van hoedanigheid van koopman en het economische activiteitenrecht. Daar er een belangrijke rechtspraak bestaat over deze artikelen, en elk constitutief element van dit artikel daarin een belangrijke rol speelt, achtte de Regering het aangezien deze artikelen onveranderd te laten tot de resultaten van dit onderzoeksproject bekend zijn.

De Regering meent dit ontwerp ter goedkeuring te mogen aanbevelen.

De Minister van Justitie,

M. WATHELET

RAPPORT

DE LA COMMISSION CHARGÉE DE L'ELABORATION DU TEXTE NEERLANDAIS DE LA CONSTITUTION, DES CODES ET DES LOIS ET ARRÊTES PRINCIPAUX ⁽¹⁾

I. — OBSERVATIONS GÉNÉRALES

1. Le Code de commerce — Dispositions modifiées et abrogées

Le Code de commerce, dans sa version originale, faisait partie de la codification napoléonienne. Il fut décrété et promulgué par parties successives au cours du mois de septembre 1807 ⁽²⁾.

Depuis l'indépendance belge la plupart des chapitres du Code ont été remplacés par de nouveaux textes. Ainsi le livre III a été remplacé par la loi du 18 avril 1851 sur les faillites, banqueroutes et sursis, le livre II par la loi du 21 août 1879 sur le droit maritime et les assurances maritimes, les différents titres du livre Ier par les lois du 15 décembre 1872 (le gage et la commission), du 25 août 1891 (les contrats de transport), du 31 décembre 1955 (la lettre de change), du 18 mai 1873 (les sociétés de commerce) et du 11 juin 1874 (les assurances). Le livre IV a été abrogé par la loi du 10 octobre 1967.

Il n'empêche que de nombreux articles du Code de 1807 ont été repris tels quels dans les lois belges précitées.

⁽¹⁾ Composition de la Commission lors de la fin des travaux :

Président :

+ E. Van Dievoet, professeur émérite de la Katholieke Universiteit te Leuven, membre de la Koninklijke Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten van België, ancien ministre de la Justice (nommé président honoraire par arrêté royal du 10 mars 1967);

G. Van Dievoet, professeur à la Katholieke Universiteit te Leuven.

Vice-Président :

+ F. D'Haese, chef de Service de la concordance des textes honoraire au conseil d'Etat;

R. Soetaert, Conseiller à la Cour de Cassation.

Membres :

H. Adriaens, Président du Conseil d'Etat;
G. Baert, Avocat au Barreau de Gand;
C. Caenepeel, Conseiller à la Cour de Cassation;
+ P. De Beus, Conseiller honoraire à la Cour d'appel de Bruxelles;
J. F. Demol, directeur du Service législatif flamand du Sénat;
G. Geerts, professeur ordinaire à la Katholieke Universiteit te Leuven;
N. Gunzburg, professeur émérite de l'Université de l'Etat de Gand;

VERSLAG

VAN DE COMMISSIE BELAST MET DE VOORBEREIDING VAN DE NEDERLANDSE TEKST VAN DE GRONDWET, DE WETBOEKEN EN DE VOORNAAMSTE WETTEN EN BESLUITEN ⁽¹⁾

I. — ALGEMENE BESCHOUWINGEN

1. Het Wetboek van Koophandel — Gewijzigde en opgeheven bepalingen

Het Wetboek van Koophandel, in zijn oorspronkelijke vorm, maakt deel uit van Napoleons codificatie. Het werd bij gedeelten uitgevaardigd en afgekondigd in de maand september 1807 ⁽²⁾.

Sedert de Belgische onafhankelijkheid zijn bijna alle hoofdstukken van het Wetboek door nieuwe teksten vervangen. Zo is Boek III vervangen door de wet van 18 april 1851 op het faillissement, de bankbreuk en de opschorting van betaling, Boek II door de wet van 21 augustus 1879 op het zeerecht en de zeeverzekering, de onderscheidene titels van Boek I door de wetten van 15 december 1872 (koophandel in het algemeen), van 30 december 1867 (beurzen van koophandel, wisselagenten en makelaars), van 5 mei 1872 (pand en commissie), van 25 augustus 1891 (vervoerovereenkomst), van 31 december 1955 (wisselbrief), van 18 mei 1873 (vennootschappen) en van 11 juni 1874 (verzekeringen). Boek IV is opgeheven bij de wet van 10 oktober 1967.

Zulks neemt natuurlijk niet weg dat de tekst van een aantal artikelen van het Wetboek van 1807 ongewijzigd in de genoemde Belgische wetten is overgenomen.

⁽¹⁾ Samenstelling van de Commissie op het ogenblik van het beëindigen van de werkzaamheden :

Voorzitter :

+ E. Van Dievoet, Emeritus professor van de Katholieke Universiteit te Leuven, lid van de Koninklijke Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten van België, oud-minister van Justitie (benoemd tot erevoorzitter bij koninklijk besluit van 10 maart 1967);

G. Van Dievoet, professor aan de Katholieke Universiteit te Leuven.

Ondervoorzitter :

+ F. D'Haese, erehoofd van de Dienst voor overeenstemming der teksten bij de Raad van State;

R. Soetaert, Raadsheer in het Hof van Cassatie.

Leden :

H. Adriaens, Voorzitter van de Raad van State;
G. Baert, Advocaat bij de Balie te Gent;
C. Caenepeel, Raadsheer in het Hof van Cassatie;
+ P. De Beus, Ereraadsheer in het Hof van beroep te Brussel;
J. F. Demol, directeur van de Vlaamse Wetgevende Dienst van de Senaat;
G. Geerts, gewoon hoogleraar aan de Katholieke Universiteit te Leuven;
N. Gunzburg, emeritus professor van de Rijksuniversiteit te Gent;

A l'exception de la loi sur la lettre de change et le billet à ordre et d'un certain nombre d'articles concernant les sociétés commerciales, la plupart des dispositions du Code de commerce sont antérieures à la loi du 18 avril 1898. Jusqu'à présent il n'en existe pas de texte néerlandais ayant force légale.

La loi du 10 juillet 1964 (*Moniteur belge*, 2 décembre 1964) a établi à nouveau le texte néerlandais du livre Ier, titre VIII (De la lettre de change et du billet à ordre). Le texte néerlandais du livre Ier, titre IX (Des sociétés) a été établi, à nouveau par la loi du 28 mai 1983 (*Moniteur belge*, 19 janvier 1984). Par conséquent ces titres du Code n'ont plus été examinés par la Commission.

2. Les traductions précédentes et le Code de commerce néerlandais

Le Code de commerce français a été traduit à plusieurs reprises; il existe des traductions des lois commerciales belges antérieures à la loi du 18 avril 1898; le Code de commerce hollandais et la loi sur les faillites hollandaise ont vu le jour respectivement en 1838 et en 1893. Ces traductions et codes sont brièvement passés en revue dans l'exposé suivant qui indi-

J. L. Pauwels, professeur émérite de la Katholieke Universiteit te Leuven, membre de la Koninklijke Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde;

W. Pee, professeur émérite de l'Université de l'Etat de Gand;
J. Van Haver, professeur au Rijksuniversitair Centrum Antwerpen, professeur extraordinaire à la Katholieke Universiteit te Leuven;

A. Van Loey, professeur émérite de la Vrije Universiteit te Brussel, membre de la Koninklijke Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde.

Membres temporaires :

F. Collin, professeur émérite de la Katholieke Universiteit te Leuven, membre de la Koninklijke Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten van België;

+ J. Rubbrecht, professeur à la Katholieke Universiteit te Leuven, juge au tribunal de première instance à Louvain, membre de la Koninklijke Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten van België;

J. Servotte, fondé de pouvoir de la S.A. Kredietbank.

Secrétaires :

J. Leliard, directeur général au Ministère de la Justice, chargé de cours à la Vrije Universiteit te Brussel;

J. Lybaert, Conseiller réviseur principal à la Chambre des Représentants;

J. Moors, professeur à l'Université de l'Etat de Liège, membre de la Koninklijke Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde.

(²) **Bulletin des lois de l'Empire français — Bulletin der wetten van het Fransch Kyzerryk, 4ième série**

L. 10 septembre 1807 (Livre I, tit. I-VII), VII, n° 164, (2804)

L. 11 septembre 1807 (Livre I, tit. VIII), *ibid.*

L. 12 septembre 1807 (Livre III, tit. I-V), *ibid.*

L. 14 septembre 1807 (Livre IV, tit. I-IV), *ibid.*

L. 15 septembre 1807 (Livre II, tit. I-VIII), *ibid.*

L. 15 septembre 1807 (Livre II, tit. IX-X), *ibid.*

L. 15 septembre 1807 (Livre II, tit. XI-XIV), *ibid.*

Met uitzondering van de wet op de wisselbrief en het orderbriefje en een aantal artikelen betreffende de handelsvennootschappen, dateren de meeste bepalingen van het Wetboek van Koophandel van vóór de wet van 18 april 1898. Tot op heden bestaat nog geen rechtsgeldige Nederlandse tekst van die bepalingen.

De wet van 10 juli 1964 (*Belgisch Staatsblad* van 2 december 1964) heeft de Nederlandse tekst van Boek I, Titel VIII (wisselbrief en orderbriefje) opnieuw vastgesteld. De Nederlandse tekst van Boek I titel IX (handelsvennootschappen) werd opnieuw vastgesteld bij de wet van 26 mei 1983 (*Belgisch Staatsblad* van 19 januari 1984).

2. De vroegere vertalingen en het Nederlandse Wetboek van Koophandel

Het Franse Wetboek van Koophandel is meermaalen vertaald; van de Belgische wetten betreffende de koophandel van vóór de wet van 18 april 1898 verschenen eveneens vertalingen; het Nederlandse Wetboek van Koophandel en de Nederlandse Faillissementswet zagen het licht, respectievelijk in 1838 en 1893. De bedoelde vertalingen en wetboeken worden

J. L. Pauwels, emeritus professor van de Katholieke Universiteit te Leuven, erelid van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde;

W. Pee, emeritus professor van de Rijksuniversiteit te Gent;
J. Van Haver, hoogeleraar aan het Rijksuniversitair Centrum Antwerpen, buitengewoon hoogeleraar aan de Katholieke Universiteit te Leuven;

A. Van Loey, emeritus professor van de Vrije Universiteit te Brussel, lid van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde.

Tijdelijke leden :

F. Collin, emeritus professor van de Katholieke Universiteit te Leuven, lid van de Koninklijke Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten van België;

+ J. Rubbrecht, professor aan de Katholieke Universiteit te Leuven, rechter in de rechtbank van eerste aanleg te Leuven, lid van de Koninklijke Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten van België;

J. Servotte, procuratiehouder bij de N.V. Kredietbank.

Secretarissen :

J. Leliard, directeur-generaal in het Ministerie van Justitie, docent aan de Vrije Universiteit te Brussel;

J. Lybaert, eerste adviseur-revisor bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers;

J. Moors, professor aan de Rijksuniversiteit te Luik, lid van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde.

(²) **Bulletin des lois de l'Empire français — Bulletin der wetten van het Fransch Kyzerryk, 4^e serie**

W. 10 september 1807 (Boek I, tit. I-VII), VII, n° 164, (2804)

W. 11 september 1807 (Boek I, tit. VIII), *ibid.*

W. 12 september 1807 (Boek III, tit. I-V), *ibid.*

W. 14 september 1807 (Boek IV, tit. I-IV), *ibid.*

W. 15 september 1807 (Boek II, tit. I-VIII), *ibid.*

W. 15 september 1807 (Boek II, tit. IX-X), *ibid.*

W. 15 september 1807 (Boek II, tit. XI-XIV), *ibid.*

que si, et dans quelle mesure, ils ont pu être utiles à la Commission.

1° *La traduction parisienne du Code de 1807*

Une traduction flamande officielle a paru à Paris en 1808, dans le Bulletin des Lois - Bulletin der Wetten, imprimée en regard du texte français des lois qui constituaient le Code de commerce ⁽³⁾.

Cette traduction ressemble fort aux traductions officielles du Code civil, du Code pénal et du Code d'instruction criminelle. Le commentaire que la Commission a consacré à ces dernières ⁽⁴⁾ pourrait être répété ici : la traduction a manifestement été faite par le même bureau; on y retrouve la même langue surannée, teintée de dialecte, le même style maladroit, la même absence de terminologie néerlandaise, le même recours abusif à des mots bâtarde d'origine latine ou française. Cette traduction ne présente elle non plus qu'un intérêt historique. Elle ne nous est pas plus utile que les trois autres.

2° *La traduction de P.J. Lorio*

Une traduction du Code de commerce parut à Gand, probablement en l'année 1808 (à l'imprimerie F.J. Bogaert-Clercq), sous le titre : « Commercialen Wetboek, vertaelt op de laeste origineele editie der Keyzerlyke drukkerij, door P.J. Lorio ». Le même auteur a publié une traduction du Code civil ⁽⁵⁾.

Sa langue est assez grossière. Il ne se donne pas la peine de traduire un certain nombre de mots français : « Le commerce » devient « de commercie », « les commerçants » « de commercanten », « la profession » « de professie », « un titre au porteur » « eenen titel au porteur », « la société » « de societeyt », « le pilotage » « de pilotage », « par ordre de date » « par ordre van date », etc.

3° *La traduction de Joh. van der Linden*

Parut pour la première fois à Amsterdam en 1808 sous le titre « Wetboek van den Koophandel voor het Fransche Rijk ». Elle fut réimprimée en 1811 comme « Wetboek van den Koophandel. Officieele uitgave » et une troisième fois à Bruxelles en 1823 comme « nieuwe verbeterde uitgave ».

⁽³⁾ Bulletin des lois de l'Empire français - Bulletin der wetten van het Fransch Kyserryk, 4ème série, tome VII, n° 164, 2804).

⁽⁴⁾ Voir, pour le Code civil : Chambre des représentants, Doc. 507, 1959-1960, n° 1, pp. 5-6; - pour le Code pénal : Chambre des représentants, Doc. 636, 1962-1963, n° 1, p. 5; - pour le Code d'instruction criminelle : Sénat, Doc. 37, 1966-1967, p. 5.

⁽⁵⁾ Voir pour sa traduction du Code civil : Chambre des Représentants, Doc. 507, 1959-1960, n° 1, p. 6-7.

hierna in het kort besproken en er wordt vastgesteld of en in hoeverre zij de Commissie van nut zijn geweest.

1° *De Parijse vertaling van het Wetboek van 1807*

Een officiële Vlaamse vertaling verscheen te Parijs in 1808, in het tweetalige Bulletin des Lois - Bulletin der Wetten, gedrukt tegenover de Franse tekst van de wetten die het Wetboek van Koophandel uitmaken ⁽³⁾.

Deze vertaling lijkt ten eerste op de officiële vertalingen van het Burgerlijk Wetboek, het Strafwetboek en het Wetboek van Strafvordering. Wat de Commissie daarover geschreven heeft ⁽⁴⁾ zou hier kunnen worden herhaald : de vertaling is klaarlijk door hetzelfde bureau opgemaakt; men vindt er dezelfde verouderde dialectisch gekleurde taal, dezelfde onbeholpen stijl, hetzelfde gebrek aan een Nederlandse terminologie, hetzelfde overtollig gebruik van bastaardwoorden van Latijnse en van Franse oorsprong. Ook deze vertaling heeft alleen nog historisch belang; voor ons is zij evenmin bruikbaar als de drie voornoemde.

2° *De vertaling van P.J. Lorio*

Vermoedelijk in het jaar 1808 verscheen te Gent (By F.J. Bogaert - de Clercq, in de Onderstraete, in het Serpent) een vertaling van de Code de commerce onder de titel : « Commercialen Wetboek, vertaelt op de laeste origineele editie der Keyzerlyke drukkerij, door P.J. Lorio ». Van deze auteur is eveneens een vertaling van het Burgerlijk Wetboek bekend ⁽⁵⁾.

Zijn taal is vrij onbeholpen. Hij neemt veel Franse woorden in zijn werk zonder meer over : « Le commerce » wordt « de commercie », « les commerçants », « de commercanten », « la profession », « de professie », « un titre au porteur », « eenen titel au porteur », « la société », « de societeyt », « le pilotage », « de pilotage », « par ordre de date », « par ordre van date » enz.

3° *De vertaling van Mr. Joh. van der Linden*

Verscheen voor het eerst in het jaar 1808 te Amsterdam als « Wetboek van den koophandel voor het Fransche Rijk », werd in 1811 opnieuw gedrukt als « Wetboek van den koophandel - Officieele uitgave » en een derde maal, als « nieuwe verbeterde uitgave », te Brussel in 1823.

⁽³⁾ Bulletin des lois de l'Empire français - Bulletin der wetten van het Fransch Kyserryk, 4de serie, VII, n° 164, 42804).

⁽⁴⁾ Zie voor het Burgerlijk Wetboek : Kamer van Volksvertegenwoordigers, Doc. 507, 1959-1960, n° 1, bl. 5-6; - voor het Strafwetboek : Kamer van Volksvertegenwoordigers, Doc. 636, 1962-1963, n° 1, bl. 5 - voor het Wetboek van Strafvordering : Senaat, Doc. 37, 1966-1967, bl. 5.

⁽⁵⁾ Zie voor zijn vertaling van het Burgerlijk Wetboek : Kamer van Volksvertegenwoordigers, Doc. 507, 1959-1960, n° 1, bl. 6-7.

Van der Linden était un excellent juriste : il connaissait l'ancien droit et aussi le droit français. Il avait traduit plusieurs ouvrages de R.J. Pothier en néerlandais, dont le *Traité du contrat de change* et le *Traité du contrat de société*. Il publia en 1806 son « *Regtsgeleerd, Practicaal en Koopmans handboek* » dans lequel le droit commercial est traité comme une branche de droit, indépendante du droit civil ⁽⁶⁾.

La traduction de van der Linden reste un ouvrage remarquable : elle a exercé une grande influence sur plusieurs traductions ultérieures. C'est en grande partie à cet auteur que les Pays-Bas doivent et que nous-mêmes devons la terminologie néerlandaise du droit commercial.

4° *Le Code de commerce néerlandais de 1838*

N'est pas une œuvre originale. Il est fondé en grande partie sur le Code français de 1807. En adaptant les nombreuses dispositions reprises de ce code, le législateur de 1838 s'est généralement inspiré de la traduction de 1811; celle-ci fut soigneusement revue par lui, améliorée en maints endroits et réécrite dans certains cas; nous devons aux rédacteurs du Code de 1838 un certain nombre d'améliorations concernant non seulement la terminologie mais encore la langue et la forme des dispositions.

Plusieurs chapitres du Code de 1838 ont été abrogés ou remplacés dans le courant des 19ème et 20ème siècles. La loi du 30 septembre 1893 a réglé la matière des faillites, en dehors du code de commerce.

5° *La traduction de H. De Baets*

Un avocat gantois, Hermann De Baets, publia à Gand en 1879 une traduction du premier livre du Code de commerce sous le titre :

« *Het Belgische herziene Wetboek van Koophandel met de Nederlandsche vertaling* ». L'ouvrage ne comporte pas d'introduction. Le droit maritime, les faillites et la procédure en matière commerciale n'y figurent pas. Le traducteur a suivi trop servilement le modèle français. Si sa terminologie n'est pas irréprochable, sa traduction a toutefois un certain mérite pour son époque. Il ne présente pas d'utilité aujourd'hui.

6° *La traduction de la loi sur les assurances par J. Obrie*

J. Obrie, pour lors juge de paix du canton de Waerschoot, publia en cette même année 1879 à Gand une

Van der Linden was een zeer bekwaam jurist; hij kende het oudvaderlandse, maar ook het Franse recht. Hij had o.a. werken van R.J. Pothier over het wisselrecht en het vennootschapsrecht in het Nederlands vertaald. Van zijn hand verscheen in 1806 een « *Regtsgeleerd, practicaal en koopmans handboek* », waarin het handelsrecht los van het burgerlijk recht is behandeld ⁽⁶⁾.

Van der Lindens vertaling was een voortreffelijk werk : zij heeft op verscheidene latere vertalingen een diepgaande invloed uitgeoefend. Nederland en ook wij hebben de Nederlandse terminologie van het handelsrecht voor een aanzienlijk deel aan Van der Linden te danken.

4° *Het Nederlandse Wetboek van Koophandel van 1838*

Was niet oorspronkelijk. Het berustte grotendeels op het Franse wetboek van 1807. Bij de bewerking van de menigvuldige uit dit wetboek overgenomen bepalingen lieten de wetgevers van 1838 zich doorgaans leiden door de vertaling van 1811; deze werd door hen zorgvuldig nagezien, op vele plaatsen verbeterd, in een aantal gevallen herschreven; een aantal verbeteringen zijn aan de redacteurs van het Wetboek van 1838 te danken, en dit betreft zowel de terminologie als de taal en de vorm van de bepalingen.

In de loop van de 19de en de 20ste eeuw zijn een aantal hoofdstukken van het Wetboek van 1838 opgeheven of door nieuwe vervangen. De wet van 30 september 1893 heeft een afzonderlijke regeling van het faillissement, buiten het wetboek, tot stand gebracht.

5° *De vertaling van Mr. H. De Baets*

In 1879 verscheen te Gent een vertaling van het eerste boek van het Wetboek van Koophandel onder de titel :

« *Het Belgische herziene Wetboek van Koophandel met de Nederlandsche vertaling* » van de hand van mr. Hermann De Baets, advocaat. Het werk is niet van een inleiding voorzien. Het zeerecht, het faillissement en de rechtspleging in handelszaken worden niet behandeld. De vertaler volgt de Franse tekst te slaafs op. De gebruikte terminologie is niet zonder gebreken. Het werk is verdienstelijk voor de tijd, maar is thans niet meer bruikbaar.

6° *De vertaling van de wet op de verzekeringen door J. Obrie*

In hetzelfde jaar 1879 verscheen eveneens te Gent een vertaling van de wet op de verzekeringen van

⁽⁶⁾ *Regtsgeleerd, practicaal en koopmans handboek*, ten dienste van regters, practizijns, kooplieden en allen die een algemeen overzicht van regtskennis verlangen, Amsterdam, 1806 en 1893 (réimpression).

⁽⁶⁾ *Regtsgeleerd, practicaal en koopmans handboek*, ten dienste van regters, practizijns, kooplieden en allen die een algemeen overzicht van regtskennis verlangen, Amsterdam, 1806 en 1893 (herdrukt).

traduction de la loi du 11 juin 1874 sur les assurances. L'ouvrage, bien que très méritoire pour son temps, ne présente pas plus que celui de H. De Baets, d'utilité à nos jours.

7° *La traduction officielle des lois belges antérieures à 1898 dans le recueil des lois et arrêtés*

Une traduction officielle des lois modificatives de la seconde moitié du 19ème siècle (1851, 1867, 1872, 1873, etc.) parut dans le Recueil (bilingue) des lois et arrêtés. La valeur de ces traductions est très inégale. La terminologie est incertaine, la langue et le style son irrémédiablement vieilliss.

8° *La traduction du Code par J. Simon et P. De Beus*

Cette traduction a été avant tout l'œuvre de M. P. De Beus, conseiller honoraire à la Cour d'Appel de Bruxelles. La quatrième (et dernière) édition parut à Bruxelles en 1961. Le texte néerlandais des lois et arrêtés publiés depuis l'entrée en vigueur de la loi du 18 avril 1898 a été repris tel quel du *Moniteur belge*. La traduction des autres textes législatifs est de loin supérieure à celle de ses prédécesseurs. M. De Beus a tenu compte de la traduction hollandaise de J. van der Linden et il s'est inspiré, pour partie, de la langue, du style et de la terminologie du Code de commerce néerlandais de 1838 et de la loi néerlandaise sur les faillites de l'année 1893.

3. Point de vue et méthode adoptés par la Commission

Pour conclure, nous faisons suivre quelques précisions concernant le point de vue et la méthode de travail de la Commission.

a) Méthode de la Commission

Le projet a pour point de départ la traduction de M. P. De Beus et les textes néerlandais officiels des articles postérieurs à la loi du 18 avril 1898. MM. E. van Dievoet, F. D'Haese et G. Van Dievoet ont revu ce texte au préalable et ont soumis celui-ci à l'assemblée avec un certain nombre de propositions de modification.

La Commission a réexaminé attentivement tous les articles du Code.

Comme pour le Code civil, le Code pénal et le Code d'instruction criminelle, elle a utilisé toutes les sources disponibles, y compris le Code de commerce néerlandais et la loi néerlandaise sur les faillites.

Un certain nombre de difficultés ont pu être résolues à l'aide de notes originales de nature linguistique, juridique ou historique rédigées par le président, un membre ou un secrétaire.

La Commission a fait appel à la collaboration d'experts, qui ont pris part à ses travaux en qualité de

11 juni 1874 door Julius Obrie, alsdan vrederechter te Waarschoot. De vertaling is zeer verdienstelijk voor de tijd, maar is thans, evenmin als die van Mr. H. De Baets, nog bruikbaar.

7° *De officiële vertaling van de Belgische wetten vóór 1898 in de Verzameling van wetten en besluiten*

Van de wijzigingswetten uit de tweede helft van de 19e eeuw (1851, 1865, 1872, 1873 enz.) verscheen telkens een officiële vertaling in de tweetalige Verzameling van wetten en besluiten. Deze vertalingen zijn van ongelijke waarde. De terminologie is onvast, de taal en de stijl zijn hopeloos verouderd.

8° *De vertaling van het Wetboek door J. Simon en P. De Beus*

Deze vertaling was vooral het werk van P. De Beus, ere-raadsheer bij het Hof van Beroep te Brussel. De vierde (en laatste) uitgave verscheen te Brussel in 1961. De Nederlandse tekst van de wetten en besluiten van na de wet van 18 april 1898 is ongewijzigd overgenomen uit het *Belgisch Staatsblad*. De vertaling van de andere wetteksten is merkkelijk beter dan die van zijn voorgangers. P. De Beus heeft rekening gehouden met de vertaling van J. van der Linden en met de taal, de stijl en de terminologie van het Nederlandse Wetboek van Koophandel van 1838 en de Nederlandse Faillissementswet van 1893.

3. Het standpunt en de werkmethode van de Commissie

Hier volgen tot besluit nog enkele nadere toelichtingen omtrent het standpunt en de werkmethode van de Commissie.

a) Methode van de Commissie

Het ontwerp gaat uit van de vertaling van de heer P. De Beus en van de officiële Nederlandse tekst van de artikelen van na de wet van 18 april 1898. De heren E. Van Dievoet, F. D'Haese en G. Van Dievoet hebben vooraf deze tekst nagelezen en hebben die, met een aantal door hen vooropgestelde wijzigingen, aan de vergadering onderworpen.

De Commissie heeft alle artikelen van het wetboek zorgvuldig herlezen.

Evenals voor het Burgerlijk Wetboek, het Strafwetboek en het Wetboek voor Strafvordering heeft zij gebruik gemaakt van alle beschikbare bronnen, met inbegrip van het Nederlandse Wetboek van Koophandel en de Nederlandse Faillissementswet.

Verscheidene moeilijkheden konden worden opgelost aan de hand van oorspronkelijke taalkundige, juridische of historische nota's, door de voorzitter, door een lid of door een secretaris opgemaakt.

De Commissie heeft een beroep gedaan op de medewerking van deskundigen, die als tijdelijke leden

membres temporaires : M. F. Collin, professeur de droit maritime à la Katholieke Universiteit te Leuven, M. J. Rubbrecht, professeur de droit pénal à la même Université et M. J. Servotte.

Enfin, une sous-commission fut chargée de veiller à l'uniformité de la terminologie des différentes parties du projet et de comparer une fois encore les textes néerlandais avec les textes français originaux du *Moniteur belge*. La sous-commission était présidée par M. G. Van Dievoet, Président de la Commission et était composée de MM. R. Soetaert, C. Caenepeel, J. Leliard, L. Lybaert et J. Moors.

b) La langue du projet

En ce qui concerne la langue du projet, on peut renvoyer à ce que la Commission a écrit à ce sujet dans son Exposé accompagnant le texte néerlandais du Code civil (Chambre des Représentants, Doc. 507, 1959-1960, n° 1, pp. 11-13). Ici non plus, une uniformité complète avec la terminologie néerlandaise ne pouvait être atteinte; le droit commercial néerlandais diffère du nôtre sur de nombreux points et il use d'une terminologie qui ne correspond pas toujours à la nôtre.

c) Indication des modifications du texte original du Code commerce dans la version de la Commission

Sur ce point également la Commission a adopté la même méthode que pour l'établissement du texte néerlandais du Code civil : les modifications sont placées entre crochets et justifiées sous les articles (voir Doc. Chambre 1959-1960, 507, n° 1, pp. 13-14).

Le Président de la Commission,

G. VAN DIEVOET

II. — QUESTIONS SPECIALES

La traduction en néerlandais du Code de Commerce a présenté de nombreuses difficultés. Il est impossible de publier une liste explicative de toutes les questions soulevées et des décisions prises par la Commission pour les résoudre : les discussions sont résumées dans des rapports succincts, dont un exemplaire repose aux archives de la Commission, au Ministère de la Justice.

On trouvera ci-dessous six notes à propos de questions importantes qui ont donné lieu à un examen préliminaire. Le nom des auteurs figure au bas de celles-ci.

aan haar werkzaamheden hebben deelgenomen : de heren F. Collin, professor in het zeerecht aan de Katholieke Universiteit te Leuven, J. Rubbrecht, professor in het strafrecht aan dezelfde Universiteit en de heer J. Servotte.

Ten slotte kreeg een subcommissie de opdracht om de eenvormigheid van de terminologie der onderscheidene delen van het ontwerp te controleren en de Nederlandse teksten nog eens te vergelijken met de oorspronkelijke Franse teksten in het *Belgisch Staatsblad*. De subcommissie stond onder het voorzitterschap van de heer G. van Dievoet, Voorzitter van de Commissie en was verder samengesteld uit de heren R. Soetaert, C. Caenepeel, J. Leliard, J. Lybaert en J. Moors.

b) De taal van het ontwerp

Voor de taal van het ontwerp kan worden verwezen naar wat de Commissie in dat verband geschreven heeft in haar Toelichting bij het ontwerp van Nederlandse tekst van het Burgerlijk Wetboek (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Gedrukte stukken, 1959-1960, 507, n° 1, blz. 11-13). Volledige eenheid met Nederland was ook hier niet te bereiken : het Nederlandse handelsrecht verschilt in menig opzicht van het onze en maakt gebruik van een terminologie die niet altijd met de onze overeenstemt.

c) Manier waarop de wijzigingen in de oorspronkelijke tekst van het Wetboek van Koophandel zijn aangeduid in de versie van de Commissie

Ook in dit opzicht heeft de Commissie dezelfde methode gevolgd als bij de behandeling van het Burgerlijk Wetboek : de wijzigingen zijn tussen rechte haken in de tekst geplaatst en onder de betreffende artikelen verantwoord (zie gedrukte stukken Kamer 1959-1960, 507, n° 1, blz. 13-14).

De Voorzitter van de Commissie,

G. VAN DIEVOET

II. — BIJZONDERE PUNTEN

De weergave in het Nederlands van het Wetboek van Koophandel heeft een aantal moeilijkheden opgeleverd. Het is niet mogelijk een verklarende lijst te publiceren van alle gerezen vragen en van alle beslissingen, door de Commissie te dien aanzien genomen : de gehouden besprekingen zijn samengevat in beknopte verslagen, waarvan een exemplaar zich in het archief van de Commissie in het Ministerie van Justitie bevindt.

Hierna volgen zes nota's die verband houden met belangrijke vraagpunten welke tot een voorafgaand onderzoek aanleiding hebben gegeven. De naam van de opstellers is aan de voet van de nota's vermeld.

Ces questions sont :

1. Assurances terrestres;
2. Détourner (un navire);
3. Créancier chirographaire;
4. Fret, nolis – affrètement, nolisement;
5. Masse (des créanciers), masse chirographaire, masse hypothécaire;
6. Starie (délai de), surestarie, contre-starie.

1. Assurances terrestres

L'article 33 de la loi du 11 juin 1874 sur les assurances est le premier article du titre XI du livre premier du Code de commerce. Le Conseiller P. De Beus a traduit ce titre : De quelques assurances terrestres en particulier », par « Enkele landverzekeringen in het bijzonder ». Les Pays-Bas ne connaissent que les assurances maritimes et les assurances. Les dictionnaires néerlandais ne reprennent pas le terme « land(s)verzekering » et les auteurs néerlandais n'en font pas usage. Pour le terme belge P. Bellefroid a toutefois proposé « verzekering te land » (Dictionnaire français-néerlandais des termes de droit, 3ème édition, 1930).

Il est évidemment indifférent de dire « Enige verzekeringen in het bijzonder » ou « enige land- (of zee-)verzekeringen in het bijzonder », puisque dans les deux cas ces assurances particulières devront être spécifiées. Ce problème serait d'ailleurs mineur si une nouvelle loi relative aux contrats d'assurance n'était pas en voie d'élaboration. L'avant-projet qui contient le texte a également été examiné par la Commission et s'intitule en français « Projet de loi sur le contrat d'assurance terrestre ». Il semble par conséquent souhaitable d'approfondir la question et d'expliquer plus amplement l'opinion de la Commission pour le terme « verzekeringen ».

Il ressort notamment de la littérature et de l'avant-projet précité que l'emploi du qualificatif « terrestre » pour désigner une série d'assurances non précisée ici n'est pas tout à fait exact et ne répond pas à une nécessité.

Le terme n'apparaît qu'une seule fois dans le Code de commerce et il n'y est pas défini. Les dictionnaires français ne sont pas prolixes sur le sujet. P. Robert, Dictionnaire alphabétique et analogique de la langue française, t.I., mentionne « assurance terrestre » à l'article « assurance », 5°; E. Littré, Dictionnaire de la langue française, t.I., 1971, ignore l'expression et le Grand Larousse Encyclopédique, t.I., 1960, fournit d'abondantes explications sur les assurances sans utiliser la formule « assurance terrestre ». Les auteurs français emploient l'expression, afin de marquer l'opposition traditionnelle entre le droit maritime et celui qui ne l'est pas (M. Picard et A. Besson, Les assurances terrestres en droit français, t.I., 1975, n° 18).

Une étude plus détaillée de l'avant-projet précité et de l'ouvrage qui vient d'être mentionné donne lieu aux remarques suivantes :

Die vraagpunten zijn :

1. Assurances terrestres;
2. Détourner (un navire);
3. Créancier chirographaire;
4. Fret, nolis – affrètement, nolisement;
5. Masse (des créanciers), masse chirographaire, masse hypothécaire;
6. Starie (délai de), surestarie, contre-starie.

1. Assurances terrestres

Artikel 33 van de wet van 11 juni 1874 op de verzekeringen is het eerste artikel onder titel XI van boek I van het Wetboek van Koophandel. Deze titel heeft als opschrift : De quelques assurances terrestres en particulier, hetgeen in de vertaling van raadsheer P. De Beus luidde : Enkele landverzekeringen in het bijzonder. In Nederland kent men alleen zeeverzekeringen en verzekeringen. Het woord « land(s)verzekering » komt in Nederlandse woordenboeken niet voor evenmin als bij Nederlandse auteurs. Wel heeft P. Bellefroid voor de Belgische term voorgesteld « verzekering te land » (Dictionnaire français-néerlandais des termes de droit, 3e druk, 1930).

Het maakt uiteraard geen verschil of men zegt : « Enige verzekeringen in het bijzonder » of « enige land- (of zee-)verzekeringen in het bijzonder », daar men in beide gevallen toch verplicht is die bijzondere verzekeringen te noemen. De kwestie zou dan ook weinig belang hebben, indien thans niet gewerkt werd aan een nieuwe wet op de verzekeringsovereenkomst, waarvan een voorontwerp ook door de commissie is nagezien en dat in het Frans als titel draagt « Projet de loi sur le contrat d'assurance terrestre ». Daarom lijkt het gewenst hier nader op de kwestie in te gaan en de keuze van de Commissie voor de term « verzekeringen » nader toe te lichten.

Het blijkt namelijk uit de literatuur en uit het genoemde voorontwerp dat de kwalificatie van een niet nader genoemde reeks verzekeringen als « terrestres » niet geheel juist en overbodig is.

In het Wetboek van Koophandel komt de term maar één keer voor en er wordt geen definitie van gegeven. In de Franse woordenboeken vindt men weinig. P. Robert, Dictionnaire alphabétique et analogique de la langue française, t.I., vermeldt « assurance terrestre » onder assurance, 5°, E. Littré, Dictionnaire de la langue française, t.I., 1971, vermeldt de uitdrukking niet en de Grand Larousse Encyclopédique, t.I., 1960, geeft een hele uiteenzetting over verzekeringen zonder de term « assurance terrestre » te gebruiken. De uitdrukking wordt door de Franse auteurs gebruikt om een traditionele tegenstelling tussen zeerecht en niet-zeerecht te doen uitkomen (M. Picard en A. Besson, les assurances terrestres en droit français, t.I., 1975, n° 18).

Een nader onderzoek van het voormelde voorontwerp en van het evengemelde werk leidt tot de navolgende opmerkingen.

1. Le terme « assurance terrestre » n'est pas défini dans l'avant-projet; celui connaît uniquement un « contrat d'assurance » et énonce que : « Les dispositions de la présente loi s'appliquent à toutes les assurances terrestres dans la mesure où il n'y est pas dérogé par des lois particulières. Elles ne s'appliquent ni à la réassurance ni aux assurances de transports de marchandises qui ne s'effectuent pas exclusivement par voie terrestre ».

2. Ce qu'omet l'avant-projet, peut se dire chez Picard et Besson (op. cit.) : il existe d'autres formes d'assurances non maritimes que la jurisprudence regroupe parmi les assurances terrestres, mais qui ne peuvent pas davantage être soumises aux règles en vigueur pour celles-ci, à savoir les assurances sociales et les assurances contre les accidents du travail. Selon les auteurs cités, seules les assurances privées non maritimes sont comprises dans « les assurances terrestres ».

3. Les termes « assurance terrestre » ne cernent pas davantage les notions d'assurances en matière d'affrètement fluvial, de transport aérien, etc.

Créer en néerlandais un nouveau mot pour traduire un concept aussi vague a semblé peu indiqué. De toute manière le titre susvisé du Code de commerce ne s'y prête pas.

En conséquence la Commission opte pour le terme : « verzekeringen ».

R. SOETAERT

2. Détourner un navire - détournement d'un navire

L'article 66 de la loi du 5 juin 1928 portant révision du Code disciplinaire et pénal pour la Marine marchande de la Pêche maritime fixe la peine pour « Tout capitaine chargé de la conduite d'un navire, qui, dans une intention frauduleuse, le détournera à son profit ». Les mêmes termes figurent à l'article 1er, alinéa 1er, 2° de la loi du 15 mars 1874 sur les extraditions : « Pour échouement..., détournement, par le capitaine d'un navire... ». Il pourrait être conclu d'une première lecture qu'il s'agit d'une simple déviation du cours; toutefois et notamment aux articles 91, A, § IV, 4° de la loi sur la navigation maritime et la navigation intérieure et article 1er, alinéa 1er, 2°, de la susdite loi sur les extraditions, cette notion est rendue respectivement par les termes « déroutement » et « fausse route ».

En néerlandais l'article 66 est libellé comme suit : « Elke kapitein, belast met het voeren van een schip, die het, met bedrieglijk opzet, te zijnen bate afwendt... ».

Ce libellé dérive de l'article 32 du Code disciplinaire et pénal pour la Marine marchande et la Pêche maritime, de 1849, qui énonce : « Tout capitaine chargé de la conduite d'un navire..., qui dans une intention frauduleuse, le détournera à son profit... ». La traduction officielle de l'article 32, telle qu'elle est

1. Het voorontwerp geeft van « assurance terrestre » geen definitie; het kent alleen een « contrat d'assurance » en stelt verder : « Les dispositions de la présente loi s'appliquent à toutes les assurances terrestres dans la mesure où il n'y est pas dérogé par des lois particulières. Elles ne s'appliquent ni à la réassurance ni aux assurances de transports de marchandises qui ne s'effectuent pas exclusivement par voie terrestre ».

2. Wat het voorontwerp verzuimt te zeggen, leest men bij Picard en Besson (t.a.p.) : er zijn nog andere vormen van niet-zeeverzekering, die de rechtsleer tot de « assurances terrestres » rekent, maar die evenmin onder de daarvoor geldende regels kunnen worden gebracht, te weten de sociale verzekeringen en de arbeidsongevallenverzekering. Volgens de genoemde auteurs zijn alleen de particuliere niet-zeeverzekeringen onder de « assurances terrestres » begrepen.

3. De term « assurance terrestre » geeft ook geen uitsluitsel omtrent verzekeringen als die van binnenbevrachting, luchtvervoer...

Het leek dan ook weinig zinvol een nieuw woord te creëren voor een zo onduidelijk begrip. Zeker geeft de titel van het Wetboek van Koophandel, waarover het hier gaat, daartoe geen geschikte gelegenheid.

De Commissie verkiest derhalve : verzekeringen.

R. SOETAERT

2. Détourner un navire - détournement d'un navire

In artikel 66 van de Wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de Koopvaardij en Zeevisserij, wordt de straf bepaald voor : « Tout capitaine chargé de la conduite d'un navire, qui, dans une intention frauduleuse, le détournera à son profit ». Dezelfde term komt voor in artikel 1, eerste lid, 2°, eerste lid, van de wet van 15 maart 1874 op de uitleveringen : « Pour échouement..., détournement, par le capitaine d'un navire... ». Bij een eerste lezing zou men kunnen geloven dat het enkel gaat om een afwijking van de koers, doch dit begrip wordt onder meer in artikel 91, A, § IV, 4° van de wet op de zeevaart en de binnenvaart uitgedrukt door de term : « déroutement », en wordt in het eerste lid van artikel 1, 2° van de wet op de uitlevering genoemd : « fausse route ».

De Nederlandse tekst van artikel 66 luidt als volgt : « Elke kapitein, belast met het voeren van een schip, die het, met bedrieglijk opzet, te zijnen bate afwendt... ».

Bedoeld artikel gaat terug op artikel 32 van de Code disciplinaire et pénal pour la Marine marchande et la Pêche maritime, van 1849, luidende als volgt : « Tout capitaine chargé de la conduite d'un navire..., qui dans une intention frauduleuse, le détournera à son profit... ». De officiële vertaling van

publiée dans le Recueil des Lois, était ainsi conçue : « Alle kapitein gelast zijnde met de bestiering van een zeeschip..., die met een bedrieglijk opzet, hetzelfde te zijnen profijte zal afwenden... ».

Cette disposition légale trouve son origine dans l'ordonnance de la Marine de 1681 et dans la loi française du 10 avril 1825, titre II, articles 11-15 : Crime de baraterie.

Selon l'explication fournie par le Répertoire Général Alfabétique de Fuzier-Herman (édition de 1891), au terme « Baraterie », « détournement de navire » signifie vol de navire.

Un capitaine peut voler son navire : une fois hors de vue, voguant en pleine mer, il peut aller où il veut et ne jamais reparaitre.

Dans le droit pénal néerlandais le terme extralégal « wegbrengen van schepen » est employé dans le sens de naufrager ou endommager un navire assuré ou dont la charge ou le fret sont assurés (articles 328 et 352 du Code pénal néerlandais; - Fockema Andreae, Rechtsgeleerd Handwoordenboek, 4ème édition, 1977). Le terme « wegbrengen » n'est, en soi, pas très significatif et son utilisation ne clarifie pas le sens du texte en question. Le terme « wegbrengen » n'est, en soi, pas très significatif et son utilisation ne clarifie pas le sens du texte en question. Le terme « verduistering » répond, au contraire, à un concept familier : faire disparaître frauduleusement, et correspond donc à l'infraction définie à l'article 66.

Pour cette raison la Commission utilise respectivement les termes « verduistert » et « verduistering » dans les textes susvisés.

G. BAERT

3. Créancier chirographaire

Le Code de commerce (Livre III, Des faillites, banqueroutes et sursis) distingue les « créanciers chirographaires et non privilégiés » (article 453) ou « créanciers ordinaires » (art. 544) des « créanciers privilégiés » (Chap. VII, section II, titre et les articles 548, 549 et 550) et des « créanciers hypothécaires » (art. 548, 549, 550, 551 et 552). Seule la traduction en néerlandais de l'expression « créanciers chirographaires » présente des difficultés. Les autres catégories sont généralement rendues en néerlandais par les expressions « bevoorrechte schuldeisers » et « hypothecaire schuldeisers ». Voy. e.a. Code civil, livre III, titre XVIII, Des privilèges et hypothèques, articles 12, 13, 14 et 45.

L'expression « créancier chirographaire » n'a pas toujours eu la même signification. A l'origine, on l'employait pour désigner le créancier qui était en possession d'un chirographe, c'est-à-dire d'un acte sous seing privé d'une forme particulière, comme preuve de sa créance. Le créancier hypothécaire au contraire, devait être en possession d'un acte authentique.

artikel 32 in de Verzameling der Wetten luidde : « Alle kapitein gelast zijnde met de bestiering van een zeeschip..., die met een bedrieglijk opzet, hetzelfde te zijnen profijte zal afwenden... ».

Dit wetsvoorschrift vindt zijn oorsprong in de Ordonnance de la marine van 1681 en de Franse wet van 10 april 1825, titre II, artikel 11-15 : Crime de baraterie.

Blijkens de verklaring in de Répertoire Général Alfabétique van Fuzier-Herman (uitg. 1891); i.v. Baraterie, betekent « détournement de navire », diefstal van een schip.

« Un capitaine peut voler son navire : une fois hors de vue, voguant en pleine mer, il peut aller où il veut et ne jamais reparaitre ».

In het Nederlandse strafrecht gebruikt men de buitenwettelijke term « wegbrengen van schepen » voor het doen vergaan of beschadigen van een schip, dat verzekerd is, of waarvan de lading of vrachtpenningen zijn verzekerd (artikelen 328 en 352 W.v.Str., - Fockema Andreae's Rechtsgeleerd Handwoordenboek, 4de druk, 197). De term « wegbrengen » is op zichzelf weinigzeggend en het gebruik ervan kan de betekenis van de betrokken tekst niet verduidelijken. Daarentegen is « verduistering » een bekend begrip : bedrieglijk doen verdwijnen, dat dus beantwoordt aan het in artikel 66 bedoelde feit.

Daarom schrijft de Commissie in de hierboven vermelde teksten onderscheidenlijk « verduistert » en « verduistering ».

G. BAERT

3. Créancier chirographaire

In het Wetboek van Koophandel (Boek III, Faillissement, bankbreuk en opschorting van betaling) worden de schuldeisers onderscheiden in : « créanciers chirographaires et non privilégiés » (artikel 453) of « créanciers ordinaires » (artikel 544), « créanciers privilégiés hypothécaires » (artikelen 548, 549, 550, 551, 552). Alleen de weergave van « créanciers privilégiés hypothécaires » in het Nederlands levert moeilijkheden op. De andere categorieën worden in het Nederlands algemeen aangeduid als « bevoorrechte schuldeisers » en « hypothecaire schuldeisers ». Zie onder meer Burgerlijk Wetboek, Boek III, Titel XVIII, Voorrechten en hypotheek, artikelen 12, 13, 14, 45.

De Franse term créancier chirographaire heeft niet altijd dezelfde betekenis gehad. Oorspronkelijk werd hiermee een schuldeiser bedoeld die als bewijsstuk van zijn schuldvordering een chirographe bezat, een bijzondere onderhandse akte, zulks in tegenstelling met de hypothecaire schuldeiser die in het bezit moest zijn van een authentieke akte.

A l'époque du Code de commerce de 1807, et plus tard, on désigna par l'expression « créancier chirographaire », comme par l'expression « créancier ordinaire » (Code de commerce belge, article 544) le créancier dont la créance n'était pas garantie par une hypothèque ou par un privilège (E. Littré, Dictionnaire de la langue française, I, Paris, 1873, p. 606, v° Chirographaire).

La loi néerlandaise de 1893 sur les faillites (articles 59, 132, 143, 180) emploie l'expression « concurrente schuldeischers » pour désigner les créanciers dont la créance n'est pas garantie par une hypothèque ou par un gage ou qui ne sont pas privilégiés. La même expression se rencontre dans le Code de la procédure civile néerlandaise (article 482).

La Nederlandse Juristen-Vereniging proposa en 1916 (De Nederlandsche Rechtstaal, II Woordenlijst, La Haye, 1916, p. 22, v° Concurrent (-e schuldeischers, -e schuldvorderingen) de remplacer l'expression « concurrente schuldeisers » par « niet-bevoorrechte schuldeisers » ou par « gewone schuldeisers ».

M.P. De Beus a traduit l'expression « créanciers chirographaires et non privilégiés » par « gewone en niet bevoorrechte schuldeisers » dans sa traduction du Code de commerce (J. Simon et P. De Beus, Wetboek van Koophandel, 4ème éd., Bruxelles, 1961, p. 322).

La Commission a également donné la préférence à l'expression « gewone schuldeisers ».

Conclusion : Créanciers chirographaires = « gewone schuldeiser ».

G. VAN DIEVOET

4. Fret, nolis – Affrètement, nolisement

Le Code de commerce répute acte de commerce « tout affrètement ou nolisement » (livre I, titre I, article 3). Le même code (livre II, titre III, article 115) appelle le prix du loyer d'un navire ou autre bâtiment de mer « fret ou nolis ».

a) Fret, nolis

L'édit de Louis XIV « pour le commerce des négociants en gros et en détail » du mois de mars 1673 (titre VII, article 2 et titre XII, article 7) emploie les termes fret et naulage.

La définition du Code de commerce (livre II, titre III, article 115) a été empruntée à une ordonnance de Louis XIV du mois d'août 1681 (Ordonnance de la marine), livre III, titre III, article 1er) : « Le loyer des vaisseaux, appelé fret ou nolis, sera réglé par la charte-partie, ou par le connoissement ».

P. Bornier (Conférence des nouvelles ordonnances de Louis XIV..., II, Paris, 1678, p. 288) écrit que « le loyer des vaisseaux marchands est nommé fret... et

In de Code de commerce van 1807 en later, werd met de term créancier chirographaire, zoals met de term créancier ordinaire (Wetboek van Koophandel, artikel 544), de schuldeiser bedoeld wiens schuldvordering niet gewaarborgd is door een hypotheek of een voorrecht (E. Littré, Dictionnaire de la langue française, I, Parijs, 1873, p. 606, i.v. Chirographaire).

In de Nederlandse Faillissementswet van 1893 (artikel 59, 132, 143, 180) wordt de term concurrente schuldeisers gebruikt voor degene wier vorderingen niet door hypotheek of pand gedekt zijn of die niet bevoorrecht zijn. Dezelfde term komt voor in het Nederlandse Wetboek van burgerlijke rechtsvordering (artikel 482).

Door de Nederlandse Juristen-Vereniging (De Nederlandsche Rechtstaal, II Woordenlijst, 's-Gravenhage 1916, blz. 22, i.v. Concurrent (-e schuldeischers, -e schuldvorderingen) is voorgesteld de term « concurrente schuldeisers » te vervangen door « niet-bevoorrechte » of door « gewone schuldeisers ».

Raadsheer P. De Beus heeft de uitdrukking « créanciers chirographaires et non privilégiés », in zijn vertaling van het Wetboek van Koophandel, weergegeven door de woorden « gewone en niet bevoorrechte schuldeisers » (J. Simon en P. De Beus, Wetboek van Koophandel, 4de druk, Brussel 1961, blz. 322).

De Commissie heeft tevens de voorkeur gegeven aan de term gewone schuldeisers.

Besluit : Créancier chirographaire = gewone schuldeiser.

G. VAN DIEVOET

4. Fret, nolis – Affrètement, nolisement

Het Wetboek van Koophandel (boek I, titel I, artikel 3) bepaalt dat onder daden van koophandel onder meer wordt verstaan « tout affrètement ou nolisement ». Verder wordt in hetzelfde wetboek (boek II, titel III, artikel 115) de huurprijs voor een zeeschip of een ander zeevaartuig « fret ou nolis » genoemd.

a) Fret, nolis

In het edict van Lodewijk XIV van maart 1673 « pour le commerce des négociants en gros et en détail » (titel VII, artikel 2 en titel XII, artikel 7) werden de termen fret en naulage gebruikt.

De bepaling van het Wetboek van Koophandel (boek II, titel III, artikel 115) is overgenomen uit een verordening van Lodewijk XIV van augustus 1681 (Ordonnance de la marine, boek III, titel III, artikel 1) : « Le loyer des vaisseaux, appelé fret ou nolis, sera réglé par la charte-partie, ou par le connoissement ».

P. Bornier (Conférence des nouvelles ordonnances de Louis XIV..., II, Parijs, 1678, p. 288) schreef dat de huurprijs voor handelsschepen (vaisseaux mar-

celui des vaisseaux de guerre naulage ou nolis ». C. J. De Ferrière (Dictionnaire de droit et de pratique, nouv. éd., Paris, 1771, p. 264), au mot nolis, renvoie sans plus au mot fret. Il définit ainsi le terme fret (I, p. 677) : « la somme promise pour le loyer d'un vaisseau ».

D. et A. Dalloz, dans leur Répertoire méthodique et alphabétique de législation, de doctrine et de jurisprudence (nouv. éd., XVIII, Paris, 1850, Droit Maritime, n° 791, p. 477), font remarquer que « le prix du loyer d'un navire ou autre bâtiment de mer, est appelé fret (sur l'Océan) ou nolis (sur la Méditerranée)... ».

E. Littré (Dictionnaire de la langue française, III, Paris, 1874, p. 737) donne de nolis la définition suivante : « Terme de marine qui n'est guère usité que dans la Méditerranée... On dit aussi naulage ». Il cite plusieurs articles de l'Ordonnance de la marine de 1681, dans lesquels l'expression « fret ou nolis » se rencontre. Littré aurait pu citer également des articles du Code de commerce de 1807.

Conclusion : On peut conclure de ce qui précède que les termes fret et nolis sont des synonymes. Il n'y a aucune raison d'employer plus d'un terme dans le texte néerlandais du Code de commerce.

Fret ou nolis = « vracht ».

b) Affrètement, nolisement

L'Ordonnance de la marine de 1681 (livre III, titre I, article 1er) stipule que « toute convention pour le louage d'un vaisseau, appelée charte-partie, affrètement ou nolisement, sera rédigée par écrit... ».

C. J. De Ferrière (Dictionnaire de droit et de pratique, nouv. éd., Paris, 1771, p. 264), au mot Nolisement, renvoie sans plus au mot Affrètement. Il définit le terme juridique affrètement de la façon suivante (I, p. 62) : « un contrat maritime qui se fait pour le louage d'un vaisseau, autrement appelé charte-partie ou nolisement ». E. Littré (Dictionnaire de la langue française, III, Paris, 1873, p. 737) définit Nolisement par les mots « action de noliser » et noliser (ibid.) par « terme de marine. Affrêter ». H. Capitain (Vocabulaire juridique, Paris, 1936, p. 345) donne la définition suivante de nolisement : « terme employé, surtout autrefois sur les côtes méditerranéennes, comme synonyme d'affrètement. V. ce mot ».

Conclusion : Les termes « affrètement » et « nolisement » sont des synonymes. Il n'y a aucune raison d'employer plus d'un terme dans le texte néerlandais du Code de commerce.

Affrètement ou nolisement = bevrachtingsovereenkomst.

G. VAN DIEVOET

chands) fret wordt genoemd en die voor oorlogsschepen naulage of nolis door C. J. De Ferrière (Dictionnaire de droit et de pratique, nouv. éd., Parijs, 1771, p. 264), wordt onder het trefwoord nolis zonder meer verwezen naar fret. Onder fret (I, p. 677) geeft hij als bepaling : « la somme promise pour le loyer d'un vaisseau ».

In de Répertoire méthodique et alphabétique de législation, de doctrine et de jurisprudence (nouv. éd., XVIII, Paris, 1850, i.v. Droit Maritime, nr 791, p. 477) schreven D. en A. Dalloz : « le prix du loyer d'un navire ou autre bâtiment de mer, est appelé fret (sur l'Océan) ou nolis (sur la Méditerranée)... ».

E. Littré (Dictionnaire de la langue française, III, Parijs, 1874, p. 737) geeft als bepaling van polis : « Terme de marine qui n'est guère usité que dans la Méditerranée... On dit aussi naulage ». Als vindplaatsen citeert hij verscheidene artikelen van de Ordonnance de la marine van 1681 waarin telkens de uitdrukking fret ou nolis voorkomt. Littré had ook artikelen uit de Code de commerce van 1807 kunnen aanhalen.

Besluit : Uit het voorafgaande blijkt voldoende dat de termen fret en nolis synoniem zijn. Er is geen reden om in de Nederlandse tekst van het Wetboek van Koophandel meer dan één term te gebruiken.

Fret ou nolis = vracht.

b) Affrètement, nolisement

In de Ordonnance de la marine van 1681 (boek II, titel I, artikel 1) werd bepaald dat « Toute convention pour le louage d'un vaisseau, appelée charte-partie, affrètement ou nolisement, sera rédigée par écrit... ».

Door C. J. De Ferrière (Dictionnaire de droit et de pratique, nouv. éd., Parijs, 1771, II, p. 264) wordt onder het trefwoord Nolisement zonder meer verwezen naar Affrètement. Onder affrètement (I, p. 62) geeft hij als bepaling : « un contrat maritime qui se fait pour le louage d'un vaisseau, autrement appelé charte-partie ou nolisement ». E. Littré (Dictionnaire de la langue française, III, Parijs, 1873, p. 737) omschrijft nolisement als « action de noliser » en noliser (ibid.) als « terme de marine. Affrêter ». H. Capitain (Vocabulaire juridique, Parijs, 1936, p. 345) verklaart nolisement als « terme employé, surtout autrefois sur les côtes méditerranéennes, comme synonyme d'affrètement. V. ce mot ».

Besluit : De termen « affrètement » en « nolisement » blijken synoniem te zijn. In het Nederlands kunnen ze best door één term worden weergegeven.

Affrètement ou nolisement = bevrachtingsovereenkomst.

G. VAN DIEVOET

5. Masse (des créanciers), masse chirographaire, masse hypothécaire

Les expressions masse et masse des créanciers se rencontrent souvent dans le Code de commerce (e.a. aux articles 445, 451, 453, 463, 481, 487, 492, 527, 528, 537, 539, 540, 542, 575, 579 et 581). Dans la loi sur le concordat judiciaire on trouve l'expression masse créancière (article 32). Il est également question de la masse chirographaire (articles 548, 550, 551 et 552) et de la masse hypothécaire (article 550) dans le Code de commerce.

a) Masse, masse des créanciers

En matière de faillite, on distingue traditionnellement la masse de la masse des créanciers. Par le mot masse on entend en général un ensemble de biens, de créances et de dettes, tandis que l'expression la masse des créanciers signifie l'ensemble des créanciers de la faillite. E. Littré (Dictionnaire de la langue française, III, Paris, 1873, p. 466, v. Masse) distingue clairement : « 6. Réunion d'hommes considérée comme faisant un corps... La masse des créanciers, tous les créanciers d'un failli... 10. Fonds d'argent d'une succession, d'une société. Toute la masse est de cent mille écus. La masse des biens... » H. Capitant (Vocabulaire juridique, Paris, 1936, p. 329, v. Masse) fait la même distinction : « I. (des créanciers). Groupement légal des créanciers du débiteur en état de faillite ou de liquidation judiciaire. II. Ensemble de biens, de créances ou de dettes groupés pour arriver au calcul de certains droits... ». P. Robert (Dictionnaire alphabétique et analogique de la langue française, Paris, 1968, p. 1052, v. Masse) abonde dans le même sens : « I.6. Spécialement. Somme d'argent... Droit. Ensemble de biens de créances ou de dettes groupés pour arriver au calcul de certains droits. Masse active, passive. Masse successorale... II (Etres vivants) 1° Ensemble nombreux de personnes ou d'animaux assemblés et concentrés d'une manière temporaire ou pour un objet momentané... Dr. Masse des créanciers : groupement légal des créanciers d'un débiteur en faillite ou en liquidation judiciaire... ».

Des définitions analogues se rencontrent dans des ouvrages plus anciens. C.J. De Ferrière (Dictionnaire de droit et de pratique, nouv. éd., II, Paris, 1771, p. 217, v. Masse) écrivit au 18ème siècle : « Masse, se dit de plusieurs sommes, de plusieurs effets assemblés, qui font un tout... Lorsqu'après discussion faite des biens d'un débiteur, il apparaît qu'ils ne sont pas suffisants pour satisfaire ses créanciers, on fait une masse de tous ses effets mobiliers que l'on partage entre ses créanciers au sol la livre ».

D. et A. Dalloz (Répertoire méthodique et alphabétique de législation, de doctrine et de jurisprudence,

5. Masse (des créanciers), masse chirographaire, masse hypothécaire

In het Wetboek van Koophandel komen de uitdrukkingen masse en masse des créanciers een aantal malen voor (onder meer artikelen 445, 451, 453, 463, 481, 487, 492, 527, 528, 537, 539, 540, 542, 575, 579 en 581). In de wet op het gerechtelijk akkoord (artikel 32) wordt ook de uitdrukking masse créancière gebruikt. Verder is er in het Wetboek van Koophandel sprake van de masse chirographaire (artikelen 548, 550, 551 en 552) en van de masse hypothécaire (artikel 550).

a) Masse, masse des créanciers

Traditioneel wordt een onderscheid gemaakt tussen masse en masse des créanciers in verband met het faillissement. Met masse wordt een geheel van goederen, van schuldvorderingen en schulden bedoeld, terwijl masse des créanciers een groep van schuldeisers, in het bijzonder van schuldeisers van een faillissement, aanduidt. E. Littré (Dictionnaire de la langue française, III, Parijs, 1873, p. 466, i.v. Masse) maakt duidelijk het onderscheid : « 6°. Réunion d'hommes considérée comme faisant un corps... La masse des créanciers, tous les créanciers d'un failli... 10°. Fonds d'argent d'une succession, d'une société. Toute la masse est de cent mille écus. La masse des biens... ». H. Capitant (Vocabulaire juridique, Parijs, 1936, p. 329, i.v. Masse) schrijft in dezelfde zin : « I (des créanciers). Groupement légal des créanciers du débiteur en état de faillite ou de liquidation judiciaire. II. Ensemble de biens, de créances ou de dettes groupés pour arriver au calcul de certains droits... ». Ook bij P. Robert (Dictionnaire alphabétique et analogique de la langue française, Parijs, 1968, p. 1052, i.v. Masse) komt het onderscheid duidelijk tot uiting : « I. 6°. Spécialement. Somme d'argent... Dr. Ensemble de biens, de créances ou de dettes groupés pour arriver au calcul de certains droits. Masse active, passive. Masse successorale... II (Etres vivants) 1° Ensemble nombreux de personnes ou d'animaux assemblés et concentrés d'une manière temporaire ou pour un objet momentané. Dr. Masse des créanciers : groupement légal des créanciers d'un débiteur en faillite ou en liquidation judiciaire... ».

Ook in oudere werken kan men soortgelijke begripsbepalingen terugvinden. C.J. De Ferrière (Dictionnaire de droit et de pratique, nouv. éd., II, Parijs, 1771, p. 217, i.v. Masse schreef in de 18de eeuw : « Masse, se dit de plusieurs sommes, de plusieurs effets assemblés, qui font un tout... Lorsqu'après discussion faite des biens d'un débiteur, il apparaît qu'ils ne sont pas suffisants pour satisfaire ses créanciers, on fait une masse de tous ses effets mobiliers que l'on partage entre ses créanciers au sol la livre ».

D. en A. Dalloz (Répertoire méthodique et alphabétique de législation, de doctrine et de jurispruden-

nouv. éd., XXXI, Paris, 1854, p. 453, v. Masse des créanciers) donne la définition suivante de l'expression Masse des créanciers : « Se dit de la réunion des créanciers d'une faillite ».

Dans la traduction officielle néerlandaise du Code de commerce de 1807 (Wetboek van den Koophandel, Officiële uitgave. Op de Keizerlyke Drukkery, voor rekening van Johannes Allart, te Amsterdam, 1811), Johannes van der Linden emploie le plus souvent le mot boedel, parfois le mot massa, pour schuldeisers pour la masse des créanciers (articles 444, 528, 533, 534, 535, 538, 589, 590 et 598).

Dans la loi néerlandaise sur les faillites (Faillissementswet) de 1893, il est fait usage du terme (failliete) boedel pour désigner la masse (de la faillite) (e.a. aux articles 16, 17, 24, 25, 34, 42, 48, 51, 52, 59, 61, 62, 101 et 102). Le mot massa ne s'y rencontre point. L'expression gezamenlijke schuldeisers est employée une fois (article 138). Ailleurs la masse des créanciers est désignée par les mots de schuldeisers.

Dans le texte néerlandais de la loi belge sur le concordat judiciaire (article 32, revu par la loi du 10 août 1946) il est fait usage de l'expression « gezamenlijke schuldeisers » pour désigner « la masse créancière ».

Conclusion : Masse = « boedel »; masse des créanciers (masse créancière) = gezamenlijke schuldeisers.

b) Masse chirographaire, masse hypothécaire

Dans le Code de commerce, la partie de la masse, qui est destinée, en principe, à satisfaire les créanciers ordinaires, est appelée masse chirographaire (articles 548, 550, 551 et 552), tandis que la partie de la masse, qui est réservée aux créanciers hypothécaires, est appelée masse hypothécaire (article 550).

J. van der Linden a eu recours à des circonlocutions pour traduire les expressions masse chirographaire et masse hypothécaire en néerlandais : « massa der concurrente schuldeischers », « de penningen voor de concurrente schuldeischers bestemd » et « geldsommen... ten behoeve van de hypothecaire schuldeischers » (Wetboek van den Koophandel. Officiële uitgave, Amsterdam 1811, articles 541 et 542).

L. Frédéricq (Traité de droit commercial belge. VII. Gand, 1949, n° 151, p. 275) a donné la définition suivante de la masse (chirographaire) : La faillite a pour effet de grouper tous les créanciers chirographaires en une masse représentée par le curateur qui concentre entre ses mains toutes les opérations de la liquidation. Elle a pour but également d'assurer l'égalité entre les créanciers, en ne reconnaissant à chacun d'eux qu'un dividende proportionnel à l'importance de la créance admise ».

Par souci de clarté et de concision, la Commission a donné la préférence aux expressions « chirographaire boedel » et « hypothécaire boedel » pour rendre en

ce, nouv. éd., XXXI, Parijs, 1854, p. 453, i.v. Masse des créanciers) omschreven Masse des créanciers met de woorden : « Se dit de la réunion des créanciers d'une faillite ».

In de officiële Nederlandse vertaling van de Code de commerce van 1807 (Wetboek van den Koophandel. Officiële uitgave. Op de Keizerlyke Drukkery, voor rekening van Johannes Allart, te Amsterdam, 1811) maakte Johannes van der Linden veelal gebruik van de term boedel, soms van massa, voor de weergave in het Nederlands van masse, en van de uitdrukking gezamenlijke schuldeisers voor de weergave van masse des créanciers (artikelen 444, 528, 533, 534, 535, 538, 589, 590, 598).

In de Nederlandse Faillissementswet van 1893 wordt de term (failliete) boedel doorlopend gebruikt (onder meer in de artikelen 16, 17, 24, 25, 34, 42, 48, 51, 52, 59, 61, 62, 101, 102). De term massa wordt er niet in aangetroffen. De uitdrukking gezamenlijke schuldeisers wordt een enkele maal gebruikt (artikel 138), naast de schuldeisers (passim).

In de Nederlandse tekst van de Belgische wet van 10 augustus 1946 op het gerechtelijk akkoord wordt de uitdrukking « gezamenlijke schuldeisers » gebruikt voor « la masse des créanciers » (artikel 32).

Besluit : Masse = boedel; masse des créanciers, masse créancière = gezamenlijke schuldeisers.

b) Masse chirographaire, masse hypothécaire

In het Wetboek van Koophandel wordt het gedeelte van de boedel dat in principe bestemd is voor de uitbetaling van de gewone schuldeisers masse chirographaire genoemd (artikelen 548, 550, 551 en 552) en wordt het gedeelte van de boedel dat bestemd is voor de hypothecaire schuldeisers met masse hypothécaire aangeduid (artikel 550).

J. van der Linden omschreef de uitdrukking masse chirographaire als « massa der concurrente schuldeischers », « de penningen voor de concurrente schuldeischers bestemd » en de uitdrukking masse hypothécaire als « geldsommen... ten behoeve van de hypothecaire schuldeischers » (Wetboek van den Koophandel. Officiële uitgave, Amsterdam, 1811, artikelen 541 en 542).

L. Frédéricq (Traité de droit commercial belge, VII, Gent, 1949, n° 151, blz. 275) heeft de masse (chirographaire) als volgt bepaald : « La faillite a pour effet de grouper tous les créanciers chirographaires en une masse, représentée par le curateur qui concentre entre ses mains toutes les opérations de la liquidation. Elle a pour but également d'assurer l'égalité entre les créanciers, en ne reconnaissant à chacun d'eux qu'un dividende proportionnel à l'importance de la créance admise ».

In het belang van de duidelijkheid en de beknoptheid, heeft de commissie gemeend de uitdrukkingen masse chirographaire en masse hypothécaire in het

neerlandais les termes juridiques masse chirographaire et masse hypothécaire.

La loi néerlandaise sur les faillites ne connaît pas les figures juridiques en question et ne fait donc pas usage d'expressions similaires.

Conclusion : Masse chirographaire = « chirographaire boedel »; masse hypothécaire = « hypothécaire boedel ».

G. VAN DIEVOET

6. Laadtijd, lostijd, ligtijd, (ligdagen), overligdagen, overligtijd, extra-overligdagen, (liggeld) overliggeld - starie, surestarie, contrestarie

Une difficulté particulière surgit à propos des termes néerlandais de la loi du 5 mai 1936 sur l'affrètement fluvial, relatifs, d'une part, aux jours consacrés par une convention ou par l'usage au chargement et au déchargement, et, d'autre part, à l'indemnité due par l'affréteur pour : (1) le temps de chargement et de déchargement prévu dès l'abord; (2) d'éventuels jours supplémentaires; (3) des jours consacrés, contre toute attente et outre ceux prévus sous (1) et (2), au chargement et au déchargement. Pour tous ces jours les parties peuvent d'ailleurs fixer une indemnité à l'avance.

La difficulté découle du fait que « ligdag » peut avoir la signification de « overligdag » et « liggeld » celle de « overliggeld ». Van Dale (*Groot Woordenboek der Nederlandse taal*, 10ème édition, 1976) définit « ligdag » par « dag dat een schip ergens ligt om gelost of geladen te worden », mais « liggeld » par « ... 2. geld dat aan een schipper wordt betaald voor de tijd die hij boven de bepaalde termijn met zijn schip ergens ligt, om op lossing of lading te wachten ». Sous le lemme « overligdag » le même dictionnaire indique : « dag dat een schip over de bepaalde tijd ergens ligt om te laden of te lossen »; « overliggeld » et « overligtijd » sont définis de manière analogue. Koenen (*Verklarend Handwoordenboek der Nederlandse taal*, 26ème édition, 1969) donne pour « ligdag » : « elke dag die een schip in de haven ligt om geladen of gelost te worden », mais pour « liggeld » entre autres : « ook voor overliggeld »; l'indemnité dite « liggeld » serait donc due pour « het overliggen », c'est-à-dire le dépassement du délai de starie. Fockema Andreae (*Rechtsgeleerd Handwoordenboek*, 4ème édition, 1977) mentionne également sous le lemme « liggeld » : « ook in de betekenis van overliggeld ».

Les auteurs de la loi de 1936 ont choisi le système suivant : les jours sous (1) sont appelés « laadtijd, lostijd, laad- of lostijd » (articles 17, 19, 21 etc...; en français : délai de starie); les jours sous (2) sont qualifiés « ligdagen » (articles 23, 24, alinéa 4; en français : délai de surestarie) et l'indemnité correspondante est dite « liggeld(en) » (articles 14, alinéas 2 et 3, 15, alinéa 3 etc...; en français : suresta-

Nederlands te mogen weergeven door chirographaire boedel en hypothecaire boedel.

In de Nederlandse faillissementswet komen deze rechtsfiguren niet voor en worden dus evenmin soortgelijke uitdrukkingen gebruikt.

Besluit : Masse chirographaire = chirographaire boedel; masse hypothécaire = hypothecaire boedel.

G. VAN DIEVOET

6. Laadtijd, lostijd, ligtijd, (ligdagen), overligdagen, overligtijd, extra-overligdagen, (liggeld) overliggeld - starie, surestarie, contrestarie

Een eigensoortige moeilijkheid rijst in verband met de Nederlandse termen, in de wet van 5 mei 1936 op de binnenbevrachting, met betrekking tot de dagen die krachtens overeenkomst of gebruik worden besteed aan het laden en het lossen, en op de vergoeding die de bevrachter verschuldigd is voor (1) de van meet aan in aanmerking genomen laad- en lostijd, (2) eventuele bijkomende dagen, (3) dagen die tegen enige verwachting in aan het laden of lossen zijn besteed boven die bedoeld onder (1) en (2). Overigens kunnen partijen voor al die dagen vooraf een vergoeding vaststellen.

De moeilijkheid komt hieruit voor dat « ligdag » de betekenis kan hebben van overligdag en « liggeld » de betekenis van overliggeld. Van Dale (*Groot Woordenboek der Nederlandse taal*, 10^e druk, 1976) bepaalt « ligdag » als « dag dat een schip ergens ligt om gelost of geladen te worden », maar « liggeld » als « ... 2. geld dat aan een schipper wordt betaald voor de tijd die hij boven de bepaalde termijn met zijn schip ergens ligt, om op lossing of lading te wachten ». Onder het lemma « overligdag » vindt men in hetzelfde woordenboek : « dag dat een schip over de bepaalde tijd ergens ligt om te laden of te lossen »; « overliggeld » en « overligtijd » worden dan ook in die zin gedefinieerd. Koenen (*Verklarend Handwoordenboek der Nederlandse taal*, 26^e druk, 1969) geeft voor « ligdag » « elke dag die een schip in de haven ligt om geladen of gelost te worden », maar voor « liggeld » onder meer : « ook voor overliggeld », dit blijkt dan verschuldigd te zijn voor het « overliggen ». Ook Fockema Andreae (*Rechtsgeleerd Handwoordenboek*, 4e druk, 1977) vermeldt, onder het lemma « liggeld » : « ook de betekenis van overliggeld ».

De auteurs van de wet van 1936 hebben gekozen voor het volgende stelsel : de dagen sub (1) noemen zij « laadtijd, lostijd, laad- of lostijd » (artikelen 17, 19, 21, enz.; Frans : délai de starie); de dagen sub (2) noemen zij « ligdagen » (artikelen 23, 24, vierde lid; Frans : délai de surestarie) en de overeenstemmende vergoeding « liggeld(en) » (artikelen 14, tweede en derde lid, 15, derde lid, enz.; Frans : surestaries); de

ries); les jours sous (3) deviennent des « overligdagen » (article 26; en français : contrestarie) et l'indemnité correspondante « overliggeld » (id.).

L'article 14, alinéa 2, commence néanmoins par les termes « Is de overeengekomen ligtijd reeds overschreden » (Si le bateau est déjà en surestarie) alors qu'il aurait logiquement dû s'y trouver : « Is de... laadtijd (laad- en lostijd)... overschreden ».

La Commission a opté pour une autre solution et écrit : (1) « ligtijd », « ligdagen », (2) « overligtijd », « overligdagen » et (3) « extra-overligdagen », et ce pour quatre raisons :

1° La terminologie de la loi n'est pas inexacte sur le plan linguistique, mais certes illogique, puisqu'il est question de « ligdagen » dans le sens de « overligdagen », terme, qui répond mieux à la réalité.

2° Aux Pays-Bas également le terme « overligdagen » est employé dans ce sens : l'article 879.4 du Code de Commerce néerlandais énonce : « Bij overschrijding van de laad- of lostijd is de nalatige overliggeld verschuldigd ». Dans le même contexte : R.P. Cleveringa Jzn., *Zeerecht*, 4ème édition, 1961, p. 681.

3° « Ligtijd » convient mieux que « Laad- en lostijd », lorsqu'il est question des deux notions à la fois ou qu'il n'y a pas lieu de les distinguer.

4° Les termes « extra-overligdagen » et « extra-overliggeld » sont suffisamment éloquents et n'appellent pas de commentaire.

La Commission utilise par conséquent :

— « ligtijd » aux articles 17, 19, alinéas premier et 2, 21, 22, 24, alinéas premier et 3, 26, alinéa premier, 28, alinéa 2, 29, 36, alinéa premier (en français : délai (jours) de starie, les staries);

— « laad- en lostijd » à l'article 15, alinéa 3 (en français : délais de starie réversibles); par souci de clarté, « laadtijd » à l'article 39 (en français : temps de starie) et, pour raisons d'euphonie, « lostijd » à l'article 28, alinéa deux (en français : starie au déchargement);

— « overligtijd » à l'article 26, alinéa premier (en français : délai de surestarie);

— « overligdagen » aux articles 15, alinéa 3, et 23 (en français : les surestarie);

— « overliggeld » aux articles 14, alinéas 1er, 2 et 3, 18 alinéas 1er, 2 et 3, 22, 24, alinéa 4, 26, alinéa 2, 36, alinéa premier, 60, alinéa 3 (en français : surestarie; taux des surestarie);

— « extra-overligdagen » à l'article 26 (en français : contre-starie);

— « extra-overliggeld » aux articles 26, alinéa premier, 36, alinéa premier et 60, alinéa premier (en français : contre starie).

Il serait souhaitable d'adapter dans le sens défini ci-dessus le texte des arrêtés royaux des 20 janvier et 16 mars 1978 relatifs à cette matière.

R. SOETAERT

dagen sub (3) worden dan « overligdagen » (artikel 26; Frans : contrestarie) en de daarvoor verschuldigde vergoeding « overliggeld ».

In artikel 14, tweede lid, evenwel leest men « Is de overeengekomen ligtijd reeds overschreden » (Frans : Si le bateau est déjà en surestarie), waar logischerwijze « Is de... laadtijd (laad- en lostijd)... overschreden » te verwachten was.

De Commissie heeft de andere mogelijke oplossing verkozen en schrijft : (1) ligtijd, ligdagen, (2) overligtijd, overligdagen en (3) extra-overligdagen, en wel om drie redenen :

1° De in de wet gebruikte terminologie is niet taalkundig onjuist, maar niettemin onlogisch, daar van ligdagen wordt gesproken in de zin van overligdagen, welk woord de betekenis duidelijker aangeeft.

2° Ook in Nederland wordt in die zin van « overligdagen » gesproken : Artikel 4 Ne.Kh. luidt : « Bij overschrijding van de laad- of lostijd is de nalatige overliggeld verschuldigd. In dezelfde zin : R.P. Cleveringa Jzn., *Zeerecht*, 4e druk, 1961, p. 681.

3° In plaats van « laad- en lostijd » lijkt het eenvoudiger « ligtijd » te zeggen, wanneer laad- en lostijd samen worden bedoeld of geen onderscheid moet worden gemaakt.

4° De termen « extra-overligdagen » en « extra-overliggeld » zijn een op zichzelf heldere vorming, die geen commentaar behoeft.

Derhalve schrijft de Commissie :

— « ligtijd » in de artikelen 17, 19, eerste en tweede lid, 21, 22, 24, eerste en derde lid, 26, eerste lid, 28, tweede lid, 29, 36, eerste lid (Frans : délai (jours) de starie, les staries);

— « laad- en lostijd » in artikel 15, derde lid (Frans : délais de starie réversibles); « laadtijd » in artikel 39 (Frans : temps de starie) voor de duidelijkheid en « lostijd » in artikel 28, tweede lid (Frans : starie au déchargement) voor de euphonie;

— « overligtijd » in artikel 26, eerste lid (Frans : délai de surestarie);

— « overligdagen » in de artikelen 15, derde lid, en 23 (Frans : les surestarie);

— « overliggeld » in de artikelen 14, eerste, tweede en derde lid, 18, eerste, tweede en derde lid, 22, 24, vierde lid, 26, tweede lid, 36, eerste lid, 60, derde lid (Frans : surestarie; taux des surestarie);

— « extra-overligdagen » in artikel 26 (Frans : contre-starie);

— « extra-overliggeld » in artikelen 26, eerste lid, 36, eerste lid en 60, eerste lid (Frans : contre-starie).

Mag hierbij gewezen worden op de wenselijkheid om de tekst van de koninklijke besluiten van 20 januari 1978 en 16 maart 1978 betreffende deze aangelegenheid in de bovenstaande zin aan te passen.

R. SOETAERT

AVANT-PROJET DE LOI

soumis à l'avis du Conseil d'Etat

Article Unique

Les dispositions qui suivent forment le texte néerlandais du Code de commerce à l'exclusion du Livre Ier, titres VIII et IX, de la loi du 5 mai 1936 sur l'affrètement fluvial, des lois coordonnées du 25 septembre 1946 sur le concordat judiciaire, de la loi du 2 avril 1965 relative à la nationalité des navires de mer et l'immatriculation des navires de mer et des bateaux d'intérieur, de la loi du 5 juin 1928 portant revision du Code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime, tels qu'ils ont été expressément modifiés et complétés jusqu'au 1er janvier 1982.

Le texte néerlandais ci-après des dispositions qui ont modifié et complété le Code de commerce, la loi du 5 mai 1936 sur l'affrètement fluvial, les lois coordonnées du 25 septembre 1946 sur le concordat judiciaire, la loi du 2 avril 1965 relative à la nationalité des navires de mer et l'immatriculation des navires de mer et des bateaux d'intérieur, et la loi du 5 juin 1928 portant révision du Code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime, postérieurement à la loi du 18 avril 1898, remplace le texte néerlandais antérieur de ces dispositions.

Les contestations basées sur la divergence des textes français et néerlandais sont décidées d'après la volonté du législateur, déterminée suivant les règles ordinaires d'interprétation, sans prééminence de l'un des textes sur l'autre.

Le Roi peut modifier les dispositions législatives existantes afin de mettre leur texte en concordance avec les dispositions de la présente loi.

VOORONTWERP VAN WET

voorgelegd aan het advies van de Raad van State

Enig artikel

De hiernavolgende bepalingen vormen de Nederlandse tekst van het Wetboek van Koophandel, met uitzondering van Boek I, Titel VIII en IX, van de wet van 5 mei 1936 op de binnenbevrachting, van de gecoördineerde wetten van 25 september 1946 op het gerechtelijk akkoord, van de wet van 2 april 1965 betreffende de nationaliteit van zeeschepen en de teboekstelling van zeeschepen en binnenschepen, en van de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de Koopvaardij en Zeevisserij, zoals die uitdrukkelijk zijn gewijzigd en aangevuld tot 1 januari 1982.

De hiernavolgende Nederlandse tekst van de bepalingen die het Wetboek van Koophandel, de wet van 5 mei 1936 op de binnenbevrachting, de gecoördineerde wetten van 25 september 1946 op het gerechtelijk akkoord, de wet van 2 april 1965 betreffende de nationaliteit van zeeschepen en de teboekstelling van zeeschepen en binnenschepen, en de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de Koopvaardij op Zeevisserij hebben gewijzigd en aangevuld na de wet van 18 april 1898, vervangt de vorige Nederlandse tekst van die bepalingen.

Twistvragen gegrond op het verschil tussen de Nederlandse en de Franse tekst worden beslist naar de wil van de wetgever, die bepaald wordt volgens de gewone interpretatieregelen, zonder voorrang van de ene tekst boven de andere.

De Koning kan de bestaande wetsbepalingen wijzigen ten einde de tekst ervan in overeenstemming te brengen met de bepalingen van deze tekst.

WETBOEK VAN KOOPHANDEL

EERSTE BOEK

Koophandel in het algemeen

EERSTE TITEL

Kooplieden

Deze titel (artt. 1-11) is bij de wet van 15 december 1872 vervangen als volgt :

Artikel 1

[Kooplieden zijn zij die daden verrichten, bij de wet daden van koophandel genoemd, en die daarvan hun hoofdberoep of een bijberoep maken.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 3 juli 1956

Art. 2

[Onder daden van koophandel verstaat de wet :

— elke aankoop van voedingsmiddelen en koopwaren om die, al dan niet na bewerking of verwerking, weder te verkopen, hetzij in dezelfde staat of om het gebruik ervan te verhuren; elke verkoop of verhuring die het gevolg is van zodanige aankoop; elke huur van roerende goederen om die in onderhuur te geven en elke onderverhuring die daarvan het gevolg is; elk in hoofdzaak materieel werk verricht ingevolge huur van diensten, zodra het, zelfs op bijkomstige wijze gepaard gaat met levering van koopwaar;

— elke aankoop van een handelszaak om die te exploiteren;

— alle verrichtingen van industriële ondernemingen, zelfs wanneer de ondernemer slechts de voortbrengsels van zijn eigen grond verwerkt en voor zover het geen verwerking betreft die normaal bij landbouwbedrijven behoort;

— alle verrichtingen van ondernemingen van openbare of private werken, van vervoer te land, te water of door de lucht;

— alle verrichtingen van ondernemingen van leveringen, van zaakwaarneming, van openbare verkopen, van openbare schouwspelen en van premieverzekeringen;

— elke bank-, wissel-, commissie- of makelaarsverrichting;

— alle verrichtingen van ondernemingen die tot doel hebben onroerende goederen te kopen om ze weder te verkopen;

— alle verrichtingen van openbare banken;

— alle verbintenissen uit wisselbrieven, mandaten, orderbriefjes of ander order- of toonderpapier;

— alle verbintenissen van kooplieden betreffende zowel onroerende als roerende goederen, tenzij bewezen is dat ze een oorzaak hebben die vreemd is aan de koophandel.]

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 3 juli 1956

Art. 2bis.

[Als daden van koophandel worden echter niet aangemerkt, de aankoop met het oog op de verkoop aan particulieren, de verkoop aan particulieren van produkten die onder het beroep van apotheker ressorteren, wanneer die aankoop en verkoop wordt verricht door een persoon die wettelijk bevoegd is om de geneeskunde of de veeartsenijkunde uit te oefenen, voor zover deze persoon niet eveneens andere, door de wet als daden van koophandel aangemerkte daden verricht in de uitoefening van een hoofdberoep of een bijberoep.

Voor de toepassing van deze bepaling worden beschouwd als produkten die onder het beroep van apotheker ressorteren :

1° de drogerijen, substanties, bereidingen of samenstellingen voor farmaceutisch gebruik;

2° de geneesmiddelen in de zin van artikel 1, § 1, van de wet van 25 maart 1964 op de geneesmiddelen;

3° het medisch en farmaceutisch materiaal, te weten de substanties, voorwerpen en stoffen die geheel of ten dele zijn onderworpen aan de regeling die, ter uitvoering van artikel 1, § 2, van voornoemde wet, op de geneesmiddelen van toepassing is, alsook de produkten die algemeen in de geneeskunde worden gebruikt;

4° de produkten die de apotheker mag verkopen ingevolge de wetten en verordeningen.]

Ingevoegd bij het enige artikel van de wet van 18 juli 1973

Art. 3

Onder daden van koophandel verstaat de wet eveneens :

— alle verrichtingen met betrekking tot de bouw van van binnenschepen en zeeschepen en de vrijwillige koop, verkoop of wederverkoop daarvan;

— elke expeditie ter zee;

— elke koop of verkoop van tuig en takelage en bevoorradings;

— elke bevrachtingsovereenkomst; het nemen of geven van geld op bodemerij;

— elke verzekering en elke andere overeenkomst betreffende de zeehandel;

— elk akkoord en elke overeenkomst betreffende het loon van schepelingen;

— alle verbintenissen van zeelieden voor de dienst op koopvaardijsschepen.

Art. 4

[Een ontvoogde minderjarige van het mannelijke of vrouwelijke geslacht die de volle leeftijd van achttien jaren heeft bereikt en die gebruik wil maken van het hem bij artikel 487 van het Burgerlijk Wetboek verleende recht om handel te drijven, kan de handelsverrichtingen niet aanvangen en kan niet als meerderjarig worden beschouwd ten aanzien van de door hem aangegane handelsverbintenissen :

1° indien hij daartoe niet vooraf gemachtigd is door zijn ouders of door een van hen wanneer de andere onbekwaam verklaard, overleden of afwezig is, of, bij gebreke van beide ouders of wanneer dezen het niet eens zijn, door de jeugdrechtbank in de vorm en onder de voorwaarden bepaald in de artikelen 477 tot 479 van het Burgerlijk Wetboek;

2° indien binnen een maand na de dagtekening van de akte van machtiging of van de beslissing van de jeugdrechtbank waarbij machtiging wordt verleend, daarvan geen expeditie is bezorgd aan de griffie van de rechtbank van

koophandel van de plaats waar de minderjarige zijn woonplaats wil vestigen [...].

De machtiging van de ouders of van een van hen, bedoeld in het 1° van het vorige lid, wordt verleend bij een verklaring afgelegd voor de vrederechter, voor een notaris of voor de griffier van de rechtbank van koophandel; binnen een maand na de dagtekening van de verklaring is de vrederechter of de notaris, die ze ontvangen heeft, op de straffen in artikel 13 hierna bepaald, gehouden daarvan een expeditie te bezorgen aan de griffie van de rechtbank van koophandel.]

Aldus vervangen bij artikel 24, 1°, van de wet van 8 april 1965, het 2° van het eerste lid daarna aldus gewijzigd ingevolge artikel 73 van het Gerechtelijk Wetboek.

Art. 5

[De intrekking van de machtiging om handel te drijven kan door de jeugdrechtsbank worden uitgesproken op verzoek van de ouder die ze heeft verleend.

Wanneer de machtiging door de jeugdrechtsbank is verleend, kan de intrekking worden uitgesproken in de vorm en onder de voorwaarden die bij de verlening in acht werden genomen.

Ook de procureur des Konings kan de intrekking van de machtiging om handel te drijven vorderen, in voorkomend geval na ingewonnen advies van de vrederechter die de familieraad heeft voorgezeten waar over die machtiging is beraadslaagd.

In alle gevallen bezorgt de jeugdrechtsbank een gelijklopend afschrift van de vordering aan de minderjarige en zij hoort hem of roept hem althans op.

Een uittreksel uit de beslissing waarbij de intrekking van de machtiging is uitgesproken, wordt binnen een maand bezorgd aan de griffie van de rechtbank van koophandel.]

Aldus vervangen bij artikel 24, 2°, van de wet van 8 april 1965.

Art. 6

De daden van koophandel in de artikelen 2 en 3 genoemd zijn als zodanig alleen geldig ten aanzien van minderjarigen die geen kooplieden zijn, indien zij verricht worden met inachtneming van alle voorwaarden waaraan een minderjarige ingevolge artikel 4 moet voldoen om handel te kunnen drijven.

Art. 7

De minderjarige kooplieden die de machtiging om handel te drijven hebben gekregen, kunnen hun onroerende goederen verpanden en met hypotheek bezwaren.

Zij kunnen die zelfs vervreemden met inachtneming van de vormen die voorgeschreven zijn ten aanzien van de verkoop van onroerende goederen van minderjarigen.

Art. 8

De handel van de ouders van de minderjarige wordt door zijn voogd voortgezet wanneer de familieraad het dienstig acht, en onder de voorwaarden die hij bepaalt.

Het bestuur ervan kan worden toevertrouwd aan een bijzonder bewindvoerder, die onder toezicht staat van de voogd.

Het besluit van de familieraad wordt binnen vijftien dagen ter homologatie voorgelegd aan de rechtbank. Het wordt dadelijk uitgevoerd en houdt slechts op gevolg te hebben wanneer de homologatie wordt geweigerd.

De familieraad kan te allen tijde zijn toestemming herroepen, met inachtneming van dezelfde vormen. Dit besluit wordt eerst na homologatie uitgevoerd.

Art. 9

[...]

Opgeheven bij artikel 7, § 1, van de wet van 30 april 1958.

Art. 10

[...]

[De gehuwde vrouw] wordt niet geacht openbare koopvrouw te zijn wanneer zij er zich toe bepaalt de waren uit de handel van haar man in het klein te verkopen; zij wordt alleen geacht dit te zijn wanneer zij afzonderlijk handel drijft.

Het eerste lid opgeheven bij artikel 7, § 10, van de wet van 30 april 1958, het tweede lid aldus gewijzigd ingevolge deze opheffing.

Art. 11

[...]

Opgeheven bij artikel 36, 1°, van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976.

TITEL II

Huwelijksvoorwaarden van kooplieden

Deze titel (artt. 12-15) is bij de wet van 15 december 1872 vervangen als volgt :

Art. 12

Van ieder huwelijkscontract tussen echtgenoten waarvan er één koopman is, wordt binnen een maand na de dagtekening een uittreksel gezonden aan de griffie van elke rechtbank binnen welker rechtsgebied de handeldrijvende echtgenoot in het handelsregister ingeschreven is. De uittreksels worden overeenkomstig de wet van 30 april 1929 in boeken samengebonden.

[Hetzelfde geldt voor de akten houdende wijziging van het huwelijksvermogensstelsel van de echtgenoten binnen drie maanden na de beslissing tot homologatie.

Het uittreksel vermeldt of de echtgenoten in gemeenschap gehuwd zijn, met opgave van de afwijkingen van het wettelijk stelsel, dan wel of zij een ander stelsel hebben aangenomen.] [Bedingen in het huwelijkscontract of in de akte houdende wijziging van het huwelijksvermogensstelsel die tot doel hebben af te wijken van de regels van de verdeling bij helften van het gemeenschappelijk vermogen, hoeven niet te worden vermeld.]

Van de boeken waarin de uittreksels zijn bijeengebracht, alsook van de steekkaarten bij de wet van 30 april 1929

voorgeschreven, wordt aan ieder die erom verzoekt zonder kosten inzage verleend.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 3 juli 1956, het tweede lid daarna vervangen door een tweede en een derde lid bij artikel 36, 2°, van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976; het derde lid daarna aldus aangevuld bij het enige artikel van de wet van 19 mei 1982; het vroegere derde lid wordt het vierde lid.

Art. 13

De notaris voor wie het huwelijkscontract [of de akte houdende wijziging van het huwelijksvermogensstelsel] is verleden, is gehouden de bij het vorige artikel voorgeschreven toezending te doen, op straffe van geldboete van zesentwintig frank tot honderd frank en zelfs van ontzetting uit zijn ambt en van aansprakelijkheid jegens schuldeisers, wanneer bewezen is dat het verzuim het gevolg is van heimelijke verstandhouding.

Aldus gewijzigd bij artikel 36, 3°, van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976.

Art. 14

[Elke echtgenoot die gehuwd is onder een ander stelsel dan [het wettelijke], en na zijn huwelijk koopman wordt of een nieuw handelsbedrijf begint, is gehouden dezelfde toezending te doen aan de griffie van de rechtbank binnen welker rechtsgebied hij een opgave voor de inschrijving in het handelsregister doet, bij gebreke waarvan hij, in geval van faillissement, kan worden gestraft als schuldig aan eenvoudige bankbreuk.]

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 3 juli 1956 en daarna gewijzigd bij artikel 36, 4° van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976.

Art. 15

[Elk vonnis of arrest waarbij de echtscheiding wordt toegestaan of de scheiding van tafel en bed of van goederen wordt uitgesproken tussen de echtgenoten van wie er ten minste een koopman is, wordt door hen neergelegd ter griffie van de rechtbank van koophandel in het rechtsgebied waarvan een der echtgenoten of beide echtgenoten zijn ingeschreven in het handelsregister; bij gebreke daarvan kunnen de schuldeisers daartegen verzet doen voor wat hun belangen raakt en opkomen tegen iedere vereffening die erop gevolgd mocht zijn.]

Aldus vervangen bij artikel 36, 5°, van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976.

TITEL III

Koopmansboeken

Deze titel (artt. 16-24) is bij de wet van 15 december 1872 vervangen als volgt :

Art. 16

[...]

Opgeheven bij artikel 24, 1°, van de wet van 17 juli 1975.

Art. 17

[...]

Opgeheven bij artikel 24, 1°, van de wet van 17 juli 1975.

Art. 18

[...]

Opgeheven bij artikel 24, 1°, van de wet van 17 juli 1975.

Art. 19

[...]

Opgeheven bij artikel 24, 1°, van de wet van 17 juli 1975.

Art. 20

[Een regelmatig gevoerde boekhouding kan door de rechter aangenomen worden om tussen kooplieden als bewijs te dienen betreffende handelsverrichtingen.]

Aldus vervangen bij artikel 18 van de wet van 17 juli 1975.

Art. 21

[Onverminderd de bijzondere wetten kan de overlegging van de volledige boekhouding van een koopman, te weten de boeken, registers en boekingsstukken, niet in rechte bevolen worden dan inzake erfopvolging, gemeenschap of verdeling van een vennootschap en in geval van faillissement.]

Aldus vervangen bij artikel 18 van de wet van 17 juli 1975.

Art. 22

[De rechter kan in de loop van een rechtsgeding, zelfs ambtshalve, de openlegging bevelen van het geheel of van een gedeelte van de boekhouding van een koopman, ten einde daaruit te nemen hetgeen het geschil betreft.]

Aldus vervangen bij artikel 18 van de wet van 17 juli 1975.

Art. 23

[Wanneer de boekhouding waarvan de openlegging wordt aangeboden, gevorderd of bevolen, zich bevindt op een plaats te ver verwijderd van de rechtbank waarbij de zaak aanhangig is, kan deze aan de rechtbank van koophandel

van die plaats of aan een vrederechter ambtelijke opdracht geven om inzage van de boekhouding te nemen en een proces-verbaal van de inhoud op te maken en over te zenden.]

Aldus vervangen bij artikel 18 van de wet van 17 juli 1975.

Art. 24

[De rechter kan de eed opleggen aan de partij die aanbiedt de bewijskracht van de boekhouding van de andere partij te erkennen, wanneer deze weigert haar boekhouding open te leggen.]

Aldus vervangen bij artikel 18 van de wet van 17 juli 1975.

TITEL IV

Bewijs van handelsverbintenissen

Deze titel (art. 25) is bij de wet van 15 december 1872 vervangen als volgt :

Art. 25

Behalve door de bewijsmiddelen die het burgerlijk recht toelaat, kunnen handelsverbintenissen ook worden bewezen door getuigen in alle gevallen waarin de rechtbank oordeelt dit te moeten toestaan, behoudens de uitzonderingen bepaald voor bijzondere gevallen.

Koop en verkoop kan bewezen worden door middel van een aanvaarde factuur, onverminderd de andere bewijsmiddelen die door de wetten op de koophandel zijn toegelaten.

TITEL V

Handelsbeurzen, wisselagenten en makelaars

Deze titel (artt. 61-68) is bij artikel 1 van de wet van 30 december 1867 vervangen als volgt. De artt. 69 tot 118 zijn daarna eraan toegevoegd bij artikel 1 van het koninklijk besluit n° 9 van 15 oktober 1934.

Artt. 61-63

[...]

Opgeheven bij art. II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

EERSTE HOOFDSTUK

Wisselagenten en makelaars

Eerste Afdeling

Gemeenschappelijke bepalingen

Art. 64

Wisselagenten en makelaars zijn zij die als tussenpersoon optreden bij daden van koophandel.

Art. 64bis

[Wisselagent is hij die als lasthebber of als commissio-
nair effecten verhandelt op een effecten- en wisselbeurs.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 65

[Onverminderd de bepalingen van Hoofdstuk I van de wet op de boekhouding en de jaarrekening van de ondernemingen, tekenen de wisselagenten en makelaars de transacties die zij afsluiten en de orders die zij ontvangen, onmiddellijk aan in een of meer boeken of beursboekjes.]

Aldus vervangen bij artikel 19, § 1, van de wet van 17 juli 1975.

Art. 66

[...]

Opgeheven bij artikel 19, § 2, van de wet van 17 juli 1975.

Art. 67

Zij zijn aansprakelijk voor de levering en de betaling van hetgeen zij verkocht of gekocht hebben.

Deze aansprakelijkheid houdt op wanneer zij, bij het aangaan van de overeenkomst, de naam van de koper of van de verkoper hebben bekendgemaakt aan de persoon met wie zij de overeenkomst hebben aangegaan, en deze persoon de koop of de verkoop heeft aangenomen.

Art. 68

De wisselagenten en makelaars zijn burgerrechtelijk aansprakelijk wat betreft de echtheid van de laatste handtekening op de wisselbrieven of ander handelspapier door hen verhandeld.

Afdeling II

Het beroep van wisselagent

Art. 69

[Niemand mag de titel van wisselagent voeren of onder enigerlei benaming het beroep van wisselagent uitoefenen,

indien hij niet ingeschreven is op de lijst der wisselagenten van een effecten- en wisselbeurs.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 70

[Onder de hierna bepaalde voorwaarden evenwel mogen personen die gevestigd zijn op meer dan 25 kilometer afstand van een stad waar een effecten- en wisselbeurs bestaat, de titel van wisselagent-correspondent voeren en effecten verhandelen indien zij door een beurscommissie achteraan op de lijst der wisselagenten zijn ingeschreven als wisselagent-correspondent.

De wisselagent-correspondent heeft geen toegang tot de beurs en mag van de titel van wisselagent geen gebruik maken zonder er de bepaling « correspondent » aan toe te voegen.]

[...]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het derde lid opgeheven bij artikel I van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

Art. 71

[Op de lijst der wisselagenten van een beurs of achteraan op die lijst onder de wisselagenten-correspondenten kunnen worden opgenomen zij die :

1° [onderdaan zijn van een Lid-Staat van de Europese Economische Gemeenschap en het genot hebben van hun burgerlijke rechten;]

2° vijftientwintig jaar oud zijn;

3° doen blijken dat zij bij een of meer wisselagenten werkelijk stage hebben gedaan gedurende zes achtereenvolgende jaren, waarvan drie als gemachtigde.

In geval van overlijden van een wisselagent of van een wisselagent-correspondent kunnen zijn afstammelingen of aanverwanten in de rechte lijn worden vrijgesteld van drie jaar stage, zelfs als gemachtigde, en is de minimumleeftijd eenentwintig jaar [...];

4° een wetenschappelijk examen en een examen over vakkennis afgelegd hebben. Het programma van de examens en de samenstelling van de commissie voor het wetenschappelijk examen worden vastgesteld door de minister van Financiën. Twee van de leden der commissie voor het wetenschappelijk examen worden ieder gekozen uit een dubbeltal voorgedragen door de beurscommissie. Het examen over vakkennis wordt afgenomen door de gedelegeerden van de beurscommissie, ten overstaan van de regeringscommissaris.

Van het wetenschappelijk examen zijn vrijgesteld degenen die een academische graad bezitten waarvoor ten minste drie jaar studie vereist is, alsmede de houders van het diploma van licentiaat in de handelswetenschappen of van licentiaat in de financiële wetenschappen uitgereikt door een universiteit, een aan een universiteit verbonden school of een door de Koning erkende inrichting voor hoger onderwijs;

5° aanbevolen zijn door twee wisselagenten die ten minste vijf jaar op de lijst ingeschreven zijn;

6° toegelaten zijn door de beurscommissie;

7° de door het beursreglement bepaalde bijdrage betalen binnen dertig dagen na de toelating of na de hernieuwing van de inschrijving; de bijdrage van de wisselagent-corres-

pondent mag niet hoger zijn dan een derde van die van de wisselagent;

8° lid zijn van het in artikel 71bis vermelde Waarborgfonds van de wisselagenten.]

[...]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het 1° van het eerste lid vervangen bij artikel 1 van de wet van 3 april 1980, het 3° vervangen bij artikel 1, a, van het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939 en daarna aldus gewijzigd bij artikel 2, 1°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967, het 5° aldus vervangen bij het enige artikel van het koninklijk besluit n° 178 van 20 juni 1935 en het c bij artikel 2, 2°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967; het tweede, het derde, het vierde, het vijfde, het zesde en het zevende lid opgeheven bij artikel 2, 3°, van hetzelfde koninklijk besluit.

[Art. 71bis

§ 1. Onder de benaming « Waarborgfonds van de wisselagenten » wordt een publiekrechtelijk rechtspersoon ingesteld, die onder meer tot taak heeft de nakoming van de beroepsverbintenissen van de wisselagenten en wisselagenten-correspondenten geheel of ten dele te verzekeren, toezicht te houden op hun financiële toestand en hun boekhouding na te gaan.

Het Fonds kan desgevraagd de geldmiddelen van de wisselagenten en wisselagenten-correspondenten centraliseren en beleggen; het kan eveneens professionele diensten verlenen in het gemeenschappelijk belang van haar leden.

§ 2. Het Fonds wordt opgericht in de vorm van een coöperatieve vennootschap. Het wordt beheerst door de bepalingen van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen en van dit hoofdstuk, voor zover daarvan door de statuten niet wordt afgeweken. Zijn verbintenissen worden geacht handelsverbintenissen te zijn.

§ 3. De statuten van het Fonds worden door de Koning vastgesteld op advies van de beurscommissies van het Rijk. Ze bepalen met name de wijze van inschrijving en van storting op het kapitaal van het Fonds, evenals de samenstelling en de bevoegdheden van zijn bestuursorganen.

Het algemeen reglement van het Fonds wordt aan de Minister van Financiën ter goedkeuring voorgelegd.

§ 4. Door de betalingen die het Fonds verricht aan schuldeisers van wisselagenten en wisselagenten-correspondenten, treedt het in de rechten van die schuldeisers.

§ 5. De Minister van Financiën oefent, door bemiddeling van de regeringscommissarissen bij de beurzen van het Rijk, controle uit op de werkzaamheden van het Fonds.

De regeringscommissaris woont met raadgevende stem de vergaderingen van de raad van beheer bij. Hij kan aan de raad elke kwestie voorleggen waarvoor deze bevoegd is.

Wanneer de commissaris meent dat een besluit van de maatschappelijke organen in strijd is met de wetten, de statuten en het algemeen reglement of met het algemeen belang, kan hij tegen de uitvoering daarvan bij de minister van Financiën beroep instellen binnen een termijn van vier vrije dagen te rekenen van het tijdstip waarop hij er kennis van heeft gekregen. Het beroep heeft opschortende werking. Indien de minister niet binnen een termijn van tien vrije dagen te rekenen van het hierboven bepaalde tijdstip aan het Fonds de nietigverklaring van het opgeschorte besluit betekent, wordt dit onherroepelijk.

De regeringscommissaris beschikt voor het vervullen van zijn opdracht over de ruimste bevoegdheden.]

Ingevoegd bij artikel 3 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

Art. 72

[Een wisselagent mag ingeschreven zijn bij twee beurzen. Hij mag wisselagent-correspondent zijn bij de beurzen waar hij niet ingeschreven is als wisselagent.]

Een wisselagent-correspondent mag als zodanig ingeschreven zijn bij verscheidene beurzen.

Hij die als wisselagent wenst ingeschreven te worden op de lijst van een tweede beurs, moet doen blijken dat hij bij die beurs zes maanden stage heeft gedaan; bovendien moet hij, voor de gedelegeerden van de commissie van de bedoelde beurs en ten overstaan van de regeringscommissaris, een aanvullend examen over vakkennis hebben afgelegd.]

[...]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het derde lid daarna aldus vervangen bij het enige artikel van het koninklijk besluit n° 178 van 20 juni 1935, het vierde, het vijfde en het zesde lid opgeheven bij artikel 4 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

Art. 73

[§ 1. De wisselagenten en de wisselagenten-correspondenten oefenen hun beroep uit in eigen naam. Indien zij hun beroep in vennootschap uitoefenen, moet dit geschieden in de vorm van een vennootschap onder firma of van een gewone commanditaire vennootschap; zij moeten onbeperkt en hoofdelijk aansprakelijke vennoten zijn en in de firma mag alleen hun naam voorkomen.]

[§ 2. De naam van een gewezen vennoot mag evenwel met de toestemming van de belanghebbende in de firma behouden blijven.]

Dit behoud brengt geen aansprakelijkheid mee uit hoofde van de verbintenissen van de vennootschap tegenover derden.

Het behoud van de naam van een gewezen vennoot in de firma van een vennootschap onder firma of van een gewone commanditaire vennootschap, wordt vastgesteld in een akte houdende wijziging van de oprichtingsakte, die neergelegd en bij uittreksel bekend gemaakt moet worden zoals bepaald is in artikel 10 van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen.

De naam van de gewezen vennoot enerzijds en de namen van de onbeperkt en hoofdelijk aansprakelijke vennoten anderzijds moeten worden vermeld op de borderellen van alle verrichtingen en in alle van de vennootschap uitgaande en voor derden bestemde publikaties, brieven en andere stukken, zodat blijkt wie van de vennoten onbeperkt en hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de verbintenissen van de vennootschap.

De Koning kan nadere regels stellen voor openbaarmaking.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit nr 84 van 30 januari 1935; § 2 daarna toegevoegd bij artikel 2 van de wet van 3 april 1980.

Art. 74

[Een wisselagent en een wisselagent-correspondent mag geen ander beroep uitoefenen dan hij krachtens deze titel gerechtigd is uit te oefenen, ook niet door een tussenpersoon. Van deze bepaling mag niet worden afgeweken dan ingevolge een te allen tijde herroepelijk verlof door de beurscommissie gegeven overeenkomstig het beursreglement.]

Het is hem niet geoorloofd, voor de uitvoering van de beursorders welke hem gegeven worden door de in artikel 75 bedoelde personen en vennootschappen die het bedrijf van bankier uitoefenen, hetzij voor zichzelf, hetzij voor zijn cliënteel, een arbeidsovereenkomst, een aannemingscontract of een soortgelijke overeenkomst aan te gaan.

Het is hem verboden af te wijken van het provisietaarif zoals dit is vastgesteld door het reglement van orde van de beurs. Hij mag geen verdeling, teruggave of vermindering van provisie toestaan noch andere voordelen verlenen dan bepaald zijn in het reglement of in het ministerieel besluit ter uitvoering van artikel 105.

Het is hem verboden zich te belasten met de financiële dienst van een staat, een provincie, een gemeente, een openbare instelling of een instelling van openbaar nut, of van een vennootschap.

[Hij mag slechts onder de voorwaarden en binnen de perken door de Koning bepaald als vast nemer of als borg deelnemen aan uitgaven van effecten en waarden. Het is hem toegestaan voor dergelijke uitgaven zijn bemiddeling te verlenen aan emitterende lichamen en instellingen.]

Hij mag geen andere deposito's van kapitalen aanvaarden dan die welke verband houden met de uitoefening van zijn beroep, noch daaraan de vorm geven van spaardeposito's. Hij mag geen discontoverrichtingen doen voor eigen rekening, maar wel voor een derde wisselbrieven en ander handelspapier verhandelen.]

Aldus vervangen bij artikel II van het Koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het vijfde lid daarna aldus vervangen bij artikel 5 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

Art. 75

[§ 1. Orders tot aan- of verkoop van effecten, al dan niet genoteerd op een Belgische beurs, mogen niet worden aangenomen dan door wisselagenten, wisselagenten-correspondenten en door personen of vennootschappen die het bedrijf van bankier uitoefenen.]

Als aanneming van koop- of verkooporders wordt beschouwd het opnemen van zodanige orders in België, hetzij voor eigen rekening, hetzij om ze, uit welken hoofde ook, door te geven in België of in het buitenland zelfs zonder persoonlijke aansprakelijkheid bij de verrichting.

Om de vermelde koop- of verkooporders te mogen aannemen, moeten de personen of vennootschappen die het bedrijf van bankier uitoefenen, doen blijken dat zij bij de Nationale Bank van België op de rekening van de Deposito- en Consignatiekas een zekerheid hebben gedeponneerd voor een bedrag en volgens nadere regels op gezette tijden door de minister van Financiën te bepalen. Deze zekerheid strekt de opdrachtgevers bij voorrecht tot waarborg van de uitvoering van de verbintenissen die de bankier op zich genomen heeft.

De orders worden in de volgorde van aanneming ingeschreven in het register bedoeld in artikel 65.

Betreft het effecten die niet genoteerd zijn op een Belgische beurs, dan moet zulks uitdrukkelijk en goed zichtbaar worden vermeld op de voorzijde van het borderel.

§ 2. [1°. De op een Belgische beurs genoteerde effecten kunnen buiten de beurs niet onder bezwarende titel worden overgedragen dan door personen die de hoedanigheid van bankier, wisselagent of wisselagent-correspondent bezitten of door hun bemiddeling.]

Dit verbod is niet toepasselijk :

a) op overdrachten betreffende een zelfde fonds, voor een werkelijk bedrag van ten minste 10 000 000 frank;

b) op toevallige overdrachten tussen partijen wanneer geen van hen van zodanige verrichtingen een gewoonte maakt.

Elke overdracht van genoteerde effecten buiten de beurs aan of door een wisselagent, een wisselagent-correspondent of een bankier of door zijn bemiddeling gedaan, wordt vastgesteld door een borderel dat op de voorzijde uitdrukkelijk en goed zichtbaar de laatst genoteerde koers moet vermelden en moet aangeven dat de verrichting buiten de beurs heeft plaatsgehad en dat de betrokken effecten genoteerd worden op een Belgische beurs. Indien de wisselagent, de wisselagent-correspondent of de bankier bij de overdracht wederpartij is, moet het borderel dit uitdrukkelijk vermelden en dag en uur aangeven, waarop de overdracht heeft plaatsgehad.

Dit borderel moet door een wisselagent of een wisselagent-correspondent worden opgesteld, wanneer de overdracht betrekking heeft op genoteerde effecten van een zelfde fonds, die in Belgische franken uitgedrukte rechten vertegenwoordigen voor een lager bedrag dan onder a) is vermeld;

2° Het eerste lid en het tweede lid van 1° zijn toepasselijk op overdrachten onder bezwarende titel van effecten die niet genoteerd zijn op een Belgische beurs.

Elke overdracht van niet genoteerde effecten aan of door een wisselagent, wisselagent-correspondent of bankier of door zijn bemiddeling gedaan, wordt vastgesteld door een borderel dat op de voorzijde uitdrukkelijk en goed zichtbaar de vermelding moet dragen dat de verrichting buiten de beurs heeft plaatsgehad en dat de betrokken effecten niet genoteerd zijn op een Belgische beurs. Indien de wisselagent, de wisselagent-correspondent of de bankier bij de overdracht wederpartij is, moet het borderel dit uitdrukkelijk vermelden.

3° Als overdracht wordt niet beschouwd :

a) de uitgifte van eigen effecten door een vennootschap; met uitgifte wordt voor de toepassing van dit artikel gelijkgesteld de wederoverdracht door de vennootschap of persoon die alle uit te geven effecten of een deel ervan heeft overgenomen of op alle of een deel ervan heeft ingetekend en zulks binnen een termijn van zes maanden te rekenen van het openstellen van de openbare inschrijving indien de wederoverdracht geschiedt bij openbaar aanbod en te rekenen van de eerste wederoverdracht indien ze bij onderhandse plaatsing geschiedt;

b) het openbaar aanbod tot omruiling of tot aankoop van effecten.]

Aldus vervangen bij artikel 1, a, van het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939, § 2 daarna aldus vervangen bij artikel 6 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

[Art. 75bis

Orders tot aan- of verkoop van effecten die in de notering van een Belgische beurs voorkomen, mogen in België enkel op de beurs worden uitgevoerd; de uitvoering moet geschieden overeenkomstig het reglement en moet bij de notering vastgesteld worden.

Compensatie buiten de beurs is verboden.

Compensatie op de beurs mag alleen plaatshebben tussen wisselagenten, onder controle van een gedelegeerde van de beurscommissie en volgens de desbetreffende bepalingen van het reglement.

Wisselagenten, wisselagenten-correspondenten of bankiers mogen niet optreden als wederpartij voor een op de beurs uit te voeren order.]

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 76

[Alleen de wisselagenten zijn bevoegd om orders uit te voeren tot aankoop of verkoop van effecten die in de notering van een Belgische beurs voorkomen. Zij alleen mogen effecten te koop aanbieden of kopen op de veilingen gehouden door de beurscommissie.

De uitvoering van elke beursorder moet door middel van een wisselagentenborderel ter kennis van de opdrachtgever worden gebracht, zelfs bij compensatie op de beurs.

De verrichting waarvan de uitvoering op de beurs niet kan worden aangetoond door een burgerrechtelijk of handelsrechtelijk bewijsmiddel, is gedurende een maand, te rekenen van de dagtekening van het borderel, vernietigbaar naar goedvinden van de opdrachtgever.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit nr 84 van 30 januari 1935.

Art. 77

[...]

Opgeheven bij artikel 7 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

Art. 78

[Alleen de wisselagenten, wisselagenten-correspondenten, banken, particuliere spaarkassen, de instellingen bedoeld in artikel 1, tweede lid, 1°, van het koninklijk besluit nr 185 van 9 juli 1935, en de Regie der Posterijen, zijn bevoegd om, voor eigen rekening dan wel als commissionair, makelaar of lasthebber, deviezen te verhandelen, in specien of via een rekening.

De reisbureaus die door de Minister van Financiën zijn toegelaten en de maatschappijen voor openbaar vervoer zijn eveneens bevoegd om de handel te drijven waarvan sprake is in het vorige lid, maar dan alleen voor eigen rekening; de Minister van Financiën kan, onder de voorwaarden die hij bepaalt, ook andere natuurlijke personen of rechtspersonen machtigen om voor eigen rekening deviezen te verhandelen, voor zover die handel beperkt blijft tot muntspecien in de vorm van biljetten of metaalgeld.

Banken en particuliere spaarkassen die als commissionair, makelaar of lasthebber wensen op te treden bij de in dit artikel bedoelde verrichtingen moeten, vóór zij hun verrichtingen aanvangen, ervan doen blijken dat zij bij de Nationale Bank van België op de rekening van de Deposito- en Consignatiekas een zekerheid hebben gedeponneerd voor een bedrag en volgens nadere regels op gezette tijden door de Minister van Financiën te bepalen. Deze zekerheid strekt bij voorrecht tot waarborg van de uitvoering van de jegens hen aangegane verbintenissen.

Elke deviezentransactie moet op een borderel worden aangetekend.

Het hierboven bepaalde doet geen afbreuk aan de meer beperkende bepalingen, uitgevaardigd krachtens de besluitwet van 6 oktober 1944 betreffende de wisselcontrole.]

Aldus vervangen bij het enig artikel van de wet van 30 juni 1975.

Art. 79

[De bepalingen van de artikelen 75, § 2, 75bis en 76 gelden niet voor de koop en de verkoop van effecten van of gewaarborgd door de Belgische Staat, van of gewaarborgd door de kolonie, van de Nationale Maatschappij van Belgische Spoorwegen en van de Nationale Maatschappij van Belgische Buurtspoorwegen, noch voor de koop en de verkoop van stukken van leningen van Belgische provincies of gemeenten en van het Gemeentekrediet van België, wanneer de koop of de verkoop wordt gedaan door de Staat, door de kolonie, door het Fonds tot Delging der Staatsschuld of door andere bij koninklijk besluit aan te wijzen instellingen van openbaar nut.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935 en daarna aldus gewijzigd bij artikel 1, d, van het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939.

Art. 80

[Wisselagenten en wisselagenten-correspondenten die opgehouden hebben hun beroep uit te oefenen en die ten minste twintig jaar met eer en waardigheid ingeschreven zijn geweest op de lijst of achteraan op de lijst van een Belgische beurs, kunnen door de commissie van de beurs waar zij het langst ingeschreven waren, gemachtigd worden tot het voeren van de eretitel van hun beroep; hun eventuele bijdrage wordt door het beursreglement vastgesteld.]

De achtereenvolgende inschrijvingen op de lijst of achteraan op de lijst van verscheidene beurzen kunnen samengeteld worden voor de berekening van de in het vorige lid bepaalde tijd.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

HOOFDSTUK II

Handelsbeurzen

Afdeling I

Begripsbepalingen

Art. 81

[Een handelsbeurs is een openbare bijeenkomst, hetzij van kooplieden, scheepskapiteins, goederenmakelaars van de plaats, hetzij van wisselagenten.]

Het gemeentebestuur is belast met de handhaving van de orde in de beurs.

De beurs waar kooplieden, scheepskapiteins of goederenmakelaars bijeenkomen, heet goederenbeurs; de beurs waar de wisselagenten bijeenkomen, heet effecten- en wisselbeurs.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935

Afdeling II

Goederenbeurzen

Art. 82

[De goederenbeurzen worden opgericht door de Koning, die het eerste reglement ervan vaststelt.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 83

[In elke goederenbeurs is er een commissie, genaamd goederenbeurscommissie.]

Haar leden, ten getale van ten minste zes en ten hoogste vijftien, worden voor zes jaar door het college van burgemeester en schepenen benoemd uit twee dubbeltallen, het ene opgemaakt door de algemene vergadering van de rechtbank van koophandel, het andere door de algemene vergadering van de personen die volgens het reglement de beurs mogen bezoeken.

Om de twee jaar treedt een derde van de leden af. De eerste twee beurten worden bij loting bepaald.

Het lid dat benoemd wordt ter vervanging van een ontslagnemend of overleden lid, voleindigt het mandaat van dat lid.

De aftredende leden zijn eerst na verloop van twee jaar herbenoembaar.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 84

[De uitslagen van de verhandelingen en transacties in de goederenbeurzen dienen om de koers van de koopwaren en van de vrachten te bepalen.]

Die koers wordt door de beurscommissie vastgesteld overeenkomstig het beursreglement.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 85

[Wijzigingen van het reglement worden vastgesteld door de beurscommissie en onderworpen aan de goedkeuring van de Koning.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 86

[De Koning kan de goederenbeurzen sluiten. De minister tot wiens bevoegdheid de binnenlandse handel behoort, kan de werkzaamheden van die beurzen schorsen na het advies van de commissie te hebben ingewonnen.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Afdeling III

Effecten- en wisselbeurzen

§ 1. Algemene bepalingen

Art. 87

[Er zijn effecten- en wisselbeurzen te Antwerpen, Brussel, Gent en Luik.

De Koning kan er ook in andere steden oprichten; in dat geval stelt hij het eerste reglement vast en benoemt de leden van de commissie.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 88

[De wisselagenten die ingeschreven zijn op de lijst van een effecten- en wisselbeurs, vormen een vereniging met rechtspersoonlijkheid.

De vereniging wordt tegenover derden vertegenwoordigd door een commissie, beurscommissie genoemd; deze kan die vertegenwoordiging opdragen aan ten minste twee van haar leden.

De vereniging mag geen andere onroerende goederen in eigendom of anderszins bezitten dan zij nodig heeft om haar taak te vervullen.

Schenkeningen onder de levenden of bij testament te maken voordele hebben slechts gevolg voor zover machtiging wordt verleend overeenkomstig artikel 910 van het Burgerlijk Wetboek.

Het besluit waarbij machtiging wordt verleend tot het aannemen van een schenking waarin een onroerend goed begrepen is, bepaalt binnen welke termijn het onroerend goed moet worden te gelde gemaakt, indien daartoe reden is.

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 89

[Het beursreglement bepaalt op welke dagen en uren de beurs wordt gehouden.

De commissie kan in overeenstemming met de Minister van Financiën de bijeenkomsten schorsen voor een termijn van ten hoogste vijf dagen.

De Minister van Financiën kan, na de beurscommissie te hebben gehoord, de bijeenkomsten schorsen voor een termijn van ten hoogste zes maanden.

De Koning kan de effecten- en wisselbeurzen sluiten.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 90

[Er is bij elke effecten- en wisselbeurs een regeringscommissaris, die benoemd wordt door de Minister van Financiën.

De regeringscommissaris waakt voor de toepassing van de wetten en verordeningen. Hij heeft het recht aanwezig te zijn op de vergadering van de beurscommissie; hij heeft er raadgevende stem. Hij kan tegen alle beslissingen van de beurscommissie beroep instellen.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

§ 2. De beurscommissie

Art. 91

[Iedere beurscommissie bestaat uit ten minste zes en ten hoogste vijftien leden.

[De leden van de beurscommissie worden verkozen door de op de lijst ingeschreven wisselagenten. Degenen die in de loop van de [drie voorgaande jaren] een schorsingsstraf hebben opgelopen, mogen aan de verkiezing niet deelnemen. De verkiezingen hebben plaats in de maand november.]

Verkiezbaar zijn alleen de wisselagenten die sedert de oprichting van de beurs of sedert ten minste [vijf jaar] zonder onderbreking [recht van noteren hebben].

[...]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het tweede lid daarna vervangen bij artikel 8, 1°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967 en aldus gewijzigd bij artikel 3 van de wet van 3 april 1980, het derde lid gewijzigd bij het enige artikel van het koninklijk besluit n° 178 van 20 juni 1935 en bij artikel 3 van de wet van 3 april 1980, het vierde lid opgeheven bij artikel 8, 2°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967

Art. 92

[Het mandaat van de leden duurt drie jaar. Ieder jaar treedt een derde van de leden af. De eerste twee beurten worden bij loting bepaald.

Het lid dat benoemd wordt ter vervanging van een ontslagnemend of overleden lid, voleindigt het mandaat van dat lid.

De a.tredende leden zijn herkiezbaar.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het derde lid daarna vervangen bij artikel 9 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

Art. 93

[De beurscommissie heeft tot opdracht :

1° de vereniging te vertegenwoordigen bij de uitoefening van haar rechten en bij de behartiging van haar beroepsbelangen;

2° jaarlijks de lijst op te maken van de wisselagenten en wisselagenten-correspondenten en die van de erewisselagenten en erewisselagenten-correspondenten;

3° de werkzaamheden van de beurs te leiden, dagelijks de notering van de effecten vast te stellen en openbaar te maken; dagelijks de notering van de deviezen vast te stellen, tenzij het reglement die bevoegdheid opdraagt aan de bankiers die aangesloten zijn bij de verrekeningskamer, en die notering openbaar te maken;

4° zorg te dragen dat de wisselagenten en wisselagenten-correspondenten hun verplichtingen tegenover elkaar en tegenover derden nakomen;

5° de beroepsgeschillen tussen wisselagenten te beslechten. De commissie is bevoegd om als college van goede mannen naar billijkheid te oordelen.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 94

[De commissie oefent het tuchtrecht uit over de wisselagenten, over hun aangestelden ter beurse, over de wisselagenten-correspondenten en over de erewisselagenten en erewisselagenten-correspondenten.

Haar bevoegdheid strekt zich bovendien uit tot ieder die uit welken hoofde ook de beurs mag bezoeken, met uitzondering evenwel van de regeringscommissaris, de leden van het noteringscomité die geen wisselagenten zijn, en de ambtenaren die uit hoofde van hun ambt ter beurse moeten komen.

De commissie treedt op, hetzij ambtshalve, hetzij op klacht van de belanghebbenden, hetzij op verzoek van de regeringscommissaris.

Zij kan de volgende straffen opleggen :

- waarschuwing;
- berisping;
- schorsing voor ten hoogste zes maanden;
- schrapping.

Geen straf kan worden uitgesproken zonder dat de betrokkene is gehoord of althans opgeroepen bij een ter post aangetekend schrijven.

Een straf kan slechts worden uitgesproken wanneer meer dan de helft van de leden der commissie aanwezig is en met een tweederde meerderheid.

De tuchtrechtelijke beslissingen hebben gevolg in alle beurzen van het land.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 95

[De Koning stelt het beursreglement vast op voordracht van de commissie. Het reglement bepaalt alles wat betrekking heeft op de verhandeling van de effecten ter beurse, met name de samenstelling van het bureau, de organisatie van de griffie, de gang van zaken op de contantmarkt en de termijnmarkt en in voorkomend geval op de bankmarkt, alsmede het provisie tarief.

[De Koning kan het provisie tarief vaststellen voor de in artikel 75, § 2, bedoelde overdrachten onder bezwarende titel van effecten.

Hij kan bepalen welk gedeelte van de krachtens voorgaande leden geheven provisie door de wisselagenten en wisselagenten-correspondenten aan de bij artikel 71, 8°, bedoelde instelling zal gestort worden.]

Hij regelt eveneens de gang van zaken op de deviezenmarkt, die bovendien onder de controle van de Nationale Bank staat in de steden waar de Minister van Financiën het gepast oordeelt.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het tweede en het derde lid daarna ingevoegd bij artikel 10 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

§ 3. De commissie van beroep

Art. 96

[Er wordt voor alle effecten- en wisselbeurzen een commissie van beroep ingesteld, die haar zetel heeft te Brussel, en die bestaat uit een voorzitter en zes leden, en uit een plaatsvervangend voorzitter en vier plaatsvervangende leden, benoemd door de Minister van Financiën.

De benoeming van vier van de zes leden en van de vier plaatsvervangende leden geschiedt op voordracht, door elke beurs, van twee lijsten van drie kandidaat-leden en drie kandidaat-plaatsvervangende leden. Ten minste twee leden en twee plaatsvervangende leden moeten lid van een beurscommissie geweest zijn.

De voorzitter, de plaatsvervangende voorzitter en de leden van de commissie van beroep worden voor vier jaar benoemd. De mandaten gaan in op 1 januari. Om de twee jaar wordt de commissie voor de helft vernieuwd. De eerste beurt wordt bij loting bepaald.

Het lid dat benoemd wordt ter vervanging van een ontslagnemend of overleden lid, voleindigt het mandaat van dat lid.

Met uitzondering van de voorzitter en van de plaatsvervangende voorzitter, zijn de aftredende leden die twee achtereenvolgende mandaten vervuld hebben, eerst na verloop van twee jaar herbenoembaar.

De commissie kan alleen dan beslissen wanneer ten minste vijf leden aanwezig zijn, de voorzitter of zijn plaatsvervanger meegerekend. De beslissingen zijn met redenen omkleed. Zij worden bij meerderheid van stemmen genomen.

Verzware van straf in tuchtzaken kan evenwel niet worden uitgesproken dan met een meerderheid van tweederde van de aanwezige leden.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 97

[De commissie van beroep doet uitspraak over ieder beroep ingesteld :

1° door de personen wier verzoek om inschrijving op de lijst als wisselagent, of achteraan op de lijst als wisselagent-correspondent, afgewezen is;

2° door de wisselagenten en de wisselagenten-correspondenten en door hun aangestelden, die gestraft zijn met schorsing of schrapping;

3° door de personen wier verzoek om op enigerlei grond toegelaten te worden tot het parket, de bankierszaal en de vereffeningszaal is afgewezen;

4° door de regeringscommissaris tegen elke beslissing van de beurscommissie die hij meent aan de commissie van beroep te moeten voorleggen.

Zij doet eveneens uitspraak over het beroep tegen de beslissingen van het noteringscomité.]

Aldus vervangen bij artikel 1, e, van het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939.

Art. 98

[Het beroep wordt ingesteld bij een ter post aangetekende brief, die aan de voorzitter van de commissie van beroep gericht wordt, hetzij binnen vijftien dagen te rekenen van de kennisgeving van de bestreden beslissing, gedaan bij een ter post aangetekende brief, hetzij binnen vijftien dagen te rekenen van de beslissing, indien daarvan geen kennisgeving moet worden gedaan.

Partijen worden bij een ter post aangetekende brief opgeroepen, ten minste drie dagen vóór de dag die voor de behandeling van het beroep vastgesteld is. Zij kunnen zich doen bijstaan door een raadsman gekozen uit de advocaten of uit de wisselagenten [en de wisselagenten-correspondenten].

De regeringscommissaris en de voorzitter van de beurscommissie, [alsmede in voorkomend geval de voorzitter van het noteringscomité,] worden gehoord, althans opgeroepen.

Het beroep heeft schorsende kracht, behalve wanneer het een beslissing van het noteringscomité betreft. In tuchtzaken evenwel kan de beurscommissie, bij het uitspreken van schorsing of schrapping, met eenparigheid van stemmen en op overeenkomstig advies van de regeringscommissaris bevelen dat haar beslissing ten uitvoer zal worden gelegd niettegenstaande beroep.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het tweede en het derde lid daarna aldus gewijzigd en het vierde lid aldus vervangen bij artikel 1, f, van het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939.

§ 4. Notering van effecten en deviezen

Art. 99

[De koerslijst is de authentieke akte waarin wordt vastgesteld tegen welke prijs de ter transactie toegelaten effecten en deviezen verhandeld zijn; [wat de effecten betreft, vermeldt zij] alle gedane koersen, met uitsluiting van alle andere koersen en inzonderheid van de enige koers die een hoekman of een andere agent zou hebben bepaald na kennisgeving van een geheel van koop- of verkooporders.

De Minister van Financiën kan voorschrijven dat het getal van de verhandelde effecten of het bedrag van de verrichtingen betreffende die effecten op de door hem te bepalen wijze wordt vermeld.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het eerste lid daarna aldus gewijzigd bij het enige artikel van het koninklijk besluit n° 178 van 20 juni 1935.

Art. 100

[Het reglement voorziet in alles wat betrekking heeft op de controle van de notering, alsmede op de bewaring van de biljetten van vraag en aanbod, van de bulletins en van de andere bescheiden betreffende de verrichtingen.

Het kan de notering van de voorkeurrechten en de vermelding van de premies en van de prolongatierente voorschrijven.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

[Art. 100bis

De Koning kan, op advies van de beurscommissies van het Rijk en van de noteringscomités bij de beurzen, de markt organiseren van de niet in de notering opgenomen effecten en, onder meer, het toezicht op de transacties en de bekendmaking van de koersen.]

Ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 10 juli 1969.

§ 5. Inschrijving op de beursnotering

Art. 101

[Bij elke effecten- en wisselbeurs wordt een noteringscomité ingesteld, dat beslist over de opneming van de effec-

ten en deviezen in de notering, alsmede over hun schrapping uit de notering, zowel wat betreft de termijnmarkt als de contantmarkt en eventueel de bankmarkt.

[Dit comité bestaat uit ten minste zes en ten hoogste twaalf leden, benoemd door de Minister van Financiën, die bovendien een of meer plaatsvervangende leden kan benoemen. De helft van de leden wordt door de Minister van Financiën gekozen uit dubbeltallen van door de beurscommissie voorgedragen wisselagenten die sedert de oprichting van de beurs of sedert ten minste [vijf jaar] zonder onderbreking recht van noteren hebben. Dezelfde regel geldt voor de eventuele benoeming van de helft van de plaatsvervangers. De mandaten duren zes jaar en gaan in op 1 januari.]

Om de twee jaar treedt een derde van de leden af. De eerste twee beurten worden bij loting bepaald.

Het lid dat benoemd wordt ter vervanging van een ontslagnemend of overleden lid, voleindigt het mandaat van dat lid.

De aftredende leden zijn eerst na verloop van twee jaar herbenoembaar.

De regeringscommissaris maakt deel uit van het comité; hij heeft er raadgevende stem.

De organisatie en de werkwijze van het comité worden geregeld bij koninklijk besluit. Over aanvragen tot opneming in de notering moet het comité beslissen binnen drie maanden.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het tweede lid daarna aldus vervangen bij het enige artikel van het koninklijk besluit n° 178 van 20 juni 1935 en gewijzigd bij artikel 4 van de wet van 3 april 1980.

Art. 102

[Het comité onderzoekt alle gegevens waaruit kan worden opgemaakt of opneming in de notering of schrapping al dan niet gewenst is.]

[. .]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het tweede lid daarna opgeheven bij artikel 11 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

Art. 103

[Wanneer door het beursreglement een bankmarkt wordt ingesteld, moeten de in de notering opgenomen effecten vermeld worden onder een speciale rubriek « Notering van de bankmarkt ».

Effecten die geschrapt zijn uit de notering van een Belgische effecten- en wisselbeurs, mogen niet opgenomen worden in de notering van de bankmarkt.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 104

[Tegen de beslissingen van het noteringscomité kan beroep worden ingesteld door de regeringscommissaris, door ten minste twintig wisselagenten die gezamenlijk optreden, en door de aanvrager van de opneming in de notering of door de vennootschap of de openbare instelling waarvan de effecten zijn geschrapt.

Het beroep wordt ingesteld en de commissie van beroep doet uitspraak overeenkomstig artikel 98. De commissie van beroep mag evenwel geen effecten in de notering van de bankmarkt opnemen dan bij eenparigheid van de aanwezige leden.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

[§ 5bis. Ambtshalve notering

Art. 104bis

Op voorstel van de beurscommissie kan het noteringscomité de effecten die geregeld verhandeld worden, ambtshalve noteren.

De vennootschappen, instellingen of lichamen waarvan de effecten ter notering zijn voorgesteld, worden daarvan door het noteringscomité eerst in kennis gesteld. Indien er binnen drie maanden na dit bericht geen aanvraag tot opnemning volgt, doet het noteringscomité aan de Bankcommissie de kennisgeving voorgeschreven door artikel 26 van het koninklijk besluit n° 185 van 9 juli 1935 op de bankcontrole en het uitgifteregime voor titels en effecten. Het comité doet daarvan mededeling aan de vennootschappen, instellingen of lichamen, die zich diensgevolge moeten gedragen naar de voorschriften van titel II van het koninklijk besluit n° 185 van 9 juli 1935.

Nadat de Bankcommissie uitspraak heeft gedaan, beslist het noteringscomité over opnemning in de notering.

De artikelen 102 en 104 zijn toepasselijk op de beslissingen van het noteringscomité in verband met het ambtshalve noteren van effecten.]

§ 5bis en artikel 104bis ingevoegd bij artikel 12 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

§ 6. Aanvullende bepalingen

Art. 105

[Met betrekking tot de in artikel 79 bedoelde effecten stelt de Minister van Financiën regels voor de opnemning in de notering, de wijze van notering, de controle op de notering en de provisie.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 106

[De gemeente waar een effecten- en wisselbeurs bestaat, is verplicht aan die beurs het voor de verrichtingen noodzakelijke lokaal en meubilair te verschaffen en voor het onderhoud ervan te zorgen.

Zij kan zich door de beurscommissie elk jaar en in vooraf te betalen driemaandelijkse termijnen, als vergoeding voor het gebruik van het lokaal en van het meubilair, alsmede voor de onderhoudskosten, een bedrag doen toekennen, dat bij gebrek aan overeenstemming tussen de gemeente en de beurscommissie door de Minister van Financiën wordt vastgesteld.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 107

[De vennootschappen waarvan de effecten op een Belgische effecten- en wisselbeurs genoteerd zijn en die in België hun hoofdvestiging, een vestiging, een bijkantoor of enig centrum van werkzaamheden hebben, moeten aan de griffie van elke Belgische effecten- en wisselbeurs ten minste vijftien dagen tevoren de datum en het uur doen kennen van de aflossingstrekkings en binnen vijftien dagen na deze trekkingen de lijst van de afgeloste effecten doen toekomen, in zoveel exemplaren als er wisselagenten en wisselagenten-correspondenten ingeschreven zijn.

Deze vennootschappen moeten aan het noteringscomité binnen vijftien dagen kennis geven van alle wijzigingen in de statuten en in de algemene gang van zaken van de vennootschap.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het tweede lid toegevoegd bij artikel 1, i, van het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939.

Art. 108

[§ 1. Voor de openbare uitgifte, de verkoop bij openbare inschrijving en de opnemning van niet-Belgische effecten in de koerslijst van een Belgische beurs is toestemming vereist van de Minister van Financiën.

[§ 2. Dezelfde toestemming is vereist voor ieder openbaar aanbod tot omruiling of tot aankoop van Belgische effecten gedaan door of voor rekening van :

1° natuurlijke personen die geen onderdaan zijn van een Lidstaat van de Europese Economische Gemeenschap;
2° publiekrechtelijke of privaatrechtelijke rechtspersonen die niet zijn opgericht volgens het recht van een van die Staten;

3° publiekrechtelijke of privaatrechtelijke rechtspersonen die opgericht zijn volgens het recht van een van die Staten, maar die hun statutaire zetel of hun hoofdbestuur of hun hoofdvestiging niet binnen de Gemeenschap hebben.]

§ 3. De Minister van Financiën kan door een bericht in het *Belgisch Staatsblad* bekendmaken dat voor een verrichting als bedoeld in § 1 of § 2 geen toestemming is verleend. Vanaf die bekendmaking is het aan een ieder en meer in het bijzonder aan de bankiers, wisselagenten en wisselagenten-correspondenten verboden op enigerlei wijze in welke hoedanigheid ook aan die verrichting mee te werken.]

Aldus vervangen bij artikel 13 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967; § 2 daarna vervangen bij het enige artikel van de wet van 11 juli 1972.

Art. 109

[De procureur-generaal bij het hof van beroep wijst de officieren van gerechtelijke politie aan die toegang zullen hebben tot de beurs.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

HOOFDSTUK III

Strafbepalingen

Art. 110

[Elke overtreding van de artikelen 69, 70, 75, 75bis, 76, eerste lid, [...] 78 en 108 [of van de besluiten ter uitvoering van artikel 100bis] van deze titel, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot duizend frank of met een van die straffen alleen. In geval van herhaling binnen vijf jaren na een veroordeling wegens overtreding van de bepalingen van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935 kunnen de straffen worden verdubbeld.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, daarna gewijzigd bij artikel 14 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967 en bij artikel 4 van de wet van 10 juli 1969.

Art. 111

[Als schuldig aan oplichting wordt beschouwd en met de straffen bepaald in artikel 496 van het Strafwetboek wordt gestraft hij die, met misbruik van andermans zwakheid of onwetenschap, hetzij openbare fondsen, aandelen, obligaties of andere effecten uitgeeft, verkoopt, koopt of ruilt, hetzij deviezen koopt of verkoopt, tegen een prijs of onder voorwaarden die klaarblijkelijk buiten verhouding staan tot de werkelijke waarde van die effecten of van die deviezen.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 112

[Als schuldig aan misbruik van vertrouwen wordt beschouwd en met de straffen bepaald in artikel 491 van het Strafwetboek wordt gestraft de wisselagent of de wisselagent-correspondent die effecten van een cliënt in prolongatie geeft of er op enigerlei wijze tot eigen voordeel of ten voordele van derden gebruik van maakt zonder diens schriftelijke toestemming.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 113

[Boek I van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85, is van toepassing op de misdrijven omschreven in deze titel.]

Aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

HOOFDSTUK IV

Overgangsbepalingen

Art. 114

[De wisselagenten en wisselagenten-correspondenten die op 1 januari 1968 op of achteraan op de lijst van een

effecten- en wisselbeurs ingeschreven zijn, blijven erop ingeschreven, ook al voldoen zij niet aan alle voorwaarden gesteld in artikel 71, 1° tot 7°.]

[...]

Het eerste lid aldus vervangen bij artikel 15, 1°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967, het tweede en het derde lid opgeheven bij artikel 15, 2°, van hetzelfde koninklijk besluit.

Art. 115

[...]

Opgeheven bij artikel 16, 1°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

Art. 116

[...]

In afwijking van artikel 73 kunnen de maatschappijen die niet zijn opgericht in de vorm van een vennootschap onder firma of van een gewone commanditaire vennootschap, en die, op de dag van de inwerkingtreding van de grendelwet van 28 december 1931 handel dreven in effecten, in die vorm het beroep van wisselagent of wisselagent-correspondent blijven uitoefenen. In dat geval moet de benaming gevolgd zijn van de naam van de wisselagent of van de wisselagent-correspondent ingeschreven op of achteraan op de lijst.

Het eerste, het tweede en het derde lid opgeheven bij artikel 16, 2°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967, het vierde lid aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 117

[...]

Opgeheven bij artikel 16, 3°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

Art. 117bis

[...]

Opgeheven bij artikel 16, 4°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

Art. 118

[...]

Opgeheven bij artikel 16, 5°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

TITEL VI

Artt. 91-108

[...]

Opgeheven bij artikel 18 van de wet van 5 mei 1872 en bij het aanvullende artikel van de wet van 25 augustus 1891.

WET VAN 5 MEI 1872

TITEL I

Pand

Artikel 1

Pand tot zekerheid van een handelsverbintenis geeft aan de schuldeiser het recht om zich, bij voorrecht en voorrang boven de andere schuldeisers, uit de in pand gegeven zaak te doen betalen, wanneer de inpandgeving geschied is op een wijze die in de koophandel geldt voor de verkoop van zaken van dezelfde aard, en de in pand gegeven zaak in het bezit is gesteld en gebleven van de schuldeiser of van een derde omtrent wie partijen zijn overeengekomen.

De last van het bewijs van de dagtekening der inpandgeving rust op de schuldeiser. Dit bewijs kan worden geleverd door alle middelen.

Art. 2

De schuldeiser wordt geacht de koopwaren in zijn bezit te hebben, wanneer zij te zijner beschikking zijn in zijn magazijnen of schepen, bij de douane of in een openbare opslagplaats, of wanneer zij vóór hun aankomst in zijn bezit zijn gesteld door een cognossement of door een vrachtbrief.

Art. 3

De pandhoudende schuldeiser ontvangt op de vervaldagen de rente, de dividenden en het kapitaal van de in pand gegeven waarden en verrekent ze met zijn schuldvoordring.

Wanneer het pand bestaat uit handelspapier, oefent de pandhoudende schuldeiser de rechten uit van de houder en moet hij diens verplichtingen nakomen.

Art. 4

Indien de door het pand gewaarborgde schuldvoordring niet voldaan is op de vervaldag, kan de schuldeiser, na een aanmaning te hebben betekend aan de lener en in voorkomend geval aan de derde-pandgever, op een verzoekschrift aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel machtiging verkrijgen om het pand, hetzij openbaar, hetzij uit de hand, naar keuze van de voorzitter, te doen verkopen door de persoon die deze aanwijst.

Op dat verzoekschrift wordt eerst beslist twee vrije dagen nadat het aan de schuldenaar en in voorkomend geval aan de derde-pandgever is betekend met verzoek om in die tussentijd hun eventuele opmerkingen aan de voorzitter te doen toekomen.

[De effecten en deviezen worden verkocht op de beurs :

— de genoteerde, op de gewone vergaderingen van de beurs of van een der beurzen waar zij genoteerd worden;
— de niet genoteerde, op de veilingen van de beurscommissie.

De voorzitter van de rechtbank wijst voor elk van de beurzen waar de verkoop zal geschieden, een op de lijst van die beurs ingeschreven wisselagent aan, die tot de verkoop

zal overgaan overeenkomstig het beursreglement, zonder verdere formaliteiten.]

Het derde en het vierde lid toegevoegd bij artikel 30 van het koninklijk besluit n° 300 van 30 maart 1936.

Art. 5

De aldus verkregen beschikking is eerst uitvoerbaar nadat ze aan de lener en in voorkomend geval aan de derde-pandgever betekend is, met aanwijzing van de dag, plaats en uur van de veiling, indien deze bevolen is. Die beschikking wordt definitief en geldt als in laatste aanleg gewezen, indien de lener of in voorkomend geval de derde-pandgever binnen drie dagen na de betekening er geen verzet tegen doet met dagvaarding voor de rechtbank van koophandel.

Art. 6

De termijn om hoger beroep in te stellen tegen het op dat verzet gewezen vonnis is acht dagen te rekenen van de betekening.

Art. 7

De beschikking en het vonnis zijn van rechtswege uitvoerbaar zonder borgtocht niettegenstaande verzet of hoger beroep.

Art. 8

De hierboven gestelde termijnen kunnen niet worden verlengd wegens de afstand.

Indien de schuldenaar of in voorkomend geval de derde-pandgever zijn woonplaats niet heeft binnen het rechtsgebied van de rechtbank van koophandel of aldaar geen keuze van woonplaats gedaan heeft, worden de in de vorige artikelen vermelde betekeningen, behalve die waarvan sprake is in artikel 4, op geldige wijze gedaan ter griffie van die rechtbank.

Art. 9

De uitoefening van de rechten bij de vorige artikelen aan de pandhoudende schuldeiser toegekend, wordt niet geschorst door faillissement, noch door opschorting van betaling, noch door het overlijden van de schuldenaar of van de derde-pandgever.

Art. 10

Elk beding waarbij de schuldeiser zou worden gemachtigd zich het pand toe te eigenen of erover te beschikken zonder inachtneming van de hiervoren bepaalde vormen, is nietig.

Art. 11

Artikel 2 en de artikelen 4 tot en met 10 van deze titel zijn van toepassing op het pand tot zekerheid van het wettelijk voorrecht van de commissionairs of van hun geld-

schieters, waarvan sprake is in afdeling II van titel II hierna.

TITEL II

Commissiecontract

Afdeling I

De commissionairs in het algemeen

Art. 12

Commissionair is hij die op zijn eigen naam of onder een maatschappelijke naam handelt voor rekening van een opdrachtgever.

Art. 13

De verplichtingen en de rechten van de persoon die handelt in naam van een opdrachtgever, worden geregeld in het Burgerlijk Wetboek, boek III, titel XIII.

Afdeling II

Commissionairs of consignatarissen

Art. 14

Iedere commissionair is, door de enkele toezending, bewaargeving of consignatie van koopwaren, op de waarde daarvan bevoorrecht voor alle leningen, voorschotten of betalingen die hij als commissionair doet, hetzij vóór de verzending van de koopwaren, hetzij gedurende de tijd dat deze in zijn bezit zijn.

Dit voorrecht bestaat slechts voor zover de koopwaren in het bezit zijn gesteld en gebleven van de commissionair of van een derde omtrent wie partijen zijn overeengekomen.

In de bevoorrechte schuldvordering van de commissionair zijn, naast de hoofdsom, ook de rente, het commissie-loon en de kosten begrepen.

Art. 15

Wanneer de koopwaren voor rekening van de opdrachtgever verkocht en geleverd zijn, verhaalt de commissionair het bedrag van zijn schuldvordering op de opbrengst van de verkoop, bij voorrang boven de schuldeisers van de opdrachtgever.

Art. 16

Iedere geldschietster die aan de commissionair de nodige bedragen in geld of in handelspapier verstrekt voor de leningen, voorschotten of betalingen waarvan sprake is in artikel 14, eerste lid, heeft tot waarborg voor de terugbetaling van de verstrekte bedragen en van de rente hetzelfde voorrecht op dezelfde voorwerpen en op dezelfde wijze als in de artikelen 14 en 15 bepaald is.

Dit voorrecht bestaat slechts voor zover de geldschietster of een derde omtrent wie partijen zijn overeengekomen, door de commissionair in het bezit is gesteld van het cognossement of van de vrachtbrief.

Art. 17

Het voorrecht van de geldschietster gaat boven dat van de commissionair.

ALGEMEEN BEPALING

Art. 18

[...]

Opheffingsbepaling

TITEL VII

Koop en verkoop

Art. 109

[...]

Opgeheven ingevolge artikel 25 van de wet van 15 december 1872.

TITEL VIIbis

Vervoerovereenkomst

Deze titel (artikelen 1-46) is ingevoegd bij de wet van 25 augustus 1891.

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

De vervoerovereenkomst wordt bewezen door alle middelen, inzonderheid door de vrachtbrief.

De vrachtbrief vermeldt :

- 1° de plaats en de dag van de verzending;
- 2° de naam en de woonplaats van de afzender;
- 3° de naam en de woonplaats van de geadresseerde;
- 4° de naam en de woonplaats van de vervoerder of van de commissionair door wiens bemiddeling het vervoer geschiedt;

5° de aard, het gewicht of de maat van de te vervoeren goederen, het getal en de bijzondere merken van de colli's;

6° de tijd waarbinnen het vervoer moet geschieden en de prijs van het vervoer of de reglementaire voorwaarde waarnaar partijen verwijzen.

De vrachtbrief wordt getekend door de afzender of door de commissionair.

Art. 2

De commissionair of de vervoerder is gehouden de aard, de hoeveelheid en desgevorderd de waarde van de te vervoeren goederen in zijn dagboek aan te tekenen overeenkomstig de verklaring van de afzender.

Art. 3

Hij staat in voor de aankomst van de goederen en van de personen binnen de overeengekomen tijd, behoudens toeval of overmacht.

Art. 4

Hij is aansprakelijk voor de beschadiging of het verlies van de goederen alsmede voor de ongevallen waardoor de reizigers worden getroffen, indien hij niet bewijst dat de beschadiging, het verlies of het ongeval het gevolg is van een vreemde oorzaak die hem niet kan worden toegerekend.

Art. 5

Hij staat borg voor de daden van de commissionair of van de tussenvervoerder aan wie hij de te vervoeren goederen toezendt.

Art. 6

Zolang de goederen niet ter bestemming zijn afgeleverd en voor zover in de vrachtbrief niet anders is bedongen, is de vervoerder gehouden de aanwijzingen van de afzender te volgen en is alleen deze gerechtigd om over de goederen te beschikken.

Het recht van de afzender houdt op te bestaan zodra de goederen aan de besteldienst zijn afgegeven of zodra aan de geadresseerde een bericht van aankomst is gezonden.

Art. 7

De inontvangstneming van de vervoerde goederen doet elke vordering tegen de vervoerder en de commissionair vervallen behalve wanneer een bijzonder voorbehoud is gemaakt of in geval van niet uiterlijk zichtbare beschadiging.

Het bijzonder voorbehoud of het bezwaar moet op schrift gesteld worden en aan de vervoerder gezonden uiterlijk de tweede dag na de inontvangstneming, in geval van uiterlijk zichtbare beschadiging en van verlies, en binnen een termijn van zeven dagen, de dag van inontvangstneming niet inbegrepen, in geval van vertraging.

Wanneer de vervoerder bij de aflevering heeft gewezen op beschadiging of gedeeltelijk verlies, is de geadresseerde gehouden dadelijk bezichtiging van de vervoerde goederen toe te staan.

In geval van niet uiterlijk zichtbare beschadiging of van manco binnen in de vervoerde goederen, kan het bezwaar van de geadresseerde alsnog worden aangenomen, indien het schriftelijk aan de vervoerder is gericht binnen een termijn van zeven dagen, de dag van inontvangstneming niet inbegrepen, en indien vaststaat dat de beschadiging of het manco er reeds vóór de aflevering was.

De uitzondering bepaald voor het geval van niet uiterlijk zichtbare beschadiging of van manco binnen in de vervoerde goederen, geldt niet wanneer het voorstel om de koopwaar te bezichtigen aan de geadresseerde of aan zijn gemachtigde is gedaan op het ogenblik van de aflevering.

De vordering blijft slechts bestaan betreffende de punten waarover een bijzonder voorbehoud of bezwaar is gemaakt.

Art. 8

Wanneer de vervoerde goederen worden geweigerd of aangaande de inontvangstneming daarvan geschil is ontstaan, wordt de staat van de goederen, indien een belanghebbende het vordert, onderzocht door een of drie deskundigen, die worden benoemd bij een beschikking van de voorzitter van de rechtbank van koophandel, onderaan op een verzoekschrift gesteld.

De geadresseerde wordt opgeroepen bij een aangetekende brief, waarin dag en uur van het deskundigenonderzoek worden aangegeven.

De beschikking kan bevelen dat de goederen in bewaring zullen worden gegeven of onder sekwester gesteld, alsook dat zij naar een openbare of particuliere opslagplaats zullen worden gebracht.

De beschikking kan de verkoop gelasten ten bate van de vervoerder of de commissionair ten belope van hetgeen hem naar aanleiding van het vervoer verschuldigd is. Deze verkoop geschiedt openbaar in de door de voorzitter aangewezen plaats, en ten minste drie vrije dagen nadat daarvan bericht is gegeven aan de geadresseerde en de afzender. Deze termijn wordt verdubbeld wanneer een van de belanghebbenden in het buitenland verblijft.

In spoedeisende gevallen kan de voorzitter die termijnen verkorten.

De beschikking is niet vatbaar voor verzet of hoger beroep. Zij is uitvoerbaar op de minuut en vóór de registratie.

Art. 9

Alle rechtsvorderingen, ontstaan uit de overeenkomst van goederenvervoer, met uitzondering van die welke volgen uit een strafbaar feit, verjaren door verloop van zes maanden ten aanzien van binnenlands vervoer en door verloop van een jaar ten aanzien van internationaal vervoer.

De verjaring loopt, in geval van totaal verlies of van vertraging, van de dag waarop het vervoer had moeten plaatshebben, en in geval van gedeeltelijk verlies of van beschadiging, van de dag der afgifte van de goederen.

In geval van onregelmatige toepassing van het tarief of van fouten in de berekening van de vervoerkosten en bijkomende kosten, loopt de verjaring van de dag der betaling.

De rechtsvorderingen ontstaan uit de overeenkomst van personenvervoer, met uitzondering van die welke volgen uit een strafbaar feit, verjaren door verloop van één jaar.

De verjaring loopt van de dag waarop het feit dat tot de rechtsvordering aanleiding geeft, zich heeft voorgedaan.

Regresvorderingen moeten, op straffe van verval, worden ingesteld binnen de termijn van een maand, te rekenen van de dagvaarding die tot het regres aanleiding geeft.

Art. 10

Dit hoofdstuk is mede van toepassing op de spoorwegondernemingen voor zover in hoofdstuk II niet anders is bepaald.

HOOFDSTUK II

Spoorwegvervoer

§ 1. Algemene bepalingen

Art. 11

[Elk spoorwegbestuur is verplicht met de normale vervoermiddelen waarmee aan de gewone verkeersbehoeften kan worden voldaan, al het personen- en goederenvervoer te verrichten waarvoor die middelen geschikt zijn.

Een koninklijk besluit genomen na overleg in de Ministerraad kan, met inachtneming van de belangen van 's Lands economie, de spoorwegbesturen machtigen om bepaalde vervoerdiensten geheel of gedeeltelijk af te schaffen.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 3 juli 1964.

Art. 12

Een bijzonder reglement zal bepalen welke boeken en bescheiden moeten worden gehouden voor de aantekening van de verzendingen en voor de ontvangst van de rechten.

Dat reglement wordt voor de staatsspoorwegen vastgesteld door de Minister van Spoorwegen, Posterijen en Telegrafien, en voor de concessiehoudende spoorwegen en de buurtspoorwegen, door hun bestuur, onder goedkeuring van de bevoegde minister.

Die boeken en bescheiden hebben in rechte dezelfde waarde als de boeken en bescheiden van kooplieden en commissionairs.

Art. 13

De vervoerovereenkomst wordt aangegaan tegen de prijs en de voorwaarden van de wettelijk bekendgemaakte tarieven en reglementen.

Art. 14

De vervoerprijzen en -voorwaarden worden voor de staatsspoorwegen bepaald door of krachtens een bijzondere wet, voor de concessiehoudende spoorwegen en de buurtspoorwegen, door hun bestuur, binnen de perken van de exploitatievoorwaarden en onder goedkeuring van de bevoegde minister, behoudens de afwijkingen toegestaan krachtens een bijzondere wet.

[De tarieven met de vervoerprijzen en -voorwaarden worden in het *Belgisch Staatsblad* bekendgemaakt. Zij mogen niet in werking worden gesteld vóór de tweede dag na die waarop zij zijn bekendgemaakt.]

Ter zake van internationaal vervoer kan [de termijn] worden verkort tot vierentwintig uren.

Elk spoorwegbestuur is gehouden de tarieven en dienstregelingen in de stations bekend te maken door aanplakking of anderszins.

Het tweede lid aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 3 juli 1964 en het derde lid gewijzigd ingevolge artikel 2 van de wet van 3 juli 1964. Zie artikel 9 van de wet van 24 januari 1973 houdende goedkeuring van het CIM-verdrag.

Art. 15

[§ 1. Bij gelijke voorwaarden en omstandigheden zijn de tarieven voor een ieder gelijk.

§ 2. De besturen mogen bijzondere overeenkomsten aangaan, waarbij prijsverminderingen of andere voordelen toegekend worden.

Deze overeenkomsten moeten zodanig zijn dat de financiële uitkomsten van het bedrijf erdoor worden verbeterd en zij moeten vergelijkbare vervoerprijzen en -voorwaarden bieden aan de gebruikers die in vergelijkbare omstandigheden verkeren.

De Koning stelt nadere regels voor het sluiten van de in deze paragraaf bedoelde overeenkomsten, evenals voor het toezicht daarop.

§ 3. Prijsverminderingen mogen toegestaan worden voor de dienst van de spoorwegen, voor de dienst van de openbare besturen of voor instellingen van weldadigheid.

§ 4. Bekendmaking van de vervoerprijzen en -voorwaarden vastgesteld met toepassing van de §§ 2 en 3 van dit artikel, is niet verplicht, tenzij de Koning anders bepaalt.

§ 5. De §§ 2, 3 en 4 worden toegepast voor zover niet anders is bepaald door de internationale overeenkomsten die de instemming van de Kamers hebben verkregen, en door de uitvoeringsregelingen voor die overeenkomsten.

De Koning stelt nadere regels voor de uitvoering van de genoemde overeenkomsten.]

Aldus vervangen bij artikel 3 van de wet van 3 juli 1964.

§ 2. Reizigers

Art. 16

Een reglement bepaalt onder welke voorwaarden de reizigers tot het vervoer worden toegelaten. Het bepaalt welke reizigers niet in de treinen mogen worden toegelaten.

Art. 17

Het is aan het bestuur verboden in zijn tarieven of reglementen bepalingen op te nemen, waardoor zijn gemeenrechtelijke aansprakelijkheid gewijzigd wordt voor de ongevallen waardoor de reizigers worden getroffen.

§ 3. Bagage en goederen

Art. 18

Een reglement bepaalt onder welke voorwaarden de reiziger het recht heeft zijn bagage te laten vervoeren met de trein waarin hij toegelaten is, en welke bagage hij bij zich mag houden.

Ten aanzien van de laatstgenoemde bagage draagt het bestuur generlei aansprakelijkheid, behalve wanneer vaststaat dat het schuld heeft.

Art. 19

Tegen overhandiging van de bagage bij de verzending wordt een genummerd en gedagtekend bewijs afgegeven, waarop worden vermeld de plaats van vertrek en van aankomst, het getal en het totale gewicht van de colli's, de ontvangen prijs en, in voorkomend geval, de aangifte van het belang bij de aflevering.

Art. 20

De bagage wordt bij de aankomst van de trein afgegeven tegen overhandiging van het bewijs.

Art. 21

Het bestuur is gehouden in elk station een lokaal te hebben waarin de bagage die na de aankomst van de trein niet wordt afgehaald, en de bagage die de reizigers verlangen in bewaring te geven, veilig wordt geborgen.

De aansprakelijkheid van het bestuur is beperkt tot de verplichtingen van de bewaarnemer.

De bewaargever ontvangt een bewijs waarop de aard, het getal, en, indien hij het verlangt, het totale gewicht van zijn colli's worden vermeld.

Indien hij verzuimt die voorwerpen binnen de door de reglementen bepaalde tijd op te vorderen, kan het bestuur ze doen verkopen overeenkomstig artikel 8, of ze aan de domeinen afgeven overeenkomstig de ter zake geldende wetten.

Art. 22

Een reglement bepaalt onder welke voorwaarden de goederen tot het vervoer worden toegelaten. Het bepaalt welke goederen niet tot het vervoer mogen worden toegelaten. Het bepaalt ook voor welke verzendingen een vrachtbrief vereist is.

Art. 23

Wanneer geen vrachtbrief vereist is, worden de mondelinge verklaringen van de afzender opgetekend door de beambten van het bestuur.

Art. 24

Het bestuur is gehouden aan de afzender die erom verzoekt, een ontvangsbewijs af te geven, waarop worden vermeld het aantal colli's, het totale gewicht, de dag en het uur van de aanneming, de bestemming, het tarief dat voor het vervoer zal worden toegepast, de verklaringen van de afzender aangaande de aard van de goederen en, in voorkomend geval, zijn verklaringen bedoeld in de artikelen 41 en 42.

Art. 25

Alle vermeldingen in vrachtbrieven en in ontvangsbewijzen die strijdig zijn met de bij de wet toegelaten bepalingen van een reglement, worden beschouwd als nietig en niet bestaande.

Art. 26

Elke onjuiste verklaring die een verkeerde toepassing of een ontduiking van de tarieven en reglementen tot doel of tot gevolg heeft, geeft aanleiding tot betaling van het bijkomende recht bepaald in de tarieven en reglementen, onverminderd de straffen gesteld bij de wet en schadevergoeding indien daartoe grond bestaat.

Art. 27

Wanneer het bestuur ernstige redenen heeft om te vermoeden dat een gedane verklaring onjuist is of dat er zich schadelijke of gevaarlijke stoffen, waarvan geen aangifte is gedaan of waarvan het vervoer verboden is, in de colli's of de bagage bevinden, kan het deze doen openen, ook als ze in bewaring gegeven zijn of als de reizigers ze overeenkomstig de reglementen bij zich houden. De opening geschiedt hetzij in tegenwoordigheid van de afzender of de reiziger, hetzij, in geval van afwezigheid of van weigering, ten overstaan van een officier van gerechtelijke politie.

Art. 28

[...]

Opgeheven bij artikel 4 van de wet van 3 juli 1964.

Art. 29

De reglementen bepalen binnen welke termijnen :

1° de verzendingen zullen worden aangenomen of wagons ter beschikking van de afzender gesteld;

2° het vervoer zal geschieden;

3° de goederen aan de geadresseerde zullen worden afgeleverd.

[...]

Er bestaat geen verplichting om het bijzonder materieel, zoals het bij de reglementen zal omschreven worden, binnen een bepaalde termijn te verschaffen.

Het bestuur is niet gehouden de goederen aan te nemen vóór het tijdstip vastgesteld voor de lading.

Het tweede en het derde lid opgeheven bij artikel 4 van de wet van 3 juli 1964.

Art. 30

De termijnen worden in uren berekend.

De uren van de nacht worden niet afgetrokken.

Art. 31

[De reglementen bepalen, met inachtneming van de exploitatievereisten, op welke dagen en uren de verzendingen worden aangenomen, de wagons ter beschikking van de afzender gesteld en de goederen aan de geadresseerde afgeleverd.]

Aldus vervangen bij artikel 5 van de wet van 3 juli 1964.

Art. 32

Wanneer het laden niet dadelijk kan geschieden, worden de vervoeraanvragen vastgesteld door inschrijving in

een bijzonder register en bovendien, zo de afzender het vordert, door middel van een bewijs dat dag en uur vermeldt waarop zij bij het bestuur zijn ingediend.

Art. 33

Goederen die aan spoedig bederf onderhevig zijn, kunnen na verloop van de voor de afhaling bepaalde termijn worden verkocht, zelfs uit de hand, nadat daarvan bericht is gezonden aan de geadresseerde, en zonder andere formaliteiten dan de voorafgaande vaststelling van de staat waarin zij zich bevinden, door een officier van gerechtelijke politie.

De uitslag van de verkoop wordt ter kennis gebracht van de afzender en de geadresseerde.

In alle andere gevallen kan het bestuur, wanneer de geadresseerde de goederen niet in ontvangst neemt binnen de door de reglementen bepaalde tijd, ze doen verkopen overeenkomstig artikel 8, of ze aan de domeinen afgeven overeenkomstig de ter zake geldende wetten.

§ 4. Aansprakelijkheid

Art. 34

Verlies of beschadiging, weigering of vertraging, hetzij bij de aanvaarding van vervoeraanvragen of bij de terbeschikkingstelling van materieel, hetzij bij de aflevering van goederen of bagage, verplicht het spoorwegbestuur tot vergoeding van de veroorzaakte schade overeenkomstig het gemene recht.

Er is geen vergoeding verschuldigd, ook niet in geval van verzekering, wanneer het verlies, de beschadiging, de weigering of de vertraging het gevolg is van toeval, van overmacht of van een vreemde oorzaak die aan het bestuur niet kan worden toegerekend.

Ten aanzien van de weigering of de vertraging wordt als overmacht beschouwd een meer dan normale drukte in het spoorwegverkeer.

Art. 35

De bepalingen : 1° betreffende de termijnen voor de aanneming van de verzendingen of voor het stellen van wagons ter beschikking van de afzender, 2° betreffende de vertraging bij de aanvaarding van vervoeraanvragen of bij de terbeschikkingstelling van materieel, zijn niet van toepassing op de buurtspoorwegen.

Art. 36

De tarieven of reglementen mogen, behoudens in de hierna bepaalde gevallen, ten voordele van het bestuur geen wijziging brengen in de voorwaarden en de omvang van zijn aansprakelijkheid overeenkomstig artikel 34.

Ter zake van het internationaal vervoer kan het bestuur echter bepalen dat het voor in het buitenland gebeurde feiten slechts zal instaan voor zover de vreemde besturen wegens die feiten te zijnen opzichte aansprakelijk zijn.

Art. 37

Het bestuur kan bepalen dat het niet zal instaan voor het verlies of de beschadiging, noch voor de risico's, waaraan tijdens de reis zijn blootgesteld :

1° levende dieren;

2° goederen die volgens het reglement beschouwd worden als onderhevig aan beschadiging wegens hun aard of alleen door het vervoer per spoor;

3° goederen die op het uitdrukkelijk en schriftelijk verzoek van de afzender vervoerd worden, hetzij in een open wagon wanneer de reglementen het laden in een gesloten of in een afgedekte wagon voorschrijven, hetzij zonder verpakking of met een onvoldoende verpakking wanneer zij wegens hun aard behoorlijk moeten verpakt zijn;

4° voorwerpen geplaatst in vervoerde rijtuigen;

5° goederen die op aanvraag van de afzender vervoerd worden in gesloten en door hem gelode wagons, mits de loodjes ongeschonden zijn;

6° goederen die krachtens reglement of krachtens overeenkomst begeleid worden door de afzender of door zijn aangestelde;

7° goederen die door de afzender zijn ingeladen.

De bepaling betreffende het laden door de afzender is niet van toepassing wat het laden betreft onder het bijzonder toezicht van de beambten van de spoorweg, wanneer dat toezicht is gevraagd overeenkomstig de reglementen.

Wat het laden buiten zodanig toezicht betreft, kan het bestuur bovendien bedingen dat het niet instaat voor het getal van de colli's noch voor het gewicht, vermeld op het ontvangbewijs of op de vrachtbrief, tenzij de afzender heeft gevraagd dat het getal van de colli's en het gewicht worden nagezien hetzij in de gebouwen van de spoorweg, hetzij in die van de afzender, overeenkomstig de reglementen.

Art. 38

Ten aanzien van de goederen die bij het vervoer onderhevig zijn aan gewichtsverlies, kan het bestuur bepalen dat het niet zal instaan voor een manco ten belope van een door de reglementen te bepalen percentage.

Art. 39

Het bestuur kan bepalen dat het niet zal instaan voor schade of voor een tekort in het aantal colli's of in het gewicht van de goederen, wanneer het lossen door de zorg van de geadresseerde geschiedt, tenzij de schade of het tekort in tegenwoordigheid van de beambten van het bestuur is vastgesteld bij het lossen of bij de aflevering van de wagon aan de geadresseerde.

Het bestuur is verplicht dit onderzoek te doen overeenkomstig de reglementaire voorschriften wanneer de geadresseerde het vraagt.

Art. 40

In de gevallen bepaald bij de artikelen 37, 38 en 39 behoudt de belanghebbende zijn recht op schadevergoeding overeenkomstig het gemene recht, indien hij bewijst dat het verlies of de schade niet te wijten is aan de bijzondere omstandigheden op grond waarvan het bestuur zijn aansprakelijkheid kan afwijzen.

Art. 41

De afzender kan bij de afgifte van de goederen en tegen betaling van een evenredig recht zijn belang bij de aflevering schatten.

In dat geval heeft hij, bij verlies, beschadiging of vertraging, niet enkel recht op de gewone vergoeding bepaald overeenkomstig artikel 42, maar ook op schadevergoeding tot het bedrag van zijn aangifte, op voorwaarde dat hij de schade bewijst.

Art. 42

Bij gebreke van schatting van de schade, kunnen de tarieven en reglementen de schadevergoeding beperken :

1° in geval van verlies, tot de waarde van de bagage of van de goederen, berekend naar de gewone handelsprijzen ten tijde en ter plaatse van de verzending, boven hetgeen nadien aan douane- en vervoerkosten is bepaald;

2° in geval van beschadiging, tot een vergoeding berekend zoals hiervoren bepaald is;

3° in geval van vertraging, tot de gehele vervoerprijs of een gedeelte ervan.

Indien de vertraging de bij de reglementen bepaalde duur overschrijdt, heeft de belanghebbende recht op de schadevergoeding berekend volgens dezelfde regels als in geval van verlies.

Art. 43

De reglementen bepalen welke voorwerpen wegens hun grote waarde niet tot het vervoer worden toegelaten dan onder bepaalde voorwaarden, met inbegrip van die welke de in deze titel vermelde aansprakelijkheid beperken.

Art. 44

Het bestuur kan vervoer aanbieden tegen bijzondere verlaagde tarieven, met vaststelling van een maximumbedrag voor de vergoeding in geval van verlies of beschadiging.

Die voorwaarden moeten uitdrukkelijk of stilzwijgend worden aangenomen door de afzender.

Art. 45

Niettegenstaande de bepalingen van de artikelen 42, 43 en 44, wordt de schadevergoeding geregeld naar het gemeene recht, telkens als de schade is veroorzaakt door opzet of schuld van het bestuur of van zijn beampten.

Art. 46

De afzender of de geadresseerde kan teruggevonden goederen of bagage opvorderen, mits hij de wegens verlies ontvangen vergoeding terugbetaalt, onder aftrek van de vergoeding wegens vertraging.

Dit recht vervalt, indien hij, te rekenen van de dag waarop de goederen of de bagage door het bestuur te zijner beschikking zijn gesteld, meer dan vijftien dagen heeft laten voorbijgaan zonder ze op te vorderen.

Aanvullend artikel

Opgeheven worden :

1° de artikelen 96 tot 108 van het Wetboek van Koophandel;

2° het koninklijk besluit van 24 november 1829 houdende een reglement op de dienst der openbare middelen van vervoer te land.

De regering kan ten aanzien van de exploitatie van vervoermiddelen voor personen of goederen de maatregelen voorschrijven die zij noodzakelijk acht voor de handhaving van de orde en de veiligheid van de reizigers.

TITEL VIII

Wisselbrief en orderbriefje

Zie de wet van 10 juli 1964 tot invoering van een nieuwe Nederlandse tekst van de gecoördineerde wetten op de wisselbrieven en orderbriefjes.

TITEL IX

Handelsvennootschappen

TITEL X

Wet van 11 juni 1874
Verzekering in het algemeen

Deze titel (artikelen 1-32) is ingevoegd bij de wet van 11 juni 1874.

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

Verzekering is een overeenkomst waarbij de verzekerder zich tegen betaling van een premie verbindt de verzekerde schadeloos te stellen voor verlies of schade ten gevolge van toevallige gebeurtenissen of van overmacht.

Verwachte winst kan worden verzekerd in de gevallen bij de wet bepaald.

Art. 2

De verenigingen van onderlinge verzekering worden beheerst door hun reglementen, door de algemene rechtsbeginselen en door de bepalingen van deze titel, die met een zodanige verzekering niet onverenigbaar zijn.

Zij worden in rechte vertegenwoordigd door hun directeurs.

Art. 3

De bepalingen van deze titel, voor zover daarvan door bijzondere artikelen niet wordt afgeweken, zijn mede van

toepassing op de zeeverzekering en op de verzekering betreffende land-, rivier- en kanaalvervoer.

HOOFDSTUK II

Personen die een verzekering kunnen aangaan

Art. 4

Ieder die bij het behoud van een zaak belang heeft wegens een recht van eigendom of een ander zakelijk recht of wegens enige aansprakelijkheid in verband met de zaak, kan die laten verzekeren.

Art. 5

De verzekering kan voor rekening van een ander worden aangegaan krachtens een algemene of een bijzondere lastgeving, of zelfs zonder lastgeving.

In laatstbedoelde geval worden de gevolgen geregeld overeenkomstig de bepalingen betreffende de zaakwaarneming.

Indien uit de verzekering niet volgt dat zij voor een derde is aangegaan, wordt de verzekerde geacht ze voor zichzelf te hebben gesloten.

Art. 6

Een schuldeiser kan de goedgeheid van zijn schuldenaar laten verzekeren; de verzekeraar kan zich beroepen op het voorrecht van uitwinning, voor zover niet anders is overeengekomen.

De beslagleggende of pandhoudende schuldeisers, alsook de bevoorrechte en hypothecaire schuldeisers, kunnen de voor de betaling van hun schuldvorderingen verbonden goederen in hun eigen naam laten verzekeren.

In dat geval treedt de vergoeding voor het schadegeval, wat hen betreft, van rechtswege in de plaats van de verzekerde goederen die hun pand uitmaken.

Art. 7

Bij verzekering van roerende zaken wordt de verzekeraar bevrijd door betaling van de vergoeding aan de verzekerde, indien geen verzet onder hem gedaan is.

Art. 8

De bepalingen van de twee vorige artikelen hebben slechts gevolg in zover de schuldeiser bij de rangregeling of bij de verdeling in batige rang zou zijn gekomen, indien de in beslag genomen, in pand gegeven, met hypotheek bezwaarde of bij voorrecht verbonden zaken niet verloren waren gegaan.

HOOFDSTUK III

Verplichtingen van de verzekeraar en van de verzekerde

Art. 9

Elke verzwijging of onjuiste opgave van de zijde van de verzekerde, zelfs zonder kwade trouw, maakt de verzekering nietig, wanneer daardoor de waardering van het risico zodanig wordt verminderd of het voorwerp ervan zodanig veranderd dat de verzekeraar, indien hij daarvan kennis had gedragen, de overeenkomst niet op dezelfde voorwaarden zou hebben aangegaan.

Art. 10

In alle gevallen waarin de verzekeringsovereenkomst geheel of gedeeltelijk wordt vernietigd, moet de verzekeraar, wanneer de verzekerde te goeder trouw heeft gehandeld, de premie teruggeven, hetzij voor het geheel, hetzij voor het gedeelte waarvoor hij geen risico heeft gelopen.

De goede trouw kan niet worden ingeroepen in het geval van artikel 12, eerste lid.

Art. 11

Wanneer de overeenkomst vernietigd wordt uit oorzaak van bedrog, arglist of kwade trouw, behoudt de verzekeraar de premie, onverminderd de strafvordering, indien daartoe grond bestaat.

Art. 12

De verzekerde zaken waarvan de volle waarde reeds door een verzekering gedekt is, kunnen niet een tweede maal tegen dezelfde risico's worden verzekerd ten voordele van dezelfde persoon.

Wanneer door de eerste overeenkomst niet de volle waarde verzekerd is, zijn de verzekeraars die de volgende overeenkomsten hebben getekend, verbonden voor het meerdere, in de volgorde van dagtekening van de overeenkomsten.

Alle verzekeringen die dezelfde dag zijn aangegaan, worden geacht tegelijkertijd te zijn gesloten.

Art. 13

Het gehele of gedeeltelijke verlies wordt over de onderscheiden verzekeringen omgeslagen, naar evenredigheid van de bedragen waarvoor ze gesloten zijn ingeval ze van dezelfde datum zijn, of naar evenredigheid van de waarde waarvoor ieder moet instaan ingeval ze van verschillende datum zijn.

Art. 14

Achtereenvolgende verzekeringen van dezelfde waarden tegen dezelfde risico's en ten voordele van dezelfde personen hebben nochtans gevolg :

1° wanneer zij zijn aangegaan met instemming van elk van de verzekeraars; het verlies wordt in dat geval omgeslagen alsof beide verzekeringen tegelijkertijd waren gesloten;

2° wanneer de verzekerde de eerste verzekeraar ontslaat van elke verbintenis voor de toekomst, onverminderd zijn eigen verbintenissen.

De afstand moet in het laatstbedoelde geval ter kennis worden gebracht van de verzekeraar en op straffe van nietigheid in de nieuwe polis vermeld worden.

Art. 15

De verzekerde kan de verzekeringspremie laten verzekeren.

Art. 16

Verlies of schade, veroorzaakt door opzet of grove schuld van de verzekerde, komt niet ten laste van de verzekeraar; deze kan zelfs de premie behouden of vorderen indien hij reeds enig risico heeft gelopen.

Art. 17

Bij elke verzekering moet de verzekerde al het nodige doen om de schade te voorkomen of te beperken; dadelijk nadat de schade ontstaan is, moet hij daarvan kennis geven aan de verzekeraar; een en ander op straffe van schadevergoeding, indien daartoe grond bestaat.

De kosten, door de verzekerde gemaakt om de schade te beperken, komen ten laste van de verzekeraar, ook wanneer het gezamenlijk bedrag van die kosten en van de schade de verzekerde som te boven gaat en de aangewende pogingen vruchteloos gebleven zijn.

Niettemin kunnen de rechtbanken en de scheidsrechters, wanneer de partijen zich tot hen hebben gewend, die kosten verminderen of zelfs weigeren toe te kennen, indien zij oordelen dat ze geheel of gedeeltelijk op onbedachtzame wijze zijn gemaakt.

Art. 18

De verzekeraar staat niet in voor het verlies en de schade die onmiddellijk volgen uit een eigen gebrek van de zaak, tenzij het tegendeel bedongen is.

Art. 19

Oorlogsrisico en verlies of schade veroorzaakt door op-
roer, zijn niet verzekerd tenzij het tegendeel bedongen is.

Art. 20

Bij elke verzekering wordt de vergoeding van de schade bepaald naar de waarde van de zaak ten tijde van het schadegeval.

Wanneer de verzekerde waarde vooraf geschat is door deskundigen omtrent wie partijen zijn overeengekomen, kan de verzekeraar deze schatting niet betwisten, behalve in geval van bedrog.

De waarde van de zaak kan bewezen worden door alle wettelijke middelen. De rechter kan zelfs, ingeval de bewijzen onvoldoende zijn, aan de verzekerde ambtshalve de eed opleggen.

Art. 21

Telkens als de verzekering slechts een gedeelte van de waarde van de zaak dekt, wordt de verzekerde zelf als verzekeraar voor het overige beschouwd, tenzij het tegendeel bedongen is.

Art. 22

De verzekeraar die de schade betaald heeft, treedt in alle rechten die de verzekerde, ter zake van die schade, tegenover derden mocht hebben en de verzekerde is aansprakelijk voor elke handeling die de rechten van de verzekeraar tegenover derden mocht benadelen.

In de verzekeringen die krachtens artikel 6, tweede lid, mogen worden gesloten, treedt de verzekeraar die de vergoeding betaald heeft, in de plaats van de schuldeiser voor diens rechtsvordering tegen de schuldenaar.

De indeplaatsstelling kan in geen geval tot nadeel strekken van de verzekerde die slechts gedeeltelijk schadeloos gesteld is; deze kan zijn rechten voor het overige uitoefenen en behoudt te dien aanzien de voorkeur boven de verzekeraar overeenkomstig artikel 1252 van het Burgerlijk Wetboek.

Art. 23

De verzekeraar heeft een voorrecht op de verzekerde zaak.

Dit voorrecht behoeft niet te worden ingeschreven. Het komt in rang onmiddellijk na het voorrecht van de gerechtskosten.

Het geldt slechts voor een bedrag gelijk aan twee jaar premie, onverschillig op welke wijze deze betaald wordt.

Art. 24

De verzekeraar kan het voorwerp van de verzekering altijd laten herverzekeren.

HOOFDSTUK IV

Bewijs van de overeenkomst

Art. 25

De verzekeringsovereenkomst moet worden bewezen door geschrift, ongeacht de waarde van het voorwerp der overeenkomst.

Niettemin kan het bewijs door getuigen worden toegelaten, wanneer er een begin van schriftelijk bewijs aanwezig is.

Art. 26

Een zelfde polis mag verscheidene verzekeringen bevatten, die verschillen ten aanzien van de verzekerde zaken, het premiepercentage of de verzekeraars.

Art. 27

De verzekeringspolis vermeldt :

- 1° de dag waarop de verzekering is gelsoten;
- 2° de naam van degene die de verzekering voor eigen rekening of voor rekening van een derde aangaat;
- 3° de risico's die de verzekeraar op zich neemt, en de tijdstippen waarop de risico's beginnen te lopen en eindigen.

HOOFDSTUK V

Enige gevallen van ontbinding van de overeenkomst

Art. 28

De verzekering kan geen gevolg hebben wanneer de verzekerde zaak niet aan het risico blootgesteld is geweest of wanneer de schade reeds bestond ten tijde van het sluiten van de overeenkomst.

Art. 29

Ingeval de verzekeraar failliet gaat voordat het risico geëindigd is, kan de verzekerde vorderen dat een borg gesteld wordt, of, bij gebreke van een borg, dat de overeenkomst wordt beëindigd.

Gaat de verzekerde failliet, dan heeft de verzekeraar hetzelfde recht.

Art. 30

Bij vervreemding van de verzekerde zaak loopt de verzekering van rechtswege, tenzij het tegendeel bedongen is, ten voordele van de nieuwe eigenaar, ten aanzien van alle risico's waarvoor de premie betaald was ten tijde van de vervreemding.

Zij loopt eveneens ten voordele van de nieuwe eigenaar, tenzij het tegendeel in de polis bedongen is, wanneer deze in de rechten en verplichtingen van de voorgaande eigenaar jegens de verzekeraars gesteld is of wanneer de verzekeringsovereenkomst verder wordt uitgevoerd in onderlinge overeenstemming tussen de verzekeraar en de nieuwe eigenaar.

Art. 31

De verbintenissen van de verzekeraar houden op, wanneer een daad van de verzekerde de risico's door verandering van een essentiële omstandigheid wijzigt of die risico's verzwakt in zodanige mate dat de verzekeraar de verzekering niet zou hebben aangegaan of daarin slechts op andere voorwaarden zou hebben toegestemd, indien de nieuwe staat van zaken ten tijde van het sluiten der overeenkomst had bestaan.

De verzekeraar kan zich op deze bepaling niet beroepen, wanneer hij is voortgegaan met de uitvoering van de overeenkomst, nadat hij kennis had gekregen van de verandering in het risico.

HOOFDSTUK VI

Verjaring

Art. 32

Elke rechtsvordering die uit een verzekeringspolis ontstaat, verjaart door verloop van drie jaren, te rekenen van de gebeurtenis waarop ze gegrond is.

[In geval van regresvordering van de verzekerde tegen de verzekeraar loop de termijn echter eerst vanaf het instellen van de rechtsvordering door de getroffene, onverschillig of het gaat om een oorspronkelijke eis tot schadeloosstelling dan wel om een latere eis naar aanleiding van een verzwaring van de schade of van het ontstaan van nieuwe schade.]

Het tweede lid toegevoegd bij artikel 2 van de wet van 30 mei 1961.

TITEL XI

Wet van 11 juni 1874

Enige verzekeringen in het bijzonder

Deze titel (artt. 33-43 is ingevoegd bij wet van 11 juni 1874.

EERSTE HOOFDSTUK

Brandverzekering

Art. 33

Het brandrisico omvat alle schade aan de verzekerde zaken overkomen ten gevolge van brand, zonder opzet of grove schuld van de verzekerde zelf.

Art. 34

Met brandschade wordt gelijkgesteld elke schade die het gevolg is van de brand, zelfs wanneer die in een naburig gebouw is ontstaan, elke beschadiging en waardevermindering van de verzekerde zaken door het gebruik van water of andere middelen om de brand te stuiten of te blussen, het verlies of de beschadiging door welke oorzaak ook tijdens de reddingswerken, de schade veroorzaakt door de gehele of gedeeltelijke vernieling van het verzekerde pand, wanneer dit noodzakelijk was om de voortgang van de brand te verhinderen, alsmede de schade veroorzaakt door bliksem-inslag, ontploffing of dergelijke, al dan niet vergezeld van brand.

Art. 35

Artikel 18 is niet van toepassing op de eigen gebreken van de tegen brand verzekerde gebouwen, wanneer niet bewezen wordt dat de verzekerde hiervan kennis droeg ten tijde van het sluiten der overeenkomst.

Art. 36

In geval van brand in gebouwde eigendommen wordt het geleden verlies geschat door vergelijking van de waarde van het gebouw vóór de ramp, met de waarde van hetgeen er dadelijk na de brand van overblijft.

Dit verlies wordt vergoed in geld, tenzij de herbouw in de verzekering bedongen is.

In het laatstbedoelde geval is de verzekerde verplicht tot herbouw of herstel op kosten van de verzekeraars binnen een tijd die desnoods door de rechter zal worden bepaald; de verzekeraar heeft het recht toe te zien dat het door hem te betalen bedrag voor dat doel wordt besteed.

Art. 37

Bij de verzekering van de huurdersaansprakelijkheid of het burenerhaal is de verzekeraar, wanneer zich een ramp voordoet, slechts gehouden tot vergoeding van de stoffelijke schade die er het onmiddellijk en rechtstreeks gevolg van is.

Art. 38

In geval van brand in een gebouw vervalt de schadevergoeding, verschuldigd aan de huurder die zijn aansprakelijkheid heeft laten verzekeren, aan de eigenaar van het goed, met uitsluiting van de schuldeisers van de verzekerde.

Zo ook komt de schadevergoeding, verschuldigd door de verzekeraar van het risico van het burenerhaal, uitsluitend aan de burenen toe.

Alles onverminderd de rechten van de eigenaar of van de burenen, ingeval de schadevergoeding hun verlies niet dekt.

HOOFDSTUK II

Oogstverzekering

Art. 39

In de oogstverzekering wordt de vergoeding berekend naar de waarde die de vruchten, zonder het ontstaan van de schade, zouden hebben gehad op het tijdstip waarop zij tot rijpheid zouden zijn gekomen of waarop zij gewoonlijk worden genoten.

Art. 40

De pachter die van de verzekeraar vergoeding voor een schadegeval heeft ontvangen, kan de vermindering van de pacht prijs overeenkomstig artikel 1769 van het Burgerlijk Wetboek slechts vorderen ten belope van de premies die hij heeft betaald.

HOOFDSTUK III

Levensverzekering

Art. 41

Men kan zijn eigen leven of het leven van een derde laten verzekeren.

De uitkering in geval van overlijden wordt definitief vastgesteld bij het sluiten van de overeenkomst.

De verzekering op het leven van een derde is nietig, wanneer wordt bewezen dat de contractant generlei belang had bij het leven van die derde.

De verzekeraar is niet verplicht tot uitkering bij overlijden van degene die zijn eigen leven heeft laten verzekeren, wanneer de dood het gevolg is van een rechterlijke veroordeling, van een tweegevecht, van zelfmoord, behoudens het bewijs dat deze niet vrijwillig is gepleegd, of wanneer de dood zijn onmiddellijke en rechtstreekse oorzaak vindt in een misdaad of wanbedrijf waaraan de verzekerde zich schuldig heeft gemaakt en waar van hij de gevolgen kon voorzien.

In die verschillende gevallen behoudt de verzekeraar de premies, tenzij het tegendeel bedongen is.

Art. 42

De overdracht van de uit de verzekering volgende rechten geschiedt door de overdracht van de polis, getekend door de overdrager, de overnemer en de verzekeraar.

Art. 43

De som die volgens de overeenkomst moet worden uitgekeerd bij overlijden van de verzekerde, komt toe aan de persoon aangewezen in de overeenkomst, behoudens toepassing van de regels van het burgerlijk recht betreffende de inbreng en de inkorting, ten aanzien van de stortingen die de verzekerde heeft gedaan.

[Deze regels zijn niet van toepassing op stortingen door de ene echtgenoot gedaan om ten behoeve van de andere een levensverzekering of een lijfrente te vestigen, behoudens wanneer die kennelijk overdreven zijn, gelet op de mogelijkheden van de verzekerde.]

Waren de echtgenoten gehuwd onder een stelsel van gemeenschap van goederen, dan heeft het gemeenschappelijk vermogen, ook al wordt het kapitaal of de rente eigendom van de begunstigde echtgenoot, geen aanspraak of vergoeding uit hoofde van stortingen gedaan door de verzekerde, tenzij die kennelijk overdreven zijn, gelet op zijn mogelijkheden.]

Het tweede en het derde lid toegevoegd bij artikel 44 van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976.

BOEK II

Zeevaart en binnenvaart

Wetten van 21 augustus 1879, 12 juni 1902 en
10 februari 1908, gecoördineerd op
25 september 1908

EERSTE TITEL

Zeeschepen en andere zeevaartuigen

EERSTE HOOFDSTUK

Zeeschepen en hun teboekstelling

Artikel 1

Voor de toepassing van deze wet worden als zeeschepen beschouwd alle vaartuigen van ten minste 25 ton, bestemd of gewoonlijk gebruikt voor personen- of goederenvervoer, visserij, sleepvaart of enige andere winstgevende scheepvaartverrichting ter zee.

Art. 2

Zeeschepen zijn roerende goederen. Zij zijn echter niet onderworpen aan de regel dat met betrekking tot roerende goederen het bezit als titel geldt.

Art. 3

[Elk zeeschip of zeeschip in aanbouw, van Belgische nationaliteit, moet onder een afzonderlijk nummer teboekgesteld worden op het scheepshypotheekkantoor te Antwerpen.]

Aldus vervangen bij artikel 4 van de wet van 2 april 1965.

Art. 4

[§ 1. Met het oog op de teboekstelling moeten de personen, bedoeld in artikel 1, §§ 1 en 2, van de wet op de nationaliteit van zeeschepen en de teboekstelling van zeeschepen en binnenschepen, die eigenaar zijn van een zeeschip dat op grond van die paragrafen de Belgische nationaliteit verkrijgt, binnen dertig dagen na de datum waarop het geacht wordt die nationaliteit te hebben verkregen, bij de bewaarder der scheepshypotheken aangifte doen met opgaaf van :

1° de naam en de kenmerken van het schip, de aard en het vermogen van de voorstuwingmachine, de thuishaven die de aangevers eraan hebben toegewezen en in voorkomend geval het volgnummer van het schip, voorafgegaan door de beginletters van de thuishaven;

2° het jaar en de plaats van de bouw, de naam en de woonplaats van de bouwer;

3° het handelsverkeer en de verrichtingen waarvoor het schip gewoonlijk en hoofdzakelijk gebruikt wordt of zal worden;

4° de eigenaar van het schip, en wel :

a) indien het een natuurlijke persoon betreft, zijn naam, voornamen, beroep, nationaliteit, zijn woonplaats en in voorkomend geval zijn gekozen woonplaats;

b) indien het een handelsvennootschap betreft, haar firma of naam, haar zetel en de plaats van haar hoofvestiging, de plaats en datum van oprichting, de naam, de voornamen, de nationaliteit en de woonplaats van de hoofdelijk aansprakelijke vennoten, van de bestuurders of van de zaakvoerders.

§ 2. Indien verscheidene natuurlijke personen of rechtspersonen rechten van eigendom of vruchtgebruik op het schip hebben, vermeldt de aangifte de aard en de omvang van die rechten, alsmede voor ieder van die personen, de in § 1 opgesomde gegevens.

§ 3. Bij de aangifte moeten de volgende stukken worden gevoegd :

1° het nationaliteitsbewijs van ieder van de personen en de statuten van ieder van de handelsvennootschappen die eigenaar of medeëigenaar zijn;

2° de akte van vestiging, overdracht of aanwijzing van de rechten van eigendom of vruchtgebruik, indien het een onderhandse akte is, of een expeditie, indien het een authentieke akte is. Een dubbel van de onderhandse of een eensluidend verklaard afschrift van de authentieke akte moet erbij worden gevoegd en blijft ten kantore van de bewaarder der scheepshypotheken berusten;

3° de meetbrief, alsmede een duplicaat, dat ten kantore blijft berusten;

4° in voorkomend geval een verklaring betreffende de hypothecaire toestand van het schip, met aanwijzing van de laatste ingeschreven eigenaar, afgegeven door de bevoegde overheid van het land waar het schip laatstelijk was teboekgesteld of geregistreerd.

§ 4. Een zeeschip dat in België in aanbouw is, wordt binnen dertig dagen na de aanvang van de bouw teboekgesteld op aangifte van de bouwer of van de persoon voor wiens rekening het wordt gebouwd, indien deze zijn eigendomsrecht bewijst.

De aangifte bevat de in § 1 opgesomde gegevens, voor zover die kunnen worden verstrekt. Bij de aangifte worden de in § 3, 1° en 2°, genoemde stukken gevoegd.

Binnen dertig dagen na de voltooiing van het schip worden die gegevens door de belanghebbenden aangevuld en wordt de meetbrief overgelegd, samen met een duplicaat, dat ten kantore blijft berusten.

§ 5. Van elk feit dat aanleiding geeft tot wijziging van de gegevens die luidens dit artikel moeten voorkomen in de aangifte en in de met het oog op teboekstelling over te leggen stukken, moet binnen dertig dagen nadat het zich heeft voorgedaan, door de aangevers aan de bewaarder kennis worden gegeven om in het scheepsregister te worden geboekt. Bij overlijden van de aangever of aangevers rust de bovengenoemde verplichting op de erfgenamen of legatarissen, evenwel met dien verstande dat de termijn van dertig dagen ingaat op het tijdstip waarop zij kennis krijgen van het feit dat leidt tot wijziging van de in dit artikel bedoelde gegevens.

De kennisgeving moet vergezeld gaan van een in twee exemplaren opgemaakt stuk waaruit dat feit blijkt. Is er echter een authentieke akte opgemaakt, dan moet daarvan een expeditie worden overgelegd, samen met een eensluidend verklaard afschrift. Een exemplaar van het stuk of het eensluidend verklaard afschrift van de authentieke akte blijft ten kantore van de bewaarder der scheepshypotheken berusten.

De kennisgeving van een wijziging van de tonnenmaat, van de afmetingen van het schip of van de aard en het vermogen van de voortstuwingmachine moet vergezeld

gaan van de meetbrief waarop die wijziging is aangetekend, en van een duplicaat van dat document, dat ten kantore blijft berusten.

§ 6. Wanneer een zeeschip teboekgesteld is op overlegging van een meetbrief opgemaakt volgens buitenlandse metingsregels, wordt binnen een jaar na de teboekstelling een meetbrief opgemaakt volgens de in België geldende voorschriften, aan de bewaarder overgelegd, samen met een duplicaat, dat ten kantore blijft berusten.

Blijken er verschillen uit de nieuwe meting, dan worden die in het scheepsregister opgetekend.]

Aldus vervangen bij artikel 5 van de wet van 2 april 1965.

Art. 5

[De bewaarder tekent het nummer waaronder het zeeschip is teboekgesteld en de datum van teboekstelling aan op de meetbrief die bij de aangifte is overgelegd.

Teboekstelling in het buitenland van een zeeschip dat in België is teboekgesteld, wordt als nietig aangemerkt zolang de teboekstelling in België niet is doorgehaald.]

Aldus vervangen bij artikel 6 van de wet van 2 april 1965.

Art. 6

[§ 1. Verlies van de Belgische nationaliteit heeft tot gevolg dat de teboekstelling ambtshalve wordt doorgehaald.

Ondanks die doorhaling blijven de inschrijvingen betreffende de zakelijke rechten waarmee het schip is bezwaard, bestaan; zij kunnen naderhand worden doorgehaald, verminderd of hernieuwd.

§ 2. Een teboekstelling mag niet worden doorgehaald dan dertig dagen na de datum waarop alle op het scheepshypotheekkantoor ingeschreven schuldeisers en alle derden die er een exploit van beslag hebben laten inschrijven, door de bewaarder op de hoogte zijn gebracht. Die kennisgeving geschiedt bij een aangetekende brief, die aan de gekozen woonplaats van de ingeschrevene mag worden gezonden.

§ 3. De bewaarder vermeldt de doorhaling op de meetbrief.]

Aldus vervangen bij artikel 7 van de wet van 2 april 1965.

Art. 7

[§ 1. Verliest een zeeschip de Belgische nationaliteit ten gevolge van enig ander feit dan de intrekking van het ministerieel toekenningsbesluit, dan wordt van dat feit binnen dertig dagen nadat het bekend is geworden, aan de bewaarder der scheepshypotheke kennis gegeven door een van de personen op wier naam het schip is teboekgesteld.

De kennisgeving gaat vergezeld van het in twee exemplaren opgemaakte stuk waaruit dat feit blijkt. Is er echter een authentieke akte opgemaakt, dan moet daarvan een expeditie worden overgelegd, samen met een eensluidend verklaard afschrift. Een exemplaar van het stuk of het eensluidend verklaard afschrift van de authentieke akte blijft ten kantore van de bewaarder der scheepshypotheke berusten.

§ 2. Verliest het schip de Belgische nationaliteit wegens intrekking van het ministerieel toekenningsbesluit, dan doet de minister ambtshalve een eensluidend verklaard afschrift van zijn besluit tot intrekking aan de bewaarder toekomen.]

Aldus vervangen bij artikel 8 van de wet van 2 april 1965.

Art. 7bis

[Met een geldboete van vijftig frank tot vijfduizend frank wordt gestraft hij die binnen de gestelde termijn niet voldoet aan zijn verplichting tot het vervullen van :

1° de formaliteiten waarin artikel 4, §§ 1 tot 4, voorziet voor het te boek stellen van zeeschepen en zeeschepen in aanbouw;

2° de formaliteiten waarin artikel 4, § 5, voorziet voor het bijhouden van de teboekstelling;

3° de formaliteiten waarin artikel 7, § 1, voorziet voor het doorhalen van de teboekstelling.

Met dezelfde straffen wordt gestraft hij die, binnen de termijn gesteld bij artikel 4, § 6, niet voldoet aan zijn verplichting de meetbrief en het duplicaat over te leggen.

Alle bepalingen van Boek I van het Strafwetboek, Hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, zijn mede van toepassing op die misdrijven.]

Ingevoegd bij artikel 9 van de wet van 2 april 1965.

HOOFDSTUK II

Openbaarheid van zakelijke rechten op zeeschepen

Art. 8

Akten en vonnissen die bewijs opleveren van een overeenkomst tot vestiging, overdracht, aanwijzing of tenietdoening van zakelijke rechten, met uitzondering van voorrechten, op een zeeschip of een zeeschip in aanbouw, worden ingeschreven op het in artikel 3 aangewezen hypotheekkantoor; zij kunnen niet eerder aan derden worden tegengehouden.

Art. 9

Op het voormelde kantoor worden eveneens ingeschreven de eisen tot ontbinding, herroeping, nietigverklaring van een onder het vorige artikel vallende overeenkomst, of tot het doen vaststellen van het bestaan van zakelijke rechten, met uitzondering van voorrechten, op een zeeschip of een zeeschip in aanbouw, alsmede de vonnissen op deze eisen gewezen.

Deze eisen zijn eerst ontvankelijk nadat zij ingeschreven zijn. De niet-ontvankelijkheid moet door de rechter ambtshalve worden opgeworpen; zij kan in elke stand van het geding worden voorgedragen.

De griffier mag geen expeditie van het vonnis afgeven voordat hem is gebleken dat het vonnis ingeschreven is, op straffe van vergoeding van alle schade.

Art. 10

Geregistreerde onderhandse akten en authentieke akten worden tot inschrijving toegelaten.

Art. 11

Een akte wordt niet tot inschrijving toegelaten wanneer het schip niet teboekgesteld is.

Art. 12

Voor de inschrijving in het scheepsregister ingevolge artikel 8 wordt aan de hypotheekbewaarder de aan de regel van de openbaarheid onderworpen akte zelf overgelegd indien het een onderhandse akte is, of een expeditie indien het een authentieke akte is.

Van een onderhandse akte worden twee originelen overgelegd [...]. Van een authentieke akte worden een expeditie en een gewaarmerkt afschrift [...] overgelegd.

Het tweede lid aldus gewijzigd bij artikel 81 van het Wetboek der Zegelrechten.

Art. 13

De hypotheekbewaarder vermeldt in het scheepsregister :

1° de datum van de akte;

2° de aard van de akte en, indien het een authentieke is, de vermelding van welke openbare ambtenaar of rechtbank zij uitgaat;

3° de naam, de voornamen, het beroep en de woonplaats van de partijen;

4° de aard en de hoofdbestanddelen van de overeenkomst.

Art. 14

Na de inschrijving geeft de bewaarder aan de aanvrager de expeditie van de authentieke akte of een van de originelen van de onderhandse akte terug. Onderaan op het stuk bevestigt hij de inschrijving te hebben verricht en vermeldt datum en nummer ervan.

Het gewaarmerkte afschrift van de authentieke akte of één origineel [...] van de onderhandse akte blijft ten kantore berusten.

Het tweede lid aldus gewijzigd bij artikel 81 van het Wetboek der Zegelrechten.

Art. 15

Wordt de in te schrijven akte door de kapitein tijdens de reis opgemaakt, dan kan de formaliteit worden vervuld op vertoon van een telegram dat de in artikel 13 bedoelde gegevens bevat.

Deze formaliteit heeft alle wettelijke gevolgen, mits de akte aan de hypotheekbewaarder ter inschrijving wordt aangeboden binnen drie maanden na de inschrijving van het telegram.

Art. 16

Voor de inschrijving in het scheepsregister ingevolge artikel 9 worden aan de bewaarder der scheepshypotheken overgelegd :

1° indien het een eis in rechte betreft, twee uittreksels bevattende de naam, de voornamen, het beroep en de woonplaats van de partijen, de vermelding van de rechten waarvan de vaststelling, ontbinding, herroeping of vernietiging wordt gevorderd, en van de rechtbank die van de eis kennis moet nemen;

2° indien het een vonnis betreft, twee uittreksels door de griffier afgegeven en bevattende de naam, de voornamen, het beroep en de woonplaats van de partijen, het beschik-

kende gedeelte van de beslissing, alsook de vermelding van de rechtbank of het hof waardoor de beslissing is gewezen.

De bewaarder geeft aan de verzoeker een van de uittreksels terug, waarop hij de verklaring aanbrengt dat de inschrijving gedaan is.

Is het schip waarop de eis tot ontbinding, herroeping of vernietiging betrekking heeft, niet teboekgesteld, dan is de bewaarder alleen gehouden in het register der neergelegde titels vast te stellen dat de bedoelde uittreksels overgelegd zijn; hij verricht de inschrijving wanneer de teboekstelling later wordt gevraagd.

Art. 17

Indien op dezelfde dag verscheidene aan de regel van de openbaarheid onderworpen titels op het hypotheekkantoor zijn aangeboden, wordt de voorrang bepaald naar het volgnummer waaronder de bewaarder de overhandiging heeft vermeld in het register der neergelegde titels.

Art. 18

Verzuim van een of meer van de formaliteiten, bij de vorige artikelen voorgeschreven, heeft alleen dan nietigheid van de inschrijving ten gevolge, wanneer daaruit nadeel voor derden ontstaat.

HOOFDSTUK III

Voorrechten en hypotheeken op zeeschepen

Art. 19

De voorrang tussen de schuldeisers van een schip vloeit voort uit voorrecht of uit hypotheek. Het voorrecht is verbonden aan de aard van de schuldvordering; het gaat altijd boven hypotheek.

Art. 20

De schuldeisers die een voorrecht of een ingeschreven hypotheek hebben op een schip, volgen dat schip, in wiens handen het ook overgaat; zij worden gerangschikt en betaald volgens de orde van hun schuldvorderingen of inschrijvingen.

Art. 21

Indien de derde-bezitter de bevoorrechte en hypothecaire schulden niet betaalt binnen de betalings- en uitsteltermijnen aan de schuldenaar verleend, of de hierna te bepalen formaliteiten om zijn eigendom te zuiveren niet vervult, heeft elke schuldeiser het recht om het bezwaarde schip tegen hem te doen verkopen.

Art. 22

Verandering van nationaliteit laat de rechten waarmee het schip bezwaard is, onverminderd. De omvang van die rechten wordt geregeld door de wet van het land onder

welke vlag het schip wettig voor ten tijde van de verandering van nationaliteit.

Eerste afdeling

Voorrechten op zeeschepen

Art. 23

[§ 1. Bevoorrechte schuldvorderingen op het zeeschip, op de vracht voor de reis tijdens welke zij ontstaan zijn, en op het toebehoren van schip en vracht na de aanvang van de reis verkregen, zijn alleen :

1° de aan de Staat verschuldigde gerechtskosten en de andere kosten in het gemeenschappelijk belang van de schuldeisers gemaakt voor het behoud van het schip of voor de verkoop en de verdeling van de opbrengst; de tonne-, vuur- of havengelden en soortgelijke openbare heffingen en belastingen; de loodslonen, de kosten van bewaking en behoud sinds het schip in de laatste haven is binnengelopen;

2° de schuldvorderingen uit de arbeidsovereenkomst van de kapitein, van de schepelingen en van de overige personen die aan boord van het schip in dienst zijn;

3° het hulp- en bergloon en de bijdrage van het schip in de gemene averij;

4° de vergoedingen wegens aanvaring of andere scheeps-vaartongevallen, alsmede wegens schade aan kunstwerken van havens, dokken en waterwegen, wegens lichamelijke letsels aan passagiers en schepelingen, wegens verlies of beschadiging van lading of bagage;

5° de schuldvordering uit overeenkomsten of handelingen die de kapitein krachtens zijn wettelijke bevoegdheden gesloten of verricht heeft buiten de thuishaven en die werkelijk noodzakelijk waren voor het behoud van het schip of de voortzetting van de reis, onverschillig of de kapitein tevens eigenaar is van het schip en of de schuldvordering aan hem dan wel aan leveranciers, herstellende, geldschietters of andere contractanten behoort.

§ 2. Onder het in § 1 bedoelde toebehoren van schip en vracht wordt verstaan :

1° de vergoeding aan de eigenaar verschuldigd wegens niet herstelde stoffelijke schade aan het schip of wegens verlies van vracht;

2° de vergoeding aan de eigenaar verschuldigd voor gemene averij, voor zover deze bestaat hetzij in niet herstelde stoffelijke schade aan het schip, hetzij in verlies van vracht;

3° het loon aan de eigenaar verschuldigd wegens hulpverlening of berging voor het einde van de reis, na aftrek van de bedragen toegekend aan de kapitein en andere personen in dienst van het schip.

Het passagegeld en in voorkomend geval de krachtens artikel 48, § 2, verschuldigde bedragen worden gelijkgesteld met de vracht.

Als toebehoren van schip of vracht worden niet beschouwd de vergoedingen aan de eigenaar verschuldigd krachtens verzekeringsovereenkomsten, evenmin als de premies, toelagen of andere subsidies van het eigen land.

In afwijking van § 1 strekt het voorrecht ten bate van de personen in dienst van het schip zich uit tot alle vrachten voor alle reizen die in de loop van een zelfde arbeidsovereenkomst zijn gemaakt.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 28 november 1928 (II).

Art. 24

[§ 1. Schuldvorderingen die op een zelfde reis betrekking hebben, zijn bevoorrecht in de volgorde waarin zij in artikel 23, § 1, gerangschikt zijn. De schuldvorderingen bedoeld onder een zelfde nummer staan in rang gelijk en worden naar evenredigheid betaald in geval de opbrengst ontoereikend is.

Schuldvorderingen als bedoeld onder de n° 3 en 5 worden in elk van die categorieën bij voorrang betaald in omgekeerde volgorde van de tijdstippen waarop zij ontstaan zijn.

Schuldvorderingen die betrekking hebben op een zelfde voorval, worden geacht gelijktijdig te zijn ontstaan.

§ 2. Bevoorrechte schuldvorderingen van de laatste reis hebben voorrang boven die van de voorgaande reizen.

Schuldvorderingen uit een en dezelfde arbeidsovereenkomst aangegaan voor verscheidene reizen, staan evenwel alle in rang gelijk met de schuldvorderingen van de laatste reis.

§ 3. Bij de verdeling van de opbrengst van de verkoop der bij voorrecht verbonden zaken kunnen de bevoorrechte schuldeisers opkomen voor het totaal bedrag van hun schuldvorderingen, met dien verstande dat daarop geen vermindering wordt toegepast volgens de regels van de aansprakelijkheidsbeperking, maar hun ook geen hoger bedrag wordt uitgekeerd dan krachtens die regels verschuldigd is.

§ 4. Het voorrecht op de vracht kan worden uitgeoefend, zolang de vracht nog verschuldigd is of het bedrag van de vracht zich nog bevindt in handen van de kapitein of de vertegenwoordiger van de eigenaar. Hetzelfde geldt ten aanzien van het voorrecht op het toebehoren.

§ 5. De bepalingen van dit artikel en van artikel 23 zijn van toepassing op een schip geëxploiteerd door een reder die er niet de eigenaar van is of door een bevrachter van het gehele schip, tenzij de eigenaar buiten het bezit gesteld is door een onrechtmatige daad en bovendien de schuldeiser niet te goeder trouw is.]

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 28 november 1928 (II).

Afdeling II

Hypotheek op zeeschepen

Art. 25

Zeeschepen kunnen met hypotheek worden bezwaard bij overeenkomst tussen de partijen.

De artikelen 73, 74 en 75 van de wet van 16 december 1851 zijn op die hypotheek van toepassing.

Art. 26

De scheepshypotheek is alleen dan geldig, wanneer zij verleend wordt op een duidelijk aangewezen vaartuig en voor een bepaald bedrag.

Zij kan worden gevestigd op een schip in aanbouw.

Artikel 79 en de vijf laatste leden van artikel 80 van de wet van 16 december 1851 zijn erop toepasselijk.

Art. 27

Tenzij het tegendeel bedongen is, strekt de scheepshypotheek zich uit tot tuig en takelage, machines en andere toebehoren. Zij strekt zich ook uit tot de vracht.

Art. 28

De hypotheek waarborgt drie jaar rente in dezelfde rang als de hoofdsom.

Art. 29

De hypotheek kan ingeschreven worden zolang zij bestaat.

Bij overlijden van de schuldenaar moet de inschrijving geschieden binnen drie maanden na het openvallen van de erfenis.

De inschrijving kan niet meer genomen worden na inschrijving van de akte van vervreemding of na faillissement van de schuldenaar.

[Wanneer het schip de Belgische nationaliteit verliest, kan geen hypotheek meer worden ingeschreven na de doorhaling van de teboekstelling.]

Het vierde lid toegevoegd bij artikel 10 van de wet van 2 april 1965.

Art. 30

De titel van hypotheekvestiging bevat keuze van woonplaats door de schuldeiser ter standplaats van de hypotheekbewaarder.

Deze vermeldt in het scheepsregister, benevens het in artikel 13 voorgeschrevene :

1° de voet en de vervaldag van de rente, alsook de termijn van terugbetaling van de hoofdsom;

2° in voorkomend geval het beding van dadelijke uitwinning;

3° de keuze van woonplaats.

Bij gebreke van keuze van woonplaats mogen alle betekeningen en kennisgevingen betreffende de inschrijving aan de procureur des Konings van het arrondissement gedaan worden.

Het is aan degene in wiens voordeel een inschrijving bestaat, of aan zijn vertegenwoordigers, geoorloofd de gekozen woonplaats te veranderen, met inachtneming van de formaliteiten voorgeschreven in artikel 88 van de wet van 16 december 1851.

Art. 31

Tussen de hypothecaire schuldeisers onderling wordt de rang bepaald door de dag van de inschrijving en, indien de hypotheek op dezelfde dag zijn ingeschreven, door het volgnummer van de inschrijving.

Art. 32

De inschrijving houdt de hypotheek in stand gedurende vijftien jaren te rekenen van de dag der inschrijving. Zij houdt op van kracht te zijn indien de inschrijving niet is vernieuwd voor het verstrijken van de termijn.

De inschrijving wordt vernieuwd op een bij de hypotheekbewaarder in tweevoud ingediend verzoekschrift waarin de te vernieuwen inschrijving nauwkeurig wordt aangewezen; anders geldt zij enkel als eerste inschrijving.

Art. 33

Wanneer een hypotheekrecht wordt overgedragen bij een onderhandse akte, moet de titel van hypotheekvestiging, voorzien van de vermelding der inschrijving, worden vertoond aan de hypotheekbewaarder. Deze maakt daarop melding van de overdracht.

Hetzelfde geldt voor overdracht bij een authentieke akte, verleden krachtens een onderhandse lastgeving of in het buitenland opgemaakt in de vorm bij de buitenlandse wet voorgeschreven.

Art. 34

Ingeval het schip vergaat of onzeewaardig wordt, oefent de schuldeiser zijn rechten uit op de geredde voorwerpen of op de opbrengst ervan, ook al is de schuld nog niet opeisbaar.

In geval van averijregeling betreffende het schip kan de hypothecaire schuldeiser tussenkomen tot bewaring van zijn rechten; hij kan deze slechts uitoefenen wanneer de gehele vergoeding of een deel ervan niet is of wordt aangewend tot herstelling van het schip.

Art. 35

[De inschrijvingen worden doorgehaald of verminderd, hetzij met toestemming van de belanghebbende partijen, daartoe bevoegd, hetzij krachtens een vonnis in laatste aanleg gewezen of in kracht van gewijsde gegaan, of uitvoerbaar verklaard niettegenstaande verzet of hoger beroep.]

De doorhaling of de vermindering wordt door de hypotheekbewaarder gedaan tegen overlegging hetzij van een expeditie der authentieke akte van toestemming, hetzij van de akte in brevet en van een gewaarmerkt afschrift [...], hetzij van de onderhandse akte, hetzij van een expeditie van het vonnis.

Een woordelijk uittreksel uit de authentieke akte is voldoende, wanneer daarin wordt verklaard door de notaris die het heeft afgegeven dat de akte noch voorwaarde noch voorbehoud bevat.

Is het een onderhandse akte, dan worden daarvan twee originelen opgemaakt [...] en de gehele of gedeeltelijke doorhaling wordt alleen gedaan op vertoon van de titel van hypotheekvestiging, voorzien van de vermelding der inschrijving. De bewaarder maakt er melding op van de gehele of gedeeltelijke doorhaling van de inschrijving.

De titel van vestiging moet eveneens worden vertoond wanneer het een authentieke akte betreft, verleden krachtens een onderhandse lastgeving of in het buitenland opgemaakt in de vorm bij de buitenlandse wet voorgeschreven.

Het eerste lid aldus vervangen bij artikel 8 van de wet van 10 oktober 1913. Het tweede en het vierde lid aldus gewijzigd bij artikel 81 van het Wetboek der zegelrechten.

Art. 36

De vorderingen tot doorhaling en vermindering vallen onder toepassing van de artikelen 94 en 95 van de wet van 16 december 1851.

Afdeling III

Tenietgaan van voorrechten en hypotheeken

Art. 37

De voorrechten en hypotheeken gaan teniet :

- 1° door het tenietgaan van de hoofdverbintenis;
- 2° door de afstand van het voorrecht of van de hypotheek door de schuldeiser;
- 3° door de gedwongen verkoop van het bezwaarde schip;
- 4° door de vrijwillige vervreemding van het bezwaarde schip, gevolgd van de vervulling van de hierna voorgeschreven formaliteiten en voorwaarden.

[Bovendien gaan de voorrechten, buiten de hiervoren bepaalde gevallen, teniet door verloop van één jaar, met uitzondering van de in artikel 23, § 1, 5°, bedoelde schuldvorderingen wegens leveringen, waarvoor de termijn zes maanden niet mag overschrijden.

Voor de voorrechten tot waarborging van hulp- en bergloon loopt de termijn te rekenen van de dag waarop de verrichtingen geëindigd zijn; voor het voorrecht tot waarborging van vergoedingen wegens aanvaring en andere ongevallen en wegens lichamelijk letsel, van de dag waarop de schade veroorzaakt is; voor het voorrecht ten aanzien van verlies of beschadiging van lading of bagage, van de dag waarop de lading of de bagage is of moest worden afgeleverd; voor herstellingen, leveringen en andere gevallen als bedoeld in artikel 23, § 1, 5°, van de dag waarop de schuldvordering ontstaan is. In alle overige gevallen loopt de termijn te rekenen van de dag waarop de schuldvordering opeisbaar is.

Het recht om voorschotten of betalingen op afrekening te vragen heeft niet ten gevolge dat de in artikel 23, § 1, 2°, bedoelde schuldvorderingen van de aan boord in dienst zijnde personen opeisbaar worden.

Wanneer de eiser het bezwaarde schip niet in beslag heeft kunnen nemen in de territoriale wateren van de Staat waar hij zijn woonplaats of zijn hoofdverblijf heeft, wordt de hiervoren gestelde termijn verlengd tot ten hoogste drie jaar te rekenen van het ontstaan van de schuldvordering.]

Het tweede, derde, vierde en vijfde lid toegevoegd bij artikel 3 van de wet van 28 november 1928 (II).

Art. 38

De voorrechten gaan teniet door vrijwillige vervreemding, mits :

- 1° de akte van vervreemding wordt ingeschreven overeenkomstig artikel 8;
- 2° de vervreemding tweemaal en met een tussentijd van ten minste acht dagen wordt bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad*, alsmede in een van de bladen van Antwerpen, van Gent en van het arrondissement waarin de thuishaven gelegen is;
- 3° de schuldeiser binnen een maand na de inschrijving of na de laatste bekendmaking geen verzet betekent aan de vroegere of aan de nieuwe eigenaar.

Het recht van voorrang van de schuldeiser blijft echter bestaan op de koopprijs, zolang deze niet is betaald of verdeeld.

Art. 39

De hypotheeken gaan teniet door vrijwillige vervreemding, mits de nieuwe eigenaar, binnen zes maanden na de inschrijving van zijn titel of, in geval van vervolging in de loop van die zes maanden, binnen vijftien dagen na de betekening van het bevel dat aan de beslaglegging voorafgaat, aan alle ingeschreven schuldeisers, aan de woonplaats door hen bij de inschrijving gekozen, betekent :

1° een uittreksel uit zijn titel bevattende de dagtekening en de aard van de akten, de aanwijzing van de partijen, de naam, de soort en de tonnenmaat van het schip, de prijs en de lasten die van de prijs deel uitmaken, de waardering van de zaak, indien deze geschonken is of overgedragen anders dan door verkoop;

2° de opgave van de datum van inschrijving van zijn titel;

3° een tabel in drie kolommen, waarvan de eerste de dagtekening van de inschrijvingen bevat, de tweede de naam van de schuldeisers en de derde het bedrag van de ingeschreven schuldvorderingen.

Art. 40

De nieuwe eigenaar verklaart in de akte van kennisgeving dat hij de hypothecaire schulden en lasten zal voldoen ten belope van de prijs of van de opgegeven waarde, zonder enige aftrek ten voordele van de verkoper of van wie ook.

Behoudens beding van het tegendeel in de titels van schuldvordering heeft hij het genot van elke tijdsbepaling en van elk uitstel van betaling, aan de oorspronkelijke schuldenaar verleend, en hij neemt de termijnen in acht die tegen de laatstgenoemde zijn bedongen.

De niet vervallen schuldvorderingen die slechts voor een gedeelte batig zijn gerangschikt, zijn onmiddellijk opeisbaar, ten belope van dit gedeelte ten aanzien van de nieuwe eigenaar, en voor het geheel ten aanzien van de schuldenaar.

Art. 41

Indien een van de ingeschreven schuldeisers een rechtsvordering tot ontbinding bezit en ze wil instellen, moet hij zulks op straffe van verval verklaren ter griffie van de rechtbank voor welke de rangregeling moet worden gevolgd.

De verklaring moet binnen vijftien dagen na de kennisgeving worden gedaan en binnen tien dagen worden gevolgd door het instellen van de eis tot ontbinding.

Te rekenen van de dag waarop de schuldeiser verklaart dat hij de rechtsvordering tot ontbinding wil instellen, is de zuivering geschorst en zij kan pas worden hervat nadat de schuldeiser afstand heeft gedaan van de rechtsvordering tot ontbinding, of nadat deze vordering is afgewezen.

Art. 42

Binnen vijftien dagen na de kennisgeving, gedaan op verzoek van de nieuwe eigenaar, kan ieder ingeschreven schuldeiser vorderen dat het schip in openbare veiling verkocht wordt onder de voorwaarden bepaald in artikel 115 van de wet van 16 december 1851.

De artikelen 116, 117, 118, 120, 121 en 122 van de genoemde wet zijn mede van toepassing.

HOOFDSTUK IV

Openbaarheid van de hypothecaire bescheiden en verantwoordelijkheid van de bewaarders

Art. 43

De bewaarder houdt een register van de neergelegde titels, waarin de stukken die hem worden aangeboden voor teboekstelling of inschrijving, onder een volgnummer worden aangetekend in de orde van aanbidding.

Van dat register en van het scheepsregister [...] wordt elk blad genummerd en geparafeerd en het eerste en het laatste als zodanig gemerkt, door een van de rechters van de rechtbank van koophandel in wier gebied het hypotheek-kantoor gevestigd is.

Het register van de neergelegde titels wordt dagelijks afgesloten.

Het tweede lid aldus gewijzigd bij artikel 81 van het Wetboek der Zegelrechten.

Art. 44

Het houden van het scheepsregister en de vorm van de inschrijvingen worden geregeld bij koninklijk besluit.

Art. 45

De bewaarder verstrekt aan ieder die erom verzoekt, een afschrift of een uittreksel uit het scheepsregister en uit zijn archief van neergelegde stukken en in voorkomend geval een getuigschrift van ontstentenis.

De artikelen 126, 128, 129 en 130 van de wet van 16 december 1851 zijn mede van toepassing.

TITEL II

Eigenaar en bemanning van zeeschepen

EERSTE HOOFDSTUK

De eigenaar

Art. 46

[§ 1. De eigenaar van een zeeschip is persoonlijk aansprakelijk voor zijn eigen daden, nalatigheden of verbintenissen; hij is burgerrechtelijk aansprakelijk voor de daden van de kapitein en staat in voor de verbintenissen, door deze aangegaan bij de vervulling van zijn taak; hij is burgerrechtelijk aansprakelijk voor de daden van de schepelingen en van de als schepeling werkzame aangestelden in de vervulling van hun onderscheiden taken.

§ 2. De eigenaar van een schip is slechts ten belope van de waarde van het schip, de vracht en het scheepstoebehoren aansprakelijk :

1° voor de vergoeding aan derden wegens schade, te land of te water veroorzaakt door een daad of nalatigheid van de kapitein, de schepelingen, de loods of enig ander persoon in dienst van het schip;

2° voor de vergoeding van schade toegebracht zowel aan de lading die aan de kapitein ten vervoer is gegeven als aan alle goederen en voorwerpen die zich aan boord bevinden;

3° voor de verbintenissen uit cognossementen;

4° voor de vergoeding van schade veroorzaakt door slecht zeemanschap bij de uitvoering van een overeenkomst;

5° voor de verplichting het wrak van een gezonken schip weg te ruimen en voor de daarmee verband houdende verplichtingen, alsmede voor de schade toegebracht aan kunstwerken van haven, dokken en waterwegen;

6° voor het hulp- en bergloon;

7° voor het deel in de gemene averij dat ten laste komt van de eigenaar;

8° voor de verplichting uit overeenkomsten of handelingen die de kapitein krachtens zij. wettelijke bevoegdheid gesloten of verricht heeft buiten de thuishaven en die noodzakelijk waren voor het behoud van het schip of de voortzetting van de reis, mits die noodzakelijkheid niet het gevolg was van ontoereikende of gebrekkige uitrusting of bevoorrading bij de aanvang van de reis en de eigenaar van het schip voor die verbintenissen niet bepaaldelijk toestemming of bekrachtiging heeft verleend.

Voor de schuldvorderingen vermeld onder 1°, 2°, 3°, 4° en 5° is de aansprakelijkheid evenwel beperkt tot een totaal van 280 belga's of 1 400 frank voor elke ton van de tonnenmaat van het schip.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 28 november 1928 (I).

Art. 47

[§ 1. Indien de eigenaar of de medeëigenaar tevens kapitein is, kan hij zich niet op de aansprakelijkheidsbeperking beroepen voor zijn tekortkomingen, met uitzondering van zijn slecht zeemanschap en van de tekortkomingen van de personen in dienst van het schip.

§ 2. Ingeval de bevrachter en de reder de aansprakelijkheid van de eigenaar dragen, kunnen zij zich op de aansprakelijkheidsbeperking beroepen in dezelfde omstandigheden als de eigenaar.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 28 november 1928 (I).

Art. 48

[§ 1. De eigenaar die zich beroept op de beperking van zijn aansprakelijkheid tot de waarde van het schip, de vracht en het scheepstoebehoren, moet van die waarde het bewijs leveren. Het schip wordt geschat naar de staat waarin het zich bevindt op de hierna bepaalde tijdstippen :

1° in geval van aanvaring of andere ongevallen, naar de staat van het schip bij aankomst in de eerste haven na het ongeval bereikt; de schatting geldt ten aanzien van alle schuldvorderingen, zelfs uit een overeenkomst, die betrekking hebben op het ongeval en ontstaan zijn tot de aankomst in die haven, alsmede ten aanzien van de schuldvorderingen uit gemene averij door het ongeval veroorzaakt.

Is voordien de waarde van het schip verminderd door een nieuw ongeval dat vreemd is aan het vorige, dan wordt met de aldus veroorzaakte waardevermindering geen rekening gehouden ten aanzien van de schuldvorderingen die betrekking hebben op het vorige ongeval.

Bij een ongeval gedurende het verblijf in de haven wordt de schatting gedaan naar de staat van het schip in die haven na het ongeval;

2° in het geval van schuldvorderingen betreffende de lading of uit een cognossement, buiten de gevallen in de voorafgaande leden omschreven naar de staat van het schip bij aankomst in de bestemmingshaven van de lading, of op de plaats waar de reis wordt afgebroken.

Is de lading voor verschillende havens bestemd en is de schade aan een zelfde oorzaak te wijten, dan wordt de schatting gedaan naar de staat van het schip in de eerste van die havens;

3° in alle andere gevallen bedoeld in artikel 46, § 2, naar de staat van het schip op het einde van de reis.

§ 2. De vracht bedoeld in artikel 46, § 2, met inbegrip van het passagegeld, wordt voor alle soorten van schepen en voor alle gebeurtenissen gesteld op 10 ten honderd van de waarde van het schip bij het begin van de reis. Dit bedrag is ook dan verschuldigd wanneer met het schip geen vracht verdiend is.

§ 3. Het toebehoren bedoeld in artikel 46, § 2, omvat :

1° de vergoedingen wegens stoffelijke schade die het schip sedert het begin van de reis geleden heeft en die niet hersteld is;

2° de vergoedingen wegens gemene averij, voor zover deze bestaat in stoffelijke schade die het schip sedert het begin van de reis geleden heeft en die niet hersteld is.

Als toebehoren worden niet beschouwd de vergoedingen wegens verzekering, evenmin als de premies, toelagen of andere subsidies van het eigen land.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 28 november 1928 (I).

Art. 49

[De verschillende schuldvorderingen die betrekking hebben op een zelfde ongeval of ten aanzien waarvan de waarde van een schip in een zelfde haven wordt vastgesteld wanneer er geen ongeval heeft plaatsgehad, worden samen verhaald op het bedrag dat de omvang van de aansprakelijkheid van de eigenaar te hunnen opzichte vertegenwoordigt, met inachtneming van de rang der voorrechten.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 28 november 1928 (I).

Art. 50

[In geval van dood of lichamelijk letsel, veroorzaakt door een daad of nalatigheid van de kapitein, de schepelingen, de loods of enig ander persoon in dienst van het schip, is de eigenaar jegens de getroffenen of hun rechtverkrijgenden, boven de in artikel 46 bepaalde grens, aansprakelijk ten belope van 280 belga's of 1 400 frank voor elke ton van de tonnenmaat van het schip.

De door een zelfde ongeval getroffenen of hun rechtverkrijgenden zijn samen gerechtigd op het bedrag dat de omvang van de aansprakelijkheid vertegenwoordigt.

Zijn de getroffenen of hun rechtverkrijgenden niet ten volle schadeloos gesteld uit die som, dan zijn zij, voor hetgeen hun nog verschuldigd blijft, met de overige schuldeisers samen gerechtigd op de bij artikel 46, § 2, bedoelde bedragen, met inachtneming van de rang der voorrechten.

De tonnenmaat bedoeld in het eerste lid en in artikel 46, § 2, wordt berekend :

Voor stoomschepen en andere door mechanische kracht voortbewogen schepen, op de nettotonnenmaat, vermeerderd met het volume dat, als ruimte ingenomen door de voortstuwingsmachine, van de brutotonnenmaat is afgetrokken om de nettotonnenmaat te bepalen.

Voor zeilschepen, op de nettotonnenmaat.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 28 november 1928 (I).

Art. 51

[In geval van beslag op het schip komt de tot de uiterste aansprakelijkheidsgrens gestelde zekerheid ten goede aan alle schuldeisers tegenover wie men zich op die grens kan beroepen.

In geval van een nieuw beslag op het schip kan de rechter de opheffing bevelen, indien de eigenaar de bevoegdheid van de rechtbank aanvaardt en aantoonst dat hij reeds zekerheid heeft gesteld tot de uiterste grens van zijn aansprakelijkheid, dat die waarborg voldoende is en de schuldeiser zeker ten goede zal komen.

Indien de zekerheid gesteld wordt tot een lager bedrag of indien verscheidene zekerheidstellingen achtereenvolgens worden geëist, worden de gevolgen daarvan door de partijen in onderlinge overeenstemming of door de rechter bepaald om te voorkomen dat de aansprakelijkheidsgrens wordt overschreden.

Indien verschillende schuldeisers voor gerechten van verschillende Staten optreden, kan de eigenaar zich voor elk van die gerechten op de gezamenlijke eisen en schuldvorderingen beroepen om te voorkomen dat de grens van zijn aansprakelijkheid wordt overschreden.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 28 november 1928 (I).

Art. 52

[Ingeval een rechtsvordering of een vervolging wordt ingesteld op een van de gronden omschreven in de artikelen 46, § 2, en 50, eerste lid, kan de rechtbank op verzoek van de eigenaar bevelen dat de vervolging op andere goederen dan het schip, de vracht en het toebehoren zal worden geschorst voor een termijn voldoende om het schip te verkopen en de opbrengst onder de schuldeisers te verdelen.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 28 november 1928 (I).

Art. 53

[§ 1. Op verzoek van de eigenaar, gegrond op artikel 46, § 2, of, bij zijn ontstentenis, op verzoek van een belanghebbend schuldeiser, benoemt [de voorzitter van de rechtbank van koophandel die bevoegd is krachtens artikel 627, 10°, van het Gerechtelijk Wetboek] een rechter-commissaris en een vereffenaar voor de afstand van het scheepsvermogen.

De eigenaar voegt bij zijn verzoekschrift een naamlijst van de hem bekende schuldeisers.

Het verzoekschrift wordt ingediend, de lijst van de schuldeiser opgemaakt en de beschikking verleend, onder alle voorbehoud wat het beginsel van de aansprakelijkheidsbeperking en de gegrondheid van de schuldvorderingen betreft.

§ 2. De eigenaar bezorgt aan de vereffenaar :

a. het bedrag waartoe hij zijn aansprakelijkheid wenst te beperken, vermeerderd met de wettelijke rente van de dag van het voorval tot de dag van de overmaking aan de vereffenaar;

b. een voldoende bedrag ter dekking van de gerechts- en vereffeningskosten, zoals zij voorlopig begroot zijn door de rechter-commissaris.

§ 3. De bekendmaking van de beschikkingen en vonnissen, de vergadering van de schuldeisers, de aangifte en verificatie van de schuldvorderingen, de behandeling van de geschillen en de uitdeling van de gelden hebben plaats overeenkomstig het bepaalde in artikelen 460 tot 463, 496

tot 500, 502 tot 505, 508, 561 en 562 van het Wetboek van Koophandel.

De bekendmakingen geschieden in voorkomend geval in een buitenlands zeevaartblad.

De termijnen kunnen door de rechter verlengd worden.

De eigenaar wordt opgeroepen voor alle verrichtingen en kan erin tussenkomen.

§ 4. Verzet tegen de beschikking van de voorzitter of tegen de beschikkingen van de rechter wordt voor de rechtbank van koophandel gebracht. Het moet binnen een maand gedaan worden bij dagvaarding betekend aan de eigenaar, aan de vereffenaar en in voorkomend geval aan de schuldeiser die tussengekomen is in het geding waartegen het rechtsmiddel is ingesteld. De termijn loopt vanaf de hierboven bedoelde bekendmakingen.

§ 5. Staat de aansprakelijkheid van de eigenaar nog niet vast of betwist hij de schuldvorderingen waartegen de aansprakelijkheidsbeperking kan worden ingeroepen, dan mag hij, onder toezicht van de voorzitter, de in § 2 bedoelde bedragen voorlopig vervangen door de borgstelling van een bank.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 28 november 1928 (I), het eerste lid van § 1 daarna aldus gewijzigd bij artikel 41 van de wet van 24 juni 1970.

Art. 54

[...]

Opgeheven ingevolge artikel 99 van de wet van 5 juni 1928 voor de zeevaart en bij artikel 40 van de wet van 1 april 1936 voor de binnenvaart.

Art. 55

Indien de ontslagen kapitein medeëigenaar is van het schip, kan hij van de medeëigendom afstand doen en de uitkering eisen van het daarmee overeenstemmend kapitaal.

Het bedrag van dit kapitaal wordt bepaald door deskundigen, in onderlinge overeenstemming of ambtshalve te benoemen.

Art. 56

De reder die medeëigenaar of lasthebber van de eigenaars is, vertegenwoordigt de eigenaars van het schip in rechte voor alles wat de uitrusting en de vaart betreft.

Art. 57

In alles wat het gemeenschappelijk belang van de eigenaars van een schip aangaat, wordt het gevoelen van de meerderheid gevolgd.

De meerderheid wordt bepaald door de scheepsaandelen die gezamenlijk de helft van de waarde van het schip te boven gaan.

De veiling van een schip kan slechts worden toegestaan op vordering van de eigenaars die samen de helft van alle scheepsaandelen vergeenwoordigen, tenzij bij geschrifte het tegendeel bedongen is.

In geval van veiling gaan de lasten die een scheepsaandeel bezwaren, van rechtswege over op het overeenkomstige deel van de prijs.

HOOFDSTUK II

De bemanning

Eerste Afdeling

De kapitein

§ 1. Rechten en verplichtingen van de kapitein

Art. 58

De kapitein, gezagvoerder of schipper, belast met het voeren van een zeeschip of een ander vaartuig, is zelfs voor lichte tekortkomingen bij de vervulling van zijn taak aansprakelijk.

Art. 59

Hij is aansprakelijk voor de goederen waarvan hij het vervoer op zich neemt.

Hij geeft van die goederen een ontvangstbewijs af.

Dat bewijs wordt cognossement genoemd.

Art. 60

Het is de taak van de kapitein de samenstelling van de bemanning van het schip te bepalen, alsmede de matrozen en andere schepelingen te kiezen en te huren; hij doet dit echter in overeenstemming met de eigenaars, wanneer dezen zich ter plaatse bevinden of aldaar door gemachtigden vertegenwoordigd zijn.

Art. 61

De kapitein houdt een scheepsdagboek, per blad genummerd en geparafeerd door een van de rechters van de rechtbank van koophandel, dan wel door de burgemeester of een schepen in plaatsen waar geen rechtbank van koophandel bestaat.

Dat dagboek vermeldt :

- de beslissingen genomen tijdens de reis;
- de ontvangsten en uitgaven betreffende het schip en, in het algemeen, alles wat betrekking heeft op de lading en alles wat aanleiding kan geven tot het doen van rekening en verantwoording of tot het instellen van een rechtsvordering.

Art. 62

[...]

Opgeheven bij artikel 38 van de wet van 25 augustus 1920.

Art. 63

De kapitein moet aan boord voorzien zijn van :

- de eigendomsakte van het schip;
- de zeebrieven;
- de monsterrol;
- de cognossementen;

— [het certificaat van deugdelijkheid of het voorlopig certificaat van deugdelijkheid en in voorkomend geval de vereiste internationale certificaten;]

— de bewijzen van betaling der douanerechten of van borgstelling voor die rechten;

— [de staat van de hypothecaire inschrijvingen die op het schip genomen zijn;]

— [in voorkomend geval het oliejournaal en, wanneer het schip daadwerkelijk meer dan 2 000 ton olie in bulk als lading vervoert, het certificaat van verzekering of van financiële zekerheid.]

Aldus gewijzigd bij artikel 4 van de wet van 28 november 1928 (II), artikel 33 van de wet van 5 juni 1972 en artikel 15, § 1, van de wet van 20 juli 1976.

Art. 64

De kapitein moet persoonlijk aanwezig zijn op het schip bij het in- en uitvaren van havens, getijhavens of rivieren.

Art. 65

In geval van niet-nakoming van de verplichtingen opgelegd bij de vorige vier artikelen is de kapitein voor alle gebeurtenissen aansprakelijk jegens de belanghebbenden bij het schip en bij de lading.

Art. 66

De kapitein is eveneens aansprakelijk voor alle schade aan goederen die hij, buiten de schriftelijke toestemming van de inlader, op het dek van zijn schip heeft geladen.

Met het dek wordt gelijkgesteld elke opbouw die geen geheel vormt met het spantwerk.

Art. 67

De aansprakelijkheid van de kapitein houdt slechts op in geval van bewezen overmacht.

Art. 68

[Wanneer de eigenaars of hun gemachtigden zich ter plaatse bevinden, mag de kapitein niet dan met hun bijzondere toestemming het schip laten vertimmeren, zeilen, touwen en andere voorwerpen voor het schip aankopen of het schip vervoeren.]

Aldus vervangen bij artikel 6 van de wet van 28 november 1928 (II).

Art. 69

Wanneer het vaartuig vervoert is met toestemming van de eigenaars en een van hen weigert bij te dragen in de kosten die noodzakelijk zijn voor de afvaart, kan de kapitein, vierentwintig uren na aanmaning aan de weigeraar om zijn bijdrage te leveren, met machtiging van de rechter, voor zijn rekening geld opnemen op zijn scheepsaandeel, zelfs onder hypothecair verband.

Art. 70

[Indien het gedurende de reis noodzakelijk is herstellingen te doen, levensmiddelen aan te kopen of in andere dringende behoeften van het schip te voorzien, kan de kapitein, na zulks te hebben vastgesteld in een proces-verbaal door de voornaamste schepelingen ondertekend, ten belope van de vastgestelde behoeften geld opnemen onder verband van de lading of goederen verpanden, met machtiging in België, van de rechtbank van koophandel of, waar die er niet is, van de vrederechter, en, in het buitenland, van de consul of de vice-consul of, bij ontstentenis, van de plaatselijke overheid.

De magistraat die tot de geldopneming machtiging heeft gegeven, vermeldt zulks in het scheepsdagboek.

De tijdbeverchter en, indien zij het allen eens zijn, de verschillende afzenders, kunnen zich tegen het verpanden van hun goederen verzetten door die te lossen en de vracht te betalen naar verhouding van het afgelegde gedeelte van de reis.

Zijn de afzenders het niet eens, dan zijn diegenen onder hen die gebruik willen maken van het recht om hun goederen te lossen, gehouden tot betaling van de volle vracht op die goederen.

In beide gevallen moeten zij die hun goederen hebben doen lossen, hun aandeel betalen in de averij die zich heeft voorgedaan tot op het ogenblik van het lossen.]

Aldus vervangen bij artikel 6 van de wet van 28 november 1928 (II).

Art. 71

De kapitein is vóór zijn terugvaart uit een buitenlandse haven naar België verplicht de eigenaars of hun gemachtigden een door hem getekende rekening te zenden, met vermelding van de staat van de lading, de prijs van de ingeladen goederen, de door hem opgenomen geldsommen, de naam en de woonplaats van de uitleners.

Art. 72

De kapitein die geld opneemt op het casco, de bevoorradig of de uitrusting van het schip, goederen verkoopt, buiten noodzaak geld opneemt op de lading of verdichte averijen en uitgaven in rekening brengt, is aansprakelijk tegenover de rederij en persoonlijk gehouden het geld terug te geven of de goederen te betalen, onverminderd strafvervolg indien daartoe grond bestaat.]

Aldus vervangen bij artikel 6 van de wet van 28 november 1928 (II).

Art. 73

Buiten het geval van wettelijk vastgestelde onzeewaardigheid, mag de kapitein het schip niet verkopen dan met een bijzondere volmacht van de eigenaars, op straffe van nietigheid van de verkoop.

Art. 74

De kapitein die voor een reis wordt aangenomen, is gehouden ze te volbrengen op straffe van vergoeding van alle kosten en alle schade aan de eigenaars en de bevrachters.

Art. 75

De kapitein die vaart voor gemene winst op lading, mag geen goederen aan boord nemen voor eigen rekening, tenzij het tegendeel bedongen is.

Art. 76

Bij overtreding van de bepaling van het vorige artikel verbeurt de kapitein zijn aandeel in de gemene winst, onverminderd de vergoeding van meerdere schade indien daartoe grond bestaat.

Art. 77

De kapitein mag gedurende de vaart, bij welk gevaar ook, het schip niet verlaten dan na zich te hebben beraden met de officieren en de voornaamste bemanningsleden; in dat geval is hij op straffe van persoonlijke aansprakelijkheid verplicht het geld en van het kostbaarste deel van de lading zoveel als hij kan mede in veiligheid te brengen.

Gaan de aldus uit het schip meegenomen zaken door enig toeval verloren, dan is de kapitein daarvoor niet aansprakelijk.

Art. 78

De kapitein is gehouden binnen vierentwintig uren na aankomst zijn scheepsdagboek voor gezien te laten tekenen en een scheepsverklaring af te leggen.

Die verklaring moet inhouden :

- de plaats en het tijdstip van zijn vertrek;
- de koers die hij gevolgd heeft;
- de gevaren die hij gelopen heeft;
- de ongeregeldheden die aan boord hebben plaatsgehad en alle opmerkelijke voorvallen van zijn reis.

Art. 79

De scheepsverklaring wordt ter griffie afgelegd ten overstaan van de voorzitter van de rechtbank van koophandel.

In plaatsen waar geen rechtbank van koophandel is, wordt de scheepsverklaring afgelegd voor de vrederechter van het kanton.

De vrederechter die de scheepsverklaring heeft ontvangen, moet deze onverwijld doorzenden aan de voorzitter van de naaste rechtbank van koophandel.

In beide gevallen wordt de verklaring neergelegd ter griffie van de rechtbank van koophandel.

Art. 80

Wanneer de kapitein een buitenlandse haven aandoet, is hij verplicht zich aan te melden bij de Belgische consul, een scheepsverklaring voor hem af te leggen en zich een getuig-schrift te doen afgeven waaruit het tijdstip van aankomst en vertrek, alsmede de staat en de aard van de lading blijken.

Art. 81

Wordt de kapitein gedurende de reis genoodzaakt een Belgische haven binnen te lopen, dan is hij gehouden de

redenen daarvan op te geven aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel van de plaats.

[...]

Wordt de kapitein genoodzaakt een buitenlandse haven binnen te lopen, dan wordt de opgave gedaan aan de Belgische consul of, bij zijn ontstentenis, aan de plaatselijke overheid.

Het tweede lid opgeheven bij artikel 8, 12°, van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 82

De kapitein die schipbreuk heeft geleden en alleen of samen met een deel van zijn schepelingen is ontkomen, moet zich aanmelden, in België bij de rechter van de plaats of, bij zijn ontstentenis, bij enige andere burgerlijke overheid, in het buitenland bij de Belgische consul of, bij zijn ontstentenis, bij de plaatselijke overheid, een scheepsverklaring afleggen, deze doen bevestigen door de geredde schepelingen die hem vergezellen, en zich daarvan een expeditie ter hand doen stellen.

Art. 83

Ter bevestiging van de verklaring van de kapitein verhoort de rechter de schepelingen en, zo mogelijk, de passagiers, onverminderd alle andere bewijzen.

Een niet bevestigde verklaring kan de kapitein niet strekken tot ontlasting en heeft geen bewijskracht in rechte, uitgezonderd wanneer alleen de kapitein behouden aangekomen is op de plaats waar hij zijn verklaring heeft afgelegd.

De partijen worden toegelaten tot het tegenbewijs.

Art. 84

Indien er gedurende de reis gebrek aan levensmiddelen ontstaat, kan de kapitein, na zich met de voornaamste schepelingen te hebben beraden, opvarenden die nog eigen mondvoorraad hebben, dwingen deze tegen betaling van de waarde beschikbaar te stellen voor allen.

§ 2. *Het cognossement*

Art. 85

Het cognossement moet de aard en de hoeveelheid van de te vervoeren goederen opgeven.

Het vermeldt :

- de naam en de woonplaats van de afzender;
- de naam en het adres van de persoon aan wie de goederen worden verzonden;
- de naam en de woonplaats van de kapitein;
- de naam, de nationaliteit en de tonnenmaat van het schip;
- de plaats van afvaart en van bestemming;
- de bedingen betreffende de vracht.

Het vermeldt op de kant de merken en nummers van de te vervoeren goederen.

Het vermeldt het aantal afgegeven exemplaren.

Het cognossement kan aan order zijn, aan toonder of op naam.

Art. 86

Elk cognossement wordt opgemaakt in ten minste vier originelen : een voor de afzender, een voor de persoon aan wie de goederen worden verzonden, een voor de kapitein, een voor de reder.

Het exemplaar voor de kapitein wordt getekend door de afzender; de andere exemplaren worden getekend door de kapitein.

Wanneer er meer exemplaren zijn voor de persoon aan wie de goederen worden verzonden, wordt op elk van die exemplaren vermeld of het een eerste exemplaar is of een tweede of een derde enz.

Het cognossement moet worden getekend binnen viertwintig uren na de inlading.

De afzender is gehouden binnen dezelfde tijd de bewijzen van de douane betreffende de ingeladen goederen aan de kapitein af te geven.

Art. 87

[Onverminderd het bij artikel 91 bepaalde geldt het cognossement dat in de hierboven voorgeschreven vorm is opgemaakt, als bewijs tussen alle bij de lading belanghebbende partijen en tussen hen en de verzekeraars.]

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 28 november 1928 (III).

Art. 88

In geval van verschil tussen het door de afzender getekend cognossement en de door de kapitein getekende cognossementen, heeft elk origineel bewijskracht tegen de partij die het getekend heeft.

Art. 89

Alleen hij die houder is van het cognossement, zelfs krachtens een endossement in blanco, heeft het recht om zich de lading door de kapitein te doen afleveren.

Wanneer verscheidene exemplaren van een cognossement worden vertoond, wendt de kapitein zich in België tot de rechtbank van koophandel, in het buitenland tot de Belgische consul of tot de plaatselijke overheid, ten einde een bewaarder te doen aanwijzen aan wie hij de lading zal afleveren tegen betaling van de vracht.

Art. 90

In geval van schipbreuk of van binnenlopen in een noodhaven kan iedere houder van een cognossement, zelfs op naam, alle rechten van de afzender uitoefenen, zich de goederen door de kapitein doen afleveren en de opbrengst ervan in ontvangst nemen, onder verplichting borg te stellen, en met machtiging, in België, van de rechtbank van koophandel, en in het buitenland, van de Belgische consul of van de plaatselijke overheid, die tot bewaring van de rechten van derden zodanige maatregelen zullen voorschrijven als zij passend achten.

Art. 91

[A. Op het verhandelbaar cognossement, opgemaakt voor het vervoer van goederen in enig schip van welke nationaliteit ook, uit of naar een haven van het Rijk [...], zijn de volgende regels van toepassing :

§ 1. In dit artikel worden de navolgende woorden gebruikt in de hieronder aangegeven zin :

a) « vervoerder » omvat de eigenaar van het schip of de bevrachter die partij is bij een vervoerovereenkomst met een afzender;

b) « vervoerovereenkomst » slaat slechts op een vervoerovereenkomst waarvan blijkt uit een cognossement of een dergelijk stuk recht gevend op het vervoer van goederen over zee; het slaat ook op het cognossement of dergelijk stuk uitgegeven krachtens een charterpartij van het ogenblik af dat dit de betrekkingen regelt van de vervoerder en de cognossementhouder;

c) « goederen » omvat zaken, voorwerpen, koopmanschappen en waren van welke aard ook, met uitzondering van levende dieren en van lading die, bij de vervoerovereenkomst, opgegeven is als geplaatst op het dek en feitelijk aldus wordt vervoerd;

d) « schip » betekent elk vaartuig gebruikt voor het vervoer van de goederen over zee;

e) « vervoer van goederen » dekt de tijd verlopen van de inlading der goederen aan boord van het schip tot de lossing ervan uit het schip.

§ 2. Onverminderd de bepalingen van § 6 is de vervoerder in alle overeenkomsten tot vervoer van goederen over zee, met betrekking tot de lading, de behandeling, de stuw, het vervoer, de bewaking, de verzorging en de lossing der goederen, belast met de aansprakelijkheden en verplichtingen hieronder vermeld gelijk hij geniet van de daarbedoelde rechten en ontheffingen.

§ 3. 1° De vervoerder is gehouden voor en bij de aanvang van de reis een redelijke zorg aan te wenden voor :

a) het zeewaardig maken van het schip;

b) het voldoende bemannen, uitrusten en bevoorraden van het schip;

c) het geschikt maken en in goede staat brengen van de ruimen, koel- en vrieskamers en alle andere delen van het schip, waarin goederen worden vervoerd, om deze daarin te bergen, te vervoeren en goed te houden.

2° Onder voorbehoud van het bepaalde bij § 4 is de vervoerder verplicht zorg te dragen voor de behoorlijke zorgvuldige lading, behandeling, stuw, vervoer, bewaking, verzorging en lossing van de vervoerde goederen.

3° Na de goederen ontvangen en aangenomen te hebben moet de vervoerder of de kapitein of vertegenwoordiger van de vervoerder op verlangen van de afzender aan deze een cognossement afgeven, dat onder meer vermeldt :

a) de voornaamste voor het onderkennen van de goederen nodige merken, zoals deze vóór het begin der inlading door de afzender schriftelijk zijn opgegeven, mits deze merken op de niet verpakte goederen of op de kisten of verpakkingen die de goederen inhouden, door stempeling of anderszins duidelijk aangebracht zijn op zodanige wijze dat zij in normale omstandigheden tot het einde van de reis leesbaar blijven;

b) het aantal colli's of het stuktal der goederen of de hoeveelheid of het gewicht, al naar het geval, zoals zulks door de afzender schriftelijk is opgegeven;

c) de uiterlijke staat en de uiterlijke gesteldheid van de goederen met dien verstande dat geen vervoerder, kapitein of vertegenwoordiger van de vervoerder verplicht zal zijn een cognossement af te geven inhoudende merken, getal, hoeveelheid of gewicht, wanneer hij redelijke gronden

heeft te vermoeden dat zij niet nauwkeurig de in werkelijkheid door hem ontvangen goederen weergeven of tot het toetsen waarvan hij geen redelijke gelegenheid heeft gehad.

4° Zulk een cognossement geldt als vermoeden, behoudens tegenbewijs, van de ontvangst door de vervoerder van de goederen zoals zij beschreven zijn overeenkomstig n° 3, a, b en c.

5° De afzender wordt geacht ten behoeve van de vervoerder in te staan voor de juistheid op het ogenblik van de inontvangstneming van de door hem opgegeven merken, getal, hoeveelheid en gewicht, en de afzender zal de vervoerder schadeloos stellen voor alle verlies, schade en kosten, ontstaan ten gevolge van onjuistheden in de opgave van deze bijzonderheden. Het recht van de vervoerder op dergelijke schadeloosstelling beperkt in genen dele zijn aansprakelijkheid en zijn verbintenissen, zoals zij uit de vervoerovereenkomst voortvloeien, tegenover elke andere persoon dan de afzender.

6° Tenzij aan de vervoerder of zijn vertegenwoordiger in de loshaven, voor of op het ogenblik van het weghalen van de goederen en van hun overgifte aan de krachtens de vervoerovereenkomst op de aflevering recht hebbende persoon, schriftelijk kennis is gegeven van het verlies of de schade en van de algemene aard van dat verlies of die beschadiging, geldt bedoelde weghaling, tot bewijs van het tegendeel, als vermoeden dat de goederen door de vervoerder werden afgeleverd zoals zij in het cognossement zijn omschreven.

Is het verlies of de beschadiging niet uiterlijk zichtbaar, dan moet de kennisgeving binnen drie dagen na de aflevering geschieden.

Schriftelijk voorbehoud is overbodig als de staat van het goed op het ogenblik van de inontvangstneming door beide partijen gezamenlijk vastgesteld werd.

In elke geval zijn de vervoerder en het schip van alle aansprakelijkheid wegens verlies of beschadiging ontheven, tenzij een rechtsvordering wordt ingesteld binnen een jaar nadat de goederen zijn of behoorden te zijn afgeleverd.

Indien er zekerheid of vermoeden bestaat dat er verlies of beschadiging heeft plaatsgehad, moeten de vervoerder en de ontvanger elkander over en weer in redelijkheid alle middelen verschaffen om het onderzoek van het goed en het natellen van de colli's gemakkelijk te maken.

7° Als de goederen ingeladen zijn, wordt door de vervoerder, kapitein of vertegenwoordiger van de vervoerder aan de afzender op zijn verlangen een cognossement afgegeven met de vermelding « geladen », mits de afzender, indien hij vooraf enig op die goederen rechtgevend document heeft ontvangen, het tegen afgifte van het « geladen »-cognossement teruggeeft. De vervoerder, de kapitein of de vertegenwoordiger heeft eveneens het recht in de haven van inlading op het oorspronkelijk afgegeven document de naam van het schip of van de schepen waarin de goederen werden geladen en de datum of de data van inlading aan te tekenen, in welk geval het aldus aangevulde document, mits inhoudende de in § 3, 3°, vermelde bijzonderheden, als een « geladen »-cognossement in de zin van dit artikel wordt beschouwd.

8° Iedere bepaling, beding of afspraak in een vervoerovereenkomst, waardoor de vervoerder of het schip wordt ontheven van aansprakelijkheid voor verlies of beschadiging van of met betrekking tot goederen, voortvloeiende uit nalatigheid, schuld of tekortkoming in het voldoen aan de verplichtingen in deze paragraaf gesteld, of waardoor deze aansprakelijkheid mocht worden vermindert op andere wijze dan in dit artikel is voorgeschreven, is nietig, van onwaarde en zonder gevolg. Een beding krachtens

hetwelk de uitkering op grond van een gesloten verzekering aan de vervoerder komt, of elk ander beding van dergelijke strekking wordt geacht te zijn gemaakt ten einde de vervoerder van aansprakelijkheid te ontheffen.

§ 4. 1° Noch de vervoerder noch het schip is aansprakelijk wegens verlies of schade, ontstaan ten gevolge van of voortvloeiend uit onzeewaardigheid, tenzij deze te wijten is aan gebrek aan redelijke zorg aan de zijde van de vervoerder om het schip zeewaardig te maken of om het behoorlijk te bemannen, uit te rusten of te bevoorraden, of om de ruimen, koel- en vrieskamers en alle andere delen van het schip, waarin goederen vervoerd worden, geschikt te maken en in goede staat te brengen, opdat zij kunnen dienen tot het bergen, het vervoeren en in bewaren van de goederen, alles overeenkomstig het bepaalde bij § 3, 1°. Telkens als verlies of schade het gevolg is van onzeewaardigheid, rust de bewijslast ten aanzien van de uitoefening van de redelijke zorg op de vervoerder of op elke andere persoon, die mocht beweren krachtens deze paragraaf van aansprakelijkheid te zijn ontheven.

2° Noch de vervoerder noch het schip is aansprakelijk wegens verlies of schade, voortvloeiend uit of ontstaan ten gevolge van :

a) een handeling, onachtzaamheid of nalatigheid van de kapitein, een lid van de bemanning, de loods of een ondergeschikte van de vervoerder, gepleegd bij de navigatie of de behandeling van het schip;

b) brand, tenzij veroorzaakt door opzet of schuld van de vervoerder;

c) gevaaren en onheilen van de zee of van andere bevaarbare wateren;

d) onvermijdelijke natuurlijke toevallen;

e) oorlogshandelingen;

f) daden van vijanden van de Staat;

g) aanhouding of maatregelen van hogerhand of gerechtelijk beslag;

h) quarantainemaatregelen;

i) een handeling of een nalatigheid van de afzender of eigenaar der goederen, van zijn vertegenwoordiger of lasthebber;

j) werkstakingen of uitsluitingen of stilstand of belemmering van de arbeid, ten gevolge van welke oorzaak ook, hetzij gedeeltelijk, hetzij geheel;

k) oproer of ongeregelheden;

l) redding of poging tot redding van mensenlevens of goederen op zee;

m) verlies aan volume of gewicht of elk ander verlies, of elke andere beschadiging, veroorzaakt door een verborgen gebrek, de bijzondere aard of een eigen gebrek van het goed;

n) onvoldoende verpakking;

o) onvoldoende of ondoelmatige merken;

p) verborgen gebreken, indien zij ondanks behoorlijke zorg niet te ontdekken waren;

q) een andere oorzaak, niet bestaand uit opzet of schuld van de vervoerder, noch uit opzet of schuld van de vertegenwoordigers of ondergeschikten van de vervoerder; doch de bewijslast rust op degene die zich op deze ontheffing beroept, en het staat aan hem aan te tonen dat noch de schuld van de vervoerder zelf, noch zijn opzet, noch de schuld of het opzet van de vertegenwoordigers of de ondergeschikten van de vervoerder heeft bijgedragen tot het verlies of de schade.

3° De afzender is niet aansprakelijk wegens door de vervoerder of het schip geleden verlies of schade, ontstaan door of voortvloeiend uit enigerlei oorzaak zonder dat er sprake is van handeling, schuld of nalatigheid van de afzender, zijn vertegenwoordigers of zijn ondergeschikten.

4° Generlei afwijking van de koers tot redding of poging tot redding van mensenlevens of goederen op zee en generlei redelijke afwijking van de koers wordt beschouwd als een inbreuk op de verplichtingen voortvloeiend uit dit artikel of uit de vervoerovereenkomst en de vervoerder is niet aansprakelijk voor enig verlies of enige beschadiging, daardoor ontstaan.

5° De vervoerder en het schip zijn nimmer aansprakelijk voor verlies of schade van of met betrekking tot de goederen tot een bedrag boven 3500 belga's of 17 500 frank per stuk of eenheid, tenzij de aard en de waarde van de goederen zijn aangegeven door de afzender voordat de goederen zijn ingeladen, en deze aangifte is opgenomen in het cognossement.

Deze aldus in het cognossement opgenomen aangifte schept een vermoeden, behoudens tegenbewijs, maar is niet bindend voor de vervoerder, die ze kan betwisten.

Bij overeenkomst tussen de vervoerder, kapitein of vertegenwoordiger van de vervoerder en de afzender mag een ander maximumbedrag dan het in deze paragraaf genoemde worden bepaald, mits dit overeengekomen maximum niet lager is dan het daarin vastgestelde bedrag.

De vervoerder en het schip zijn nimmer aansprakelijk voor verlies of schade van of met betrekking tot goederen, indien aard of waarde daarvan door de afzender opzettelijk verkeerd in het cognossement is aangegeven.

6° Goederen van ontvlabbare, ontplofbare of gevaarlijke aard, tot welker inlading de vervoerder, de kapitein of de vertegenwoordiger van de vervoerder geen toestemming zou hebben gegeven, wanneer hij de aard of de gesteldheid daarvan gekend had, mogen te allen tijde vóór de lossing op iedere plaats door de vervoerder worden gelost of vernietigd of onschadelijk gemaakt zonder schadevergoeding, en de afzender van deze goederen is aansprakelijk voor alle schaden en onkosten, middellijk of onmiddellijk ontstaan ten gevolge van de inlading ervan. Indien een van deze goederen, ingeladen met voorkennis en toestemming van de vervoerder, een gevaar wordt voor het schip of de lading, mag het eveneens door de vervoerder worden gelost of vernietigd of onschadelijk gemaakt zonder enige aansprakelijkheid van de vervoerder, tenzij voor gemene averij, indien daartoe grond bestaat.

§ 5. Een vervoerder is vrij zijn rechten en ontheffingen geheel of gedeeltelijk op te geven of zijn aansprakelijkheden en verplichtingen te vermeederen, zoals deze en gene bepaald zijn in dit artikel, mits deze afstand of deze vermeederen vermeld wordt in het aan de afzender afgegeven cognossement.

Geen bepaling van dit artikel is van toepassing op charterpartijen; maar als in het geval van een bevracht schip cognossementen worden afgegeven, zijn deze onderworpen aan de voorschriften van dit artikel. Geen voorschrift in deze regels wordt beschouwd als een beletsel voor de opname in een cognossement van enig geoorloofd beding omtrent gemene averij.

§ 6. Onverminderd de bepalingen der voorgaande paragrafen, zijn een vervoerder, kapitein of vertegenwoordiger van de vervoerder en een afzender vrij, omtrent bepaalde goederen, welke ook, een overeenkomst aan te gaan met zodanige bedingen als hun goed zullen dunken aangaande de aansprakelijkheid en de verplichtingen van de vervoerder betreffende deze goederen, alsmede de rechten en ontheffingen van de vervoerder ten aanzien van deze goederen, of aangaande zijn verplichtingen wat betreft de staat van zeewaardigheid van het schip voor zover zodanig beding niet strijdig is met de openbare orde, of aangaande de zorg of achtzaamheid van zijn ondergeschikten of vertegenwoordigers voor wat betreft de inlading, de behande-

ling, de stuwung, het vervoer, de bewaking, de verzorging en de lossing der over zee vervoerde goederen, mits in dit geval geen cognossement is of wordt uitgegeven en de bedingen van de getroffen overeenkomst opgenomen worden in een ontvangbewijs dat een niet verhandelbaar stuk is en zulks vermeldt.

Elke zo gesloten overeenkomst heeft volledig rechtsgevolg.

Deze paragraaf is echter niet van toepassing op gewone handelsverschepingen, bewerkstelligd bij gelegenheid van gewone handelsverrichtingen, maar slechts op andere verladingen, waarbij het karakter en de gesteldheid van de te vervoeren goederen en de omstandigheden, de bedingen en de bepalingen, waarop het vervoer plaats moet vinden, zodanig zijn dat ze een bijzondere afspraak rechtvaardigen.

§ 7. Geen bepaling van dit artikel verbiedt een vervoerder of een afzender in een overeenkomst bedingen, bepalingen, voorbehouden of ontheffingen op te nemen betreffende de verplichtingen en aansprakelijkheden van de vervoerder of het schip wegens verlies of beschadiging van de goederen of aangaande hun bewaking, zorg en behandeling vóór de inlading in en na de lossing uit het schip waarmee zij over zee worden vervoerd.

§ 8. De bepalingen van dit artikel laten onverlet de rechten en de verplichtingen van de vervoerder, voortvloeiend uit enige thans geldende wet betreffende de beperking van de aansprakelijkheid van eigenaars van zeeschepen.

B. Op elke volgens de vorenstaande bepalingen opge maakt cognossement moet worden vermeld dat de « regels van artikel 91 » er toepasselijk op zijn.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 28 november 1928 (III) en daarna aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Afdeling II

Matrozen en schepelingen

Artt. 92-110

[...]

Opgeheven bij artikel 174 van de wet van 5 juni 1928.

Bepaling aan de twee vorige afdelingen gemeen

Art. 111

De kapitein en de schepelingen mogen onder geen enkel voorwendsel voor eigen rekening goederen inladen zonder toestemming van de eigenaars van het schip en zonder vracht te betalen, indien zij daartoe niet gerechtigd zijn krachtens de arbeidsovereenkomst.

Worden onrechtmatig ingeladen goederen niet vóór de afvaart aan wal gebracht, dan betalen degenen die ze hebben doen inladen, het dubbele van de vracht die zij verschuldigd zouden zijn geweest indien de goederen met toestemming van de eigenaars waren ingeladen, onverminderd de vergoeding van meerdere schade, indien daartoe grond bestaat.

TITEL III

Charterpartij of overeenkomst van scheepshuur

HOOFDSTUK I

Aard en vorm van de overeenkomst

Art. 112

De overeenkomst van scheepshuur wordt bewezen door de in zaken van koophandel toegelaten middelen. Wat in de overeenkomst niet bepaald is, wordt geregeld volgens het plaatselijk gebruik.

Art. 113

In de huur van een geheel schip zijn de kajuit en de overige ruimte voor de bemanning niet begrepen; het is echter aan de kapitein niet geoorloofd in de kajuit of in de overige ruimte voor de bemanning goederen te laden zonder toestemming van de bevrachter.

In geval van overtreding is het laatste lid van artikel 111 van toepassing op de kapitein.

Art. 114

Wanneer het schip vervoert is tegen een prijs berekend naar tijdsduur, loopt de vracht vanaf de dag van de afvaart, tenzij het tegendeel bedongen is.

Art. 115

De huurprijs voor een zeeschip of een ander zeevaartuig wordt vracht genoemd.

Deze wordt vastgesteld bij overeenkomst van partijen.

Zij kan worden bedongen voor het gehele vaartuig of voor een gedeelte, voor een gehele reis of voor een bepaalde tijd, bij het gewicht, het getal of de maat, tegen vaste prijs of bij het stuk.

Art. 116

De [...] ingeladen goederen zijn verbonden voor de nakoming van de overeenkomsten der partijen.

Aldus gewijzigd bij artikel 3 van de wet van 10 februari 1908.

HOOFDSTUK II

Gevolgen van de overeenkomst

Afdeling I

Verplichtingen van de vervrachter

Art. 117

De vervrachter moet aan de bevrachter het genot van het schip bezorgen zoals bij de overeenkomst is bedongen.

Wanneer het schip in zijn geheel is gehuurd, mag de kapitein geen goederen innemen zonder toestemming van de bevrachter, zelfs indien deze het niet volledig heeft beladen.

De vrachtprijs voor de ingenomen bijlading komt ten goede aan de bevrachter die het gehele schip heeft gehuurd.

Art. 118

Indien de kapitein voor het schip een groter laadvermogen heeft opgegeven dan het werkelijk heeft, is hij jegens de bevrachter tot schadevergoeding gehouden.

Art. 119

De opgave van de tonnenmaat van een schip wordt niet onjuist geacht wanneer het verschil niet groter is dan eenveertigste of wanneer de opgave overeenstemt met de meetbrief.

Afdeling II

Verplichtingen van de bevrachter

§ 1. Algemene regels

Art. 120

De bevrachter heeft twee hoofdverplichtingen :

1° de lading te verschaffen waartoe hij zich verbonden heeft;

2° de bedongen vracht te betalen.

Wanneer hij de in de charterpartij vermelde hoeveelheid goederen niet ingeladen heeft, is hij niettemin verplicht de volle vracht te betalen voor de gehele overeengekomen lading.

Wanneer hij meer ingeladen heeft, moet hij voor het meerdere vracht betalen op de voet van de bij de charterpartij bedongen prijs.

Wanneer hij niets ingeladen heeft en de reis opzegt vóór de afvaart, betaalt hij als vergoeding aan de kapitein de helft van de vracht bij de charterpartij bedongen voor de gehele lading die hij moest verschaffen.

Hij kan de reis niet meer opzeggen zodra een gedeelte van de lading aan boord is; indien het schip, in dat geval, zonder volle lading vertrekt, is aan de kapitein de volle vracht verschuldigd, tenzij bij aanleg op stukgoederen.

Art. 121

Wanneer de goederen zonder vertraging ter bestemmingsplaats aangekomen zijn, kan de afzender in geen geval vermindering van de vracht vorderen.

Art. 122

De afzender kan goederen die in waarde verminderd zijn of beschadigd door een eigen gebrek of door toeval, niet afstaan voor de vracht.

Vaten met wijn, olie, honig of een andere vloeistof die leeg- of bijna leeggelopen zijn, kunnen echter wel worden afgestaan voor de vracht.

Art. 123

Wanneer de ontvanger weigert de goederen aan te nemen, kan de kapitein op rechterlijk gezag zoveel daarvan doen verkopen als nodig is tot betaling van zijn vracht, en de bewaargeving van het overige doen bevelen.

Zijn de goederen ontoereikend, dan behoudt hij zijn verhaal tegen de afzender.

Art. 124

De kapitein mag de goederen niet aan boord houden wegens niet-betaling van de vracht.

Hij kan tijdens het lossen vorderen dat de goederen onder een derde bewaard zullen blijven totdat de vracht betaald is.

Art. 125

De kapitein is voor de vracht en, in voorkomend geval, voor de vergoeding van de averij bevoorrecht op de goederen van de lading gedurende vijftien dagen na de aflevering, indien zij niet in een derde hand zijn overgegaan.

Art. 126

In geval van faillissement van de afzenders of ontvangers voor het verstrijken van de termijn van vijftien dagen is de kapitein boven alle schuldeisers bevoorrecht voor de betaling van de vracht en van wat hem wegens averij verschuldigd is.

§ 2. *Vertraging bij de aankomst ter bestemming.*

Art. 127

Wanneer een schip bij de afvaart, gedurende de reis of op de plaats van de lossing wordt opgehouden door de schuld van de bevrachter, moet deze de kosten wegens vertraging vergoeden.

Wanneer een schip dat voor een heen- en terugreis vervracht is, terugvaart zonder lading of met een onvolledige lading, is aan de kapitein de volle vracht verschuldigd, alsmede schadevergoeding wegens vertraging.

Art. 128

Wanneer het schip bij de afvaart, gedurende de reis of op de plaats van de lossing wordt opgehouden of vertraagd door de schuld van de kapitein, is deze jegens de bevrachter tot schadevergoeding gehouden.

Art. 129

Wanneer het uitlopen van een schip slechts voor een tijd verhinderd wordt door overmacht, blijven de gesloten overeenkomsten bestaan en is er geen grond tot schadevergoeding wegens vertraging.

Art. 130

Wordt een schip door overmacht opgehouden in de loop van de reis, dan is er voor de duur van het oponthoud geen vracht verschuldigd bij tijdbevrachting, noch vermeerdering van vracht bij reisbevrachting.

Voeding en loon van de bemanning gedurende het oponthoud van het schip worden als averij gerekend.

Art. 131

De afzender kan gedurende het oponthoud van het schip zijn goederen op eigen kosten doen uitladen, mits hij ze weer inlaadt of de kapitein schadeloos stelt.

§ 3. *Het niet ter bestemming aankomen van de lading.*

Art. 132

Wanneer een schip op stukgoederen aanlegt, hetzij bij het gewicht, bij de maat of tegen vaste prijs, kan de afzender zijn goederen voor de afvaart terugnemen, tegen betaling van de halve vracht.

Ten zijnen laste komen ook de kosten van het inladen, alsmede die van het uitladen en het weder inladen van de andere goederen die moeten worden verplaatst, en de kosten wegens vertraging.

Art. 133

De kapitein kan de in zijn schip aangetroffen goederen waarvan hem geen aangifte is gedaan, aan wal doen brengen in de plaats van de lading, of daarvoor vracht aanrekenen tegen de hoogste prijs die in dezelfde plaats voor soortgelijke goederen worden betaald.

Art. 134

De afzender die zijn goederen gedurende de reis terugneemt, moet de volle vracht en alle door het uitladen veroorzaakte kosten van verplaatsing betalen; neemt hij zijn goederen terug wegens een handeling of een nalatigheid van de kapitein, dan staat deze in voor alle kosten.

Art. 135

Wanneer de handel met het land van bestemming verboden wordt voor de afvaart, zijn de overeenkomsten ontbonden, zonder dat partijen elkaar schadevergoeding verschuldigd zijn.

De afzender betaalt de kosten van het inladen en het uitladen van zijn goederen.

Art. 136

Wanneer de handel met het land van bestemming verboden wordt na de afvaart en het schip genoodzaakt is met zijn lading terug te keren, is aan de kapitein alleen vracht voor de heenreis verschuldigd, ook al is het schip voor de heen- en terugreis bevracht.

Art. 137

Ingeval het schip verhinderd wordt de haven van bestemming binnen te lopen door blokkade van die haven of door enige andere overmacht en de kapitein geen bevelen heeft ontvangen of de ontvangen bevelen niet kan uitvoeren, is hij gehouden de belangen van de afzender zo goed mogelijk te dienen, hetzij door zich naar een naburige haven te begeven, hetzij door naar de plaats van afvaart terug te keren.

Art. 138

Vracht is verschuldigd voor de goederen die de kapitein heeft moeten verkopen om te voorzien in de mondbehoeften, de herstellingen of andere dringende behoeften van het schip, mits hij de waarde daarvan verreken tegen de prijs waarvoor de overgebleven goederen of goederen van dezelfde soort en hoedanigheid worden verkocht in de plaats van de lossing, indien het schip in behouden haven aankomt.

Indien het schip vergaat, brengt de kapitein de goederen in rekening tegen de prijs waarvoor hij ze verkocht heeft, insgelijks na aftrek van de in de cognossementen bedongen vracht, in beide gevallen onverminderd het recht dat artikel 46, § 2, aan de eigenaars van het schip toekent.

Brengt het uitoefenen van dit recht een verlies mee voor degenen wier goederen zijn verkocht of in pand gegeven, dan wordt dit verlies naar evenredigheid verdeeld over de waarde van deze goederen en van alle goederen ter bestemming aangekomen of uit de schipbreuk gered na de zeeongevallen die de verkoop of de inpandgeving noodzakelijk hebben gemaakt.

Art. 139

Wanneer de kapitein gedurende de reis het schip moet laten herstellen, is de bevrachter gehouden te wachten of de volle vracht te betalen.

Ingeval het schip niet kan worden hersteld, is de kapitein verplicht een ander schip te huren.

Kan de kapitein geen ander schip huren, dan wordt de vracht geregeld overeenkomstig artikel 142.

Art. 140

De kapitein verbeurt zijn vracht en is tot schadevergoeding gehouden jegens de bevrachter, indien deze bewijst dat het schip bij de afvaart onzeewaardig was.

Het bewijs wordt toegelaten ondanks een tegen het [certificaat van deugdelijkheid] bij de afvaart.

Het tweede lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 1 van de wet van 25 augustus 1920.

Art. 141

De kapitein heeft recht op de vracht van de goederen die tot gemeen behoud overboord zijn geworpen, onder verplichting van omslag.

Art. 142

Er is geen vracht verschuldigd voor goederen die bij schipbreuk of bij stranding teniet zijn gegaan, of die door zeerovers of vijanden genomen zijn.

De kapitein is gehouden de hem vooraf betaalde vracht terug te geven, tenzij het tegendeel is bedongen.

Er is geen vracht verschuldigd voor goederen die na schipbreuk of verklaring van onzeewaardigheid van het schip niet ter bestemming zijn aangekomen.

Komen de goederen ter bestemming tegen een mindere vracht dan met de kapitein van het verloren gegane of onzeewaardig verklaarde schip was overeengekomen, dan moet het verschil aan de kapitein worden betaald. Er is hem echter niets verschuldigd indien de nieuwe vracht gelijk is aan die welke met hem was overeengekomen; indien de nieuwe vracht hoger is, komt het verschil ten laste van de afzender.

Art. 143

De kapitein die bij het bergen of het afkopen van de niet ter bestemming aangekomen goederen hulp heeft verleend, heeft recht op een vergoeding, die in geval van geschil door de rechter wordt bepaald.

HOOFDSTUK III

Averij en averijregeling

Art. 144

Alle buitengewone kosten ten dienste van het schip en de goederen, gezamenlijk of afzonderlijk gemaakt, alle schade aan het schip of aan de goederen overkomen vanaf de lading en afvaart tot aan de terugkomst en lossing worden als averij gerekend.

Art. 145

Bij gebreke van bijzondere bedingen tussen partijen wordt de averij geregeld overeenkomstig de navolgende bepalingen.

Art. 146

Er zijn twee soorten van averij : gemene averij en bijzondere averij.

Art. 147

Als gemene averij gelden de buitengewone kosten en de schade opzettelijk gemaakt of toegebracht tot behoud en gemeen welzijn van schip en lading.

Alle andere averij is bijzondere averij.

Art. 148

Als gemene averij worden niettemin beschouwd de kosten wegens het binnenlopen in een noodhaven ten gevolge van een onheil op zee dat schip en lading in gemeen gevaar zou brengen, indien de vaart werd voortgezet.

Onder deze kosten zijn begrepen het loon en de voeding van de bemanning, vanaf het binnenlopen van de haven tot wanneer het schip weer in staat is om zijn reis te vervolgen.

Geschiedt het binnenlopen wegens averij die blijkt voort te komen uit een eigen gebrek van het schip of die te wijten is aan de kapitein of aan de scheepelingen, dan worden de kosten als bijzondere averij van het schip gerekend.

Geschiedt het binnenlopen wegens spontane gisting of enig ander eigen gebrek van de goederen, dan worden alle kosten als bijzondere averij van de goederen gerekend.

Art. 149

Gemene averij wordt gedragen door de goederen, door het schip en door het nettobedrag van de vracht, naar evenredigheid van hun waarde.

Bijzondere averij wordt gedragen en betaald door de eigenaar van de zaak die de schade geleden of het verlies veroorzaakt heeft.

Art. 150

Niet betaalde vracht of vooraf betaalde en terug te geven vracht draagt in de averij slechts tot de helft van haar brutobedrag.

Art. 151

Munitie en mondvoorraad, kleren en loon van de scheepelingen en bagage van de reizigers dragen niet in de gemene averij; hun waarde wordt vergoed bij omslag over alle andere goederen.

Art. 152

Alle behouden gebleven goederen dragen in de averij naar hun nettowaarde op de plaats van de lossing of naar hun netto-opbrengst, na aftrek van de te betalen vracht. De vooraf betaalde en niet terug te geven vracht wordt niet afgetrokken.

De geworpen of opgeofferde goederen worden vergoed naar hun waarde, vracht inbegrepen, onder verplichting de vracht te betalen. Zij dragen in de averij naar hun waarde,

na aftrek van de vracht, op dezelfde wijze als de behouden gebleven goederen.

Art. 153

De hoedanigheid van de goederen wordt vastgesteld door overlegging van de cognossementen en facturen, zo die er zijn.

Wanneer de hoedanigheid van de goederen in het cognossement verkeerd is opgegeven en deze een grotere waarde blijken te hebben, dragen zij in de averij op de voet van hun schatting, indien zij behouden zijn gebleven.

Zij worden vergoed volgens de hoedanigheid in het cognossement opgegeven, indien zij verloren zijn gegaan.

Wanneer de goederen van mindere hoedanigheid zijn dan in het cognossement is aangegeven, dragen zij in de averij volgens de hoedanigheid in het cognossement vermeld, indien zij behouden zijn gebleven.

Zij worden vergoed op de voet van hun waarde, indien zij zijn geworpen of beschadigd.

Art. 154

Goederen waarvan geen cognossement of verklaring van de kapitein bestaat, worden niet vergoed, indien zij zijn geworpen; zij dragen in de averij, indien zij behouden zijn gebleven.

Goederen, op de overloop van het schip geladen, dragen in de schade, indien zij behouden zijn gebleven.

Zijn zij geworpen of door werping beschadigd, dan is de eigenaar niet gerechtigd een vordering tot omslag in te stellen; hij heeft alleen verhaal op de kapitein.

Art. 155

Het schip draagt in de averij naar zijn waarde op de plaats van de lossing.

Art. 156

Indien het schip niettegenstaande werping vergaat, heeft geen omslag plaats.

De geborgen goederen zijn niet gehouden tot betaling of tot vergoeding van de geworpen of beschadigde goederen.

Art. 157

Indien het schip door de werping behouden blijft en naderhand bij het vervolgen van de reis vergaat, dragen de geborgen goederen in de werping naar hun waarde in de staat waarin zij zich bevinden, na aftrek van het bergloon.

Art. 158

De geworpen goederen dragen in geen geval in de vergoeding van de schade die na de werping aan de behouden gebleven goederen is overkomen.

De goederen dragen niet in de vergoeding van het schip dat vergaan of onzeewaardig geworden is.

Art. 159

In alle voormelde gevallen zijn de kapitein en de scheepelingen op de goederen of op de ervoor verkregen prijs bevoorrecht ten belope van de omslag.

Zij kunnen echter de goederen niet terughouden, wanneer de ontvanger borg stelt voor de betaling van de omslag.

Art. 160

Indien na gedane omslag de eigenaars weer in het bezit komen van de geworpen goederen, zijn zij gehouden hetgeen zij in de verdeling ontvangen hebben, ten behoeve van de kapitein en van de belanghebbenden in te brengen, onder aftrek van de door de werping veroorzaakte schade en van de bergingskosten.

Art. 161

De kapitein is gehouden, zodra daartoe gelegenheid is, een proces-verbaal op te maken van de werping en de andere opofferingen. Het proces-verbaal vermeldt de redenen die tot de opoffering hebben doen besluiten, alsmede de zaken die zijn opgeofferd, achtergelaten, geworpen of beschadigd. Het wordt door de kapitein en de voornaamste scheepelingen getekend of geeft de reden op waarom dezen geweigerd hebben te tekenen. Het wordt overgeschreven in het scheepsdagboek.

Art. 162

In de eerste haven die het schip aandoet, is de kapitein verplicht binnen vierentwintig uren na zijn aankomst de in het proces-verbaal vermelde feiten te bevestigen.

Art. 163

De staat van verlies en schade wordt op verzoek van de kapitein door deskundigen opgemaakt ter plaatse waar het schip gelost wordt.

De deskundigen worden benoemd door de rechtbank van koophandel, wanneer de lossing plaatsheeft in een Belgische haven.

[...]

Zij worden benoemd door de Belgische consul, of bij zijn ontstentenis, door de plaatselijke overheid, wanneer de lossing plaatsheeft in een buitenlandse haven.

De deskundigen worden beëdigd voordat zij hun werkzaamheden beginnen.

Het derde lid opgeheven bij artikel 8, 12°, van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 164

De krachtens het vorige artikel benoemde deskundigen maken de omslag op van het verlies en de schade.

De omslag is uitvoerbaar na homologatie door de rechtbank.

In buitenlandse havens wordt de omslag uitvoerbaar verklaard door de Belgische consul of, bij zijn ontstentenis, door een ter plaatse bevoegde rechtbank.

TITEL IV

Vervoer van reizigers over zee

Art. 165

De reiziger kan zijn rechten uit de vervoerovereenkomst niet overdragen zonder toestemming van de kapitein.

Art. 166

De kosten van voeding van de reiziger zijn in het passagegeld begrepen, indien het tegendeel niet is bedongen.

In het laatstbedoelde geval is de kapitein gehouden aan de reiziger de noodzakelijke levensmiddelen te verstrekken tegen een redelijke prijs.

Art. 167

De reiziger wordt als afzender beschouwd ten aanzien van de goederen die hij aan boord heeft.

Voor schade aan goederen die de reiziger onder zijn eigen bewaring heeft gehouden, is de kapitein niet aansprakelijk, tenzij die schade veroorzaakt is door toedoen van de bemanning.

Art. 168

De reiziger is gehouden zich te gedragen naar de bevelen van de kapitein tot handhaving van de orde aan boord.

Art. 169

De goederen van de reiziger, die zich aan boord bevinden, zijn als pand verbonden voor de betaling van het passagegeld en, in voorkomend geval, van de onderhoudskosten.

Art. 170

De kapitein draagt zorg voor de bewaring van de goederen van de reiziger die onderweg komt te overlijden.

Art. 171

De kapitein moet, tenzij het tegendeel bedongen is, zich rechtstreeks naar de bestemmingsplaats begeven, op straffe van ontbinding van de overeenkomst en van schadevergoeding, indien daartoe grond bestaat.

Art. 172

De kapitein is niet verplicht te wachten op de reiziger die in de inschepingshaven of gedurende de reis niet bijtijds aan boord komt. In dat geval moet de reiziger het volle passagegeld betalen.

Art. 173

De kapitein heeft recht op de helft van het passagegeld, indien de reiziger acht dagen vóór de afvaart verklaart dat hij van de overeenkomst afziet; is de verklaring niet tijdig gedaan, dan is het volle passagegeld verschuldigd.

De kapitein heeft recht op een vierde van het passagegeld, wanneer de reiziger ten gevolge van overlijden, zware ziekte of overmacht in de onmogelijkheid verkeert om in te schepen. Bovendien worden in dat geval de onderhoudskosten teruggegeven, indien zij in het passagegeld begrepen zijn.

Art. 174

De reiziger heeft recht op schadevergoeding en kan ontbinding van de overeenkomst vorderen indien de afvaart niet op de gestelde dag heeft plaatsgehad door de schuld van de kapitein.

Art. 175

De overeenkomst is ontbonden, zonder dat partijen elkaar schadevergoeding verschuldigd zijn, indien de afvaart niet heeft kunnen plaatshebben ten gevolge van verbod om handel te drijven met de haven van bestemming, blokkade of enige andere overmacht.

Art. 176

De reiziger die vrijwillig het schip verlaat gedurende de reis is het volle passagegeld verschuldigd.

Indien de reiziger komt te overlijden of door ziekte genoodzaakt wordt het schip te verlaten, is het passagegeld slechts in verhouding tot de afgelegde reis verschuldigd.

Art. 177

Ingeval het schip niet ter bestemming aankomt ten gevolge van neming, schipbreuk of verklaring van onzekerheid, heeft de kapitein enkel recht op vergoeding van de gemaakte onderhoudskosten.

Art. 178

Wanneer de kapitein het schip gedurende de reis moet laten herstellen, is de reiziger gehouden te wachten of het volle passagegeld te betalen.

Zolang het werk duurt, heeft de reiziger recht op kosteloos logies en op onderhoud overeenkomstig hetgeen bedongen is, tenzij de kapitein aanbiedt hem de reis op een soortgelijk schip te laten volbrengen.

TITEL V

Bodemerij

Art. 179

Een lening op bodemerij kan door de kapitein alleen worden aangegaan voor de bekostiging van herstellingen of andere buitengewone behoeften van schip of lading, of voor de vervanging van voorwerpen die door zeeongevallen verloren zijn gegaan.

[Daartoe moet in België machtiging worden verleend door de rechtbank van koophandel; in het buitenland door de consul, de vice-consul of, bij ontstentenis, door de plaatselijke overheid.]

Het tweede lid aldus vervangen bij artikel 35 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 180

In de machtiging moet worden vermeld of de lening plaatsheeft onder verband van de lading of van een deel ervan. Zij kan nooit worden gesloten onder verband van goederen die niet waren ingeladen ten tijde van het voorval dat aanleiding heeft gegeven tot de lening.

Art. 181

Het is verboden te lenen op de winst die uit de goederen wordt verwacht. De geldschietter heeft in dat geval enkel recht op terugbetaling van het kapitaal, zonder enige rente.

Art. 182

Indien twee of meer leningen op bodemerij zijn aangegaan op dezelfde zaken, heeft de latere lening de voorrang boven de voorgaande.

Leningen, in dezelfde noodhaven gedurende hetzelfde oponthoud aangegaan, zijn gelijkgesteld.

Art. 183

De zaken waarop de lening is aangegaan, zijn bij voorrecht en naar evenredigheid van het aandeel van elk ervan verbonden voor het bedrag van het bodemerijgeld in kapitaal en rente.

Art. 184

Bij gebreke van betaling op de vervaldag is de rente van het kapitaal en van de bodemerijpremie verschuldigd te rekenen van de dag van het protest van niet-betaling.

Art. 185

Elke bodemerijbrief kan worden verhandeld door endossering, indien hij aan order gesteld is.

De endossering geschiedt volgens de regels van de wet van [31 december 1955] betreffende de wisselbrief en het orderbriefje.

In dat geval heeft de verhandeling van de bodemerij-brief dezelfde gevolgen en doet zij dezelfde rechtsvorderingen tot vrijwaring ontstaan als de verhandeling van ander handelspapier.

Het tweede lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 21 van de wet van 10 augustus 1953 en artikel 1 van de wet van 31 december 1955.

Art. 186

De zekerheid voor de betaling strekt zich niet uit tot de bodemerijpremie, tenzij het tegendeel uitdrukkelijk bedongen is.

Art. 187

Wanneer de zaken waarop bodemerij is aangegaan, tijdens de duur en op de plaats van het risico geheel verloren zijn gegaan door toeval of door schelmerij van de schipper als bedoeld in de artikelen 201 en 207, kan het uitgeleende bedrag niet worden teruggevorderd.

De bodemerijner moet al het nodige doen om schade te voorkomen of te beperken, overeenkomstig hetgeen artikel 17 van de wet van 11 juni 1874 aan de verzekerde voorschrijft.

Art. 188

In geval van schipbreuk is de terugbetaling van het bodemerijgeld beperkt tot de waarde van de geborgen en voor de bodemerijovereenkomst verbonden zaken na aftrek van het bergloon.

In hetzelfde geval is de terugbetaling van het bodemerijgeld onder verband van de vracht beperkt tot hetgeen voor vracht verschuldigd is, na aftrek van het loon van de bemanning en van het aandeel van bodemerijgever in het bergloon.

Art. 189

In geval van werping van de zaak die voor de bodemerij verbonden is, wordt het bij omslag betaalde bedrag bij voorrecht aangewend tot voldoening van de rechten van de bodemerijgever.

Art. 190

De bodemerij draagt niet in de bijzondere averij van de verbonden zaken.

Zij draagt in de gemene averij die ontstaan is na de lening, indien de akte niet vermeldt dat de bodemerijgever daarvan vrijgesteld is.

TITEL VI

Zeeverzekering

Afdeling I

Vorm en inhoud van de verzekeringsovereenkomst

Art. 191

De zeeverzekering kan omvatten :

- het casco en de kiel van het schip;
- het tuig en de takelage;
- de uitrusting en de mondvoorraad;
- de vracht;
- het passagegeld;
- het op bodemerij gegeven geld en de bodemerijpremie;
- de ingeladen goederen;
- de uit de goederen verwachte winst;
- het loon van de bemanning;
- de winst op de bevrachting;
- het makelaarsloon en het commissieloon op aankoop, verkoop en consignatie;
- de geldsommen voor en tijdens de reis besteed ten behoeve van het schip en van de verzending van de goederen;
- in het algemeen, alle op geld waardeerbare zaken of waarden die aan scheepsvaartrisiko onderhevig zijn, onverminderd de bepalingen van boek I die betrekking hebben op de levensverzekering.

Art. 192

In geval van bedrog in de waardering van de verzekerde zaken, alsmede van verdichting of vervalsing, kan de verzekeraar de zaken laten onderzoeken en waarderen, onverminderd alle andere burgerrechtelijke of strafrechtelijke vorderingen.

Art. 193

Zaken waarvan de waarde in de overeenkomst in een vreemde munt is uitgedrukt, worden gewaardeerd in Belgische munt volgens de koers van de vreemde munt ten tijde van de ondertekening van de polis.

Art. 194

Is de waarde van de verzekerde zaken in de overeenkomst niet uitgedrukt, dan wordt zij bewezen overeenkomstig de bepalingen van afdeling II van deze titel.

Art. 195

Wanneer de duur van het risico bij de overeenkomst niet bepaald is, loopt het risico ten aanzien van het schip, het tuig en de takelage, de uitrusting, de mondvoorraad en de vracht, zodra het inladen is begonnen, en, indien het schip in ballast vertrekt, zodra het innemen van ballast is begonnen; het risico eindigt op het tijdstip van de lossing of

eenentwintig dagen na de aankomst op de plaats van bestemming, bij gebreke van lossing binnen die termijn.

Ten aanzien van de goederen, loopt het risico van de dag dat zij in het schip of in de overslaglichters zijn geladen, tot de dag dat zij op de wal zijn geplaatst.

Ten aanzien van alle andere zaken begint en eindigt voor de verzekeraar de aansprakelijkheid op het tijdstip dat voor de verzekerde het zeerisico begint en eindigt.

Art. 196

Indien in tijd van vrede een premieverhoging bedongen is voor het geval van oorlog en de hoegrootheid ervan in de verzekeringsovereenkomst niet is bepaald, wordt zij door de rechtbank vastgesteld met inachtneming van de risico's, de omstandigheden en de bedingen van de verzekeringspolis.

Art. 197

In geval van verlies van goederen voor rekening van de kapitein verzekerd en geladen in het schip waarover hij het bevel voert, is de kapitein gehouden aan de verzekeraars het bewijs van de aankoop van de goederen te leveren en daarvan een cognossement te bezorgen, door twee van de voornaamste schepelingen getekend.

Art. 198

Een schepeling of een passagier die in België verzekerde goederen in het schip laadt, is verplicht daarvan een cognossement te laten ter plaatse waar de inlading geschiedt. In België wordt het gelaten ter griffie van de rechtbank van koophandel; in het buitenland, in handen van de Belgische consul of, bij zijn ontstentenis, in handen van de plaatselijke overheid.

Art. 199

De verzekeringsovereenkomst is nietig, wanneer zij op bodemerij genomen geld tot voorwerp heeft.

Afdeling II

Verplichtingen van de verzekeraar en van de verzekerde

Art. 200

De verzekering wordt nietig verklaard en de verzekeraar ontvangt als schadevergoeding een half ten honderd van het verzekerde bedrag :

- wanneer vóór de aanvang van het risico de reis wordt gestaakt, zelfs door toedoen van de verzekerde;
- wanneer de bevrachter de vracht heeft laten verzekeren en deze door omstandigheden niet verschuldigd is;
- wanneer de verzekerde, in het geval van artikel 10 van de wet van 11 juni 1874, recht heeft op teruggave van de premie.

Wanneer de premie minder dan een ten honderd bedraagt, is de schadevergoeding gelijk aan de helft van de premie.

Art. 201

Voor rekening van de verzekeraar is alle verlies en schade ontstaan ten gevolge van storm, schipbreuk, strandings, aanvaring, gedwongen verandering van koers, reis of schip, werping, brand, ontploffing, plundering en in het algemeen door enig ander zeegevaar.

Ingeval de verzekeraar het oorlogsrisico voor zijn rekening neemt, staat hij in voor alle schade en verlies die de verzekerde zaken overkomen door vijandelikheden, vergeldingsmaatregelen, oorlogsverklaring, blokkade, aanhouding op last van hogerhand, molest van de zijde van een erkende of niet-erkende regering en in het algemeen door alle oorlogsvoorvallen en -gevaren.

Art. 202

Ingeval het oorlogsrisico niet in de verzekering is begrepen, is de overeenkomst ontbonden, indien een oorlogshandeling het verloop van de reis komt te wijzigen.

Wanneer die handeling echter plaats vindt op zee, gaat de ontbinding van de overeenkomst niet in voordat het schip geankerd of gemeerd ligt in de eerste haven die het bereikt.

Art. 203

In het geval van het vorige artikel wordt vermoed dat de verzekerde goederen ten gevolge van enig zeegevaar verloren zijn gegaan, behoudens tegenbewijs.

Art. 204

De oorlogsmolestverzekering, ongeacht de verplichtingen daaraan verbonden voor de verzekeraars, treedt ten aanzien van de gewone risico's in de plaats van de verzekering onder het beding « vrij van oorlogsmolest », te rekenen van het tijdstip waarop de laatstgenoemde overeenkomst ontbonden wordt ingevolge artikel 202.

Art. 205

Verandering van koers, reis of schip, door de verzekerde bevolen, en verlies of schade, door zijn toedoen ontstaan, komen niet ten laste van de verzekeraar; deze heeft zelfs recht op de premie, ingeval het risico voor hem is begonnen te lopen.

Art. 206

Schade veroorzaakt door toedoen en schuld van de eigenaar, bevrachter of inlader, komt niet ten laste van de verzekeraar.

Art. 207

De verzekeraar is aansprakelijk voor de daden van ontrouw en fouten van de kapitein en de schepelingen, bekend onder de naam van schelmerij van de schipper, tenzij het tegendeel is bedongen.

Hij is niet aansprakelijk voor de daden van ontrouw van de kapitein die door de verzekerde is aangesteld, tenzij het tegendeel is bedongen.

Art. 208

In de polis moet melding worden gemaakt van de goederen die uit hun aard bijzonder aan bederf of aan vermindering onderhevig zijn, zoals koren of zout, of van goederen die schade kunnen lijden door lekkage, anders is de verzekeraar niet aansprakelijk voor de schade en het verlies aan die goederen overkomen, tenzij de verzekerde bij de ondertekening van de polis de aard van de lading niet kende.

Art. 209

Wanneer de verzekering betrekking heeft op goederen voor de heenreis en voor de terugreis en het schip op zijn eerste bestemmingsplaats geen teruglading of een onvolledige teruglading heeft ingenomen, ontvangt de verzekeraar slechts tweederde van de overeengekomen premie, naar evenredigheid, tenzij anders bedongen is.

Art. 210

Voor de verzekering worden de goederen geschat naar de waarde die zij hadden ten tijde en ter plaatse van de inlading, met inbegrip van alle rechten en kosten tot aan boord, alsmede van de verzekeringspremie en de bijkomende kosten.

Casco, kiel, tuig en takelage worden geschat naar hun waarde op de dag waarop het risico is begonnen.

Mondvoorraad, uitrusting en alle andere op geld waardeerbare zaken worden geschat naar hun waarde ter plaatse en ten tijde van het begin van het risico.

Art. 211

Een overeenkomst van verzekering of van herverzekering voor een hoger bedrag dan de waarde van de verzekerde zaken, is ten aanzien van de verzekerde alleen nietig, wanneer bewezen wordt dat er zijnerzijds bedrog of arglist is geweest.

Art. 212

Wanneer er, in het voormelde geval, geen bedrog of arglist is geweest, blijft de overeenkomst gelden ten belope van de geschatte of overeengekomen waarde van de verzekerde zaken.

Art. 213

Wanneer partijen overeengekomen zijn omtrent het bedrag van de verwachte winst, is deze schatting bindend, zonder dat nader bewijs vereist is.

Art. 214

In de verzekering van op bodemerij te leen gegeven geldsommen wordt de bodemerijpremie niet geacht begrepen te zijn.

Art. 215

Bij verzekering van de vracht van de verzekerde zaken wordt, in geval van bijzondere averij, verhoudingsgewijze evenveel voor de vracht uitgekeerd als voor de verzekerde zaken.

Art. 216

De verzekeraar van het passagegeld is gehouden tot vergoeding van het verlies dat de verzekerde op dit passagegeld heeft geleden ten gevolge van zeerisico's, zoals kosten van ontscheping en herinscheping, voeding en logies van de reizigers in een noodhaven, vervanging van verloren gegane of beschadigde levensmiddelen en verder vervoer aan boord van een ander schip.

Art. 217

Indien de verzekering bij verdeling plaatsheeft ten aanzien van goederen die moeten worden geladen in verscheidene nader aangeduide schepen, met vermelding van de geldsom die op elk schip verzekerd wordt, en alle goederen worden geladen in één schip of in een kleiner aantal schepen dan in de overeenkomst is bepaald, is de verzekeraar enkel gehouden tot betaling van de som die hij verzekerd heeft op het schip of de schepen die de lading hebben ingenomen, niettegenstaande alle bedoelde schepen vergaan zijn; hij ontvangt niettemin de bij artikel 200 bepaalde vergoeding.

Art. 218

De verzekeraar is ontslagen van het risico en heeft recht op de premie, indien de verzekerde het schip naar een verder gelegen plaats zendt dan in de overeenkomst genoemd is, zij het op dezelfde route.

De verzekering heeft volkomen gevolg indien de reis verkort wordt, mits de kapitein daartoe een van de aanleghavens kiest.

De verzekeraar staat nochtans in voor het verlies, de schade en de uitgaven, die dagtekenen van voor de verlenging of de verandering van de reis.

Art. 219

Elke verzekering aangegaan na het verlies of de aankomst van de verzekerde zaken is nietig, indien bewezen wordt dat de verzekerde het verlies, of de verzekeraar de aankomst moet hebben vernomen vóór de ondertekening van de overeenkomst.

Art. 220

Wordt het bewijs geleverd tegen de verzekerde, dan betaalt deze aan de verzekeraar een dubbele premie.

Wordt het bewijs geleverd tegen de verzekeraar, dan betaalt deze aan de verzekerde een bedrag gelijk aan het dubbele van de overeengekomen premie.

Art. 221

Het beding « vrij van beschadigheid » ontslaat de verzekeraar van elke gemene of bijzondere averij, uitgezonderd in de gevallen waarin abandonnement kan worden gedaan; in die gevallen heeft de verzekerde de keus tussen abandonnement en het instellen van een rechtsvordering wegens averij.

Afdeling III

Abandonnement

Art. 222

Abandonnement van de verzekerde zaken kan geschieden :

- in geval van neming;
- schipbreuk;
- stranding met verbrijzeling;
- onzeewaardigheid ten gevolge van zeegevaar;
- aanhouding door een vreemde mogendheid;
- verlies of beschadiging van de verzekerde zaken, indien het verlies of de beschadiging ten minste driebvierde bedraagt.

Abandonnement kan geschieden in geval van aanhouding door de regering na het begin van de reis.

Art. 223

Abandonnement kan niet gedaan worden voor het begin van de reis.

Art. 224

Alle andere schade wordt als averij beschouwd en tussen verzekeraars en verzekerden geregeld naar verhouding van hun belangen.

Art. 225

Abandonnement van de verzekerde zaken kan noch gedeeltelijk noch voorwaardelijk gedaan worden.

Het strekt zich niet verder uit dan tot de zaken waarop de verzekering en het risico betrekking hebben.

Art. 226

Het abandonnement moet aan de verzekeraar gedaan worden :

- binnen zes maanden na ontvangst van de tijding van het verlies, wanneer het zich heeft voorgedaan in de havens of bij de kusten van Europa, of bij die van Azië en Afrika in de Middellandse Zee;
- binnen een jaar na ontvangst van de tijding van het verlies, wanneer het zich heeft voorgedaan in Afrika aan deze zijde van Kaap de Goede Hoop of in Amerika aan deze zijde van Kaap Hoorn;
- binnen achttien maanden na ontvangst van de tijding van het verlies wanneer het zich heeft voorgedaan in andere gedeelten van de wereld.

Na het verstrijken van die termijnen zijn de verzekerden niet meer tot abandonnement gerechtigd.

In geval van neming en van aanhouding op last van hogerhand beginnen de voormelde termijnen eerst te lopen bij het verstrijken van de in artikel 243 bepaalde termijnen.

Art. 227

De verzekeraar kan, zonder het verstrijken van de voormelde termijnen af te wachten, de verzekerde aanmanen om abandonnement te doen. Indien de verzekerde dit niet doet binnen een maand, is hij er niet meer toe gerechtigd.

Art. 228

In geval van herverzekering moeten de herverzekerden het abandonnement ter kennis van de herverzekeraar brengen binnen de termijn bepaald bij artikel 57 van de wet van 20 mei 1872 betreffende de wisselbrief.

Deze termijn loopt vanaf de dag waarop de oorspronkelijke verzekerden van hun abandonnement kennis hebben gegeven.

Art. 229

In de gevallen waarin abandonnement kan worden gedaan en bij andere ongevallen waarvan het risico voor de verzekeraar is, moet de verzekerde elk bericht dat hij ontvangt, aan de verzekeraar betekenen op straffe van schadevergoeding.

De betekening moet geschieden binnen drie dagen na ontvangst van het bericht.

Art. 230

Wanneer te rekenen van de dag van de afvaart of van de dag waar de laatst ontvangen tijding betrekking op heeft, zes maanden verlopen zijn in geval van een gewone reis, of een jaar, in geval van een lange reis, kan de verzekerde die verklaart geen tijding van zijn schip te hebben ontvangen, abandonnement doen aan de verzekeraar en betaling van de verzekeringssom vorderen, zonder dat het verlies behoeft te worden bewezen.

Na die zes maanden of na dat jaar kan de verzekerde optreden binnen de termijnen gesteld in artikel 226.

Art. 231

Indien een verzekering voor een bepaalde tijd is aangegaan, wordt, na verloop van de termijnen hiervoren gesteld voor gewone en voor lange reizen, vermoed dat het schip vergaan is binnen de looptijd van de verzekering.

Art. 232

Als lange reizen worden beschouwd die welke verder gaan dan :

- zuidwaarts, de 30° graad noorderbreedte;
- noordwaarts, de 72° graad noorderbreedte;
- westwaarts, de 15° lengtegraad vanaf de meridiaan van Parijs;

— oostwaarts, de 44° lengtegraad vanaf de meridiaan van Parijs.

Art. 233

Bij de betekening ingevolge artikel 229 kan de verzekerde of abandonnement doen met aanmaning aan de verzekeraar om de verzekeringssom te betalen binnen de termijn in de overeenkomst gesteld, of zich het recht voorbehouden om abandonnement te doen binnen de termijnen in de wet gesteld.

Art. 234

Bij het doen van abandonnement is de verzekerde gehouden de verzekeringen op te geven die hij op de verzekerde zaken heeft gesloten of doen sluiten, evenals die waar toe hij last heeft gegeven, en die waarvan hij weet dat zij door anderen op dezelfde zaken zijn gesloten, bij gebreke waarvan de termijn van betaling, die moet ingaan op de dag van het abandonnement, opgeschort wordt tot de dag dat hij gemelde opgave zal hebben laten doen, zonder dat daaruit enige verlenging volgt van de termijn bepaald om de rechtsvordering tot abandonnement in te stellen.

Art. 235

In geval van bedrieglijke opgave is de verzekerde verstoken van de voordelen der verzekering.

Art. 236

Indien de tijd van de betaling niet vastgesteld is bij de overeenkomst, moet de verzekeraar de verzekeringssom betalen binnen drie maanden na de betekening van het abandonnement.

Art. 237

De stukken tot bewijs van inlading en verlies moeten aan de verzekeraar worden betekend voordat tegen hem een vordering tot betaling van de verzekerde bedragen kan worden ingesteld.

Art. 238

De verzekeraar wordt toegelaten tot het tegenbewijs van de feiten die in de bewijsstukken opgetekend zijn.

Door die toelating wordt de veroordeling van de verzekeraar tot voorlopige uitkering van de verzekeringssom niet opgeschort, mits de verzekerde borg stelt.

De verbintenis van de borg vervalt na twee volle jaren, indien er geen rechtsvordering is ingesteld.

Art. 239

Is het abandonnement betekend en aangenomen of bij vonnis geldig verklaard, dan behoren de verzekerde zaken aan de verzekeraar te rekenen van de dag van het abandonnement.

De verzekeraar kan de terugkeer van het schip niet voorwenden om zich te onttrekken aan de betaling van de verzekeringssom.

Art. 240

De verzekeraar van de verwachte winst kan, in geval van abandonnement, niets uit de zaak vorderen van degene die ze heeft laten verzekeren.

Art. 241

In geval van abandonnement van de vracht heeft de vrachtverzekeraar recht op de vracht voor het deel van de lading dat geborgen of in de aanleg havens ontscheept is en op het ten tijde van het schadegeval verschuldigde passagiegeld, zelfs al is het voor of tijdens de reis betaald, onverminderd de rechten van de bodemerijgevers, het recht van de matrozen op loon en repatriëring en de kosten en uitgaven gedurende de reis.

Art. 242

In hetzelfde geval kan de vrachtverzekeraar het loon van de bemanning en alle andere in de verzekering begrepen uitgaven waarvan de verzekerde door de gebeurtenis bevrijd is, van de verzekeringssom aftrekken.

Voor het afgetrokken bedrag wordt de premie volledig terugbetaald.

Art. 243

In geval van neming door kapers of vijanden of van aanhouding op last van hogerhand, is de verzekerde gehouden daarvan aan de verzekeraar betekening te doen binnen drie dagen na de ontvangst van de tijding.

Het abandonnement van de verzekerde zaken kan eerst gedaan worden :

— na verloop van zes maanden te rekenen van de betekening, wanneer de neming of de aanhouding heeft plaatsgehad in een Europese zee of in een zee die Europa van Azië of van Afrika scheidt;

— na verloop van een jaar, wanneer de neming of de aanhouding in een verder gelegen gebied heeft plaatsgehad.

Ingeval de genomen of aangehouden goederen aan bederf onderhevig zijn, worden de voormelde termijnen verkort tot anderhalve maand in het eerste geval en tot drie maanden in het tweede geval.

Is de verzekerde zaak tot goede prijs verklaard of is zij verbeurdverklaard vóór het verstrijken van die termijnen, dan kan abandonnement worden gedaan door betekening van de tijding daarvan aan de verzekeraars.

Art. 244

Gedurende de termijnen in het vorige artikel bepaald, zijn de verzekerden verplicht alles te doen wat in hun vermogen ligt om de genomen of aangehouden zaken terug te krijgen of te doen vrijgeven.

Hunnerzijds kunnen ook de verzekeraars daartoe het nodige doen, samen met de verzekerden of afzonderlijk.

Art. 245

Abandonnement wegens onzeewaardigheid kan niet worden gedaan wanneer het mogelijk is het gestrande schip weer vlot te maken, te herstellen en in staat te brengen om zijn reis naar de plaats van bestemming te vervolgen.

In dat geval behoudt de verzekerde zijn verhaal op de verzekeraars voor de kosten en averij door de stranding veroorzaakt.

Art. 246

Wanneer het schip onzeewaardig is verklaard, is degene die de lading heeft laten verzekeren, gehouden daarvan kennis te geven binnen drie dagen na ontvangst van de tijding.

Art. 247

De kapitein is in dat geval verplicht al het mogelijke te doen om een ander schip te vinden ten einde de goederen naar de plaats van bestemming te brengen.

Art. 248

De goederen die in het geval van het vorige artikel in een ander schip zijn geladen, blijven voor risico van de verzekeraar, totdat zij aangekomen en uitgeladen zijn.

Art. 249

De verzekeraar is bovendien aansprakelijk voor de averij, de kosten van lossing, opslag en herlading, de meerdere vracht en alle andere kosten die gemaakt zijn om de goederen te bergen.

Art. 250

Wanneer de kapitein binnen de bij artikel 243 voorgescreven termijnen geen ander schip heeft kunnen vinden om de goederen weer in te laden en naar de plaats van bestemming te brengen, kan de verzekerde abandonnement doen.

TITEL VII

Aanvaring

Art. 251

[Wanneer de aanvaring is toe te schrijven aan toeval, wanneer zij veroorzaakt is door overmacht, of wanneer twijfel rijst omtrent de oorzaken van de aanvaring, wordt de schade gedragen door hen die ze hebben geleden.

Deze bepaling is ook toepasselijk ingeval de schepen of een daarvan tijdens het ongeval voor anker liggen.

Indien de aanvaring is veroorzaakt door de schuld van een der schepen, komt de vergoeding van de schade ten laste van het schip dat de fout heeft begaan.

In geval van wederzijdse schuld is de aansprakelijkheid van elk der schepen evenredig aan het gewicht van de wederzijdse begane fouten; wanneer evenwel die verhouding uit de omstandigheden niet kan worden afgeleid of wanneer de fouten tegen elkander schijnen op te wegen, wordt de aansprakelijkheid gelijkelijk gedeeld.

De schade toegebracht, hetzij aan schepen, hetzij aan hun ladingen, hetzij aan bagage of andere goederen van de bemanningen, reizigers of andere personen die zich aan boord bevinden, wordt in bovengemelde verhouding gedragen door de schuldige schepen, zonder hoofdelijkheid ten aanzien van derden.

De schuldige schepen zijn hoofdelijk aansprakelijk ten aanzien van derden voor schade veroorzaakt door dood of verwonding, behoudens recht van verhaal voor het schip dat een groter deel betaald heeft dan het overeenkomstig het vierde lid van dit artikel dragen moet.

De in de voorgaande bepalingen vastgestelde aansprakelijkheid blijft bestaan ingeval de aanvaring is veroorzaakt door de schuld van een loods, ook al is het gebruik van een loods verplicht.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 12 augustus 1911.

Art. 252

[De rechtsvordering tot vergoeding van schade ten gevolge van aanvaring geleden is niet afhankelijk van enig protest of enige andere bijzondere formaliteit.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 12 augustus 1911.

Art. 253

De vordering op het aanvarend schip wordt ingesteld tegen de kapitein of de eigenaars.

De kapitein is niet persoonlijk aansprakelijk, tenzij er zijnerzijds schuld of nalatigheid aanwezig is.

Art. 254

[De kapitein of de eigenaar van het aangevaren schip kan optreden voor rekening van de bemanning, van de derden-afzenders, van de reizigers en van alle andere partijen die door de aanvaring schade hebben geleden.

De rechtsvordering door de kapitein of de eigenaar ingesteld wegens schade aan het schip, houdt het recht van de andere belanghebbenden in stand.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 12 augustus 1911.

Art. 255

[Na een aanvaring is de kapitein van elk der in aanvaring gekomen schepen gehouden om aan het andere schip, zijn bemanning en reizigers hulp te verlenen, voor zover hij zulks kan doen zonder ernstig gevaar voor zijn eigen schip, bemanning en reizigers.

Hij is, binnen de grenzen van het mogelijke, eveneens gehouden om aan het andere schip de naam en de thuishaven van zijn schip kenbaar te maken, alsmede de plaats waar het vandaan komt en die waar het heen gaat.]

[...]

Ingevoegd bij artikel 2 van de wet van 12 augustus 1911; het derde, het vierde en het vijfde lid daarna opgeheven bij artikel 88 van de wet van 5 juni 1928.

Art. 256

[De bepalingen van deze titel zijn mede van toepassing op de vergoeding van de schade die een schip, hetzij door het uitvoeren of nalaten van een maneuver, hetzij door het niet nakomen van de reglementen, heeft toegebracht aan een ander schip of aan de zich aan boord bevindende zaken of personen, ook al heeft er geen aanvaring plaatsgehad.]

Ingevoegd bij artikel 2 van de wet van 12 augustus 1911.

TITEL VIII

Hulp en berging

Deze titel (arti. 257-265) is ingevoegd bij art. 3 van de wet van 12 augustus 1911

Art. 257

Iedere daad van hulp of berging, die met gunstige uitslag is bekroond, geeft recht op een billijk loon.

Geen loon is verschuldigd als de verleende hulp zonder gunstige uitslag is gebleven.

In geen geval mag de te betalen som de waarde van de geredde zaken overtreffen.

Art. 258

Personen die aan de hulpverlening hebben deelgenomen ondanks het uitdrukkelijk en redelijk verbod van de zijde van het geholpen schip, hebben geen recht op enig loon.

Art. 259

Het slepende schip heeft geen recht op loon voor hulp of berging van het gesleepte schip of zijn lading, dan wanneer het buitengewone diensten heeft bewezen die niet kunnen worden beschouwd als uitvoering van de sleepovereenkomst.

Art. 260

Ook dan wanneer hulp of berging heeft plaatsgehad tussen schepen die aan dezelfde eigenaar toebehoren, is loon verschuldigd.

Art. 261

Het bedrag van het loon wordt vastgesteld door de overeenkomst der partijen en, bij gebreke daarvan, door de rechter.

Hetzelfde geldt van de verhouding waarin het loon tussen de helpers moet worden verdeeld en van de verdeling tussen de eigenaars, de kapiteins en de andere personen in dienst van de schepen die aan de hulpverlening hebben deelgenomen.

Art. 262

Elke overeenkomst betreffende hulp en berging aangaan tijdens en onder de invloed van het gevaar, kan ten verzoeken van een der partijen door de rechter worden vernietigd of gewijzigd, wanneer deze van oordeel is dat de overeengekomen voorwaarden niet billijk zijn.

In alle gevallen waarin bewezen is dat de toestemming van een der partijen door bedrog of verzwijging waardeloos is gemaakt of waarin het loon in buitengewone mate naar de ene of de andere kant buiten verhouding staat tot de bewezen dienst, kan ten verzoeken van de belanghebbende partij de overeenkomst door de rechter worden vernietigd of gewijzigd.

Art. 263

De rechter stelt het loon vast naar omstandigheden, daarbij tot grondslag nemende :

a) in de eerste plaats de verkregen uitslag, de moeite en de verdienste van hen die de hulp hebben verleend, het gevaar waarin het geholpen schip, zijn reizigers, bemanning en lading, de helpers en het helpende schip hebben verkeerdt, de gebruikte tijd, de gemaakte kosten en de geleden schade, alsmede het risico van aansprakelijkheid en andere risico's door de helpers gelopen, de waarde van het door hen aan gevaar blootgestelde materieel, waarbij in voorkomend geval rekening moet worden gehouden met de bijzondere uitrusting van het helpende schip;

b) in de tweede plaats de waarde van de geredde zaken. Dezelfde bepalingen zijn van toepassing op de verdeling waarvan sprake is in artikel 261, tweede lid.

De rechter kan het loon van de helpers verminderen of het hun ontfangen, wanneer blijkt dat zij door hun schuld de berging of hulp hebben nodig gemaakt, of dat zij zich hebben schuldig gemaakt aan diefstal, heling of andere bedrieglijke handelingen.

Art. 264

Geen loon is verschuldigd door geredde personen.

Zij die mensenslevens hebben gered ter gelegenheid van de ramp die tot berging of hulp aanleiding heeft gegeven, zijn gerechtigd tot een billijk deel van het loon dat aan de bergers van schip, lading en toebehoren wordt toegekend.

Art. 265

Iedere kapitein is gehouden, voor zover hij zulks kan doen zonder ernstig gevaar voor zijn schip, bemanning en reizigers, hulp te verlenen aan een ieder, zij het een vijand, die hij in zee aantreft in levensgevaar.

[...]

Het tweede lid opgeheven bij art. 88 van de wet van 5 juni 1928

TITEL IX

Middelen van niet-ontvankelijkheid en verjaring

Deze titel (artt. 266-270) is aldus vernummerd bij art. 6 van de wet van 12 augustus 1911.

Art. 266

[Tenzij aan de vervoerder of zijn vertegenwoordiger in de loshaven, voor of op het ogenblik van het weghalen van de goederen en van hun overgifte aan de krachtens de vervoerovereenkomst op de aflevering recht hebbende persoon, schriftelijk kennis is gegeven van het verlies of de schade en van de algemene aard van dat verlies of die beschadiging, geldt de bedoelde weghaling, tot bewijs van het tegendeel, als vermoeden dat de goederen door de vervoerder werden afgeleverd zoals zij in het cognossement zijn omschreven.

Is het verlies of de beschadiging niet uiterlijk zichtbaar, dan moet de kennisgeving binnen drie dagen na de aflevering geschieden.

In elk geval zijn de vervoerder en het schip van alle aansprakelijkheid wegens verlies of schade ontheven, tenzij een rechtsvordering wordt ingesteld binnen een jaar nadat de goederen zijn of behoorden te zijn afgeleverd.]

Aldus vervangen bij art. 3 van de wet van 28 november 1928 (III).

Art. 267

Het voorbehoud waarvan sprake is in het vorige artikel, is overbodig, als de staat van de vervoerde zaken op het ogenblik van de inontvangstneming gezamenlijk is vastgesteld, hetzij door partijen, hetzij door deskundigen.

De voorzitter van de rechtbank van koophandel van de loshaven is bevoegd op gewoon verzoekschrift een of drie deskundigen aan te wijzen, met opdracht de staat van de vervoerde goederen vast te stellen, alsmede de oorzaken en het bedrag van de schade te bepalen.

De tegenpartij wordt voor het deskundigenonderzoek opgeroepen bij aangetekende brief.

De beschikking kan bevelen dat de goederen in bewaring worden gegeven of onder sekwester gesteld, alsook dat zij naar een openbare of particuliere opslagplaats zullen worden gebracht.

Zij kan de verkoop van de goederen ten belope van de verschuldigde vracht bevelen.

Verzet tegen de beschikking wordt gebracht voor de rechtbank van koophandel; het moet worden gedaan uiterlijk de tweede dag na die waarop van de beschikking bericht is ontvangen, zon- en feestdagen niet meegerekend.

[...]

Het zevende lid opgeheven bij art. 4 van de wet van 28 november 1928 (III).

Art. 268

In geval van gemene averij is de houder van een cognossement, aan wie de kapitein de goederen heeft afgeleverd zonder voorbehoud, niet verplicht bij te dragen in de omslag, indien hij bewijst dat hij houder van het cognossement was voor rekening van een derde en dat hij de goederen niet meer in zijn bezit heeft. In zodanig geval kan de

kapitein rechtstreeks optreden tegen hem die eigenaar van de goederen was op het ogenblik van de aflevering, doch hij is aansprakelijk tegenover de massa ten belope van hetgeen in de omslag voor deze goederen is verschuldigd.

Art. 269

[Alle rechtsvorderingen, ontstaan uit een bodemerijcontract, uit een charterpartij of, onder voorbehoud van het bepaalde in artikel 266, uit een cognossement, verjaren door verloop van drie jaar, ingaande :]

1° de dag dat de schuldvordering opeisbaar wordt, indien het een bodemerijcontract betreft;

2° de dag dat de reis eindigt, indien het een charterpartij of een cognossement betreft.

Aldus gewijzigd bij art. 5 van de wet van 28 november 1928 (III).

Art. 270

[Voorts verjaren :

— de rechtsvorderingen tot vergoeding van schade door aanvaring, twee jaar na het voorval; voor het instellen van de verhaalsvorderingen door het voorlaatste lid van artikel 251 toegelaten, is de termijn een jaar; deze verjaring begint eerst te lopen vanaf de dag van de betaling;

— de rechtsvorderingen tot betaling van hulp- of bergloon, twee jaar na de dag waarop de hulp- of bergingswerkzaamheden zijn geëindigd;]

— de rechtsvorderingen wegens gemene averij, een jaar na de dag van het voorval;

— de rechtsvorderingen tot betaling van vracht en van loon van de officieren, matrozen en andere schepelingen, een jaar na het eindigen van de reis;

— de rechtsvorderingen wegens voeding aan de matrozen verstrekt op last van de kapitein, een jaar na de levering;

— de rechtsvorderingen wegens het leveren van zaken die noodzakelijk zijn voor de uitrusting en de bevoorrading van het schip, een jaar na de levering;

— de rechtsvorderingen wegens loon van werklieden en wegens gedaan werk, een jaar na de oplevering van het werk;

— de rechtsvorderingen tot aflevering van goederen, een jaar na de aankomst van het schip.

Aldus gewijzigd bij art. 4 van de wet van 12 augustus 1911.

TITEL X

Binnenschepen

Deze titel (artt. 271-279) is aldus vernummerd bij art. 6 van de wet van 12 augustus 1911.

Art. 271

Voor de toepassing van deze wet worden als binnenschepen beschouwd de vaartuigen, gewoonlijk gebruikt of bestemd voor de vaart in de territoriale wateren ten behoeve van personen- of goederenvervoer, visserij, sleepvaart, baggerwerk of enige andere winstgevendende scheepvaartverrichting.

Voor de toepassing van deze wet worden met binnenschepen gelijkgesteld alle vaartuigen van minder dan 27 ton die gewoonlijk ter zee worden gebruikt voor soortgelijke verrichtingen.

Art. 272

[Onverminderd de bepalingen van artikel 272bis, is titel I, met uitzondering van de artikelen 1, 3 tot 7bis en 23, § 1, 5°, mede van toepassing op de binnenvaart.]

Aldus vervangen bij art. 11 van de wet van 2 april 1965.

[Art. 272bis

§ 1. Elk binnenschip of daarmee gelijkgesteld vaartuig, gebouwd of in aanbouw, kan worden teboekgesteld op verzoek van belanghebbenden.

§ 2. Teboekstelling geschiedt op aangifte door belanghebbenden aan de bewaarder der scheepshypotheeken te Antwerpen, in de vorm voorgeschreven in artikel 4, §§ 1 tot 4.

§ 3. Artikel 4, §§ 5 en 6, en artikel 5, eerste lid, zijn mede van toepassing op de niet verplichte teboekstelling van binnenschepen en daarmee gelijkgestelde vaartuigen.

§ 4. De teboekstelling van een binnenschip of een daarmee gelijkgesteld vaartuig kan door de bewaarder der scheepshypotheeken worden doorgehaald, hetzij van ambtswege, hetzij op verzoek van belanghebbenden. Deze doorhaling is evenwel onderworpen aan de voorwaarden, gesteld in artikel 6, § 1, tweede lid, en §§ 2 en 3.

Ingevoegd bij art. 12 van de wet van 2 april 1965.

Art. 273

[De bepalingen van hoofdstuk I van titel II, met uitsluiting van het laatste lid van § 2 van artikel 46, van § 2 van artikel 48 en van artikel 50, alsmede de artikelen 58 en 67 van hoofdstuk II zijn mede van toepassing op de binnenvaart.

Ten aanzien van de binnenschepen is de bij artikel 46 bedoelde aansprakelijkheid, voor de schuldvorderingen bepaald bij de n° 1, 2, 3, 4 en 5 van § 2 van genoemd artikel, beperkt tot een totaal van 100 belga's per metrieke ton laadvermogen of waterverplaatsing, naargelang het gaat om schepen die al dan niet bestemd zijn voor goederenvervoer :

a) voor schepen bestemd voor goederenvervoer wordt de tonnenmaat berekend volgens de regels bepaald bij artikel 68 van het algemeen politie- en scheepvaartreglement op de door de Staat beheerde waterwegen, zoals het is gewijzigd bij koninklijk besluit van 19 september 1927, doch met uitsluiting van het negende lid van dat artikel betreffende sommige motorboten, met dien verstande dat de lijn van de grootste toegelaten diepgang eenvormig vastgesteld wordt op de hoogte van de lijn van het minimumvrijboord opgelegd bij het politie- en scheepvaartreglement op de bevaarbare waterwegen;

b) voor schepen niet bestemd voor goederenvervoer, wordt de waterverplaatsing bepaald volgens de regels die voor deze schepen bij genoemd artikel 68 gesteld zijn, met dien verstande dat de waterverplaatsing berekend wordt met inachtneming van het vlak van de grootste toegelaten diepgang.

De bepalingen van artikel 48, § 2, worden ten aanzien van de binnenschepen vervangen als volgt : De vracht bedoeld bij artikel 46, § 2, met inbegrip van het passage-

geld, wordt onveranderlijk bepaald op 5 % van de waarde van het schip bij het begin van de reis. Dit bedrag is ook dan verschuldigd wanneer met het schip geen vracht vervoerd is.]

Aldus vervangen bij art. 2 van de wet van 28 november 1928 (I).

Art. 274

[...]

[De artikelen [...] 89 en 90 betreffende het cognossement zijn van overeenkomstige toepassing.]

Het eerste, het tweede en het derde lid opgeheven bij art. 61 van de wet van 5 mei 1936, het vierde lid vervangen bij art. 6 van de wet van 28 november 1928 (III) en daarna aldus gewijzigd bij art. 61 van de wet van 5 mei 1936.

Art. 275

Hoofdstuk III van titel III betreffende averij en averijregeling, behalve artikel 154, is mede van toepassing op de binnenschepen.

Art. 276

De binnenvaartverzekering kan omvatten :

- het casco en de kiel van het schip;
- het tuig en de takelage;
- de uitrusting en de mondvoorraad;
- de vracht;
- het passagegeld;
- de ingeladen goederen;
- de uit de goederen verwacht winst;
- het loon van de bemanning;
- de winst op de bevrachting;
- het makelaarsloon en het commissieloon op aankoop, verkoop en consignatie;
- de geldsommen voor en tijdens de reis besteed ten behoeve van het schip en van de verzending van de goederen;
- in het algemeen, alle op geld waardeerbare zaken of waarden die aan scheepvaartrisico onderhevig zijn, onverminderd de bepalingen van boek I die betrekking hebben op de levensverzekering.

Art. 277

De bepalingen van titel VI zijn van overeenkomstige toepassing op de binnenvaartverzekering.

Art. 278

[Titel VII betreffende de aanvaring, titel VIII betreffende de hulp en berging, de leden 1, 2, 3 en 4 van artikel 270, zijn van overeenkomstige toepassing.]

Aldus vervangen bij art. 5 van de wet van 12 augustus 1911.

Art. 279

[...]

Opgeheven bij art. 5 van de wet van 28 november 1928 (II).

WET VAN 5 MEI 1936 OP DE BINNENBEVRACHTING

Artikel 1

Elke overeenkomst die ten doel heeft een binnenschip te gebruiken voor vervoer of opslag van goederen, valt onder deze wet, voor zover niet anders bedongen is.

Art. 2

De overeenkomst tot bevrachting van een binnenschip wordt bewezen door de in handelszaken toegelaten midde-len.

Art. 3

Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder bevrachter, degene die als tussenpersoon optreedt voor het sluiten van een bevrachtingsovereenkomst; onder afzender, degene die het schip laadt in de afvaarthaven; onder geadresseerde, degene aan wie de goederen op de plaats van bestemming moeten worden afgeleverd; onder schipper, de schipper-eigenaar of de zetschipper.

Art. 4

De huurprijs van een binnenschip wordt vracht genoemd. Deze wordt vastgesteld bij overeenkomst van partijen.

Het schip kan met het oog op vervoer bevracht worden in zijn geheel of voor het inladen van een bepaalde hoeveelheid goederen, voor een reis of voor een bepaalde tijd.

Het schip kan ook bevracht worden voor liggen of als drijvend magazijn.

Art. 5

De bevrachter heeft recht op een provisie die, indien hieromtrent niets overeengekomen is, gelijk is aan 5 ten honderd van de vracht. Zij mag in geen geval 10 ten honderd van de vracht te boven gaan.

De provisie is verschuldigd door de schipper. Zij is opeisbaar vanaf het ogenblik dat het cognossement, overeenkomstig artikel 14, aan de schipper ter ondertekening is voorgelegd.

Betaling van de provisie op dat ogenblik geldt als afrekening, en de partijen zijn niet ontvankelijk om de herziening ervan te vragen, ongeacht het bedrag van de vracht dat aan de schipper werkelijk betaald wordt op het einde van de reis.

De bevrachter die een provisie van meer dan 10 ten honderd van de vracht geëist heeft, verbeurt alle recht op provisie en moet de ontvangen bedragen terugbetalen.

Art. 6

De schipper moet op eigen kosten het vaartuig op de plaats brengen die voor het laden of het lossen aangewezen is, ongeacht de wijze van bevrachting.

Indien hij meent dat de aangewezen plaats niet geschikt is of gevaar oplevert voor averij aan het schip, kan hij weigeren erheen te varen, tenzij de afzender of de geadres-

seerde zich schriftelijk verbindt de aansprakelijkheid op zich te nemen voor de schade die het schip mocht overkomen ten gevolge van de aan die plaats verbonden risico's.

Indien de gevaren van de plaats niet zichtbaar zijn, is de afzender of de geadresseerde die de schipper beveelt aldaar zijn schip te leggen, van rechtswege aansprakelijk voor de aan die plaats verbonden risico's.

Art. 7

Indien de overeenkomst slechts één laad- of één losplaats bepaalt, moet de schipper, niettemin, desgevraagd, in de ladingshaven laden en in de bestemmingshaven lossen op de verschillende plaatsen die onderscheidelijk door de afzender en de geadresseerde worden aangewezen. Het daartoe nodige verhalen geschiedt op verzoek en op kosten van de afzender of van de geadresseerde.

Indien de overeenkomst bepaalt dat het schip op meer dan een plaats of langsij van meer dan een schip moet worden geladen of gelost, moet de schipper zich op eigen kosten eenmaal naar elk van de aangewezen plaatsen of langsij van elk schip begeven, terwijl het verdere verhalen voor rekening is van de afzender of van de geadresseerde.

Art. 8

Het laden, stuwen en lossen geschiedt onder toezicht van de schipper, door de zorg en op kosten van de afzender of van de geadresseerde.

De schipper is gehouden de bedoelde werkzaamheden te vergemakkelijken met alle hem ten dienste staande midde-len, maar hij is niet verplicht het hijstuig van het schip kosteloos ter beschikking te stellen.

Art. 9

Bij het einde van de inlading wordt een bewijsschrift voor het geheel van de ingeladen hoeveelheden opgemaakt. Dat bewijsschrift wordt cognossement genoemd.

Het cognossement wordt door de afzender gereedgemaakt en door de schipper ondertekend; het vermeldt de naam en de woonplaats van de afzender, de naam en de woonplaats van de geadresseerde, de naam van de schipper, de naam van het schip, de plaats van afvaart en van bestemming, het bedrag van de door de geadresseerde te betalen vracht, de aard en de hoeveelheid van de te vervoeren goederen, de merken en nummers van de colli's.

Het cognossement moet gedagtekend zijn. Het kan aan order zijn, aan toonder of op naam. Het wordt opgemaakt in verscheidene door de schipper ondertekende originelen en vermeldt het aantal afgegeven exemplaren. Een exemplaar wordt aan de schipper overhandigd.

De vermeldingen in het cognossement gelden als bewijs tussen alle bij de lading belang hebbende partijen en tussen hen en de verzekeraars.

Bij het einde van de lossing kan de schipper eisen dat de geadresseerde hem kwijting geeft voor de geloste hoeveelheden.

Bovendien kan de afzender voorlopige ontvangstbewijzen vorderen naarmate het inladen geschiedt, en de schipper van de geadresseerde naarmate het uitladen geschiedt.

Art. 10

Indien geladen of gelost wordt met een enkele ploeg of met opeenvolgende ploegen, moet de schipper het aantal ingeladen of geloste colli's controleren. Doet hij dit niet, dan hebben de afzender en de geadresseerde het recht de door hun onderscheiden vertegenwoordigers opgetekende hoeveelheden te vermelden, de eerste in de ontvangbewijzen en het cognossement, de tweede in de ontvangbewijzen en de kwijting.

Indien met verscheidene ploegen tegelijk geladen wordt, is de schipper niet verplicht ontvangbewijzen af te geven en heeft hij het recht te eisen dat in het cognossement de vermelding « aantal onbekend » wordt opgenomen.

Indien na de lossing het schip leeg moet worden gemeten, moet zulks op de dag van de lossing geschieden; zo niet, dan wordt artikel 18 toegepast vanaf de volgende dag.

Art. 11

Voor stortgoederen geschieden de vaststellingen door beëdigde wegers of meters; zijn er in de haven geen beëdigde wegers of meters, dan geschieden de vaststellingen door wegers of meters, aangewezen door de partijen.

Er worden gewicht- of meetbiljetten opgemaakt naar mate van het laden en aan iedere partij overhandigd.

Art. 12

De gegevens vastgesteld overeenkomstig het voorgaande artikel dienen tot grondslag voor het opmaken van het cognossement en van de kwijting.

Indien partijen het niet eens zijn over het ingeladen gewicht, wordt van hun onenigheid melding gemaakt in het cognossement. In dat geval moet het schip ter beschikking en onder toezicht van de afzender blijven gedurende ten hoogste vierentwintig uren. Partijen kunnen overeenkomen om een begeleider aan te wijzen, die met het schip zal meevaren tot de plaats van bestemming. De afzender kan ook evenzeer als de schipper het schip doen loden en, in bijzijn van de andere partij, de diepgangsmarken van het schip doen opnemen, daarbij rekening houdende met het water in de pompkasten. De daaraan verbonden kosten worden door de verliezende partij gedragen.

In die gevallen wordt de vracht berekend volgens de opgenomen diepgangsmarken ter bestemmingsplaats.

Indien de loodjes ongeschonden blijken en de opneming van de diepgangsmarken ter bestemmingsplaats, met inachtneming van het verschil in dichtheid van het water, overeenkomt met die op de plaats van de afvaart, kan de schipper niet aansprakelijk gesteld worden voor het manco dat zou blijken uit het verschil tussen de hoeveelheden, door de wegers of meters bevonden bij de afvaart en bij de aankomst.

Indien er geen lading en geen opneming van de diepgangsmarken heeft plaatsgehad, mag de schipper in het cognossement de vermelding « gewicht onbekend » aanbrengen en wordt vracht betaald naar het gewicht, door de afzender in het cognossement aangegeven.

Dezelfde regels gelden ingeval het schip met behulp van elevators geladen wordt.

De schipper is niet gehouden de cijfers, uitsluitend met automatische weegtoestellen verkregen, als juist te erkennen, tenzij in de bevrachtingsovereenkomst anders is bedongen.

Art. 13

Inzake het toegestane reisverlies worden zo nodig bijzondere bepalingen in de bevrachtingsovereenkomst opgenomen.

Deze bepalingen houden rekening met de aard van de goederen, de wijze van inladen, de omstandigheden van de reis en de gebruiken van de laadplaats.

Bij ontstentenis van bepalingen in de bevrachtingsovereenkomst wordt het reisverlies vastgesteld volgens de gebruiken van de losplaats.

Binnen de grenzen, aangeduid in artikel 32, is de schipper aansprakelijk voor het manco, en de waarde hiervan mag, onder aftrek van eventueel reisverlies, afgehouden worden van de vracht, tegen de prijs die de afzender aan de geadresseerde op de factuur gerekend heeft.

Art. 14

Het cognossement moet de schipper ter ondertekening voorgelegd worden uiterlijk vierentwintig uren na afloop van de inlading, zondagen en wettelijke feestdagen niet inbegrepen. Wordt het cognossement hem binnen die termijn niet ter ondertekening voorgelegd, dan kan de schipper overliggeld eisen vanaf de dag waarop hij tegen die vertraging opkomt door ingebrekestelling, maar hij mag de reis niet aanvaarden alvorens het cognossement getekend te hebben.

Is de ligtijd reeds overschreden, dan is overliggeld verschuldigd totdat het cognossement de schipper ter ondertekening is voorgelegd.

Indien de schipper verzuimt het cognossement te tekenen of de in artikel 5 bepaalde bevrachtingsprovisie te betalen binnen vierentwintig uren na het tijdstip waarop het cognossement hem ter ondertekening is voorgelegd, is hij een vergoeding verschuldigd ten bedrage van het overliggeld voor elke dag vertraging vanaf de dag waarop hem een ingebrekestelling is gezonden.

Art. 15

De schipper kan bij de ondertekening van het cognossement eisen dat hem eenderde van de vracht vooruit wordt betaald.

De schipper moet het cognossement tekenen, onverschillig welke vracht daarin vermeld is, met dien verstande dat hij het verschil tussen de overeengekomen vracht en de in het cognossement vermelde vracht vooruit kan doen betalen door de bevrachter of het bij wijze van voorschot met hem kan verrekenen; in beide gevallen zonder provisie of rente.

Behalve wanneer is overeengekomen de laad- en lostijden samen te tellen, kan de schipper bij de ondertekening van het cognossement ook betaling eisen voor de overligdagen in de laadhaven. Worden de bedragen betwist, dan kan de schipper storting van een borgsom of opneming van een bijzondere verklaring in het cognossement eisen.

Art. 16

Laden en lossen mag zowel bij nacht als overdag geschieden, alsmede op zondagen en wettelijke feestdagen.

Het laden en lossen bij nacht of op een zondag of een wettelijke feestdag geeft recht op vergoedingen of compen-

saties, te bepalen bij een koninklijk besluit, dat tevens de duur van de nacht zal vaststellen.

Art. 17

De termijn, aan de afzender of aan de geadresseerde toegestaan om te laden of te lossen, wordt lichtijd genoemd.

Hij wordt door de partijen in de bevrachtingsovereenkomst bedongen. Bij gebreke daarvan wordt hij bepaald overeenkomstig een door de Koning vastgestelde tabel, waarbij als grondslag genomen worden de te laden of te lossen hoeveelheden, ongeacht de tonnenmaat van het schip.

Art. 18

Indien de afzender of de geadresseerde niet laadt of lost binnen de termijn in het vorige artikel bedoeld, is aan de schipper een vergoeding verschuldigd, die overliggeld wordt genoemd.

Het overliggeld wordt bepaald in de bevrachtingsovereenkomst.

Bij gebreke van zodanige bepaling wordt het overliggeld berekend volgens het tarief bij koninklijk besluit vastgelegd. Ongeacht de geladen of geloste hoeveelheden wordt het overliggeld berekend op de grondslag van het maximumlaadvermogen van het schip bij de grootste diepgang die toegelaten is bij artikel 1 van het algemeen politie- en scheepvaartreglement, zoals dat vermogen blijkt uit de meetbrief.

Art. 19

De lichtijd gaat in op de dag na de aankomst van het schip op de plaats die is aangewezen :

- a) in de bevrachtingsovereenkomst voor het laden;
- b) in het cognossement voor het lossen.

Indien evenwel met het laden of lossen begonnen wordt op de dag van de aankomst, gaat de lichtijd op die dag in.

Art. 20

De aankomst van het schip op de plaats die voor het laden in de bevrachtingsovereenkomst of voor het lossen in het cognossement is aangewezen, wordt op verzoek van de schipper vastgesteld door degene die de verplichting heeft het schip te doen laden of lossen. Deze geeft onmiddellijk een geschreven bewijs van die vaststelling af; doet hij dat niet, of is hij afwezig, dan meldt de schipper hem schriftelijk of telegrafisch de datum waarop het schip ter bestemming is aangekomen.

Art. 21

De zondagen en wettelijke feestdagen waarop niet wordt geladen of gelost, worden in de lichtijd niet meegerekend.

Art. 22

Het overliggeld is van rechtswege verschuldigd na afloop van de lichtijd, zonder dat daarvan kennis hoeft te worden gegeven.

Art. 23

De overligdagen lopen door en worden berekend met volle dagen tot op het einde van de lading of de lossing, met inbegrip van zon- en feestdagen.

Art. 24

Indien er verscheidene afzenders of geadresseerden zijn, wordt de lichtijd voor elk van hen afzonderlijk berekend op de grondslag van de hoeveelheden die moeten worden geladen of gelost.

De schipper bepaalt, al naar de stuwing, de volgorde bij het laden en lossen en geeft er schriftelijk bericht van op het ogenblik dat hij zijn aankomst doet vaststellen ter uitvoering van artikel 20.

Voor degene die het eerst moet laden of lossen, begint de lichtijd volgens de regel van artikel 19, en voor elk der volgende afzenders of geadresseerden bij het verstrijken van de termijn die aan de vorige toegestaan werd, of ingeval deze niet binnen de bepaalde termijn met het laden of lossen van zijn goederen gereedkomt, op het ogenblik waarop hij daarmee klaar is.

Afzenders of geadresseerden die de termijn overschrijden waarop zij recht hebben, zijn deswege overliggeld verschuldigd zonder hoofdelijk verbonden te zijn.

Art. 25

In de laadhaven is het overliggeld verschuldigd door degene voor wiens rekening het schip bevracht wordt, in de bestemmingshaven door degene die het cognossement aanbiedt om de lading in ontvangst te nemen.

Art. 26

Na verloop van een overlichtijd van gelijke duur als de lichtijd, en in elk geval na vijftien dagen, kan de schipper in de laadhaven of in de bestemmingshaven extra-overliggeld eisen. Het is pas verschuldigd vanaf de dag na die waarop de schipper aan de betrokkene daartoe een ingebrekestelling heeft gericht. Het is gelijk aan het overliggeld, verhoogd met 50 ten honderd.

Na de vijftiende extra-overligdag kan de schipper in de laadhaven de overeenkomst verbreken, zonder opzegging indien er nog niets geladen is, en in de bestemmingshaven de lading op eigen gezag lossen op kosten en voor risico van de goederen. Hij kan aanspraak maken op de in artikel 27 bepaalde vergoeding indien hij in de laadhaven ligt, of op de vracht indien hij in de bestemmingshaven ligt, alsmede op het overliggeld en extra-overliggeld, onverminderd zijn recht om de in artikel 58 vermelde maatregelen te doen treffen.

Art. 27

Wanneer de afzender de in de bevrachtingsovereenkomst vermelde hoeveelheid goederen niet heeft ingeladen, heeft de schipper niettemin recht op de gehele vracht voor de volle lading waarvoor het schip werd bevracht. Hij kan eisen dat de afzender vóór de afvaart de vracht voor de niet ingeladen hoeveelheden betaalt, of dat in het cognossement een beding wordt opgenomen luidens hetwelk vracht zal verschuldigd zijn voor de in de overeenkomst

bepaalde totale hoeveelheid. Indien de afzender meer inlaadt dan overeengekomen is, heeft de schipper, ook voor het meerdere, recht op de bedongen vracht.

Indien de bevrachtingsovereenkomst de vermelding « ongeveer » bevat, kan de afzender 2 1/2 ten honderd meer of minder inladen, voor zover het vermogen van het schip zulks toelaat.

In dat geval wordt de wanvracht berekend over de minimumhoeveelheid die de afzender verplicht was in te laden.

Art. 28

De aansprakelijkheid van de schipper houdt op bij het einde van de lossing.

De schipper kan aanstonds betaling van de vracht eisen zodra de lostijd verstreken is. Hij moet van de geadresseerde die de lading in ontvangst neemt, de uitvoering eisen van alle uit het cognossement voortvloeiende verplichtingen. Bij onvermogen van de geadresseerde, of ingeval deze weigert het schip te lossen of aan zijn verplichtingen te voldoen, behoudt de schipper zijn verhaal op degene die het schip bevracht heeft.

Art. 29

Wanneer het schip op een stroom of rivier met vrije loop moet varen om de haven van bestemming te bereiken, kan de schipper niet verplicht worden de gehele bedongen hoeveelheid in te laden, indien het schip ten gevolge van de waterstand niet met een volle lading ter bestemming zou geraken. In dat geval is de vracht alleen voor de ingeladen hoeveelheden verschuldigd, voor zover het schip gedurende de ligtijd geladen wordt, anders heeft de schipper het recht volle vracht te eisen op de bedongen hoeveelheid.

Ingeval het schip per ton per dag bevracht wordt, heeft de afzender het recht de te laden hoeveelheid te bepalen, met dien verstande dat hij gehouden is tot vergoeding van alle kosten van een eventuele lichting.

Art. 30

De schipper is aansprakelijk voor verlies en beschadiging van de goederen, indien hij niet bewijst dat het verlies of de beschadiging te wijten is aan een feit dat hem niet kan worden toegerekend.

Art. 31

De schipper is niet aansprakelijk voor verlies of schade ten gevolge van de ondeugdelijkheid van het schip, indien hij bewijst dat hij alle nodige maatregelen getroffen heeft om het schip geschikt te maken voor de vaart en om het ruim in goede staat te brengen.

Art. 32

De schipper is niet aansprakelijk voor de schade aan de lading toegebracht door een scheepvaartongeval, zelfs indien dit ongeval aan een stuurfout te wijten is, maar om voor die ontheffing in aanmerking te komen moet hij een bewijs overleggen van classificatie overeenkomstig de regels bij koninklijk besluit te stellen, en aantonen dat hij op het ogenblik van het ongeval aan boord was en er een

schippersknecht van ten minste 18 jaar voortdurend in zijn dienst had.

De schipper is niet aansprakelijk voor plundering of diefstal gewapenderhand gepleegd, voor verlies of beschadiging veroorzaakt door knaagdieren of ongedierte, voor verlies of schade ten gevolge van onvoldoende verpakking of eigen gebrek van de goederen.

Art. 33

In een overeenkomst of cognossement betreffende een reis die in haar geheel binnen i. t. Rijk geschiedt, mag niet worden bedongen dat de schipper ontheven zal zijn van zijn aansprakelijkheid voor verlies of schade te wijten aan nalatigheid, schuld of tekortkoming in de zorg die hij aan de lading moet besteden. Een beding waardoor de aansprakelijkheid op enigerlei wijze wordt opgeheven of verminderd, is nietig en van gener waarde.

Elk beding waardoor het recht op uitkering wordt overgedragen aan de vervoerder, of krachtens hetwelk de schipper niet instaat voor verzekerbare risico's, of enig ander dergelijk beding is nietig en van gener waarde.

Art. 34

Het is de schipper niet verboden te bedingen dat hij niet aansprakelijk zal zijn voor verlies of schade, aan de goederen overkomen vóór het laden of na het lossen.

Art. 35

Aanvaarding voor de schipper van het saldo van de vracht, berekend naar het uitgeleverd gewicht, sluit geen erkenning in van manco.

Art. 36

Hij die een schip bevracht en de overeenkomst verbreekt alvorens iets te hebben ingeladen, is een vergoeding verschuldigd gelijk aan eenderde van de vracht, berekend over het geheel van de in te laden hoeveelheden. Indien de verbreking geschiedt na afloop van de ligtijd, moet hij bovendien het eventuele overliggeld en extra-overliggeld betalen.

Is met de inlading een aanvang gemaakt en blijft de afzender in gebreke de gehele toegezegde hoeveelheid in te laden, dan moet de volle vracht worden betaald op de gehele in de overeenkomst bedongen hoeveelheid.

In dat geval kan de afzender eisen dat de ingeladen hoeveelheid wordt gelost.

Art. 37

Het staat de afzender vrij de bevrachting op te zeggen, indien de schipper zich niet op de overeengekomen tijd op de aangewezen laadplaats bevindt. De afzender moet bij een proces-verbaal, opgemaakt door een gerechtsdeurwaarder of ondertekend, hetzij door een ambtenaar van de haven of van Bruggen en Wegen, hetzij door twee getuigen, doen vaststellen dat het bevrachte schip zich niet op de laadplaats bevindt.

De schipper moet de schade vergoeden, door de afzender geleden wegens vrachtverschil en kosten, tenzij hij overmacht kan bewijzen.

Art. 38

Hij die een schip heeft bevracht, kan de overeenkomst verbreken zonder vergoeding, indien de verzekeraar van de lading het schip weigert, mits deze weigering door de slechte staat van het schip gerechtvaardigd wordt en schriftelijk ter kennis van de schipper wordt gebracht binnen twee dagen na de dag van de bevrachting.

Art. 39

Wanneer de bevrachtingsovereenkomst de naam vermeldt van het schip dat de in te laden goederen aanvoert, kan de afzender de bevrachting opzeggen, indien dat schip niet aankomt vóór het einde van de laadtijd, of indien vóór het verstrijken van die termijn vastgesteld wordt dat de goederen beschadigd zijn en niet ingeladen kunnen worden. Hiervan moet aan de schipper schriftelijk bericht worden gezonden vóór het verstrijken van de laadtijd.

De schipper heeft in die gevallen recht op een vergoeding, gelijk aan eenderde van de vracht.

Art. 40

Wordt het schip bij het vertrek, tijdens de reis of op de losplaats opgehouden door toedoen van de bevrachter, de afzender of de geadresseerde, dan zijn de kosten van de vertraging verschuldigd door degene die ze heeft veroorzaakt.

Art. 41

De schipper is schadevergoeding verschuldigd, indien het schip door zijn toedoen bij het vertrek, tijdens de reis of op de losplaats opgehouden of vertraagd is.

Art. 42

Indien het vertrek van het schip slechts tijdelijk wordt verhinderd door overmacht, blijft de overeenkomst bestaan en is er geen schadevergoeding wegens vertraging verschuldigd.

Art. 43

Indien een deel van de goederen niet ter bestemmingsplaats aankomt, is slechts een evenredige vracht verschuldigd, die niet minder mag bedragen dan eenderde van de overeengekomen vracht.

Is een deel van de goederen over boord geworpen tot gemeen behoud van schip en lading, dan is de volle vracht verschuldigd, maar zij draagt in de gemene averij.

Deze regels doen geen afbreuk aan het recht van verhaal op degenen door wier schuld de goederen verloren gegaan of niet aangekomen zijn.

Art. 44

In geval van bevrachting als drijvend magazijn is de schipper verplicht het schip in goede staat van onderhoud ter beschikking te stellen van zijn medecontractant. De afzender heeft het recht vóór de inlading de overeenkomst op te zeggen zonder enige vergoeding te moeten betalen, indien het schip rust op de afzender. De afzender die het schip in slechte staat van onderhoud aanvaardt, doet dit op eigen risico en kan zich daar niet op beroepen om de schipper aansprakelijk te stellen voor de beschadiging die er het gevolg van zou zijn.

Art. 45

De bevrachtingsovereenkomst voor liggen kan bedingen dat de schipper een cognossement zal ondertekenen. In dat geval gelden voor de verplichtingen van de schipper de artikelen 9 tot 13.

Art. 46

Is er geen cognossement getekend, dan is de schipper niet aansprakelijk ten aanzien van het aantal ingescheepte colli's of de ingeladen hoeveelheden. Hij is slechts aansprakelijk uit hoofde van eigen opzet of grove schuld. De afzender kan evenwel het schip doen loden.

Art. 47

De schipper wiens schip bevracht is voor liggen, is niet aansprakelijk, zelfs indien hij een cognossement heeft getekend, voor enige beschadiging aan de goederen, tenzij deze te wijten is aan zijn opzet of grove schuld of aan een tekortkoming in het onderhouden van het schip sedert het einde van de inlading.

Art. 48

Het liggen gaat in op de dag na die van de bevrachting, zelfs wanneer het schip zich op de aangewezen laadplaats bevindt. Indien het schip geladen wordt op de dag van de bevrachting, gaat het liggen echter op die dag in.

Alle sleep- en verhaalkosten worden aan de schipper terugbetaald. Indien de schipper zelf zijn schip verhaalt, kan hij een vergoeding eisen, gelijk aan het loon dat door de sleepboten zou gevraagd zijn. Wanneer het bevel tot verhalen hem bereikt na 16 uur, wintertijd, of na 17 uur, zomertijd, is hij niet verplicht 's anderendaags vanaf het eerste duur op zijn nieuwe ligplaats te zijn. Wanneer het laden, lossen of verhalen geschiedt buiten de diensturen van de douane, wordt aan de schipper een vergoeding toegekend.

Art. 49

Indien in de overeenkomst geen ligtijd is bepaald, eindigt deze zodra de ingescheepte lading volledig gelost is.

Is er een tijd bepaald, dan kan de afzender het schip binnen die tijd lossen en weer laden.

Indien de overeenkomst aan de schipper enkel een minimumtijd waarborgt, kan de afzender bij het verstrijken daarvan voortzetting van de bevrachting eisen, tenzij hij binnen die tijd het schip reeds geheel gelost heeft.

Art. 50

Bevrachting voor liggen geschiedt voor ten minste vijf dagen.

De schipper kan op het einde van de bedongen tijd of, indien er geen bedongen is, bij het verstrijken van de vijftigste dag, eisen dat zijn schip gelost wordt. Daartoe moet hij zijn medecontractant in gebreke stellen. Het schip moet gelost worden binnen een tijd van tien dagen, zondagen en wettelijke feestdagen niet inbegrepen, ingaande de dag na de ingebrekestelling of ten vroegste de eenenvijftigste dag van het liggen. Vanaf de elfde dag van die van de ingebrekestelling, kan de schipper zonder nieuwe ingebrekestelling eisen dat de overeengekomen vracht met 50 ten honderd wordt verhoogd.

Hij kan insgelijks, vanaf de twintigste dag na die van de ingebrekestelling, een sekwester doen aanstellen voor het in artikel 58 bepaalde doel.

Art. 51

De vracht is voor de gehele dag verschuldigd, onverschillig op welk uur het laden begint of het lossen eindigt.

De vracht en het overliggeld moeten betaald worden binnen een termijn van drie werkdagen, ingaande de dag na die waarop het lossen is geëindigd, anders kan de schipper, na ingebrekestelling, als vergoeding een som eisen gelijk aan de dagelijkse vracht, en dit tot aan de volledige betaling.

Art. 52

De bevrachter kan, zelfs indien er geen cognossement aan order is getekend, de rechten uit de overeenkomst overdragen aan derden. Zodra de schipper, in de vorm bepaald bij artikel 56, bericht ontvangen heeft van deze overdracht en van de aanvaarding door de overnemer, moet hij zich naar diens voorschriften voegen.

De bevrachter die de overeenkomst heeft gesloten, heeft in dat geval recht op zijn provisie van de vracht die aan de schipper verschuldigd is tot de dag van de overdracht, alsook op een provisie van 2 1/2 ten honderd van de vracht verschuldigd door de overnemer.

Art. 53

Wanneer een schip bevracht is voor liggen en/of varen en de schipper bevel ontvangt een reis te ondernemen, heeft hij recht op de voor het liggen bedongen vracht tot en met de dag vóór die waarop het voor de reis opgemaakt cognossement hem ter ondertekening wordt voorgelegd.

Art. 54

De schipper kan alle betekeningen, ingebrekestellingen, mededelingen of brieven, met uitzondering van die welke aan de geadresseerde moeten worden gericht, doen toekomen aan de bevrachter of, indien de overeenkomst geen bevrachter vermeldt, aan degene voor wiens rekening ze gesloten is.

Art. 55

Wanneer de bevrachtingsovereenkomst geen woon- of verblijfplaats van de schipper aangeeft, wordt deze geacht woonplaats te hebben gekozen ten kantore van de bevrachter.

Art. 56

In alle gevallen waarin, krachtens de wet, een der partijen aan de andere partij een bericht of een ingebrekestelling moet doen toekomen, kan zij dit doen hetzij bij aangetekende brief, hetzij bij een schrijven overhandigd in het bijzijn van twee getuigen, hetzij bij een gewone brief afgegeven tegen ontvangstbewijs. Elke aangetekende brief wordt geacht de eerste werkdag na het posten te zijn afgegeven aan de andere partij, die geen tegenbewijs vermag te leveren.

Art. 57

Door de inontvangstneming van de goederen ter bestemmingsplaats vervalt elke vordering tegen de schipper, behalve wanneer een bijzonder voorbehoud is gemaakt of in geval van niet uiterlijk zichtbare beschadiging.

Het voorbehoud of het bezwaar moet op schrift gesteld worden en aan de schipper gezonden uiterlijk de tweede dag na de inontvangstneming in geval van uiterlijk zichtbare beschadiging en van verlies, en binnen een termijn van zeven dagen, de dag van inontvangstneming niet inbegrepen, in geval van vertraging.

Wanneer de schipper bij de aflevering heeft gewezen op beschadiging of gedeeltelijk verlies, is de geadresseerde gehouden dadelijk bezichtiging van de vervoerde goederen toe te staan.

In geval van niet uiterlijk zichtbare beschadiging of van manco binnen in de vervoerde goederen, kan het bezwaar van de geadresseerde alsnog worden aangenomen, indien het schriftelijk aan de schipper is gericht binnen een termijn van zeven dagen, de dag van inontvangstneming niet inbegrepen, en indien vaststaat dat de beschadiging of het manco er reeds voor de aflevering was.

De uitzondering bepaald voor het geval van niet uiterlijk zichtbare beschadiging of van manco binnen in de vervoerde goederen, geldt niet wanneer het voorstel om de koopwaar te bezichtigen aan de geadresseerde of aan zijn gemachtigde is gedaan op het ogenblik van de aflevering.

De bevordering blijft slechts bestaan betreffende de punten waarover een bijzonder voorbehoud of bezwaar is gemaakt.

Art. 58

Wanneer de vervoerde goederen worden geweigerd of aangaande de inontvangstneming daarvan geschil is ontstaan, wordt de staat van de goederen, indien een belanghebbende het vordert, onderzocht door een of drie deskundigen, die worden benoemd bij een beschikking van de voorzitter van de rechtbank van koophandel, onderaan op een verzoekschrift gesteld.

De geadresseerde wordt opgeroepen bij een aangetekende brief, waarin dag en uur van het deskundigenonderzoek worden aangegeven.

De beschikking kan bevelen dat de goederen in bewaring zullen worden gegeven of onder sekwester gesteld,

alsook dat zij naar een openbare of particuliere opslagplaats zullen worden gebracht.

De beschikking kan de verkoop bevelen ten bate van de schipper ten belope van hetgeen hem naar aanleiding van het vervoer verschuldigd is. Deze verkoop geschiedt openbaar, in een door de voorzitter aan te wijzen plaats en ten minste drie vrije dagen nadat daarvan bericht is gegeven aan de geadresseerde en de afzender. Deze termijn wordt verdubbeld wanneer een van de belanghebbenden in het buitenland verblijft.

In spoedeisende gevallen kan de voorzitter die termijnen verkorten.

De beschikking is niet vatbaar voor verzet of hoger beroep.

Zij is uitvoerbaar op de minuut en vóór de registratie.

Art. 59

Alle rechtsvorderingen, ontstaan uit een overeenkomst die onder deze wet valt, met uitzondering van die welke volgen uit een strafbaar feit, verjaren door verloop van een jaar ten aanzien van internationaal vervoer.

De verjaring loopt, in geval van totaal verlies of van vertraging, van de dag waarop het vervoer had moeten plaatshebben, en in geval van gedeeltelijk verlies of van beschadiging, van de dag der afgifte van de goederen.

De verjaring loopt van de dag waarop het feit dat tot de rechtsvordering aanleiding geeft, zich heeft voorgedaan.

Regresvorderingen moeten, op straffe van verval, worden ingesteld binnen de termijn van een maand, te rekenen vanaf de dagvaarding die tot het regres aanleiding geeft.

Art. 60

De vracht, de bijkomende kosten, de overliggelden en de extra-overliggelden zijn op de goederen bevoorrecht gedurende de tijd dat deze in het bezit van de schipper zijn en gedurende de vierentwintig uren die op de afgifte aan de geadresseerde volgen, mits laatstgenoemde er het bezit van behoudt.

Dit voorrecht heeft dezelfde rang als het voorrecht, ingesteld bij artikel 20, 7°, van de wet van 16 december 1851.

Art. 61

Artikel 274 van boek II van het Wetboek van Koophandel wordt opgeheven, behoudens wat betreft de artikelen 89 en 90, die van toepassing blijven.

Art. 62

De bepalingen van deze wet zijn niet van toepassing op de beurtvaart, waarvoor de wet van 25 augustus 1891 blijft gelden.

Art. 63

Aanvullende bepaling

De rechtbank van koophandel benoemt tot beëdigd weger of meter de wegers of meters die het bewijs leveren dat zij de nodige beroepsbekwaamheid en zedelijke geschikt-

heid bezitten. Zij leggen de eed af ten overstaan van [de rechtbank] en hun naam wordt daarna gebracht op een lijst die ter griffie aangeplakt wordt.

Aldus gewijzigd bij art. 42 van de wijzigingsbepalingen van art. 3 van de wet van 10 oktober 1967.

BOEK III

Faillissement, bankbreuk en opschorting van betaling

WET VAN 18 APRIL 1851

ALGEMENE BEPALINGEN

Art. 437

De koopman die heeft opgehouden te betalen en wiens krediet geschokt is, bevindt zich in staat van faillissement.

Degene die geen handel meer drijft kan failliet worden verklaard, indien hij heeft opgehouden te betalen toen hij nog koopman was.

De koopman kan na zijn overlijden failliet worden verklaard, indien hij overleden is nadat hij had opgehouden te betalen.

Art. 438

Het faillissement wordt eenvoudige bankbreuk genoemd en gestraft met een correctionele straf, wanneer de gefailleerde verkeert in een van de gevallen van grove schuld, bepaald in hoofdstuk I van de hiernavolgende titel II.

Het faillissement wordt bedrieglijke bankbreuk genoemd en gestraft met een criminele straf, wanneer de gefailleerde verkeert in een van de gevallen van bedrog, bepaald in hoofdstuk II van dezelfde titel.

Art. 439

Aanvragen tot opschorting van betaling worden ingediend en er wordt op beslist overeenkomstig de bepalingen van de hiernavolgende titel IV.

EERSTE TITEL

Faillissement

EERSTE HOOFDSTUK

Aangifte, faillietverklaring en staking van betaling

Art. 440

De gefailleerde is verplicht binnen drie dagen nadat hij heeft opgehouden te betalen, daarvan aangifte te doen ter griffie van de rechtbank van koophandel van zijn woonplaats. De dag waarop hij heeft opgehouden te betalen, is in die drie dagen begrepen.

Bij faillissement van een vennootschap onder firma moet de aangifte de naam en de woonplaats van elk der hoofdelijk verbonden vennoten vermelden; zij wordt gedaan ter griffie van de rechtbank van het rechtsgebied waarbinnen de hoofdvestiging van de vennootschap zich bevindt.

Wanneer een naamloze vennootschap failliet wordt verklaard, geschiedt de rechtspleging tegen de bestuurders, die verplicht zijn aan de rechter-commissaris en aan de curators alle inlichtingen te verstrekken en desgevorderd voor hen te verschijnen.

Art. 441

De gefailleerde voegt bij zijn aangifte :

1° de balans van zijn zaken of een nota waarin de redenen worden opgegeven, die hem beletten de balans neer te leggen;

2° [de boeken voorgeschreven in Hoofdstuk I van de wet op de boekhouding en de jaarrekening van de ondernemingen;] die registers worden afgesloten door de griffier, die vaststelt in welke staat zij zich bevinden.

De balans bevat een opgave en een schatting van alle roerende en onroerende goederen van de schuldenaar, de staat van de schuldvorderingen en schulden, een tabel van de winsten en verliezen, een tabel van de uitgaven; zij moet door de schuldenaar echt verklaard, gedagtekend en ondertekend zijn.

De griffier bevestigt onderaan op de aangifte van de gefailleerde en onderaan op de bijgevoegde stukken de datum waarop zij ter griffie zijn neergelegd, en geeft desgevraagd een ontvangstbewijs af.

De afgifte ter griffie van alle andere stukken betreffende het faillissement wordt op dezelfde wijze vastgesteld, zonder dat daarvan een andere akte van neerlegging behoeft te worden opgemaakt.

Het 2° aldus gewijzigd bij artikel 20 van de wet van 17 juli 1975.

Art. 442

De faillietverklaring geschiedt bij vonnis door de rechtbank van koophandel gewezen, hetzij op aangifte van de gefailleerde, hetzij op verzoek van een of meer schuldeisers, hetzij ambtshalve.

Bij hetzelfde vonnis, of bij een later vonnis gewezen op verslag van de rechter-commissaris, bepaalt de rechtbank van koophandel, ambtshalve of op vordering van een belanghebbende partij, het tijdstip waarop de schuldenaar heeft opgehouden te betalen.

Behoudens de uitzondering van artikel 613 mag dat tijdstip niet op meer dan zes maanden vóór het vonnis van faillietverklaring gesteld worden.

Bij gebreke van een bijzondere bepaling wordt de gefailleerde geacht te hebben opgehouden te betalen vanaf het vonnis van faillietverklaring, of vanaf de dag van zijn overlijden wanneer de faillietverklaring nadien is uitgesproken.

Een vordering om te doen vaststellen dat hij heeft opgehouden te betalen op een ander tijdstip dan blijkt uit het vonnis van faillietverklaring of uit een later vonnis, is niet meer ontvankelijk na de dag die aangewezen is voor het sluiten van het proces-verbaal van verificatie der schuldvorderingen, evenwel onverminderd het verzet dat overeenkomstig artikel 473 voor de belanghebbenden openstaat.

Art. 443

Uiterlijk de tiende dag van elke maand zenden de ontvangers der registratie een lijst van de in de loop van de vorige maand geregistreerde protesten betreffende de geaccepteerde wisselbrieven en de orderbriefjes aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel in welker rechtsgebied de protesten hebben plaatsgehad. Die lijst vermeldt :

1° de datum van het protest;

2° de naam, de voornamen, het beroep, de woonplaats van degene in wiens voordeel het stuk is uitgegeven of van de trekker;

3° de naam, de voornamen, het beroep, de woonplaats van de ondertekenaar van het orderbriefje of van de acceptant van de wisselbrief;

4° de vervaldag;

5° het bedrag van het stuk;

6° de verstrekte waarde;

7° het antwoord op het protest.

Een dergelijke lijst wordt ook toegezonden aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel in welker rechtsgebied de ondertekenaar van een orderbriefje of de acceptant van een wisselbrief zijn woonplaats heeft, indien deze in België gelegen is in een ander rechtsgebied dan dat waar de betaling moet geschieden.

Die lijsten blijven berusten op de griffie van elk van deze rechtbanken, waar een ieder daarvan inzage kan nemen.

HOOFDSTUK II

Gevolgen van het faillissement

Art. 444

Te rekenen van het vonnis van faillietverklaring verliest de gefailleerde van rechtswege het beheer over al zijn goederen, alsmede over de goederen die hij gedurende het faillissement mocht verkrijgen.

Alle betalingen, verrichtingen en handelingen van de gefailleerde en alle betalingen aan de gefailleerde, gedaan na het vonnis, zijn rechtens nietig.

Art. 445

Met betrekking tot de boedel zijn nietig en zonder gevolg, wanneer zij door de schuldenaar zijn verricht sinds het door de rechtbank bepaalde tijdstip van staking van betaling of binnen de tien dagen die aan dat tijdstip voorafgaan :

— alle handelingen waardoor de eigendom van roerende of onroerende goederen om niet wordt afgestaan, alsmede handelingen, verrichtingen of overeenkomsten, vergeldend of onder bezwarende titel, indien de waarde van hetgeen de gefailleerde heeft gegeven, de waarde van hetgeen hij daarvoor heeft ontvangen, aanmerkelijk overtreft;

— alle betalingen, hetzij in geld, hetzij bij overdracht, verkoop, schuldvergelijking of anderszins, wegens niet vervallen schulden, en alle betalingen anders dan in geld of in handelspapier, wegens vervallen schulden;

— alle bedongen [...] hypotheeken en alle rechten van gebruikspand of van pand, op de goederen van de schuldenaar gevestigd wegens voordien aangegane schulden.

Het vierde lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 43 van de wet van 16 december 1851.

Art. 446

Alle andere betalingen door de schuldenaar wegens vervallen schulden gedaan, en alle handelingen onder bezwarende titel door hem aangegaan na de staking van betaling en vóór het vonnis van faillietverklaring, kunnen vernietigd worden, indien zij die van de schuldenaar iets hebben ontvangen of met hem hebben gehandeld, kennis hadden van de staking van betaling.

Art. 447

De rechten van hypotheek en van voorrecht die op geldige wijze verkregen zijn, kunnen ingeschreven worden tot de dag van het vonnis van faillietverklaring.

De inschrijvingen die binnen de tien dagen vóór het tijdstip van de staking van betaling of later zijn genomen, kunnen nietig verklaard worden, wanneer meer dan vijftien dagen verlopen zijn tussen de datum van de akte waaruit de hypotheek of het voorrecht volgt, en de datum van de inschrijving.

Art. 448

Alle handelingen of betalingen, verricht met bedrieglijke benadeling van de rechten van de schuldeisers, zijn nietig, onverschillig op welke datum zij hebben plaatsgehad.

Art. 449

Ingeval een wisselbrief betaald is na het tijdstip bepaald als het tijdstip van de staking van betaling en vóór het vonnis van faillietverklaring, kan de vordering tot teruggave slechts ingesteld worden tegen hem voor wiens rekening de wisselbrief is uitgegeven; betreft het een orderbriefje, dan kan de vordering slechts ingesteld worden tegen de eerste endossant.

In beide gevallen moet het bewijs worden geleverd dat hij tegen wie de teruggave wordt gevorderd, ten tijde van de uitgifte van het stuk kennis had van de staking van betaling.

Art. 450

Het vonnis van faillietverklaring heeft ten gevolge dat de niet vervallen schulden opeisbaar worden ten aanzien van de gefailleerde; is de gefailleerde ondertekenaar van een orderbriefje, acceptant van een wisselbrief, of trekker bij gebreke van acceptatie, dan zijn de andere schuldenaars gehouden borg te stellen voor de betaling op vervalddag, tenzij zij verkiezen dadelijk te betalen.

Niet vervallen schulden die geen rente geven en waarvan de vervalddag meer dan een jaar na het vonnis ligt, worden in het passief echter niet opgenomen dan onder aftrek van de wettelijke rente voor de tijd die nog moet verlopen tot de vervalddag.

Ingeval een van de medeschuldenaars een niet vervallen en niet rentegevend orderbriefje of zodanige wisselbrief onmiddellijk betaalt, geschiedt zulks onder aftrek van de wettelijke rente voor de tijd die nog moet verlopen tot de vervalddag.

Art. 451

De rente van schuldvorderingen die niet gewaarborgd zijn door voorrecht, pand of hypotheek, houdt op te lopen vanaf het vonnis van faillietverklaring, doch alleen ten aanzien van de boedel.

De rente van de gewaarborgde schuldvorderingen kan niet worden gevorderd dan van de opbrengst van de goederen die verbonden zijn voor het voorrecht, het pand of de hypotheek.

Art. 452

Na hetzelfde vonnis kan een roerende of onroerende rechtsovereenkomst of een middel van tenuitvoerlegging op de roerende of onroerende goederen niet voortgezet, ingesteld of aangewend worden dan tegen de curators van het faillissement.

De rechtbank kan de gefailleerde niettemin als tussenkomende partij toelaten.

Art. 453

Het vonnis van faillietverklaring stuit [...] het beslag gelegd ten verzoeken van de gewone schuldeisers, die niet bevoorrecht zijn op de roerende en onroerende goederen van de gefailleerde.

Indien de dag van de gedwongen verkoop van de in beslag genomen roerende of onroerende goederen reeds vóór dat vonnis was bepaald en door aanplakking bekendgemaakt, geschiedt die verkoop voor rekening van de boedel.

Wanneer echter het belang van de boedel het vereist, kan de rechtbank uitstel van de verkoop toestaan op verzoek van de curators.

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 4, 3°, van de wet van 31 januari 1980.

Art. 454

Alle middelen van tenuitvoerlegging, strekkende tot betaling van de schuldvorderingen die bevoorrecht zijn op de roerende goederen die tot de failliete boedel behoren, worden geschorst tot aan de sluiting van het proces-verbaal van verificatie der schuldvorderingen, behoudens alle maatregelen tot bewaring van recht en het door de eigenaar verkregen recht om verhuurde goederen weer in bezit te nemen.

In dit laatste geval houdt de bij dit artikel bepaalde schorsing van de middelen van tenuitvoerlegging van rechtswege op ten voordele van de eigenaar.

HOOFDSTUK III

Beheer en vereffening van de failliete boedel**Eerste Afdeling***Algemene bepalingen*

Art. 455

De Regering kan op overeenkomstig advies van het hof van beroep besluiten dat er beëdigde vereffenaars zullen

zijn bij de rechtbanken waar dit vereist is wegens het aantal en de belangrijkheid van de faillissementen.

Art. 456

In de arrondissementen waar beëdigde vereffenaars zijn, worden de faillissementscurators uit die vereffenaars gekozen, behalve wanneer wegens de afstand, wegens verwantschap, strijdige belangen of andere redenen van gewettigde verdenking een andere keus noodzakelijk is voor een goed beheer van het faillissement.

Ingeval er geen beëdigde vereffenaars zijn of wanneer de rechtbank van koophandel meent dat zij overeenkomstig het vorige lid een andere keus moet doen, worden de curators benoemd uit de personen ten aanzien van wie de meeste waarborgen bestaan dat zij hun beheer met bekwaamheid en getrouwheid zullen waarnemen.

Deze curators hebben dezelfde rechten en bevoegdheden en zijn onderworpen aan hetzelfde toezicht en dezelfde verplichtingen als de curators gekozen uit de beëdigde vereffenaars.

Art. 457

De Koning bepaalt op het advies van het hof van beroep en van de rechtbank van koophandel het getal van de beëdigde vereffenaars naar de behoeften van de dienst.

Zij worden door de Koning benoemd uit twee dubbel-tallen, door die lichamen voorgedragen.

Art. 458

De beëdigde vereffenaars worden benoemd voor vijf jaar en zij blijven in elk geval hun hoedanigheid behouden totdat hun opvolgeers beëdigd zijn. Zij zijn herbenoembaar.

De beëdigde vereffenaar die niet in zijn ambt gehandhaafd wordt, zorgt niettemin voor de afwikkeling van de hem opgedragen verrichtingen en voor de vereffening van de faillissementen waarvoor hij als curator was aangesteld.

Art. 459

De beëdigde vereffenaars staan onder toezicht van de rechtbank van koophandel. Zij kunnen door de Koning worden ontslagen.

Art. 460

Hij die tot vereffenaar is benoemd legt binnen vijftien dagen na zijn benoeming ter openbare terechtzitting van de rechtbank van koophandel de eed af dat hij zich goed en getrouw zal kwijten van het ambt van faillissementscurator.

Art. 461

Het loon van de curators wordt door de rechtbank van koophandel met inachtneming van de aard en de belangrijkheid van het faillissement vastgesteld naar de grondslagen door een koninklijk besluit te bepalen.

Art. 462

De rechtbank van koophandel kan te allen tijde de rechter-commissaris van een faillissement vervangen door een van haar andere leden, en zij kan ook de curators of een van hen ontslaan, hen door andere vervangen of hun getal vermeerderen.

De curators wier ontslag wordt gevorderd, worden vooraf opgeroepen en gehoord in raadkamer. Het vonnis wordt uitgesproken ter terechtzitting.

Art. 463

De rechter-commissaris heeft in het bijzonder opdracht om op het beheer en de vereffening van de failliete boedel toezicht te houden en de verrichtingen te bespoedigen; hij doet ter terechtzitting verslag over alle geschillen waartoe het faillissement aanleiding geeft, hij beveelt de dringende maatregelen die noodzakelijk zijn tot beveiliging en bewaring van de goederen van de boedel, en in de vergaderingen van de schuldeisers van de gefailleerde is hij voorzitter.

De beschikkingen van de rechter-commissaris zijn uitvoerbaar bij voorraad. Tegen die beschikkingen staat beroep open bij de rechtbank van koophandel.

Art. 464

De procureur des Konings kan bij alle verrichtingen van het faillissement aanwezig zijn, inzage nemen van de boeken en bescheiden van de gefailleerde, de staat van zijn zaken onderzoeken en zich door de curators alle inlichtingen doen verstrekken die hij dienstig acht.

Art. 465

Vonnissen in zaken van faillissement zijn uitvoerbaar bij voorraad; de gewone termijn om daarvan in hoger beroep te komen is slechts vijftien dagen, te rekenen van de betekening.

Voor verzet, hoger beroep, of cassatieberoep zijn niet vatbaar :

1° de vonnissen waarbij rechters-commissarissen worden benoemd of vervangen en curators worden benoemd of ontslagen;

2° de vonnissen waarbij uitspraak wordt gedaan op aanvragen om een vrijgeleide of voorlopige invrijheidsstelling en op aanvragen om levensonderhoud voor de gefailleerde en zijn gezin;

3° de vonnissen waarbij de verkoop wordt toegestaan van tot het faillissement behorende goederen en koopwaren of waarbij overeenkomstig artikel 453, § 3, uitstel wordt verleend voor de verkoop van inbeslaggenomen voorwerpen;

4° de vonnissen waarbij de uitspraak over een gerechtelijk akkoord wordt opgeschort;

5° de vonnissen waarbij uitspraak wordt gedaan op het beroep tegen de beschikkingen die de rechter-commissaris heeft gegeven bij de vervulling van zijn opdracht.

Afdeling II

Vormen betreffende de faillietverklaring en eerste maatregelen te nemen ten aanzien van de persoon en de goederen van de gefailleerde

Art. 466

Bij het vonnis van faillietverklaring benoemt de rechtbank van koophandel een rechter-commissaris en beveelt de verzegeling. Zij stelt een of meer curators aan al naar de belangrijkheid van het faillissement. Zij beveelt dat de schuldeisers van de gefailleerde ter griffie aangifte van hun vorderingen zullen doen binnen een termijn van ten hoogste twintig dagen, te rekenen van het vonnis van faillietverklaring, en zij wijst de bladen aan waarin dat vonnis, alsook het latere vonnis houdende vaststelling van het tijdstip van de staking van betaling, zullen worden bekendgemaakt overeenkomstig artikel 472.

Hetzelfde vonnis wijst de dagen en uren aan waarop in het gerechtsgebouw het proces-verbaal van verificatie der vorderingen zal worden gesloten en de uit die verificatie ontstane geschillen zullen worden behandeld. Die tijdstippen worden zo gekozen dat er ten minste vijf en ten hoogste twintig dagen verlopen tussen het verstrijken van de termijn voor de aangifte van de vorderingen en de sluiting van het proces-verbaal van verificatie, evenals tussen die sluiting en de behandeling van de geschillen.

De rechtbank kan bij hetzelfde vonnis de rechter-commissaris belasten met de uitoefening van alle bevoegdheden die aan de vrederechter zijn toegekend krachtens de bepalingen van dit wetboek met betrekking tot de faillissementen.

Art. 467

Wanneer de gefailleerde zich niet heeft gedragen naar de voorschriften van de artikelen 440 en 441 of wetens onnauwkeurige inlichtingen over de staat van zijn zaken heeft gegeven, gelast de rechtbank, bij hetzelfde of een later vonnis, dat hij in een huis van arrest wegens schulden zal worden gebracht of onder de bewaking zal staan van een officier van politie of van justitie of van een rijkswachter.

De beschikking in elk vonnis waarbij gijzeling of bewaking van de gefailleerde wordt bevolen, wordt dadelijk ten uitvoer gelegd door de zorg van de curators of van de procureur des Konings.

Art. 468

Wanneer de rechtbank meent dat de beschrijving van het actief kan worden opgemaakt in een dag, beveelt zij dat daartoe onmiddellijk zal worden overgegaan in tegenwoordigheid van de rechter-commissaris [...] zonder voorafgaande verzegeling.

Aldus gewijzigd bij artikel 36, § 1, van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 469

De griffier van de rechtbank van koophandel geeft [...] aan de procureur des Konings en aan de curators onverwijld kennis van die beschikkingen in het vonnis waarbij de

verzegeling, de gijzeling of de bewaking van de gefailleerde is bevolen en de bedoelde curators zijn aangesteld.

De vrederechter kan, hetzij ambtshalve of op verzoek van een of meer schuldeisers, de boedel verzegelen, zelfs voordat het vonnis gewezen is, doch alleen in geval van verdwijning van de schuldenaar dan wel van gehele of gedeeltelijke verduistering van zijn actief.

Het eerste lid aldus gewijzigd bij artikel 36, § 2, van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 470

De aangestelde curator neemt dadelijk na het vonnis van faillietverklaring zijn taak op; wanneer hij niet is gekozen uit de beëdigde vereffenaars, doet hij vooraf ten overstaan van de rechter-commissaris de eed zich goed en getrouw van zijn opdracht te zullen kwijten; hij beheert de failliete boedel als een goed huisvader onder toezicht van de rechter-commissaris en indien daartoe grond bestaat, vordert hij dadelijk de verzegeling.

De zegels worden aangebracht op de magazijnen, kantoren, kassen, portefeuilles, boeken, bescheiden, roerende goederen en voorwerpen van de gefailleerde.

Bij faillissement van een vennootschap onder firma of van een commanditaire vennootschap geschiedt de verzegeling niet alleen in de zetel van de vennootschap, maar ook in de woning van ieder der hoofdelijk verbonden vennoten.

De [rechter] geeft onverwijld kennis van elke door hem gedane verzegeling aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel en aan de curators die over het faillissement zijn aangesteld.

Het vierde lid aldus gewijzigd bij artikel 36, § 3, van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 471

De volgende zaken worden niet verzegeld of worden ontzegd en aan de curators overhandigd :

1° de boeken van de gefailleerde, nadat zij zijn afgesloten door de vrederechter, die in zijn proces-verbaal vaststelt in welke staat zij zich bevinden;

2° de waardepapieren waarvan de vervaldag nabij is of die vatbaar zijn voor acceptatie of waarvoor daden van bewaring zullen moeten worden verricht; een lijst ervan wordt aan de rechter-commissaris overhandigd;

3° de zaken die onderhevig zijn aan spoedig bederf of snelle waardevermindering;

4° de zaken die dienen tot de exploitatie van de handelszaak, in het geval van artikel 475;

5° de zaken begrepen in de staat vermeld in artikel 476.

Van de zaken in dit artikel opgesomd maken de curators dadelijk een beschrijving op ten overstaan van de vrederechter, die het proces-verbaal tekent.

Art. 472

[Het vonnis van faillietverklaring en het latere vonnis dat de staking van betaling vaststelt, worden door toedoen van de curators [binnen vijf dagen] na hun dagtekening bij uittreksel bekendgemaakt in de door de rechtbank van koophandel aangewezen bladen die gedrukt worden in de plaatsen of steden het dichtst gelegen bij de plaats waar de gefailleerde zijn woonplaats of een handelsrichting heeft, alsmede in het *Belgisch Staatsblad*.

Het uittreksel vermeldt :

1° de naam , de voornamen, de plaats en datum van geboorte, alsmede het adres en het inschrijvingsnummer in het handelsregister van de gefailleerde; betreft het een handelsvennootschap, de firma of de naam en de zetel;]

2° de datum van het vonnis van faillietverklaring en de rechtbank die het heeft gewezen;

3° in voorkomend geval de datum van het vonnis waarbij de staking van betaling is vastgesteld, en de datum van die staking;

4° de naam, de voornamen en het adres van de curator of curators.

De opneming wordt bewezen door middel van de bladen waarin het uittreksel is verschenen.]

Aldus vervangen bij het enige artikel van de wet van 18 mei 1956, het eerste lid en het 1° daarna aldus gewijzigd bij artikel 12 van de wet van 24 juli 1962 en nadien het 1° aldus vervangen bij artikel 40 van de wet van 24 maart 1978.

Art. 473

Tegen het vonnis van faillietverklaring en tegen het vonnis waarbij het tijdstip van staking van betaling is vastgesteld, kan verzet worden gedaan door de belanghebbenden die daarbij geen partij zijn geweest.

Het verzet is slechts ontvankelijk indien het wordt gedaan door de gefailleerde binnen acht dagen, of door enige andere belanghebbende binnen vijftien dagen nadat die vonnissen overeenkomstig artikel 472 zijn opgenomen in het blad dat gedrukt wordt in de plaats die het dichtst bij hun woonplaats gelegen is.

Art. 474

Wanneer een schuldenaar bij de aangifte van zijn faillissement verklaart dat zijn actiefruim toereikend is om al zijn schulden te voldoen, en opschorting van betaling aanvraagt, kan de rechtbank van koophandel, zonder de gang van het faillissement tegen te houden, gelasten dat door een of meer deskundigen dadelijk een onderzoek zal worden ingesteld naar de staat van zijn zaken; indien de rechtbank, op grond van de uitslag van dat onderzoek, vaststelt dat het actief van de schuldenaar werkelijk hoger is dan zijn passief, beveelt zij dat de schuldeisers zonder verder verwijl zullen worden bijeengeroepen; er wordt gehandeld zoals bepaald is in Titel IV.

Art. 475

In het geval van het vorige artikel en in alle gevallen waarin de gefailleerde een akkoord heeft aangevraagd, en indien het belang van de schuldeisers het vereist, kan de rechtbank, op verslag van de rechter-commissaris en na de curators te hebben gehoord, bevelen dat de handelsverrichtingen van de gefailleerde voorlopig zullen worden voortgezet door de curators of, onder hun toezicht, door een derde. De rechtbank kan, op verslag van de rechter-commissaris en na de curators te hebben gehoord, die maatregel te allen tijde wijzigen of herroepen.

Art. 476

De curators kunnen met toestemming van de rechter-commissaris aan de gefailleerde en zijn gezin de kleren, het

linnengoed, het huisraad en de voorwerpen voor eigen gebruik nodig, afgeven. De curators maken van die zaken een staat op.

De gefailleerde kan bovendien voor hem en zijn gezin levensonderhoud verkrijgen voor een bedrag dat door de rechtbank bepaald wordt op voorstel van de curators en op verslag van de rechter-commissaris.

Art. 477

De curators kunnen met machtiging van de rechter-commissaris dadelijk overgaan tot de verkoop van de zaken die onderhevig zijn aan spoedig bederf of snelle waardevermindering.

De andere zaken mogen vóór de verwerping van het akkoord niet verkocht worden dan met machtiging van de rechtbank, die op verslag van de rechter-commissaris en nadat de gefailleerde gehoord is of behoorlijk opgeroepen, bepaalt op welke wijze en onder welke voorwaarden de verkoop zal geschieden.

Art. 478

De aan de gefailleerde gerichte brieven worden afgegeven aan de curators en door hen geopend; indien de gefailleerde aanwezig is, woont hij de opening bij.

Art. 479

Alle schuldvorderingen of geldsommen die aan de gefailleerde verschuldigd zijn, worden door de curators opgespoord en tegen kwijting geïnd. De gelden afkomstig van verkopen en invorderingen door de curators gedaan, worden binnen acht dagen na ontvangst in de Deposito- en Consignatiekas gestort, onder aftrek van de bedragen die de rechter-commissaris heeft begroot. Bij nalatigheid zijn de curators interest zoals in handelszaken verschuldigd voor de sommen die zij niet hebben gestort, onverminderd de toepassing van de artikelen 459 en 462.

Art. 480

[De betaling van de bedragen toegekend aan de schuldeisers van het faillissement wordt door de aangestelde van de Deposito- en Consignatiekas rechtstreeks gedaan op vertoon van een duplicaat van de uitdelingslijst getekend door de curators en geïllustreerd door de rechter-commissaris; dit duplicaat bevat alle aanwijzingen die de aangestelde van de kas nodig heeft om postoverschrijvingen of postcheques op te maken ten behoeve van de belanghebbenden.

Het bedrag van hetgeen de curators verschuldigd is aan verschotten en honoraria, komt bovenaan op de lijst van de schuldeisers en wordt betaald op de wijze voorgeschreven voor de schuldeisers.]

Aldus vervangen bij artikel 40 van het koninklijk besluit n° 150 van 18 maart 1935.

Art. 481

Wanneer de rechtbank de verzekerde bewaring van de gefailleerde of de bewaking van zijn persoon heeft bevolen, kan de rechter-commissaris, op grond van de uiterlijke staat van zijn zaken, voorstellen dat hem een voorlopig vrijgeleide wordt verleend. De rechtbank kan, bij het toestaan van

dat vrijgeleide, de gefailleerde verplichten borg te stellen voor zijn wederverschijnen, op straffe van betaling van een bedrag dat door de rechtbank wordt vastgesteld en in voorkomend geval aan de boedel zal toevallen.

De gefailleerde kan een aanvraag tot invrijheidstelling indienen bij de rechtbank, die uitspraak doet in openbare terechtzitting, de rechter-commissaris gehoord.

Art. 482

De gefailleerde mag zich niet verwijderen zonder toestemming van de rechter-commissaris. Hij is gehouden gevolg te geven aan alle oproepingen aan hem gericht door de rechter-commissaris of door de curators.

Wanneer de tegenwoordigheid van de in de gevangenis opgesloten of buiten de gevangenis onder bewaking staande schuldenaar bij de faillissementsverrichtingen noodzakelijk is, wordt hij, op bevel van de rechter-commissaris, uit de gevangenis of uit de plaats waar hij onder bewaking staat, gehaald en overgebracht naar de plaats waar zijn tegenwoordigheid vereist is.

De gefailleerde kan verschijnen door een gemachtigde, indien hij aantoont dat hij verhinderd is om redenen die de rechter-commissaris geldig acht.

Art. 483

De curators ontbieden de gefailleerde om in zijn tegenwoordigheid de boeken en bescheiden vast te stellen en af te sluiten.

Art. 484

De curators gaan onmiddellijk over tot het onderzoek en de verbetering van de balans. Is er geen balans neergelegd, dan maken zij er een op aan de hand van de boeken en bescheiden van de gefailleerde, alsmede van de inlichtingen die zij kunnen inwinnen, en leggen deze balans neer ter griffie van de rechtbank van koophandel.

Art. 485

De rechter-commissaris kan de gefailleerde, diens klerken en bedienden en wie dan ook horen, zowel aangaande het onderzoek en het opmaken van de balans als aangaande de oorzaken en de omstandigheden van het faillissement.

Art. 486

Wanneer een koopman failliet is verklaard na zijn overlijden, of wanneer de gefailleerde overlijdt na de aangifte van zijn faillissement, kunnen zijn weduwe, zijn kinderen of zijn erfgenamen zich aanmelden of zich laten vertegenwoordigen om hem te vervangen bij het opmaken van de balans, evenals bij alle faillissementsverrichtingen.

Art. 487

Te rekenen van hun ambtsaanvaarding zijn de curators op hun persoonlijke verantwoordelijkheid gehouden alle handelingen te verrichten tot bewaring van de rechten van de gefailleerde tegenover zijn schuldenaars.

Zij zijn eveneens gehouden inschrijving te vorderen van de hypotheeken op de onroerende goederen van de schuldenaars van de gefailleerde, indien deze het niet heeft gevorderd; de inschrijving wordt ten name van de boedel genomen door de curators, die bij hun borderel een getuigschrift van de griffier voegen als bewijs van hun benoeming.

Zij zijn bovendien gehouden ten name van de gezamenlijke schuldeisers inschrijving te nemen op de onroerende goederen van de gefailleerde, waarvan het bestaan hun bekend is. De inschrijving wordt gedaan op vertoon van een eenvoudig borderel met vermelding van het bestaan van het faillissement en van de datum van het vonnis waarbij zij zijn benoemd.

Art. 488

Binnen drie dagen na hun ambtsaanvaarding vorderen de curators de ontzegeling, indien daartoe reden is, en maken zij de beschrijving op van de goederen van de gefailleerde, in zijn tegenwoordigheid of nadat hij behoorlijk is opgeroepen.

Met machtiging van de rechter-commissaris kunnen de curators zich voor het opstellen van de boedelbeschrijving, evenals voor het schatten van de voorwerpen, laten bijstaan door wie zij daartoe geschikt achten.

Art. 489

De boedelbeschrijving wordt door de curators opgemaakt naargelang de ontzegeling vordert; de [rechter-commissaris] is aanwezig en tekent bij elke vacatie; de minuut wordt, binnen vierentwintig uren na de definitieve sluiting, ter griffie neergelegd; de curators kunnen daarvan ter plaatse kosteloos afschrift nemen.

Er wordt overgegaan tot een vergelijk van de overeenkomstig artikel 471 niet verzegelde of ontzegelde zaken, waarvan een beschrijving is opgemaakt.

Het eerste lid aldus gewijzigd bij artikel 36, § 4, van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 490

Wanneer de faillietverklaring heeft plaatsgehad na overlijden en vooraleer de boedelbeschrijving is opgemaakt, of wanneer de gefailleerde overlijdt vooraleer met de beschrijving is begonnen, wordt deze dadelijk opgemaakt met inachtneming van de in het vorige artikel voorgeschreven vormen, in tegenwoordigheid of althans na behoorlijke oproeping van de erfgenamen.

Art. 491

Na het opmaken van de boedelbeschrijving worden de koopwaren, het geld, de bescheiden, de titels van schuldvorderingen, de roerende goederen en voorwerpen van de schuldenaar toevertrouwd aan de zorg van de curators, die onderaan op het stuk verklaren ze over te nemen.

Art. 492

[De curators kunnen, met machtiging van de rechter-commissaris en na behoorlijke oproeping van de gefail-

leerde, dadingen aangaan over alle geschillen waarbij de boedel betrokken is, zelfs wanneer het onroerende vorderingen en rechten betreft.

Wanneer de dading onroerende rechten betreft of wanneer de waarde van haar voorwerp onbepaald is of 10 000 frank te boven gaat, wordt zij eerst verbindend nadat ze gehomologeerd is op verslag van de rechter-commissaris.

De gefailleerde wordt tot de homologatie opgeroepen; hij kan er zich tegen verzetten. Zijn verzet is voldoende om de dading te verhinderen indien zij betrekking heeft op onroerende goederen.

De curators kunnen ook met machtiging van de rechtbank en na behoorlijke oproeping van de gefailleerde aan de tegenpartij de beslissende eed opdragen in de geschillen waarin het faillissement betrokken is.]

Aldus vervangen bij artikel 38 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 493

De curators kunnen een beroep doen op de gefailleerde om hen in hun beheer te helpen en voor te lichten. De rechter-commissaris bepaalt de voorwaarden waaronder hij zijn arbeid zal verrichten.

Art. 494

In elk faillissement zijn de curators gehouden, binnen vijftien dagen na hun ambtsaanvaarding, aan de rechter-commissaris een memorie of kort verslag af te geven over de uiterlijke staat van het faillissement, de voornaamste oorzaken en omstandigheden ervan en de kenmerken die het vertoont.

De rechter-commissaris doet de memorie, met zijn aanmerkingen, dadelijk toekomen aan de procureur des Konings. Indien zij hem niet is afgegeven binnen de voorgeschreven termijn, geeft hij daarvan kennis aan de procureur des Konings en deelt hem de oorzaken van de vertraging mee.

Art. 495

Indien de gefailleerde wordt vervolgd wegens eenvoudige of bedrieglijke bankbreuk of indien er tegen hem een bevel tot medebrenging, tot bewaring of tot aanhouding bestaat, geeft de procureur des Konings daarvan dadelijk kennis aan de rechter-commissaris; in dat geval kan deze niet voorstellen en kan de rechtbank niet beslissen dat de gefailleerde in vrijheid wordt gesteld of dat hem een vrijgeleide wordt verleend.

HOOFDSTUK IV

Aangifte en verificatie van de schuldvorderingen

Art. 496

[De schuldeisers van de gefailleerde zijn gehouden de aangifte van hun vorderingen, samen met hun titels, ter griffie van de rechtbank van koophandel neer te leggen binnen de termijn die in het vonnis van faillietverklaring

bepaald is. De griffier houdt er aantekening van en geeft een ontvangstbewijs af.

De schuldeisers worden te dien einde gewaarschuwd door middel van de bekendmakingen voorgeschreven bij artikel 472. Zij worden bovendien, zodra zij bekend zijn, gewaarschuwd bij een ter post aangetekende brief van de curators. Deze brief vermeldt de dagen en uren, bepaald voor het sluiten van het proces-verbaal van verificatie der schuldvorderingen en voor de behandeling van de geschillen die uit deze verificatie mochten ontstaan.

Aan de minuut van de brief, die door de rechter-commissaris wordt gevisieerd, worden en blijven de desbetreffende ontvangstbewijzen gehecht.]

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 24 juli 1962.

Art. 497

Zijn er schuldeisers die hun verblijfplaats of hun woonplaats buiten het Rijk hebben en voor wie de bij het vonnis van faillietverklaring bepaalde termijn te kort is, dan wordt deze te hunnen behoeve door de rechter-commissaris naar omstandigheden verlengd; van deze verlenging wordt melding gemaakt in de brief die aan die schuldeisers wordt toegezonden overeenkomstig artikel 496.

Art. 498

Elke aangifte vermeldt de naam, de voornamen, het beroep en de woonplaats van de schuldeiser, het bedrag en de oorzaken van zijn schuldvordering, de eraan verbonden voorrechten, hypotheek- of pandrechten, en de titel waarop zij berust.

[De aangifte eindigt met een verklaring gesteld in de volgende bewoordingen :

« Ik verklaar in eer en geweten dat deze schuldvordering waar en oprecht is. »

of

« J'affirme en honneur et conscience que ma créance est sincère et véritable. »

of

« Ich schwöre hiermit auf Ehre und Gewissen dass meine Forderung aufrichtig und wahrheitsgetreu ist. »]

Zij wordt getekend door de schuldeiser, of in zijn naam door een gemachtigde; in het laatste geval moet de volmacht aan de aangifte worden gehecht, zij moet het bedrag van de schuldvordering vermelden en de bij dit artikel voorgeschreven verklaring inhouden.

Het tweede lid aldus vervangen bij artikel 5 van de wet van 27 mei 1974.

Art. 499

De aangifte van de schuldeiser die zijn woonplaats niet heeft in de gemeente waar de rechtbank zitting houdt, bevat keuze van woonplaats in die gemeente.

Bij gebreke van keuze van woonplaats kunnen hem alle betekeningen en mededelingen gedaan worden ter griffie van de rechtbank.

Art. 500

De verificatie van de schuldvorderingen wordt door de curators verricht naar gelang zij ter griffie aangegeven

worden; zij geschiedt ten overstaan van de rechter-commissaris en in tegenwoordigheid of althans na behoorlijke oproeping van de gefailleerde. De titels worden getoetst aan de boeken en bescheiden van de gefailleerde.

De schuldvorderingen van de curators worden geverifieerd door de rechter-commissaris.

Bij elke vergadering maken de curators een proces-verbaal van de verrichtingen op, dat door hen en door de rechter-commissaris wordt ondertekend. Het geeft de woonplaats op van de schuldeisers en hun gemachtigden. Het bevat een korte beschrijving van de overgelegde titels, vermeldt de overschrijvingen, doorhalingen en tussenregels, en verklaart of de vordering wordt erkend of betwist.

In geval van betwisting of wanneer de vordering niet volledig bewezen schijnt te zijn, verdagen de curators hun beslissing tot het tijdstip waarop het proces-verbaal van verificatie gesloten wordt, en, indien de schuldeiser op het ogenblik van de verdaging niet tegenwoordig is in persoon of bij gemachtigde, zenden zij hem daarvan dadelijk bericht bij een ter post aangetekende brief.

Art. 501

Na de aangifte van elke vordering en tot de dag gesteld voor de behandeling van de geschillen waartoe zij aanleiding geeft, kan de rechter-commissaris, zelfs ambtshalve, bevelen dat de schuldeiser of zijn gemachtigde of iedere persoon die inlichtingen kan verstrekken, persoonlijk zal verschijnen. Hij maakt proces-verbaal op van hun verklaringen. Hij kan ook bevelen dat de schuldeiser zijn boeken zal overleggen, of, krachtens een bevel tot onderzoek daarvan, vorderen dat hem daarvan een uittreksel zal worden bezorgd opgemaakt door de rechter van de plaats.

Art. 502

[Op de vergadering belegd voor de sluiting van het proces-verbaal van verificatie, wordt elke aangegeven vordering die betwist wordt of nog niet is erkend, onderzocht op tegenspraak. De curators ondertekenen op de titel van elke erkende en niet betwiste vordering de volgende verklaring : « Opgenomen in het passief van het faillissement van ..., voor een bedrag van ..., de ... »

De rechter-commissaris viseert de verklaring; hij verwijst alle geschillen betreffende niet erkende vorderingen naar de rechtbank.]

Aldus vervangen bij artikel 38 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 503

De gefailleerde en de schuldeisers wier vorderingen geverifieerd of op de balans gebracht zijn, kunnen de verificatie van de vorderingen bijwonen en bezwaren inbrengen tegen de verrichte en de te verrichten verificaties. Na de sluiting van het proces-verbaal van verificatie kunnen, op straffe van nietigheid, tegen de verrichte en in dat proces-verbaal begrepen verificaties geen bezwaren worden ingediend dan bij akten, aan de schuldeisers die de aangifte hebben gedaan, betekend en samen met de bewijsstukken ter griffie neergelegd twee dagen vóór de terechtzitting waarop de geschillen moeten worden behandeld.

Bezwaren tegen verificaties verricht na de sluiting van het proces-verbaal van verificatie moeten, eveneens op straffe van nietigheid, betekend worden binnen tien dagen

na de erkenning van de betwiste vordering. Ten aanzien van de schuldeisers die na het laatstgenoemde tijdstip erkend zijn, loopt die termijn evenwel eerst vanaf de verificatie van hun vorderingen.

Art. 504

[Op de dag bij het vonnis van faillietverklaring bepaald voor de behandeling van de geschillen, doet de rechter-commissaris verslag, en de rechtbank, die aldus van de geschillen kennis neemt, beslist onverwijld en met voorrang boven alle andere zaken, zo mogelijk bij een enkel vonnis, alle geschillen over de verificatie van de schuldvorderingen, zonder te wachten tot het einde van de overeenkomstig artikel 497 verlengde termijnen en zonder voorafgaande dagvaarding. Het vonnis wordt gewezen nadat de curators, de gefailleerde en de schuldeisers die een bezwaar hebben ingebracht en een aangifte gedaan, over en weer zijn gehoord, indien zij verschijnen.

De geschillen die niet vatbaar zijn voor dadelijke beslissing, worden afzonderlijk behandeld. De rechtbank kan echter bij voorraad beslissen dat de schuldeisers wier vorderingen betwist worden, tot de raadpleging en stemming over het akkoord zullen worden toegelaten voor een bij hetzelfde vonnis te bepalen bedrag. Geeft zij daarover geen beslissing, dan kunnen de schuldeisers wier vorderingen betwist worden, aan de verrichtingen van het faillissement niet deelnemen zolang over het geschil zelf geen uitspraak is gedaan.

Verzet is niet ontvankelijk tegen een krachtens dit artikel gewezen vonnis, noch tegen latere vonnissen over de afzonderlijk behandelde geschillen. Het vonnis dat de schuldeisers wier vorderingen betwist worden bij voorraad toelaat, is bovendien niet vatbaar voor hoger beroep of cassatieberoep.]

Aldus vervangen bij artikel 38 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 505

[...]

Opgeheven bij artikel 8, 13°, van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 506

Totdat de geschillen berecht zijn, blijven alle aangiften van schuldvorderingen, de bewijsstukken en alle desbetreffende akten, processen-verbaal, bezwaar- en verzoekschriften op de griffie berusten en worden aan de belanghebbenden op hun verzoek ter inzage gegeven.

Art. 507

Ter griffie wordt voor elk faillissement een in kolommen verdeelde tabel opgemaakt die voor elke aangegeven schuldvordering de volgende vermeldingen bevat :

1° het volgnummer;

2° de naam, de voornamen, het beroep en de verblijfplaats van de schuldeiser die zijn aangifte en zijn titels heeft neergelegd;

3° de datum van deze neerlegging;

4° het bedrag van de aangegeven vordering;

5° een korte opgave van de goederen of voorwerpen waarvan beweerd wordt dat zij, krachtens hypotheek of voorrecht, tot waarborg ervan strekken;

6° de opneming in het passief of de verwerping door de curators;

7° de datum van deze opneming of verwerping;

8° de ingebrachte bezwaren;

9° de namen van de personen die de bezwaren hebben ingebracht;

10° de datums waarop de bezwaren zijn ingebracht;

11° de dag waarop het proces-verbaal van verificatie wordt gesloten;

12° de dag bepaald voor de behandeling van de geschillen;

13° de korte inhoud van de eindbeslissing;

14° de datum van die beslissing;

15° de andere inlichtingen waarvan de mededeling aan de belanghebbenden nuttig kan zijn.

Die tabel wordt opgemaakt door de griffier; de vereiste vermeldingen worden daarop van dag tot dag aangetekend in de volgorde waarin de feiten en omstandigheden zich voordoen. Zij wordt aan de belanghebbenden op hun verzoek ter inzage gegeven.

Art. 508

De bekende of onbekende schuldeisers die in gebreke blijven hun schuldvorderingen aan te geven of te bevestigen binnen de termijn bij het vonnis van faillietverklaring bepaald en krachtens artikel 497 verlengd, komen niet in aanmerking voor de uitdelingen; zij kunnen hun vorderingen echter aangeven en bevestigen tot en met de slotuitdeling. Hun aangiften schorten de bevolen uitdelingen niet op, maar bij nieuwe uitdelingen na die aangiften bevolen, komen zij in aanmerking voor het bedrag dat door de rechter-commissaris bij voorraad bepaald is en in reserve wordt gehouden totdat hun vorderingen erkend zijn. In alle gevallen dragen zij de kosten waartoe de verificatie en de erkenning aanleiding hebben gegeven en kunnen zij niets vorderen van de reeds vóór hun aangiften bevolen uitdelingen; zij hebben evenwel het recht de percenten waarop zij bij de eerste uitdelingen aanspraak hadden kunnen maken, vooraf te nemen uit het nog niet uitgedeelde actief, indien zij bewijzen dat het hun onmogelijk is geweest hun aangifte en bevestiging te doen binnen de bepaalde termijn.

HOOFDSTUK V

Akkoord

Afdeling I

Vergadering van de schuldeisers

Art. 509

Zodra krachtens artikel 504 vonnis is gewezen, wordt overgegaan tot het maken van een akkoord, zonder te wachten totdat de op grond van artikel 497 verleende termijnen verstreken zijn.

Te dien einde beveelt de rechter-commissaris dat de schuldeisers worden bijeengeroepen en bepaalt plaats, dag en uur van de vergadering.

De datum wordt op zodanige wijze bepaald dat de vergadering plaatsheeft binnen vijftien dagen na het krachtens artikel 504 gewezen vonnis, en dat aan elke schuldeiser, tussen zijn oproeping en de dag van de vergadering, een termijn wordt gelaten van twee dagen, vermeerderd met een dag per vijf myriameter afstand tussen de plaats waar hij werkelijk woont en de plaats van de vergadering.

Art. 510

[De bijeenroeping van de schuldeisers heeft plaats binnen vijf dagen na de beschikking van de rechter-commissaris; zij geschiedt door de zorg van de curators, door middel van bekendmaking en door toezending van een brief aan alle schuldeisers wier schuldvorderingen erkend of voorlopig toegelaten zijn; een en ander op de wijze en in de vorm voorgeschreven bij de artikelen 472 en 496.]

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 24 juli 1962.

Art. 511

Op de plaats, de dag en het uur, bepaald door de rechter-commissaris, komt de vergadering bijeen onder zijn voorzitterschap. Alleen de erkende of voorlopig toegelaten schuldeisers of hun gemachtigden mogen eraan deelnemen.

De gefailleerde wordt tot deze vergadering opgeroepen; hij mag er zich niet doen vertegenwoordigen dan om geldige en door de rechter-commissaris aangenomen redenen.

De rechter-commissaris onderzoekt de volmachten van degenen die zich als gemachtigden op de vergadering aanmelden. De curators brengen verslag uit over de stand van het faillissement, over de formaliteiten die zijn vervuld en de verrichtingen die hebben plaatsgehad, en over de vermoedelijke uitslag van de vereffening. De gefailleerde wordt gehoord. De curators ondertekenen hun proces-verbaal en geven het af aan de rechter-commissaris, die proces-verbaal opmaakt van hetgeen op de vergadering is verklaard en beslist.

Afdeling II

Totstandkoming van het akkoord

Art. 512

[...] Tussen de ter vergadering verschenen schuldeisers en de gefailleerde schuldenaar kan geen akkoord tot stand komen dan wanneer alle hierboven voorgeschreven formaliteiten zijn vervuld.

Dit akkoord komt slechts tot stand door de toestemming van de meerderheid van de schuldeisers, die drievierde moet vertegenwoordigen van het gezamenlijk bedrag van de overeenkomstig hoofdstuk IV erkende of voorlopig toegelaten schuldvorderingen; een en ander op straffe van nietigheid.

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge de opheffing van artikel 520 bij artikel 44 van de gecoördineerde wetten van 25 september 1946 op het gerechtelijk akkoord.

Art. 513

De schuldeisers wier schuldvorderingen door een ingeschreven [...] hypotheek, een voorrecht of een pand gewaarborgd zijn, hebben bij de verrichtingen betreffende het akkoord geen stemrecht voor de bedoelde schuldvorderingen; deze worden slechts meegerekend indien de schuldeisers afstand doen van hun hypotheek, pand of voorrecht.

Deelneming aan de stemming over het akkoord brengt die afstand van rechtswege mee; de afstand heeft geen gevolg, indien het akkoord niet wordt aangenomen.

De vorenbedoelde schuldeisers kunnen niettemin meestemmen over het akkoord, wanneer zij van hun voorrecht, hypotheek of pand afstand doen voor ten minste de helft van hun schuldvorderingen; in dat geval worden die schuldvorderingen bij de verrichtingen betreffende het akkoord slechts ten belope van dat gedeelte meegerekend.

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 81 van de wet van 16 december 1851.

Art. 514

Een akkoord is uitgesloten, wanneer de gefailleerde in het bij artikel 495 bepaalde geval verkeert of wegens bedrieglijke bankbreuk is veroordeeld.

In het geval van artikel 495 kunnen de ter raadpleging over het akkoord opgeroepen schuldeisers hun besluit tot na afloop van de vervolging uitstellen met de tweevoudige meerderheid voorgeschreven in artikel 512. Verwerping van het uitstel heeft verwerping van het akkoord tot gevolg.

Art. 515

Het akkoord wordt staande de vergadering getekend, op straffe van nietigheid. Is het akkoord slechts aangenomen met een meerderheid van de schuldeisers of met een drie- of vierde meerderheid wat het bedrag aan schuldvorderingen betreft, dan wordt de raadpleging en beslissing over het akkoord een enkele maal uitgesteld voor acht dagen; in dat geval hebben de besluiten van de eerste vergadering en de alsdan gegeven toestemmingen geen gevolg.

Art. 516

Alle schuldeisers die gerechtigd waren aan de totstandkoming van het akkoord mee te werken, of wier rechten nadien zijn erkend, kunnen er verzet tegen doen.

Het verzet moet met redenen omkleed zijn en binnen vijf dagen na het akkoord aan de curators en aan de gefailleerde betekend worden; een en ander op straffe van nietigheid. Binnen vijf dagen na die betekening kunnen de curators en de gefailleerde hun verzoekschrift, houdende antwoord op het verzet, doen betekenen en het ter griffie neerleggen, samen met de stukken waarvan zij gebruik zullen maken.

Zodra deze termijn verstreken is, brengt de rechter-commissaris, zonder andere vorm of rechtspleging, verslag uit over de kenmerken van het faillissement en over de vraag of het akkoord kan worden aangenomen, en de rechtbank doet bij een enkel vonnis uitspraak op het verzet en over de homologatie. Partijen kunnen echter ter terechtzitting verschijnen of zich doen vertegenwoordigen om in het

kort de middelen tot staving van hun aanspraken uiteen te zetten.

Is er slechts één curator benoemd en doet hij verzet, dan moet hij de benoeming van een tweede curator vorderen; tegenover deze is hij gehouden alle bij dit artikel voorgeschreven vormen in acht te nemen.

Wanneer de berechting van het verzet afhankelijk is van de beslissing van geschillen die wegens hun onderwerp buiten de bevoegdheid van de rechtbank van koophandel vallen, schort deze haar uitspraak op totdat die geschillen beslist zijn.

Art. 517

Wanneer het hierboven voorgeschrevene niet nagekomen is of wanneer het algemeen belang of het belang van de schuldeisers zich tegen het akkoord schijnt te verzetten, weigert de rechtbank de homologatie. In dat geval is het akkoord vernietigd ten aanzien van alle belanghebbenden.

Art. 518

Het gehomologeerde akkoord is verbindend voor alle schuldeisers, onverschillig of hun schuldvorderingen al dan niet op de balans gebracht of al dan niet geverifieerd zijn, zelfs voor die vermeld in artikel 497, alsmede voor de schuldeisers die krachtens artikel 504 voorlopig zijn toegelaten tot de raadpleging en stemming, ongeacht het bedrag dat het eindvonnis hun later zal toekennen. De homologatie handhaaft ten behoeve van elke schuldeiser de hypotheek die krachtens het laatste lid van artikel 487 ingeschreven is op de onroerende goederen van de gefailleerde. Te dien einde doen de curators het vonnis van homologatie op het hypotheekkantoor inschrijven, tenzij het akkoord dienaangaande anders beslist.

[De rechtbank kan op verslag van de rechter-commissaris, de voormalige curators of bij hun ontstentenis, een speciaal door de rechtbank aangewezen curator machtigen om opheffing te verlenen, zowel van de inschrijving vericht op grond van dit artikel als van die vericht op grond van artikel 487.]

Het tweede lid toegevoegd bij het enige artikel van de wet van 2 juli 1969.

Art. 519

Zodra het vonnis van homologatie in kracht van gewijsde is gegaan, nemen de ambtsverrichtingen van de curators een einde.

De curators doen ten overstaan van de rechter-commissaris eindrekening en verantwoording aan de gefailleerde; die rekening wordt besproken en afgesloten. De curators geven aan de gefailleerde al zijn goederen, boeken, papieren en roerende zaken terug; de gefailleerde geeft een ontvangstbewijs af; van een en ander wordt door de rechter-commissaris proces-verbaal opgemaakt.

In geval van betwisting doet de rechtbank van koophandel uitspraak op verslag van de rechter-commissaris.

Art. 520

[...]

Opgeheven bij artikel 44 van de gecoördineerde wetten van 25 september 1946 op het gerechtelijk akkoord.

Afdeling III

Nietigheid en ontbinding van het akkoord

Art. 521

Het akkoord is van rechtswege nietig, als de gefailleerde na de homologatie, veroordeeld wordt wegens bedrieglijke bankbreuk.

Wanneer, na de homologatie van het akkoord, de gefailleerde wegens bedrieglijke bankbreuk wordt vervolgd of tegen hem een bevel is uitgevaardigd tot bewaring of tot aanhouding of, ingeval hij voortvluchtig is, tot medebren- ging, kan de rechtbank van koophandel op verslag van de rechter-commissaris zodanige maatregelen tot bewaring van recht voorschrijven als zij noodzakelijk acht. Deze maatregelen vervallen van rechtswege op de dag van de verklaring van buitenvervolginstelling, van de beschik- king van vrijspraak of van het arrest van ontslag van rechtsvervolgning.

Art. 522

Geen rechtsvordering tot nietigverklaring van het ak- koord is na de homologatie ontvankelijk, tenzij na die homologatie ontdekt wordt dat er bedrog is gepleegd door verberging van het actief of opdrijving van het passief.

De nietigheid van het akkoord, hetzij uit hoofde van bedrog, hetzij ten gevolge van veroordeling wegens be- drieglijke bankbreuk, werkt van rechtswege, ook ten aan- zien van de borgen.

Art. 523

Ingeval de gefailleerde niet voldoet aan de inhoud van het akkoord, kan de ontbinding daarvan tegen hem worden gevorderd voor de rechtbank van koophandel, in tegen- woordigheid of na behoorlijke oproeping van de borgen, zo die er zijn.

Zij die zich bij het akkoord borg gesteld hebben voor de gehele of gedeeltelijke uitvoering ervan, worden niet be- vrijd door de ontbinding van het akkoord.

Art. 524

In het vonnis waarbij de rechtbank van koophandel de nietigheid of de ontbinding van het akkoord uitspreekt, of in de bij artikel 521 bepaalde gevallen uitspraak doet op verzoek van een of meer schuldeisers of ambtshalve op verslag van de rechter-commissaris, beveelt zij de vroeger benoemde curators hun ambtsverrichtingen te hervatten of benoemt er nieuwe, en bepaalt zij dat degenen die na de homologatie van het akkoord schuldeiser van de gefailleer- de zijn geworden hun vorderingen moeten aangeven bin- nen de termijn gesteld bij artikel 466.

[De voorschriften van de artikelen 469 en 472 vinden overeenkomstige toepassing ten aanzien van dit vonnis. Het bekend te maken uittreksel moet vermelden :

[1° de naam, de voornamen, de plaats en datum van geboorte, alsmede het adres en het inschrijvingsnummer in het handelsregister van de gefailleerde; betreft het een handelsvennootschap, de firma of de naam en de zetel;]

2° de datum van het vonnis waarbij de nietigverkla- ring, de ontbinding of de nietigheid van rechtswege van het

akkoord is uitgesproken, en de rechtbank die het heeft gewezen;

3° de naam, de voornamen en het adres van de curator of curators.

De opneming wordt bewezen door middel van de bladen waarin het uittreksel is verschenen.]

[De curators kunnen de boedel doen verzegelen. Bijge- staan door de rechter-commissaris gaan zij zonder verwijl over tot een vergelijking van de waarden, aandelen en papieren met de vroegere beschrijving en zij vullen die zo nodig aan. Zij maken een aanvullende balans op en zenden aan de nieuwe schuldeisers de in artikel 496 bedoelde brief.]

Het tweede lid aldus vervangen en het derde lid inge- voegd bij artikel 3 van de wet van 24 juli 1962; het vierde lid aldus vervangen bij artikel 37 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967; het tweede lid, 1°, nadien aldus vervangen bij artikel 41 van de wet van 24 maart 1978.

Art. 525

De nieuwe schuldvorderingen worden aangegeven, be- vestigd en geverifieerd overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk IV.

Schuldvorderingen die reeds in het passief zijn opgeno- men, behoeven niet opnieuw te worden geverifieerd, be- houdens verwerping of vermindering van die welke inmid- dels geheel of gedeeltelijk zijn tenietgegaan.

Art. 526

De in artikel 445 vermelde handelingen die de gefail- leerde heeft verricht na het vonnis van homologatie en vóór de nietigverklaring of de ontbinding van het akkoord, zijn nietig en blijven zonder gevolg. De andere handelingen die de gefailleerde in die tussentijd heeft verricht, worden slechts vernietigd, indien zij de uitvoering van het akkoord hebben geschaad of de schuldeisers op bedrieglijke wijze in hun rechten hebben verkort.

Art. 527

Schuldeisers wier schuldvorderingen voor het akkoord zijn ontstaan, treden opnieuw in al hun rechten, doch alleen ten aanzien van de gefailleerde; hun schuldvor- ringen mogen in de boedel echter niet worden opgenomen dan in de volgende verhouding : indien zij van het toege- zegde percent niets hebben ontvangen, ten belope van het geheel; indien zij een deel van dat percent hebben ontvan- gen, ten belope van het deel van hun oorspronkelijke schuldvorderingen dat overeenstemt met het deel van het percent dat zij niet ontvangen hebben.

De bepalingen van dit artikel zijn mede van toepassing ingeval zich een tweede faillissement voordoet, zonder dat het akkoord vooraf nietigverklaard of ontbonden is.

HOOFDSTUK VI

Vereffening van de failliete boedel

Art. 528

Indien er geen akkoord tot stand komt, blijven de curators de gezamenlijke schuldeisers verder vertegenwoordigen en gaan zij over tot de vereffening van de failliete boedel; zij doen de onroerende goederen, koopwaren en roerende zaken verkopen en vereffenen de schuldvorderingen en de schulden; een en ander onder toezicht van de rechter-commissaris en met inachtneming van de bepalingen van de artikelen 479 en 480, zonder dat de gefailleerde behoeft te worden opgeroepen.

Zij kunnen op de bij artikel 492 voorgeschreven wijze dadingen aangaan betreffende alle aan de gefailleerde behorende rechten, niettegenstaande verzet zijnerzijds.

Art. 529

De schuldeisers kunnen niettemin aan de curators, of aan een derde onder toezicht van de curators, last geven het bedrijf voort te zetten.

Het besluit waarbij hun deze last wordt opgedragen, bepaalt de duur en de omvang ervan, en stelt de bedragen vast die de curators in handen mogen houden tot bestrijding van kosten en uitgaven; het moet dadelijk na de verwerping van het akkoord worden genomen, in tegenwoordigheid van de rechter-commissaris en met de in artikel 512 bepaalde meerderheid naar aantal en bedrag.

Tegen dat besluit staat verzet open voor de gefailleerde en voor de schuldeisers die er niet mee instemmen. Het verzet schorst de uitvoering niet.

Wanneer de verrichtingen van de curators of lasthebbers verbintenissen doen ontstaan boven het actief, zijn alleen de schuldeisers die met die verbintenissen hebben ingestemd, persoonlijk gehouden boven hun aandeel in het actief, en alleen binnen de perken van de last die zij gegeven hebben. Hun bijdrage wordt bepaald naar evenredigheid van hun schuldvorderingen.

Art. 530

Wanneer een vennootschap onder firma failliet is, kunnen de schuldeisers in een akkoord bewilligen ten voordele van slechts een of van enkele vennoten; in dat geval blijft het gehele vermogen van de vennootschap aan de rechtsrekening van het faillissement onderworpen; de persoonlijke goederen van hen met wie het akkoord is aangegaan, blijven daarvan uitgesloten, en in dit bijzonder akkoord mag geen verbintenis tot betaling van een percent voorkomen dan ten aanzien van waarden buiten het vermogen van de vennootschap.

De vennoot met wie een bijzonder akkoord wordt aangegaan, is niet meer hoofdelijk aansprakelijk.

Art. 531

Dadelijk na de verwerping van het akkoord wordt aan de bijeengeroepen schuldeisers gevraagd of de onderhoudsuitkering, aan de gefailleerde en zijn gezin toegestaan krachtens artikel 476, zal worden gehandhaafd dan wel of hun een dergelijke uitkering kan worden toegestaan

ten laste van de failliete boedel. De uitkering wordt gehandhaafd of kan worden toegestaan, indien de meerderheid der aanwezige schuldeisers erin toestemt. De curators stellen het bedrag voor, de rechter-commissaris bepaalt het en alleen de curators kunnen voor de rechtbank tegen die beslissing opkomen.

Art. 532

Na de verwerping of de nietigverklaring van het akkoord kan de rechter-commissaris de schuldeisers bijeenroepen, wanneer hij het noodzakelijk acht.

De vergaderde schuldeisers kunnen, met machtiging van de rechtbank, na behoorlijke oproeping van de gefailleerde, bij gewone meerderheid de curators gelasten te onderhandelen over een vaste prijs voor het geheel of een gedeelte van de rechten of vorderingen die nog niet voldaan zijn, en ze te vervreemden.

Art. 533

Wanneer de vereffening van de failliete boedel beëindigd is, worden de schuldeisers bijeengeroepen door de rechter-commissaris. Hij kan bevelen dat de rekening van de curators bij de oproeping zal worden gevoegd.

Op die vergadering wordt de rekening besproken in tegenwoordigheid of na behoorlijke oproeping van de gefailleerde. Het saldo van de rekening dient voor de laatste uitdeling.

In geval van betwisting wordt gehandeld zoals bepaald is in artikel 519, derde lid.

Op dezelfde vergadering geven de schuldeisers hun mening te kennen over de verschoonbaarheid van de gefailleerde. Er wordt een proces-verbaal opgemaakt, waarin iedere schuldeiser zijn op- en aanmerkingen kan doen opnemen.

Art. 534

De rechter-commissaris doet aan de rechtbank in raadkamer mededeling van het advies van de schuldeisers over de verschoonbaarheid van de gefailleerde en brengt verslag uit over de kenmerken en de omstandigheden van het faillissement; de rechtbank beslist of de gefailleerde al dan niet verschoonbaar is.

Verschoonbaar kan niet worden verklaard de gefailleerde die zich schuldig heeft gemaakt aan bedrieglijke bankbreuk of aan stellionaat, die veroordeeld is wegens diefstal, valsheid, knevelarij, oplichting of misbruik van vertrouwen, die als bewaarnemer, voogd, beheerder of anderszins rekenplichtige geen rekening en verantwoording heeft gedaan en niet heeft afgerekend.

Art. 535

Aan handeldrijvende schuldenaars kan het voorrecht van boedelafstand niet worden verleend.

Wordt de gefailleerde verschoonbaar verklaard, dan [...] kan hij nog alleen op zijn goederen worden vervolgd [...].

Wordt hij niet verschoonbaar verklaard, dan kunnen de schuldeisers hun eigen rechtsvorderingen opnieuw instellen [...].

Het tweede en het derde lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 4 van de wet van 31 januari 1980.

Art. 536

Wanneer, op enig ogenblik vóór de bijeenroeping van de schuldeisers tot raadpleging en beslissing over het akkoord, bevonden wordt dat het actief niet toereikend is om de vermoedelijke kosten van beheer en vereffening van de failliete boedel te dekken, kan de rechtbank van koophandel, op verslag van de rechter-commissaris, zelfs ambtshalve de opheffing van het faillissement uitspreken. In dat geval kan elke schuldeiser opnieuw zijn eigen rechtsvoorwaarden instellen [...].

De rechtbank kan bij hetzelfde vonnis uitspraak doen over de verschoonbaarheid van de gefailleerde.

De tenuitvoerlegging van het vonnis waarbij die opheffing is uitgesproken, wordt een maand opgeschort.

De gefailleerde of ieder ander belanghebbende kan te allen tijde dat vonnis door de rechtbank van koophandel doen herroepen, mits hij aantoont dat er genoeg geld voorhanden is om de kosten van de faillissementsverrichtingen te bestrijden, of een toereikende som laat storten in de Consignatiekas. In elk geval moeten de kosten van de procedures, gevoerd op grond van dit artikel, vooraf worden voldaan.

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 4 van de wet van 31 januari 1980.

HOOFDSTUK VII

Soorten schuldeisers en hun rechten

Afdeling I

Medeschuldenaars en borgen

Art. 537

De schuldeiser, houder van verbintenissen die door de gefailleerde en andere insgelijks gefailleerde medeschuldenaars hoofdelijk ondertekend, geëndosseerd of gewaarborgd zijn, komt in aanmerking voor de uitdelingen in elke boedel en komt daarin op voor de nominale waarde van zijn titel, totdat hij volledig is betaald.

Art. 538

Voor de faillissementen van medeschuldenaars bestaat geen onderling verhaal uit hoofde van betaalde percenten, behalve wanneer de percenten uit die boedels meer bedragen dan de schuldvordering in hoofdsom en toebehoren; in dat geval komt het meerdere, naar de orde der verbintenissen, toe aan die schuldenaars voor wie de andere borg staan.

Art. 539

Wanneer de schuldeiser houder is van verbintenissen die door de gefailleerde met andere medeschuldenaars hoofdelijk zijn aangegaan of waarvoor een borg is gesteld, en hij vóór het faillissement een voorschot op zijn schuldvordering ontvangen heeft, wordt deze in de boedel slechts opgenomen onder aftrek van dit voorschot en behoudt hij voor het nog verschuldigde bedrag zijn rechten tegen de medeschuldenaars of de borg.

Art. 540

De medeschuldenaar of de borg die gedeeltelijk betaling gedaan heeft, komt in het faillissement op voor alles wat hij tot ontlasting van de gefailleerde betaald heeft.

Art. 541

Niettegenstaande het akkoord behouden de schuldeisers hun vorderingsrecht tegen de medeschuldenaars van de gefailleerde voor het geheel van hun schuldvordering.

Afdeling II

Pandhoudende schuldeisers en op roerende goederen bevoorrechte schuldeisers

Art. 542

Schuldeisers van de gefailleerde, die rechtsgeldig in het bezit zijn van een pand, worden slechts pro memorie in de boedel opgenomen.

Art. 543

De curators kunnen, met machtiging van de rechter-commissaris te allen tijde het pand ten bate van de failliete boedel inlossen door betaling van de schuld.

Art. 544

Ingeval de curators het pand niet inlossen en de schuldeiser het verkoopt voor een prijs die de schuldvordering te boven gaat, wordt het meerdere door hen geïnd. Bedraagt de prijs minder dan de schuldvordering, dan treedt de pandhoudende schuldeiser voor het ontbrekende op als gewone schuldeiser in de boedel.

Art. 545

[Voor de werknemers bedoeld in artikel 1 van de wet betreffende de bescherming van het loon der werknemers, worden het loon, zoals bepaald in artikel 2 van die wet, en de in het loon begrepen vergoedingen die aan dezelfde personen verschuldigd zijn wegens beëindiging van hun dienstbetrekking, ongeacht of die beëindiging voor of na de faillietverklaring plaatsheeft, onder de bevoorrechte schuldvorderingen opgenomen met dezelfde rang en ten belope van dezelfde bedragen als het voorrecht dat aan dezelfde personen wordt toegekend bij artikel 19, 3^obis van de wet van 16 december 1851 op de voorrechten en hypotheek.]

Aldus vervangen bij art. 50 van de wet van 12 april 1965

Art. 546

Het voorrecht en het recht van terugvordering bij [artikel 20, 5°, van de wet van 16 december 1851] toegekend aan de verkoper van roerende goederen, alsmede het recht van ontbinding, gelden niet in geval van faillissement.

[Niettemin blijft dit voorrecht, gedurende vijf jaren te rekenen van de levering, bestaan ten voordele van de verkoper van machines, toestellen, gereedschappen en ander bedrijfsuitrustingsmaterieel, gebruikt in nijverheids-, handels- of ambachtsondernemingen.

Dit voorrecht heeft evenwel slechts gevolg voor zover binnen vijftien dagen na de levering een door de verkoper eensluidend verklaard afschrift van de al dan niet aanvaarde factuur of van elke andere akte waaruit de verkoop blijkt, neergelegd wordt op de griffie van de rechtbank van koophandel van het arrondissement waarin de schuldenaar zijn woonplaats of, bij gebreke hiervan, zijn verblijfplaats heeft. De griffier stelt op dat afschrift een akte van neerlegging. De afschriften worden in een boekdeel verzameld en hiervan wordt een dagelijks bij te houden index op steekkaarten aangelegd, volgens de namen van de kopers. De griffier is gehouden aan allen die er om verzoeken en vooraf de identiteit van de koper opgeven, inzage te verlenen van het afschrift.

Dit voorrecht kan zelfs worden uitgeoefend wanneer de machines, toestellen, gereedschappen en ander bedrijfsuitrustingsmaterieel onroerend zijn geworden door bestemming of incorporatie.]

De levering wordt bewezen door de boeken van de verkoper, behoudens tegenbewijs.

Ingeval de schuldenaar failliet verklaard wordt voordat de bedoelde [vijf jaren] zijn verstreken, blijft het voorrecht bestaan tot na de vereffening van het faillissement.

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge art. 20, 5°, van de wet van 16 december 1851, dat art. 2102 van het Burgerlijk Wetboek vervangt; het tweede, het derde en het vierde lid aldus vervangen bij art. 2 van de wet van 29 juli 1957, het zesde lid aldus gewijzigd bij het enige artikel van de wet van 27 juli 1934.

Art. 547

De curators leggen aan de rechter-commissaris een lijst voor van de schuldeisers die een voorrecht beweren te hebben op de roerende goederen, en indien daartoe grond bestaat, verleent de rechter machtiging om die schuldeisers te betalen uit de eerst inkomende gelden.

Indien het voorrecht betwist wordt, beslist de rechtbank.

Afdeling III

Rechten van hypothecaire of op onroerende goederen bevoorrechte schuldeisers

Art. 548

Wanneer de prijs van de onroerende goederen vroeger dan of tegelijk met die van de roerende goederen verdeeld wordt, treden de bevoorrechte of de hypothecaire schuldeisers die niet geheel voldaan zijn uit de prijs van de onroerende goederen, naar evenredigheid van hetgeen hun nog verschuldigd is, samen met de gewone schuldeisers op ten aanzien van de gelden die aan de chirografaire boedel toekomen, mits hun schuldvorderingen bevestigd en geverifieerd zijn met inachtneming van de hierboven voorgescreven vormen.

Art. 549

Wanneer tot een of meer uitdelingen van gelden wordt overgegaan voordat de prijs van de onroerende goederen verdeeld is, nemen de op de onroerende goederen bevoorrechte en de hypothecaire schuldeisers daaraan deel naar evenredigheid van het volle bedrag van hun schuldvorderingen, onverminderd de afscheiding die hierna wordt omschreven.

Art. 550

Na de verkoop van de onroerende goederen en de sluiting van de rangregeling onder de hypothecaire en de bevoorrechte schuldeisers, zullen degenen onder hen die ten aanzien van de prijs der onroerende goederen batig gerangschikt zijn voor het volle bedrag van hun schuldvordering, het bedrag dat hun als hypothecaire schuldeisers toegewezen is, slechts ontvangen onder aftrek van hetgeen zij uit de chirografaire boedel hebben verkregen.

De aldus afgetrokken bedragen blijven niet in de hypothecaire boedel, maar worden daarvan afgescheiden en keren terug naar de chirografaire boedel.

Art. 551

Ten aanzien van de hypothecaire schuldeisers die slechts voor een gedeelte batig gerangschikt zijn bij de verdeling van de prijs der onroerende goederen, wordt gehandeld zoals hierna is bepaald. Hun rechten in de chirografaire boedel worden definitief vastgesteld met inachtneming van het bedrag dat hun nog verschuldigd is na die rangschikking met betrekking tot de onroerende goederen, en wat zij bij de vroegere uitdeling meer ontvangen hebben, wordt afgetrokken van het bedrag dat hun als hypothecaire schuldeisers toegewezen is, en in de chirografaire boedel teruggestort.

Art. 552

De hypothecaire schuldeisers die niet batig gerangschikt zijn, worden als gewone schuldeisers beschouwd en als zodanig behandeld met betrekking tot de gevolgen van het akkoord en van alle verrichtingen in verband met de chirografaire boedel.

Afdeling IV

[Gevolgen van het faillissement van de ene echtgenoot ten opzichte van de andere]

Het opschrift aldus vervangen bij art. 37 van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van art. 4 van de wet van 14 juli 1976.

Art. 553

[De curator kan de roerende en onroerende goederen uit het eigen vermogen van een gefailleerde echtgenoot zowel als uit het gemeenschappelijk vermogen verkopen zonder de voorafgaande toestemming van de andere echtgenoot of de rechterlijke machtiging, voorgescreven bij de

artikelen 215, § 1, 1418 en 1420 van het Burgerlijk Wetboek.]

Aldus vervangen bij art. 37 van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van art. 4 van de wet van 14 juli 1976.

Art. 554

[Indien het huwelijksvermogensstelsel van de echtgenoot wordt ontbonden na de faillietverklaring en voor de beëindiging van het faillissement, kunnen noch de echtgenoot van de gefailleerde noch de curator aanspraak maken op de voordelen die in het huwelijkscontract zijn bepaald.]

Aldus vervangen bij art. 37 van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van art. 4 van de wet van 14 juli 1976.

Art. 555

[De gemeenschappelijke schulden die de gefailleerde bij de uitoefening van zijn beroep heeft gemaakt en die niet voldaan zijn door de vereffening van het faillissement, kunnen niet worden verhaald op het eigen vermogen van de echtgenoot van de gefailleerde.]

Aldus vervangen bij art. 37 van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van art. 4 van de wet van 14 juli 1976.

Art. 556-560

[...]

Opgeheven bij art. 37 van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van art. 4 van de wet van 14 juli 1976.

Afdeling IV

Rechten van de vrouw bij faillissement van de man

[De oude artikelen 553 tot 560 blijven bij wijze van overgangsmaatregel van kracht. Zie art. 47, § 1, van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van art. 4 van de wet van 14 juli 1976.]

Art. 553

De vrouw wier aangebrachte onroerende goederen niet in de gemeenschap zijn gevallen, neemt die goederen in natura terug, evenals die welke haar zijn opgekomen door erfopvolging of door schenking onder de levenden of bij testament.

Hetzelfde geldt ten aanzien van onroerende goederen verkregen in ruil voor eigen goederen van de vrouw of ten gevolge van wederbelegging, wanneer de wederbelegging in de akte van verkrijging bedongen is en door de vrouw ten minste tien dagen voor de staking van betaling is aangevaard.

Art. 554

De vrouw neemt eveneens de onroerende goederen terug die door of namens haar zijn verkregen met geld afkomstig van de vorenbedoelde erfenissen en schenkingen, mits de belegging uitdrukkelijk bedongen is in de akte van verkrijging en de herkomst van het geld blijkt uit een boedelbeschrijving of uit enige andere authentieke akte.

Art. 555

Buiten het geval van het vorige artikel, onverschillig onder welk stelsel het huwelijk is aangegaan, bestaat het wettelijk vermoeden dat de door de vrouw van de gefailleerde verkregen goederen aan haar man toebehoren, met zijn geld zijn betaald en bij het actief van de boedel gevoegd moeten worden, onverminderd het recht van de vrouw om het tegendeel te bewijzen.

Art. 556

Het recht om de terugnemering te vorderen overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 553 en 554, kan door de vrouw niet worden uitgeoefend dan met behoud van de last van de schulden en hypotheeken waarmee de goederen wettelijk bezwaard zijn, ongeacht of de vrouw zich daartoe vrijwillig heeft verbonden of daartoe is veroordeeld.

Art. 557

De vrouw wier echtgenoot koopman was ten tijde van de huwelijksvoltrekking of het geworden is binnen twee jaren na die voltrekking, kan tegen de boedel geen vordering instellen ter zake van voordelen in het huwelijkscontract bedongen; in dat geval kunnen de schuldeisers geen aanspraak maken op de voordelen die de vrouw aan de man bij hetzelfde contract heeft toegezegd.

Art. 558

Wanneer de vrouw schulden voor haar man betaald heeft, bestaat het wettelijk vermoeden dat zij zulks gedaan heeft met geld van de man, en zij kan diensgevolge tegen de boedel geen vordering instellen, behoudens het bewijs van het tegendeel, zoals in artikel 555 is bepaald.

Art. 559

De vrouw wier echtgenoot koopman was ten tijde van de huwelijksvoltrekking of het geworden is binnen twee jaren na die voltrekking, heeft geen hypotheek dan op de onroerende goederen die te dien tijde aan de man toebehoorden of die hij later door erfenis heeft verkregen, en zulks voor :

1° het geld en de roerende zaken die zij als huwelijksgoed heeft aangebracht of tijdens het huwelijk heeft verkregen door erfenis, schenking onder de levenden of testament en waarvan zij de betaling of de afgifte door een authentieke akte bewijst;

2° de wederbelegging van haar goederen die tijdens het huwelijk zijn vervreemd;

3° de vergoeding wegens de schulden die zij samen met haar man heeft aangegaan.

Art. 560

Huisraad, roerende zaken, diamanten, schilderijen, gouden en zilveren vaatwerk en andere voorwerpen, dienende tot het gebruik zowel van de man als van de vrouw, komen ten goede aan de schuldeisers onverschillig onder welk stelsel het huwelijk is aangegaan, en de vrouw kan daaruit niets anders krijgen dan de kleren en het linnen-

goed voor eigen gebruik; deze worden haar toegekend overeenkomstig de bepaling van artikel 476.

De vrouw mag evenwel de roerende zaken die zij bij het huwelijkscontract heeft aangebracht of die zij heeft verkregen door erfenis, schenking onder de levenden of testament en die niet in de gemeenschap gevallen zijn, in natura terugnemen, mits uit een boedelbeschrijving of enige andere authentieke akte blijkt dat het dezelfde zijn.

De vrouw die gerechtelijk van goederen is gescheiden vóór de faillietverklaring, neemt onder dezelfde voorwaarden eveneens de roerende goederen terug die haar bij de tenuitvoerlegging van het vonnis zijn toegewezen.

HOOFDSTUK VIII

Uitdeling aan de schuldeisers

Art. 561

Het bedrag van het roerend actief van de gefailleerde wordt onder de schuldeisers verdeeld naar evenredigheid van hun bevestigde en geverifieerde vorderingen en na aftrek van de kosten en uitgaven voor het beheer van de failliete boedel, van de uitkeringen tot levensonderhoud aan de gefailleerde en zijn gezin en van hetgeen aan de bevoorrechte schuldeisers betaald is.

Te dien einde bezorgen de curators de rechter-commissaris elke maand een staat van de boedel en van het geld dat bij de Consignatiekas gedeponneerd is; de rechter-commissaris beveelt, indien daartoe aanleiding bestaat, een uitdeling aan de schuldeisers en bepaalt tot welk bedrag.

Het bevel van de rechter-commissaris wordt bij een ter post aangetekende brief aan de schuldeisers ter kennis gebracht op de wijze voorgeschreven bij artikel 496 onder opgave van de dag waarop met de uitdeling zal worden begonnen.

Art. 562

Indien er niet-verifieerde schuldeisers zijn ten aanzien van wie de krachtens artikel 497 verlengde termijn nog niet verstreken is, of schuldeisers wier vorderingen binnen de voorgeschreven termijn aangegeven en bevestigd zijn doch aanleiding hebben gegeven tot geschillen die nog niet zijn uitgewezen, heeft geen uitdeling plaats dan na reservering van het gedeelte dat overeenstemt met hun schuldvorderingen, zoals zij op de balans zijn gebracht wat de eerstgenoemden, of aangegeven en bevestigd wat de laatstgenoemden betreft.

Wanneer schuldvorderingen, toebehorende aan schuldeisers die hun woon- of verblijfplaats buiten het Rijk hebben en ten aanzien van wie de termijn overeenkomstig artikel 498 is verlengd, niet op de juiste wijze op de balans blijken voor te komen, kan de rechter-commissaris bevelen dat het gereserveerde gedeelte zal worden vermeerderd, onverminderd het recht van de curators om tegen die beslissing op te komen voor de rechtbank van koophandel.

Art. 563

De curators doen geen betaling dan op vertoon van de titel waaruit de schuldvordering blijkt.

De curators vermelden op de titel het bedrag dat zij betaald hebben of waarvan zij de betaling overeenkomstig

artikel 480 bevelen hebben. Ingeval het onmogelijk is de titel over te leggen, kan de rechter-commissaris de betaling bevelen op vertoon van het proces-verbaal van verificatie. In alle gevallen stelt de schuldeiser de kwijting op de kant van de uitdelingslijst.

HOOFDSTUK IX

Verkoop van de onroerende goederen van de gefailleerde

Art. 564

[Indien er geen vervolgingen tot uitwinning van de onroerende goederen zijn begonnen vóór de verwerping of nietigverklaring van het akkoord, kunnen alleen de curators de verkoop vorderen, zij zijn verplicht dat te doen binnen acht dagen, na verkregen machtiging van de rechter-commissaris en met inachtneming van de vormen voorgeschreven in Deel IV, Boek IV, Hoofdstuk IV, van het Gerechtelijk Wetboek.

Zijn er vervolgingen begonnen, dan kunnen de curators die te allen tijde stuiten door, met machtiging van de rechtbank van koophandel, na oproeping van de gefailleerde de inbeslaggenomen onroerende goederen met inachtneming van dezelfde vormen, te doen verkopen.

In dat geval doen zij ten minste acht dagen vooraf plaats, dag en uur van de verkoping betekenen aan de vervolgende schuldeiser en aan de gefailleerde.

Zodanige betekening wordt binnen dezelfde termijn aan alle ingeschreven schuldeisers gedaan aan de woonplaats die zij in het inschrijvingsborderel hebben gekozen.

De voorgaande bepalingen vinden geen toepassing op de eerst ingeschreven hypothecaire schuldeiser; deze kan het bezwaarde goed in elke stand van het geding doen verkopen overeenkomstig de artikelen 1560 tot 1626 van het Gerechtelijk Wetboek.]

Aldus vervangen bij art. 108 van de wijzigingsbepalingen van art. 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 565

[...]

Opgeheven bij art. 26 van de opheffingsbepalingen van art. 2 van de wet van 10 oktober 1967.

HOOFDSTUK X

Terugvordering

Art. 566

In geval van faillissement kan de eigenaar van nog niet betaald handels- en ander papier dat zich in natura in de portefeuille van de gefailleerde bevindt op de dag van het vonnis van faillietverklaring, dat papier terugvorderen wanneer hij het afgegeven heeft alleen met last om het te innen en het bedrag ervan te zijner beschikking te houden, of het speciaal bestemd heeft voor bepaalde betalingen.

Art. 567

De koopwaren aan de gefailleerde in bewaring gegeven of in consignatie gegeven om te worden verkocht voor rekening van de afzender, kunnen eveneens worden teruggevorderd, zolang zij geheel of gedeeltelijk in natura aanwezig zijn.

Zelfs de prijs van die koopwaren kan worden teruggevorderd in zover hij niet is betaald, in waardepapier voldaan, of in rekening-courant tussen de gefailleerde en de koper verrekend.

Art. 568

De aan de gefailleerde gezonden koopwaren kunnen ook worden teruggevorderd, zolang de overgave niet is geschied in zijn magazijnen of in die van de commissionair die gelast is ze te verkopen voor rekening van de gefailleerde.

[De terugvordering is nochtans niet ontvankelijk wanneer de koopwaren, vóór hun aankomst, zonder bedrog verkocht zijn op cognossemmenten of op door de afzender getekende facturen en vrachtbrieven.

De terugvordering geschiedt met inachtneming van de rechten van de pandhoudende schuldeiser die in het bezit is gesteld door een cognossement of een vrachtbrief.]

Het tweede lid aldus vervangen en het derde lid toegevoegd bij het enige artikel van de wet van 31 mei 1890.

Art. 569

Hij die een zaak terugvordert, is verplicht aan de boedel de door hem in mindering ontvangen bedragen, alsmede alle voorschotten gedaan voor vracht of vervoer, commissie, verzekering of andere kosten terug te geven, en de wegens dezelfde oorzaken verschuldigde bedragen te betalen.

Art. 570

Verkochte koopwaren die nog niet zijn geleverd aan de gefailleerde of nog niet zijn verzonden aan de gefailleerde of voor diens rekening aan een derde, kunnen voor de verkoper worden teruggehouden.

Art. 571

In het geval van de artikelen 568 en 570 kunnen de curators, met machtiging van de rechter-commissaris, levering van de koopwaren eisen tegen betaling van de prijs die tussen verkoper en gefailleerde bedongen is.

Art. 572

De curators kunnen met goedkeuring van de rechter-commissaris de verzoeken tot terugvordering inwilligen; indien er een geschil ontstaat, doet de rechtbank uitspraak op verslag van de rechter-commissaris.

TITEL II

Bankbreuk

EERSTE HOOFDSTUK

Eenvoudige bankbreuk

Art. 573

Een gefailleerde koopman wordt aan eenvoudige bankbreuk schuldig verklaard in de volgende gevallen :

1° wanneer zijn persoonlijke of huishoudelijke uitgaven geacht worden buitensporig te zijn;

2° wanneer hij aanzienlijke bedragen verloren heeft bij het spel, bij verrichtingen die louter van het toeval afhangen, of bij fictieve beursverrichtingen of fictieve verrichtingen op koopwaren;

3° wanneer hij, met het oogmerk om zijn faillissement uit te stellen, heeft gekocht om beneden de prijs te verkopen; wanneer hij, met hetzelfde oogmerk, leningen heeft aangegaan, handelspapier in omloop gebracht en andere nadelige middelen gebruikt om zich geld te verschaffen;

4° wanneer hij uitgaven of verliezen heeft verdicht of wanneer hij niet doet blijken van het bestaan of het gebruik van de activa van zijn laatste inventaris en van de gelden, waarden, roerende goederen en voorwerpen, van welke aard ook, die hij nadien mocht heben verkregen;

5° wanneer hij na de staking van betaling een schuldeiser ten nadele van de boedel betaald of bevoordeeld heeft.

Art. 574

Een koopman kan aan eenvoudige bankbreuk schuldig verklaard worden in de volgende gevallen :

1° wanneer hij voor rekening van een ander, zonder daarvoor waarden in ruil te ontvangen, verbintenissen heeft aangegaan die, gelet op de toestand waarin hij zich bevond toen hij ze aanging, te bezwarend worden geacht;

2° wanneer hij opnieuw failliet verklaard wordt zonder aan de verplichtingen van een vorig akkoord te hebben voldaan;

3° wanneer hij gehuwd is onder het dotale stelsel of gescheiden is van goederen, en zich niet naar de bepalingen van artikel [14] gedragen heeft;

4° wanneer hij de staking van betaling niet heeft aangegeven binnen de termijn gesteld in artikel 440; wanneer die aangifte niet alle namen van de hoofdelijk verbonden vennoten vermeldt; wanneer hij bij die aangifte de volgens artikel 441 vereiste inlichtingen en ophelderingen niet verstrekt heeft of wanneer die inlichtingen of ophelderingen onjuist zijn;

5° wanneer hij zich zonder toestemming van de rechter-commissaris verwijderd heeft of zonder wettige verhindering nagelaten heeft in persoon te verschijnen op de oproeping van de rechter-commissaris of van de curators;

6° [...]

Het 3° aldus gewijzigd ingevolge art. 14 van de wet van 15 december 1872; het 6° opgeheven bij art. 21 van de wet van 17 juli 1975.

Art. 575

Tot de straffen op eenvoudige bankbreuk gesteld worden veroordeeld, onverminderd de toepassing van artikel 578 zo daartoe grond bestaat :

1° zij die in het belang van de gefailleerde zijn roerende of onroerende goederen geheel of ten dele wegnemen, verbergen of helen;

2° zij die verdichte of overdreven schuldvorderingen bij het faillissement bedrieglijk indienen en bevestigen in eigen naam of door tussenpersonen;

3° de schuldeiser die met de gefailleerde of met enig ander persoon bijzondere voordelen bedingt voor zijn wijze van stemmen bij de beraadslagingen over het faillissement, of die een bijzondere overeenkomst aangaat, waaruit voor hem een voordeel voortvloeit ten laste van het actief van de gefailleerde;

4° de curator die zich schuldig maakt aan ontrouw in zijn beheer.

De schuldigen worden bovendien veroordeeld tot een geldboete waarvan het bedrag gelijk is aan de waarde van de onwettig bedongen voordelen of van de teruggave en schadevergoeding die aan de gezamenlijke schuldeisers toekomen; de geldboete mag niet minder dan honderd frank bedragen.

Art. 576

Tot de straffen op eenvoudige bankbreuk gesteld kunnen worden veroordeeld de bestuurders van naamloze vennootschappen die de inlichtingen hun door de rechter-commissaris of de curators gevraagd, niet verstrekken, of die onjuiste inlichtingen verstrekken.

Hetzelfde geldt voor hen die zonder wettige verhindering niet verschijnen op de oproeping van de rechter-commissaris of van de curator.

HOOFDSTUK II

Bedrieglijke bankbreuk

Art. 577

Een gefailleerd koopman wordt aan bedrieglijke bankbreuk schuldig verklaard in de volgende gevallen :

1° [wanneer hij de boeken of boekingsstukken, bedoeld in hoofdstuk I van de wet met betrekking tot de boekhouding en de jaarrekening van de ondernemingen, geheel of gedeeltelijk heeft doen verdwijnen of de inhoud ervan bedrieglijk heeft weggenomen, uitgewist of veranderd;]

2° wanneer hij een gedeelte van zijn actief verduisterd of verborgen heeft;

3° wanneer hij in zijn geschriften, hetzij door openbare akten of door onderhandse verbintenissen, hetzij door zijn balans, bedrieglijk erkend heeft schuldenaar te zijn van geldsommen die hij niet verschuldigd was.

Het 1° aldus vervangen bij art. 22 van de wet van 17 juli 1975.

Art. 578

Aan bedrieglijke bankbreuk worden medeplichtig verklaard zij die door een van de middelen in de artikelen [66 en 67] van het Strafwetboek aangewezen het plegen van de

in het vorige artikel vermelde feiten hebben uitgelokt of tot het plegen ervan onderrichtingen hebben gegeven en zij die met hun weten de schuldige aan bedrieglijke bankbreuk hebben geholpen bij daden die zijn bankbreuk hebben voorbereid, vergemakkelijkt of voltooid.

Aldus gewijzigd ingevolge de artt. 66 en 67 van het Strafwetboek van 8 juni 1867.

HOOFDSTUK III

Algemene bepalingen

Art. 579

In de gevallen van de artikelen 575, 577 en 578 beslist het hof of de rechtbank waarvoor de zaak aanhangig is, zelfs in geval van vrijspraak :

1° ambtshalve over de terugkeer in de boedel van alle bedrieglijk daaraan ontnomen goederen, rechten of rechtsvorderingen;

2° desgevraagd over de schadevergoeding, die bij het vonnis of het arrest wordt bepaald.

De overeenkomsten worden bovendien nietig verklaard ten aanzien van een ieder en zelfs ten aanzien van de gefailleerde.

De schuldeiser is gehouden de geldsommen of waarden die hij krachtens de nietig verklaarde overeenkomsten ontvangen heeft, over te maken aan wie zij rechtens toekomen.

Art. 580

Ingeval de nietigverklaring van de bedrieglijke handelingen of overeenkomsten bedoeld in de artikelen 575 en 577 burgerrechtelijk wordt gevorderd, wordt de eis gebracht voor de rechtbank van koophandel van het rechtsgebied waarbinnen het faillissement zich heeft voorgedaan.

Art. 581

De kosten van de vervolging ter zake van eenvoudige of bedrieglijke bankbreuk kunnen niet ten laste van de boedel worden gebracht, behalve in geval van vrijspraak, wanneer de curators zich burgerlijke partij hebben gesteld daartoe gemachtigd door een besluit genomen bij numerieke meerderheid van de aanwezige schuldeisers.

Art. 582

In geval van akkoord kan de Staatskas de kosten op de gefailleerde niet verhalen dan na verloop van de termijnen bij dat akkoord verleend.

Art. 583

[Elk veroordelend arrest of vonnis uitgesproken krachtens de artikelen 573 tot 578 beveelt dat het op kosten van de veroordeelde bij uittreksel zal worden bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* en de in het arrest of vonnis aangewezen bladen die gedrukt worden in de plaatsen of steden het dichtst gelegen bij de plaats waar de veroordeelde zijn woonplaats of een handelsinrichting heeft.

Het uittreksel vermeldt :

1° de naam, de voornamen, de plaats en datum van geboorte, alsmede het adres en het inschrijvingsnummer in het handelsregister van de veroordeelden en, in voorkomend geval, de firma of de naam en de zetel van de failliet-verklaarde handelsvennootschappen waarvan zij bestuurder of zaakvoerder zijn;]

2° de datum van het veroordelend arrest of vonnis en de rechtbank die het heeft uitgesproken;

3° de misdrijven die tot de veroordelingen aanleiding hebben gegeven en de uitgesproken straffen; wanneer, op grond van eenheid van opzet, een enkele straf is uitgesproken wegens eenvoudige of bedrieglijke bankbreuk en andere misdrijven, vermelden de uittreksels alle misdrijven die met deze ene straf worden gestraft.]

Aldus vervangen bij art. 4 van de wet van 24 juli 1962; het tweede lid, 1°, nadien aldus vervangen bij art. 42 van de wet van 24 maart 1978.

HOOFDSTUK IV

Beheer van de goederen in geval van bankbreuk

Art. 584

In alle gevallen van vervolging en veroordeling wegens eenvoudige of bedrieglijke bankbreuk worden de burgerlijke rechtsvorderingen, behalve die bedoeld in artikel 579, afzonderlijk behandeld en worden alle in verband met het faillissement voorgeschreven maatregelen uitgevoerd, zonder dat zij aanhangig kunnen worden gemaakt bij de correctionele rechtbanken of bij de hoven van assisen; deze kunnen ze evenmin aan zich trekken.

Art. 585

De curators van het faillissement zijn evenwel gehouden de stukken, titels, papieren en inlichtingen die hun worden gevraagd, aan het openbaar ministerie te bezorgen. Die stukken, titels en papieren blijven tijdens het onderzoek ter beschikking voor eventuele mededeling ter griffie; deze geschiedt op verzoek van de curators, die zelf uittreksels kunnen nemen, of kunnen vorderen dat authentieke uittreksels hun kosteloos [...] worden afgegeven door de griffier.

De stukken, titels en papieren waarvan de gerechtelijke bewaargeving niet is bevolen, worden na het arrest of het vonnis aan de curators teruggegeven tegen ontvangstbewijs.

Het eerste lid aldus gewijzigd bij art. 81 van het Wetboek der Zegelrechten.

TITEL III

Rehabilitatie

Art. 586

De gefailleerde die alle door hem verschuldigde bedragen, hoofdsom, interest en kosten, geheel heeft voldaan, kan rehabilitatie verkrijgen.

Indien hij hoofdelijk verbonden vennoot is van een gefailleerd handelshuis, kan hij geen rehabilitatie verkrijgen dan na te hebben bewezen dat alle schulden van de ven-

nootschap, hoofdsom, interest en kosten, geheel zijn voldaan, zelfs indien hem een afzonderlijk akkoord is toegestaan.

De gefailleerde kan na zijn overlijden worden gerehabiliteerd.

Art. 587

Elk verzoek tot rehabilitatie wordt gericht aan het hof van beroep van het rechtsgebied waarbinnen de gefailleerde zijn woonplaats heeft. De verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de kwijtingen van andere bewijsstukken.

Nadat het verzoekschrift aan de procureur-generaal bij het hof van beroep is meegedeeld, zendt deze daarvan door hem voor eensluidend verklaarde expedities aan de procureur des Konings en aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel van de woonplaats van de verzoeker, en, indien deze sedert het faillissement van woonplaats veranderd is, aan de procureur des Konings en aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel van het arrondissement waarbinnen het faillissement zich heeft voorgedaan, en hij gelast hen alle mogelijke inlichtingen in te winnen omtrent de echtheid van de uiteengezette feiten.

Te dien einde draagt de procureur des Konings zorg dat een afschrift van bedoeld verzoek gedurende twee maanden aangeplakt blijft zowel in de gehoorzaal van de burgerlijke rechtbank en van de rechtbank van koophandel als op de beurs en aan het gemeentehuis, en dat het bij uittreksel in de bladen wordt opgenomen.

Art. 588

Elke schuldeiser wiens schuldvordering, hoofdsom, interest en kosten, niet geheel is voldaan, en elke andere belanghebbende kan gedurende de tijd van de aanplakking, tegen de rehabilitatie bij eenvoudige akte ter griffie verzet doen onder overlegging van bewijsstukken. De schuldeiser die verzet doet, kan nooit als partij optreden in de procedure tot rehabilitatie.

Art. 589

Na verloop van de voormelde twee maanden zenden de procureur des Konings en de voorzitter van de rechtbank van koophandel, ieder afzonderlijk, de door hen ingewonnen inlichtingen en de ingediende akten van verzet aan de procureur-generaal bij het hof van beroep; zij voegen er hun advies over het verzoek aan toe.

De procureur-generaal bij het hof van beroep vordert dat op dit alles een arrest wordt gewezen waarbij het rehabilitatieverzoek wordt toegestaan of geweigerd. Wordt het verzoek geweigerd, dan kan het niet opnieuw worden ingediend dan na verloop van een jaar.

Art. 590

Het arrest waarbij de rehabilitatie wordt toegestaan wordt toegezonden aan de procureur des Konings en aan de voorzitter van de rechtbanken aan wie het verzoek gezonden is. Deze rechtbanken bevelen dat het arrest in het openbaar zal worden voorgelezen en in hun registers overgeschreven.

Art. 591

Tot rehabilitatie wordt niet toegelaten hij die schuldig is aan bedrieglijke bankbreuk, hij die veroordeeld is wegens diefstal, valsheid, knevelarij, oplichting of misbruik van vertrouwen, hij die stellionaat heeft gepleegd, de bewaarnemer, voogd, beheerder of anderszins rekenplichtige, die geen rekening en verantwoording heeft gedaan en niet heeft afgerekend.

Tot rehabilitatie kan worden toegelaten hij die wegens eenvoudige bankbreuk veroordeeld is en zijn straf heeft ondergaan.

Art. 592

Een gefailleerd koopman kan niet op de beurs komen, noch partijen als raadsman bijstaan of als gevolmachtigde vertegenwoordigen voor de rechtbank van koophandel, tenzij hij rehabilitatie heeft verkregen.

TITEL IV

Opschorting van betaling

Art. 593

Opschorting van betaling wordt slechts verleend aan de koopman die ten gevolge van buitengewone en onvoorziene gebeurtenissen genoodzaakt is tijdelijk op te houden te betalen, maar die op grond van zijn behoorlijk onderzochte balans voldoende goederen of middelen bezit om al zijn schuldeisers te voldoen, in hoofdsom en interest.

Bij overlijden van een koopman kan aan zijn ergenamen onder voorrecht van boedelbeschrijving opschorting van betaling van zijn schulden worden verleend om de redenen en onder de voorwaarden bepaald in het vorig lid.

Art. 594

De schuldenaar wendt zich bij verzoekschrift tegelijkertijd tot de rechtbank van koophandel van het arrondissement waarbinnen zijn woonplaats is gelegen en tot het hof van beroep van het rechtsgebied.

Hij voegt bij zijn verzoekschrift :

1° een uiteenzetting van de feiten waarop zijn verzoek gegrond is;

2° een omstandige staat van schatting van zijn activa en van zijn passiva;

3° de naamlijst van zijn schuldeisers, met opgave van hun woonplaats en van het bedrag van hun schuldvorderingen.

Het verzoekschrift aan het hof van beroep wordt door de eerste voorzitter meegedeeld aan de procureur-generaal[...].

Het derde lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 9 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 595

Het verzoekschrift aan de rechtbank van koophandel wordt afgegeven aan de griffier, die daarvan een ontvangstbewijs afgeeft zonder een akte van neerlegging op te maken.

[Op dit verzoekschrift bepaalt [de rechtbank] plaats, dag en uur waarop, binnen veertien dagen, de schuldeisers zullen bijeenkomen.]

De rechtbank, zo nodig in buitengewone terechtzitting bijeengeroepen, benoemt een of meer deskundigen om de staat van de zaken van de schuldenaar te onderzoeken en wijst een van haar rechters aan om op hun werkzaamheden toe te zien.

De rechtbank kan aan de schuldenaar, hetzij dadelijk, hetzij in de loop van het onderzoek, voorlopige opschorting van betaling verlenen.

In dat geval benoemt de rechtbank een of meer commissarissen om tijdens de gehele duur van de opschorting toezicht en controle te houden op de verrichtingen van de schuldenaar.

Het tweede lid aldus vervangen bij artikel 5 van de wet van 24 juli 1962, daarna aldus gewijzigd bij artikel 36, § 5, van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 596

De schuldeisers worden ieder afzonderlijk door de rechter-commissaris opgeroepen bij aangetekende brief, die ten minste acht dagen vóór die van de vergadering op het postkantoor wordt afgegeven; de oproeping wordt bovendien driemaal geplaatst in het *Belgisch Staatsblad*, alsmede in de bladen door de rechter-commissaris aangewezen.

Een exemplaar van de bladen waarin de oproeping is verschenen, wordt vóór de vergadering van de schuldeisers ter griffie neergelegd.

De schuldenaar stort de som die vermoedelijk nodig is voor het bekostigen van die oproepingen en plaatsingen, in handen van de griffier door wiens toedoen die zullen geschieden.

Art. 597

Op de bepaalde dag doet de rechter-commissaris verslag aan de rechtbank in tegenwoordigheid van de schuldeisers of van hun gemachtigden.

De schuldeisers of hun gemachtigden worden gehoord in tegenwoordigheid van de schuldenaar; zij doen, ieder afzonderlijk, aangifte van het bedrag van hun schuldvorderingen en verklaren of zij al dan niet in het verzoek bewilligen.

Van een en ander wordt een omstandig proces-verbaal opgemaakt, waaraan de stukken door de schuldeisers en de schuldenaars overgelegd, worden toegevoegd.

De rechtbank voegt daarbij haar met redenen omkleed advies.

Art. 598

Het advies van de rechtbank, alsmede alle stukken betreffende het verzoek, worden binnen drie dagen gezonden aan de procureur-generaal bij het hof van beroep van het rechtsgebied, die ze, samen met zijn conclusie, aan de eerste voorzitter doet toekomen; deze wijst een raadsheer aan, op wiens verslag het hof binnen acht dagen na ontvangst van de stukken uitspraak doet.

Art. 599

Het hof mag geen opschorting van betaling verlenen, zelfs indien het actief toereikend is om het passief te voldoen, behalve wanneer uitdrukkelijk in het verzoek is bewilligd door de meerderheid van de schuldeisers, die drierivende van het gezamenlijk bedrag van de schuldverordeningen vertegenwoordigt.

De meerderheid van de schuldeisers en de meerderheid van de schuldverordeningen worden berekend zonder inachtneming van de schuldverordering en de persoon van de niet verschijnende schuldeisers wier verblijfplaats in het buitenland zo ver verwijderd is van de plaats van de vergadering dat het hun onmogelijk was op de bepaalde dag aanwezig te zijn of zich te laten vertegenwoordigen.

Er wordt evenmin rekening gehouden met de bij artikel 605 bevoorrecht verklaarde schuldverordeningen en met de personen die deze schuldverordeningen bezitten.

Art. 600

Bij het verlenen van opschorting van betaling bepaalt het hof de duur ervan op ten hoogste twaalf maanden.

Het benoemt een of meer commissarissen om, zolang de opschorting van betaling duurt, toezicht en controle te houden op de verrichtingen van de schuldenaar.

De duur van de opschorting van betaling kan verlengd worden. Die verlenging mag niet voor meer dan twaalf maanden worden toegestaan. Voor een zelfde schuldenaar mag de voorlopige en definitieve opschorting niet langer duren dan twee jaar.

Aan de schuldenaar kan niettemin een laatste verlenging van ten hoogste één jaar worden toegestaan, mits hij bewijst dat hij gedurende de vorige opschortingstermijnen ten minste 60 ten honderd van zijn passief heeft vereffend.

Elke verlenging van de opschorting van betaling moet worden voorafgegaan door een onderzoek, te verrichten op de wijze voorgeschreven bij de artikelen 594 en volgende.

Afwijzing van het verzoek heeft van rechtswege herroeping van de voorlopige opschorting van betaling ten gevolge.

Het voordeel van de opschorting van betaling gaat niet over op de erfgenamen van de schuldenaar aan wie ze is verleend, behoudens in geval van aanvaarding van de nalatenschap onder voorrecht van boedelbeschrijving.

Art. 601

[Het vonnis dat voorlopige opschorting van betaling of het arrest dat definitieve opschorting of verlenging van de opschorting verleent, wordt binnen vijf dagen na zijn dagtekening door toedoen van de toeziende commissarissen bij uittreksel bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* en in de bladen door de rechter-commissaris aangewezen met toepassing van artikel 596.

Het uittreksel vermeldt :

[1° de naam, de voornamen, de plaats en datum van geboorte, alsmede het adres en het inschrijvingsnummer in het handelsregister van de begunstigde; betreft het een handelsvennootschap, de firma of de naam en de zetel;]

2° de datum van het vonnis of van het arrest waarbij opschorting is verleend en de rechtbank of het hof waardoor het is gewezen;

3° de duur van de opschorting;

4° de naam, de voornamen en het adres van de commissaris of commissarissen, belast met het toezicht en de

controle op de verrichtingen van de schuldenaar gedurende de opschorting.

De opnemings wordt bewezen door middel van de bladen waarin het uittreksel is verschenen.]

Aldus vervangen bij artikel 6 van de wet van 24 juli 1962, het tweede lid, 1°, nadien aldus vervangen bij artikel 43 van de wet van 24 maart 1978.

Art. 602

De met het onderzoek belaste deskundigen en de toeziende commissarissen worden gekozen uit de personen die hun woonplaats hebben in het arrondissement.

Alvorens hun taak aan te vatten, leggen de deskundigen in handen van de rechter-commissaris de eed af dat zij hun opdracht goed en getrouw zullen vervullen.

De toeziende commissarissen leggen dezelfde eed af in handen van de voorzitter van de rechtbank van koophandel.

Hun loon wordt door de rechtbank van koophandel begroot naar de aard en de omvang van de zaken van de schuldenaar. Het wordt, evenals de verschotten, bij voorrang voldaan.

Schuldeisers die tot commissaris zijn benoemd, hebben geen recht op loon.

Art. 603

De betaling van de schulden die bestaan ten tijde van het verzoek, kan gedurende de opschorting niet anders plaatshebben dan aan alle schuldeisers naar evenredigheid van hun verordeningen.

Ten aanzien van betwiste schuldverordeningen wordt gehandeld zoals in artikel 562 is bepaald.

De schuldenaar kan zonder machtiging van toeziende commissarissen zijn roerende of onroerende goederen niet vervreemden, verpanden of met hypotheek bezwaren, geen rechtsgedingen voeren, dadingen treffen, leningen aangaan, geldsommen in ontvangst nemen, betalingen doen, noch daden van beheer verrichten.

In geval van verzet beslist de rechtbank van koophandel.

Art. 604

Gedurende de opschorting van betaling kan geen middel van tenuitvoerlegging worden aangewend tegen de persoon of de goederen van de schuldenaar. Lijfswang of beslag, vóór de opschorting toegepast, blijft gehandhaafd, maar de rechtbank kan naar gelang van omstandigheden daarvan opheffing verlenen, na de schuldenaar, de schuldeiser en de toeziende commissarissen te hebben gehoord.

De opschorting verhindert noch de voortzetting van de reeds aanhangige, noch het instellen van nieuwe rechtsverordeningen tegen de schuldenaar, tenzij het een eis tot betaling van een niet betwiste schuldverordering betreft.

Zolang de voorlopige of de definitieve opschorting duurt, kan echter op de onroerende goederen van de schuldenaar geen hypothecaire inschrijving worden genomen krachtens een vonnis tijdens de opschorting gewezen.

Art. 605

Opschorting is alleen van toepassing op verbintenissen die zijn aangegaan voordat ze is verleend. Zij strekt tot voordeel noch van de medeschuldenaars, noch van de bor-

geen die afstand hebben gedaan van het voorrecht van uitwinning. Zij werkt niet ten aanzien van :

1° belastingen en andere openbare lasten, alsmede van dijk- en poldergelden;

2° schuldvorderingen gewaarborgd door voorrecht, hypotheek of pand;

3° schuldvorderingen wegens levensonderhoud;

4° leveringen van levensmiddelen aan de schuldenaar en zijn gezin gedurende de zes maanden die aan de opschorting zijn voorafgegaan.

Art. 606

Hypothecaire of bevoorrechte schuldeisers kunnen gedurende de opschorting van betaling de onroerende goederen en hun toebehoren, die de schuldenaar nodig heeft voor de uitoefening van zijn beroep of bedrijf, niet doen in beslag nemen of verkopen, zolang de lopende interest van de gewaarborgde schuldvorderingen stipt wordt betaald.

Art. 607

Herroeping van de opschorting kan door een of meer schuldeisers of door de toeziende commissarissen gevorderd worden, indien de schuldenaar zich aan bedrog of kwade trouw schuldig maakt, indien hij handelt in strijd met artikel 603 of indien blijkt dat zijn actief niet meer toereikt om al zijn schulden geheel te voldoen.

De aanvraag tot herroeping wordt gericht tot de rechtbank van koophandel, die, na de schuldenaar te hebben gehoord, uitspraak doet wanneer het een voorlopige opschorting betreft, of advies uitbrengt wanneer het een definitieve opschorting betreft.

[Elk arrest of vonnis houdende herroeping van de opschorting wordt bekendgemaakt op de wijze voorgeschreven bij artikel 601.

Het uittreksel vermeldt :

[1° de naam, de voornamen, de plaats en datum van geboorte, alsmede het adres en het inschrijvingsnummer in het handelsregister van de persoon ten aanzien van wie de beslissing tot intrekking van het uitstel is gegeven; betreft het een handelsvennootschap, de firma of de naam en de zetel;]

2° de datum van het vonnis of arrest waarbij de opschorting is herroepen.

De opnemings wordt bewezen door middel van de bladen waarin het uittreksel is verschenen.]

Het derde lid aldus vervangen, het vierde en het vijfde lid toegevoegd bij artikel 7 van de wet van 24 juli 1962, het vierde lid, 1°, nadien aldus vervangen bij de wet van 24 maart 1978.

Art. 608

De aanvraag tot intrekking van een verzoek tot opschorting van betaling wordt zowel aan het hof van beroep als aan de rechtbank van koophandel gericht.

Er wordt akte van verleend op vertoon van het bewijs dat de aanvraag tot intrekking vooraf is bekendgemaakt in de vorm bij artikel 595 voorgeschreven.

Art. 609

Het vonnis waarbij voorlopige opschorting van betaling is verleend, geweigerd of herroepen, is niet vatbaar voor verzet of hoger beroep.

De schuldenaar kan tegen het vonnis houdende herroeping van de voorlopige opschorting nochtans verzet doen, wanneer hij ten gevolge van een wettig beletsel niet is gehoord.

Arresten inzake opschorting kunnen voor het Hof van Cassatie worden gebracht.

Art. 610

Alle akten, stukken of bescheiden strekkende om de rechtbank of het hof van beroep in te lichten over een verzoek tot opschorting, kunnen door de schuldenaar, de schuldeisers of de toeziende commissarissen worden voorgebracht en neergelegd, [...].

[...]

Het eerste lid aldus gewijzigd bij artikel 290 van het Wetboek der Registratierechten en artikel 81 van het Wetboek der Zegelrechten; het tweede lid opgeheven bij artikel 290 van het Wetboek der Registratierechten.

Art. 611

De schuldenaar wordt gestraft met dezelfde straf als de schuldige aan eenvoudige bankbreuk :

1° wanneer hij, op enigerlei wijze, opzettelijk een gedeelte van zijn passief verbergt of zijn actief overdrijft om het verlenen van opschorting van betaling te bewerken of te vergemakkelijken;

2° wanneer hij bij de raadpleging over het verzoek tot opschorting een of meer personen doet of laat optreden, wier schuldvorderingen verdicht zijn of wier schuldvorderingen waarvoor zij aan de raadpleging deelnemen, overdreven zijn.

Art. 612

Met dezelfde straf wordt gestraft hij die, zonder schuldeiser te zijn, aan de raadpleging over het verzoek tot opschorting van betaling deelneemt, of die, schuldeiser zijnde, de schuldvorderingen waarvoor hij aan de raadpleging deelneemt, bedrieglijk overdrijft.

Art. 613

Ingeval de schuldenaar failliet gaat binnen zes maanden na het verstrijken van de opschorting van betaling, wordt hij, in afwijking van artikel 442, van rechtswege geacht te hebben opgehouden te betalen op de dag van het verzoek tot opschorting.

Nietig en zonder gevolg zijn alle handelingen die de schuldenaar zonder machtiging van de toeziende commissarissen heeft verricht in gevallen waarin die machtiging vereist is, onverminderd de bij artikel 445 gestelde nietigheid.

Art. 614

Opschorting van betaling kan worden verleend aan eigenaars van nijverheidsinrichtingen die de wet niet als kooplieden aanmerkt.

Alle bepalingen van deze titel, met uitzondering van artikel 613, zijn van toepassing op de opschorting.

Wanneer na het verstrijken van de opschorting kennelijk onvermogen ontstaat of boedelafstand plaatsheeft, zijn de hypotheeken, genomen krachtens vonnissen die gedurende de opschorting zijn gewezen, nietig en zonder gevolg, evenals alle handelingen die de schuldenaar zonder machtiging van de toeziende commissarissen heeft verricht in gevallen waarin de machtiging vereist is.

BOEK IV

Rechtbanken van Koophandel

[...]

Boek IV opgeheven bij artikel 8, 14°, van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967.

WETTEN VAN 29 JUNI 1887 EN 10 AUGUSTUS 1946
OP HET GERECHTELIJK AKKOORD,
GECOÖRDINEERD BIJ HET BESLUIT VAN DE
REGENT VAN 25 SEPTEMBER 1946

Artikel 1

Een schuldenaar die koopman is, kan faillietverklaring vermijden, indien hij van zijn schuldeisers een gerechtelijk akkoord verkrijgt op de wijze en onder de voorwaarden voorgeschreven bij deze wet.

Het akkoord kan ook na het overlijden van de schuldenaar worden verleend.

Art. 2

§ 1. Het akkoord komt alleen tot stand indien erin wordt bewilligd door de meerderheid van de schuldeisers die door niet betwiste, of overeenkomstig artikel 22 voorlopig toegelaten schuldvorderingen, tweederde van alle verschuldigde sommen vertegenwoordigen.

De schuldvorderingen van hen die aan de stemming niet hebben deelgenomen of wier stem ongeldig is, worden evenwel niet meegeteld bij de berekening van de meerderheid.

De stemmen van de schuldeisers die zich voorwaardelijk of onduidelijk hebben uitgedrukt, worden als ongeldig beschouwd.

Het akkoord heeft eerst gevolg na homologatie door de rechtbank van koophandel.

Homologatie wordt enkel verleend ten behoeve van de schuldenaar die ongelukkig en te goeder trouw is.

§ 2. Homologatie van een akkoord, aangevraagd door een naamloze vennootschap, een commanditaire vennootschap of aandelen, een coöperatieve vennootschap [...] kan door de rechtbank niet worden geweigerd op grond van handelingen verricht door een of meer bestuurders of zaakvoerders, tenzij die handelingen zijn verricht met toestemming van de algemene vergadering of door deze zijn goedgekeurd, hoewel zij de aard ervan kende, of tenzij die handelingen van zodanige aard zijn dat zij op het bedrijf van

de vennootschap zelf het vermoeden van kwade trouw doen rusten.

Paragraaf 2 aldus gewijzigd bij artikel 2, 5°, van de wet van 14 maart 1962.

Art. 3

De schuldenaar wendt zich bij verzoekschrift tot de rechtbank van koophandel van zijn woonplaats. Hij voegt bij zijn verzoekschrift :

1° een uiteenzetting van de feiten waarop zijn verzoek gegrond is;

2° een omstandige staat van schatting van zijn activa, met vermelding van het totaal van de activa die met hypotheek, voorrecht of pand bezwaard zijn, en een opgave van het bedrag van zijn passiva;

3° de naamlijst van zijn erkende of beweerde schuldeisers, met opgave van hun woonplaats en van het bedrag van hun schuldvorderingen;

4° het akkoordvoorstel.

Hij stort ter griffie de som die vermoedelijk nodig is voor de kosten van de akkoordprocedure.

Art. 4

Het verzoekschrift wordt ter griffie neergelegd en in een bijzonder register ingeschreven; [...] de griffier geeft daarvan een ontvangbewijs af zonder kosten en zonder andere formaliteiten.

Binnen vierentwintig uren geeft hij bericht van het verzoek aan de procureur des Konings; deze kan alle verrichtingen van het akkoord bijwonen, inzage nemen van de boeken en, te allen tijde, de staat van de zaken van de schuldenaar nagaan.

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 1, § 1, van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 5

De indiening van het verzoek brengt in het voordeel van de schuldenaar van rechtswege voorlopige opschorting mee van alle verdere daden van tenuivoerlegging en van de faillietverklaring, behoudens toepassing van artikel 24, zo daartoe grond bestaat.

De voorlopige opschorting strekt tot voordeel noch van de medeschuldenaars noch van de borgen die afstand hebben gedaan van het voorrecht van uitwinning.

Een uittreksel uit het verzoekschrift wordt door toedoen [...] van de griffier in het *Belgisch Staatsblad* bekendgemaakt binnen drie dagen nadat het is ingediend.

Het derde lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 1, § 1, van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 6

Alvorens te onderzoeken of er aanleiding is om gevolg te geven aan het verzoek, wijst de rechtbank, vergaderd in raadkamer, in alle gevallen een van haar rechters aan om verslag uit te brengen over de ontvankelijkheid van het verzoek en, in voorkomend geval, over de staat van de zaken van de schuldenaar.

Art. 7

Zij doet, uiterlijk binnen acht dagen, uitspraak over de vraag of zij bevoegd is, of het verzoek overeenkomstig artikel 3 is ingediend en of degenen die het hebben ingediend, bevoegd waren om zulks te doen uit naam van de schuldenaar.

Het verslag wordt uitgebracht in raadkamer. De schuldenaar wordt opgeroepen bij aangetekende brief.

Hij kan zijn opmerkingen voorbrengen.

Zo daartoe reden is, verklaart de rechtbank zich onbevoegd of verklaart het verzoek niet-ontvankelijk, bij een met redenen omkleed vonnis.

Art. 8

Indien de rechtbank van de eis kennis neemt, brengt de rechter-commissaris over de staat van de zaken van de schuldenaar verslag uit in dier voege dat zij uiterlijk binnen veertien dagen na de datum van het vonnis uitspraak kan doen.

Het verslag wordt uitgebracht in raadkamer.

De schuldenaar wordt opgeroepen bij aangetekende brief.

Hij kan zijn opmerkingen voorbrengen.

Indien de rechtbank dan reeds van oordeel is dat de voorwaarden voor het verkrijgen van het akkoord niet vervuld zijn, verwerpt zij het verzoek bij een met redenen omkleed vonnis.

Indien de rechtbank beslist dat de procedure ter verkrijging van het akkoord kan worden voortgezet, bepaalt zij plaats, dag en uur voor de oproeping van de schuldeisers en wijst een of meer bladen aan, benevens het *Belgisch Staatsblad*, waarin de oproeping binnen drie dagen zal worden geplaatst.

De rechter-commissaris zit de vergadering van de schuldeisers voor. Hij houdt toezicht op de verrichtingen van het akkoord.

Indien er zoveel schuldeisers zijn dat de bij het zesde lid voorgeschreven vergadering niet kan worden gehouden in een van de gehoorzalen van het rechtsgebied der rechtbank, kan de rechtbank, bij een vonnis waarin die onmogelijkheid behoorlijk wordt vastgesteld, beslissen dat de schuldeisers niet zullen worden opgeroepen en dat zal worden gestemd door afgifte of toezending van een stembriefje aan de griffie van de rechtbank.

In hetzelfde geval kan de rechtbank beslissen dat de schuldeisers, in afwijking van artikel 13, niet afzonderlijk zullen worden opgeroepen en van het akkoordvoorstel alleen kennis zullen krijgen door de middelen van bekendmaking aangewezen overeenkomstig artikel 13.

Art. 9

De vonnissen gewezen overeenkomstig de artikelen 7 en 8 zijn niet vatbaar voor verzet.

Het vonnis waarbij de eis niet-ontvankelijk wordt verklaard, is niet vatbaar voor hoger beroep.

De schuldenaar kan hoger beroep instellen tegen het vonnis waarbij de rechtbank zich onbevoegd heeft verklaard.

Hij kan ook hoger beroep instellen tegen het vonnis gewezen overeenkomstig artikel 8, vijfde lid.

De termijn van hoger beroep is acht dagen, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.

In beide gevallen blijft de opdracht, aan een van de rechters gegeven, gehandhaafd, totdat de termijn van hoger

beroep verstreken is en, in geval van hoger beroep, totdat het hof uitspraak heeft gedaan.

De opdracht vervalt evenwel ingeval de rechtbank het faillissement van de schuldenaar uitspreekt, nadat zij het verzoek niet-ontvankelijk heeft verklaard of verworpen.

Art. 10

[...]

Opgeheven bij artikel 25 van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 11

Gedurende de procedure ter verkrijging van het akkoord kan de schuldenaar zijn goederen niet vervreemden of met hypotheek bezwaren, noch zich verbinden, zonder toestemming van de rechter-commissaris.

Art. 12

De rechter-commissaris kan, hetzij dadelijk en vóór zijn verslag aan de rechtbank, hetzij gedurende het onderzoek, een of meer deskundigen benoemen om, na in zijn handen de eed te hebben afgelegd dat zij hun opdracht goed en getrouw zullen vervullen, de staat van de zaken van de schuldenaar te onderzoeken.

Hun loon wordt begroot door de rechtbank; het wordt, evenals de voorschotten, bij voorrang voldaan.

Art. 13

Behoudens het geval waarin de rechtbank met toepassing van artikel 8, achtste lid, beslist dat geen vergadering van de schuldeisers zal worden gehouden, roept de rechter-commissaris de schuldeisers op, bij aangetekende brieven ter post afgegeven ten minste vijftien dagen voor de dag waarop de vergadering moet plaatsvinden.

Die brieven bevatten het akkoordvoorstel. De tekst van de artikelen 2 en 15 wordt erin opgenomen.

De schuldeisers die in het buitenland wonen, kunnen worden opgeroepen bij aangetekende telegrammen, met vermelding van het doel van de vergadering, zonder dat het akkoordvoorstel erin behoeft te worden opgenomen.

Een exemplaar van de bladen waarin de oproeping is geplaatst, alsmede de minuut van de brief en van het telegram aan de schuldeisers toegezonden en de bewijzen van aantekening, worden ter griffie neergelegd vóór de vergadering van de schuldeisers.

Indien de rechtbank wegens het grote aantal schuldeisers beslist dat er geen vergadering van de schuldeisers zal worden gehouden, bepaalt zij welke middelen van bekendmaking zullen worden aangewend om de schuldeisers in kennis te stellen van het akkoordvoorstel, van de termijn binnen welke zij zullen mogen stemmen, en van het juiste adres van de griffie waaraan het stembriefje moet worden gezonden.

De aldus gedane kennisgeving omvat ook een kort verslag van de rechter-commissaris. De tekst van artikel 15 wordt erin overgenomen.

De kennisgeving wordt geplaatst in het *Belgisch Staatsblad*, in ten minste vier Belgische bladen, voor de helft Nederlandstalige en voor de helft Franstalige en, ingeval er talrijke schuldeisers van vreemde nationaliteit zijn, in een

of meer bladen van het land of van de landen van die schuldeisers.

Art. 14

Op de dag voor de vergadering van de schuldeisers bepaald, brengt de rechter-commissaris verslag uit over de staat van de zaken van de schuldenaar.

Deze, of een gemachtigde in zijn naam, licht zijn voorstel toe; de schuldeisers, in persoon of bij gemachtigde, verklaren bij geschrift hoeveel hun schuldvordering bedraagt en of zij al dan niet in het akkoord bewilligen.

Ook zij die beweren schuldeiser te zijn en niet zijn opgeroepen, zijn gerechtigd die verklaring te doen. Elke ingediende schuldvordering kan worden betwist door de schuldenaar zowel als door de schuldeisers.

Alvorens tot de stemming wordt overgegaan, doet de rechter-commissaris voorlezing van artikel 15.

Art. 15

De hypothecaire, pandhoudende of bevoorrechte schuldeisers zijn bij de verrichtingen betreffende het akkoord alleen dan stemgerechtigd voor hun schuldvorderingen, indien zij van hun hypotheek, pand of voorrecht afstand doen.

Deelneming aan de stemming over het akkoord brengt die afstand van rechtswege mee; de afstand heeft geen gevolg, indien het akkoord niet wordt aangenomen.

De vorenbedoelde schuldeisers kunnen niettemin meestemmen over het akkoord, wanneer zij van hun voorrecht, hypotheek of pand afstand doen voor ten minste de helft van hun schuldvorderingen; in dat geval worden die schuldvorderingen bij de verrichtingen betreffende het akkoord slechts ten belope van dat gedeelte meegerekend.

Art. 16

De rechter-commissaris kan de raadpleging met de schuldeisers verlengen; hij kan ze ook ten hoogste veertien dagen uitstellen. Hiervan wordt melding gemaakt in het proces-verbaal. In geval van uitstel worden de schuldeisers opnieuw opgeroepen zoals in de artikelen 8 en 13 is bepaald.

Art. 17

Het proces-verbaal van het verhandelde op de vergadering van de schuldeisers vermeldt :

1° de lijst van de schuldeisers die ingevolge oproeping of uit eigen beweging verschijnen, met opgave van het bedrag en de aard van hun schuldvorderingen;

2° de betwistingen met name van het bestaan en het bedrag van de schuldvorderingen;

3° het definitieve akkoordvoorstel van de schuldenaar;

4° de uitslag van de stemming over het voorstel en de inachtneming van het voorschrift van artikel 14, vierde lid;

5° de dag waarop de rechter-commissaris verslag zal doen aan de rechtbank en deze uitspraak zal doen over de betwistingen en over de homologatie. Dat proces-verbaal wordt staande de vergadering ondertekend, op straffe van nietigheid.

De stukken overgelegd door de schuldenaar en door de schuldeisers worden erbij gevoegd.

Art. 18

Het proces-verbaal van de vergadering der schuldeisers, opgemaakt overeenkomstig artikel 17, en de bijbehorende stukken worden onmiddellijk ter griffie van de rechtbank van koophandel neergelegd, ter inzage van de belanghebbers.

Art. 19

Gedurende de acht dagen die volgen op de vergadering, kunnen de schuldeisers vermeld op de lijst die de schuldenaar overeenkomstig artikel 3 heeft neergelegd, hun schuldvordering met de bewijsstukken ter griffie indienen.

Ook de schuldeisers die niet voorkomen op de lijst en zich niet uit eigen beweging op de vergadering hebben aangemeld, kunnen hun schuldvordering ter griffie indienen, mits ze wordt gestaafd door een authentieke of onderhandse titel.

De bewijsstukken worden toegevoegd aan het dossier.

Bij de indiening van een nieuwe schuldvordering moet de schuldeiser verklaren dat hij het akkoord aanneemt of dat hij het verwerpt.

Wordt er geen vergadering gehouden, dan kunnen de schuldeisers die niet voorkomen op de lijst van schuldeisers bedoeld in het eerste lid, ter griffie hun stem uitbrengen, met inachtneming van het bepaalde in het tweede en derde lid.

Zij moeten hun stem uitbrengen, uiterlijk op de dag die bepaald is in het vonnis gewezen overeenkomstig artikel 13, vijfde lid.

Art. 20

Indien er geen vergadering wordt gehouden, maakt de rechter-commissaris een proces-verbaal op waarin wordt vastgesteld dat de voorschriften voor de stemming in acht zijn genomen, onder welke omstandigheden ze heeft plaatsgehad, wat de uitslag van de stemming was en, in voorkomend geval, welke betwistingen daarbij zijn gerezen. De rechter bepaalt op welke dag de rechtbank uitspraak zal doen over de betwistingen en over de homologatie.

Dat stuk wordt dadelijk ter griffie neergelegd, ter inzage van de belanghebbers.

Art. 21

Op de dag gesteld overeenkomstig artikel 17, 5°, brengt de rechter-commissaris verslag uit aan de rechtbank in openbare terechtzitting; de schuldeisers en de schuldenaar of hun gemachtigden kunnen worden gehoord en de rechtbank doet vervolgens bij een zelfde vonnis uitspraak over de betwistingen en over de homologatie.

Art. 22

De beslissing van de rechtbank betreffende de betwiste schuldvorderingen laat het geschil zelf onverlet en betreft alleen de toelating van het geheel of een deel van de betwiste schuldvorderingen tot de raadpleging omtrent de totstandkoming van het akkoord.

Art. 23

Wanneer het hierboven voorgeschrevene niet nagekomen is of wanneer het algemeen belang of het belang van de schuldeisers zich tegen het gerechtelijk akkoord schijnt te verzetten, weigert de rechtbank de homologatie.

Art. 24

Vanaf het uitbrengen van het eerste verslag door de rechter-commissaris overeenkomstig artikel 7 en tot de homologatie van het akkoord kan de rechtbank, indien zij tot de overtuiging komt dat de schuldenaar niet ongelukkig en te goeder trouw is, hem te allen tijde in staat van faillissement verklaren, na zijn ophelderingen te hebben gehoord of hem behoorlijk te hebben opgeroepen bij aangezekende brief.

In geval van faillietverklaring ten gevolge van de verwerping van het akkoord, overeenkomstig artikel 7 of artikel 8, of ingevolge het vorige lid, kan het tijdstip van de staking van betaling worden gesteld op ten hoogste zes maanden voor de datum van de indiening van het verzoek.

Art. 25

[Het vonnis dat uitspraak doet over de homologatie van het akkoord, wordt binnen vijf dagen na zijn dagtekening door toedoen van de rechter-commissaris bij uittreksel bekendgemaakt in de bladen, aan te wijzen overeenkomstig artikel 8 of 13, al naar het geval.

Het uittreksel vermeldt :

1° de naam, de voornamen, de plaats en datum van geboorte, alsmede het adres en het inschrijvingsnummer in het handelsregister van de begunstigde; betreft het een handelsvennootschap, de firma of de naam en de zetel;]

2° de datum van het vonnis van homologatie van het akkoord;

3° het akkoordvoorstel;

4° de naam, de voornamen en het adres van de aangewezen commissarissen of vereffenaars.

De opneming wordt bewezen door middel van de bladen waarin het uittreksel is verschenen.]

Aldus vervangen bij artikel 8 van de wet van 24 juli 1962 en nadien aldus gewijzigd bij artikel 39 van de wet van 24 maart 1978.

Art. 26

Tegen het vonnis kan geen verzet worden gedaan dan door de niet opgeroepen schuldeisers die niet uit eigen beweging op de vergadering van de schuldeisers zijn verschenen of geen gebruik hebben gemaakt van het recht waarin artikel 19 voorziet.

Het verzet schorst de tenuitvoerlegging niet; het moet met redenen omkleed zijn en binnen acht dagen, te rekenen van de dag der bekendmaking in de bladen, aan de schuldenaar worden betekend, met dagvaarding om voor de rechtbank van koophandel te verschijnen. De termijn om te verschijnen moet slechts één vrije dag bedragen; de rechtbank doet uitspraak met voorrang boven alle andere zaken.

Het vonnis van homologatie kan niet worden ingetrokken dan wanneer voor de rechtbank de kwade trouw van de schuldenaar vaststaat.

Art. 27

Hoger beroep kan worden ingesteld zowel door de schuldenaar als door de schuldeisers die niet zijn opgeroepen of die tegen de aanneming van het akkoord hebben gestemd of wier schuldvorderingen geheel of ten dele zijn verworpen.

Het hoger beroep heeft geen schorsende kracht.

De termijn van hoger beroep is acht dagen; ten aanzien van de schuldeisers loopt hij vanaf de bekendmakingen ingevolge artikel 25 en ten aanzien van de schuldenaar vanaf de uitspraak van het vonnis.

[...]

Het hoger beroep van de schuldeisers moet [...] aan de schuldenaar worden betekend, met dagvaarding om voor het hof van beroep te verschijnen met inachtneming van een termijn die niet meer dan vier vrije dagen behoeft te bedragen.

De rechtsdag wordt bepaald op een der eerstvolgende zittingsdagen van het hof; het doet uitspraak met voorrang boven alle andere zaken, het openbaar ministerie gehoord.

Schuldeisers die hun rechten voor de rechtbank van koophandel hebben doen gelden, kunnen in hoger beroep tussenkomen; de tussenkomst geschiedt bij eenvoudig verzoekschrift, betekend aan de [...] eiser in hoger beroep; zij kan de behandeling niet vertragen.

[Het arrest van het hof van beroep wordt bekendgemaakt overeenkomstig het bepaalde in artikel 25.]

Het vierde lid opgeheven en het vijfde lid gewijzigd ingevolge artikel 25 van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967, het zevende lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 9 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van dezelfde wet en het achtste lid aldus vervangen bij artikel 9 van de wet van 24 juli 1962.

Art. 28

Arresten die uitspraak doen over de homologatie van het akkoord, kunnen voor het Hof van Cassatie worden gebracht.

[Het cassatieberoep moet worden ingesteld binnen acht dagen te rekenen van de bekendmaking van het arrest van het hof van beroep in de bladen.]

Het tweede lid aldus vervangen bij artikel 10 van de wet van 24 juli 1962.

Art. 29

Door de homologatie wordt het akkoord verbindend voor alle schuldeisers; het is slechts van toepassing op de verbintenissen aangegaan voordat het is verkregen. Wanneer er betwiste schuldvorderingen zijn, wordt voor de toepassing van de bedingen van het akkoord gehandeld zoals bepaald is in artikel 562 van de wet van 18 april 1851.

Het gerechtelijk akkoord strekt tot voordeel noch van de medeschuldenaars, noch van de borgen die afstand hebben gedaan van het voorrecht van uitwinning. Het werkt niet ten aanzien van :

1° belastingen en andere openbare lasten, alsmede dijk- en poldergelden;

2° schuldvorderingen gewaarborgd door voorrecht, hypotheek of pand;

3° schuldvorderingen wegens levensonderhoud.

Art. 30

In geval van akkoord met boedelafstand moet het vonnis van homologatie een of meer vereffenaars aanwijzen. In de overige gevallen moet het een of meer commissarissen aanwijzen.

Indien in het akkoordvoorstel een of meer vereffenaars worden aangewezen, kan de rechtbank er nog een of meer aan toevoegen.

De vereffenaars vervullen hun opdracht onder toezicht van de rechter-commissaris.

Op diens verzoek kan hun opdracht, zoals die omschreven is in artikel 32, door de rechtbank worden gewijzigd.

In geval van akkoord zonder boedelafstand oefenen de commissaris of de commissarissen door de rechtbank aangewezen, toezicht uit in overeenstemming met de rechter-commissaris.

Art. 31

De rechtbank kan, op een behoorlijk met redenen omkleed verzoek van enig belanghebbende of zelfs amtsshalve, alle vereffenaars of een hunner ontslaan, onverschillig of zij door haar zelf of door de schuldeisers zijn aangewezen.

Over het ontslag doet de rechtbank eerst uitspraak na de vereffenaar of de vereffenaars in raadkamer te hebben gehoord; dezen mogen worden bijgestaan door een raadsman.

In voorkomend geval voorziet de rechtbank in de vergadering van de ontslagen vereffenaar of vereffenaars.

Art. 32

De vereffenaars zijn belast met de verkoop van het roerend en onroerend bezit waarop de boedelafstand betrekking heeft.

De rechter-commissaris bepaalt de wijze en de voorwaarden van de verkoop.

De verkoop van de onroerende goederen kan geschieden in de vorm van een willige verkoping.

De bepalingen van de wet van 20 mei 1846 op de detailverkoop van nieuwe koopwaren bij openbare veiling zijn op de verkoop van de bovenbedoelde goederen niet van toepassing.

De vereffenaars zijn bevoegd om te handelen in naam en voor rekening van de gezamenlijke schuldeisers en om, zowel namens hen als namens de schuldenaar, alle verdelingen in verband met aansprakelijkheid in te stellen waartoe deze gerechtigd is.

De indiening van het verzoek tot verkrijging van een akkoord geldt als een onherroepelijke last te dien einde gegeven.

De vereffenaars kunnen tussenkomen in alle rechtsgedingen waarin de schuldenaar partij is.

[Art. 32bis]

Na afloop van de vereffening van het akkoord met boedelafstand roept de rechter-commissaris de schuldeisers op. Hij kan gelasten dat de rekening van de vereffenaars bij de oproeping zal worden gevoegd.

Op die vergadering wordt de rekening besproken in tegenwoordigheid of na behoorlijke oproeping van de schuldenaar.

In geval van betwisting doet de rechtbank van koophandel uitspraak op verslag van de rechter-commissaris.]

Ingevoegd bij het enige artikel van de wet van 9 maart 1962.

Art. 33

De rechtbank bepaalt het loon van de vereffenaars en van de commissarissen. Die lonen evenals de verschotten worden bij voorrang afgenomen van het onder de schuldeisers te verdelen bedrag.

Indien de schuldeisers een commissaris aanwijzen, kan deze geen aanspraak maken op vergoeding.

Art. 34

Hij die het akkoord heeft verkregen, is gehouden zijn schuldeisers ten volle te betalen ingeval hij opnieuw in betere doen komt.

Art. 35

De borgen en alle door het akkoord verbonden schuldeisers kunnen de nietigverklaring ervan eisen, hetzij op grond van een na de homologatie uitgesproken veroordeling wegens eenvoudige of bedrieglijke bankbreuk, hetzij op grond van na de homologatie ontdekt bedrog door verberging van het actief op de opdrijving van het passief.

In beide gevallen kan de rechtbank op het enkele verslag van de rechter-commissaris, de schuldenaar en de borgen gehoord of behoorlijk opgeroepen, het akkoord nietig verklaren en het faillissement uitspreken.

De nietigverklaring van het akkoord bevrijdt de borgen van rechtswege.

Art. 36

In geval van niet-nakoming van het akkoord kan ontbinding worden gevorderd in tegenwoordigheid of na behoorlijke oproeping van hen die zich als borg voor de gehele of gedeeltelijke nakoming hebben verbonden.

De ontbinding van het akkoord bevrijdt deze borgen niet.

Art. 37

Ten minste om de drie maanden, en telkens als de rechtbank het beveelt, is de rechter-commissaris gehouden de staat van de zaken van de betrokken schuldenaar te onderzoeken, waarbij hij, indien hij het nuttig acht, zich kan doen bijstaan door deskundigen, overeenkomstig artikel 12.

De rechter-commissaris doet verslag aan de rechtbank; deze kan de ontbinding van het akkoord en het faillissement uitspreken, de schuldenaar en de borgen gehoord, althans behoorlijk opgeroepen.

Art. 38

Ingeval de schuldenaar failliet gaat binnen zes maanden na de ontbinding van het akkoord, kan, in afwijking van artikel 442 van de wet van 18 april 1851, het tijdstip van de staking van betaling gesteld worden op de dag waarop het akkoord werd aangevraagd.

Nietig en zonder gevolg zijn alle handelingen die de schuldenaar zonder machtiging van de rechter-commissaris heeft verricht in gevallen waarin die machtiging vereist is, onverminderd de nietigheid gesteld bij artikel 445 van bovengenoemde wet.

Art. 39

Het eerste lid van artikel 527 van de wet van 18 april 1851 is mede van toepassing in geval van faillietverklaring na homologatie van het akkoord.

Art. 40

De schuldenaar wordt gestraft met dezelfde straf als de schuldige aan eenvoudige bankbreuk :

1° wanneer hij, op enigerlei wijze, opzettelijk een gedeelte van zijn actief verbergt of zijn actief overdrijft, om de bewilliging in het akkoord te verkrijgen of te vergemakkelijken;

2° wanneer hij willens en wetens bij de raadpleging een of meer personen doet of laat optreden wier schuldvorderingen verduistert of overdreven zijn;

3° wanneer hij willens en wetens een of meer gegevens heeft weggelaten uit de lijst van zijn schuldeisers.

Art. 41

Met de geldboete gesteld in artikel 490 van het Strafwetboek wordt gestraft hij die, zonder schuldeiser te zijn, op bedrieglijke wijze aan de raadpleging over het akkoord deelneemt of die, schuldeiser zijnde, zijn schuldvorderingen overdrijft, en hij die, hetzij met de schuldenaar, hetzij met enig andere persoon, bijzondere voordelen bedingt voor zijn wijze van stemmen bij de raadpleging over het akkoord, of die een bijzondere overeenkomst aangaat, waaruit voor hem een voordeel voortvloeit ten laste van het actief van de schuldenaar.

Art. 42

[...]

Opgeheven bij artikel 148 van de wet van 5 juli 1976.

Art. 43

[...]

Opgeheven bij artikel 81 van het Wetboek der Zegelrechten en bij artikel 14, G, van de wet van 12 juli 1960.

Art. 44

Artikel 520 van de wet van 18 april 1851 en de wet van 20 juni 1883 worden opgeheven.

Art. 45

Deze wet treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*.

Zij is van toepassing op elke rechtspleging tot verkrijging van een akkoord, die niet door een definitief vonnis is besloten.

Art. 46

Het besluit van de Regent van 12 februari 1946 op het gerechtelijk akkoord wordt opgeheven.

WET VAN 2 APRIL 1965 BETREFFENDE DE NATIONALITEIT VAN ZEESCHEPEN EN DE TE- BOEKSTELLING VAN ZEESCHEPEN EN BINNENSCHEPEN.

EERSTE HOOFDSTUK

Nationaliteit

Artikel 1

§ 1. Van Belgische nationaliteit is ieder zeeschip in de zin van artikel 1 van boek II van het Wetboek van Koophandel, dat voor meer dan de helft in volle of blote eigendom toebehoort :

1° aan Belgen die hun woonplaats en hun gewone verblijfplaats hebben in België;

2° aan handelsvennootschappen wier hoofdvestiging in België gelegen is.

De Belgische nationaliteit wordt geacht van rechtswege te zijn verkregen zodra voldaan is aan de vereisten in deze paragraaf gesteld.

§ 2. De Minister tot wiens bevoegdheid het Bestuur van het Zeewezen en van de Binnenvaart behoort, hierna genoemd de minister, kan de Belgische nationaliteit verlenen aan ieder zeeschip dat voor meer dan de helft in volle of blote eigendom toebehoort :

1° aan Belgen niet bedoeld in § 1, 1°;

2° aan vreemdelingen die bij de indiening van de aanvraag sedert ten minste een jaar hun gewone en werkelijke verblijfplaats hebben in België.

De Belgische nationaliteit wordt geacht te zijn verkregen zodra van de toekenning bij een ter post aangetekende brief kennis is gegeven aan de in deze paragraaf bedoelde eigenaars. De kennisgeving wordt gedaan aan hun woonplaats.

Hebben de eigenaars hun woonplaats niet in België, dan moeten zij er woonplaats kiezen bij het indienen van de aanvraag om toekenning van de Belgische nationaliteit aan het zeeschip. In dat geval wordt de kennisgeving van de toekenning gedaan aan die gekozen woonplaats.

§ 3. Elk zeeschip dat in België in aanbouw is, wordt geacht de Belgische nationaliteit te bezitten tot de aflevering.

De Belgische nationaliteit wordt geacht te zijn verkregen zodra met de bouw begonnen is.

Art. 2

Het gezag over een Belgisch zeeschip mag alleen worden opgedragen aan een Belg.

Van deze bepaling mag worden afgeweken krachtens een machtiging, die de minister kan verlenen in bijzondere gevallen, wanneer zulks in het belang van de handel of van de scheepsvaart nodig is.

Art. 3

Het zeeschip verliest de Belgische nationaliteit :

1° wanneer het wordt gesloopt of door schipbreuk verloren gaat;

2° wanneer het niet meer voldoet aan de vereisten van artikel 1, §§ 1 en 2;

3° wanneer de minister de toekenning intrekt in de gevallen van artikel 1, § 2.

HOOFDSTUK II

Teboekstelling

[De artikelen 4 tot 12 betreffen wijzigingen in het Wetboek van Koophandel.]

HOOFDSTUK III

Slotbepalingen

Art. 13

§ 1. Zeeschepen die krachtens deze wet de Belgische nationaliteit verkrijgen en op de dag van haar inwerking-treding nog niet teboekgesteld zijn, moeten te dien einde, binnen twee jaar te rekenen van die dag, aan de bewaarder der scheepshypotheeken te Antwerpen worden aangegeven.

§ 2. Eigenaars van zeeschepen die op de dag van de inwerkingtreding van deze wet reeds teboekgesteld zijn, beschikken over een termijn van twee jaar te rekenen van die dag, om die teboekstelling in overeenstemming te doen brengen met de voorschriften van deze wet.

De nieuwe gegevens worden door de bewaarder zonder kosten aangetekend in het scheepsregister.

Is de teboekstelling binnen de in het eerste lid gestelde termijn niet in overeenstemming gebracht met de voorschriften van deze wet, dan wordt zij voor niet bestaande gehouden. De inschrijvingen van zakelijke rechten die het zeeschip bezwaren, blijven bestaan.

§ 3. Artikel 7bis van het boek II van het Wetboek van Koophandel is mede van toepassing op ieder die, ofschoon daartoe gehouden, de in de §§ 1 en 2 van dit artikel opgelegde verplichtingen niet nakomt.

Art. 14

Deze wet treedt in werking op de eerste dag van de zevende maand die volgt op die van haar bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*.

WET VAN 5 JUNI 1928 HOUDENDE HERZIENING
VAN HET TUCHT- EN STRAFWETBOEK VOOR DE
KOOPVAARDIJ EN ZEEVISSERIJ

INLEIDENDE BEPALINGEN

Artikel 1

De feiten die dit wetboek strafbaar stelt, zijn scheepvaartmisdriften.

Feiten waarop het tuchtstraffen stelt, zijn vergripen tegen de tucht.

Feiten waarop het correctionele straffen stelt, zijn wanbedrijven.

Feiten waarop het criminele straffen stelt, zijn misdaden.

Art. 2

Overtredingen, wanbedrijven en misdaden, in dit wetboek niet omschreven, worden vastgesteld en gestraft overeenkomstig de gewone wetten.

Art. 3

De bepalingen van dit wetboek zijn van toepassing op ieder die is ingeschreven op de monsterrol van een Belgisch koopvaardijship of vissersvaartuig of die aan boord is toegelaten om de reis mee te maken.

Op de ingeschrevenen op de monsterrol zijn zij van toepassing vanaf het tijdstip vastgesteld voor de aanvang van hun dienst aan boord tot en met hun afmonstering.

Passagiers zijn slechts gedurende hun verblijf aan boord onderworpen aan het tuchtrecht; zij mogen het schip te allen tijde verlaten, behalve wanneer zij aan boord worden gehouden om, wegens een misdaad of een zwaar wanbedrijf, als dader of medeplichtige te worden opgeleverd aan het gerecht.

Ingeval het schip verloren gaat door schipbreuk, oorlogsgeweld of enige andere oorzaak, blijven de personen bedoeld in het tweede lid van dit artikel aan deze rechtsregeling onderworpen, totdat zij ter beschikking van een Belgische autoriteit kunnen worden gesteld.

Hetzelfde geldt voor degenen die op bevel van een Belgische autoriteit ingescheept worden om gerepatrieerd te worden.

[In afwijking van het bepaalde in het eerste lid van dit artikel, zijn de straffen, gesteld bij de artikelen 19, 20, 23, 32, 33, 41, 43, 44, 45bis, § 4, 46, § 3, 47, 57, 60 en 61, toepasselijke op ieder die schuldig is aan de aldaar omschreven misdrijven.]

Het zesde lid aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 13 september 1974.

Art. 4

Voor de toepassing van dit wetboek wordt verstaan onder :

« kapitein » : ieder aan wie het gezag over het schip is toevertrouwd of die dat gezag feitelijk voert;

« officieren » : benevens de stuurman, de luitenants en de wertsuigkundigen, de hoofdadministrateurs, de scheepsarts, de radiotelegrafisten, alsmede ieder die als officier op de monsterrol is ingeschreven;

« schepelingen » of « bemanning » : zij die op de monsterrol ingeschreven zijn, officieren inbegrepen;

« scheepsgezellen » : zij die op de monsterrol ingeschreven zijn, officieren uitgezonderd;

« passagiers » : zij die, zonder lid te zijn van de bemanning, aan boord zijn toegelaten om de reis mee te maken;

« opvarenden » : de schepelingen en de passagiers;

« aan boord » : op het schip met inbegrip van zijn vaste of niet vaste middelen tot verbinding met de wal;

« in het buitenland » en « vreemde havens » : elke buiten België gelegen plaats;

« Rijk » en « wateren of havens van het Rijk » : België [...] en de Belgische wateren of havens [...].

De laatste zinsnede aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 5

De kapitein heeft over ieder die zich aan boord bevindt, het gezag dat vereist is voor de handhaving van de orde, voor de veiligheid van schip, opvarenden en lading, alsmede voor de goede afloop van de reis.

Hij kan alle daartoe dienstige dwangmiddelen gebruiken en ieder die aan boord is, opvorderen om hem daarin bij te staan.

In de havens handelt hij in samenwerking met de waterschout of de Belgische consul. In geval van nood kan hij een beroep doen op de plaatselijke overheid.

EERSTE TITEL

Strafbepalingen

EERSTE HOOFDSTUK

Straffen

Art. 6

Op vergrijpen tegen de tucht staan de volgende straffen :

A. voor scheepsgezellen :

inhouding van een dag tot tien dagen loon, of van tien frank tot honderd frank, wanneer de bemanning op aandeel in de winst in dienst is genomen;

B. voor officieren :

inhouding van een dag tot vijftien dagen wedde;

C. voor passagiers :

hutpassagiers : kamerarrest van ten hoogste vier dagen;

tussendeckspassagiers : verbod, voor ten hoogste vier dagen, om meer dan twee uren per dag op het dek te komen.

Art. 7

De correctionele straffen zijn gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en geldboete van ten minste zesentwintig frank.

Art. 8

De criminele straffen zijn de straffen genoemd in artikel 7 van het Strafwetboek.

HOOFDSTUK II

Misdrijven en bestraffing

Eerste Afdeling

Vergrijpen tegen de tucht

Art. 9

De vergrijpen tegen de tucht zijn :

1° gewone ongehoorzaamheid;

2° niet tijdig op zijn post zijn;

3° afwezigheid tijdens de wacht;

4° gebrek aan waakzaamheid op de wacht, en met name slapen aan het roer, op de uitkijk, bij de machines of gedurende enige bewakingsdienst;

5° dronkenschap tijdens de dienst, zonder rustverstoring;

6° twist op zee of tijdens de dienst;

7° onregelmatige afwezigheid van boord, buiten de gevallen van artikel 22;

8° tersluiks aan boord brengen van sterkedrank of wijn voor verbruik op het schip;

9° opzettelijke beschadiging van scheepsmaterieel, buiten het geval van artikel 15;

10° gebruik van scheepsmaterieel, zonder verlof;

11° oneerbiedigheid jegens meerderen en, in het algemeen, elk feit dat aan nalatigheid of luiheid te wijten is, alsmede elke lichte tekortkoming ter zake van de orde of de scheepsdienst.

Die vergrijpen worden gestraft met de bij artikel 6 gestelde straffen, naar keuze van de gezagsdragers in artikel 71 genoemd.

Wanneer een van de vergrijpen tegen de tucht, vermeld onder 1° tot 6°, 10° en 11° hierboven, op zee wordt begaan, mag niet minder dan het bedrag van drie dagen loon of wedde of vijftig frank worden ingehouden.

Afdeling II

Scheepvaartmisdaden en -wanbedrijven

Art. 10

Schepelingen die zich schuldig maken aan herhaalde vergrijpen tegen de tucht, worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een maand en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 11

Dronkenschap aan boord of tijdens de dienst, met rust-verstoring, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van vijftig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 12

De kapitein die zich bedrinkt gedurende de tijd dat hij belast is met het voeren van het schip, wordt gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot zes maanden en met geldboete van honderd frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 13

Het maken van vuur op plaatsen aan boord waar zulks verboden is, of die plaatsen betreden met vuur of met voorwerpen of stoffen die brand kunnen veroorzaken, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een maand en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 14

Indien door die handelingen brand aan boord is ontstaan, wordt de schuldige gestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot twee jaar en met geldboete van vijftig frank tot duizend frank of met een van die straffen alleen.

Art. 15

Opzettelijke vernieling, onbruikbaarmaking of achterlating van scheepsmaterieel wordt gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot een jaar en met geldboete van vijftig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 16

De kapitein of officier die opzettelijk scheepsmaterieel beschadigt of laat beschadigen, wordt gestraft met gevangenisstraf van een maand tot een jaar en met geldboete van vijftig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 17

De opvarende die, buiten weten van de kapitein of de reder, voorwerpen aan boord brengt of heeft, dan wel van boord brengt, waarvan de inbeslagneming kosten zou meebrengen voor de kapitein of de reder, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

De kapitein mag de smokkelwaar of de contrabande, alsmede tersluiks aan boord gebrachte wapens en munitie aanslaan of over boord doen werpen, zodra hij kennis heeft van hun aanwezigheid aan boord.

Art. 18

De kapitein die, buiten weten van de reders, smokkelwaar of contrabande verhandelt of laat verhandelen en daardoor oorzaak is dat het schip of de lading geheel of ten dele verbeurd wordt verklaard of dat een geldboete ten laste van het schip wordt opgelegd, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie maanden tot drie jaar.

Art. 19

Diefstal aan boord wordt gestraft met de straffen en volgens de onderscheidingen van het gewone Strafwetboek, doch, indien het misdrijf gepleegd is door de kapitein of door schepelingen, mogen die straffen niet lager zijn dan die voor huisdiefstal.

Art. 20

Opzettelijke vervalsing van levensmiddelen door vermenging met niet schadelijke stoffen wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Wordt de vervalsing gepleegd door middel van schadelijke stoffen, dan is de gevangenisstraf zes maanden tot drie jaar en de geldboete vijftig frank tot vijfhonderd frank.

Art. 21

Een schepeling die aan het roer, op de uitkijk of op een bedienings- of wachtpost staat en zijn post verlaat alvorens afgelost te zijn, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot twee jaar.

Art. 22

Afwezigheid van boord van een schepeling die met een wacht- of veiligheidsdienst belast is, en afwezigheid van boord op het ogenblik dat bepaald is om te beginnen met het vaarklaar maken van het schip, worden gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot drie maanden en met geldboete van vijftig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 23

Onverminderd het bepaalde in de artikelen 66, 67 en 69, tweede lid, van het Strafwetboek, wordt met de bij het vorige artikel gestelde straffen gestraft iedere Belg of vreemdeling die door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, zelfs buiten het grondgebied van het Rijk aanzet of aanmoedigt tot het plegen van het misdrijf omschreven in het vorige artikel.

Art. 24

De kapitein die, buiten het geval van overmacht, zijn arbeidsovereenkomst verbreekt en zijn schip verlaat, wordt gestraft met gevangenisstraf van een maand tot twee jaar indien het veilig in een haven ligt, met gevangenisstraf van

zes maanden tot drie jaar indien het op een open rede ligt, met gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar indien het in zee is.

Art. 25

Ongehoorzaamheid aan een bevel gegeven voor de scheepsdienst, met uitdrukkelijke weigering of met beledigingen of bedreigingen, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Worden de in het vorige lid omschreven feiten gepleegd terwijl het schip veilig in een haven ligt, dan is de gevangenisstraf ten hoogste een maand.

Art. 26

Met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen wordt gestraft de scheepeling die uitdrukkelijk weigert te gehoorzamen aan enig bevel, gegeven in verband met het besturen van het schip of het handhaven van de orde.

Het maximum van de gevangenisstraf is vijf jaar en dat van de geldboete vijfhonderd frank, indien de bevelen gegeven zijn voor het behoud van het schip, de opvarenden of de lading. Deze bepaling is ook van toepassing op de passagiers.

Art. 27

In de gevallen van de artikelen 25 en 26 is het minimum een maand gevangenisstraf en honderd frank geldboete, indien de schuldige officier is.

Art. 28

Scheepelingen die zich gezamenlijk schuldig maken aan een misdrijf als omschreven in de artikelen 25 en 26, worden gestraft, de officieren met opsluiting, de scheepsgezellen met gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar.

Art. 29

Weerspannigheid als omschreven in artikel 269 van het Strafwetboek, gepleegd tegenover de kapitein of tegenover een officier van het schip, wordt gestraft met de straffen gesteld bij de artikelen 271, 272 en 274 van hetzelfde wetboek, volgens de aldaar gemaakte onderscheidingen.

Weerspannigheid gepleegd door meer dan eenderde van de bemanning wordt gestraft met opsluiting.

Art. 30

De opvarende die de kapitein, een officier van het schip, een waterschout [...] of een consul, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, smaadt door woorden, daden, gebaren of bedreigingen, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 31

De opvarende die slagen toebrengt aan een van de in het vorige artikel genoemde personen in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, wordt gestraft met de straffen gesteld bij de artikelen 280 en 281 van het Strafwetboek, volgens de aldaar gemaakte onderscheidingen, onverminderd de toepassing van de artikelen 399, tweede lid, 400 en 401 van hetzelfde wetboek.

Art. 32

Hij die deelneemt aan een samenspanning tegen de veiligheid, de vrijheid of het gezag van de kapitein, wordt gestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar.

Onder samenspanning wordt verstaan het besluit om te handelen, na beraaming genomen door verscheidene personen, waaronder ten minste twee opvarenden.

Art. 33

Degenen die zich door bedrog, geweld of bedreiging jegens de kapitein meester maken van het schip, worden gestraft met dwangarbeid van tien jaar tot vijftien jaar.

De leiders van de samenspanning en de daarbij betrokken officieren worden gestraft met dwangarbeid van vijftien jaar tot twintig jaar.

Art. 34

In het geval van artikel 33 zijn de straffen dwangarbeid van vijftien jaar tot twintig jaar of levenslange dwangarbeid, indien het geweld of de bedreiging hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking veroorzaakt.

Dezelfde straffen worden opgelegd aan de schuldigen die lichamelijke folteringen hebben gepleegd.

Art. 35

Indien de bedreiging of het geweld, gepleegd zonder het oogmerk om te doden, toch de dood veroorzaakt, worden de schuldigen volgens de onderscheiding in artikel 33, veroordeeld tot levenslange dwangarbeid of tot de doodstraf.

Art. 36

Doodslag gepleegd om de in artikel 33 omschreven misdaad te vergemakkelijken, wordt gestraft met de dood.

Art. 37

De straffen gesteld bij de artikelen 33 en 36 zijn ook van toepassing als de voltooiing van de misdaad wordt verhinderd door omstandigheden onafhankelijk van de wil van de schuldigen.

Art. 38

Geen straf wordt uitgesproken tegen hen die aan de feiten omschreven in de artikelen 28, 29, 32 en 33 deelnemen, zonder daartoe te hebben opgeruid of de leiding te hebben genomen, en zich verwijderen op de eerste waarschuwing van de kapitein of van een officier.

In de gevallen van de artikelen 29, 32 en 33 kunnen de daden van verzet van de kapitein en van de hem trouw gebleven personen, met inachtneming van de omstandigheden, beschouwd worden als noodweer.

Art. 39

De kapitein, de officier of enig ander met gezag aan boord bekleed persoon, die misbruik maakt van zijn gezag dan wel zodanig misbruik oplegt, toelaat of duldt ten opzichte van een opvarende, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Met dezelfde straffen wordt gestraft de kapitein, de officier of ieder ander met gezag aan boord bekleed persoon, die zich jegens een opvarende schuldig maakt aan smaad door woorden, daden, gebaren of bedreigingen.

De kapitein die, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van zijn bediening, zonder wettige reden geweld gebruikt, doet of laat gebruiken, wordt gestraft overeenkomstig de artikelen 257 en 266 van het Strafwetboek.

Art. 40

De kapitein die uitdrukkelijk of stilzwijgend bevordert dat een ander zich het gezag aanmatigt met betrekking tot het besturen en het voeren van het schip, en erin toestemt slechts kapitein in naam te zijn, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van vijftig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 41

Hij die wederrechtelijk het bevel voert over een schip of wederrechtelijk aan boord een taak verricht waarvoor een diploma of een vergunning is vereist, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Dezelfde straf wordt uitgesproken tegen de eigenaar of de reder, die medeplichtig is aan de feiten in het vorige lid omschreven.

Art. 42

De kapitein die op onregelmatige wijze hetzij een scheeping inscheept of ontscheept, hetzij een passagier aan boord neemt, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 43

Hij die met winstoogmerk zich bezighoudt met het plaatsen van scheepsgezellen of aan iemand een dienstbetrekking bezorgt of doet bezorgen op een schip, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van vijftig frank tot vijfhonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 44

[§ 1. Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete van honderd frank tot duizend frank of met een van die straffen alleen wordt gestraft hij die zonder voorafgaande toestemming van de kapitein, zijn plaatsvervanger of degene die de verantwoordelijkheid voor het schip draagt, zich bevindt aan boord van een Belgisch schip of, in de Belgische wateren, aan boord van een vreemd schip, voor zover, in dit laatste geval, de inscheping of ontscheping in die wateren heeft plaatsgehad.

§ 2. Met dezelfde straffen wordt gestraft hij die op welke wijze ook de inscheping of de ontscheping van een persoon als bedoeld in § 1 of diens verblijf aan boord bevordert.

§ 3. Maakt de schuldige bedoeld in § 1 of § 2 deel uit van de bemanning van een Belgisch schip, dan is de gevangenisstraf ten minste een maand en de geldboete ten minste vijfhonderd frank.

§ 4. Wanneer een persoon als bedoeld in § 1 aan boord van een Belgisch schip wordt aangetroffen, wordt hij voor de duur van zijn tegenwoordigheid aan boord tijdens de reis als scheepsgezel beschouwd voor de toepassing van dit wetboek. Bovendien kan hij verplicht worden om arbeid te verrichten waartoe hij in staat is, zonder recht op beloning.]

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 13 september 1974.

Art. 45

[§ 1. Wanneer de kapitein vaststelt dat een persoon zich zonder zijn voorafgaande toestemming aan boord van zijn schip bevindt, moet hij in de eerste haven waar hij aanlegt na die vaststelling, daarvan onverwijld kennis geven aan de waterschout, indien het een Belgische haven is, of indien het een Belgisch schip in het buitenland betreft, aan de bevoegde ambtenaar van de Belgische consulaire post van het ressort waarbinnen die eerste aanleghaven is gelegen.

Te dien einde stelt de kapitein in tweevoud een verklaring op die hij ondertekent en waarin inzonderheid worden opgegeven :

1° de naam, de voornamen, de plaats en datum van geboorte, het adres en de nationaliteit (of nationaliteiten) van de verstekeling;

2° alle bijzonderheden betreffende zijn persoon;

3° de plaats van inscheping of, bij gebreke van precieze gegevens, de vermoedelijke plaats van inscheping;

4° de datum, het uur en de geografische ligging van het schip bij het aantreffen van de verstekeling;

5° een bondig relaas van de omstandigheden waarin hij is aangetroffen;

6° de haven van vertrek en de daaropvolgende aanleghaven met datum van aankomst en vertrek ingeval de reis tijdens welke de verstekeling is aangetroffen, over verschillende havens liep, en in elk ander geval, de havens die het schip heeft aangedaan na de vermoedelijke plaats van inscheping te hebben verlaten.

Een exemplaar van die verklaring wordt bezorgd aan de waterschout of aan de Belgische consulaire ambtenaar, al naar het geval.

§ 2. 1. De kapitein kan, indien de eerste aanleghaven een Belgische haven is, de verstekeling aldaar ter beschikking van de waterschout stellen.

Wanneer de waterschout besluit de verstekeling te repatriëren of terug te zenden, kan hij de kapitein verplichten hem opnieuw in te schepen.

2. In het buitenland stelt de kapitein van een Belgisch schip de verstekeling bij voorkeur ter beschikking van de bevoegde plaatselijke overheid in de eerste aanleghaven van een Staat die partij is bij het Internationaal Verdrag op de verstekelingen, ondertekend te Brussel op 10 oktober 1957 en goedgekeurd bij de wet van 18 juli 1973.

Indien de kapitein meent dat de verstekeling aldaar niet zal worden behandeld overeenkomstig de bepalingen van dat verdrag of indien de verstekeling bezwaren inbrengt tegen zijn ontschepping in die haven, wordt hij ontscheept in een andere haven waar ontschepping mogelijk is, onverminderd het bepaalde in artikel 44, § 4.

De bedoelde bezwaren moeten worden ingebracht zodra de kapitein aan de verstekeling kennis heeft gegeven van zijn besluit om hem te ontschepen overeenkomstig het eerste lid van § 2, 2.

Indien de verstekeling ter beschikking gesteld wordt van de bevoegde plaatselijke overheid, wordt het tweede exemplaar van de verklaring van de kapitein, bedoeld in § 1 van dit artikel, aan die overheid overhandigd. Voor die terbeschikkingstelling wordt een beroep gedaan op de medewerking van de Belgische consulaire ambtenaar als deze beschikbaar is.

§ 3. Overtreding van de bepalingen van dit artikel wordt gestraft met geldboete van vijfhonderd frank tot tienduizend frank.]

Aldus vervangen bij artikel 3 van de wet van 13 september 1974.

[Art. 45bis

§ 1. Wanneer iemand aan boord wordt aangetroffen in de bij artikel 45 bepaalde omstandigheden en overeenkomstig datzelfde artikel ter beschikking van de bevoegde overheid wordt gesteld, komen de kosten van onderhoud in de haven van ontschepping en de eventuele kosten van repatriëring ten laste van de eigenaar van het schip.

Indien de betrokkene onderhouden wordt in een andere plaats dan de haven van ontschepping of indien hij wordt teruggezonden naar een andere Staat dan die waarvan hij onderdaan is, worden alleen de kosten van onderhoud vergoed die gemaakt zijn gedurende drie maanden te rekenen van de datum van terbeschikkingstelling van de bevoegde overheid.

De kosten van terugzending komen eveneens ten laste van de eigenaar van het schip.

§ 2. De kosten van onderhoud, repatriëring en terugzending moeten worden betaald binnen vijftien dagen te rekenen van de dag dat de waterschout of de Belgische consulaire ambtenaar de eigenaar van het schip of zijn vertegenwoordiger heeft aangemaand om te betalen.

§ 3. In een Belgische haven kan de kapitein of een andere vertegenwoordiger van de eigenaar van het schip verplicht worden ten behoeve van de waterschout een borg te stellen voor alle kosten van repatriëring of terugzending en van onderhoud.

De afvaart van het schip of van enig ander schip toebehorende aan dezelfde eigenaar kan door de waterschout verdaagd worden tot de borg is gesteld.

§ 4. Overtreding van de bepalingen van dit artikel wordt gestraft met geldboete van vijfhonderd frank tot tienduizend frank.]

Ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 13 september 1974.

Art. 46

[§ 1. De kapitein van een schip dat in een haven van het Rijk aanlegt of verblijft, mag, zoner verlot van de waterschout, niemand ontschepen die zich zonder zijn voorafgaande toestemming aan boord bevindt of die niet voorzien is van de bescheiden vereist voor toelating tot het Belgische grondgebied.

Is betrokkene van vreemde nationaliteit en is hij zonder verlot van de waterschout ontscheept, dan wordt hij op hetzelfde schip weer ingescheept of op kosten van het schip gerepatriëerd of teruggezonden.

De kosten van onderhoud komen eveneens ten laste van het schip.

§ 2. De bepalingen van artikel 45bis zijn mede van toepassing op de gevallen van dit artikel alsook op die waarin een al dan niet afgemonsterd schepeling op Belgisch grondgebied achterblijft zonder voldoende geldmiddelen voor zijn onderhoud, terugzending of repatriëring.

§ 3. Overtreding van de bepalingen van dit artikel wordt gestraft met geldboete van vijfhonderd frank tot tienduizend frank.]

Aldus vervangen bij artikel 5 van de wet van 13 september 1974.

Art. 47

[Met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot honderd frank of met een van die straffen alleen wordt gestraft hij die vóór de afmonstering en ondanks het verbod van de kapitein of van een door deze gemachtigd scheepsofficier langzij komt, of een boot aan het schip meert, tenzij hij als overheidsambtenaar handelt in de uitoefening van zijn bediening.]

Hij die op een schip sterke- of gegiste drank uitdeelt of verkoopt aan de bemanning of aan enig ander persoon, en niet behoort tot de leveranciers door de kapitein aangesteld, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot honderd frank.

Het eerste lid toegevoegd bij artikel 1 van de wet van 19 april 1934.

Art. 48

De kapitein die een zieke of gewonde schepeling [...] in het buitenland achterlaat, zonder de consul of, zo die er niet is, de plaatselijke overheid daarvan kennis te geven, of die hem niet de nodige middelen voor zijn behandeling of repatriëring verschaft, wanneer hij daartoe gehouden is, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Dezelfde straf wordt opgelegd aan de kapitein die een zieke of gewonde passagier achterlaat voordat deze zijn haven van bestemming heeft bereikt, en die daarvan geen

kennis geeft aan de consul of, zo die er niet is, aan de plaatselijke overheid.

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 49

Met geldboete van zesentwintig frank tot vijfhonderd frank wordt gestraft de kapitein van een koopvaardij-schip die zee kiest zonder voldoende levensmiddelen voor de bemanning aan boord te hebben.

In geval van herhaling binnen twee jaar te rekenen van een eerste veroordeling, kan bovendien gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden worden uitgesproken.

Art. 50

Met de straffen, bij artikel 501 van het Strafwetboek gesteld, wordt gestraft de kapitein van een koopvaardij-schip die voor verbruik door de bemanning eet- of voedings-waren, dranken of andere stoffen heeft ingescheept, die vervalst, beschadigd of bedorven worden bevonden door de bevoegde overheid.

Met geldboete van zesentwintig frank tot tweehonderd frank wordt gestraft de kapitein van een koopvaardij-schip waarvan de weegtoestellen voor het afwegen van de rantsoenen der bemanning vals worden bevonden.

Art. 51

De kapitein van een koopvaardij-schip, die zich verzet tegen het inspectiebezoek aan boord van de ambtenaren, belast met de controle van de levensmiddelenvoorraden, of tegen het vervullen van hun opdracht, of die hen hierbij hindert, wordt gestraft met de straffen gesteld [bij artikel 11 van de wet van 20 juni 1964].

Aldus gewijzigd ingevolge artikel 17 van de wet van 20 juni 1934.

Art. 52

De kapitein of schepeling die de wetten en verordeningen betreffende de politie over de zeevaart overtreedt, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen, onverminderd de zwaardere straffen bij bijzondere wetten gesteld.

Art. 53

Met dezelfde straffen wordt gestraft de kapitein of de wachthebbende officier, die zich schuldig maakt aan overtreding van de wetten en verordeningen betreffende de veiligheid van de scheepvaart, onverminderd de zwaardere straffen bij bijzondere wetten gesteld.

Art. 54

De loods die zich schuldig maakt aan een misdrijf als omschreven in de artikelen 52 en 53, wordt gestraft met de aldaar gestelde straffen.

Art. 55

De kapitein die weigert te gehoorzamen aan de bevelen van de consul of van de waterschout of die hen, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, smaadt door woorden, daden, gebaren of bedreigingen, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 56

De kapitein van een vreemd schip, die zich in de wateren van het Rijk schuldig maakt aan een misdrijf als omschreven in de artikelen 52 en 55, wordt gestraft met de aldaar gestelde straffen.

Art. 57

Met gevangenisstraf van acht dagen tot een maand en met geldboete van zesentwintig frank tot vijfhonderd frank of met een van die straffen alleen wordt gestraft hij die, door gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, de vernieling, beschadiging, verplaatsing of losrukking veroorzaakt van bakens, lichten of boeien of van enig ander toestel dat dient voor de veiligheid van de scheepvaart.

Worden de feiten opzettelijk gepleegd, dan wordt de schuldige gestraft met de straffen gesteld bij artikel 526 van het Strafwetboek.

Verzuimt de schuldige aan de bevoegde overheid zo spoedig mogelijk kennis te geven van de veroorzaakte schade, dan is de gevangenisstraf ten minste vijftien dagen en de geldboete ten minste tweehonderd frank.

Onverminderd het hierboven bepaalde, worden de vernielde, beschadigde, meegesleepte, verplaatste of losgerukte bakens, lichten, boeien of andere toestellen als daar bedoeld, vervangen op kosten van de vermoedelijke schuldigen, tenzij dezen bewijzen dat de schade te wijten is aan overmacht.

Art. 58

Met geldboete van vijftig frank tot tweeduizend frank wordt gestraft de kapitein wiens schip niet voorzien is van de bij de reglementen vereiste uiterlijke kentekenen.

Bovendien kan gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden opgelegd worden aan de kapitein die de bedoelde kentekenen opzettelijk uitwist, wijzigd of bedekt.

Art. 59

Met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van vijftig frank tot vijfduizend frank of met een van die straffen alleen wordt gestraft de kapitein die zich schuldig maakt aan overtreding van de artikelen 61, 63 en 64 van boek II van het Wetboek van Koophandel, 59, 61, 86, 87, 988 en 998 van het Burgerlijk Wetboek, 77 tot 81 van dit wetboek, alsmede van de bepalingen van de wetten en verordeningen betreffende de zeevaart, waaraan geen bijzondere sancties verbonden zijn.

Art. 60

Hij die zich scheepspapieren doet afgeven of er doet opmaken, aan de hand van valse verklaringen of van stukken die hij weet vervalst of onjuist te zijn, wordt gestraft met gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met geldboete van vijfhonderd frank tot vijfduizend frank of met een van die straffen alleen.

Art. 61

Hij die een monsterboekje of een soortgelijk document namaakt of vervalst of van een nagemaakt of vervalst monsterboekje of soortgelijk document gebruik maakt, wordt gestraft met gevangenisstraf van een maand tot een jaar.

Art. 62

Met gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met geldboete van vijfhonderd frank tot vijfduizend frank wordt gestraft de kapitein die nalaat hulp te verlenen aan enig persoon, zij het een vijand, die in levensgevaar wordt aangetroffen in zee of in de zeewateren, voor zover hij zulks kan doen zonder ernstig gevaar voor schip of opvarenden.

Art. 63

Met gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met geldboete van vijfhonderd frank tot vijfduizend frank wordt gestraft de kapitein die, na een aanvaring, niet alle beschikbare middelen aanwendt om het andere schip, de bemanning en de passagiers te redden, voor zover hij zulks kan doen zonder ernstig gevaar voor schip of opvarenden.

Met dezelfde straffen wordt gestraft de kapitein die, na een aanvaring, verzuimt aan het andere schip de naam en de nationaliteit van zijn eigen schip op te geven, alsmede de plaatsen vanwaar het komt en die waarheen het gaat.

Art. 64

Met gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar wordt gestraft de kapitein die, buiten noodzaak of zonder zich te beraden met de officieren of de voornaamste schepelingen, gedurende de reis zijn schip verlaat terwijl het in gevaar verkeert.

Met dezelfde straffen wordt gestraft de kapitein die bij het verlaten van zijn schip nalaat de opvarenden, alsmede de scheepspapieren en de scheepskas, de kostbaarste voorwerpen en goederen te redden.

Met gevangenisstraf van een maand tot zes maanden en met geldboete van vijftig frank tot vijfhonderd frank wordt gestraft de kapitein die niet het laatst van boord gaat, wanneer hij genooddaakt is zijn schip te verlaten.

Art. 65

De kapitein die zich met bedrieglijk opzet schuldig maakt aan een van de feiten opgenoemd in artikel 72 van boek II van het Wetboek van Koophandel of die, buiten het geval van artikel 73 van hetzelfde wetboek, het door hem te voeren schip verkoopt, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie maanden tot vijf jaar en met geldboete van vijftig

frank tot vijfhonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 66

De kapitein die, belast met het voeren van een schip, het verduistert met het oogmerk om zich wederrechtelijk te bevoordelen, wordt gestraft met dwangarbeid van tien jaar tot vijftien jaar.

Met dezelfde straf wordt gestraft de kapitein die, met misdadig opzet of met het oogmerk om te schaden, buiten noodzaak, de lading, de scheepsvoorraad of de scheepsbehoeften geheel of gedeeltelijk over boord werpt of vernielt, dan wel van zijn koers afwijkt.

Art. 67

De kapitein of de loods die, belast met het voeren van een schip, het met misdadig opzet doet stranden, vernielt of doet verloren gaan of zwaar beschadigt anders dan door brandstichting, wordt gestraft met de straffen gesteld bij artikelen 510, 511, 513, 514 en 518 van het Strafwetboek, volgens de aldaar gemaakte onderscheidingen.

Opvarenden, aan die misdaden schuldig bevonden, worden gestraft met de onmiddellijk lagere straf.

De straffen, bij artikel 510 van het Strafwetboek gesteld, zijn toepasselijk op degenen die uit handelingen als omschreven in het eerste lid van dit artikel voordeel trekken, wetende dat die handelingen opzettelijk zijn gepleegd.

De straffen, bij artikel 516 van het Strafwetboek gesteld, zijn toepasselijk op hen die met misdadig opzet handelingen als omschreven in het eerste en tweede lid van dit artikel uitlokken of ertoe aanzetten.

Art. 68

De kapitein die zich schuldig maakt aan zeeroof, wordt gestraft met dwangarbeid van vijftien jaar tot twintig jaar.

De opvarende die zich daaraan schuldig maakt, wordt gestraft met dwangarbeid van tien jaar tot vijftien jaar.

Wordt daarbij iemand onopzettelijk gedood, dan is de straf levenslange dwangarbeid.

Wordt daarbij iemand opzettelijk gedood, dan wordt de schuldige gestraft met de dood.

Art. 69

Met de dood wordt gestraft de kapitein die zijn schip opzettelijk in de macht van zeerovers brengt.

Zijn medeplichtigen worden gestraft met de onmiddellijk lagere straf.

Met dezelfde straf worden gestraft de schepelingen die, tegen de wil van de kapitein, het schip in de macht van zeerovers brengen.

Art. 70

De eigenaar of de reder van een Belgisch schip, die het, zonder vergunning van de bevoegde overheid, voor de kaapvaart of de oorlog uitrust of laat uitrusten, wordt gestraft met opsluiting.

Met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar wordt gestraft de schepeling die willens en wetens zijn diensten

verleent aan een wederrechtelijk voor de kaapvaart of de oorlog uitgerust schip.

TITEL II

Rechtsmacht

EERSTE HOOFDSTUK

Rechtsmacht in tuchtzaken

Art. 71

Het recht om uitspraak te doen over vergrijpen tegen de tucht en tuchtstraffen uit te spreken zonder mogelijkheid van beroep wordt toegekend :

- 1° aan de waterschouten in de havens van het Rijk;
- 2° [...] aan de Belgische consuls in vreemde havens gevestigd;
- 3° aan de kapitein van het schip.

Het 2° aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 72

Dit recht wordt uitgeoefend op de volgende wijze :

1° wanneer het schip in een Belgische haven ligt, wordt uitspraak gedaan door de waterschout, op klacht van de kapitein;

2° wanneer het schip [...] in een vreemde haven ligt, wordt uitspraak gedaan door [...] de consul, op klacht van de kapitein;

3° op zee, alsmede in havens waar geen van de voornoemde autoriteiten aanwezig is, worden de tuchtstraffen opgelegd door de kapitein, die daarvan verslag doet aan de waterschout van de haven van aankomst in België en, in de eerste tussenhaven, aan de consul [...].

De waterschouten [...] spreken de straffen uit wegens alle gedurende de reis gepleegde vergrijpen tegen de tucht waarover [...] de consuls geen uitspraak gedaan hebben.

Aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

HOOFDSTUK II

Rechtsmacht inzake scheepvaartmisdaden en -wanbedrijven

Art. 73

Misdrijven gepleegd aan boord van een Belgisch schip worden geacht te zijn gepleegd op het grondgebied van het Rijk.

De kapitein of schepeling van een Belgisch schip, die zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan misdrijven als in deze wet omschreven, kan in België worden vervolgd.

[De Belg of vreemdeling die zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan misdrijven als omschreven in de artikelen 23, 32, 33, 43, 44, 45, 45bis en 46 van deze wet, kan eveneens in België worden vervolgd.]

De in dit artikel bedoelde vervolging kan plaatsvinden, zelfs indien de verdachte niet wordt aangetroffen op het grondgebied van het Rijk.

Het derde lid aldus vervangen bij artikel 6 van de wet van 13 september 1974.

Art. 74

De hoven van assisen en de correctionele rechtbanken nemen kennis van de scheepvaartmisdaden en -wanbedrijven, overeenkomstig de voorschriften van de geldende wetten.

Gelijkelijk bevoegd zijn de rechter van de plaats van het misdrijf, die van de verblijfplaats van de verdachte of van zijn laatst bekende verblijfplaats, die van de plaats waar de verdachte wordt aangetroffen, alsmede die van de thuishaven van het schip.

Bij gebreke van dezen staat het misdrijf ter kennisgeving van de correctionele rechtbank te Brussel of van het hof van assisen van Brabant.

[...]

Het laatste lid opgeheven ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 75

Indien het voor de correctionele rechtbank [...] gebrachte feit slechts een vergrijp is tegen de tucht, past de rechter de tuchtstraf toe.

Is het feit een misdaad, dan gedraagt de rechtbank zich naar artikel 193 van het Wetboek van Strafvordering.

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

TITEL III

Rechtspleging

EERSTE HOOFDSTUK

Rechtspleging inzake vergrijpen tegen de tucht

Art. 76

Elk vergrijp tegen de tucht wordt door de kapitein vermeld in het scheepsregister voorgeschreven bij artikel 61 van boek II van het Wetboek van Koophandel.

De gezagdrager die uitspraak moet doen, schrijft zijn beslissing in dat register in, na de schuldige te hebben gehoord. Deze wordt verzocht te tekenen. Indien hij niet kan of niet wil tekenen, wordt daarvan melding gemaakt.

HOOFDSTUK II

Rechtspleging inzake scheepvaartmisdaden
en -wanbedrijven

Art. 77

Wanneer gedurende de reis een misdaad of een wanbedrijf wordt gepleegd, stelt de kapitein, bijgestaan door de rapporterende officier, een summier vooronderzoek in en hoort de getuigen.

Van een en ander wordt een proces-verbaal opgemaakt, dat wordt ondertekend door de kapitein en de rapporterende officier en vermeld in het scheepsregister.

Het aldus opgemaakte proces-verbaal heeft bewijskracht, behoudens tegenbewijs.

Art. 78

In de eerste buitenlandse haven [...] waar de kapitein aanlegt, overhandigt hij de door hem opgemaakte processen-verbaal aan de consul [...], die daarvan onmiddellijk kennis geeft aan de bevoegde procureur des Konings.

De consul zet zo nodig het onderzoek voort en, indien hij het noodzakelijk acht, doet hij de verdachte ontschepen en, met de processtukken, naar een haven van het Rijk [...] overbrengen [...].

Aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 79

In de eerste Belgische haven waar de kapitein aanlegt, overhandigt hij de door hem opgemaakte processen-verbaal aan de waterschout, die ze onmiddellijk doorzendt aan de procureur des Konings van het arrondissement en, indien hij het noodzakelijk acht, de verdachte laat opsluiten in afwachting van een beslissing.

Art. 80

Indien de misdaad of het wanbedrijf in België gepleegd is, overhandigt de kapitein zijn proces-verbaal aan de waterschout uiterlijk de dag na die waarop het feit is ontdekt; indien het gepleegd is [...] in een plaats in het buitenland waar een Belgisch consul gevestigd is, overhandigt hij het proces-verbaal binnen dezelfde tijd [...] aan de consul; indien het gepleegd is, hetzij gedurende of na de afvaart, hetzij op zee, hetzij in een plaats in het buitenland waar geen consul gevestigd is, overhandigt hij het proces-verbaal binnen dezelfde tijd aan de waterschout of de consul in de eerste haven waar het schip aanlegt.

Aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 81

De consuls en de waterschouten [...] maken akte op van de verschijning van de kapitein en van zijn verklaringen; hun processen-verbaal hebben bewijskracht, behoudens tegenbewijs.

De processen-verbaal opgemaakt door de consuls worden geregistreerd ter kanselarij van het consulaat en vervol-

gens aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken gezonden, dat ze, met de bijlagen, aan de procureur des Konings [...] doet toekomen.

[...]

Bovendien wordt [...] door de consul een voor eensluidend verklaard afschrift afgegeven aan de kapitein; deze is gehouden het aan de waterschout van de haven van aankomst in België te overhandigen binnen vierentwintig uren.

Het eerste, tweede en vierde lid aldus gewijzigd en het derde lid opgeheven ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 82

Is er geen proces-verbaal opgemaakt door de kapitein, dan stelt de waterschout [...], de consul of de bevoegde ambtenaar ambtshalve of op aangifte een summier vooronderzoek in. De waterschout zendt zijn verslag ten spoedigste aan de bevoegde procureur des Konings. [...] De consul verzendt zijn verslag zonder verwijl, overeenkomstig het bepaalde in het vorige artikel.

Aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 83

De waterschout en de consul vervolgen ambtshalve of op aangifte de misdrijven gepleegd door een kapitein en handelen overeenkomstig het bepaalde in het vorige artikel.

De waterschout en de consul doen de kapitein ontschepen, indien zulks wegens de ernst van de hem ten laste gelegde feiten vereist is voor de veiligheid van het schip of van de opvarenden.

Zij dragen zorg dat hij langs de snelste weg naar een haven van het Rijk terugkeert en nemen, zoveel mogelijk in overeenstemming met de rederij, de nodige maatregelen om hem te vervangen.

BIJZONDERE BEPALINGEN

Art. 84

Voor zover in deze wet niet anders is bepaald, zijn alle bepalingen van boek I van het Strafwetboek toepasselijk op de scheepvaartmisdrijven.

Wanneer inhouding van loon of wedde, uitgesproken krachtens deze wet, niet op reeds verkregen gage kan geschieden, wordt zij verricht op de gage, aan de betrokken schepeling verschuldigd op grond van een latere aanmonstering.

Art. 85

Het bedrag krachtens deze wet ingehouden van lonen en wedden, wordt door de zorg van de waterschout gestort in de Hulp- en Voorzorgskas voor Zeevarenden onder Belgische Vlag, in voorkomend geval onder aftrek, ten bate van de eigenaar of van de reder, van de kosten en schadevergoeding door de bevoegde rechtbank vastgesteld.

[Het bedrag, onder dezelfde omstandigheden ingehouden van wedden en lonen van vissers, wordt evenwel gestort in het Steun- en Voorzorgsfonds van de Gemeenschappelijke Kas voor de Zeevisserij.]

Het tweede lid toegevoegd bij artikel 26 van de wet van 7 april 1953.

Art. 86

De eigenaar of de reder bezorgt aan de waterschout een beknopte rekening van de sommen die hem uit hoofde van voorschotten en kosten verschuldigd zijn; hij voegt er de bewijsstukken bij. De waterschout ziet die rekening na; hij keurt ze goed of vermindert ze, indien daartoe grond bestaat.

Wordt de vermindering niet aanvaard door de eigenaar of de reder, dan wordt de rekening, met de stukken ter staving, onderworpen aan de [arbeidsrechtbank] binnen welker gebied zich het kantoor van de waterschout van de haven van ontschepping van de schepeling bevindt; de rechtbank stelt de rekening vast.

Het tweede lid aldus gewijzigd ingevolge de wet van 10 oktober 1967.

Art. 87

Scheepvaartmisdaden en scheepvaartwanbedrijven verjaren door verloop van onderscheidenlijk tien jaar en vijf jaar, te rekenen van de dag van het misdrijf, volgens de regels vastgesteld bij artikel 21 van de wet van 17 april 1878.

Tuchtstraffen verjaren door verloop van een jaar. De tuchtvordering verjaart door verloop van zes maanden, te rekenen van de dag waarop het vergrijp is gepleegd.

Art. 88

Opgeheven worden de wetten van 21 juni 1849 houdende het Tucht- en Strafwetboek voor de Koopvaardij en Zeevisserij; de wetten van 13 april 1851 en 23 mei 1854; de wet van 26 juni 1889 ter beteugeling van buitensporigheden van runners en van het rondventen van sterkedrank aan boord van zeeschepen, alsmede het tweede en derde lid van artikel 6 van de wet van 30 juli 1926 tot wijziging van voornoemde wet van 1849; de wet van 28 juli 1923 tot beteugeling van het tersluiks inschepen van personen; het derde, vierde en vijfde lid van artikel 255 van boek II van het Wetboek van Koophandel; het tweede lid van artikel 265 van boek II van hetzelfde wetboek; de artikelen 17 en 18 van de wet van 20 september 1903 op de zeebrieven; het eerste en tweede lid van artikel 138 van de wet van 31 december 1851 op de consulaten en de consulaire rechtsmacht; de wet van 27 mei 1890 betreffende het uitoefenen van het beroep van schipper ter visserij.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT

Le Conseil d'Etat, section de législation, première chambre, saisi par le Vice-Premier Ministre et Ministre de la Justice, le 7 mai 1985 d'une demande d'avis sur un projet de loi dépourvu d'intitulé, mais présenté en ces termes dans la lettre du Vice-Premier Ministre : *Ontwerp van wet « houdende vaststelling van de Nederlandse tekst van het Wetboek van Koophandel met uitzondering van Boek I, Titel VIII en IX, van de wet van 5 mei 1936 op de binnenbevrachting, van de gecoördineerde wetten van 25 september 1946 op het gerechtelijk akkoord, van de wet van 2 april 1965 betreffende de nationaliteit van zeeschepen en de teboekstelling van zeeschepen en binnenschepen, en van de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de Koopvaardij en Zeevisserij »*, a donné le 19 mars 1986 l'avis suivant :

I. — OBSERVATIONS GENERALES

1. Le but premier du projet de loi est d'établir un texte néerlandais authentique des dispositions du Livre Ier — à l'exception des titres VIII et IX —, du Livre II et du Livre III du Code de Commerce qui sont antérieures à l'entrée en vigueur de la loi d'égalité du 18 avril 1898 ⁽¹⁾. Dans le souci de réaliser un ensemble de textes qui soit juridiquement et linguistiquement fondé, les auteurs du projet ont également, comme il est d'usage en la matière, vérifié du point de vue de la terminologie et de la forme les dispositions postérieures à cette date, et ils les ont dotées d'un nouveau texte néerlandais.

Il n'a pas été touché à la division du Code de Commerce ni à la numérotation de ses articles. Le Code continue donc de se présenter comme un ensemble assez peu cohérent. Il faut reconnaître cependant qu'un réaménagement et une rénumération des articles du Code eussent dépassé le cadre d'un projet visant à l'introduction ou l'établissement d'un texte néerlandais.

2. Outre le texte néerlandais du Code de Commerce tel qu'il vient d'être spécifié, le projet comporte un nouveau texte néerlandais :

— de la loi du 5 juin 1928 portant révision du Code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime;

— de la loi du 5 mai 1936 sur l'affrètement fluvial;

— des lois coordonnées sur le concordat judiciaire;

— de la loi du 2 avril 1965 relative à la nationalité des navires de mer et l'immatriculation des navires de mer et des bateaux d'intérieur, limité toutefois aux articles 1er, 2, 13 et 14, les autres articles ayant déjà été incorporés dans le Code de Commerce sous forme de dispositions modificatives.

Les auteurs du projet se sont manifestement efforcés de mettre le texte néerlandais de ces lois en concordance terminologique et linguistique avec le texte néerlandais qui est proposé pour le Code de Commerce. Le projet ne permet toutefois pas de déterminer si l'intention est d'incorporer

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De Raad van State, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 7 mei 1985 door de Vice-Eerste Minister en Minister van Justitie verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet zonder opschrift, maar in de brief van de Vice-Eerste Minister aangekondigd als : *Ontwerp van wet « houdende vaststelling van de Nederlandse tekst van het Wetboek van Koophandel met uitzondering van Boek I, Titel VIII en IX, van de wet van 5 mei 1936 op de binnenbevrachting, van de gecoördineerde wetten van 25 september 1946 op het gerechtelijk akkoord, van de wet van 2 april 1965 betreffende de nationaliteit van zeeschepen en de teboekstelling van zeeschepen en binnenschepen, en van de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de Koopvaardij en Zeevisserij »*, heeft op 19 maart 1986 het volgend advies gegeven :

I. — ALGEMENE OPMERKINGEN

1. Het ontwerp van wet strekt in de eerste orde tot invoering van een rechtsgeldige Nederlandse tekst van de bepalingen van Boek I, de titels VIII en IX uitgezonderd ⁽¹⁾, Boek II en Boek III van het Wetboek van Koophandel die dagtekenen van vóór de inwerkingtreding van de gelijkheidswet van 18 april 1898. Ten einde een juridisch en taalkundig verantwoord geheel te bereiken, zijn, zoals te dezen gebruikelijk is, ook de bepalingen welke van na die datum dagtekenen terminologisch en naar de vorm getoetst en van een nieuwe Nederlandse tekst voorzien.

Aan de indeling van het Wetboek van Koophandel of aan de nummering dezes artikelen is niet geraakt. Dat Wetboek blijft aldus een vrij onsamenhangend geheel. Erkend moet worden dat een herschikking en een hernummering van de artikelen van het Wetboek het opzet van de invoering of vaststelling van een Nederlandse tekst overstijgen.

2. Samen met de zoëven aangeduide Nederlandse tekst van het Wetboek van Koophandel is in hetzelfde ontwerp een nieuwe Nederlandse tekst opgenomen van :

— de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de koopvaardij en zeevisserij;

— de wet van 5 mei 1936 op de binnenbevrachting;

— de gecoördineerde wetten op het gerechtelijk akkoord;

— de wet van 2 april 1965 betreffende de nationaliteit van zeeschepen en de teboekstelling van zeeschepen en binnenschepen, beperkt evenwel tot de artikelen 1, 2, 3, 13 en 14, de overige artikelen als wijzigingsbepalingen reeds opgenomen zijnde in het Wetboek van Koophandel.

Kennelijk is er naar gestreefd de Nederlandse tekst van die wetten terminologisch en taalkundig in overeenstemming te brengen met de Nederlandse tekst welke voor het Wetboek van Koophandel wordt voorgesteld. Uit het ontwerp kan evenwel niet worden afgeleid of het de bedoeling

⁽¹⁾ Les titres VIII et IX du Livre Ier du Code de Commerce ont trait, le premier aux lettres de change et aux billets à ordre, le second aux sociétés commerciales; les textes néerlandais de ces dispositions ont été établis respectivement par la loi du 10 juillet 1964 et la loi du 16 mai 1983.

⁽¹⁾ De Titels VIII en IX van Boek I van het Wetboek van Koophandel betreffen de wisselbrieven en orderbriefjes, respectievelijk de handelsvennootschappen; de Nederlandse tekst ervan is vastgesteld bij de wet van 10 juli 1964, respectievelijk de wet van 16 mei 1983.

ces lois dans le Code de Commerce ou de les conserver en tant que lois autonomes.

L'une et l'autre de ces solutions sont praticables. Il est toutefois évident que, s'il s'agissait d'incorporer ces lois dans le Code de Commerce, le projet devrait être complété par une disposition en ce sens, qui indiquerait de manière précise l'endroit où il est proposé de les insérer.

Les dispositions de la loi du 5 mai 1936 sur l'affrètement fluvial pourraient, par exemple, être incluses sous la forme d'un titre XI dans le Livre II du Code de Commerce, celles des lois coordonnées sur le concordat judiciaire sous la forme d'un titre I^{er}bis dans le Livre III de ce Code et celles des articles 1er, 2, 3, 13 et 14 de la loi du 2 avril 1965 relative à la nationalité des navires de mer et l'immatriculation des navires de mer et des bateaux d'intérieur, sous la forme d'un chapitre I^{er}bis du titre Ier du Livre II de ce Code.

Il est fort douteux qu'une place adéquate puisse être trouvée dans ce Code pour la loi du 5 juin 1928 portant révision du Code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime, qui a été adoptée en même temps que la loi, également datée du 5 juin 1928, portant réglementation du contrat d'engagement maritime. Ces deux lois avaient été conçues comme un tout (Doc. Sénat 1925-1926, n° 237). Logiquement, on ne s'attend pas à les voir figurer, ni l'une ni l'autre, dans le Code de Commerce.

3. Il y a connexité du point de vue de la langue et de la terminologie entre, d'une part, la loi du 5 juin 1928 portant révision du Code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime et, d'autre part, la loi du 5 juin 1928 portant réglementation du contrat d'engagement maritime. Dès lors que l'on prévoit un nouveau texte néerlandais pour la première de ces lois, il faudrait aussi, semble-t-il, en prévoir un pour la seconde.

4. Les textes néerlandais soumis pour avis reflètent l'état de la législation au 1er janvier 1982. Dans les observations qui suivent, il a été tenu compte, pour des motifs compréhensibles, des modifications législatives qui sont intervenues après cette date mais avant le 1er juillet 1985. Dans l'article en projet qui établit le texte néerlandais, il faudra par conséquent remplacer la date du 1er janvier 1982 par celle du 1er juillet 1985.

Il serait souhaitable que les textes néerlandais qui sont issus des modifications légales ultérieures visées ci-dessus et qui ont été englobés dans le présent avis soient soumis à la Commission chargée de l'élaboration du texte néerlandais de la Constitution, des codes et des lois et arrêtés principaux, appelée ci-après la Commission, qui a élaboré les textes néerlandais présentés par le présent projet.

5. Selon l'article en projet qui établit le texte néerlandais, il a été tenu compte, dans les textes néerlandais soumis à l'avis du Conseil d'Etat, des modifications et adjonctions légales expresses.

L'examen de ces textes a révélé que, dans divers articles, il a également été tenu compte de certaines modifications et adjonctions légales implicites.

L'équivalence des textes néerlandais et français de la loi est consacrée actuellement par l'article 7 de la loi du 31 mai 1961 relative à l'emploi des langues en matière législative, à la présentation, à la publication et à l'entrée en vigueur des textes légaux et réglementaires. Cette équivalence tout autant que la sécurité juridique exigent que les deux textes soient en parfaite concordance. Il conviendra dès lors d'adapter le texte français, ainsi qu'il sera proposé dans la suite de l'avis.

is die wetten te incorporeren in het Wetboek van Koophandel dan wel ze als autonome wetten te behouden.

Het ene en het andere zijn doenbaar. Het ligt niettemin voor de hand dat, mocht het de bedoeling zijn die wetten in het Wetboek van Koophandel in te bouwen, het ontwerp met een bepaling in die zin hoort te worden aangevuld, met preciese aanwijzing van de voorgestelde plaats.

De bepalingen van de wet van 5 mei 1936 op de binnenbevrachting zouden, bijvoorbeeld, als een titel XI in Boek II van het Wetboek van Koophandel kunnen worden opgenomen, die van de gecoördineerde wetten op het gerechtelijk akkoord als een titel Ibis in Boek III van dat Wetboek en die van de artikelen 1, 2, 3, 13 en 14 van de wet van 2 april 1965 betreffende de nationaliteit van zeeschepen en de teboekstelling van zeeschepen en binnenschepen als een hoofdstuk Ibis van titel I van Boek II van dat Wetboek.

Het is zeer de vraag of in dat Wetboek een passende plaats kan worden gevonden voor de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek van de koopvaardij en de zeevisserij, die samen met de wet van, eveneens, 5 juni 1928 houdende regeling van de arbeids-overeenkomst wegens scheepsdienst tot stand kwam. Beide wetten werden als een geheel vormend opgezet (Gedr. St., Senaat, 1925-1926, n° 237). Rederlijkerwijs verwacht men noch de ene, noch de andere wet in het Wetboek van Koophandel.

3. Taalkundig en terminologisch is er een samenhang tussen de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek van de koopvaardij en de zeevisserij en de wet van 5 juni 1928 houdende regeling van de arbeids-overeenkomst wegens scheepsdienst. Wanneer in een nieuwe Nederlandse tekst wordt voorzien voor de ene, lijkt dat ook te moeten geschieden voor de andere.

4. De voorgelegde Nederlandse teksten geven de stand van wetgeving weer op 1 januari 1982. Om begrijpelijke redenen is in de hiernavolgende opmerkingen mede rekening gehouden met de wetswijzigingen welke nadien doch vóór 1 juli 1985 zijn doorgevoerd. In het ontwerp-artikel dat de Nederlandse tekst vaststelt, zal de datum van 1 januari 1982 dan ook door die van 1 juli 1985 moeten worden vervangen.

Het kan aanbeveling verdienen de Nederlandse teksten die uit de bedoelde latere wetswijzigingen resulteren en in het advies zijn opgenomen, voor te leggen aan de Commissie belast met de voorbereiding van de Nederlandse tekst van de Grondwet, de wetboeken en de voornaamste wetten en besluiten, die de met het ontwerp voorgelegde Nederlandse teksten heeft voorbereid en verder in het advies de Commissie wordt genoemd.

5. Naar luid van het ontwerp-artikel dat de Nederlandse tekst vaststelt, is in de voorgelegde Nederlandse teksten rekening gehouden met de uitdrukkelijke wetswijzigingen en -aanvullingen.

Uit het onderzoek van die teksten is gebleken dat in diverse artikelen ook met impliciete wetswijzigingen en -aanvullingen rekening is gehouden.

De gelijkwaardigheid van de Nederlandse en de Franse tekst van de wet is thans vastgelegd in artikel 7 van de wet van 31 mei 1961 betreffende het gebruik der talen in wetgevingszaken, het opmaken, bekendmaken en in werking treden van wetten en verordeningen. Die gelijkwaardigheid en evenzeer de rechtszekerheid vereisen dat de beide teksten onderling in overeenstemming zijn. De Franse tekst zal dan ook moeten worden aangepast, zoals verder in het advies wordt voorgesteld.

Il est d'usage, lorsque le texte français est adapté de manière expresse, que la note qui accompagne l'article correspondant du texte néerlandais fasse référence à l'article de la loi qui modifie le texte français. Si l'adaptation du texte est suffisamment éloquent par elle-même, on peut se passer d'une telle note.

6. Le projet réunit en un article unique la disposition qui introduit le texte néerlandais authentique du Code de Commerce et celle qui établit un nouveau texte néerlandais pour les quatre lois précitées.

En l'occurrence, cette manière de procéder ne paraît guère indiquée.

Il y a tout d'abord les options que le Gouvernement aura à prendre à la suite des observations générales 2 et 3. Ensuite, il vaudrait mieux que l'établissement du texte néerlandais et l'adaptation du texte français soient groupés loi par loi. Enfin, il est plus conforme aux règles suivies lors de l'élaboration d'une loi que le texte néerlandais de chaque loi soit arrêté par un article distinct. On peut ajouter que cette méthode facilitera en tout cas les références ultérieures aux nouveaux textes.

Certaines options préalables devant être prises, le Conseil d'Etat n'est pas en mesure de faire des propositions précises pour la rédaction du projet de loi.

Quant à la formulation de l'intitulé, il va sans dire qu'elle doit concorder avec le contenu du projet de loi.

7. Dans les textes néerlandais soumis au Conseil d'Etat, il convient de faire précéder le chiffre indiquant l'ordre des articles par le mot « artikel ».

II. — OBSERVATIONS PARTICULIERES

A. Code de commerce

LIVRE PREMIER

Du commerce en général

TITRE PREMIER

Des commerçants

Il résulte du texte de l'article 1er proposé par la Commission que sont considérés comme commerçants ceux qui exercent des actes commerciaux et « daarvan hun hoofdberoep of een bijberoep maken » (et qui en font leur profession principale ou une profession accessoire). En ce qui concerne la seconde condition, le texte néerlandais ne contient pas d'équivalent pour l'expression « profession habituelle » qui figure dans le texte français de la disposition. Les termes « profession habituelle » remontent à la version originelle du Code de Commerce napoléonien de 1807 et ont été maintenus tels quels tant par la loi du 15 décembre 1872 que par la loi du 3 juillet 1956.

La plupart des auteurs considèrent que la qualification « habituelle » n'ajoute rien à la notion de « profession »; elle peut, au contraire, être source de confusion :

« Le mot « habituelle » est une pure redondance, — d'ailleurs fâcheuse, car elle est de nature à provoquer des erreurs. La profession ne se confond pas avec l'habitude : la répétition d'actes de commerce indépendants l'un de l'autre suffit à créer une habitude mais non une profession, celle-ci

Het is gebruikelijk dat, wanneer de Franse tekst uitdrukkelijk wordt aangepast, in de noot bij het overeenstemmend artikel van de Nederlandse tekst verwezen wordt naar het artikel van de wet waarbij de Franse tekst wordt gewijzigd. Van die noot mag worden afgezien wanneer de tekstaanpassing duidelijk is uit zichzelf.

6. In het ontwerp worden de invoering van een rechtsgeldige Nederlandse tekst van het Wetboek van Koophandel en de vaststelling van een nieuwe Nederlandse tekst van de vier boven genoemde wetten in een artikel samengebracht.

Die wijze van vaststelling lijkt in dit geval niet aangewezen.

Vooreerst zijn er de ingevolge de algemene opmerkingen 2 en 3 door de Regering te maken keuzen. Vervolgens worden de vaststelling van de Nederlandse tekst en de aanpassing van de Franse tekst beter per wet gegroepeerd. Tenslotte is het meer in de lijn van de regels welke bij de totstandkoming van een wet worden gevolgd, dat de Nederlandse tekst per wet telkens in een apart artikel zou worden vastgesteld. Men kan eraan toevoegen dat zodanige werkwijze in ieder geval latere verwijzingen naar de nieuwe teksten vergemakkelijkt.

Omdat bepaalde keuzen vooraf te maken zijn, kan de Raad van State voor de redactie van het wetsontwerp geen precieze tekstvoorstellen doen.

Wat de formulering van het opschrift betreft, hoeft het geen betoog dat het met de inhoud van het wetsontwerp hoort in overeenstemming te zijn.

7. In de voorgelegde Nederlandse teksten is het passend het cijfer dat de volgorde der artikelen aanduidt, door het woord « artikel » te laten voorafgaan.

II. — BIJZONDERE OPMERKINGEN

A. Wetboek van Koophandel

EERSTE BOEK

Koophandel in het algemeen

EERSTE TITEL

Kooplieden

Uit de door de Commissie voorgestelde tekst van artikel 1 volgt dat als kooplieden worden beschouwd zij die daden van koophandel verrichten en « daarvan hun hoofdberoep of een bijberoep maken ». Wat de tweede voorwaarde betreft, bevat de Nederlandse tekst geen equivalent voor de Franse uitdrukking « profession habituelle ». Deze woorden stammen uit de oorspronkelijke versie van de Napoleontische Code de Commerce van 1807 en werden zowel door de wet van 15 december 1872 als door de wet van 3 juli 1956 ongewijzigd behouden.

Naar het gevoel van de meeste rechtsgeleerden voegt de kwalificatie « gewoon » niets toe aan het begrip « beroep »; integendeel, zij kan een bron van verwarring zijn :

« Le mot « habituelle » est une pure redondance, — d'ailleurs fâcheuse, car elle est de nature à provoquer des erreurs. La profession ne se confond pas avec l'habitude : la répétition d'actes de commerce indépendants l'un de l'autre suffit à créer une habitude mais non une profession, celle-ci

impliquant une activité inspirée par un mobile général identique ...

D'autre part, l'adjectif « habituel » n'ajoute rien au sens du mot profession; ce serait une erreur, par exemple, d'en déduire qu'il faudrait, pour l'acquisition de la qualité de commerçant, une répétition d'actes commerciaux suffisamment importante et prolongée ... — opinion d'ailleurs inconciliable avec celle, généralement admise, d'après laquelle un commerçant acquiert cette qualité dès le moment où il commence son exploitation ... » (J. Van Ryn, Principes de droit commercial, t. I, 1954, n° 97; dans le même sens Les Nouvelles, Droit commercial, I, n° 500; P. Coppens, Cours de droit commercial, Premier volume, p. 48; L. Fredericq, Handboek van Belgisch Handelsrecht, t. I, 1976, n° 129; A. Cloquet, Les concordats et la faillite, in Les Nouvelles, IV, 1985, n° 61).

La suppression de ce terme peut néanmoins créer entre les textes néerlandais et français une discordance qui pourrait conduire à des interprétations jurisprudentielles divergentes. L'argument a d'autant plus de poids que certaine jurisprudence fait intervenir le caractère « habituel » de la profession comme critère pour qualifier une personne physique ou morale de commerçant ou non. Selon cette jurisprudence, ne peut être réputé commerçant celui qui exerce des actes commerciaux sans répétition suffisante pour qu'il y ait habitude. (Tribunal du Commerce de Bruxelles, 9 mars 1969, Revue pratique des sociétés, 1970, 175; Tribunal du Commerce de Gand, 28 octobre 1969, Belgische Rechtspraak in handelszaken, 1970, I, 147; Tribunal d'arrondissement d'Arlon, 28 février 1978, Journal des Tribunaux, 1978, 421).

Si le Gouvernement suit la proposition de la Commission, il ne faut en aucun cas en déduire que la disposition légale intéressée se trouverait modifiée quant à son contenu. En revanche, si le mot « gewoon » (habituel) est conservé conformément au texte français, il y aura lieu d'adapter également le texte de l'article 2bis, alinéa 1er, in fine.

A l'alinéa premier de l'article 2, les mots « soit en nature, soit après les avoir travaillées et mises en œuvre » sont rendus par « om die, al dan niet na bewerking of verwerking ... hetzij in dezelfde staat ». Ces mots recouvrent en partie le même contenu. Il est proposé de supprimer les mots « hetzij in dezelfde staat ».

Dans le même alinéa, il est question en outre de « het verbruik ervan te verhuren » (en louer ... l'usage). Conformément à l'article 1709 du Code civil, le louage des choses implique toujours qu'une partie cède à l'autre la jouissance d'une chose. Les mots « om het gebruik ervan » peuvent dès lors être supprimés sans inconvénient.

L'alinéa 1er peut alors être formulé comme suit :

« Onder daden van koophandel verstaat de wet : elke aankoop van voedingsmiddelen en koopwaren om die, al dan niet na bewerking of verwerking, te verkopen of te verhuren ».

A l'alinéa 5 du même article, le texte néerlandais fait correspondre aux mots « agences, bureaux d'affaires » le mot « zaakwaarneming » (gestion).

Selon les articles 1372 et suivants du Code civil, la gestion est un acte par lequel une personne gère volontairement l'affaire d'autrui, soit que le propriétaire connaisse la gestion, soit qu'il l'ignore. Cet acte est qualifié de quasi-contrat, lequel, même en dehors de tout contrat, fait naître des obligations envers un tiers et quelquefois des engagements réciproques des deux parties (article 1371 du Code civil).

Il est caractéristique des « agences » et « bureaux d'affaires » — termes habituellement rendus en néerlandais, jus-

impliquant une activité inspirée par un mobile général identique ...

D'autre part, l'adjectif « habituel » n'ajoute rien au sens du mot profession; ce serait une erreur, par exemple, d'en déduire qu'il faudrait, pour l'acquisition de la qualité de commerçant, une répétition d'actes commerciaux suffisamment importante et prolongée ... — opinion d'ailleurs inconciliable avec celle, généralement admise, d'après laquelle un commerçant acquiert cette qualité dès le moment où il commence son exploitation ... » (J. Van Ryn, Principes de droit commercial, t. I, 1954, n° 97; in dezelfde zin Les Nouvelles, Droit commercial, I, n° 500; P. Coppens, Cours de droit commercial, Premier volume, p. 48; L. Fredericq, Handboek van Belgisch Handelsrecht, t. I, 1976, n° 129; A. Cloquet, Les concordats et la faillite, in Les Nouvelles, IV, 1985, n° 61).

Niettemin kan het weglaten van dit woord een discrepantie doen ontstaan tussen de Nederlandse en de Franse tekst, die tot uiteenlopende interpretatie in de rechtspraak kan leiden. Dat klemmt des te meer omdat in bepaalde rechtspraak het « gewone » karakter van het beroep mede als criterium wordt gehanteerd om een natuurlijke persoon of een rechtspersoon al dan niet als handelaar te bestempelen. Volgens deze rechtspraak kan niet als handelaar worden beschouwd hij die niet met voldoende herhaling opdat er gewoonte zou zijn, handelsdaden verricht (Rechtbank van Koophandel Brussel, 9 maart 1969, Revue pratique des sociétés, 1970, 175; Rechtbank van Koophandel Gent, 28 oktober 1969, Belgische Rechtspraak in handelszaken, 1970, I, 147; Arrondissementsrechtbank Aarlen, 28 februari 1978, Journal des Tribunaux, 1978, 421).

Zo de Regering het voorstel van de Commissie volgt, mag in geen geval daaruit worden afgeleid dat de desbetreffende wetsbepaling inhoudelijk zou zijn gewijzigd. Mocht daarentegen, conform de Franse tekst, het woord « gewoon » worden behouden, dan dient ook de tekst van artikel 2bis, eerste lid, in fine, aangepast te worden.

In het eerste lid van artikel 2 worden de woorden « soit en nature, soit après les avoir travaillées et mises en œuvre » weergegeven door « om die, al dan niet na bewerking of verwerking ... hetzij in dezelfde staat ». Deze woorden dekken gedeeltelijk dezelfde inhoud. Voorgesteld wordt de woorden « hetzij in dezelfde staat » te schrappen.

In hetzelfde lid is bovendien sprake van « het gebruik ervan te verhuren ». Overeenkomstig artikel 1709 van het Burgerlijk Wetboek impliceert huur van goederen steeds de overdracht van het genot van een zaak door de ene partij aan de andere. De woorden « om het gebruik ervan » kunnen dan ook zonder bezwaar weggelaten worden.

Het eerste lid kan dan als volgt worden gesteld :

« Onder daden van koophandel verstaat de wet : elke aankoop van voedingsmiddelen en koopwaren om die, al dan niet na bewerking of verwerking, te verkopen of te verhuren ».

In het vijfde lid van dit artikel staat in de Nederlandse tekst tegenover de woorden « agences, bureaux d'affaires » het woord « zaakwaarneming ».

Luidens artikel 1372 en volgende van het Burgerlijk Wetboek is zaakwaarneming een handeling waarbij een persoon, met of buiten weten van de eigenaar, vrijwillig een anders zaak waarneemt. Zij wordt gekwalificeerd als een oneigenlijk contract waarbij, ook buiten alle overeenkomst, verplichtingen jegens een derde en soms wederkerige verbintenissen voor beide partijen ontstaan (artikel 1371 van het Burgerlijk Wetboek).

Kenmerkend voor de « agences » en « bureaux d'affaires » — tot nog toe in het Nederlands gewoonlijk weerge-

qu'à présent, par « agentschappen » et « zakenkantoren » — qu'ils s'occupent des affaires d'autrui moyennant une rémunération et dans un esprit de lucre (Cass., 12 mars 1981, Rechtskundig Weekblad 1981-1982, 1751; voir également L. Van Bunnem, note sous Tribunal de première instance, Anvers, 15 octobre 1970, Journal des Tribunaux 1971, 150) et qu'ils offrent et louent leurs services à cet effet au public (Président du Tribunal de Commerce de Bruxelles, 8 février 1971, Belgische Rechtspraak in Handelszaken, 1971, 528; J. Van Ryn et J. Heenen, Principes de droit commercial, I, 2e édition, n° 380). Leur intervention suppose toujours un concours de volontés entre parties.

Il est préférable, dès lors, d'utiliser les mots « agentschappen, zakenkantoren ».

A l'article 4, il y a lieu d'écrire dans l'alinéa premier « ... achtien jaar ... ».

A l'alinéa 1er, 2°, de cet article, il a été tenu compte à juste titre de la modification implicite résultant de l'article 73 du Code judiciaire qui a organisé un tribunal de commerce dans chaque arrondissement judiciaire.

Il est recommandé dès lors d'adapter le texte français dans le même sens et de supprimer in fine du 2°, les mots « ou, à défaut de tribunal de commerce, au greffe du tribunal civil ».

Dans les alinéas 3 et 4 de l'article 8, tant le mot « délibération (du conseil de famille) » que le mot « décision » sont rendus par les mots « het besluit ». Par analogie avec la terminologie utilisée dans le Code civil (notamment dans les articles 448, 458, 483) et dans le Code judiciaire (voir notamment les articles 569 et 1232 et suivants), il y aurait lieu, pour assurer l'uniformité de la terminologie juridique, d'utiliser de préférence le terme « beslissing ».

A l'alinéa 3, il convient dès lors d'écrire :

« De beslissing van de familieraad wordt ... Zij wordt dadelijk uitgevoerd ... »

Dans la dernière phrase de l'alinéa 4, il y a lieu d'écrire :

« Die beslissing wordt ... »

Lorsqu'il a abrogé l'alinéa 1er de l'article 10 par l'article 7, § 10, de la loi du 30 avril 1958, le législateur a omis d'adapter le texte de l'alinéa 2.

Le texte néerlandais proposé a correctement réparé cette omission en faisant débiter la disposition par les mots « de gehuwde vrouw ».

Le texte français gagnerait à être adapté dans le même sens.

TITRE III

Des livres de commerce

Les articles 20 à 24 de ce titre ont été remplacés par l'article 18 de la loi du 17 juillet 1975 relative à la comptabilité et aux comptes annuels des entreprises. La loi du 1er juillet 1983 modifiant la loi du 17 juillet 1975 a également établi un nouveau texte néerlandais de ces dispositions.

Par conséquent, il y a lieu de compléter les notes sous les articles 20 à 24 comme suit :

« Aldus vervangen ... wet van 17 juli 1975; de nieuwe Nederlandse tekst vastgesteld bij artikel 13 van de wet van 1 juli 1983 ».

geven door « agentschappen » en « zakenkantoren » — is dat zij tegen betaling en met winstoogmerk andermans zaken behartigen (Cass. 12 maart 1981, Rechtskundig Weekblad 1981-1982, 1751; zie ook L. Van Bunnem, noot onder Rechtbank van eerste aanleg, Antwerpen, 15 oktober 1970, Journal des Tribunaux 1971, 150) en daartoe hun diensten aan het publiek aanbieden en verhuren (Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel Brussel, 8 februari 1971, Belgische Rechtspraak in Handelszaken, 1971, 528; J. Van Ryn en J. Heenen, Principes de droit commercial, I, tweede uitgave, n° 380). Zij veronderstellen steeds een wilsovereenstemming tussen partijen.

Het verdient dan ook de voorkeur de termen « agentschappen, zakenkantoren » te gebruiken.

In artikel 4 schrijven men in het eerste lid « ... achttien jaar ... ».

In het eerste lid, 2°, van dit artikel wordt terecht rekening gehouden met de impliciete wijziging die volgt uit artikel 73 van het Gerechtelijk Wetboek, dat in ieder gerechtelijk arrondissement een rechtbank van koophandel heeft ingericht.

Het verdient dan ook aanbeveling de Franse tekst in dezelfde zin aan te passen en in fine van 2°, de woorden « ou, à défaut de tribunal de commerce, au greffe du tribunal civil » te schrappen.

In het derde en vierde lid van artikel 8 worden zowel de woorden « délibération (du conseil de famille) » als « décision » weergegeven door « het besluit » van de familieraad. Naar analogie met de in het Burgerlijk Wetboek (onder meer de artikelen 448, 458, 483) en in het Gerechtelijk Wetboek (zie onder meer de artikelen 569 en 1232 en volgende) gebruikte terminologie, zal, om de eenvormigheid in het juridisch taalgebruik in stand te houden, bij voorkeur de term « beslissing » gebruikt worden.

In het derde lid leze men daarom :

« De beslissing van de familieraad wordt ... Zij wordt dadelijk uitgevoerd ... »

In de laatste zin van het vierde lid leze men :

« Die beslissing wordt ... »

Bij de opheffing van het eerste lid van artikel 10 door artikel 7, § 10, van de wet van 30 april 1958, heeft de wetgever nagelaten de tekst van het tweede lid aan te passen.

Door de bepaling te laten aanvangen met de woorden « de gehuwde vrouw » is op correcte wijze deze vergetelheid hersteld.

De Franse tekst zou het best in dezelfde zin worden aangepast.

TITEL III

Koopmansboeken

De artikelen 20 tot 24 van deze titel werden vervangen bij artikel 18 van de wet van 17 juli 1975 op de boekhouding en de jaarrekening van de ondernemingen. De wet van 1 juli 1983 tot wijziging van de wet van 17 juli 1975 heeft ook voor deze bepalingen een nieuwe Nederlandse tekst vastgesteld.

Men vulle dienvolgens de noten onder de artikelen 20 tot 24 aan als volgt :

« Aldus vervangen ... wet van 17 juli 1975; de nieuwe Nederlandse tekst vastgesteld bij artikel 13 van de wet van 1 juli 1983 ».

TITRE V

Des bourses de commerce, agents de change et courtiers

Le Titre V du Livre premier a été remplacé par la loi du 30 décembre 1867. Le nouveau titre comprenait les articles 61 à 68 inclusivement. Après la modification de l'article 63 par l'article 1er de la loi du 11 juin 1883, le titre fut coordonné par arrêté royal du 25 juillet 1883; il fut, par la suite, modifié à nouveau par les arrêtés royaux n° 9 du 15 octobre 1934 et n° 56 du 30 décembre 1934. Ces deux arrêtés furent rapportés par l'arrêté royal n° 84 du 30 janvier 1935, qui en même temps abrogea les articles 61 à 63 inclusivement et inséra dans le Code les articles 64bis et 69 à 118 inclusivement.

Pour ce motif, il convient de rectifier la note concernant ce titre de la manière suivante :

« ... De artt. 64bis en 69 tot 118 zijn daarna eraan toegevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935 ».

Dans les notes sous les *articles 64bis et 69 à 118* il y a lieu, par conséquent, d'écrire : « Ingevoegd bij ... » au lieu de « Aldus vervangen bij ... ».

Il y a lieu d'adapter la note sous l'article 65 comme suit : « ... wet van 17 juli 1975; de nieuwe Nederlandse tekst vastgesteld bij artikel 13 van de wet van 1 juli 1983 ».

Dans le texte soumis au Conseil d'Etat, les dispositions des *articles 71, 72, 114, 115, 116, 117 et 117bis* ont été adaptées aux modifications qui résultent des articles 2, 4, 15, 2° et 16, de l'arrêté royal n° 61 du 10 novembre 1967 modifiant le titre V du Livre Ier du Code de Commerce.

Aux termes de l'article 17, alinéa 2, 2°, de cet arrêté, « les articles 2, 4 et 15, 2°, ainsi que l'article 16, dans la mesure où il abroge les dispositions relatives au cautionnement prévues aux articles 115, alinéas 2 et 3, 116, alinéa 2, 117 et 117bis du Titre V du Livre Ier du Code de Commerce, sortent (toutefois) leurs effets deux mois après la publication au *Moniteur belge* des statuts de la Caisse de garantie des agents de change ».

A ce jour, ces statuts n'ont été ni approuvés ni publiés. En attendant, les articles 71, 72, 114, 115, 116 et 117 doivent être repris tels qu'ils sont toujours en vigueur, après que le texte en aura été adapté par la Commission.

Le rétablissement de ces articles dans leur forme actuelle implique, sous la réserve bien entendu, d'une adaptation des textes par la Commission :

1° en ce qui concerne l'article 71,

a) qu'il y a lieu d'ajouter à l'alinéa 1er, 3°, in fine, la phrase suivante :

« ... Zij moeten echter, tot op het tijdstip dat zij de vijftienvijftigjarige leeftijd bereiken, een zekerheid stellen ten tweevoudigen bedrage van die voorzien sub 8° »;

b) qu'à l'alinéa 1er, 8°, il y a lieu de remplacer le texte proposé par la disposition suivante :

« 8° een zekerheid stellen, hetzij in geld, hetzij in Belgische Staatsfondsen of in door de Belgische Staat gewaarborgde fondsen, (...), in obligaties van de Belgische provincies of gemeenten, in obligaties van het Belgisch Gemeentekrediet, van de Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen, of in alle andere door de Minister van Financiën nader te bepalen effecten ».

c) qu'il faut ajouter les alinéas 2 à 7 :

TITEL V

Handelsbeurzen, wisselagenten en makelaars

Titel V van het eerste Boek werd vervangen bij de wet van 30 december 1867. De nieuwe titel bevatte de artikelen 61 tot en met 68. Na de wijziging van artikel 63 bij artikel 1 van de wet van 11 juni 1883 werd de titel gecoördineerd bij koninklijk besluit van 25 juli 1883 en later opnieuw gewijzigd bij de koninklijke besluiten n° 9 van 15 oktober 1934 en n° 56 van 30 december 1934. Die twee koninklijke besluiten werden ingetrokken bij het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, waarbij tevens de artikelen 61 tot en met 63 werden opgeheven en de artikelen 64bis en 69 tot en met 118 ingevoegd werden.

Men corrigeren de noot bij deze titel daarom als volgt :

« ... De artt. 64bis en 69 tot 118 zijn daarna eraan toegevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935 ».

In de noten onder de *artikelen 64bis en 69 tot 118* schrijven men dienvolgens : « Ingevoegd bij ... » in plaats van : « Aldus vervangen bij ... ».

De noot onder *artikel 65* worde als volgt aangepast : « ... wet van 17 juli 1975; de nieuwe Nederlandse tekst vastgesteld bij artikel 13 van de wet van 1 juli 1983 ».

In de tekst die is voorgelegd, zijn de bepalingen van de *artikelen 71, 72, 114, 115, 116, 117 et 117bis* aangepast aan de wijzigingen die volgen uit de artikelen 2, 4, 15, 2°, en 16, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967 tot wijziging van Titel V van Boek I van het Wetboek van Koophandel.

Luidens artikel 17, tweede lid, 2°, van dit besluit hebben « de artikelen 2, 4, 15, 2°, alsmede artikel 16, in de mate waarin het de artikelen 115, leden 2 en 3, 116, lid 2, 117 en 117bis van Titel V van Boek I van het Wetboek van Koophandel vermelde bepalingen betreffende de zekerheid afschaft, slechts uitwerking (...) twee maanden na de bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad* van de statuten van de Waarborgkas van de wisselagenten ».

Tot op heden werden die statuten noch goedgekeurd, noch bekendgemaakt. In afwachting dienen de artikelen 71, 72, 114, 115, 116 en 117, na aanpassing van de tekst door de Commissie, alsnog in hun geldende vorm te worden weergegeven.

Het herstel in hun huidige vorm van die artikelen zou inhouden, onder het voorbehoud uiteraard van een aanpassing van de teksten door de Commissie :

1° wat *artikel 71* betreft,

a) dat in het eerste lid, 3°, in fine, volgende zin dient toegevoegd te worden :

« ... Zij moeten echter, tot op het tijdstip dat zij de vijftienvijftigjarige leeftijd bereiken, een zekerheid stellen ten tweevoudigen bedrage van die voorzien sub 8° »;

b) dat in het eerste lid, 8°, de in het voorstel opgenomen tekst dient te worden vervangen door volgende bepaling :

« 8° een zekerheid stellen, hetzij in geld, hetzij in Belgische Staatsfondsen of in door de Belgische Staat gewaarborgde fondsen, (...), in obligaties van de Belgische provincies of gemeenten, in obligaties van het Belgisch Gemeentekrediet, van de Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen, of in alle andere door de Minister van Financiën nader te bepalen effecten ».

c) dat de leden 2 tot 7 worden toegevoegd :

« De zekerheid van de wisselagent moet een werkelijke waarde hebben van 150 000 frank op de beurs te Brussel, 100 000 frank op de beurs te Antwerpen, en 50 000 frank op de beurzen te Gent en te Luik. Die van de wisselagentcorrespondent bedraagt een derde van die sommen.

Het bedrag van de zekerheid, te stellen door de wisselagent en de wisselagentcorrespondent bij de beurzen die later zouden opgericht worden, zal door het koninklijk besluit tot oprichting worden bepaald.

De zekerheid wordt in de Nationale Bank van België neergelegd voor rekening van de Deposito- en Consignatiekas. Zij mag eerst worden teruggehaald zes maanden nadat de agent de uitoefening van zijn beroep gestaakt heeft.

Zij wordt, bij voorkeur, aangewend tot waarborg van de beroepsverbintenissen van de agent.

De Deposito- en Consignatiekas geeft de beurscommissie kennis van elk verzet of beslag onder derden dat ten laste van de zekerheid wordt gedaan.

Toegang tot de beurs kan worden ontzegd aan de wisselagent tegen wien het beslag onder derden bekrachtigd werd ».

d) que la note doit être rédigée comme suit :

« Aldus ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het 1° van het eerste lid vervangen bij artikel 1 van de wet van 3 april 1980, het 3° vervangen bij artikel 1, a, van het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939, het 5° aldus vervangen bij het enige artikel van het koninklijk besluit nr 178 van 20 juni 1935. »

2° en ce qui concerne l'article 72,

a) qu'il y a lieu d'ajouter les dispositions des alinéas 4, 5 et 6 :

« De wisselagent, die op de lijst van een tweede beurs ingeschreven is, moet, uit dien hoofde, een zekerheid stellen die bepaald is op de helft van de zekerheid voorzien voor de inschrijving op de lijst van die beurs, zonder dat evenwel het totaal bedrag van de door die wisselagent gestorte zekerheden minder kan bedragen dan de hoogste van bedoelde zekerheden.

De wisselagent, die ingeschreven is bij een beurs en die, bovendien, achteraan op de lijst van één of meer andere beurzen als wisselagent-correspondent ingeschreven is, moet uit dien hoofde geen zekerheid stellen.

Die wisselagent-correspondent die achteraan op de lijst van verschillende beurzen ingeschreven is, moet enkel de hoogste zekerheid stellen ».

b) qu'il y a lieu de supprimer dans la note, les mots « het vierde, het vijfde en het zesde lid opgeheven bij artikel 4 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967 ».

3° en ce qui concerne l'article 114,

a) qu'il y a lieu de compléter le texte proposé par un alinéa 2 et un alinéa 3, rédigés comme suit :

« Zij moeten echter binnen zes maanden na het in werking treden van dit besluit, de bij bedoeld artikel voorgeschreven zekerheid stellen, behoudens door de beurscommissie toegestane vrijstelling of vermindering.

Dezelfde vrijstelling of vermindering kan voor de inschrijvingen op een tweede beurs worden toegestaan door de Minister van Financiën, de beurscommissie gehoord ».

b) qu'il y a lieu dans la note de supprimer les mots « het tweede en het derde lid opgeheven bij artikel 15, 2°, van hetzelfde koninklijk besluit ».

4° en ce qui concerne l'article 115,

a) que le texte doit être rétabli intégralement comme suit :

« Artikel 115. De gedelegeerden die vóór het van kracht worden van de grendelwet van 28 december 1931 als zodanig ingeschreven waren, kunnen, indien zij het vóór 31 de-

« De zekerheid van de wisselagent moet een werkelijke waarde hebben van 150 000 frank op de beurs te Brussel, 100 000 frank op de beurs te Antwerpen, en 50 000 frank op de beurzen te Gent en te Luik. Die van de wisselagentcorrespondent bedraagt een derde van die sommen.

Het bedrag van de zekerheid, te stellen door de wisselagent en de wisselagentcorrespondent bij de beurzen die later zouden opgericht worden, zal door het koninklijk besluit tot oprichting worden bepaald.

De zekerheid wordt in de Nationale Bank van België neergelegd voor rekening van de Deposito- en Consignatiekas. Zij mag eerst worden teruggehaald zes maanden nadat de agent de uitoefening van zijn beroep gestaakt heeft.

Zij wordt, bij voorkeur, aangewend tot waarborg van de beroepsverbintenissen van de agent.

De Deposito- en Consignatiekas geeft de beurscommissie kennis van elk verzet of beslag onder derden dat ten laste van de zekerheid wordt gedaan.

Toegang tot de beurs kan worden ontzegd aan de wisselagent tegen wien het beslag onder derden bekrachtigd werd ».

d) dat de noot wordt gesteld als volgt :

« Aldus ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het 1° van het eerste lid vervangen bij artikel 1 van de wet van 3 april 1980, het 3° vervangen bij artikel 1, a, van het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939, het 5° aldus vervangen bij het enige artikel van het koninklijk besluit nr 178 van 20 juni 1935. »

2° wat artikel 72 betreft,

a) dat de bepalingen van het vierde, het vijfde en het zesde lid worden toegevoegd :

« De wisselagent, die op de lijst van een tweede beurs ingeschreven is, moet, uit dien hoofde, een zekerheid stellen die bepaald is op de helft van de zekerheid voorzien voor de inschrijving op de lijst van die beurs, zonder dat evenwel het totaal bedrag van de door die wisselagent gestorte zekerheden minder kan bedragen dan de hoogste van bedoelde zekerheden.

De wisselagent, die ingeschreven is bij een beurs en die, bovendien, achteraan op de lijst van één of meer andere beurzen als wisselagent-correspondent ingeschreven is, moet uit dien hoofde geen zekerheid stellen.

Die wisselagent-correspondent die achteraan op de lijst van verschillende beurzen ingeschreven is, moet enkel de hoogste zekerheid stellen ».

b) dat in de noot de woorden « het vierde, het vijfde en het zesde lid opgeheven bij artikel 4 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967 » dienen geschrapt te worden.

3° wat artikel 114 betreft,

a) dat de voorgestelde tekst dient aangevuld te worden met een tweede en derde lid, luidend als volgt :

« Zij moeten echter binnen zes maanden na het in werking treden van dit besluit, de bij bedoeld artikel voorgeschreven zekerheid stellen, behoudens door de beurscommissie toegestane vrijstelling of vermindering.

Dezelfde vrijstelling of vermindering kan voor de inschrijvingen op een tweede beurs worden toegestaan door de Minister van Financiën, de beurscommissie gehoord ».

b) dat in de noot de woorden « het tweede en het derde lid opgeheven bij artikel 15, 2°, van hetzelfde koninklijk besluit » dienen geschrapt te worden;

4° wat artikel 115 betreft,

a) dat de tekst in zijn geheel als volgt wordt hersteld :

« Artikel 115. De gedelegeerden die vóór het van kracht worden van de grendelwet van 28 december 1931 als zodanig ingeschreven waren, kunnen, indien zij het vóór 31 de-

cember 1935 aanvragen, worden ingeschreven op de lijst der wisselagenten of achteraan op deze lijst als wisselagent-correspondent zonder het wetenschappelijk examen te hebben ondergaan.

De Minister van Financiën kan, de beurscommissie gehoord, hun de toelating geven slechts een zekerheid te stellen die lager is dan deze bij artikel 71 voorgeschreven, zonder dat de vermindering echter meer dan de helft zal mogen bedragen.

De beambten van handelaars in openbare fondsen, die sedert meer dan vijf jaren vóór de grendelwet van 28 december 1931 in vaste en geregelde dienst waren, kunnen van het door artikel 71 voorziene wetenschappelijk examen worden ontslagen door de Minister van Financiën, de beurscommissie gehoord. Het verzoek om van het examen ontslagen te worden moet vóór 31 december 1935 worden gedaan. Op het ogenblik van hun toelating in hoedanigheid van wisselagent of van wisselagent-correspondent zullen zij van de Minister van Financiën, de beurscommissie gehoord, de toelating kunnen bekomen een mindere zekerheid te stellen dan die bij artikel 71 voorgeschreven, zonder dat echter die vermindering de helft overschrijdt ».

b) qu'il y a lieu d'écrire dans la note :

« Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935; het tweede lid gewijzigd en het derde lid vervangen bij het enig artikel van het koninklijk besluit n° 178 van 20 juni 1935 ».

5° en ce qui concerne l'article 116,

a) qu'il y a lieu d'ajouter à nouveau les quatre premiers alinéas :

« Artikel 116. De handelaars in openbare fondsen of deviezen die, reeds vóór het in werking treden van de grendelwet van 28 december 1931 hun handel uitoefenen, kunnen, zelfs indien zij gevestigd zijn op een afstand van minder dan 25 kilometer van een stad waar een openbare fondsen- en wisselbeurs bestaat en de proeftijd voorzien bij artikel 71 niet hebben gedaan en het bij artikel 71 voorziene wetenschappelijk examen niet hebben afgelegd, achteraan op de lijst van de wisselagenten als wisselagent-correspondent worden ingeschreven.

Zij kunnen hun inschrijving als wisselagenten bekomen, indien zij een driejarige proeftijd als gedelegeerden hebben volbracht. Te dien einde worden zij ontheven van het wetenschappelijk examen doch zij moeten het beroepsexamen afgelegd hebben.

De Minister van Financiën kan hun, de beurscommissie gehoord, vrijstelling of vermindering verlenen van de verplichting de bij artikel 71 voorziene zekerheid te stellen.

De bepalingen van dit artikel zijn niet toepasselijk op de handelaars van vreemde nationaliteit tenzij indien zij sedert ten minste vijftien jaren in België verblijven ».

b) qu'il y a lieu de rédiger la note comme suit :

« Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935; het tweede lid ingevoegd bij artikel 1, k, van het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939; het derde lid, oorspronkelijk tweede lid, vervangen bij het enig artikel van het koninklijk besluit n° 178 van 20 juni 1935; het vierde lid aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935 ».

6° en ce qui concerne l'article 117,

a) qu'il y a lieu de réinsérer le texte suivant :

« Artikel 117. De Minister kan aan de personen of maatschappijen die op het ogenblik van het van kracht worden van de grendelwet van 28 december 1931 het beroep van bankier uitoefenden, vrijstelling of vermindering verlenen van de verplichting de in artikel 75 voorziene zekerheid te storten ».

b) qu'il y a lieu de remplacer la note comme suit :

cember 1935 aanvragen, worden ingeschreven op de lijst der wisselagenten of achteraan op deze lijst als wisselagent-correspondent zonder het wetenschappelijk examen te hebben ondergaan.

De Minister van Financiën kan, de beurscommissie gehoord, hun de toelating geven slechts een zekerheid te stellen die lager is dan deze bij artikel 71 voorgeschreven, zonder dat de vermindering echter meer dan de helft zal mogen bedragen.

De beambten van handelaars in openbare fondsen, die sedert meer dan vijf jaren vóór de grendelwet van 28 december 1931 in vaste en geregelde dienst waren, kunnen van het door artikel 71 voorziene wetenschappelijk examen worden ontslagen door de Minister van Financiën, de beurscommissie gehoord. Het verzoek om van het examen ontslagen te worden moet vóór 31 december 1935 worden gedaan. Op het ogenblik van hun toelating in hoedanigheid van wisselagent of van wisselagent-correspondent zullen zij van de Minister van Financiën, de beurscommissie gehoord, de toelating kunnen bekomen een mindere zekerheid te stellen dan die bij artikel 71 voorgeschreven, zonder dat echter die vermindering de helft overschrijdt ».

b) dat men in de noot schrijve :

« Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935; het tweede lid gewijzigd en het derde lid vervangen bij het enig artikel van het koninklijk besluit n° 178 van 20 juni 1935 ».

5° wat artikel 116 betreft,

a) dat de eerste vier leden opnieuw worden toegevoegd :

« Artikel 116. De handelaars in openbare fondsen of deviezen die, reeds vóór het in werking treden van de grendelwet van 28 december 1931 hun handel uitoefenen, kunnen, zelfs indien zij gevestigd zijn op een afstand van minder dan 25 kilometer van een stad waar een openbare fondsen- en wisselbeurs bestaat en de proeftijd voorzien bij artikel 71 niet hebben gedaan en het bij artikel 71 voorziene wetenschappelijk examen niet hebben afgelegd, achteraan op de lijst van de wisselagenten als wisselagent-correspondent worden ingeschreven.

Zij kunnen hun inschrijving als wisselagenten bekomen, indien zij een driejarige proeftijd als gedelegeerden hebben volbracht. Te dien einde worden zij ontheven van het wetenschappelijk examen doch zij moeten het beroepsexamen afgelegd hebben.

De Minister van Financiën kan hun, de beurscommissie gehoord, vrijstelling of vermindering verlenen van de verplichting de bij artikel 71 voorziene zekerheid te stellen.

De bepalingen van dit artikel zijn niet toepasselijk op de handelaars van vreemde nationaliteit tenzij indien zij sedert ten minste vijftien jaren in België verblijven ».

b) dat de noot als volgt wordt opgesteld :

« Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935; het tweede lid ingevoegd bij artikel 1, k, van het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939; het derde lid, oorspronkelijk tweede lid, vervangen bij het enig artikel van het koninklijk besluit n° 178 van 20 juni 1935; het vierde lid aldus vervangen bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935 ».

6° wat artikel 117 betreft,

a) dat de tekst opnieuw wordt ingevoegd :

« Artikel 117. De Minister kan aan de personen of maatschappijen die op het ogenblik van het van kracht worden van de grendelwet van 28 december 1931 het beroep van bankier uitoefenden, vrijstelling of vermindering verlenen van de verplichting de in artikel 75 voorziene zekerheid te storten ».

b) dat de noot als volgt wordt vervangen :

« Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit nr 84 van 30 januari 1935 ».

7° en ce qui concerne l'article 117bis,

a) qu'il y a lieu de réinsérer la disposition suivante :

« Artikel 117bis. Al de vrijstellingen of verminderingen van zekerheid kunnen, in geval van misbruik, door de Minister van Financiën worden ingetrokken, de beurscommissie gehoord ».

b) qu'il y a lieu de modifier la note comme suit :

« Ingevoegd bij het enig artikel van het koninklijk besluit nr 178 van 20 juni 1935 ».

On remarquera toutefois que le rétablissement de ces articles dans la rédaction qui est toujours en vigueur créera une discordance entre l'article 71, 8°, et l'article 95, alinéa 3, qui renvoie à la disposition de l'article 71, 8°, telle qu'elle sera applicable après l'entrée en vigueur des statuts de la Caisse de garantie.

On pourrait envisager de rassembler les textes néerlandais des articles 71, 72, 114, 115, 116, 117 et 117bis proposé par la Commission, sous l'intitulé « Bepalingen van kracht na de bekendmaking van de goedgekeurde statuten van de Waarborgkas van de wisselagenten », d'insérer ces textes à la fin du Livre Ier, Titre V, et de les faire adopter par les Chambres législatives.

Dans le projet, la dénomination de la personne morale de droit public instituée par l'article 71bis est changée de « Waarborgkas van de wisselagenten » en « Waarborgfonds van de wisselagenten ». Cette dénomination peut sans doute se justifier du point de vue linguistique. Il a cependant été communiqué au Conseil d'Etat que le projet de statuts de la Caisse de garantie, actuellement examiné par les commissions des bourses, prévoit la création d'un « Waarborgfonds » (Fonds de garantie) dans le patrimoine de la Caisse. Ce fonds serait alimenté par la partie des droits de commission que les agents de change et agents de change correspondants sont tenus de verser à la Caisse de garantie conformément à l'article 45, alinéa 3; les interventions financières de la Caisse dans l'apurement des engagements d'un membre seraient prélevées en priorité sur ce Fonds de garantie.

Pour éviter toute confusion, il paraît dès lors indiqué de conserver la dénomination de « Waarborgkas ». La suite du texte de l'article doit être adaptée en conséquence.

Dans les articles 71bis à 80 et dans la suite du projet (notamment dans les articles 103, 107, 108), les mots « bourses du Royaume » sont rendus tantôt par « beurzen van het Rijk » tantôt par « Belgische beurzen ». Il est recommandé d'utiliser une formule uniforme.

Le paragraphe 5, alinéa 1er, mentionne les « regeringscommissarissen ». Renseignements pris, il apparaît que deux commissaires du Gouvernement sont désignés actuellement, l'un auprès des bourses de Bruxelles, d'Anvers et de Gand, l'autre auprès de la bourse de Liège. Le Gouvernement aura à décider s'il entend maintenir la situation existante. Dans ce cas, le mot « regeringscommissarissen » peut être conservé dans le paragraphe 5, alinéa 1er, de l'article 71bis, et le texte français sera adapté de la même manière.

A l'alinéa 2 du paragraphe 5, il convient d'écrire « raad van bestuur ».

Il y a lieu de compléter la note sous l'article 71bis comme suit : « ... 1967; het eerste lid van § 5 aldus gewijzigd bij artikel ... van deze wet ».

Aux termes de l'article 74, alinéa 4, il est interdit aux agents de change et aux agents de change correspondants de

« Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit nr 84 van 30 januari 1935 ».

7° wat artikel 117bis betreft,

a) dat de volgende bepaling opnieuw wordt ingevoegd :

« Artikel 117bis. Al de vrijstellingen of verminderingen van zekerheid kunnen, in geval van misbruik, door de Minister van Financiën worden ingetrokken, de beurscommissie gehoord ».

b) dat de noot als volgt wordt gewijzigd :

« Ingevoegd bij het enig artikel van het koninklijk besluit nr 178 van 20 juni 1935 ».

Op te merken is evenwel dat ingevolge het herstel van die artikelen in hun alsnog geldende bezing, er gebrek aan overeenstemming is tussen artikel 71, 8°, en artikel 95, derde lid, dat verwijst naar de bepaling van artikel 71, 8°, zoals zij van kracht zal zijn na de inwerkingtreding van de statuten van de Waarborgkas.

Men zou eraan kunnen denken de door de Commissie voorgestelde Nederlandse tekst van de artikelen 71, 72, 114, 115, 116, 117 et 117bis, samen te brengen onder het opschrift : « Bepalingen van kracht na de bekendmaking van de goedgekeurde statuten van de Waarborgkas van de wisselagenten », deze in fine van Boek I, Titel V, in te voegen en door de Wetgevende Kamers te laten vaststellen.

In het ontwerp wordt de benaming van de publiekrechtelijke rechtspersoon die door artikel 71bis wordt ingesteld, van « Waarborgkas van de wisselagenten » gewijzigd in « Waarborgfonds van de wisselagenten ». Die benaming kan taalkundig verantwoord zijn. Aan de Raad van State is evenwel meegedeeld dat in het ontwerp van statuten van de Waarborgkas, dat thans door de beurscommissies wordt onderzocht, voorzien is in de oprichting van een « Waarborgfonds » in het patrimonium van de Kas. Dit fonds zou worden gestijfd met het gedeelte van de provisierechten dat overeenkomstig artikel 45, derde lid, door de wisselagenten en wisselagenten-correspondenten aan de Waarborgkas moet worden gestort; de financiële tegemoetkomingen van de Kas in het aanzuiveren van verbintenissen van een lid zouden bij voorrang op dit Waarborgfonds opgenomen worden.

Om verwarring te voorkomen lijkt het dan ook aangewezen de benaming « Waarborgkas » te behouden. De verdere tekst van het artikel passe men dienovereenkomstig aan.

De woorden « bourses du Royaume » worden in de artikelen 71bis tot 80 en verder in het ontwerp (onder meer in de artikelen 103, 107, 108) nu eens door « beurzen van het Rijk » dan weer door « Belgische beurzen » weergegeven. Het verdient aanbeveling een eenvormige formule te gebruiken.

In § 5, eerste lid, is sprake van « regeringscommissarissen ». Uit ingewonnen inlichtingen blijkt dat thans twee regeringscommissarissen zijn aangesteld, de ene bij de beurzen van Brussel, Antwerpen en Gent, de andere bij de beurs van Luik. De Regering zal moeten nagaan of het haar bedoeling is de bestaande toestand te handhaven, in welk geval in § 5, eerste lid, van artikel 71bis het woord « regeringscommissarissen » kan behouden blijven en de Franse tekst op overeenkomstige wijze dient aangepast te worden.

In het tweede lid van § 5 schrijven men « raad van bestuur ».

Men vulle de noot onder artikel 71bis aan als volgt :

« ... 1967; het eerste lid van § 5 aldus gewijzigd bij artikel ... van deze wet ».

Luidens artikel 74, vierde lid, is het de wisselagent en de wisselagent-correspondent verboden zich te belasten met

faire - le service financier d'un État, d'une province, d'une commune ... ». Le Gouvernement aura à examiner si, étant donné la réforme des institutions, il ne serait pas indiqué d'étendre cette disposition au service financier des Communautés et des Régions. Dans l'affirmative, il faudra adapter les textes néerlandais et français.

Le cautionnement visé à l'alinéa 3 de l'article 78, sert évidemment de cautionnement pour les donneurs d'ordre. Il y a lieu, par conséquent, de remplacer les mots « jegens hen » par « jegens de opdrachtgevers ».

La disposition de l'article 79 n'est plus conforme à la législation actuellement en vigueur.

Tout d'abord, l'article concerne la vente et l'achat de « effecten van of gewaarborgd door de Belgische Staat » (fonds publics de l'Etat belge ou garantis par celui-ci). Aux termes de l'article 14 de la loi spéciale de réformes institutionnelles du 8 août 1980, les Communautés et les Régions peuvent contracter des emprunts et émettre des emprunts publics. Il est permis de se demander si le régime particulier de l'article 79 ne doit pas être étendu, d'une part, à l'achat et à la vente d'emprunts émis par une Communauté ou une Région, et d'autre part, à l'achat ou à la vente de fonds publics par une Communauté ou une Région.

La disposition de l'article 79 s'applique en outre à l'achat et à la vente de fonds publics « van of gewaarborgd door de kolonie » (de la colonie ou garantis par celle-ci).

Il ressort des renseignements recueillis qu'il n'est plus coté en bourse qu'un seul emprunt à lots de la colonie (1888-1988), dont le remboursement, conformément à l'article 2262 du Code civil, peut être réclamé pendant 30 ans à partir de la dernière échéance. Le Gouvernement devra examiner si, compte tenu de cette situation, les mots cités peuvent être supprimés dès à présent.

Par suite de la modification implicite résultant de l'article 259 de la loi fondamentale du 19 mai 1960 relative aux structures du Congo les mots « door de Kolonie » peuvent être supprimés dans la dernière phrase de l'article.

L'article 79 vise également l'achat et la vente de titres d'emprunt des « Belgische provincies of gemeenten » (des provinces ou des communes belges). Aux termes de l'article 50, § 2, alinéa 1er, de la loi du 26 juillet 1971 organisant les agglomérations et les fédérations de communes, les agglomérations et les fédérations peuvent également émettre des emprunts. Il appartiendra au Gouvernement d'examiner s'il convient, pour être complet, d'ajouter les « agglomeraties of federaties van gemeenten » (les agglomérations et les fédérations de communes) à l'énumération susvisée.

Enfin, il est à signaler que la loi du 2 août 1955 a remplacé le Fonds de l'amortissement de la dette publique par la Caisse d'amortissement, qui est une administration du Ministère des Finances « chargée de recevoir et d'utiliser les dotations ordinaires destinées, conformément aux lois et contrats d'emprunt, au rachat ou au remboursement de la dette publique » (article 1er). Il y a lieu, dès lors, de remplacer les mots « het fonds tot delging der Staatsschuld » par « de Amortisatiekas ».

Compte tenu de ce qui précède, le Conseil d'Etat suggère le texte ci-dessous :

« Artikel 79. — De bepalingen van de artikelen 75, § 2, 75bis en 76 gelden niet voor de koop en de verkoop van effecten van of gewaarborgd door de Belgische Staat, van of gewaarborgd door de Gemeenschappen en de Gewesten (van of gewaarborgd door de kolonie), van de Nationale Maatschappij van Belgische Spoorwegen en van de Natio-

de financiële dienst - van een Staat, een provincie, een gemeente ... ». De Regering zal moeten nagaan of het, gelet op de hervorming der instellingen, aangewezen is om deze bepaling uit te breiden tot de financiële dienst van de Gemeenschappen en de Gewesten. In bevestigend geval zullen de Nederlandse en de Franse tekst in die zin worden aangepast.

Het spreekt vanzelf dat de zekerheid waarvan sprake in fine van het derde lid van artikel 78, tot zekerheid van de opdrachtgevers strekt. Dienvolgens vervange men « jegens hen » door « jegens de opdrachtgevers ».

De bepaling van artikel 79 komt niet meer overeen met de thans vigerende wetgeving.

Vooreerst betreft het artikel de koop en de verkoop van « effecten van of gewaarborgd door de Belgische Staat ». Luidens artikel 14 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen kunnen de Gemeenschappen en de Gewesten leningen aangaan en openbare leningen uitgeven. De vraag kan worden gesteld of de bijzondere regeling van artikel 79 niet dient uitgebreid te worden enerzijds tot de koop en de verkoop van leningen uitgegeven door een Gemeenschap of een Gewest en anderzijds tot de aankoop of de verkoop van effecten door een Gemeenschap of een Gewest.

De bepaling van artikel 79 is verder van toepassing op de koop en verkoop van effecten « van of gewaarborgd door de kolonie ».

Uit ingewonnen inlichtingen blijkt dat op de beurs nog één lotenlening van de kolonie (1888-1988) wordt genoteerd, waarvan de terugbetaling overeenkomstig artikel 2262 van het Burgerlijk Wetboek gedurende 30 jaar te rekenen vanaf de laatste vervaldag kan gevorderd worden. De Regering zal moeten nagaan of, gelet op deze toestand, de aangehaalde woorden thans reeds kunnen geschrapt worden.

In de laatste zin van het artikel kunnen, ingevolge de impliciete wijziging resulterend uit artikel 259 van de fundamentele wet van 19 mei 1960 betreffende het Staatsbestel van Congo, de woorden « door de kolonie » vervallen.

In artikel 79 is ook sprake van de koop en de verkoop van stukken van leningen van Belgische « provincies of gemeenten ». Luidens artikel 50, § 2, eerste lid, van de wet van 26 juli 1971 houdende organisatie van de agglomeraties en de federaties van gemeenten kunnen ook de agglomeraties en de federaties van gemeenten leningen uitschrijven. De Regering zal dienen na te gaan of het, volledigheidshalve, aangewezen is de « agglomeraties of federaties van gemeenten » aan de aangehaalde opsomming toe te voegen.

Tenslotte moge erop gewezen worden dat « het Fonds tot delging van de Staatsschuld » bij de wet van 2 augustus 1955 werd vervangen door de Amortisatiekas, een administratie van het Ministerie van Financiën « belast met de inontvangstneming en de aanwending van de gewone dotatie bestemd om, overeenkomstig de leenwetten en -kontrakten, de Staatsschuld af te kopen of terug te betalen » (artikel 1). Men vervange dan ook de woorden « het Fonds tot delging der Staatsschuld » door « de Amortisatiekas ».

Gelet op wat voorafgaat wordt volgend tekstvoorstel in overweging gegeven :

« Artikel 79. — De bepalingen van de artikelen 75, § 2, 75bis en 76 gelden niet voor de koop en de verkoop van effecten van of gewaarborgd door de Belgische Staat, van of gewaarborgd door de Gemeenschappen en de Gewesten (van of gewaarborgd door de kolonie), van de Nationale Maatschappij van Belgische Spoorwegen en van de Natio-

nale Maatschappij van Buurtspoorwegen, noch voor de koop en de verkoop van stukken van leningen van Belgische provincies, gemeenten, agglomeraties of federaties van gemeenten en van het Gemeentekrediet van België, wanneer de koop of de verkoop wordt gedaan door de Staat, de Gemeenschappen, de Gewesten, door de Amortisatiekas of door andere bij koninklijk besluit aan te wijzen instellingen van openbaar nut ».

Si cette suggestion est suivie, il conviendra d'adapter le texte français en ce sens et de compléter la note sous le texte néerlandais de l'article 79 par les mots : « ... en bij artikel ... van deze wet ».

Conformément à la terminologie employée dans l'article 89, il paraît indiqué, dans un souci d'uniformité, de remplacer dans l'article 86 les mots « de werkzaamheden » par « de bijeenkomsten ».

A l'article 88, alinéa 2, deuxième phrase, il serait plus correct d'écrire : « deze kan die vertegenwoordigingsbevoegdheid opdragen ... ».

A la fin de l'article 110, le texte néerlandais mentionne expressément l'arrêté royal auquel le texte français officiel fait référence (« au présent arrêté »). Le texte gagne ainsi en clarté. Il est recommandé d'adapter le texte français dans le même sens.

La note sera complétée comme suit : « ... wet van 10 juli 1969 en bij artikel ... van deze wet ».

TITRE VII BIS

Du contrat de transport

L'alinéa 2 du texte de l'article 12 s'énonce comme suit :

« Ces règlements seront arrêtés par le Ministre des Chemins de fer, postes et télégraphes, pour les chemins de fer de l'Etat. Ils le seront, pour les chemins de fer concédés et pour les chemins de fer vicinaux, par leur administration et sous l'approbation du Ministre ».

Cette disposition date de 1891 et tient compte de la division, à l'époque, des chemins de fer en chemins de fer de l'Etat et en chemins de fer privés concédés. Lors de la création de la Société nationale des chemins de fer belges par la loi du 23 juillet 1926, l'Etat a repris toutes les concessions qui existaient encore et en a confié l'exploitation à la Société nationale. Ensuite, il a conféré à la Société le droit d'exploiter tous les chemins de fer lui appartenant (article 7 des statuts originels). Conformément à l'article 16 de la loi du 18 juillet 1926, le droit de fixer les règlements et les tarifs appartient au conseil d'administration de la SNCB, sous le contrôle du Ministre qui a les Chemins de fer dans ses attributions.

En ce qui concerne les chemins de fer vicinaux, ceux-ci ont été, en exécution de l'article 2 de la loi du 24 juin 1885, concédés pour une durée indéterminée à la société nationale des chemins de fer vicinaux. Les règlements et les tarifs sont fixés par le conseil d'administration de la Société sous le contrôle du Gouvernement.

Tant le texte néerlandais que le texte français de l'alinéa 2 de l'article 12 doit, par conséquent être adapté à la

nale Maatschappij van Buurtspoorwegen, noch voor de koop en de verkoop van stukken van leningen van Belgische provincies, gemeenten, agglomeraties of federaties van gemeenten en van het Gemeentekrediet van België, wanneer de koop of de verkoop wordt gedaan door de Staat, de Gemeenschappen, de Gewesten, door de Amortisatiekas of door andere bij koninklijk besluit aan te wijzen instellingen van openbaar nut ».

Indien op deze suggestie wordt ingegaan, worde de Franse tekst in die zin aangepast en worde de noot als volgt aangevuld : « ... en bij artikel ... van deze wet ».

Conform de in artikel 89 gebruikte terminologie lijkt het voor een eenvormig taalgebruik aangewezen, in artikel 86 de woorden « de werkzaamheden » te vervangen door « de bijeenkomsten ».

In artikel 88, tweede lid, tweede zin, is het correcter te schrijven : « deze kan die vertegenwoordigingsbevoegdheid opdragen ... ».

In fine van artikel 110 vermeldt de Nederlandse tekst uitdrukkelijk het koninklijk besluit waarnaar in de officiële Franse tekst wordt verwezen (« au présent arrêté »). De tekst wint daardoor aan leesbaarheid. Het verdient aanbeveling de Franse tekst in dezelfde zin aan te passen.

De noot moet worden aangevuld als volgt : « ... wet van 10 juli 1969 en bij artikel ... van deze wet ».

TITEL VII BIS

Vervoerovereenkomst

Het tweede lid van de tekst van artikel 12 luidt als volgt :

« Ces règlements seront arrêtés par le Ministre des Chemins de fer, postes et télégraphes, pour les chemins de fer de l'Etat. Ils le seront, pour les chemins de fer concédés et pour les chemins de fer vicinaux, par leur administration et sous l'approbation du Ministre ».

Deze bepaling dateert van 1891 en houdt rekening met de toen bestaande indeling van de spoorwegen in staats-spoorwegen en private concessiehoudende spoorwegen. Bij de oprichting van de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen door de wet van 23 juli 1926 heeft de Staat alle nog bestaande concessies overgenomen en de uitbating ervan aan de Nationale Maatschappij toevertrouwd. Vervolgens heeft hij aan de Maatschappij het recht toegekend om alle hem toebehorende spoorwegen te exploiteren (artikel 7 van de oorspronkelijke statuten). Het recht om de reglementen en tarieven vast te stellen behoort overeenkomstig artikel 16 van de wet van 18 juli 1926 aan de raad van beheer van de NMBS onder toezicht van de Minister die de Spoorwegen in zijn bevoegdheid heeft.

Wat de buurtspoorwegen betreft, deze werden in uitvoering van artikel 2 van de wet van 24 juni 1885, bij koninklijk besluit voor onbepaalde tijd in concessie gegeven aan de Nationale Maatschappij der Buurtspoorwegen. De reglementen en tarieven worden, onder toezicht van de Regering, vastgesteld door de raad van beheer van de Maatschappij.

De tekst van het tweede lid van artikel 12 dient bijgevolg, zowel in de Franse als in de Nederlandse tekst, aan de

legislation en vigueur. Le Conseil d'Etat propose le texte sui vant :

« Dat reglement wordt voor de concessiehoudende spoorwegen en buurtspoorwegen vastgesteld door hun beheersorgaan, onder goedkeuring van de Minister tot wiens bevoegdheid de Spoorwegen en de Buurtspoorwegen behoren ».

Dans la note, il convient d'écrire : « Aldus gewijzigd bij art. ... van deze wet ».

Les observations précédentes s'appliquent également à l'alinéa 1er de l'article 14 qu'il y a lieu d'adapter comme suit :

« Art. 14. — De vervoerprijzen en -voorwaarden worden voor de concessiehoudende spoorwegen en buurtspoorwegen bepaald door hun beheersorgaan, ... ».

L'alinéa 3 de l'article 14 a été mentionné à tort dans le texte néerlandais. L'article originel comportait quatre alinéas dont le deuxième et le troisième s'énonçaient comme suit :

« Tout arrêté approuvant ou modifiant les prix et les conditions des transports ne peut être mis à exécution que quinze jours après sa publication au Moniteur. Toutefois ce délai sera au minimum de trois mois pour tout relèvement de tarif, sauf dispositions contraires dans les actes de concession.

Les deux délais peuvent être réduits à vingt-quatre heures, lorsqu'il s'agit de transports internationaux ».

L'article 1er de la loi du 30 décembre 1918 a remplacé les dispositions des alinéas 2 et 3 par une seule disposition :

« Les dispositions qui font l'objet des deuxième et troisième alinéas de l'article 14, chapitre II, § 1, (le paragraphe étant mentionné improprement) de la loi du 25 août 1891 ... sont remplacées par :

« Tout arrêté approuvant ou modifiant les prix de conditions peut être mis à exécution quarante-huit heures après sa publication au Moniteur ». »

Cette disposition fut à son tour remplacée par l'article 2 de la loi du 3 juillet 1964.

L'alinéa 3 a donc été implicitement abrogé. Dans le texte néerlandais, il y a lieu par conséquent de supprimer les mots : « Ter zake van internationaal vervoer kan de termijn worden verkort tot vierentwintig uren ».

La note sera modifiée comme suit : « Het tweede en het derde lid aldus vervangen bij art. 1 van de wet van 30 december 1918 en tot één lid samengevoegd. Dit tweede lid aldus vervangen bij art. 2 van de wet van 3 juli 1964 ».

Le titre VIIbis se termine par un article additionnel. En vue d'un usage plus aisé du Code, il est recommandé de poursuivre la numérotation. Le « Aanvullend artikel » (article additionnel) devient dans ce cas « Artikel 47 » (article 47).

L'alinéa 1er de cet article est une simple disposition abrogatoire qui peut être supprimée sans inconvénients.

Dans l'alinéa 2, il y a lieu de remplacer les mots « De Regering » par « De Koning ».

Dans le même alinéa, les mots « des diligences et des messageries » ont été rendus à juste titre par « vervoermiddelen voor personen of goederen ». Les lois ultérieures qui ont réglé le transport de personnes ou de choses, notamment l'arrêté-loi du 30 décembre 1946 relatif aux transports rémunérés de voyageurs par route effectués par autobus et par autocars, plus particulièrement les articles 30 et 31, et la loi du 1er août 1960 relative au transport rémunéré

vigerende wetgeving aangepast te worden. Het volgend tekstvoorstel wordt in overweging gegeven :

« Dat reglement wordt voor de concessiehoudende spoorwegen en buurtspoorwegen vastgesteld door hun beheersorgaan, onder goedkeuring van de Minister tot wiens bevoegdheid de Spoorwegen en de Buurtspoorwegen behoren ».

In de noot schrijven men : « Aldus gewijzigd bij art. ... van deze wet ».

Voorgaande opmerkingen gelden eveneens voor het eerste lid van artikel 14 dat als volgt dient te worden aangepast :

« Art. 14. — De vervoerprijzen en -voorwaarden worden voor de concessiehoudende spoorwegen en buurtspoorwegen bepaald door hun beheersorgaan, ... ».

Het derde lid van artikel 14 werd ten onrechte in de Nederlandse tekst vermeld. Het oorspronkelijk artikel bevatte aanvankelijk vier leden waarvan het tweede en het derde lid luiden als volgt :

« Tout arrêté approuvant ou modifiant les prix et les conditions des transports ne peut être mis à exécution que quinze jours après sa publication au Moniteur. Toutefois ce délai sera au minimum de trois mois pour tout relèvement de tarif, sauf dispositions contraires dans les actes de concession.

Les deux délais peuvent être réduits à vingt-quatre heures, lorsqu'il s'agit de transports internationaux ».

Artikel 1 van de wet van 30 december 1918 heeft de bepalingen van het tweede en derde lid vervangen door één enkele bepaling :

« Les dispositions qui font l'objet des deuxième et troisième alinéas de l'article 14, chapitre II, § 1, (de paragraaf ten onrechte vermeld) de la loi du 25 août 1891 ... sont remplacées par :

« Tout arrêté approuvant ou modifiant les prix de conditions peut être mis à exécution quarante-huit heures après sa publication au Moniteur ». »

Die bepaling werd op haar beurt vervangen bij artikel 2 van de wet van 3 juli 1964.

Het derde lid werd aldus impliciet opgeheven. In de Nederlandse tekst dienen de woorden : « Ter zake van internationaal vervoer kan de termijn worden verkort tot vierentwintig uren » dienvolgens geschrapt te worden.

De noot wijzige men als volgt : « Het tweede en het derde lid aldus vervangen bij art. 1 van de wet van 30 december 1918 en tot één lid samengevoegd. Dit tweede lid aldus vervangen bij art. 2 van de wet van 3 juli 1964 ».

Titel VIIbis eindigt met een aanvullend artikel. Voor de bruikbaarheid van het Wetboek verdient het aanbeveling de nummering te laten doorlopen. Het « Aanvullend artikel » wordt dan « Artikel 47 ».

Het eerste lid van dit artikel is enkel een opheffingsbepaling; het kan zonder bezwaar vervallen.

In het tweede lid vervange men de woorden « De Regering » door « De Koning ».

In hetzelfde lid worden de woorden « des diligences et des messageries » terecht weergegeven door « vervoermiddelen voor personen of goederen ». Latere wetten die het vervoer van personen of zaken regelen, onder meer de besluitwet van 30 december 1946 betreffende het bezoldigd vervoer van personen over de weg met autobussen en met autocars, inzonderheid de artikelen 30 en 31, en de wet van 1 augustus 1960 betreffende het vervoer van za-

de choses par véhicules automobiles, plus particulièrement les articles 1er, 6 et 7, n'ont pas abrogé l'alinéa 2.

Il y a lieu d'adapter le texte français en conséquence.

Dans la note, il convient d'écrire : « De nummering ingevoegd bij deze wet; het eerste lid opgeheven en het tweede lid gewijzigd bij art. ... van deze wet ».

TITRE IX

Des sociétés commerciales

Le texte néerlandais de ce titre, tel qu'il avait été modifié et complété de manière expresse jusqu'au 31 décembre 1980, a été établi par l'article 1er de la loi du 26 mai 1983 (*Moniteur belge* du 19 janvier 1984). Dans la note sous l'intitulé, il y a lieu d'écrire par conséquent : « Zie de wet van 26 mei 1983 tot vaststelling van de Nederlandse tekst en tot aanpassing van de Franse tekst van het Wetboek van Koophandel, Eerste boek, titel IX ».

TITRE X

Des assurances en général

L'article 10, alinéa 2, renvoie à juste titre à l'article 12, alinéa 1er. Il y a lieu d'adapter le texte français dans le même sens.

TITRE XI

De quelques assurances terrestres en particulier

L'article 1er de la loi du 4 novembre 1969 modifiant la législation sur le bail à ferme et sur le droit de préemption en faveur des preneurs de biens ruraux a remplacé les articles 1763 à 1788octies du Code civil par de nouvelles dispositions qui n'ont pas suivi l'ancien ordre des articles du Code.

Les dispositions de l'article 1769 du Code civil auquel se réfère l'article 40, ont été reprises dans une large mesure par l'article 21 de la loi du 4 novembre 1969. Il convient dès lors d'écrire à la fin de l'article 40 : « ... overeenkomstig artikel 21 van de wet van 4 november 1969 die op de pacht betrekking heeft, slechts vorderen ... ». Dans un souci de lisibilité, l'intitulé de cette loi n'est pas mentionné intégralement dans cette proposition.

Afin de maintenir la concordance entre le texte néerlandais et le texte français, il y a lieu de modifier également ce dernier.

Il convient d'ajouter la note suivante : « Aldus gewijzigd door art. ... van deze wet ».

LIVRE II

De la navigation maritime et de la navigation intérieure

Le Code de Commerce définit à l'article 1er du livre II, la notion « zeeschip » (navire) et à l'article 271 du même livre, la notion « binnenschip » (bateau). Ces définitions valent pour l'application des règles relatives à la navigation éta-

ken met motorvoertuigen tegen vergoeding, inzonderheid de artikelen 1, 6 en 7, hebben het tweede lid niet opgeheven.

De Franse tekst moet dienovereenkomstig worden aangepast.

In de noot schrijven men : « De nummering ingevoegd bij deze wet; het eerste lid opgeheven en het tweede lid gewijzigd bij art. ... van deze wet ».

TITEL IX

Handelsvennootschappen

De Nederlandse tekst van deze titel, zoals hij uitdrukkelijk is gewijzigd en aangevuld tot 31 december 1980, is vastgesteld bij artikel 1 van de wet van 26 mei 1983 (*Belgisch Staatsblad*, 19 januari 1984). Dienvolgens schrijven men, in de noot onder het opschrift : « Zie de wet van 26 mei 1983 tot vaststelling van de Nederlandse tekst en tot aanpassing van de Franse tekst van het Wetboek van Koophandel, Eerste boek, titel IX ».

TITEL X

Verzekering in het algemeen

In artikel 10, tweede lid, wordt terecht verwezen naar artikel 12, eerste lid. Men passe de Franse tekst in dezelfde zin aan.

TITEL XI

Enige verzekeringen in het bijzonder

Artikel 1 van de wet van 4 november 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen heeft de artikelen 1763 tot 1788octies van het Burgerlijk Wetboek vervangen door nieuwe bepalingen, die de vroegere volgorde van het Wetboek niet hebben gevolgd.

De bepalingen van artikel 1769 van het Burgerlijk Wetboek waarnaar artikel 40 verwijst, werden in grote mate overgenomen door artikel 21 van de wet van 4 november 1969. Men leze dan ook in fine van artikel 40 : « ... overeenkomstig artikel 21 van de wet van 4 november 1969 die op de pacht betrekking heeft, slechts vorderen ... ». Omwille van de leesbaarheid van de tekst wordt het opschrift van die wet in dit voorstel niet volledig vermeld.

Ten einde overeenstemming tussen de Nederlandse en de Franse tekst te behouden, voege men deze wijziging eveneens in de Franse tekst in.

Men voege als noot toe : « Aldus gewijzigd door art. ... van deze wet ».

BOEK II

Zeevaart en binnenvaart

Het Wetboek van Koophandel geeft in artikel 1 van boek II de definitie van het begrip « zeeschip » en in artikel 271 van hetzelfde boek, de definitie van het begrip « binnenschip ». Deze definities gelden voor de toepassing van de

blies par le Code de Commerce; elles ne coïncident toutefois pas toujours avec les définitions de ces termes données par d'autres lois concernant la navigation.

Déjà dans des avis précédents, le Conseil d'Etat a souligné le manque d'uniformité terminologique des lois et arrêtés relatifs à la navigation. Notamment, dans l'avis du 9 avril 1963 sur le projet devenu par la suite la loi du 2 avril 1965 relative à la nationalité des navires de mer et l'immatriculation des navires de mer et de bateaux d'intérieur (Doc. Sénat, 1963-1964, n° 336/1, p. 24), le Conseil d'Etat a fait observer que l'article 1er, 1°, de la loi du 1er avril 1936 sur les contrats d'engagement pour le service des bâtiments de navigation intérieure, donne du terme « binnenschip » (bateau) une autre définition que celle qu'en donne l'article 271 du livre II du Code de Commerce.

Ainsi, à titre d'exemple, on rencontre également des dénominations différentes ou des définitions divergentes du terme « navire » (zeeschip) dans la loi du 3 novembre 1967 sur le pilotage des bâtiments de mer, dans la loi du 5 juin 1972 sur la sécurité des navires et dans la loi du 24 novembre 1975 approuvant la Convention sur le règlement international pour prévenir les abordages en mer du 20 octobre 1972.

L'établissement du texte néerlandais du Code de commerce offre l'occasion de définir les notions de « zeeschip » (navire) et « binnenschip » (bateau) de manière uniforme.

TITRE Ier

Des navires et autres bâtiments de mer

L'article 81 du Code des droits de timbre abroge toutes les dispositions légales concernant le droit de timbre, à l'exception des dispositions résultant de conventions internationales. Par l'effet de cette disposition, l'article 12, alinéa 2, l'article 14, alinéa 2, l'article 35, alinéas 2 et 4 et l'article 43, alinéa 2, ont été implicitement modifiés.

Le texte français de ces dispositions doit être adapté de la même manière.

Dans la version originelle, la dernière phrase de l'alinéa 2 de l'article 43 est formulée comme suit :

« Ils sont cotés et paraphés, à chaque feuillet par premier et dernier, par l'un des juges du tribunal de commerce dans le ressort duquel le bureau de la conservation est établi ».

Le texte néerlandais rend cette disposition de la manière suivante :

« ... elk blad genummerd en geparafeerd en het eerste en het laatste als zodanig gemerkt, door een van de rechters van de rechtbank van koophandel in wier gebied het hypotheekkantoor gevestigd is ».

L'article unique de l'arrêté royal du 14 juillet 1933 concernant la cote et le paraphe de certains registres des conservateurs des hypothèques et des receveurs de l'enregistrement et des domaines, pris en exécution de la loi du 17 mai 1933, exclut l'intervention des juges du tribunal de commerce dans ces actes. Il dispose notamment ce qui suit :

« Par modification à l'article 4 de la loi du 22 pluviôse, an VII, relative aux ventes publiques et aux enchères d'objets mobiliers, à l'article 131 de la loi du 16 décembre 1851 sur les privilèges et hypothèques, à l'article 23 de la loi du 17 décembre 1851 sur les droits de succession et de

regels betreffende de scheepvaart vastgesteld in het Wetboek van Koophandel; zij stemmen evenwel niet altijd overeen met de bepalingen die van deze woorden worden gegeven in andere wetten die de scheepvaart betreffen.

De Raad van State heeft reeds in vroegere adviezen gewezen op het gebrek aan eenvormige terminologie in de wetten en besluiten met betrekking tot de scheepvaart. Onder meer in het advies van 9 april 1963 over het ontwerp dat later de wet is geworden van 2 april 1965 betreffende de nationaliteit van zeeschepen en de teboekstelling van zeeschepen en binnenschepen (Gedr. Stukken, Senaat, 1963-1964, n° 336/1, blz. 24), heeft de Raad laten opmerken dat artikel 1, 1°, van de wet van 1 april 1936 op de arbeids-overeenkomst wegens dienst op binnenschepen, van de term « binnenschip » een andere definitie geeft dan artikel 271 van boek II van het Wetboek van Koophandel.

Zo komen bij wijze van voorbeeld ook verschillende benamingen of afwijkende definities van de term « zeeschip » voor in de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen, in de wet van 5 juni 1972 op de veiligheid der schepen en in de wet van 24 november 1975 houdende goedkeuring van het Verdrag van 20 oktober 1972 inzake de internationale bepalingen ter voorkoming van aanvaring op zee.

Het vaststellen van de Nederlandse tekst van het Wetboek van Koophandel biedt de gelegenheid om de begrippen « zeeschip » en « binnenschip » op een eenvormige wijze te bepalen.

TITEL I

Zeeschepen en andere zeevaartuigen

Artikel 81 van het Wetboek der Zegelrechten heft alle wettelijke bepalingen op die het zegelrecht betreffen, met uitzondering van de bepalingen die uit internationale overeenkomsten resulteren. Ingevolge deze bepaling werden artikel 12, tweede lid, artikel 14, tweede lid, artikel 35, tweede en vierde lid, en artikel 43, tweede lid, impliciet gewijzigd.

De Franse tekst van die bepalingen moet op overeenkomstige wijze worden aangepast.

De laatste zin van het tweede lid van artikel 43 luidt in de oorspronkelijke versie als volgt :

« Ils sont cotés et paraphés, à chaque feuillet par premier et dernier, par l'un des juges du tribunal de commerce dans le ressort duquel le bureau de la conservation est établi ».

De Nederlandse tekst geeft die bepaling weer als volgt :

« ... elk blad genummerd en geparafeerd en het eerste en het laatste als zodanig gemerkt, door een van de rechters van de rechtbank van koophandel in wier gebied het hypotheekkantoor gevestigd is ».

Het enige artikel van het koninklijk besluit van 14 juli 1933 betreffende het nummeren en het korttekenen van sommige registers van de hypotheekbewaarders en van de ontvangers der registratie en domeinen, vastgesteld in uitvoering van de wet van 17 mei 1933, sluit de tussenkomst van de rechters van koophandel bij deze handelingen uit. Het bepaalt met name wat volgt :

« Bij wijziging van artikel 4 der wet van 22 Pluviôse, jaar VII, betreffende de openbare verkooppingen en de opbiedingen van roerende voorwerpen, aan artikel 131 der wet van 16 december 1851 op de voorrechten en hypotheeken, aan artikel 23 der wet van 17 December 1851, op de

mutation par décès, à l'article 16 de la loi du 15 avril 1884 sur les prêts agricoles et à l'article 43 de la loi du 10 février 1908 sur la navigation maritime et la navigation intérieure, un agent à désigner par notre Ministre des Finances est substitué aux magistrats pour coter et parapher les registres visés par ces dispositions légales ».

Les deux textes doivent être mis en concordance avec cette modification. Dans le texte néerlandais, les mots « één van de rechters van de rechtbank van koophandel in wier gebied het hypotheekkantoor gevestigd is » doivent être remplacés par « een door de Minister van Financiën aan te wijzen ambtenaar ». Le texte français sera modifié de la même manière.

La note sera complétée de la manière suivante :

« ... en bij art. ... van deze wet ».

TITRE II

Des propriétaires de navires et des équipages

Dans le paragraphe II, alinéa 2, de l'article 46 il est question de « 280 belga's of 1 400 frank ». Conformément à l'article 8 de l'arrêté royal du 25 octobre 1926 relatif à la stabilisation monétaire, le change du franc belge sur l'étranger s'établissait jadis au multiple de cinq francs. Cette unité monétaire appelée « Belga », fut supprimée par l'arrêté-loi du 6 janvier 1946. Il y a donc lieu de supprimer les mots « 280 belga's of ».

La note sera complétée de la manière suivante :

« ... en bij art. ... van deze wet ».

Il y a lieu, pour le même motif, de supprimer également la mention « 280 belga's of » dans l'article 50, alinéa 1er.

La note sera complétée comme il est indiqué sous l'article 46.

Conformément à l'article 21 de la loi du 12 juillet 1983 sur le jaugeage des navires, il y a lieu de supprimer à l'alinéa 1er de l'article 63 les mots « de eigendomsakte van het schip » (l'acte de propriété du navire) et d'insérer les mots « de meetbrief » (le certificat de jaugeage) entre les mots « de cognosementen » (les connaissements) et « het certificaat van deugdelijkheid » (le certificat de navigabilité).

Le même alinéa mentionne ensuite « de bewijzen van betaling der douanerechten of van borgstelling voor die rechten ». Compte tenu des adaptations que l'arrêté de coordination du 18 juillet 1977, confirmé par la loi du 6 juillet 1978, a opérées dans la loi générale relative aux douanes et aux accises, et notamment dans l'article 146, il conviendrait d'employer plutôt la formule générale : « de door de wetgeving inzake douane en accijnzen vereiste documenten ». Il y aura lieu d'adapter le texte français en ce sens.

La note sera alors rédigée comme suit : « Aldus gewijzigd bij ... 5 juni 1972, art. 15, § 1, ... 1976, art. 21, van de wet van 12 juli 1983 en art. ... van deze wet ».

L'article 65 renvoie à « de vorige vier artikelen » (par les quatre articles précédents).

L'article 62 a toutefois été abrogé par l'article 38 de la loi du 25 août 1920; il serait plus logique de formuler la référence comme suit : « de artikelen 61, 63 en 64 ».

Il y a lieu d'ajouter la note suivante : « Aldus gewijzigd bij art. ... van deze wet ».

rechten van successie en van overgang van overlijden, aan artikel 16 der wet van 15 april 1884, op de landbouwvoor-rechten, en aan artikel 43 der wet van 10 februari 1908, op de zeevaart en de binnenscheepvaart, wordt een door On-zen Minister van Financiën aan te duiden agent in de plaats gesteld van de magistraten om de bij die wetsbepalingen bedoelde registers te nummeren en te korttekenen ».

Beide teksten dienen met deze wijziging in overeenstemming te worden gebracht. In de Nederlandse tekst dienen de woorden « één van de rechters van de rechtbank van koophandel in wier gebied het hypotheekkantoor gevestigd is » te worden vervangen door « een door de Minister van Financiën aan te wijzen ambtenaar ». De Franse tekst worde op overeenkomstige wijze gewijzigd.

De noot moet worden vervolledigd als volgt :

« ... en bij art. ... van deze wet ».

TITEL II

Eigenaar en bemanning van zeeschepen

In § II, tweede lid van artikel 46, is sprake van « 280 belga's of 1 400 frank ». Overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 25 oktober 1926 betreffende de muntstabilisatie werd de wisselkoers van de Belgische frank ten aanzien van het buitenland voorheen in veelvoud van vijf frank uitgedrukt. Deze munteenheid, « Belga » genoemd, werd afgeschaft bij besluitwet van 6 januari 1946. Men schrappe dus de woorden « 280 belga's of ».

Men vervolledige de noot als volgt :

« ... en bij art. ... van deze wet ».

Om dezelfde reden schrappe men ook in artikel 50, eerste lid, de vermelding « 280 belga's of ».

De noot dient te worden aangevuld zoals vermeld onder artikel 46.

Overeenkomstig artikel 21 van de wet van 12 juli 1983 op de scheepsmeting dienen in het eerste lid van artikel 63 de woorden « de eigendomsakte van het schip » te worden geschrapt en de woorden « de meetbrief » te worden ingevoegd tussen de woorden « de cognosementen » en « het certificaat van deugdelijkheid ».

In hetzelfde lid wordt verder gesproken van « de bewijzen van betaling der douanerechten of van borgstelling voor die rechten ». Gelet op de aanpassingen die in de algemene wet inzake douane en accijnzen onder meer in artikel 146 werden doorgevoerd door het coördinatiebesluit van 18 juli 1977, bekrachtigd door de wet van 6 juli 1978, gebruike men veeleer de algemene formulering : « de door de wetgeving inzake douane en accijnzen vereiste documenten ». De Franse tekst dient in die zin te worden aangepast.

De noot moet dan als volgt worden geredigeerd : « Aldus gewijzigd bij ... 5 juni 1972, art. 15, § 1, ... 1976, art. 21, van de wet van 12 juli 1983 en art. ... van deze wet ».

Artikel 65 verwijst naar « de vorige vier artikelen ».

Artikel 62 werd evenwel opgeheven door artikel 38 van de wet van 25 augustus 1920; het is logischer te verwijzen naar : « de artikelen 61, 63 en 64 ».

Men voege volgende noot toe : « Aldus gewijzigd bij art. ... van deze wet ».

A l'article 91, A, alinéa 1er, le nouveau texte néerlandais tient compte d'une modification implicite résultant de l'article 259 de la loi du 19 mai 1960.

Dans le texte du A, § IV, 5°, alinéa 1er, il y a lieu, comme dans les articles précédents, de supprimer les mots « 3 500 belga's of ».

Le texte français sera adapté en conséquence. Il y a lieu de compléter la note de la manière suivante : « ... 1928 (III); A, eerste lid, daarna aldus gewijzigd bij art. ... van deze wet ».

TITRE III

De la charte-partie ou du contrat de louage maritime

A l'article 113, alinéa 2, il conviendrait, par souci de précision, d'écrire « het tweede lid van artikel 111 » au lieu de « het laatste lid ».

Dans le texte français de l'article 114, il y a lieu de remplacer les mots « du jour où le navire a fait voile » par les mots « du jour du départ du navire ».

A l'article 116, il y a lieu d'adapter le texte français de la manière suivante : « Les marchandises chargées sont affectées à l'exécution des conventions des parties ».

Dans le texte français de l'article 118, il y a lieu de remplacer les mots « d'un plus grand port » par les mots « d'une plus grande capacité ».

A l'article 140, conformément à la loi du 5 juin 1972 sur la sécurité des navires et plus particulièrement au chapitre III, article 5 de cette loi, la Commission a fort justement rendu les termes « certificats de visite » par « certificaat van deugdelijkheid ». Aux termes de l'article 2 de la même loi, aucun navire n'est autorisé à naviguer sous pavillon belge s'il n'est muni de ce certificat. Eu égard à cette disposition, les mots « bij de afvaart » peuvent être supprimés.

Dans le texte français, il convient de remplacer les mots « les certificats de visite au départ » par les mots « le certificat de navigabilité ».

La note sera complétée de la manière suivante : « ... en art. ... van deze wet ».

Les « deskundigen » (experts) visés par les articles 163 et 164 sont les dispatcheurs (voir l'arrêt du Conseil d'Etat, n°10.411 du 4 février 1964 et le rapport de l'Auditeur général Van Assche in « Rechtskundig Weekblad », 1963-1964, col. 1864-1878; Cloquet A., « Deskundig onderzoek in burgerlijke zaken en in zaken van koophandel », A.P.R., 1214-1216).

Il suit de l'article 164 que leur mission dépasse celle d'un expert ordinaire et en diffère considérablement. Il paraît dès lors indiqué de préférer au terme plus général de « deskundigen », le terme plus adéquat de « dispatcheurs ». Le texte français sera adapté de la même manière.

Il y a lieu d'insérer la note suivante « Aldus gewijzigd bij art. ... van deze wet ».

In artikel 91, A, eerste lid, houdt de nieuwe Nederlandse tekst rekening met een impliciete wijziging ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

In A, § IV, 5°, eerste lid, schrappen men, zoals in vorige artikelen, de woorden « 3 500 belga's of ».

De Franse tekst zal dienovereenkomstig worden aangepast. Men vulle de noot aan als volgt : « ... 1928 (III); A, eerste lid, daarna aldus gewijzigd ingevolge art. 259 van de wet van 19 mei 1960; A, § IV, 5°, eerste lid, daarna aldus gewijzigd bij art. ... van deze wet ».

TITEL III

Charterpartij of overeenkomst van scheepshuur

In artikel 113, tweede lid, schrijve men nauwkeurigheidshalve « het tweede lid van artikel 111 » in plaats van « het laatste lid ».

In de Franse tekst van artikel 114 vervange men de woorden « du jour où le navire a fait voile » door de woorden « du jour du départ du navire ».

In artikel 116 passe men de Franse tekst als volgt aan : « Les marchandises chargées sont affectées à l'exécution des conventions des parties ».

In de Franse tekst van artikel 118 vervange men de woorden « d'un plus grand port » door de woorden « d'une plus grande capacité ».

Overeenkomstig de wet van 5 juni 1972 op de veiligheid der schepen, inzonderheid hoofdstuk III, onder meer artikel 5, heeft de Commissie in artikel 140 de termen « certificats de visite » terecht vertaald door « certificaat van deugdelijkheid ». Luidens artikel 2 van die wet mag geen schip onder Belgische vlag varen indien het niet voorzien is van dit certificaat. Rekening gehouden met die bepaling kunnen de woorden « bij de afvaart » vervallen.

In de Franse tekst worden de woorden « les certificats de visite au départ » vervangen door de woorden « le certificat de navigabilité ».

De noot dient als volgt te worden aangevuld : « ... en art. ... van deze wet ».

De « deskundigen » waarvan sprake in de artikelen 163 en 164 zijn de dispatcheurs (zie arrest van de Raad van State, n°10.411 van 4 februari 1964 en het verslag van Auditeur-Generaal Van Assche in Rechtskundig Weekblad, 1963-1964, kol. 1864-1878; Cloquet A., Deskundig onderzoek in burgerlijke zaken en in zaken van koophandel, A.P.R., 1214-1216).

Uit artikel 164 volgt dat hun opdracht die van een gewone deskundige overstijgt en daarvan sterk verschilt. Het lijkt dan ook aangewezen de meer adequate term « dispatcheurs » te verkiezen boven de meer algemene term « deskundigen ». De Franse tekst zal op overeenkomstige wijze worden aangepast.

Men voege volgende noot in : « Aldus gewijzigd bij art. ... van deze wet ».

TITRE V

Du contrat à la grosse

L'article 185 mentionne l'« endossering » (endossement) du contrat à la grosse. Les articles 11 à 20 de la loi du 10 juillet 1964 établissant un nouveau texte néerlandais des lois coordonnées sur la lettre de change et le billet à ordre, emploient toutefois le terme « endossement ». Par souci d'uniformité dans la terminologie juridique, il est recommandé de toujours employer le même terme pour désigner le même acte juridique.

L'article 185, alinéa 2, renvoie à la loi du 31 décembre 1955 sur la lettre de change et le billet à ordre.

Le texte français authentique et le texte néerlandais authentique des lois sur les lettres de change et les billets à ordre ont toutefois été établis à des époques différentes. Le texte néerlandais du projet devrait dès lors renvoyer à la loi du 10 juillet 1964, le texte français aux lois du 31 décembre 1955. Du point de vue de la technique législative, cette solution paraît peu élégante. C'est pourquoi le Conseil d'Etat suggère le texte suivant :

« Elke bodemerijbrief kan worden verhandeld door endossement, indien hij aan order is gesteld.

Het endossement geschiedt volgens de regels vastgelegd in de wetten betreffende de wisselbrieven en orderbriefjes ».

La note sera complétée de la manière suivante :

« ... en art. ... van deze wet ».

TITRE VI

Des assurances maritimes

En ce qui concerne la détermination des délais dans lesquels les réassurés sont tenus de notifier le délaissement au réassureur, l'article 228 renvoie à l'article 57 de la loi du 20 mai 1872 relative à la lettre de change. Bien que cette loi ait été abrogée dans son entier par l'article 21 de la loi du 10 août 1953, la disposition de l'article 57 conserve sa force obligatoire pour l'application de l'article 228, conformément aux principes qui régissent la législation par référence. Il n'existe toutefois pas de texte néerlandais authentique de cette disposition. Les solutions suivantes peuvent être envisagées pour remédier à cette lacune.

Une première formule consisterait à fusionner comme suit l'article 228 et l'article 57 de la loi du 20 mai 1872 :

« Artikel 228. — In geval van herverzekering moeten de herverzekerden het abandonnement ter kennis van de herverzekeraar brengen binnen de volgende termijnen :

— binnen een maand, wanneer het verlies zich heeft voorgedaan in het Verenigd Koninkrijk en in de aan België grenzende staten;

— binnen twee maanden, wanneer het verlies zich heeft voorgedaan in de andere staten, hetzij van Europa, hetzij van de Afrikaanse en Aziatische kust van de Middellandse Zee en van de Aziatische kust van de Zwarte Zee;

— binnen vijf maanden, wanneer het verlies zich heeft voorgedaan in de staten buiten Europa, aan deze zijde van de zeeëngten van Malakka en van Soenda, en aan deze zijde van Kaap Hoorn;

— binnen acht maanden, indien het verlies zich heeft voorgedaan in de staten aan gene zijde van die zeeëngten en aan gene zijde van Kaap Hoorn.

TITEL V

Bodemerij

In artikel 185 is sprake van de « endossering » van een bodemerijbrief. In de artikelen 11 tot 20 van de wet van 10 juli 1964 tot invoering van een nieuwe Nederlandse tekst van de gecoördineerde wetten op de wisselbrieven en orderbriefjes wordt evenwel de term « endossement » gebruikt. Omwille van de eenvormigheid in het juridisch taalgebruik, verdient het aanbeveling een zelfde term te gebruiken om een zelfde rechtshandeling weer te geven.

Artikel 185, tweede lid, verwijst naar de wet van 31 december 1955 betreffende de wisselbrief en het orderbriefje.

De authentieke Franse en Nederlandse teksten van de wetten op de wisselbrieven en orderbriefjes werden evenwel op een verschillend tijdstip vastgesteld, zodat in de Nederlandse tekst zou dienen te worden verwezen naar de wet van 10 juli 1964 en in de Franse tekst naar de wetten van 31 december 1955. Vanuit wetgevingstechnisch standpunt lijkt deze oplossing weinig elegant. De Raad van State geeft daarom volgend tekstvoorstel in overweging :

« Elke bodemerijbrief kan worden verhandeld door endossement, indien hij aan order is gesteld.

Het endossement geschiedt volgens de regels vastgelegd in de wetten betreffende de wisselbrieven en orderbriefjes ».

Men vulle de noot aan als volgt :

« ... en art. ... van deze wet ».

TITEL VI

Zeeverzekering

Voor het bepalen van de termijnen binnen welke de herverzekerden het abandonnement ter kennis van de herverzekeraar dienen te brengen, verwijst artikel 228 naar artikel 57 van de wet van 20 mei 1872 betreffende de wisselbrief. Alhoewel deze wet door artikel 21 van de wet van 10 augustus 1953 in haar geheel werd opgeheven, blijft de bepaling van artikel 57, overeenkomstig de regelen die de wetgeving door verwijzing beheersen, voor de toepassing van artikel 228 haar bindende rechtskracht behouden. Van die bepaling bestaat evenwel geen rechtsgeldige Nederlandse tekst. Om dit te verhelpen kunnen volgende oplossingen in overweging gegeven worden.

Een eerste formule bestaat erin artikel 228 en artikel 57 van de wet van 20 mei 1872 samen te voegen als volgt :

« Artikel 228. — In geval van herverzekering moeten de herverzekerden het abandonnement ter kennis van de herverzekeraar brengen binnen de volgende termijnen :

— binnen een maand, wanneer het verlies zich heeft voorgedaan in het Verenigd Koninkrijk en in de aan België grenzende staten;

— binnen twee maanden, wanneer het verlies zich heeft voorgedaan in de andere staten, hetzij van Europa, hetzij van de Afrikaanse en Aziatische kust van de Middellandse Zee en van de Aziatische kust van de Zwarte Zee;

— binnen vijf maanden, wanneer het verlies zich heeft voorgedaan in de staten buiten Europa, aan deze zijde van de zeeëngten van Malakka en van Soenda, en aan deze zijde van Kaap Hoorn;

— binnen acht maanden, indien het verlies zich heeft voorgedaan in de staten aan gene zijde van die zeeëngten en aan gene zijde van Kaap Hoorn.

Deze termijnen lopen vanaf de dag waarop de oorspronkelijke verzekerden van hun abandonnement kennis hebben gegeven.

In geval van oorlog ter zee worden de in het eerste lid bepaalde termijnen verdubbeld ten aanzien van de overzeese landen ».

Une deuxième solution consisterait à renvoyer à l'article 55 du Code judiciaire qui fixe les délais pour l'accomplissement des actes de procédure à l'égard des parties qui n'ont ni domicile, ni résidence, ni domicile élu en Belgique. Cette solution implique cependant une modification de fond.

Dans ce cas, il y a lieu d'écrire « In geval van herverzekering moeten de herverzekerden het abandonnement ter kennis van de herverzekeraar brengen binnen de termijnen bepaald bij artikel 55 van het Gerechtelijk Wetboek ... ».

La décision appartient évidemment au Gouvernement et au Législateur. Si l'on décide d'adapter les délais dans le sens du Code judiciaire, il serait préférable d'adopter la même solution pour les autres articles du Code de Commerce qui prévoient également des délais (voir les articles 226 et 243 du Livre II). Il faudra en outre veiller à la concordance entre les textes néerlandais et français.

Dans la note, il convient de mentionner, quelle que soit la solution choisie : « Het eerste lid aldus gewijzigd bij artikel ... van deze wet ».

A l'article 241, les mots « de ceux des matelots pour leur loyer » sont traduits à juste titre par « het recht van matrozen op loon ». Il conviendrait d'adapter le texte français de la même manière.

Il y a lieu d'ajouter la note suivante : « Aldus gewijzigd bij artikel ... van deze wet ».

A l'article 243, l'expression « en cas d'arrêt de la part d'une puissance » est rendue par « aanhouding op last van hogerhand ». Cet article 243 règle de manière plus détaillée le « cas d'arrêt d'une puissance étrangère » (« aanhouding door een vreemde mogendheid »), prévu par l'article 222. Il paraît dès lors indiqué de s'en tenir aux mêmes termes dans les deux articles.

TITRE VIII

De l'assistance et du sauvetage maritimes

Dans les articles qui forment ce titre, les mots « sauvetage » et « sauveteurs » sont rendus tantôt par « berging » et « bergers », tantôt par « hulpverlening » et « helpers ». Eu égard à la signification spécifique que les termes « bergers » et « berging » possèdent dans le langage maritime néerlandais, il est recommandé d'employer ces termes de manière conséquente, là où cela s'avère possible.

TITRE IX

Des fins de non-recevoir et prescriptions

A l'alinéa 2 de l'article 266, il y a lieu d'écrire « uiterlijk niet zichtbaar » au lieu de « niet uiterlijk zichtbaar ».

Deze termijnen lopen vanaf de dag waarop de oorspronkelijke verzekerden van hun abandonnement kennis hebben gegeven.

In geval van oorlog ter zee worden de in het eerste lid bepaalde termijnen verdubbeld ten aanzien van de overzeese landen ».

Een tweede oplossing kan erin bestaan te refereren aan artikel 55 van het Gerechtelijk Wetboek, dat de termijnen bepaalt voor het verrichten van proceshandelingen ten aanzien van partijen die in België noch woonplaats, noch verblijfplaats, noch gekozen woonplaats hebben. Deze oplossing houdt wel een wijziging ten gronde in.

In dat geval schrijve men : « In geval van herverzekering moeten de herverzekerden het abandonnement ter kennis van de herverzekeraar brengen binnen de termijnen bepaald bij artikel 55 van het Gerechtelijk Wetboek ... ».

Uiteraard is de beslissing zaak van de Regering en de Wetgever. Mocht men tot een aanpassing van de termijnen besluiten in de zin van het Gerechtelijk Wetboek, zal een zelfde oplossing best gevolgd worden voor de andere artikelen van het Wetboek van Koophandel waarin eveneens termijnen zijn gesteld (zie de artikelen 226 en 243 van Boek II). Tevens zal ervoor worden gewaakt dat de Nederlandse en de Franse tekst onderling in overeenstemming zijn.

In noot vermelde men, welke ook de gekozen oplossing is : « Het eerste lid aldus gewijzigd bij artikel ... van deze wet ».

In artikel 241 worden de woorden « de ceux des matelots pour leur loyer » terecht weergegeven door « het recht van de matrozen op loon ». De Franse tekst passe men op overeenkomstige wijze aan.

Men voege volgende noot in : « Aldus gewijzigd bij artikel ... van deze wet ».

In artikel 243 worden de termen « aanhouding op last van hogerhand » gebruikt om de woorden « en cas d'arrêt de la part d'une puissance » weer te geven. Dit artikel 243 bevat een nadere regeling van de in artikel 222 bedoelde « aanhouding door een vreemde mogendheid » (« en cas d'arrêt d'une puissance étrangère »). Het lijkt aangewezen in beide artikelen dezelfde termen te bezigen.

TITEL VIII

Hulp- en bergloon

De woorden « sauvetage » en « sauveteurs » worden in de artikelen die deze titel vormen, nu eens door « berging » en « bergers » dan weer door « hulpverlening » en « helpers » weergegeven. Gelet op de meer specifieke betekenis die de woorden « bergers » en « berging » in scheepstaal hebben, kan het aanbeveling verdienen deze termen, waar mogelijk, consequent te gebruiken.

TITEL IX

Middelen van niet-ontvankelijkheid en verjaring

In het tweede lid van artikel 266 schrijve men « uiterlijk niet zichtbaar » in de plaats van « niet uiterlijk zichtbaar ».

TITRE X

Des bateaux

Dans les observations introductives concernant le livre II, l'attention a déjà été attirée sur le manque d'uniformité qui se constate en ce qui concerne la dénomination et la définition des « bateaux d'intérieur » dans les diverses lois qui ont trait à la navigation et plus particulièrement à la navigation intérieure. Ce manque d'uniformité terminologique apparaît dès l'intitulé et le texte même du titre X, dont le texte néerlandais parle de « binnenschepen » alors que le texte français utilise les mots « des bateaux ». Dans le texte français, en outre, il y a discordance entre, d'une part, les termes « des bateaux » employés dans l'intitulé et dans les articles 271, 272bis, § 3, et 278, et d'autre part, les termes « bateaux d'intérieur », plus précis, qui sont employés dans les articles 272bis, §§ 1er et 4, et 273. Le présent projet offre l'occasion d'éliminer les discordances qui existent entre les textes néerlandais et français et au sein même du texte français. Il conviendrait dès lors, dans le texte français de l'intitulé et des articles 271, 272bis, § 3, et 278, de remplacer le mot « bateau (x) » par les mots « bateau (x) d'intérieur ».

Le texte de l'article 271 dispose que sont considérés comme « binnenschepen » (bateaux d'intérieur), les bâtiments qui font ou sont destinés à faire habituellement de la navigation « in de territoriale wateren ». Le texte français mentionne les « eaux territoriales ». A l'article 274 par contre, il est question de transport « langs de binnenwateren » et en français de transport « par navigation intérieure ».

Il est clair que l'expression « eaux territoriales » (« territoriale wateren ») peut prêter à confusion avec la notion de « mer territoriale » (« territoriale zee »). Aux termes des articles 1er et 3 de la Convention du 29 avril 1958 sur la mer territoriale et la zone contiguë, approuvée par la loi du 29 juillet 1971, est considérée comme mer territoriale la zone de mer adjacente aux côtes d'un pays dont la largeur est calculée à partir de la ligne de base normale, c'est-à-dire à partir de la ligne de basse mer longeant la côte telle qu'elle est indiquée sur les cartes marines à grande échelle reconnues officiellement par l'Etat riverain. L'article 5 de cette Convention stipule cependant que les eaux situées du côté de la ligne de base de la mer territoriale qui fait face à la terre font partie des eaux intérieures (« binnenwateren ») de l'Etat. Il paraît donc être indiqué de remplacer les termes « territoriale wateren » (« eaux territoriales ») par « binnenwateren » (« eaux intérieures ») pour désigner tant les cours d'eaux à l'intérieur du pays que les eaux situées du côté de la ligne de base de la mer territoriale qui fait face à la terre.

Dans la phrase introductive de l'article 273, alinéa 2, il y a lieu de remplacer la mention « bij de n^{rs} 1, 2, 3, 4 en 5 » par « bij 1°, 2°, 3°, 4° en 5° » et les mots « 100 belga's » par « 500 frank ».

Le texte français devrait être adapté dans le même sens.

Dans le même alinéa 2, le a) renvoie à « l'article 68 du règlement général de police et de navigation des voies navigables administrées par l'Etat, tel qu'il est modifié par l'arrêté royal du 19 septembre 1927, mais à l'exclusion du 9e alinéa de cet acte concernant certains bateaux à moteur ». En réalité, l'alinéa 9 visé était l'alinéa 6 de l'article 68 modifié par l'arrêté royal du 19 septembre 1927. Cet arrêté a été abrogé et remplacé par l'arrêté royal du 15 octobre 1935; l'article 68 fut ensuite modifié par l'arrêté royal du 12 juillet 1957. La disposition de l'alinéa 9 — lire :

TITEL X

Binnenschepen

In de inleidende opmerkingen bij boek II werd reeds gewezen op het gebrek aan eenvormigheid in het benoemen en definiëren van de binnenschepen in de diverse wetten die de scheepsvaart en meer in het bijzonder de binnenvaart betreffen. Dit gebrek aan een eenvormige terminologie blijkt al uit het opschrift en de tekst zelf van titel X, die naar luid van de Nederlandse tekst handelt over « binnenschepen », terwijl in het Frans de woorden « des bateaux » zijn gebruikt. In de Franse tekst bestaat verder een discrepantie tussen, enerzijds, de in het opschrift en in de artikelen 271, 272bis, § 3 en 278 gebruikte terminologie « des bateaux » en, anderzijds, de meer precieze in de artikelen 272bis, §§ 1 en 4, en 273 gebruikte termen « bateaux d'intérieur ». Dit ontwerp biedt de gelegenheid om de bestaande discrepanties tussen de Nederlandse en de Franse tekst en tussen de Franse teksten onderling weg te werken. In de Franse tekst van het opschrift en van de artikelen 271, 272bis, § 3, en 278 worde het woord « bateau (x) » daarom vervangen door de woorden « bateau (x) d'intérieur ».

In de tekst van artikel 271 wordt gesteld dat als binnenschepen worden beschouwd, de vaartuigen gewoonlijk gebruikt of bestemd voor de vaart in « de territoriale wateren ». De Franse tekst spreekt van « eaux territoriales ». In artikel 274 daarentegen is sprake van het vervoer « langs de binnenwateren », in het Frans « par navigation intérieure ».

Het is duidelijk dat de uitdrukking « territoriale wateren » tot verwarring kan leiden met het begrip « territoriale zee ». Naar luid van de artikelen 1 en 3 van het Verdrag inzake de territoriale zee en de aansluitende zone van 29 april 1958, goedgekeurd door de wet van 29 juli 1971, wordt als territoriale zee aangemerkt een zeestreek grenzend aan de kust van een land waarvan de breedte berekend wordt vanaf de normale basislijn, dat is vanaf de laagwaterlijn langs de kust zoals die is aangegeven op officieel door de kuststaat erkende, op grote schaal uitgevoerde zeekaarten. Artikel 5 van dit Verdrag bepaalt evenwel dat wateren gelegen aan de landzijde van de basislijn van de territoriale zee deel uitmaken van de binnenwateren (les eaux intérieures) van de Staat. Het lijkt dan ook aangewezen de term « territoriale wateren » te vervangen door « binnenwateren » om aldus zowel de waterlopen in het binnenland als de wateren gelegen aan de landzijde van de basislijn van de territoriale zee weer te geven.

In de inleidende zin van artikel 273, tweede lid, dienen de vermelding « bij de n^{rs} 1, 2, 3, 4 en 5 » te worden vervangen door « bij 1°, 2°, 3°, 4° en 5° » en de woorden « 100 belga's » door « 500 frank ».

De Franse tekst moet in dezelfde zin worden aangepast.

In hetzelfde tweede lid wordt onder a) verwezen naar « artikel 68 van het algemeen politie- en scheepsvaartreglement op de door de Staat beheerde waterwegen, zoals het is gewijzigd bij koninklijk besluit van 19 september 1927, doch met uitsluiting van het negende lid van dat artikel betreffende sommige motorboten ». Het negende lid, waarvan sprake, was in werkelijkheid het zesde lid van het door het koninklijk besluit van 19 september 1927 gewijzigde artikel 68. Dit besluit werd opgeheven en vervangen door het koninklijk besluit van 15 oktober 1935;

6 — de l'article 68 mentionné dans le texte correspond à celle de l'article 68, alinéa 3, 11°, actuellement en vigueur du règlement général des voies navigables du Royaume.

Il convient dès lors d'adapter le texte comme suit :

« ... bij artikel 68 van het Algemeen Reglement der scheepvaartwegen van het Rijk, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 12 juli 1957, met uitsluiting van het derde lid, 11°, met dien verstande ... ».

La note sera complétée de la manière suivante : « ... 1928 (I); het tweede lid, a), daarna gewijzigd door artikel ... van deze wet ».

L'article 274 réglait le contrat de transport par navigation intérieure. L'alinéa 2 prévoyait que ce contrat se constatait par tous moyens de droit et notamment par le connaissance auquel s'appliquaient, en vertu de l'alinéa 4 de l'article, les règles relatives au connaissance de transport maritime.

Le transport par bateau intérieur est régi actuellement par la loi du 5 mai 1936 sur l'affrètement fluvial, le connaissance y étant réglementé par l'article 9. L'article 274 du Livre II a été abrogé par l'article 61 de la loi du 5 mai 1936, étant entendu que les règles en matière de connaissance arrêtées par les articles 89 et 90 du Livre II restent applicables au connaissance qui doit être remis par le batelier après le chargement.

L'abrogation des trois premiers alinéas de l'article 274 a eu pour effet de rendre illisible le texte de l'alinéa 4 restant.

Afin de remédier à cet inconvénient, le Conseil d'Etat propose de rédiger le texte de l'article 274 de la manière suivante : « De artikelen 89 en 90 van dit boek zijn van toepassing op het cognossement bedoeld in artikel 9 van de wet van 5 mei 1936 op de binnenbevrachting ».

Le texte français sera adapté dans le même sens.

A l'article 276, les termes « les loyers de l'équipage » sont rendus par « het loon van de bemanning ». Il conviendra d'adapter le texte français en conséquence.

Il y a lieu d'ajouter la note suivante :

« Aldus gewijzigd bij artikel ... van deze wet ».

LIVRE III

Des faillites, banqueroutes et sursis

TITRE Ier

De la faillite

A l'article 441, 2°, il y a lieu, pour plus de précision, d'écrire : « de wet van 17 juli 1975 op de boekhouding en de jaarrekening van de ondernemingen ». Le texte français sera adapté en conséquence.

Dans la note, il y a lieu d'écrire : « Het eerste lid, 2°, gewijzigd bij artikel 20 van de wet van 17 juli 1975, waarvan de Nederlandse tekst opnieuw is vastgesteld bij artikel 13 van de wet van 1 juli 1983, en bij artikel ... van deze wet ».

het artikel 68 werd vervolgens gewijzigd bij koninklijk besluit van 12 juli 1957. De bepaling van het in de tekst vernoemde negende — lees : zesde — lid van artikel 68, stemt thans overeen met die van het vigerende artikel 68, derde lid, 11°, van het algemeen reglement der scheepvaartwegen van het Rijk.

Men passe de aangehaalde tekst dan ook aan als volgt : « ... bij artikel 68 van het Algemeen Reglement der scheepvaartwegen van het Rijk, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 12 juli 1957, met uitsluiting van het derde lid, 11°, met dien verstande ... ».

Men vulle de noot aan als volgt : « ... 1928 (I); het tweede lid, a), daarna gewijzigd door artikel ... van deze wet ».

Artikel 274 regelde de overeenkomst van vervoer langs de binnenwateren. In het tweede lid werd bepaald dat de vaststelling van die overeenkomst zou geschieden door alle middelen van recht en namelijk door een cognossement waarop, luidens het vierde lid van het artikel, de regels met betrekking tot het cognossement bij zeevervoer van toepassing waren.

Het vervoer per binnenschip wordt thans geregeld door de wet van 5 mei 1936 betreffende de rivierbevrachting; het cognossement wordt er geregeld in artikel 9. Artikel 274 van Boek II werd opgeheven door artikel 61 van de wet van 5 mei 1936 met dien verstande evenwel dat de regels inzake cognossement vastgelegd in de artikelen 89 en 90 van Boek II van toepassing blijven op het cognossement door de binnenschipper na de inlading af te leveren.

De opheffing van de eerste drie leden van artikel 274 heeft tot gevolg dat de tekst van het overgebleven vierde lid onleesbaar is geworden.

Om dit te verhelpen stelt de Raad van State voor de tekst van artikel 274 als volgt te redigeren : « De artikelen 89 en 90 van dit boek zijn van toepassing op het cognossement bedoeld in artikel 9 van de wet van 5 mei 1936 op de binnenbevrachting ».

De Franse tekst zal in een gelijke zin worden aangepast.

In *artikel 276* worden de Franse termen « les loyers de l'équipage » weergegeven door « het loon van de bemanning ». De Franse tekst dient op de overeenkomstige wijze te worden aangepast.

Men voege volgende noot in :

« Aldus gewijzigd bij artikel ... van deze wet ».

BOEK III

Faillissement, bankbreuk en opschorting van betaling

TITEL I

Faillissement

In *artikel 441, 2°*, schrijf men, voor meer duidelijkheid : « de wet van 17 juli 1975 op de boekhouding en de jaarrekening van de ondernemingen ». De Franse tekst zal dienovereenkomstig worden aangepast.

In de noot schrijf men : « Het eerste lid, 2°, gewijzigd bij artikel 20 van de wet van 17 juli 1975, waarvan de Nederlandse tekst opnieuw is vastgesteld bij artikel 13 van de wet van 1 juli 1983, en bij artikel ... van deze wet ».

Dans le dernier alinéa de l'article 445, il a été tenu compte de la modification implicite du texte résultant de l'article 43 de la loi du 16 décembre 1851, qui reconnaît uniquement les hypothèses légales, conventionnelles ou testamentaires. Le texte français sera adapté de la même manière.

L'article 453, alinéa 1er, a été remplacé comme suit par l'article 1er de la loi du 28 mars 1985 modifiant la loi du 18 avril 1851 sur les faillites, banqueroutes et sursis (*Moniteur belge* du 15 avril 1985) : « Het vonnis van faillietverklaring doet elk beslag ophouden dat ten verzoeken van gewone en niet bevoorrechte schuldeisers op de roerende en onroerende goederen van de gefailleerde is gelegd ».

La note sera modifiée de la manière suivante :

« Het eerste lid aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 28 maart 1985 ».

A l'article 463, il y a lieu, conformément à l'article unique de la loi du 19 avril 1983 modifiant l'article 463 de la loi du 18 avril 1851 sur les faillites, banqueroutes et sursis, d'insérer entre les alinéas 1er et 2, l'alinéa suivant :

« De rechter-commissaris kan buiten zijn arrondissement alle tot zijn opdracht behorende handelingen verrichten, wanneer hij van oordeel is dat ernstige of dringende omstandigheden zulks vereisen ».

Il y a lieu d'insérer une note formulée comme suit « Het tweede lid ingevoegd bij het enig artikel van de wet van 19 april 1983 ».

L'article 465, alinéa 2, 2°, a été remplacé de la manière suivante par la loi du 28 mars 1985 :

« 2° de vonnissen waarbij een uitspraak wordt gedaan over de verzoeken tot hulp voor de gefailleerde en zijn gezin ».

Il y a lieu d'insérer une note formulée comme suit « Het tweede lid, 2°, aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 28 maart 1985 ».

L'article 467 a été abrogé par l'article 3 de la loi du 28 mars 1985. Dès lors, il y a lieu d'écrire :

« Artikel 467. — (...). Opgeheven bij artikel 3 van de wet van 28 maart 1985 ».

L'article 469, alinéa 1er, modifié par la loi du 10 octobre 1967, a été remplacé par la disposition suivante :

« De griffier van de rechtbank van koophandel zendt onverwijld aan de procureur des Konings en aan de curatoren kennisgeving van de beschikkingen van het vonnis waarbij de verzegeling is bevolen en waarbij de voornoemde curatoren werden benoemd ».

Il convient de corriger la note comme suit : « Het eerste lid aldus vervangen bij artikel 4 van de wet van 28 maart 1985 ».

L'article 470, alinéa 3, mentionne la faillite d'une société en nom collectif ou de « een commanditaire vennootschap » (« une société en commandite »). En 1851, la société en commandite par actions n'existait pas encore; en l'occurrence, il s'agit sans aucun doute de la société en commandite simple. Il convient dès lors d'écrire, comme dans le livre Ier, titre IX du Code de Commerce (voir les articles 2 et 18) « een gewone commanditaire vennootschap ».

La note sous l'article 472 devrait être corrigée comme suit : « ... wet van 18 mei 1956, het eerste lid en het 1° van het

In het laatste lid van artikel 445, wordt rekening gehouden met de impliciete wijziging van de tekst ingevolge artikel 43 van de wet van 16 december 1851 dat alleen de wettelijke, de bedongen en de testamentaire hypotheeken erkent. De Franse tekst worde op dezelfde wijze aangepast.

Artikel 453, eerste lid, wordt door artikel 1 van de wet van 28 maart 1985 tot wijziging van de wet van 18 april 1851 betreffende faillissement, bankbreuk en uitstel van betaling (*Belgisch Staatsblad* 5 april 1985) als volgt vervangen : « Het vonnis van faillietverklaring doet elk beslag ophouden dat ten verzoeken van gewone en niet bevoorrechte schuldeisers op de roerende en onroerende goederen van de gefailleerde is gelegd ».

De noot dient als volgt te worden gewijzigd :

« Het eerste lid aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 28 maart 1985 ».

In artikel 463 moet overeenkomstig het enig artikel van de wet van 19 april 1983 tot wijziging van artikel 463 van de wet van 18 april 1851 op het faillissement, de bankbreuk en het uitstel van betaling tussen het eerste en het tweede lid het volgende lid worden ingevoegd :

« De rechter-commissaris kan buiten zijn arrondissement alle tot zijn opdracht behorende handelingen verrichten, wanneer hij van oordeel is dat ernstige of dringende omstandigheden zulks vereisen ».

Men voege een noot in als volgt : « Het tweede lid ingevoegd bij het enig artikel van de wet van 19 april 1983 ».

Artikel 465, tweede lid, 2°, werd door de wet van 28 maart 1985 als volgt vervangen :

« 2° de vonnissen waarbij een uitspraak wordt gedaan over de verzoeken tot hulp voor de gefailleerde en zijn gezin ».

Men voege een noot in als volgt : « Het tweede lid, 2°, aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 28 maart 1985 ».

Artikel 467 is opgeheven bij artikel 3 van de wet van 28 maart 1985. Men schrijve bijgevolg :

« Artikel 467. — (...). Opgeheven bij artikel 3 van de wet van 28 maart 1985 ».

Artikel 469, eerste lid, gewijzigd bij de wet van 10 oktober 1967, werd vervangen door volgende bepaling :

« De griffier van de rechtbank van koophandel zendt onverwijld aan de procureur des Konings en aan de curatoren kennisgeving van de beschikkingen van het vonnis waarbij de verzegeling is bevolen en waarbij de voornoemde curatoren werden benoemd ».

Men corriger de noot als volgt : « Het eerste lid aldus vervangen bij artikel 4 van de wet van 28 maart 1985 ».

In het derde lid van artikel 470 is sprake van een faillissement van een vennootschap onder firma of van « een commanditaire vennootschap ». In 1851 bestond de commanditaire vennootschap op aandelen nog niet; het gaat hier zonder twijfel over de gewone commanditaire vennootschap. Men schrijve dus, zoals in boek I, titel IX van het Wetboek van Koophandel (zie de artikelen 2 en 18) « een gewone commanditaire vennootschap ».

De noot onder artikel 472 corrigeren men als volgt : « ... wet van 18 mei 1956, het eerste lid en het 1° van het

het tweede lid daarna aldus gewijzigd bij artikel 12 van de wet van 24 juli 1962; het 1e nadien aldus vervangen ... ».

L'article 481 a été abrogé par l'article 5 de la loi du 28 mars 1985. Le texte de l'article doit par conséquent être supprimé. Il y a donc lieu d'écrire :

« Artikel 481. (...). Opgeheven bij artikel 5 van de wet van 28 maart 1985 ».

L'alinéa 2 de l'article 482 a été abrogé par l'article 6 de la loi du 28 mars 1985. Il y a lieu de supprimer cet alinéa et d'insérer la note suivante :

« Het tweede lid opgeheven bij artikel 6 van de wet van 28 maart 1985 ».

L'article 7 de la loi du 28 mars 1985 a remplacé l'article 495. Le texte en est actuellement formulé comme suit :

« Artikel 495. — Wanneer de gefailleerde vervolgd wordt wegens eenvoudige of bedrieglijke bankbreuk, wanneer een bevel tot medebrenging of tot aanhouding tegen hem is uitgevaardigd, geeft de procureur des Konings daarvan onverwijld kennis aan de rechter-commissaris ».

Il y a lieu d'insérer la note suivante :

« Aldus vervangen bij artikel 7 van de wet van 28 maart 1985 ».

L'alinéa 2 de l'article 498 détermine le texte de l'affirmation qui doit terminer la déclaration de créance. Les premiers mots du texte initial de la formule allemande « Ich versichere » ont été remplacés dans le projet par les mots « Ich schwöre ». Cette adaptation dépasse le cadre du projet.

La dernière phrase de l'article 501 dispose que le juge-commissaire peut ordonner au créancier la « représentation » de ses livres; dans le texte néerlandais ce terme a été rendu par « overleggen ». Le nouveau texte néerlandais de la loi du 17 juillet 1975 relative à la comptabilité et aux comptes annuels des entreprises, établi par l'article 13 de la loi du 1er juillet 1983, fait correspondre au terme « représentation », à l'article 18, le terme « openlegging » pour désigner la faculté reconnue au juge de consulter ou de faire consulter, en cours d'instance, tout ou partie de la comptabilité d'un commerçant pour y prélever des éléments qui intéressent le litige. Le terme « overlegging » est employé dans le même article pour le cas où, en matière de faillite, la communication des documents comptables du failli est ordonnée. Il convient, par conséquent, de remplacer le terme « overleggen » par le mot « openleggen ».

L'article 509, alinéa 3, prévoit que le délai pour la convocation des créanciers peut être augmenté d'un jour « par cinq myriamètres » de distance entre le lieu du domicile réel du créancier et celui de la réunion.

Un myriamètre est égal à dix mille mètres ou dix kilomètres. L'article 5 de la loi du 16 juin 1970 sur les unités, étalons et instruments de mesure, dispose que le Roi arrête le tableau qui fixe, par leur dénomination, leur définition et leur symbole, les unités légales, ainsi que les règles de formation des multiples et sous-multiples de ces unités. En exécution de cette disposition, l'arrêté royal du 14 septembre 1970 portant mise en vigueur partielle de la loi du 16 juin 1970 a fixé les noms et symboles des multiples ou sous-multiples décimaux. La désignation de la dizaine de mille dans les unités de mesure, exprimée par le préfixe « myria- » ne figure plus dans cette énumération. Le myria-

tweede lid daarna aldus gewijzigd bij artikel 12 van de wet van 24 juli 1962; het 1e nadien aldus vervangen ... ».

Artikel 481 werd opgeheven bij artikel 5 van de wet van 28 maart 1985. De tekst van het artikel dient bijgevolg te worden geschrapt. Men schrijft dus :

« Artikel 481. (...). Opgeheven bij artikel 5 van de wet van 28 maart 1985 ».

Het tweede lid van artikel 482 is opgeheven bij artikel 6 van de wet van 28 maart 1985. Men schrapte dit lid en voege in de noot toe wat volgt :

« Het tweede lid opgeheven bij artikel 6 van de wet van 28 maart 1985 ».

Artikel 7 van de wet van 28 maart 1985 heeft artikel 495 vervangen. De tekst luidt thans als volgt :

« Artikel 495. — Wanneer de gefailleerde vervolgd wordt wegens eenvoudige of bedrieglijke bankbreuk, wanneer een bevel tot medebrenging of tot aanhouding tegen hem is uitgevaardigd, geeft de procureur des Konings daarvan onverwijld kennis aan de rechter-commissaris ».

Men voege volgende noot in :

« Aldus vervangen bij artikel 7 van de wet van 28 maart 1985 ».

Het tweede lid van artikel 498 stelt de tekst vast van de verklaring waarmee de aangifte van de schuldvordering dient te eindigen. De beginwoorden van de oorspronkelijke tekst van de Duitse formule « Ich versichere » werden in het ontwerp vervangen door de woorden « Ich schwöre ». Die aanpassing gaat het bestek van het ontwerp te buiten.

In de laatste zin van artikel 501 wordt gesteld dat de rechter-commissaris kan bevelen dat de schuldeiser zijn boeken zal « overleggen »; het geeft aldus het Franse woord « représentation » weer. In de nieuwe Nederlandse tekst van de wet van 17 juli 1975 op de boekhouding en de jaarrekening van de ondernemingen, vastgesteld door artikel 13 van de wet van 1 juli 1983, wordt deze term, naar luid van artikel 18, weergegeven door « openlegging » om aan te geven dat de rechter in de loop van een geding inzage kan nemen of laten nemen van het geheel of een deel van de boekhouding van een koopman ten einde daaruit te nemen hetgeen het geschil betreft. De term « overlegging » wordt in hetzelfde artikel gebruikt wanneer, in zake van faillissement, de mededeling der boekhoudkundige documenten van de gefailleerde (la communication) wordt bevolen. Men vervange bijgevolg de term « overleggen » door het woord « openleggen ».

In het derde lid van artikel 509 wordt bepaald dat de termijn voor de bijeenroeping der schuldeisers kan worden verlengd met een dag « per vijf myriameter » afstand tussen de plaats waar de schuldeiser werkelijk woont en de plaats van de vergadering.

Een myriameter is gelijk aan tienduizend meter of tien kilometer. Artikel 5 van de wet van 16 juni 1970 betreffende de meeteenheden, de meetstandaarden en de meetwerktuigen bepaalt dat de Koning de tabel vaststelt waarin de benaming, de definitie en de symbolen van de wettelijke eenheden worden bepaald, alsmede de regels tot vorming van de veelvouden en delen van die eenheden. In uitvoering van die bepaling heeft de Koning bij koninklijk besluit van 14 september 1970 houdende gedeeltelijke inwerking-treding van de wet van 16 juni 1970 de namen en symbolen van de decimale veelvouden of delen van eenheden vastgesteld. De aanduiding van een tienduizendvoud van de

mètre n'existe donc plus en tant que multiple légal d'une unité de mesure.

Les mots « per vijf myriameter » seront donc remplacés par « per vijf kilometer ».

Dans la note, il y a lieu d'écrire : « Aldus gewijzigd bij artikel ... van deze wet ».

A l'article 511, alinéa 3, dernière phrase, il y a lieu de remplacer les mots « De curators ondertekenen hun proces-verbaal » par « De curatoren ondertekenen hun verslag ».

L'alinéa 1er de l'article 512 a été implicitement modifié à la suite de l'abrogation de l'article 520 par l'article 44 des lois coordonnées du 25 septembre 1946 sur le concordat judiciaire. Il y a lieu d'adapter le texte français dans le même sens.

L'alinéa 1er de l'article 513 a été implicitement modifié par l'article 81 de la loi du 16 décembre 1851. Il y a lieu d'adapter le texte français dans le même sens.

A l'alinéa 1er de l'article 518, il y a lieu de remplacer les mots « krachtens het laatste lid van artikel 487 » par « krachtens het derde lid van artikel 487 ».

L'article 521 a été modifié par l'article 8 de la loi du 28 mars 1985. A l'alinéa 2, il y a lieu de supprimer par conséquent les mots « tot bewaring of ».

Il y a lieu d'insérer la note suivante : « Aldus gewijzigd bij artikel 8 van de wet van 28 maart 1985 ».

A l'article 533, alinéa 3, la référence à l'article 519, § 3, a été changée à juste titre en une référence à l'article 519, alinéa 3. Il conviendra d'adapter le texte français dans le même sens.

A l'article 534, alinéa 2, il y a lieu de remplacer le mot « beheerder » par « bestuurder ».

Le texte français, texte authentique, de l'article 535 est formulé comme suit :

« Aucun débiteur commerçant ne sera recevable à demander son admission au bénéfice de cession.

Si le failli est déclaré excusable, il demeurera affranchi de la contrainte par corps à l'égard des créanciers de sa faillite, et ne pourra plus être poursuivi par eux que sur ses biens, sauf les exceptions prononcées par les lois spéciales.

S'il n'est pas déclaré excusable, les créanciers rentreront dans l'exercice de leurs actions individuelles tant contre sa personne que sur ses biens ».

De la disposition abrogatoire de l'article 4 de la loi du 31 janvier 1980 approuvant la convention Benelux relative à l'astreinte et, semble-t-il, aussi des dispositions nouvelles en cette matière, la Commission a conclu à ce que le texte de l'article 535 peut se limiter à la formulation suivante :

« Aan handeldrijvende schuldenaars kan het voorrecht van boedelafstand niet worden verleend.

Wordt de gefailleerde verschoonbaar verklaard, dan (...) kan hij nog alleen op zijn goederen worden vervolgd (...) »

Wordt hij niet verschoonbaar verklaard, dan kunnen de schuldeisers hun eigen rechtsvorderingen opnieuw instellen (...) »

Le texte qui est proposé pour le deuxième et troisième alinéas, semble inclure nécessairement que, dans l'hypo-

meeteenheden, uitgedrukt door het voorvoegsel myria-, komt in deze opsomming niet meer voor. De myriameter bestaat dus niet langer als een wettelijk veelvoud van een meeteenheid.

De woorden « per vijf myriameter » worden bijgevolg vervangen door « per vijftig kilometer ».

In de noot schrijven men : « Aldus gewijzigd bij artikel ... van deze wet ».

In artikel 511, derde lid, laatste zin, vervange men de woorden « De curators ondertekenen hun proces-verbaal » door « De curatoren ondertekenen hun verslag ».

Het eerste lid van artikel 512 werd impliciet gewijzigd ingevolge de opheffing van artikel 520 bij artikel 44 van de gecoördineerde wetten van 25 september 1946 op het gerechtelijk akkoord. Men passe de Franse tekst in dezelfde zin aan.

Het eerste lid van artikel 513 werd impliciet gewijzigd door artikel 81 van de wet van 16 december 1851. Men passe de Franse tekst in dezelfde zin aan.

In het eerste lid van artikel 518 vervange men de woorden « krachtens het laatste lid van artikel 487 » door « krachtens het derde lid van artikel 487 ».

Artikel 521 werd gewijzigd bij artikel 8 van de wet van 28 maart 1985. In het tweede lid schrappe men dienvolgens de woorden « tot bewaring of ».

Men voege volgende noot in : « Aldus gewijzigd bij artikel 8 van de wet van 28 maart 1985 ».

In het derde lid van artikel 533 is de verwijzing naar artikel 519, § 3, terecht verbeterd door een verwijzing naar artikel 519, derde lid. De Franse tekst dient in dezelfde zin te worden aangepast.

In het tweede lid van artikel 534 vervange men het woord « beheerder » door « bestuurder ».

De authentieke, Franse tekst van artikel 535 luidt als volgt :

« Aucun débiteur commerçant ne sera recevable à demander son admission au bénéfice de cession.

Si le failli est déclaré excusable, il demeurera affranchi de la contrainte par corps à l'égard des créanciers de sa faillite, et ne pourra plus être poursuivi par eux que sur ses biens, sauf les exceptions prononcées par les lois spéciales.

S'il n'est pas déclaré excusable, les créanciers rentreront dans l'exercice de leurs actions individuelles tant contre sa personne que sur ses biens ».

Uit de opheffingsbepalingen vervat in artikel 4 van de wet van 31 januari 1980 houdende goedkeuring van de Benelux-overeenkomst houdende eenvormige wet betreffende de dwangsom en blijkbaar ook uit de nieuwe wetsbepalingen ter zake van de dwangsom, heeft de Commissie afgeleid dat de tekst van artikel 535 zich mag beperken tot het volgende :

« Aan handeldrijvende schuldenaars kan het voorrecht van boedelafstand niet worden verleend.

Wordt de gefailleerde verschoonbaar verklaard, dan (...) kan hij nog alleen op zijn goederen worden vervolgd (...) »

Wordt hij niet verschoonbaar verklaard, dan kunnen de schuldeisers hun eigen rechtsvorderingen opnieuw instellen (...) »

De tekst welke voor het tweede en het derde lid wordt voorgesteld, lijkt noodzakelijkerwijs in te sluiten dat de

thèse visée, le créancier ne peut poursuivre le débiteur failli que sur ses biens. La question qui se pose alors est de savoir si la distinction qui est faite dans le texte selon que le failli est déclaré excusable ou non, peut être maintenue.

Il peut donc y avoir un motif de revoir le texte sur ce point: le texte français sera adapté en conséquence.

L'article 536, alinéa 1er, dispose qu'en cas d'actif insuffisant, le tribunal de commerce peut, sur le rapport du juge-commissaire, prononcer, même d'office la clôture des opérations de faillite. Le but de cette mesure est d'éviter qu'au cas où les premières mesures du curateur révèlent que l'actif est insuffisant à couvrir les frais présumés d'administration et de liquidation de la faillite, la procédure ne soit poursuivie avec pour seul résultat de grever encore davantage la situation du failli, de ses créanciers et de tiers éventuels avec lesquels il a conclu une convention.

Le terme « opheffing » que le texte néerlandais fait correspondre au terme « clôture » peut donner l'impression qu'il est définitivement mis un terme à la faillite même. Il ressort toutefois d'un arrêt de la Cour de Cassation du 17 janvier 1939 (Pas. 1939, I, 26) que la mesure de l'article 536 n'a qu'un caractère provisoire et que, virtuellement, l'état de faillite est maintenu; le débiteur reste failli et la période suspecte subsiste, au moins à l'encontre de la masse antérieure (voir L. Fredericq, Handboek van Belgisch Handelsrecht, IV, 1981, n° 2326).

Dans les ouvrages juridiques néerlandais, les termes français visés sont rendus par « sluiting (of afsluiting) der werkzaamheden (of verrichtingen) van het faillissement » (voir W. Van Gerven, Handels- en economisch recht, I, Ondernemingsrecht, n° 21; L. Fredericq, o.c., n° 2326).

En conclusion, il est recommandé de remplacer à l'alinéa 1er les mots « opheffing van het faillissement » par « sluiting van de faillissementsverrichtingen » et d'adapter l'alinéa 3 en conséquence.

A l'article 537, il y a lieu de remplacer les mots « De schuldeiser, houder van ... » par les mots « De schuldeiser van ».

Il est suggéré de rédiger l'article 539 de la manière suivante :

« Wanneer de schuldeiser van verbintenissen die door de gefailleerde met andere medeschuldnaars hoofdelijk zijn aangegaan of waarvoor een borg is gesteld, vóór het faillissement een voorschot op zijn schuldvordering ontvangen heeft, wordt deze in de boedel slechts opgenomen ... »

A l'article 545, il y a lieu d'écrire : « ... in artikel 1 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers ... »

La note sera complétée de la manière suivante : « ... en gewijzigd bij artikel ... van deze wet ».

Le texte français de l'article 546, alinéa 1er, se réfère encore au n° 4 de l'article 2102 du Code civil. Le privilège et le droit de revendication accordés au vendeur d'effets mobiliers sont actuellement régis par l'article 20, 5°, de la loi du 16 décembre 1851. Il conviendra d'adapter également le texte français.

schuldeiser de gefailleerde schuldenaar, in de beoogde hypothese, niet dan op zijn goederen kan vervolgen. Vraag is dan, of er nog reden is om in die bepalingen het onderscheid aan te houden al naar de gefailleerde al of niet verschoonbaar verklaard is.

De voorgestelde tekst lijkt op dit punt aan herziening toe. De Franse tekst zal worden aangepast, overeenkomstig de gekozen oplossing.

In het eerste lid van artikel 536 wordt gesteld dat in geval van ontoereikend actief, de rechtbank van koophandel, op verslag van de rechter-commissaris, zelfs ambtshalve, « de opheffing » van het faillissement kan uitspreken. De bedoeling van deze maatregel, in de Franse tekst « clôture des opérations de faillite » genoemd, is te vermijden dat, wanneer uit de eerste maatregelen van de curator blijkt dat het actief ontoereikend is om de vermoedelijke beheers- en vereffeningskosten van het faillissement te dekken, de procedure verder zou worden gezet met als enig resultaat de toestand van de gefailleerde, zijn schuldeisers en eventuele derden met wie hij een overeenkomst sluit, te verzwaren.

De term « opheffing » kan de indruk wekken dat aan het faillissement zelf een definitief einde wordt gemaakt. Uit een arrest van het Hof van Cassatie van 17 januari 1939 (Pas. 1939, I, 26) blijkt evenwel dat de maatregel van artikel 536 slechts van voorlopige aard is en dat de staat van faillissement virtueel wordt behouden; de schuldenaar blijft gefailleerde en het verdachte tijdperk blijft bestaan, minstens tegenover de vroegere massa (zie L. Fredericq, Handboek van Belgisch Handelsrecht, IV, 1981, n° 2326).

In de Nederlandstalige rechtsliteratuur worden de bedoelde Franse termen weergegeven door « sluiting (of afsluiting) der werkzaamheden (of verrichtingen) van het faillissement » (zie W. Van Gerven, Handels- en economisch recht, I, Ondernemingsrecht, n° 21; L. Fredericq, o.c., n° 2326).

Het besluit mag zijn dat het aanbeveling verdient in het eerste lid de woorden « opheffing van het faillissement » te vervangen door « sluiting van de faillissementsverrichtingen » en het derde lid dienovereenkomstig aan te passen.

In artikel 537 vervange men de woorden « De schuldeiser, houder van ... » door de woorden « De schuldeiser van ».

Voor artikel 539 wordt volgend tekstvoorstel in overweging gegeven :

« Wanneer de schuldeiser van verbintenissen die door de gefailleerde met andere medeschuldnaars hoofdelijk zijn aangegaan of waarvoor een borg is gesteld, vóór het faillissement een voorschot op zijn schuldvordering ontvangen heeft, wordt deze in de boedel slechts opgenomen ... »

In artikel 545 schrijve men : « ... in artikel 1 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers ... »

De noot moet als volgt worden aangevuld : « ... en gewijzigd bij artikel ... van deze wet ».

De Franse tekst verwijst in het eerste lid van artikel 546 nog naar het 4° van artikel 2102 van het Burgerlijk Wetboek. Het voorrecht en het recht van terugvordering toegekend aan de verkoper van roerende goederen worden thans geregeld door artikel 20, 5°, van de wet van 16 december 1851. De Franse tekst zal ook aangepast worden.

La loi du 14 juillet 1976 relative aux droits et devoirs respectifs des époux et aux régimes matrimoniaux a remplacé les *articles 553 à 560* du Code de Commerce par trois nouveaux articles qui règlent les effets de la faillite de l'un des conjoints à l'égard de l'autre.

En vertu de l'article 47, § 1er, de cette loi, les anciens articles 553 à 560 du Code de Commerce restent d'application à titre transitoire, et ce jusqu'à la liquidation de leur régime matrimonial, pour les époux mariés antérieurement à l'entrée en vigueur de cette loi, soit qu'ils aient adopté un régime autre qu'en communauté, soit qu'étant soumis légalement ou conventionnellement aux règles du régime en communauté, ils aient convenu de maintenir sans changement le régime préexistant.

Le projet reproduit à la fois le texte des nouvelles dispositions et des anciennes.

A l'article 561, alinéa 3, le texte français porte : « par circulaires chargées à la poste », expression que le projet rend par « bij een ter post aangetekende brief ».

Les mots « par circulaires chargées à la poste » ont été introduits par la loi du 18 avril 1856. Il ne ressort pas des travaux préparatoires de cette loi qu'une signification particulière doive être attribuée au mot « circulaires » (Doc., Chambre des Représentants, 22 décembre 1848, n° 20, p. 425; Doc., Sénat, 9 avril 1850, n° 66, p. 306). Il est recommandé de mettre les textes français et néerlandais en concordance.

A l'article 564, alinéa 1er, il y a lieu d'écrire « ... verkoop vorderen; zij zijn verplicht ... »

L'article 568, alinéa 3, mentionne le créancier gagiste « die in het bezit is gesteld door een cognossement of een vrachtbrief » (saisi par un connaissance ou une lettre de voiture).

Le connaissance et la lettre de voiture étant des titres qui confèrent certains droits à ceux qui en sont porteurs, il conviendrait d'écrire « in het bezit gesteld van een cognossement of vrachtbrief ».

Si l'on souhaite maintenir la formule proposée « door een cognossement of een vrachtbrief », il convient, à l'instar de l'article 2 de la loi du 5 mai 1872 sur le gage, de compléter la disposition comme suit : « ... die in het bezit gesteld is van de koopwaren door een cognossement of een vrachtbrief ».

Le texte français de l'article 571 dispose que « ... les curateurs auront la faculté d'exiger la livraison des marchandises, en payant le prix convenu entre lui et le failli » (texte paru au *Moniteur belge* du 24 avril 1851, p. 1004). Le dernier membre de phrase de la disposition citée ne paraît pas particulièrement clair. Il ressort manifestement de la combinaison des documents parlementaires qui s'y rapportent (Doc. Chambre des Repr., n° 20 du 22 décembre 1848, p. 448; Annales parl., Chambre des Repr., 28 novembre 1849, p. 105 et annexe, p. 122; Doc. parl. Sénat, 9 avril 1850, n° 66, p. 307; Annales parl., Sénat, 17 mai 1850, p. 356) qu'il faut entendre : « le prix convenu entre le vendeur et le failli ». Le texte néerlandais traduit dès lors adéquatement la volonté du législateur en énonçant « de prijs die tussen verkoper en gefailleerde bedongen is ». Il conviendra d'adapter le texte français en conséquence.

De wet van 14 juli 1976 betreffende de wederzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten en de huwelijksvermogensstelsels heeft de *artikelen 553 tot 560* van het Wetboek van Koophandel vervangen door drie nieuwe artikelen, die de gevolgen van het faillissement van een echtgenoot ten opzichte van de andere regelen.

Krachtens artikel 47, § 1, van die wet blijven de vroegere artikelen 553 tot 560 van het Wetboek van Koophandel bij wijze van overgangsmaatregel van kracht tot aan de vereffening van het huwelijksvermogensstelsel, voor echtgenoten die, gehuwd vóór de inwerkingtreding van die wet, een ander stelsel dan de gemeenschap hebben aangenomen dan wel krachtens de wet of een overeenkomst onder de regels van het gemeenschapsstelsel vallen, en overeengekomen zijn het bestaande stelsel ongewijzigd te handhaven.

In het ontwerp is de tekst zowel van de nieuwe als van de vroegere bepalingen opgenomen.

In het derde lid van *artikel 561* stelt de Franse tekst « par circulaires chargées à la poste ». In het ontwerp is dit weergegeven door « bij een ter post aangetekende brief ».

De eerste aangehaalde woorden werden ingevoegd bij de wet van 18 april 1856. Uit de parlementaire voorbereiding ervan blijkt niet dat aan het woord « circulaires » een bijzondere betekenis moet worden toegekend (Gedr. St., Kamer van Volksvertegenwoordigers, 22 december 1848, n° 20, blz. 425; Gedr. St., Senaat, 9 april 1850, n° 66, blz. 306). Het verdient aanbeveling de Nederlandse en de Franse teksten onderling in overeenstemming te brengen.

In het eerste lid van *artikel 564* leze men : « ... verkoop vorderen; zij zijn verplicht ... »

In het derde lid van *artikel 568* is sprake van de pandhoudende schuldeiser die « in het bezit is gesteld door een cognossement of een vrachtbrief ».

Vermits het cognossement en de vrachtbrief titels zijn, die aan de houder ervan bepaalde rechten verlenen, schrijve men « in het bezit gesteld van een cognossement of vrachtbrief ».

Indien men de voorgestelde formulering « door een cognossement of een vrachtbrief » wenst te behouden, vervolledige men, naar het voorbeeld van artikel 2 van de wet van 5 mei 1872 op het pand, de bepaling als volgt : « ... die in het bezit gesteld is van de koopwaren door een cognossement of een vrachtbrief ».

In de Franse tekst van *artikel 571* wordt bepaald dat « ... les curateurs auront la faculté d'exiger la livraison des marchandises en payant le prix convenu entre lui et le failli » (tekst *Belgisch Staatsblad*, 24 april 1851, blz. 1004). Het laatste zinsdeel van de geciteerde bepaling lijkt niet bijzonder duidelijk te zijn. Uit de samenlezing van de betreffende parlementaire stukken (Gedr. St., Kamer van Volksvertegenwoordigers, n° 20, van 22 december 1848, blz. 448; Parl. Hand., Kamer van Volksvertegenwoordigers, 28 november 1849, blz. 105 en bijlage, blz. 122; Gedr. St., Senaat, 9 april 1850, n° 66, blz. 307; Parl. Handelingen, Senaat, 17 mei 1850, blz. 356) blijkt duidelijk dat wordt bedoeld : « le prix convenu entre le vendeur et le failli ». De Nederlandse tekst geeft dan ook op passende wijze de bedoeling van de wetgever weer door « de prijs die tussen verkoper en gefailleerde bedongen is ». De Franse tekst zal dienovereenkomstig worden aangepast.

TITRE II

Des banqueroutes

A l'article 574, 3°, il y a lieu, compte tenu de la numérotation peu heureuse des articles du Code de Commerce, de libeller la référence en ces termes « artikel 14 van Boek I, titel I ». Le texte français sera adapté en conséquence.

La note sera rédigée de la manière suivante : « Het 3° aldus gewijzigd ingevolge artikel 14 van de wet van 15 december 1872 en bij artikel ... van deze wet; het 6° ... »

A l'article 577, 1°, il y a lieu d'écrire « de wet van 17 juli 1975 op de boekhouding en de jaarrekening van de ondernemingen ».

La note sera complétée de la manière suivante : « ... 1975; de nieuwe Nederlandse tekst opnieuw vastgesteld bij artikel 13 van de wet van 1 juli 1983 ».

A l'article 578, la référence originelle à l'article 60 du Code pénal (français) a été remplacée par une référence aux articles 60 et 67 du Code pénal (belge) de 1867. De ce fait se pose le problème de la participation délictueuse à la banqueroute frauduleuse. Dans une note sous l'article 578, J. Ronse souligne que l'article 60 ne connaissait que les complices alors que le Code pénal belge prévoit des formes plus larges de participation délictueuse. Il affirme plus spécialement :

« De deelnemingsvormen, bij artikel 578 W.Kh. aangeduid als vormen van medeplichtigheid aan bedrieglijke bankbreuk in de zin van de Franse wet, komen in het Belgisch Strafwetboek voor als vormen van daderschap (namelijk de uitlokking wordt vermeld in artikel 66) en van medeplichtigheid (namelijk de andere deelnemingsvormen worden in artikel 67 vermeld).

In de bestraffing van de bedrieglijke bankbreuk wordt door de Belgische wet voorzien bij artikel 489 van het Strafwetboek. Krachtens de algemene beginselen (artikel 100) zijn artikel 66 en 67 van het Strafwetboek toepasselijk op de misdrijven omschreven in Boek II van het Strafwetboek, en derhalve ook op artikel 489 » (Wetboek van Koophandel, Story-Scientia) ».

Il arrive ainsi à la conclusion qu'en raison de la portée plus étendue des articles 66 et 67 du Code pénal, la disposition de l'article 578 du Code de Commerce est devenue entièrement superflue; il considère que l'article a été implicitement abrogé depuis l'entrée en vigueur des articles 66, 67 et 100 du Code pénal.

La Cour de Cassation ne partage toutefois pas cette opinion (Cass. 30 juin 1964, Pas. 1964, I, 1169).

Si, conformément à cette jurisprudence, le texte de l'article 578 est maintenu, il y a lieu de signaler que dans le texte néerlandais, il est question uniquement de « medeplichtig » (complices), alors que l'article 66 du Code pénal concerne les co-auteurs et l'article 67 les complices.

L'article 81 du Code des droits de timbre a implicitement modifié le texte de l'alinéa 1er de l'article 585. Cette modification a été répercutée dans le texte néerlandais. Il conviendra d'adapter le texte français dans le même sens.

La note sera complétée de la manière suivante : « ... en artikel ... van deze wet ».

TITEL II

Bankbreuk

In artikel 574, 3°, verwijze men, gelet op de gebrekkige nummering van het Wetboek van Koophandel, naar « artikel 14 van Boek I, titel I ». De Franse tekst worde dienovereenkomstig aangepast.

Men stelde de noot als volgt : « Het 3° aldus gewijzigd ingevolge artikel 14 van de wet van 15 december 1872 en bij artikel ... van deze wet; het 6° ... »

In artikel 577, 1°, schrijve men « de wet van 17 juli 1975 op de boekhouding en de jaarrekening van de ondernemingen ».

De voetnoot wordt als volgt aangevuld : « ... 1975; de nieuwe Nederlandse tekst opnieuw vastgesteld bij artikel 13 van de wet van 1 juli 1983 ».

In artikel 578 is de oorspronkelijke verwijzing naar artikel 60 van het (Franse) Strafwetboek vervangen door een verwijzing naar de artikelen 60 en 67 van het (Belgisch) Strafwetboek van 1867. Hierdoor rijst het probleem van de strafbare deelneming aan bedrieglijke bankbreuk. In een noot onder artikel 578 wijst J. Ronse erop dat artikel 60 alleen medeplichtigen kende, terwijl het Belgisch Strafwetboek in ruimere vormen van strafbare deelneming voorziet. Meer bepaald stelt hij :

« De deelnemingsvormen, bij artikel 578 W.Kh. aangeduid als vormen van medeplichtigheid aan bedrieglijke bankbreuk in de zin van de Franse wet, komen in het Belgisch Strafwetboek voor als vormen van daderschap (namelijk de uitlokking wordt vermeld in artikel 66) en van medeplichtigheid (namelijk de andere deelnemingsvormen worden in artikel 67 vermeld).

In de bestraffing van de bedrieglijke bankbreuk wordt door de Belgische wet voorzien bij artikel 489 van het Strafwetboek. Krachtens de algemene beginselen (artikel 100) zijn artikel 66 en 67 van het Strafwetboek toepasselijk op de misdrijven omschreven in Boek II van het Strafwetboek, en derhalve ook op artikel 489 » (Wetboek van Koophandel, Story-Scientia) ».

Aldus komt hij tot het besluit dat, gezien de ruimere draagwijdte van de artikelen 66 en 67 van het Strafwetboek, de bepaling van artikel 578 van het Wetboek van Koophandel volledig overbodig is geworden; hij neemt aan dat het artikel impliciet is opgeheven sinds de inwerkingtreding van de artikelen 66, 67 en 100 van het Strafwetboek.

Het Hof van Cassatie deelt deze mening evenwel niet (Cass. 30 juni 1964, Pas. 1964, I, 1169).

Indien, in navolging van die rechtspraak, de tekst van artikel 578 behouden blijft, dient erop gewezen dat in de Nederlandse tekst alleen sprake is van « medeplichtig », terwijl artikel 66 van het Strafwetboek betrekking heeft op het mededaderschap en artikel 67 op de medeplichtigheid.

Artikel 81 van het Wetboek der Zegelrechten heeft de tekst van het eerste lid van artikel 585 impliciet gewijzigd. Die wijziging is in de Nederlandse tekst tot uitdrukking gebracht. De Franse tekst dient in dezelfde zin te worden aangepast.

Het past de noot aan te vullen als volgt : « ... en artikel ... van deze wet ».

TITRE III

De la rehabilitation

Dans le texte français de *l'article 587*, alinéa 3, il est question de « papier publics ». Dans son avis concernant le projet qui est devenu la loi générale sur les douanes et accises, le Conseil d'Etat avait observé à propos de ces termes : « Les mots « papier publics » devraient être remplacés par le mot « journaux » comme à l'article 1265 du Code judiciaire » (*Moniteur belge*, 21 décembre 1977, p. 11.444).

Il convient de remplacer dès lors les mots « papiers publics » par « journaux ».

TITRE IV

Des sursis de payement

L'article 593, alinéa 2, se réfère in fine à « het vorige lid ». Il vaudrait mieux remplacer ces mots par « het eerste lid » et adapter le texte français en conséquence.

Par l'effet de l'article 9 des dispositions modificatives de l'article 3 de la loi du 10 octobre 1967, qui a supprimé la fonction d'avoué, l'alinéa 3 de *l'article 594* a été implicitement modifié. Le texte néerlandais en tient compte; il est indiqué de procéder également à cette adaptation dans le texte français.

A *l'article 600*, alinéa 4, il y a lieu d'écrire le chiffre 60 en toutes lettres.

A la différence de l'article 535, *l'article 604*, alinéa 1er, ne tient pas compte de la modification implicite de cette disposition résultant de la suppression de la contrainte par corps par l'article 4 de la loi du 31 janvier 1980 portant approbation de la Convention Benelux portant loi uniforme relative à l'astreinte.

Eu égard au texte que la Commission propose pour l'article 535, il y aurait lieu de supprimer les mots « de persoon of » dans la première phrase de l'alinéa 1er et les mots « lijfswang of » dans la deuxième phrase. Il conviendrait d'adapter le texte français en conséquence.

Il y a lieu d'insérer la note suivante :

« Het tweede lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 4 van de wet van 31 januari 1980 ».

Conformément à la terminologie employée dans les trois premiers alinéas de l'article, il paraît indiqué de rendre également dans l'alinéa 4, 1°, de *l'article 607*, les mots « la décision de révocation du sursis » par les mots « de beslissing tot herroeping van de opschorting ».

Dans un souci de lisibilité, il y aurait lieu de remplacer à *l'article 610* les mots « strekkende om » par « die ertoe strekken om ».

Le texte néerlandais de cet article tient compte des modifications implicites qui résultent, d'une part, de l'article 81 du Code des droits de timbre, et d'autre part, de l'article 290 du Code des droits d'enregistrement. Le texte français sera adapté de la même manière.

TITEL III

Eerherstel

In de Franse tekst van *artikel 587*, derde lid, is sprake van « papier publics ». In zijn advies over het ontwerp dat de algemene wet inzake douane en accijnzen is geworden, heeft de Raad van State met betrekking tot deze termen doen opmerken : « Les mots « papiers publics » devraient être remplacés par le mot « journaux » comme à l'article 1265 du Code judiciaire » (*Belgisch Staatsblad*, 21 december 1977, blz. 11.444).

In de Franse tekst vervange men dan ook de woorden « papiers publics » door « journaux ».

TITEL IV

Uitstel van betaling

In fine van het tweede lid van *artikel 593* wordt verwezen naar het « vorige lid ». Het ware beter die woorden te vervangen door « het eerste lid » en de Franse tekst dienovereenkomstig aan te passen.

Ingevolge artikel 9 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967, waarbij het ambt van pleitbezorger is afgeschaft, werd het derde lid van *artikel 594* impliciet gewijzigd. De Nederlandse tekst houdt daarmee rekening; het is aangewezen deze aanpassing ook in de Franse tekst door te voeren.

In het vierde lid van *artikel 600* schrijf men het cijfer 60 voluit.

In tegenstelling met artikel 535 wordt in het eerste lid van *artikel 604* geen rekening gehouden met de impliciete wijziging van deze bepaling ingevolge de afschaffing van de lijfswang door artikel 4 van de wet van 31 januari 1980 houdende goedkeuring van de Benelux-overeenkomst houdende eenvormige wet betreffende de dwangsom.

Gelet op de tekst welke voor artikel 535 door de Commissie is voorgesteld, lijken in de eerste zin van het eerste lid de woorden « de persoon of » en in de tweede zin de woorden « lijfswang of » te moeten worden geschrapt. De Franse tekst zal dienovereenkomstig worden aangepast.

Men voeg volgende noot in :

« Het tweede lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 4 van de wet van 31 januari 1980 ».

Overeenkomstig de terminologie gebruikt in de eerste drie leden van het artikel, lijkt het aangewezen in het vierde lid, 1°, van *artikel 607* de Franse woorden « la décision de révocation du sursis » eveneens weer te geven door « de beslissing tot herroeping van de opschorting ».

Voor een vlottere leesbaarheid vervange men in *artikel 610* de woorden « strekkende om » door « die ertoe strekken om ».

In dit artikel wordt in de Nederlandse tekst rekening gehouden met de impliciete wijzigingen die volgen, eendeels, uit artikel 81 van het Wetboek der zegelrechten, en, anderdeels, uit artikel 290 van het Wetboek der registratierechten. De Franse tekst dient op overeenkomstige wijze te worden aangepast.

B. Loi du 5 mai 1936 sur l'affrètement fluvial

A l'article 53, il y a lieu de remplacer « voor liggen en/of varen » par « voor liggen of varen ».

Dans les alinéas 1er, 3 et 4 de l'article 57, il y a lieu de remplacer « niet uiterlijk zichtbaar » par « uiterlijk niet zichtbaar ».

C. Lois des 29 juin 1887 et 10 août 1946 sur le concordat judiciaire, coordonnées par l'arrêté du régent du 25 septembre 1946

Dans l'article 4, le projet tient compte de la modification implicite de cet article qui résulte de la suppression de la fonction de référendaire au tribunal de commerce par l'article 1er, § 1er, des dispositions abrogatoires de l'article 2 de la loi du 10 octobre 1967. Il y a lieu d'adapter le texte français dans le même sens.

Cette observation s'applique également à l'article 5.

Le nouveau texte néerlandais de l'article 27 tient compte de l'abrogation implicite de l'alinéa 4 de l'article résultant de l'article 25 des dispositions abrogatoires de l'article 2 de la loi du 10 octobre 1967 et de la modification implicite de l'alinéa 7 qui résulte de l'article 9 des dispositions modificatives de l'article 3 de la même loi. Il y a lieu d'adapter le texte français dans le même sens.

A l'article 32, alinéa 4, le texte néerlandais comporte la référence suivante : « de bepalingen van de wet van 20 mei 1846 op de detailverkoop van nieuwe koopwaren bij openbare veiling ».

La loi du 20 mai 1846 a été abrogée par l'article 76 de la loi du 14 juillet 1971 sur les pratiques du commerce. Actuellement, les ventes publiques tombent sous l'application des articles 44 à 50 de la loi du 14 juillet 1971.

Il est proposé de remplacer l'alinéa 4 de l'article 32 par le texte suivant :

« De artikelen 44 tot 50 van de wet van 14 juli 1971 betreffende de handelspraktijken zijn op de verkoop van bovenbedoelde goederen niet van toepassing ».

Le texte français sera adapté en conséquence.

Sous l'article 32, il y a lieu d'insérer la note suivante :

« Het vierde lid aldus gewijzigd ingevolge de artikelen 44 tot 50 en 76 van de wet van 14 juli 1971 en door artikel ... van deze wet ».

D. Loi du 2 avril 1965 relative à la nationalité des navires de mer et l'immatriculation des navires de mer et des bateaux d'intérieur

Pas d'observations.

E. Loi du 5 juin 1928 portant révision du code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime

Le projet tient compte à juste titre de la modification implicite de la dernière phrase de l'article 4 par suite de l'article 259 de la loi du 19 mai 1960. Il y a lieu de modifier le texte français en ce sens.

Dans l'avant-dernière rubrique, il convient toutefois de conserver les termes « het Rijk », faute de quoi la dernière rubrique n'aurait pas de sens.

B. Wet van 5 mei 1936 op de binnenbevrachting

In artikel 53 vervange men « voor liggen en/of varen » door « voor liggen of varen ».

In het eerste, het derde en het vierde lid van artikel 57 vervange men « niet uiterlijk zichtbaar » door « uiterlijk niet zichtbaar ».

C. Wetten van 29 juni 1887 en 10 augustus 1946 op het gerechtelijk akkoord, gecoördineerd bij het besluit van de Regent van 25 september 1946

In het ontwerp wordt in artikel 4 rekening gehouden met de impliciete wijziging van dit artikel ingevolge de afschaffing van het ambt van referendaris bij de rechtbank van koophandel door artikel 1, § 1, van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967. De Franse tekst dient in dezelfde zin te worden aangepast.

Deze opmerking geldt eveneens voor artikel 5.

In de nieuwe Nederlandse tekst van artikel 27 wordt rekening gehouden met de impliciete opheffing van het vierde lid van het artikel ingevolge artikel 25 van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967 en de impliciete wijziging van het zevende lid ingevolge artikel 9 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van dezelfde wet. De Franse tekst dient in dezelfde zin te worden aangepast.

In artikel 32, vierde lid, verwijst de tekst naar « de bepalingen van de wet van 20 mei 1846 op de detailverkoop van nieuwe koopwaren bij openbare veiling ».

De wet van 20 mei 1846 is opgeheven bij artikel 76, 1, van de wet van 14 juli 1971 betreffende de handelspraktijken. Thans vallen de openbare verkopen onder de toepassing van de artikelen 44 tot 50 van de wet van 14 juli 1971.

Voorgesteld wordt het vierde lid van artikel 32 als volgt te vervangen :

« De artikelen 44 tot 50 van de wet van 14 juli 1971 betreffende de handelspraktijken zijn op de verkoop van bovenbedoelde goederen niet van toepassing ».

De Franse tekst zal dienovereenkomstig worden aangepast.

Onder artikel 32 voege men de volgende noot in :

« Het vierde lid aldus gewijzigd ingevolge de artikelen 44 tot 50 en 76 van de wet van 14 juli 1971 en door artikel ... van deze wet ».

D. Wet van 2 april 1965 betreffende de nationaliteit van zeeschepen en de teboekstelling van zeeschepen en binnenschepen

Geen opmerkingen.

E. Wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de koopvaardij en zeevisserij

In het ontwerp wordt terecht rekening gehouden met de impliciete wijziging van de laatste zin van artikel 4 ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960. Men wijzige de Franse tekst in die zin.

In de voorlaatste rubriek behoude men evenwel de term « het Rijk », zo niet heeft de laatste rubriek op dat punt geen zin.

La modification implicite résultant de l'article 259 de la loi du 19 mai 1960 a également été répercutée dans l'article 30. Il conviendra d'adapter le texte français en conséquence.

L'alinéa 1er de l'article 47 formait à l'origine l'alinéa 2 de l'article 44 de la loi du 5 juin 1928; cet alinéa fut déplacé par l'article 1er de la loi du 19 avril 1934.

Il est proposé de corriger la note de la manière suivante :
« Het eerste lid verplaatst ... »

La modification implicite de l'alinéa 1er de l'article 48 qui résulte de l'article 259 de la loi du 19 mai 1960 devra également être répercutée dans le texte français.

Le texte, toujours en vigueur, de l'article 51 renvoie à l'article 7 de la loi du 4 août 1890, qui disposait ce qui suit :

« Seront punis d'une amende de 50 à 200 francs, sans préjudice, s'il y a lieu, à l'application des peines comminées par les articles 269 à 274 du code pénal, ceux qui se seront refusés ou opposés aux visites, aux inspections ou à la prise d'échantillons par les agents investis du droit de rechercher et de constater les infractions aux lois et règlements relatifs à l'objet de la présente loi.

En cas de récidive dans les deux ans de la dernière condamnation pour l'infraction prévue par le § 1er du présent article, le tribunal pourra élever l'amende jusqu'à 500 francs et prononcer un emprisonnement de huit jours à deux mois ».

La loi du 4 août 1890 a été abrogée par l'article 17 de la loi du 20 juin 1964 sur le contrôle des denrées ou substances alimentaires et autres produits qui a été abrogée à son tour par la loi du 24 janvier 1977 relative à la protection de la santé des consommateurs en ce qui concerne les denrées alimentaires et les autres produits.

La matière réglée par l'article 7 de la loi du 4 août 1890, est actuellement régie par l'article 16 et, en ce qui concerne la récidive, par l'article 17, § 2, de la loi du 24 janvier 1977. Ces dispositions sont formulées comme suit en néerlandais :

« Art. 16. — Onverminderd de toepassing van de straffen gesteld bij de artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek wordt gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot drie maanden en met geldboete van honderd frank tot tweeduizend frank of met een dezer straffen alleen, hij die niet toestemt in of zich verzet tegen de bezoeken, de inspecties of de monsternemingen verricht door de ambtenaren en beambten die gemachtigd zijn om overtredingen van deze wet en van de besluiten, ter uitvoering van deze wet genomen, op te sporen en vast te stellen.

Art. 17. — § 1. ...

§ 2. In geval van herhaling binnen drie jaar na een veroordeling wegens een misdrijf omschreven bij deze wet of bij ter uitvoering van deze wet vastgestelde besluiten, kan de straf worden verdubbeld ».

Il est proposé d'adapter la référence à la réglementation en vigueur à l'heure actuelle. A cet effet, il convient de corriger le texte de la manière suivante : « ... gesteld bij de artikelen 16 en 17, § 2, van de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de gebruikers op het stuk van voedingsmiddelen en andere produkten ». Le texte français sera adapté en conséquence.

Il y a lieu d'insérer la note suivante : « Aldus gewijzigd bij artikel ... van deze wet ».

La modification implicite de l'article 71, 2°, résulte de l'article 259 de la loi du 19 mai 1960. Elle doit également être répercutée dans le texte français.

De impliciete wijziging die uit artikel 259 van de wet van 19 mei 1960 is gevolgd, is eveneens verwerkt in artikel 30. De Franse tekst zal dienovereenkomstig worden aangepast.

Het eerste lid van artikel 47 vormde oorspronkelijk het tweede lid van artikel 44 van de wet van 5 juni 1928; dit lid is verplaatst door artikel 1 van de wet van 19 april 1934.

Voorgesteld wordt de noot als volgt te corrigeren :
« Het eerste lid verplaatst ... »

De impliciete wijziging van het eerste lid van artikel 48 ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960 zal ook in de Franse tekst verwerkt worden.

De alsnog vigerende tekst van artikel 51 verwijst naar artikel 7 van de wet van 4 augustus 1890, die luidde als volgt :

« Seront punis d'une amende de 50 à 200 francs, sans préjudice, s'il y a lieu, à l'application des peines comminées par les articles 269 à 274 du code pénal, ceux qui se seront refusés ou opposés aux visites, aux inspections ou à la prise d'échantillons par les agents investis du droit de rechercher et de constater les infractions aux lois et règlements relatifs à l'objet de la présente loi.

En cas de récidive dans les deux ans de la dernière condamnation pour l'infraction prévue par le § 1er du présent article, le tribunal pourra élever l'amende jusqu'à 500 francs et prononcer un emprisonnement de huit jours à deux mois ».

De wet van 4 augustus 1890 werd opgeheven door artikel 17 van de wet van 20 juni 1964 betreffende het toezicht op voedingswaren of -stoffen en andere produkten, die op haar beurt werd opgeheven door de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de gebruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten.

De door artikel 7 van de wet van 4 augustus 1890 geregelde materie valt thans onder de toepassing van artikel 16 en, wat de herhaling betreft, van artikel 17, § 2, van de wet van 24 januari 1977. Deze luiden als volgt :

« Art. 16. — Onverminderd de toepassing van de straffen gesteld bij de artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek wordt gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot drie maanden en met geldboete van honderd frank tot tweeduizend frank of met een dezer straffen alleen, hij die niet toestemt in of zich verzet tegen de bezoeken, de inspecties of de monsternemingen verricht door de ambtenaren en beambten die gemachtigd zijn om overtredingen van deze wet en van de besluiten, ter uitvoering van deze wet genomen, op te sporen en vast te stellen.

Art. 17. — § 1. ...

§ 2. In geval van herhaling binnen drie jaar na een veroordeling wegens een misdrijf omschreven bij deze wet of bij ter uitvoering van deze wet vastgestelde besluiten, kan de straf worden verdubbeld ».

Voorgesteld wordt de verwijzing aan de thans geldende reglementering aan te passen. Men corrigeren daartoe de tekst als volgt : « ... gesteld bij de artikelen 16 en 17, § 2, van de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de gebruikers op het stuk van voedingsmiddelen en andere produkten ». De Franse tekst dient dienovereenkomstig te worden aangepast.

Men voege de volgende noot in : « Aldus gewijzigd bij artikel ... van deze wet ».

De impliciete wijziging van het 2° van artikel 71 volgt uit artikel 259 van de wet van 19 mei 1960. Zij dient eveneens in de Franse tekst tot uiting te komen.

La même observation s'applique à l'article 72, alinéa 1er, 2e et 3e, et alinéa 2, l'article 74, alinéa 4, et l'article 75, alinéa 1er.

Le texte français de l'article 75, alinéa 2, se réfère à l'article 198 du Code d'instruction criminelle, qui dispose comme suit : « Le procureur du Roi sera tenu, dans les quinze jours qui suivront la prononciation du jugement, d'en envoyer un extrait au procureur général ».

Il ressort du contexte que c'est l'article 193 du Code d'instruction criminelle qui est visé, article qui dispose comme suit : « Si le fait est de nature à mériter une peine criminelle, le tribunal pourra décerner de suite le mandat de dépôt ou le mandat d'arrêt; et il renverra le prévenu devant le juge d'instruction compétent ». Il y a lieu de rectifier le texte français en ce sens.

La note sera complétée de la manière suivante : « ... het tweede lid aldus gewijzigd bij artikel ... van deze wet ».

L'article 78 a lui aussi été implicitement modifié par l'article 259 de la loi du 19 mai 1960. Les adaptations qui ont été apportées en conséquence dans le texte néerlandais, devront l'être également dans le texte français.

Les articles 80, 81 et 82 appellent la même observation.

L'article 85, alinéa 2, prévoit que le produit des retenues sur les traitements et les salaires des pêcheurs est versé au Fonds de secours et de prévoyance de la Caisse commune de la pêche maritime.

La Caisse commune de la pêche maritime avait été créée par les articles 18 à 25 de la loi du 30 décembre 1929 sur la réparation des accidents du travail survenus aux gens de mer.

Cette loi a été abrogée par l'article 104, 2e, de la loi du 10 avril 1971 sur les accidents du travail. En vertu de l'article 58, § 1er, de cette loi, le Fonds des accidents du travail a actuellement pour mission « d'assurer la réparation des dommages résultant des accidents du travail survenus aux gens de mer ».

Il y a donc lieu de remplacer les mots « gestort in het Steun- en Voorzorgsfonds van de Gemeenschappelijke Kas voor de Zeevisserij » par les mots « gestort in het Fonds voor arbeidsongevallen ». Le texte français sera également adapté.

La note sera rectifiée de la manière suivante : « Het tweede lid ... wet van 7 april 1953 en ingevolge de artikelen 58 en 104 van de wet van 10 april 1971 ».

A l'article 86, alinéa 2, conformément au Code judiciaire, les mots « de werkrechtshooftraden » ont été remplacés par « de arbeidsrechtbank ». Il conviendra d'adapter le texte français en conséquence.

III. — ADAPTATIONS DU TEXTE FRANÇAIS

Les textes proposés ci-après doivent se lire à la lumière des observations faites ci-devant, le cas échéant avec la réserve qui s'y rapporte.

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 72, eerste lid, 2e en 3e, en tweede lid, artikel 74, vierde lid, en artikel 75, eerste lid.

De Franse tekst verwijst in het tweede lid van artikel 75 naar artikel 198 van het Wetboek van Strafvordering, dat als volgt luidt : « De procureur des Konings is gehouden binnen vijftien dagen na de uitspraak een uittreksel uit het vonnis te doen toekomen aan de procureur-generaal ».

Uit de context blijkt dat artikel 193 van het Wetboek van Strafvordering is bedoeld, waarin wordt gesteld wat volgt : « Indien het feit strafbaar is met een criminele straf, kan de rechtbank terstond het bevel tot bewaring of het bevel tot aanhouding verlenen; zij verwijst de beklaagde naar de bevoegde onderzoeksrechter ». De Franse tekst zal in die zin worden verbeterd.

Men vulle de noot aan als volgt : « ... het tweede lid aldus gewijzigd bij artikel ... van deze wet ».

Ook artikel 78 werd impliciet gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960. De aanpassingen die in de nieuwe Nederlandse tekst dienvolgens werden aangebracht, zullen in de Franse tekst moeten worden doorgevoerd.

Dezelfde opmerking dient te worden geformuleerd bij de artikelen 80, 81 en 82.

In artikel 85, tweede lid, wordt gesteld dat het bedrag ingehouden van wedden en lonen van vissers, wordt gestort in het Steun- en Voorzorgsfonds van de Gemeenschappelijke Kas voor de Zeevisserij.

De Gemeenschappelijke Kas voor de Zeevisserij was opgericht door de artikelen 18 tot 25 van de wet van 30 december 1929 betreffende de vergoeding der schade voortvloeiend uit de arbeidsongevallen overkomen aan zeelieden.

Deze wet is opgeheven door artikel 104, 2^e van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971. Ingevolge artikel 58, § 1, van die wet heeft het Fonds voor arbeidsongevallen thans tot taak « de schadeloosstelling inzake de arbeidsongevallen overkomen aan zeelieden te verzekeren ».

Men vervange dus de woorden « gestort in het Steun- en Voorzorgsfonds van de Gemeenschappelijke Kas voor de Zeevisserij » door de woorden « gestort in het Fonds voor arbeidsongevallen ». De Franse tekst zal eveneens aangepast worden.

De noot verbeterde men als volgt : « Het tweede lid ... wet van 7 april 1953 en ingevolge de artikelen 58 en 104 van de wet van 10 april 1971 ».

In het tweede lid van artikel 86 werden, overeenkomstig het Gerechtelijk Wetboek, de woorden « de werkrechtshooftraden » vervangen door « de arbeidsrechtbank ». De Franse tekst zal dienovereenkomstig worden aangepast.

III. — AANPASSINGEN VAN DE FRANSE TEKST

De tekstvoorstellen welke hierna volgen, moeten gelezen worden in het licht van de opmerkingen welke boven in dit advies zijn gemaakt, in voorkomend geval met het overeenstemmend voorbehoud.

A. Code de Commerce

« *Artikel ...* — § 1er. Les modifications suivantes sont apportées au texte français du Livre premier du Code de Commerce :

1° dans le Titre Ier, à l'article 4, modifié par la loi du 8 avril 1965, les mots « ou, à défaut de tribunal de commerce, au greffe du tribunal civil » sont supprimés;

2° dans le Titre Ier, à l'article 10, modifié par la loi du 30 avril 1958, le mot « Elle » est remplacé par les mots « La femme mariée »;

3° dans le Titre V, l'article 79, inséré par l'arrêté royal n° 84 du 30 janvier 1935 et modifié par l'arrêté royal n° 70 du 30 novembre 1939, est remplacé par les dispositions suivantes :

« *Article 79.* — Les dispositions des articles 75, § 2, 75bis et 76 ne sont pas applicables aux achats et aux ventes de fonds publics de l'Etat belge ou garantis par celui-ci, des Communautés ou des Régions ou garantis par celles-ci, (de la colonie ou garantie par celle-ci), ni de la Société Nationale des Chemins de fer belges et de la Société Nationale des Chemins de fer vicinaux, ni aux achats et aux ventes de titres d'emprunt des provinces ou des communes belges, des agglomérations ou des fédérations des communes belges et du Crédit communal de Belgique, lorsque l'achat ou la vente sont faits par l'Etat, par les Communautés ou par les Régions, par la Caisse d'amortissement ou par les établissements d'intérêt public qui seront déterminés par arrêté royal »;

4° dans le Titre V, à l'article 110, les mots « d'une infraction au présent arrêté » sont remplacés par les mots « d'une infraction à l'arrêté royal n° 84 du 30 janvier 1935 »;

5° dans le Titre VIIbis, à l'article 12, l'alinéa 2 est remplacé par la disposition suivante : « Ce règlement est arrêté pour les chemins de fer et les chemins de fer vicinaux concédés par leur organe d'administration, avec l'approbation du ministre qui a les chemins de fer et les chemins de fer vicinaux dans ses attributions »;

6° dans le Titre VIIbis, à l'article 14, les mots « sur les chemins de fer de l'Etat, par une loi spéciale ou en vertu de cette loi » sont supprimés;

7° dans le Titre VIIbis, à l'article additionnel qui devient l'article 47, l'alinéa 1er est supprimé et à l'alinéa 2, les mots « Le gouvernement » et « des diligences et des messageries » sont remplacés respectivement par les mots « Le Roi » et « les moyens de transport des personnes et des marchandises »;

8° dans le Titre X, à l'article 10, alinéa 2, les mots « dans le cas du § 1er de l'article 12 » sont remplacés par les mots « dans le cas de l'article 12, alinéa 1er »;

9° dans le Titre XI, à l'article 40 les mots « l'article 1769 du Code civil » sont remplacés par les mots « l'article 21 de la loi du 4 novembre 1969 relative au bail à ferme »;

§ 2. Les modifications suivantes sont apportées au texte français du Livre II du même code :

1° dans le Titre Ier, à l'article 12, alinéa 2, les mots « dont l'un est exempt de timbre » et « exempte du timbre » sont supprimés;

2° dans le Titre Ier, à l'article 14, alinéa 2, les mots « exempt du timbre » sont supprimés;

3° dans le Titre Ier, à l'article 35, alinéa 2, les mots « sur papier libre » sont supprimés et à l'alinéa 4, les mots « dont l'un est exempt du timbre »;

4° dans le Titre Ier, l'article 43, alinéa 2, est remplacé par la disposition suivante : « Le registre de dépôts ainsi que le registre matricule sont cotés et paraphés, à chaque

A. Wetboek van Koophandel

« *Artikel ...* — § 1. In de Franse tekst van het Eerste Boek van het Wetboek van Koophandel worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in Titel I, artikel 4, gewijzigd bij de wet van 8 april 1965, worden de woorden « ou, à défaut de tribunal de commerce, au greffe du tribunal civil » geschrapt;

2° in Titel I, artikel 10, gewijzigd bij de wet van 30 april 1958, wordt het woord « Elle » vervangen door de woorden « La femme mariée »;

3° in Titel V wordt artikel 79, ingevoegd bij het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935 en gewijzigd bij het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939, vervangen door de volgende bepalingen :

« *Article 79.* — Les dispositions des articles 75, § 2, 75bis et 76 ne sont pas applicables aux achats et aux ventes de fonds publics de l'Etat belge ou garantis par celui-ci, des Communautés ou des Régions ou garantis par celles-ci, (de la colonie ou garantie par celle-ci), ni de la Société Nationale des Chemins de fer belges et de la Société Nationale des Chemins de fer vicinaux, ni aux achats et aux ventes de titres d'emprunt des provinces ou des communes belges, des agglomérations ou des fédérations des communes belges et du Crédit communal de Belgique, lorsque l'achat ou la vente sont faits par l'Etat, par les Communautés ou par les Régions, par la Caisse d'amortissement ou par les établissements d'intérêt public qui seront déterminés par arrêté royal »;

4° in Titel V, artikel 110, worden de woorden « d'une infraction au présent arrêté » vervangen door de woorden « d'une infraction à l'arrêté royal n° 84 du 30 janvier 1935 »;

5° in Titel VIIbis, artikel 12, wordt het tweede lid door de volgende bepaling vervangen : « Ce règlement est arrêté pour les chemins de fer et les chemins de fer vicinaux concédés par leur organe d'administration, avec l'approbation du ministre qui a les chemins de fer et les chemins de fer vicinaux dans ses attributions »;

6° in Titel VIIbis, artikel 14, worden de woorden « sur les chemins de fer de l'Etat, par une loi spéciale ou en vertu de cette loi » geschrapt;

7° in Titel VIIbis, worden in het aanvullend artikel, dat artikel 47 wordt, het eerste lid geschrapt en in het tweede lid de woorden « Le gouvernement » en « des diligences et des messageries » respectievelijk vervangen door de woorden « Le Roi » en « les moyens de transport des personnes et des marchandises »;

8° in Titel X, artikel 10, tweede lid, worden de woorden « dans le cas du § 1er de l'article 12 » vervangen door de woorden « dans le cas de l'article 12, alinéa 1er »;

9° in Titel XI, artikel 40, worden de woorden « l'article 1769 du Code civil » vervangen door de woorden « l'article 21 de la loi du 4 novembre 1969 relative au bail à ferme »;

§ 2. In de Franse tekst van Boek II van hetzelfde Wetboek worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in Titel I, artikel 12, tweede lid, worden de woorden « dont l'un est exempt de timbre » en « exempte du timbre » geschrapt;

2° in Titel I, artikel 14, tweede lid, worden de woorden « exempt du timbre » geschrapt;

3° in Titel I, artikel 35, worden in het tweede lid de woorden « sur papier libre » en in het vierde lid de woorden « dont l'un est exempt du timbre » geschrapt;

4° in Titel I, artikel 43, wordt het tweede lid vervangen door de volgende bepaling : « Le registre de dépôts ainsi que le registre matricule sont cotés et paraphés, à chaque

feuillet par premier et dernier, par un agent à désigner par le Ministre des Finances »;

5° dans le Titre II, l'article 46, § II, alinéa 2, les mots « de 280 belgas ou 1 400 francs » sont remplacés par les mots « de 1 400 francs »;

6° dans le Titre II, à l'article 50, alinéa 1er, les mots « de 280 belgas ou 1 400 francs » sont remplacés par les mots « de 1 400 francs »;

7° dans le Titre II, à l'article 63 les mots « Les acquits de paiement ou à caution des douanes » sont remplacés par les mots « Les documents requis par la législation sur les douanes et accises »;

8° dans le Titre II, à l'article 65, les mots « par les quatre articles précédents » sont remplacés par les mots « par les articles 61, 63 et 64 »;

9° dans le Titre II, à l'article 91, A, alinéa 1er, les mots « de la colonie » sont supprimés;

10° dans le même article, A, § IV, 5°, alinéa 1er, les mots « à 3 500 belgas ou 17 500 francs » sont remplacés par les mots « à 17 500 francs »;

11° dans le Titre III, à l'article 113, les mots « le dernier paragraphe de l'article 111 » sont remplacés par les mots « l'article 111, alinéa 2 »;

12° dans le Titre III, à l'article 114, les mots « du jour où le navire a fait voile » sont remplacés par les mots « du jour du départ du navire »;

13° dans le Titre III, l'article 116 est remplacé par la disposition suivante : « Les marchandises chargées sont affectées à l'exécution des conventions des parties »;

14° dans le Titre III, à l'article 118, les mots « d'un plus grand port » sont remplacés par les mots « d'une plus grande capacité de chargement »;

15° dans le Titre III, à l'article 140, alinéa 2, les mots « les certificats de visite au départ » sont remplacés par les mots « le certificat de navigabilité »;

16° dans le Titre III, aux articles 163 et 164, le mot « experts » est remplacé par le mot « dispacheurs »;

17° dans le Titre V, à l'article 185, l'alinéa 2 est remplacé par la disposition suivante : « L'endossement est soumis aux règles prévues par les lois relatives à la lettre de change et au billet à ordre »;

18° dans le Titre VI, l'article 228 est remplacé par la disposition suivante : (voir l'observation particulière concernant l'article 228 du texte néerlandais du Livre II, Titre VI, du Code de Commerce);

19° dans le Titre VI, à l'article 241, les mots « de ceux des matelots pour leur loyer et leur rapatriement » sont remplacés par les mots « des droits des marins à la rémunération et au rapatriement »;

20° l'intitulé du Titre X est remplacé par l'intitulé suivant : « Titre X. Des bateaux d'intérieur »;

21° dans le Titre X, à l'article 271, le mot « bateaux » et les mots « les eaux territoriales » sont remplacés respectivement par les mots « bateaux d'intérieur » et « les voies d'eau intérieures »;

22° dans le Titre X, à l'article 272bis, § 3, le mot « bateaux » est remplacé par « bateaux d'intérieur »;

23° dans le Titre X, à l'article 273, alinéa 2, première phrase, la mention « aux n°s 1, 2, 3, 4 et 5 » est remplacée par la mention « aux 1°, 2°, 3°, 4° et 5° »; dans le même alinéa, les mots « 100 belgas » et « tel qu'il est modifié par l'arrêté royal du 19 septembre 1927, mais à l'exclusion du 9° alinéa de cet article concernant certains bateaux à moteur » sont remplacés respectivement par les mots « 500 francs » et « modifié par l'arrêté royal du 12 juillet 1957, à l'exclusion de l'alinéa 3, 11°, »;

24° dans le Titre X, à l'article 274, les trois premiers alinéas sont supprimés; l'alinéa 4 est modifié comme suit :

feuillet par premier et dernier, par un agent à désigner par le Ministre des Finances »;

5° in Titel II, artikel 46, § II, tweede lid, worden de woorden « de 280 belgas ou 1 400 francs » vervangen door de woorden « de 1 400 francs »;

6° in Titel II, artikel 50, eerste lid, worden de woorden « de 280 belgas ou 1 400 francs » vervangen door de woorden « de 1 400 francs »;

7° in Titel II, artikel 63, worden de woorden « Les acquits de paiement ou à caution des douanes » vervangen door de woorden « Les documents requis par la législation sur les douanes et accises »;

8° in Titel II, artikel 65, worden de woorden « par les quatre articles précédents » vervangen door de woorden « par les articles 61, 63 et 64 »;

9° in Titel II, artikel 91, A, eerste lid, worden de woorden « de la colonie » geschrapt;

10° in hetzelfde artikel, A, § IV, 5°, eerste lid, worden de woorden « à 3 500 belgas ou 17 500 francs » vervangen door de woorden « à 17 500 francs »;

11° in Titel III, artikel 113, tweede lid, worden de woorden « le dernier paragraphe de l'article 111 » vervangen door de woorden « l'article 111, alinéa 2 »;

12° in Titel III, artikel 114, worden de woorden « du jour où le navire a fait voile » vervangen door de woorden « du jour du départ du navire »;

13° in Titel III, wordt artikel 116 vervangen door de volgende bepaling « Les marchandises chargées sont affectées à l'exécution des conventions des parties »;

14° in Titel III, artikel 118, worden de woorden « d'un plus grand port » vervangen door de woorden « d'une plus grande capacité de chargement »;

15° in Titel III, artikel 140, tweede lid, worden de woorden « les certificats de visite au départ » vervangen door de woorden « le certificat de navigabilité »;

16° in Titel III, artikelen 163 en 164, wordt het woord « experts » vervangen door het woord « dispacheurs »;

17° in Titel V, artikel 185, wordt het tweede lid vervangen door de volgende bepaling : « L'endossement est soumis aux règles prévues par les lois relatives à la lettre de change et au billet à ordre »;

18° in Titel VI, wordt artikel 228 vervangen door de volgende bepaling : (zie de bijkomende opmerking bij artikel 228 van de Nederlandse tekst van Boek II, titel VI, van het Wetboek van Koophandel);

19° in Titel VI, artikel 241, worden de woorden « de ceux des matelots pour leur loyer et leur rapatriement » vervangen door de woorden « des droits des marins à la rémunération et au rapatriement »;

20° het opschrift van titel X wordt vervangen door het volgende opschrift : « Titre X. Des bateaux d'intérieur »;

21° in Titel X, artikel 271, wordt het woord « bateaux » en de woorden « les eaux territoriales » respectievelijk vervangen door de woorden « bateaux d'intérieur » en « les voies d'eau intérieures »;

22° in Titel X, artikel 272bis, § 3, wordt het woord « bateaux » vervangen door « bateaux d'intérieur »;

23° in Titel X, artikel 273, tweede lid, eerste volzin, wordt de vermelding « aux n°s 1, 2, 3, 4 et 5 » vervangen door « aux 1°, 2°, 3°, 4° et 5° »; in hetzelfde tweede lid worden de woorden « 100 belgas » en « tel qu'il est modifié par l'arrêté royal du 19 septembre 1927, mais à l'exclusion du 9° alinéa de cet article concernant certains bateaux à moteur » respectievelijk vervangen door de woorden « 500 francs » en « modifié par l'arrêté royal du 12 juillet 1957, à l'exclusion de l'alinéa 3, 11°, »;

24° in Titel X, artikel 274, worden de eerste drie leden geschrapt; het vierde lid wordt gewijzigd als volgt : « Les

« Les articles 89 et 90 du présent livre sont applicables au con-
naissance prévu par l'article 9 de la loi du 5 mai 1936
sur l'affrètement fluvial »;

25° dans le titre X, à l'article 276, les mots « Les loyers
de l'équipage » sont remplacés par les mots « La rémunéra-
tion de l'équipage »;

26° dans le Titre X, à l'article 278, le mot « bateaux » est
remplacé par les mots « bateaux d'intérieur ».

§ 3. Les modifications suivantes sont apportées au tex-
te français du Livre III du même Code :

1° à l'article 440, les mots « les gérants » sont rempla-
cés par les mots « les administrateurs »;

2° à l'article 441, 2°, modifié par la loi du 17 juillet 1975,
les mots « la loi relative » sont remplacés par les mots « la
loi du 17 juillet 1975 relative »;

3° à l'article 445, alinéa 4, les mots « ou judiciaire »
sont supprimés;

4° à l'article 470, alinéa 3, les mots « ou en commandi-
te » sont remplacés par les mots « ou en commandite sim-
ple »;

5° à l'article 496, alinéa 2, les mots « par une circulaire
recommandée » sont remplacés par les mots « par une cir-
culaire recommandée à la poste »;

6° à l'article 500, alinéa 4, les mots « par lettre chargée
à la poste » sont remplacés par les mots « par lettre recom-
mandée à la poste »;

7° à l'article 509, alinéa 3, les mots « par cinq myriamè-
tres » sont remplacés par les mots « par cinquante kilomè-
tres »;

8° à l'article 512, alinéa 1er, les mots « Sauf ce qui et
statué à l'article 520 » sont supprimés;

9° à l'article 513, alinéa 1er, les mots « ou dispensés
d'inscription » sont supprimés;

10° à l'article 518, alinéa 1er, les mots « en vertu du
dernier paragraphe de l'article 487 » sont remplacés par
les mots « en vertu de l'article 487, alinéa 3 »;

11° à l'article 533, alinéa 3, les mots « à l'article 519,
§ 3 » sont remplacés par les mots « à l'article 519, ali-
néa 3 »;

12° à l'article 535 ... (voir la remarque faite sous cet
article 535);

13° à l'article 536, alinéa 1er, les mots « contre la per-
sonne et les biens du failli » sont supprimés;

14° à l'article 545, les mots « de la loi concernant la
protection de la rémunération des travailleurs » sont rem-
placés par les mots « de la loi du 12 avril 1965 concernant
la protection de la rémunération des travailleurs »;

15° à l'article 546, alinéa 1er, les mots « par le n° 4 de
l'article 2102 du Code civil » sont remplacés par les mots
« par l'article 20, 5°, de la loi du 16 décembre 1851 »;

16° à l'article 561, alinéa 2, les mots « circulaires char-
gées à la poste » sont remplacés par les mots « circulaires
recommandées à la poste »;

17° à l'article 571, les mots « le prix convenu entre lui et
le failli » sont remplacés par les mots « le prix convenu
entre le vendeur et le failli »;

18° à l'article 574, 3°, les mots « à l'article 69 » sont
remplacés par les mots « à l'article 4 du livre 1er, titre 1er »;

19° à l'article 577, 1°, modifié par la loi du 17 juillet
1975, les mots « la loi relative » sont remplacés par les mots
« la loi du 17 juillet 1975 relative »;

20° à l'article 585, alinéa 1er, les mots « sur papier libre
et » sont supprimés;

21° à l'article 587, alinéa 2, les mots « papiers publics »
sont remplacés par le mot « journaux »;

articles 89 et 90 du présent livre sont applicables au con-
naissance prévu par l'article 9 de la loi du 5 mai 1936 sur
l'affrètement fluvial »;

25° in Titel X, artikel 276, worden de woorden « Les
loyers de l'équipage » vervangen door de woorden « La
rémunération de l'équipage »;

26° in Titel X, artikel 278, wordt het woord « bateaux »
vervangen door de woorden « bateaux d'intérieur ».

§ 3. In de Franse tekst van Boek III van hetzelfde Wet-
boek, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in artikel 440, worden de woorden « les gérants »
vervangen door de woorden « les administrateurs »;

2° in artikel 441, 2°, gewijzigd bij de wet van 17 juli
1975, worden de woorden « la loi relative » vervangen door
de woorden « la loi du 17 juillet 1975 relative »;

3° in artikel 445, vierde lid, worden de woorden « ou
judiciaire » geschrapt;

4° in artikel 470, derde lid, worden de woorden « ou en
commandite » vervangen door de woorden « ou en comman-
dite simple »;

5° in artikel 496, tweede lid, worden de woorden « par
une circulaire recommandée » vervangen door de woorden
« par une circulaire recommandée à la poste »;

6° in artikel 500, vierde lid, worden de woorden « par
lettre chargée à la poste » vervangen door de woorden « par
lettre recommandée à la poste »;

7° in artikel 509, derde lid, worden de woorden « par
cinq myriamètres » vervangen door de woorden « par cin-
quante kilomètres »;

8° in artikel 512, eerste lid, worden de woorden « Sauf
ce qui et statué à l'article 520 » geschrapt;

9° in artikel 513, eerste lid, worden de woorden « ou
dispensés d'inscription » geschrapt;

10° in artikel 518, eerste lid, worden de woorden « en
vertu du dernier paragraphe de l'article 487 » vervangen
door de woorden « en vertu de l'article 487, alinéa 3 »;

11° in artikel 533, derde lid, worden de woorden « à
l'article 519, § 3 » vervangen door de woorden « à
l'article 519, alinéa 3 »;

12° in artikel 535 ... (zie de opmerking onder arti-
kel 535);

13° in artikel 536, eerste lid, worden de woorden « con-
tre la personne et les biens du failli » geschrapt;

14° in artikel 545 worden de woorden « de la loi concer-
nant la protection de la rémunération des travailleurs »
vervangen door de woorden « de la loi du 12 avril 1965
concernant la protection de la rémunération des travail-
leurs »;

15° in artikel 546, eerste lid, worden de woorden « par
le n° 4 de l'article 2102 du Code civil » vervangen door de
woorden « par l'article 20, 5°, de la loi du 16 décembre
1851 »;

16° in artikel 561, tweede lid, worden de woorden « cir-
culaires chargées à la poste » vervangen door de woorden
« circulaires recommandées à la poste »;

17° in artikel 571 worden de woorden « le prix convenu
entre lui et le failli » vervangen door de woorden « le prix
convenu entre le vendeur et le failli »;

18° in artikel 574, 3°, worden de woorden « à
l'article 69 » vervangen door de woorden « à l'article 4 du
livre 1er, titre 1er »;

19° in artikel 577, 1°, gewijzigd bij de wet van 17 juli
1975, worden de woorden « la loi relative » vervangen door
de woorden « la loi du 17 juillet 1975 relative »;

20° in artikel 585, eerste lid, worden de woorden « sur
papier libre et » geschrapt;

21° in artikel 587, derde lid, worden de woorden « pa-
piers publics » vervangen door het woord « journaux »;

22° à l'article 593, alinéa 2, les mots « déterminées au paragraphe précédent » sont remplacés par les mots « déterminées à l'alinéa 1er »;

23° à l'article 594, alinéa 3, les mots « elle devra être signée par un avoué près de cette cour » sont supprimés;

24° à l'article 604, alinéa 1er, les mots « la personne ou » et « La contrainte par corps ou » sont supprimés;

25° à l'article 610, les mots « sans qu'il soit nécessaire de les faire revêtir préalablement de la formalité du timbre ou de l'enregistrement » sont supprimés. »

B. Lois coordonnées sur le concordat judiciaire

« Article — Les modifications suivantes sont apportées au texte français des lois sur le concordat judiciaire coordonnées le 25 septembre 1946 :

1° à l'article 4, les mots « le référendaire ou » sont supprimés;

2° à l'article 5, les mots « du référendaire ou » sont supprimés;

3° à l'article 27, l'alinéa 4 est abrogé; à l'alinéa 5, les mots « signifiée à l'avoué de l'appelant » sont remplacés par les mots « signifiée à l'appelant »;

4° à l'article 32, l'alinéa 4 est remplacé par la disposition suivante : « Les articles 44 à 50 de la loi du 14 juillet 1971 sur les pratiques du commerce ne sont pas applicables aux ventes précitées de biens mobiliers ». »

C. Loi du 5 juin 1928 portant révision du Code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime

« Article — Les modifications suivantes sont apportées au texte français de la loi du 5 juin 1928 portant révision du code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime :

1° à l'article 4, le dernier alinéa est remplacé par les dispositions suivantes :

« Les expressions « à l'étranger » et « ports étrangers » désignent tout endroit situé hors du Royaume. Les expressions « Royaume » et « eaux ou ports du royaume » désignent la Belgique et les eaux ou ports belges »;

2° à l'article 30, les mots « de la métropole ou de la colonie » sont supprimés;

3° à l'article 48, alinéa 1er, les mots « dans la colonie, sans en aviser le commissaire maritime ou » sont supprimés;

4° à l'article 51, les mots « des peines édictées par l'article 7 de la loi du 4 août 1890 » sont remplacés par les mots « des peines prévues à l'article 16 et à l'article 17, § 2, de la loi du 24 janvier 1977 relative à la protection de la santé des consommateurs en ce qui concerne les denrées alimentaires et les autres produits »;

5° à l'article 71, 2°, les mots « Aux commissaires maritimes des ports du Congo et » sont supprimés;

6° à l'article 72, alinéa 1er, 2°, les mots « dans un port de la colonie ou » et les mots « au commissaire maritime colonial ou » sont supprimés;

7° à l'alinéa 1er, 3°, du même article, les mots « ou éventuellement au commissaire maritime colonial » sont supprimés;

8° à l'alinéa 2 du même article les mots « les commissaires maritimes des ports de la colonie ou » sont supprimés;

22° in artikel 593, tweede lid, worden de woorden « determinées au paragraphe précédent » vervangen door de woorden « déterminées à l'alinéa 1er »;

23° in artikel 594, derde lid, worden de woorden « elle devra être signée par un avoué près de cette cour » geschrapt;

24° in artikel 604, eerste lid, worden de woorden « la personne ou » en « La contrainte par corps ou » geschrapt;

25° in artikel 610 worden de woorden « sans qu'il soit nécessaire de les faire revêtir préalablement de la formalité du timbre ou de l'enregistrement » geschrapt. »

B. Gecoördineerde wetten op het gerechtelijk akkoord

« Artikel — In de Franse tekst van de wetten op het gerechtelijk akkoord, gecoördineerd op 25 september 1946, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in artikel 4 worden de woorden « le référendaire ou » geschrapt;

2° in artikel 5 worden de woorden « du référendaire ou » geschrapt;

3° in artikel 27 wordt het vierde lid opgeheven; in het vijfde lid worden de woorden « en outre » geschrapt en in het zevende lid worden de woorden « signifiée à l'avoué de l'appelant » vervangen door de woorden « signifiée à l'appelant »;

4° in artikel 32 wordt het vierde lid vervangen door de volgende bepaling : « Les articles 44 à 50 de la loi du 14 juillet 1971 sur les pratiques du commerce ne sont pas applicables aux ventes précitées de biens mobiliers ». »

C. Wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de koopvaardij en zeevisserij

« Artikel — In de Franse tekst van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de koopvaardij en zeevisserij worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in artikel 4 wordt het laatste lid vervangen door de volgende bepalingen :

« Les expressions « à l'étranger » et « ports étrangers » désignent tout endroit situé hors du Royaume. Les expressions « Royaume » et « eaux ou ports du royaume » désignent la Belgique et les eaux ou ports belges »;

2° in artikel 30 worden de woorden « de la métropole ou de la colonie » geschrapt;

3° in artikel 48, eerste lid, worden de woorden « dans la colonie, sans en aviser le commissaire maritime ou » geschrapt;

4° in artikel 51 worden de woorden « des peines édictées par l'article 7 de la loi du 4 août 1890 » vervangen door de woorden « des peines prévues à l'article 16 et à l'article 17, § 2, de la loi du 24 janvier 1977 relative à la protection de la santé des consommateurs en ce qui concerne les denrées alimentaires et les autres produits »;

5° in artikel 71, 2°, worden de woorden « Aux commissaires maritimes des ports du Congo et » geschrapt;

6° in artikel 72, eerste lid, 2°, worden de woorden « dans un port de la colonie ou » en de woorden « au commissaire maritime colonial ou » geschrapt;

7° in hetzelfde artikel, eerste lid, 3°, worden de woorden « ou éventuellement au commissaire maritime colonial » geschrapt;

8° in hetzelfde artikel, tweede lid, worden de woorden « les commissaires maritimes des ports de la colonie ou » geschrapt;

9° à l'article 74, l'alinéa 4 est abrogé;

10° à l'article 75, les mots « ou aux tribunaux de la colonie » sont supprimés et les mots « l'article 198 » sont remplacés par les mots « l'article 193 »;

11° à l'article 78, alinéa 1er, les mots « ou de la colonie » et « ou au commissaire maritime de la colonie » sont supprimés;

12° à l'alinéa 2 du même article, les mots « ou, si le coupable est un indigène du Congo, et s'il y a possibilité, dans un port de la colonie. Le procureur du roi de la colonie, après avoir au besoin, complété l'instruction, fera, s'il le juge nécessaire, arrêter le prévenu et, suivant le cas, le fera poursuivre devant les tribunaux de la colonie ou le renverra dans un port de la métropole. » sont supprimés;

13° à l'article 80, les mots « dans un port de la colonie ou » et « du commissaire maritime colonial ou » sont supprimés;

14° à l'article 81, alinéas 1er et 2, les mots « du Royaume et de la colonie » et « du Royaume ou de la colonie » sont supprimés;

15° l'alinéa 3 du même article est abrogé;

16° à l'alinéa 4 du même article, les mots « par le commissaire maritime de la colonie ou » sont supprimés;

17° à l'article 82, les mots « du Royaume et de la colonie » et « Les commissaires maritimes de la colonie et » sont supprimés;

18° à l'article 85, alinéa 2, modifié par la loi du 7 avril 1953, les mots « au Fonds de secours et de prévoyance de la Caisse commune de la pêche maritime » sont remplacés par les mots « au Fonds des accidents du travail »;

19° à l'article 86, les mots « au conseil de prud'hommes » sont remplacés par les mots « au tribunal du travail ». »

La chambre était composée de

MM. :

H. COREMANS, *président de chambre*;

J. VERMEIRE,

Mme :

S. VANDERHAEGEN, *conseillers d'Etat*;

MM. :

F. DE KEMPENEER,
J. HERBOTS, *assesseurs de la section de législation*;

Mme :

M. BENARD, *greffier*.

La concordance entre la version néerlandaise et la version française a été vérifiée sous le contrôle de M. H. COREMANS.

Le rapport a été présenté par M. D. ALBRECHT, auditeur, et M. C. LAMBOTTE, premier référendaire.

Le Greffier,

M. BENARD

Le Président,

H. COREMANS

9° in artikel 74 wordt het vierde lid opgeheven;

10° in artikel 75 worden de woorden « ou aux tribunaux de la colonie » geschrapt en de woorden « l'article 198 » vervangen door de woorden « l'article 193 »;

11° in artikel 78, eerste lid, worden de woorden « ou de la colonie » en « ou au commissaire maritime de la colonie » geschrapt;

12° in hetzelfde artikel, tweede lid, worden de woorden « ou, si le coupable est un indigène du Congo, et s'il y a possibilité, dans un port de la colonie. Le procureur du roi de la colonie, après avoir au besoin, complété l'instruction, fera, s'il le juge nécessaire, arrêter le prévenu et, suivant le cas, le fera poursuivre devant les tribunaux de la colonie ou le renverra dans un port de la métropole. » geschrapt;

13° in artikel 80 worden de woorden « dans un port de la colonie ou » en « du commissaire maritime colonial ou » geschrapt;

14° in artikel 81, eerste en tweede lid, worden de woorden « du Royaume et de la colonie » en « du Royaume ou de la colonie » geschrapt;

15° in hetzelfde artikel wordt het derde lid opgeheven;

16° in hetzelfde artikel, vierde lid, worden de woorden « par le commissaire maritime de la colonie ou » geschrapt;

17° in artikel 82 worden de woorden « du Royaume et de la colonie » en « Les commissaires maritimes de la colonie et » geschrapt;

18° in artikel 85, tweede lid, gewijzigd bij de wet van 7 april 1953, worden de woorden « au Fonds de secours et de prévoyance de la Caisse commune de la pêche maritime » vervangen door de woorden « au Fonds des accidents du travail »;

19° in artikel 86 worden de woorden « au conseil de prud'hommes » vervangen door de woorden « au tribunal du travail ». »

De kamer was samengesteld uit

HH. :

H. COREMANS, *kamervoorzitter*;

J. VERMEIRE,

Mevr. :

S. VANDERHAEGEN, *staatsraden*;

HH. :

F. DE KEMPENEER,
J. HERBOTS, *assessoren van de afdeling wetgeving*;

Mevr. :

M. BENARD, *griffier*.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de heer H. COREMANS.

Het verslag werd uitgebracht door de heer D. ALBRECHT, auditeur, en de heer C. LAMBOTTE, eerste referendaris.

De Griffier,

M. BENARD

De Voorzitter,

H. COREMANS

PROJET DE LOI

BAUDOUIN, ROI DES BELGES,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre de la Justice est chargé de présenter en Notre nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

Article 1er

Les dispositions qui suivent forment le texte néerlandais du Code de Commerce à l'exclusion du Livre Ier, titres VIII et IX, de la loi du 5 mai 1936 sur l'affrètement fluvial, des lois coordonnées du 25 septembre 1946 sur le concordat judiciaire, de la loi du 2 avril 1965 relative à la nationalité des navires de mer et l'immatriculation des navires de mer et des bateaux d'intérieur et de la loi du 5 juin 1928 portant révision du Code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime, tels qu'ils ont été expressément modifiés et complétés jusqu'au 30 juin 1990.

Le texte néerlandais ci-après des dispositions qui ont modifié et complété le Code de commerce, la loi du 5 mai 1936 sur l'affrètement fluvial, les lois coordonnées du 25 septembre 1946 sur le concordat judiciaire, la loi du 2 avril 1965 relative à la nationalité des navires de mer de l'immatriculation des navires de mer et des bateaux d'intérieur, et la loi du 5 juin 1928 portant révision du Code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime postérieurement à la loi du 18 avril 1898, remplace le texte néerlandais antérieur de ces dispositions.

Les contestations basées sur la divergence des textes français et néerlandais sont décidées d'après la volonté du législateur, déterminée suivant les règles ordinaires d'interprétation, sans prééminence de l'un des textes sur l'autre.

Le Roi peut modifier les dispositions législatives existantes afin de mettre leur texte en concordance avec les dispositions de la présente loi.

WETSONTWERP

BOUDEWIJN, KONING DER BELGEN,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,
ONZE GROET.

Op de voordracht van Onze Minister van Justitie,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Minister van Justitie is gelast in Onze naam bij de Wetgevende Kamers het ontwerp van wet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

De hiernavolgende bepalingen vormen de Nederlandse tekst van het Wetboek van Koophandel, met uitzondering van Boek I, Titel VIII en IX van de wet van 5 mei 1936 op de binnenbevrachting, van de gecoördineerde wetten van 25 september 1946 op het gerechtelijk akkoord, van de wet van 2 april 1965 betreffende de nationaliteit van zeeschepen en de teboekstelling van zeeschepen en binnenschepen, en van de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de Koopvaardij en Zeevisserij, zoals die uitdrukkelijk zijn gewijzigd en aangevuld tot 30 juni 1990.

De hiernavolgende Nederlandse tekst van de bepalingen die het Wetboek van Koophandel, de wet van 5 mei 1936 op de binnenbevrachting, de gecoördineerde wetten van 25 september 1946 op het gerechtelijk akkoord, de wet van 2 april 1965 betreffende de nationaliteit van zeeschepen en de teboekstelling van zeeschepen en binnenschepen, en de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het tucht- en Strafwetboek voor de Koopvaardij en zeevisserij hebben gewijzigd en aangevuld na de wet van 18 april 1898, vervangt de vorige Nederlandse tekst van die bepalingen.

Twistvragen gegrond op het verschil tussen de Nederlandse en de Franse tekst worden beslist naar de wil van de wetgever, die bepaald wordt volgens de gewone interpretatieregelen, zonder voorrang van de ene tekst boven de andere.

De Koning kan de bestaande wetsbepalingen wijzigen teneinde de tekst ervan in overeenstemming te brengen met de bepalingen van deze tekst.

WETBOEK VAN KOOPHANDEL

EERSTE BOEK

Koophandel in het algemeen

EERSTE TITEL

Kooplieden

Deze titel (artt. 1-11) is bij de wet van 15 december 1872 vervangen als volgt :

Artikel 1

Kooplieden zijn zij die daden uitoefenen, bij de wet daden van koophandel genoemd, en daarvan, hoofdzakelijk of aanvullend, hun gewoon beroep maken.

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 3 juli 1956

Art. 2

Onder daden van koophandel verstaat de wet :

— elke aankoop van voedingsmiddelen en koopwaren om die, al dan niet na bewerking of verwerking, weder te verkopen of om het gebruik ervan te verhuren;

— elke verkoop of verhuring die het gevolg is van zodanige aankoop; elke huur van roerende goederen om die in onderhuur te geven en elke onderverhuring die daarvan het gevolg is; elk in hoofdzaak materieel werk verricht ingevolge huur van diensten, zodra het, zelfs op bijkomstige wijze, gepaard gaat met levering van koopwaar;

— elke aankoop van een handelszaak om die te exploiteren;

— alle verrichtingen van industriële ondernemingen, zelfs wanneer de ondernemer slechts de voortbrengsels van zijn eigen grond verwerkt en voor zover het geen verwerking betreft die normaal bij landbouwbedrijven behoort;

— alle verrichtingen van ondernemingen van openbare of particuliere werken, van vervoer te land, te water of door de lucht;

— alle verrichtingen van ondernemingen van leveringen, van zaakwaarneming, van zaakbezorging, van openbare verkopen, van openbare schouwspelen en van premieverzekeringen;

— elke bank-, wissel-, commissie- of makelaarsverrichting;

— alle verrichtingen van ondernemingen die tot doel hebben onroerende goederen te kopen om ze weder te verkopen;

— alle verrichtingen van openbare banken;

— alle verbintenissen uit wisselbrieven, mandaten, orderbriefjes of ander order- of toonderpapier;

— alle verbintenissen van kooplieden betreffende zowel onroerende als roerende goederen, tenzij bewezen is dat ze een oorzaak hebben die vreemd is aan de koophandel.

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 3 juli 1956

Art. 2bis

Worden echter niet als daden van koophandel aangemerkt, de aankopen met het oog op de verkoop aan particulieren en de verkopen aan particulieren van produkten die onder het beroep van apotheker ressorteren, wanneer deze aankopen en verkopen worden verricht door een persoon die wettelijk is gemachtigd de geneeskunde of de veeartsenijkunde uit te oefenen, voor zover deze persoon niet eveneens andere, door de wet als daden van koophandel aangemerkte daden stelt in het raam van een gewoon beroep dat, hetzij als hoofdzakelijk beroep, hetzij als aanvullend beroep wordt uitgeoefend.

Voor de toepassing van deze bepaling worden beschouwd als produkten die onder het beroep van apotheker ressorteren :

1° de drogerijen, substanties, bereidingen of samenstellingen voor farmaceutisch gebruik;

2° de geneesmiddelen in de zin van artikel 1, § 1, van de wet van 25 maart 1964 op de geneesmiddelen;

3° het medisch en farmaceutisch materiaal, te weten de substanties, voorwerpen en stoffen die geheel of ten dele zijn onderworpen aan de regeling die, ter uitvoering van artikel 1, § 2, van voornoemde wet, op de geneesmiddelen van toepassing is, alsook de produkten die algemeen in de geneeskunde worden gebruikt;

4° de produkten die de apotheker mag verkopen ingevolge de wetten en verordeningen.

Ingevoegd bij het enige artikel van de wet van 18 juli 1973

Art. 3

Onder daden van koophandel verstaat de wet eveneens :

— alle verrichtingen met betrekking tot de bouw van binnenschepen en zeeschepen en de vrijwillige koop, verkoop of wederverkoop daarvan;

— elke expeditie ter zee;

— elke koop of verkoop van tuig en takelage en bevoorrading;

— elke bevrachtingsovereenkomst; het nemen of geven van geld op bodemerij;

— elke verzekering en elke andere overeenkomst betreffende de zeehandel;

— elk akkoord en elke overeenkomst betreffende het loon van schepelingen;

— alle verbintenissen van zeelieden voor de dienst op koopvaardij schepen.

Art. 4

(...)

Opgeheven bij artikel 40 van de wet van 19 januari 1990

Art. 5

(...)

Opgeheven bij artikel 40 van de wet van 19 januari 1990

Art. 6

De daden van koophandel in de artikelen 2 en 3 genoemd, zijn als dusdanig niet geldig ten aanzien van een minderjarige. Ze worden als burgerrechtelijke daden beschouwd.

Aldus vervangen bij artikel 41 van de wet van 19 januari 1990

Art. 7

(...)

Opgeheven bij artikel 42 van de wet van 19 januari 1990

Art. 8

De handel van de ouders van de minderjarige wordt door zijn voogd voortgezet wanneer de familieraad het dienstig acht, en onder de voorwaarden die hij bepaalt.

Het bestuur ervan kan worden toevertrouwd aan een bijzondere bewindvoerder, die onder toezicht staat van de voogd.

Het besluit van de familieraad wordt binnen vijftien dagen ter homologatie voorgelegd aan de rechtbank. Het wordt dadelijk uitgevoerd en houdt slechts op gevolg te hebben wanneer de homologatie wordt geweigerd.

De familieraad kan te allen tijde zijn toestemming herroepen, met inachtneming van dezelfde vormen. Dit besluit wordt eerst na homologatie uitgevoerd.

Art. 9

(...)

Opgeheven bij artikel 7, § 1, van de wet van 30 april 1958

Art. 10

(...)

De gehuwde vrouw wordt niet geacht openbare koopvrouw te zijn wanneer zij er zich toe bepaalt de waren uit de handel van haar man in het klein te verkopen; zij wordt alleen geacht dit te zijn wanneer zij afzonderlijk handel drijft.

Het eerste lid opgeheven bij artikel 7, § 10, van de wet van 30 april 1958, het tweede lid aldus gewijzigd ingevolge deze opheffing.

Art. 11

(...)

Opgeheven bij artikel 36, 1°, van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976

TITEL II

Huwelijksvoorwaarden van kooplieden

Deze titel (art. 12-15) is bij de wet van 15 december 1872 vervangen als volgt :

Art. 12

Van ieder huwelijkscontract tussen echtgenoten waarvan er één koopman is, wordt binnen een maand na de dagtekening een uittreksel gezonden aan de griffie van elke rechtbank binnen welker rechtsgebied de handeldrijvende echtgenoot in het handelsregister ingeschreven is. De uittreksels worden overeenkomstig de wet van 30 april 1929 in boeken samengebonden.

Hetzelfde geldt voor de akten houdende wijziging van het huwelijksvermogensstelsel van de echtgenoten binnen drie maanden na de beslissing tot homologatie.

Het uittreksel vermeldt of de echtgenoten in gemeenschap gehuwd zijn, met opgave van de afwijkingen van het wettelijk stelsel, dan wel of zij een ander stelsel hebben aangenomen. Bedingen in het huwelijkscontract of in de akte houdende wijziging van het huwelijksvermogensstelsel die tot doel hebben af te wijken van de regels van de verdeling bij helften van het gemeenschappelijk vermogen, hoeven niet te worden vermeld.

Van de boeken waarin de uittreksels zijn bijeengebracht, alsook van de steekkaarten bij de wet van 30 april 1929 voorgeschreven, wordt aan ieder die erom verzoekt zonder kosten inzage verleend.

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 3 juli 1956, het tweede lid daarna vervangen door een tweede en een derde lid bij artikel 36, 2°, van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976; het derde lid daarna aldus

aangevuld bij het enige artikel van de wet van 19 mei 1982; het vroegere derde lid wordt het vierde lid

Art. 13

De notaris voor wie het huwelijkscontract — of de akte houdende wijziging van het huwelijksvermogensstelsel — is verleden, is gehouden de bij het vorige artikel voorgeschreven toezending te doen, op straffe van geldboete van zesentwintig frank tot honderd frank en zelfs van ontzetting uit zijn ambt en van aansprakelijkheid jegens de schuldeisers, wanneer bewezen is dat het verzuim het gevolg is van heimelijke verstandhouding.

Aldus gewijzigd bij artikel 36, 3°, van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976

Art. 14

Elke echtgenoot die gehuwd is onder een ander stelsel dan het wettelijke, en na zijn huwelijk koopman wordt, of een nieuw handelsbedrijf begint, is gehouden dezelfde toezending te doen aan de griffie van de rechtbank binnen welker rechtsgebied hij een opgave voor de inschrijving in het handelsregister doet, bij gebreke waarvan hij, in geval van faillissement, kan worden gestraft als schuldig aan eenvoudige bankbreuk.

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 3 juli 1956 en daarna gewijzigd bij artikel 36, 4° van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976

Art. 15

Elk vonnis of arrest waarbij de echtscheiding wordt toegestaan of de scheiding van tafel en bed of van goederen wordt uitgesproken tussen de echtgenoten van wie er ten minste een koopman is, wordt door hen neergelegd ter griffie van de rechtbank van koophandel in het rechtsgebied waarvan een der echtgenoten of beide echtgenoten zijn ingeschreven in het handelsregister; bij gebreke daarvan kunnen de schuldeisers daartegen verzet doen voor wat hun belangen raakt en opkomen tegen iedere vereffening die erop gevolgd mocht zijn.

Aldus vervangen bij artikel 36, 5°, van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976

TITEL III

Koopmansboeken

Deze titel (artt. 16-24) is bij de wet van 15 december 1872 vervangen als volgt :

Art. 16

(...)

Opgeheven bij artikel 24, 1°, van de wet van 17 juli 1975

Art. 17

(...)

Opgeheven bij artikel 24, 1°, van de wet van 17 juli 1975

Art. 18

(...)

Opgeheven bij artikel 24, 1°, van de wet van 17 juli 1975

Art. 19

(...)

Opgeheven bij artikel 24, 1°, van de wet van 17 juli 1975

Art. 20

Een regelmatig gevoerde boekhouding kan door de rechter aangenomen worden om tussen kooplieden als bewijs te dienen betreffende handelsverrichtingen.

Aldus vervangen bij artikel 18 van de wet van 17 juli 1975, de nieuwe Nederlandse tekst vastgesteld bij artikel 13 van de wet van 1 juli 1983

Art. 21

Onverminderd de bijzondere wetten kan de overlegging van de volledige boekhouding van een koopman, te weten de boeken, registers en boekingsstukken, niet in rechte bevolen worden dan inzake erfopvolging, gemeenschap of verdeling van een vennootschap en in geval van faillissement.

Aldus vervangen bij artikel 18 van de wet van 17 juli 1975, de nieuwe Nederlandse tekst vastgesteld bij artikel 13 van de wet van 1 juli 1983

Art. 22

De rechter kan in de loop van een rechtsgeding, zelfs ambtshalve, de openlegging bevelen van het geheel of van een gedeelte van de boekhouding van een koopman, teneinde daaruit te nemen hetgeen het geschil betreft.

Aldus vervangen bij artikel 18 van de wet van 17 juli 1975, de nieuwe Nederlandse tekst vastgesteld bij artikel 13 van de wet van 1 juli 1983

Art. 23

Wanneer de boekhouding waarvan de openlegging wordt aangeboden, gevorderd of bevolen, zich bevindt op een plaats te ver verwijderd van de rechtbank waarbij de zaak aanhangig is, kan deze aan de rechtbank van koophandel van die plaats of aan een vrederechter ambtelijke opdracht geven inzage te nemen en een proces-verbaal van de inhoud op te maken en over te zenden.

Aldus vervangen bij artikel 18 van de wet van 17 juli 1975, de nieuwe Nederlandse tekst vastgesteld bij artikel 13 van de wet van 1 juli 1983

Art. 24

De rechter kan de eed opleggen aan de partij die aanbiedt de bewijskracht van de boekhouding van de andere partij te erkennen, wanneer deze weigert haar boekhouding open te leggen.

Aldus vervangen bij artikel 18 van de wet van 17 juli 1975, de nieuwe Nederlandse tekst vastgesteld bij artikel 13 van de wet van 1 juli 1983

TITEL IV

Bewijs van handelsverbintenissen

Deze titel (art. 25) is bij de wet van 15 december 1872 vervangen als volgt :

Art. 25

Behalve door de bewijsmiddelen die het burgerlijk recht toelaat, kunnen handelsverbintenissen ook worden bewezen door getuigen in alle gevallen waarin de rechtbank oordeelt dit te moeten toestaan, behoudens de uitzonderingen bepaald voor bijzondere gevallen.

Koop en verkoop kan bewezen worden door middel van een aanvaarde faktuur, onverminderd de andere bewijsmiddelen die door de wetten op de koophandel zijn toegelaten.

TITEL V

Handelsbeurzen, wisselagenten en makelaars

Deze titel (artt. 61-68) is bij artikel 1 van de wet van 30 december 1867 vervangen als volgt. De artt. 64bis en 69 tot 118 zijn daarna eraan toegevoegd

bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935

Art. 61-63

(...)

Opgeheven bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935

EERSTE HOOFDSTUK

Wisselagenten en makelaars

Eerste afdeling

Gemeenschappelijke bepalingen

Art. 64

Wisselagenten en makelaars zijn zij die als tussenpersoon optreden bij daden van koophandel.

Art. 64bis

Wisselagent is hij die als lasthebber of als commissionair effecten verhandelt op een effecten- en wisselbeurs.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935

Art. 65

Onverminderd de bepalingen van hoofdstuk I van de wet op de boekhouding en de jaarrekening van de ondernemingen, tekenen de wisselagenten en makelaars de transacties die zij afsluiten en de orders die zij ontvangen, onmiddellijk aan in een of meer boeken of beursboekjes.

Aldus vervangen bij artikel 19, § 1, van de wet van 17 juli 1975, de nieuwe Nederlandse tekst vastgesteld bij artikel 13 van de wet van 1 juli 1983

Art. 66

(...)

Opgeheven bij artikel 19, § 2, van de wet van 17 juli 1975

Art. 67

Zij zijn aansprakelijk voor de levering en de betaling van hetgeen zij verkocht of gekocht hebben.

Deze aansprakelijkheid houdt op wanneer zij, bij het aangaan van de overeenkomst, de naam van de koper of van de verkoper hebben bekendgemaakt aan de persoon met wie zij de overeenkomst hebben aangegaan, en deze persoon de koop of de verkoop heeft aangenomen.

Art. 68

De wisselagenten en makelaars zijn burgerrechtelijk aansprakelijk wat betreft de echtheid van de laatste handtekening op de wisselbrieven of ander handelspapier door hen verhandeld.

Afdeling II

Het beroep van wisselagent

Art. 69

Niemand mag de titel van wisselagent voeren of onder enigerlei benaming het beroep van wisselagent uitoefenen, indien hij niet ingeschreven is op de lijst der wisselagenten van een effecten- en wisselbeurs.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935

Art. 70

Onder de hierna bepaalde voorwaarden evenwel mogen personen die gevestigd zijn op meer dan 25 kilometer afstand van een stad waar een effecten- en wisselbeurs bestaat, de titel van wisselagent-correspondent voeren en effecten verhandelen indien zij door een beurscommissie achteraan op de lijst der wisselagenten zijn ingeschreven als wisselagent-correspondent.

De wisselagent-correspondent heeft geen toegang tot de beurs en mag van de titel van wisselagent geen gebruik maken zonder er de bepaling « correspondent » aan toe te voegen.

(...)

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het derde lid opgeheven bij artikel 1 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967

Art. 71

§ 1. Om voor te komen op de lijst der wisselagenten van een beurs of achteraan op die lijst onder de wisselagenten-correspondenten, moet men :

1° onderdaan zijn van een Lid-Staat van de Europese Economische Gemeenschap en het genot hebben van zijn burgerlijke rechten;

2° vijftientwintig jaar oud zijn;

3° doen blijken dat zij bij een of meer wisselagenten werkelijk stage hebben gedaan gedurende zes achtereenvolgende jaren, waarvan drie als gemachtigde.

In geval van overlijden van een wisselagent of van een wisselagent-correspondent kunnen zijn afstammelingen of aanverwanten in de rechte lijn worden vrijgesteld van drie jaar stage, zelfs als gemachtigde, en is de minimumleeftijd eenentwintig jaar (...);

4° een wetenschappelijk examen en een examen over vakkennis afgelegd hebben. Het programma van de examens en de samenstelling van de commissie voor het wetenschappelijk examen worden samengesteld door de Minister van Financiën. Twee van de leden der commissie voor het wetenschappelijk examen worden ieder gekozen uit een dubbeltal voorgedragen door de beurscommissie. Het examen over vakkennis wordt afgenomen door de gedelegeerden van de beurscommissie, ten overstaan van de regeringscommissaris.

Van het wetenschappelijk examen zijn vrijgesteld degenen die een academische graad bezitten waarvoor ten minste drie jaar studie vereist is, alsmede de houders van het diploma van licentiaat in de handelswetenschappen of van licentiaat in de financiële wetenschappen uitgereikt door een universiteit, een aan een universiteit verbonden school of door de Koning erkende inrichting voor hoger onderwijs;

5° aanbevolgen zijn door twee wisselagenten die ten minste vijf jaar op de lijst ingeschreven zijn;

6° toegelaten zijn door de beurscommissie;

7° de door het beursreglement bepaalde bijdrage betalen binnen dertig dagen na de toelating of na de hernieuwing van de inschrijving; de bijdrage van de wisselagent-correspondent mag niet hoger zijn dan een derde van die van de wisselagent;

8° lid zijn van het in artikel 71bis vermelde Waarborgfonds van de wisselagenten.

§ 2. In de in § 1 bedoelde lijst kunnen eveneens worden opgenomen, de vennootschappen met rechtspersoonlijkheid die voldoen aan de voorwaarden vermeld in § 1, 6° tot 8°.

De vennootschappen moeten over een eigen vermogen beschikken van ten minste tien miljoen frank welk minimum op vijftientwintig miljoen frank wordt gebracht voor de naamloze vennootschappen. In de vennootschappen op aandelen, moeten de aandelen op naam zijn.

De in het tweede lid bedoelde cijfers kunnen door de Koning worden verhoogd, volgens de door Hem vast te stellen categorieën van vennootschappen.

De werkzaamheden die onder deze afdeling vallen, moeten in naam en voor rekening van de vennootschap worden uitgeoefend door of onder de leiding van één of meer natuurlijke personen die voldoen aan de voorwaarden vermeld in paragraaf 1, 1°, 2°, 3° eerste lid, 4° en 6°. In de naamloze vennootschappen

moeten er ten minste twee van deze personen zijn. De naam van deze personen staat in de lijst naast de naam van de vennootschap; zij mogen de titel van wisselagent voeren. Artikel 94 is van toepassing op deze personen op dezelfde wijze als op de in de lijst ingeschreven vennootschap.

Slechts onder de voorwaarden die zijn vastgelegd bij in Ministerraad overlegd koninklijk besluit mag de vennootschap als vennoten andere personen tellen dan de personen die voldoen aan de in 1° tot 6° van § 1 vermelde voorwaarden.

(...)

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het 1° van het eerste lid vervangen bij artikel 1 van de wet van 3 april 1980, het 3° vervangen bij artikel 1, a, van het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939 en daarna aldus gewijzigd bij artikel 2, 1°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967, het 5° aldus vervangen bij het enige artikel van het koninklijk besluit n° 178 van 20 juni 1935 en het 8° bij artikel 2, 2°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967; het tweede, het derde, het vierde, het vijfde, het zesde en het zevende lid opgeheven bij artikel 2, 3°, van hetzelfde koninklijk besluit de nummering van § 1 en de tekst van § 2 toegevoegd bij artikel 211 van de Programmawet van 30 december 1988

Art. 71bis

§ 1. Onder de benaming « Waarborgkas van de wisselagenten » wordt een publiekrechtelijk rechtspersoon ingesteld, die onder meer tot taak heeft de nakoming van de beroepsverbintenissen van de wisselagenten en wisselagenten-correspondenten geheel of ten dele te verzekeren, toezicht te houden op hun financiële toestand en hun boekhouding na te gaan.

De Kas kan desgevraagd de geldmiddelen van de wisselagenten en wisselagenten-correspondenten centraliseren en beleggen; ze kan eveneens professionele diensten verlenen in het gemeenschappelijk belang van haar leden.

§ 2. De Kas wordt opgericht in de vorm van een coöperatieve vennootschap. Ze wordt beheerst door de bepalingen van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen en van dit hoofdstuk, voor zover daarvan door de statuten niet wordt afgeweken. Haar verbintenissen worden geacht handelsverbintenissen te zijn.

§ 3. De statuten van de Kas worden door de Koning vastgesteld op advies van de Belgische beurscommissie. Ze bepalen met name de wijze van inschrijving en van storting op het kapitaal van de Kas, evenals de samenstelling en de bevoegdheden van haar bestuursorganen.

Het algemeen reglement van de Kas wordt aan de Minister van Financiën ter goedkeuring voorgelegd.

§ 4. Door de betalingen die de Kas verricht aan schuldeisers van wisselagenten en wisselagenten-

correspondenten, treedt ze in de rechten van die schuldeisers.

§ 5. De Minister van Financiën oefent, door bemiddeling van de regeringscommissaris bij de Belgische beurzen, controle uit op de werkzaamheden van de Kas.

De regeringscommissaris woont met raadgevende stem de vergadering van de raad van bestuur bij. Hij kan aan de raad elke kwestie voorleggen waarvoor deze bevoegd is.

Wanneer de commissaris meent dat een besluit van de maatschappelijke organen in strijd is met de wetten, de statuten en het algemeen reglement of met het algemeen belang, kan hij tegen de uitvoering daarvan bij de Minister van Financiën beroep instellen binnen een termijn van vier vrije dagen te rekenen van het tijdstip waarop hij er kennis van heeft gekregen. Het beroep heeft opschortende werking. Indien de Minister niet binnen een termijn van tien vrije dagen te rekenen van het hierboven bepaalde tijdstip aan de Kas de nietigverklaring van het opgeschorte besluit tekent, wordt dit onherroepelijk.

De regeringscommissaris beschikt voor het vervullen van zijn opdracht over de ruimste bevoegdheden.

Ingevoegd bij artikel 3 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967

Art. 72

Een wisselagent mag ingeschreven zijn bij twee beurzen. Hij mag wisselagent-correspondent zijn bij de beurzen waar hij niet ingeschreven is als wisselagent.

Een wisselagent-correspondent mag als zodanig ingeschreven zijn bij verscheidene beurzen.

Hij die als wisselagent wenst ingeschreven te worden op de lijst van een tweede beurs, moet doen blijken dat hij bij die beurs zes maanden stage heeft gedaan; bovendien moet hij, voor de gedelegeerden van de commissie van de bedoelde beurs en ten overstaan van de regeringscommissaris, een aanvullend examen over vakkennis hebben afgelegd.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het derde lid daarna aldus vervangen bij het enige artikel van het koninklijk besluit n° 178 van 20 juni 1935, het vierde, het vijfde en het zesde lid opgeheven bij artikel 4 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967

Art. 73

§ 1. ...

§ 2. In afwijking van de artikelen 16, 19 en 106 van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen, mag de naam van een gewezen onbeperkt aansprakelijke vennoot, mits instemming van de betrokkene, worden behouden in de firma van de vennootschap die in de lijst is opgenomen overeenkom-

stig artikel 71, paragraaf 2, en is opgericht in de vorm van een vennootschap onder firma of een gewone commanditaire vennootschap dan wel een commanditaire vennootschap op aandelen.

Dit behoud brengt geen aansprakelijkheid met zich uit hoofde van de verbintenissen van de vennootschap tegenover derden.

Het behoud van de naam van een gewezen vennoot in de firma van een vennootschap onder firma of van een gewone commanditaire vennootschap dan wel een commanditaire vennootschap op aandelen dient het voorwerp uit te maken van een akte houdende wijziging van de oprichtingsakte, die neergelegd en bij uittreksel bekend zal moeten gemaakt worden zoals bepaald door artikel 10 van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen.

De naam van de gewezen vennoot enerzijds en de namen van de onbeperkt en hoofdelijk aansprakelijke vennoten anderzijds moeten worden vermeld op de borderellen van alle verrichtingen en in alle van de vennootschap uitgaande en voor derden bestemde publikaties, brieven en andere stukken, zodat blijkt wie van de vennoten onbeperkt en hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de verbintenissen van de vennootschap.

De Koning kan nadere regels stellen voor de openbaarmaking.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935; § 2 daarna toegevoegd bij artikel 2 van de wet van 3 april 1980; § 1 opgeheven, het eerste lid van § 2 vervangen en het derde gewijzigd bij artikel 212 van de Programmawet van 30 december 1988

Art. 74

Een wisselagent en een wisselagent-correspondent mag geen ander beroep uitoefenen dan hij krachtens deze titel gerechtigd is uit te oefenen, ook niet door een tussenpersoon. Van deze bepaling mag niet worden afgeweken dan ingevolge een te allen tijde herroepelijk verlot door de beurscommissie gegeven overeenkomstig het beursreglement.

Het is hem niet geoorloofd, voor de uitvoering van de beursorders welke hem gegeven worden door de in artikel 75 bedoelde personen en vennootschappen die het bedrijf van bankier uitoefenen, hetzij voor zichzelf, hetzij voor een cliënteel, een arbeidsovereenkomst, een aannemingscontract of een soortgelijke overeenkomst aan te gaan.

Het is hem verboden af te wijken van het provisietarief zoals dit is vastgesteld door het reglement van orde van de beurs. Hij mag geen verdeling, teruggave of vermindering van provisie toestaan noch andere voordelen verlenen dan bepaald zijn in het reglement of in het ministrieel besluit ter uitvoering van artikel 105.

Het is hem verboden zich te belasten met de financiële dienst van een staat, een provincie, een gemeen-

te, een openbare instelling of een instelling van openbaar nut, of van een vennootschap.

Hij mag slechts onder de voorwaarden en binnen de perken door de Koning bepaald als vast nemer of als borg deelnemen aan uitgaven van effecten en waarden. Het is hem toegestaan voor dergelijke uitgaven zijn bemiddeling te verlenen aan emitterende lichamen en instellingen.

Hij mag geen andere deposito's van kapitalen aangaan dan die welke verband houden met de uitoefening van zijn beroep, noch daaraan de vorm geven van spaardeposito's. Hij mag geen discontoverrichtingen doen voor eigen rekening, maar wel voor een derde wisselbrieven en ander handelspapier verhandelen.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het vijfde lid daarna aldus vervangen bij artikel 5 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967

Art. 75

§ 1. Orders tot aan- en verkoop van effecten, al dan niet genoteerd op een Belgische beurs, mogen niet worden aangenomen dan door wisselagenten, wisselagenten-correspondenten en door personen of vennootschappen die het bedrijf van bankier uitoefenen.

Als aanneming van koop- of verkooporders wordt beschouwd het opnemen van zodanige orders in België, hetzij voor eigen rekening, hetzij om ze, uit welken hoofde ook, door te geven in België of in het buitenland zelfs zonder persoonlijke aansprakelijkheid bij de verrichting.

Om de vermelde koop- of verkooporders te mogen aannemen, moeten de personen of vennootschappen die het bedrijf van bankier uitoefenen, doen blijken dat zij bij de Nationale Bank van België op de rekening van de Deposito- en Consignatiekas een zekerheid hebben gedeponneerd voor een bedrag en volgens nadere regels op gezette tijden door de Minister van Financiën te bepalen. Deze zekerheid strekt de opdrachtgevers bij voorrecht tot waarborg van de uitvoering van de verbintenissen die de bankier op zich genomen heeft.

De orders worden in de volgorde van aanneming ingeschreven in het register bedoeld in artikel 65.

Betreft het effecten die niet genoteerd zijn op een Belgische beurs, dan moet zulks uitdrukkelijk en goed zichtbaar worden vermeld op de voorzijde van het borderel.

§ 2. 1° De op een Belgische beurs genoteerde effecten kunnen buiten de beurs niet onder bezwaren de titel worden overgedragen dan door personen die de hoedanigheid van bankier, wisselagent of wisselagent-correspondent bezitten of door hun bemiddeling.

Dit verbod is niet toepasselijk :

a) op overdrachten betreffende een zelfde fonds, voor een werkelijk bedrag van ten minste 10 000 000 frank;

b) op toevallige overdrachten tussen partijen wanneer geen van hen van zodanige verrichtingen een gewoonte maakt.

Elke overdracht van genoteerde effecten buiten de beurs aan of door een wisselagent, wisselagent-correspondent of een bankier of door zijn bemiddeling gedaan, wordt vastgesteld door een borderel dat op de voorzijde uitdrukkelijk en goed zichtbaar de laatste genoteerde koers moet vermelden en moet aangeven dat de verrichting buiten de beurs heeft plaatsgehad en dat de betrokken effecten genoteerd worden op een Belgische beurs. Indien de wisselagent, de wisselagent-correspondent of de bankier bij de overdracht wederpartij is, moet het borderel dit uitdrukkelijk vermelden en dag en uur aangeven, waarop de overdracht heeft plaatsgehad.

Dit borderel moet door een wisselagent of een wisselagent-correspondent worden opgesteld, wanneer de overdracht betrekking heeft op de genoteerde effecten van een zelfde fonds, die in Belgische franken uitgedrukte rechten vertegenwoordigen voor een lager bedrag dan onder a) is vermeld;

2° Het eerste en het tweede lid van 1° zijn toepasselijk op overdrachten onder bezwarende titel van effecten die niet genoteerd zijn op een Belgische beurs.

Elke overdracht van niet-genoteerde effecten aan of door een wisselagent, wisselagent-correspondent of bankier of door zijn bemiddeling gedaan, wordt vastgesteld door een borderel dat op de voorzijde uitdrukkelijk en goed zichtbaar de vermelding moet dragen dat de verrichting buiten de beurs heeft plaatsgehad en dat de betrokken effecten niet genoteerd zijn op een Belgische beurs. Indien de wisselagent, de wisselagent-correspondent of de bankier bij de overdracht wederpartij is, moet het borderel dit uitdrukkelijk vermelden.

3° Als overdracht wordt niet beschouwd :

a) de uitgifte van eigen effecten door een vennootschap; met uitgifte wordt voor de toepassing van dit artikel gelijkgesteld de wederoverdracht door de vennootschap of persoon die alle uit te geven effecten of een deel ervan heeft ingetekend en zulks binnen een termijn van zes maanden te rekenen van het openstellen van de openbare inschrijving indien de wederoverdracht geschiedt bij openbaar aanbod en te rekenen van de eerste wederoverdracht indien zij bij onderhandse plaatsing geschiedt;

b) het openbaar aanbod tot omruiling of tot aankoop van effecten.

Aldus vervangen bij artikel 1, a, van het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939, § 2 daarna aldus vervangen bij artikel 6 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

Art. 75bis

Orders tot aan- of verkoop van effecten die in de notering van een Belgische beurs voorkomen, mogen in België enkel op de beurs worden uitgevoerd; de uitvoering moet geschieden overeenkomstig het reglement en moet bij de notering vastgesteld worden.

Compensatie buiten de beurs is verboden.

Compensatie op de beurs mag alleen plaatshebben tussen de wisselagenten, onder controle van een gedelegeerde van de beurscommissie en volgens de desbetreffende bepalingen van het reglement.

Wisselagenten, wisselagenten-correspondenten of bankiers mogen niet optreden als wederpartij voor een op de beurs uit te voeren order.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 76

Alleen de wisselagenten zijn bevoegd om orders uit te voeren tot aankoop of verkoop van effecten die in de notering van een Belgische beurs voorkomen. Zij alleen mogen effecten te koop aanbieden of kopen op de veilingen gehouden door de beurscommissie.

De uitvoering van elke beursorder moet door middel van een wisselagentenborderel ter kennis van de opdrachtgever worden gebracht, zelfs bij compensatie op de beurs.

De verrichting waarvan de uitvoering op de beurs niet kan worden aangetoond door een burgerrechtelijk of handelsrechtelijk bewijsmiddel, is gedurende een maand, te rekenen van de dagtekening van het borderel, vernietigbaar naar goedvinden van de opdrachtgever.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 34 van 30 januari 1935.

Art. 77

(...)

Opgeheven bij artikel 7 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967

Art. 78

Alleen de wisselagenten, wisselagenten-correspondenten, banken, particuliere spaarkassen, de instellingen bedoeld in artikel 1, tweede lid, 1°, van het koninklijk besluit n° 185 van 9 juli 1935, en de Regie der Posterijen, zijn bevoegd om, voor eigen rekening dan wel als commissionnaire, makelaar of lasthebber, deviezen te verhandelen, in speciën of via een rekening.

De reisbureaus die door de Minister van Financiën zijn toegelaten en de maatschappijen voor openbaar vervoer zijn eveneens bevoegd om de handel te drijven waarvan sprake is in het vorige lid, maar dan

alleen voor eigen rekening; de Minister van Financiën kan, onder de voorwaarden die hij bepaalt, ook andere natuurlijke personen of rechtspersonen machtigen om voor eigen rekening deviezen te verhandelen, voor zover die handel beperkt blijft tot muntspeciën in de vorm van biljetten of metaalgeld.

Banken en particuliere spaarkassen die als commissionnair, makelaar of lasthebber wensen op te treden bij de in dit artikel bedoelde verrichtingen moeten, voor zij hun verrichtingen aanvangen, ervan doen blijken dat zij bij de Nationale Bank van België op de rekening van de Deposito- en Consignatiekas een zekerheid hebben gedeponneerd voor een bedrag en volgens nadere regels op gezette tijden door de Minister van Financiën te bepalen. Deze zekerheid strekt bij voorrecht tot waarborg van de uitvoering van de jegens de opdrachtgevers aangegane verbindtenissen.

Elke deviezentransactie moet op een borderel worden aangetekend.

Het hierboven bepaalde doet geen afbreuk aan de meer beperkende bepalingen, uitgevaardigd krachtens de besluitwet van 6 oktober 1944 betreffende de wisselcontrole.

Aldus vervangen bij het enige artikel van de wet van 30 juni 1975.

Art. 79

Artikel 75, § 2, en de artikelen 75bis en 76 gelden niet voor de koop en verkoop gedaan door de Staat, de Gemeenschap of het Gewest, door een publiekrechtelijk rechtspersoon of door een instelling van openbaar nut welke voorkomt op een door de Koning vastgestelde lijst, wanneer het gaat om :

1° effecten van of gewaarborgd door de Belgische Staat;

2° effecten van de Nationale Maatschappij van Belgische Spoorwegen of van de Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen;

3° stukken van leningen van de Gemeenschappen of de Gewesten, van provincies, gemeenten, agglomeraties of federaties van Belgische gemeenten of door hen gewaarborgde stukken van leningen;

4° stukken van leningen van het Gemeentekrediet van België. »

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935 en daarna aldus gewijzigd bij artikel 1, d, van het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939, daarna vervangen bij artikel 1 van de wet van 9 maart 1989.

Art. 80

Wisselagenten en wisselagenten-correspondenten die opgehouden hebben hun beroep uit te oefenen en die ten minste twintig jaar met eer en waardigheid ingeschreven zijn geweest op de lijst of achteraan op de lijst van een Belgische beurs, kunnen door de

commissie van de beurs waar zij het langst ingeschreven waren, gemachtigd worden tot het voeren van de eretitel van hun beroep; hun eventuele bijdrage wordt door het beursreglement vastgesteld.

De achtereenvolgende inschrijvingen op de lijst of achteraan op de lijst van verscheidene beurzen kunnen samengeteld worden voor de berekening van de in het vorig lid bepaalde tijd.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

HOOFDSTUK II

Handelsbeurzen

Eerste Afdeling

Begripsbepalingen

Art. 81

Een handelsbeurs is een openbare bijeenkomst, hetzij van kooplieden, scheepskapiteins, goederenmakelaars van de plaats, hetzij van de wisselagenten.

Het gemeentebestuur is belast met de handhaving van de orde in de beurs.

De beurs waar kooplieden, scheepskapiteins of goederenmakelaars bijeenkomen, heet goederenbeurs; de beurs waar de wisselagenten bijeenkomen, heet effecten- en wisselbeurs.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935

Afdeling II

Goederenbeurzen

Art. 82

De goederenbeurzen worden opgericht door de Koning, die het eerste reglement ervan vaststelt.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935

Art. 83

In elke goederenbeurs is er een commissie, genaamd goederenbeurscommissie.

Haar leden, ten getale van ten minste zes en ten hoogste vijftien, worden voor zes jaar door het college van burgemeester en schepenen benoemd uit twee dubbeltallen, het ene opgemaakt door de algemene vergadering van de rechtbank van koophandel, het andere door de algemene vergadering van de perso-

nen die volgens het reglement de beurs mogen bezoeken.

Om de twee jaar treedt eenderde van de leden af. De eerste twee beurten worden bij loting bepaald.

Het lid dat benoemd wordt ter vervanging van een ontslagnemend of overleden lid, voleindigt het mandaat van dat lid.

De aftredende leden zijn eerst na verloop van twee jaar herbenoembaar.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935

Art. 84

De uitslagen van de verhandelingen en transacties in de goederenbeurzen dienen om de koers van de koopwaren en van de vrachten te bepalen.

Die koers wordt door de beurscommissie vastgesteld overeenkomstig het beursreglement.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935

Art. 85

Wijzigingen van het reglement worden vastgesteld door de beurscommissie en onderworpen aan de goedkeuring van de Koning.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935

Art. 86

De Koning kan de goederenbeurzen sluiten. De minister tot wiens bevoegdheid de binnenlandse handel behoort, kan de vergaderingen van die beurzen schorsen na het advies van de commissie te hebben ingewonnen.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935

Afdeling III

Effecten- en wisselbeurzen

§ 1. Algemene bepalingen

Art. 87

Er zijn effecten- en wisselbeurzen te Antwerpen, Brussel, Gent en Luik.

De Koning kan er ook in andere steden oprichten; in dit geval stelt hij het eerste reglement vast en benoemt de leden van de commissie.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935

Art. 88

De wisselagenten die ingeschreven zijn op de lijst van een effecten- en wisselbeurs, vormen een vereniging met rechtspersoonlijkheid.

De vereniging wordt tegenover derden vertegenwoordigd door een commissie, beurscommissie genoemd; deze kan die vertegenwoordigingsbevoegdheid opdragen aan ten minste twee van haar leden.

De vereniging mag geen andere onroerende goederen in eigendom of anderszins bezitten dan zij nodig heeft om haar taak te vervullen.

Schenkeningen onder de levenden of bij testament te haren voordele hebben slechts gevolg voor zover machtiging wordt verleend overeenkomstig artikel 910 van het Burgerlijk Wetboek.

Het besluit waarbij machtiging wordt verleend tot het aannemen van een schenking waarin een onroerend goed begrepen is, bepaalt binnen welke termijn het onroerend goed moet worden te gelde gemaakt, indien daartoe reden is.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935

Art. 89

Het beursreglement bepaalt op welke dagen en uren de beurs wordt gehouden.

De commissie kan in overeenstemming met de Minister van Financiën de vergaderingen schorsen voor een termijn van ten hoogste vijf dagen.

De minister van Financiën kan, na de beurscommissie te hebben gehoord, de vergaderingen schorsen voor een termijn van ten hoogste zes maanden.

De Koning kan de effecten- en wisselbeurzen sluiten.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935

Art. 90

Er is bij elke effecten- en wisselbeurs een regeringscommissaris, die benoemd wordt door de Minister van Financiën.

De regeringscommissaris waakt voor de toepassing van de wetten en verordeningen. Hij heeft het recht aanwezig te zijn op de vergadering van de beurscommissie; Hij heeft er raadgevende stem. Hij kan tegen alle beslissingen van de beurscommissie beroep instellen.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935

§ 2. De beurscommissie

Art. 91

Iedere beurscommissie bestaat uit ten minste zes en ten hoogste vijftien leden.

De leden van de beurscommissie worden verkozen door de op de lijst ingeschreven wisselagenten. Dege-
nen die in de loop van de drie voorgaande jaren een
schorsingsstraf hebben opgelopen, mogen aan de ver-
kiezing niet deelnemen. De verkiezingen hebben
plaats in de maand november.

Verkiezbaar zijn alleen de wisselagenten die se-
dert de oprichting van de beurs of sedert ten minste
vijf jaar zonder onderbreking recht van noteren heb-
ben.

(...)

*Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit
n° 84 van 30 januari 1935, het tweede lid daarna
vervangen bij artikel 8, 1°, van het koninklijk besluit
n° 61 van 10 november 1967 en aldus gewijzigd bij
artikel 3 van de wet van 3 april 1980, het derde lid
gewijzigd bij het enige artikel van het koninklijk be-
sluit n° 178 van 20 juni 1935 en bij artikel 3 van de
wet van 3 april 1980, het vierde lid opgeheven bij
artikel 8, 2°, van het koninklijk besluit n° 61 van
10 november 1967.*

Art. 92

Het mandaat van de leden duurt drie jaar. Ieder
jaar treedt eenderde van de leden af. De eerste twee
beurten worden bij loting bepaald.

Het lid dat benoemd wordt ter vervanging van een
ontslagnemend of overleden lid, voleindigt het man-
daat van dat lid.

De aftredende leden zijn herkiesbaar.

*Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit
n° 84 van 30 januari 1935, het derde lid daarna
vervangen bij artikel 9 van het koninklijk besluit
n° 61 van 10 november 1967.*

Art. 93

De beurscommissie heeft tot opdracht :

1° de vereniging te vertegenwoordigen bij de uit-
oefening van haar rechten en bij de behartiging van
haar beroepsbelangen;

2° jaarlijks de lijst op te maken van de wisselagen-
ten en wisselagenten-correspondenten en die van de
erewisselagenten en erewisselagenten-correspon-
dentten;

3° de werkzaamheden van de beurs te leiden,
dagelijks de notering van de effecten vast te stellen
en openbaar te maken; dagelijks de notering van de
deviezen vast te stellen, tenzij het reglement die
bevoegdheid opdraagt aan de bankiers die aangeslo-

ten zijn bij de verrekeningskamer, en die notering
openbaar te maken;

4° zorg te dragen dat de wisselagenten en wissel-
agenten-correspondenten hun verplichtingen tegen-
over elkaar en tegenover derden nakomen;

5° de beroepsgeschillen tussen wisselagenten te
beslechten. De commissie is bevoegd om als college
van goede mannen naar billijkheid te oordelen.

*Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit
n° 84 van 30 januari 1935.*

Art. 94

De commissie oefent het tuchtrecht uit over de
wisselagenten, over hun aangestelden ter beurze,
over de wisselagenten-correspondenten en over de
erewisselagenten en erewisselagenten-correspon-
dentten.

Haar bevoegdheid strekt zich bovendien uit tot
ieder die uit welken hoofde ook de beurs mag bezoeken,
met uitzondering evenwel van de regeringscom-
missaris, de leden van het noteringscomité die geen
wisselagent zijn, en de ambtenaren die uit hoofde
van hun ambt ter beurze moeten komen.

De commissie treedt op, hetzij ambtshalve, hetzij
op klacht van de belanghebbende, hetzij op verzoek
van de regeringscommissaris.

Zij kan de volgende straffen opleggen :

waarschuwing,

berisping,

schorsing voor ten hoogste zes maanden,

schrapping.

Geen straf kan worden uitgesproken zonder dat de
betrokkene is gehoord of althans opgeroepen bij een
ter post aangetekend schrijven.

Een straf kan slechts worden uitgesproken wan-
neer meer dan de helft van de leden der commissie
aanwezig is en met een tweederde meerderheid.

De tuchtrechtelijke beslissingen hebben gevolg in
alle beurzen van het land.

*Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit
n° 84 van 30 januari 1935.*

Art. 95

De Koning stelt het beursreglement vast op voor-
dracht van de commissie. Het reglement bepaalt al-
les wat betrekking heeft op de verhandeling van de
effecten ter beurze, met name de samenstelling van
het bureau, de organisatie van de griffie, de gang van
zaken op de contantmarkt en de termijnmarkt en in
voorkomend geval op de bankmarkt, alsmede het
provisietarief.

De Koning kan het provisietarief vaststellen voor
de in artikel 75, § 2, bedoelde overdrachten onder
bezwarende titel van effecten.

Hij kan bepalen welk gedeelte van de krachtens
voorgaande leden geheven provisie door de wissela-

genten en wisselagenten-correspondenten aan de bij artikel 71, 8°, bedoelde instelling zal gestort worden.

Hij regelt eveneens de gang van zaken op de deviezenmarkt, die bovendien onder de controle van de Nationale Bank staat in de steden waar de Minister van Financiën het gepast oordeelt.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het tweede en het derde lid daarna ingevoegd bij artikel 10 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

§ 3. De commissie van beroep

Art. 96

Er wordt voor alle effecten- en wisselbeurzen een commissie van beroep ingesteld, die haar zetel heeft te Brussel, en die bestaat uit een voorzitter en zes leden, en uit een plaatsvervangend voorzitter en vier plaatsvervangende leden, benoemd door de Minister van Financiën.

De benoeming van vier van de zes leden en van de vier plaatsvervangende leden geschiedt op voordracht, door elke beurs, van twee lijsten van drie kandidaat-leden en drie kandidaat-plaatsvervangende leden. Ten minste twee leden en twee plaatsvervangende leden moeten lid van een beurscommissie geweest zijn.

De voorzitter, de plaatsvervangende voorzitter en de leden van de commissie van beroep worden voor vier jaar benoemd. De mandaten gaan in op 1 januari. Om de twee jaar wordt de commissie voor de helft vernieuwd. De eerste beurt wordt bij loting bepaald.

Het lid dat benoemd wordt ter vervanging van een ontslagnemend of overleden lid, voleindigt het mandaat van dat lid.

Met uitzondering van de voorzitter en van de plaatsvervangende voorzitter, zijn de aftredende leden die twee achtereenvolgende mandaten vervuld hebben, eerst na verloop van twee jaar herbenoembaar.

De commissie kan alleen dan beslissen wanneer ten minste vijf leden aanwezig zijn, de voorzitter of zijn plaatsvervanger meegerekend. De beslissingen zijn met redenen omkleed. Zij worden bij meerderheid van stemmen genomen.

Verzwarend van straf in tuchtzaken kan evenwel niet worden uitgesproken dan met een meerderheid van tweederde van de aanwezige leden.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 97

De commissie van beroep doet uitspraak over ieder beroep ingesteld :

1° door de personen wier verzoek om inschrijving op de lijst als wisselagent, of achteraan op de lijst als wisselagent-correspondent, afgewezen is;

2° door de wisselagenten en de wisselagenten-correspondenten en door hun aangestelden, die gestraft zijn met schorsing of schrapping;

3° door de personen wier verzoek om op enigerlei grond toegelaten te worden tot het parket, de bankierszaal en de vereffeningenzaal is afgewezen;

4° door de regeringscommissaris tegen elke beslissing van de beurscommissie die hij meent aan de commissie van beroep te moeten voorleggen.

Zij doet eveneens uitspraak over het beroep tegen de beslissingen van het noteringscomité.

Aldus vervangen bij artikel 1, e, van het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939.

Art. 98

Het beroep wordt ingesteld bij een ter post aangezekende brief, die aan de voorzitter van de commissie van beroep gericht wordt, hetzij binnen vijftien dagen te rekenen van de kennisgeving van de bestreden beslissing, gedaan bij een ter post aangetekende brief, hetzij binnen vijftien dagen te rekenen van de beslissing, indien daarvan geen kennisgeving moet worden gedaan.

Partijen worden bij een ter post aangetekende brief opgeroepen, ten minste drie dagen voor de dag die voor de behandeling van het beroep vastgesteld is. Zij kunnen zich doen bijstaan door een raadsman gekozen uit de advocaten of uit de wisselagenten en de wisselagenten-correspondenten.

De regeringscommissaris en de voorzitter van de beurscommissie, alsmede in voorkomend geval de voorzitter van het noteringscomité, worden gehoord, althans opgeroepen.

Het beroep heeft schorsende kracht, behalve wanneer het een beslissing van het noteringscomité betreft. In tuchtzaken evenwel kan de beurscommissie, bij het uitspreken van schorsing of schrapping, met eenparigheid van stemmen en op overeenkomstig advies van de regeringscommissaris bevelen dat haar beslissing ten uitvoer zal worden gelegd niettegenstaande beroep.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het tweede en het derde lid daarna aldus gewijzigd en het vierde lid vervangen bij artikel 1, f, van het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939.

§ 4. Notering van effecten en deviezen

Art. 99

De koerslijst is de authentieke akte waarin wordt vastgesteld tegen welke prijs de ter transactie toegelaten effecten en deviezen verhandeld zijn; wat de

effecten betreft, vermeldt zij alle gedane koersen, met uitsluiting van alle andere koersen en inzonderheid van de enige koers die een hoekman of een andere agent zou hebben bepaald na kennisneming van een geheel van koop of verkooporders.

De Minister van Financiën kan voorschrijven dat het getal van de verhandelde effecten of het bedrag van de verrichtingen betreffende die effecten op de door hem te bepalen wijze wordt vermeld.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het eerste lid daarna aldus gewijzigd bij het enige artikel van het koninklijk besluit n° 178 van 20 juni 1935.

Art. 100

Het reglement voorziet in alles wat betrekking heeft op de controle van de notering, alsmede op de bewaring van de biljetten van vraag en aanbod, van de bulletins en van de andere bescheiden betreffende de verrichtingen.

Het kan de notering van de voorkeurrechten en de vermelding van de premies en van de prolongatierente voorschrijven.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 100bis

De Koning kan, op advies van de beurscommissies van het Rijk en van de noteringscomités bij de beurzen, de markt organiseren van de niet in de notering opgenomen effecten en, onder meer, het toezicht op de transacties en de bekendmaking van de koersen.

Ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 10 juli 1969.

§ 5. Inschrijving op de beursnotering

Art. 101

Bij elke effecten- en wisselbeurs wordt een noteringscomité ingesteld, dat beslist over de opneming van de effecten en deviezen in de notering, zowel wat betreft de termijnmarkt als de contantmarkt en eventueel de bankmarkt.

Dit comité bestaat uit ten minste zes en ten hoogste twaalf leden, benoemd door de Minister van Financiën, die bovendien een of meer plaatsvervangende leden kan benoemen. De helft van de leden wordt door de Minister van Financiën gekozen uit dubbel-tallen van door de beurscommissie voorgedragen wisselagenten die sedert de oprichting van de beurs of sedert ten minste vijf jaar zonder onderbreking recht van noteren hebben. Dezelfde regel geldt voor de eventuele benoeming van de helft van de plaats-

vervangers. De mandaten duren zes jaar en gaan in op 1 januari.

Om de twee jaar treedt een derde van de leden af. De eerste twee beurten worden bij loting bepaald.

Het lid dat benoemd wordt ter vervanging van een ontslagnemend of overleden lid, voleindigt het mandaat van dat lid.

De aftredende leden zijn eerst na verloop van twee jaar herbenoembaar.

De regeringscommissaris maakt deel uit van het comité; hij heeft er raadgevende stem.

De organisatie en de werkwijze van het comité worden geregeld bij koninklijk besluit.

Onverminderd de verplichtingen die hen door de wet of de reglementen worden opgelegd en buiten de gevallen waarin zij in rechte dienen te getuigen, mogen de leden en de personeelsleden van het Noteringscomité geen enkele ruchtbaarheid geven aan de feiten waarvan zij uit hoofde van hun functie kennis hebben gekregen.

Het achtste lid is niet van toepassing op mededelingen die worden gedaan met controledoeleinden en in het kader van een wederzijdse samenwerking aan buitenlandse autoriteiten die bevoegd zijn om effecten tot de officiële notering toe te laten.

Onverminderd de verplichtingen die hen door de wet of de reglementen worden opgelegd en buiten de gevallen waarin zij in rechte dienen te getuigen, mogen de leden en de personeelsleden van het Noteringscomité geen enkele ruchtbaarheid geven aan de feiten waarvan zij uit hoofde van hun functie kennis hebben gekregen.

Het achtste lid is niet van toepassing op mededelingen die worden gedaan met controledoeleinden en in het kader van een wederzijdse samenwerking aan buitenlandse autoriteiten die bevoegd zijn om effecten tot de officiële notering toe te laten.

De in het negende lid bedoelde mededelingen zijn echter beperkt tot de gevallen waarin de buitenlandse autoriteiten de ontvangen inlichtingen slechts gebruiken voor het onderzoek van aanvragen om toelating tot de notering, voor de controle van de toelatingsvoorwaarden, voor de behandeling van beroepen tegen de beslissingen van deze autoriteiten of voor het instellen van strafvervolgingen op grond van wetgevingen die van dezelfde aard zijn als die op welke toepassing wordt toegezien door de Noteringscomités.

Onverminderd het achtste, negende en tiende lid, werken de Noteringscomités mee met gelijkaardige autoriteiten van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen voor de aangelegenheden en voor de doeleinden waarvoor deze medewerking door het recht van de Europese Gemeenschappen wordt opgelegd. De Koning kan de nodige maatregelen treffen om de genoemde medewerking tot stand te brengen.

Van de inlichtingen welke door de in het negende lid bedoelde buitenlandse autoriteiten aan de Noteringscomités worden verstrekt, mag slechts gebruik worden gemaakt voor de in het tiende lid vermelde doeleinden.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het tweede lid daarna aldus vervangen bij het enige artikel van het koninklijk besluit n° 178 van 20 juni 1935 en gewijzigd bij artikel 4 van de wet van 3 april 1980, het eerste en het zevende lid gewijzigd, het achtste tot het twaalfde lid toegevoegd bij artikel 2 van de wet van 9 maart 1989.

Art. 102

§ 1. De Koning kan, bij een na advies van de Noteringscomités en van de Bankcommissie genomen besluit :

1° de voorwaarden voor toelating van effecten tot de officiële notering vaststellen, en inzonderheid bepalen welke inlichtingen de aanvrager aan het Noteringscomité moet verstrekken, alsook op welke wijze en binnen welke termijn het Noteringscomité zijn beslissing over de aanvraag tot toelating tot de officiële notering aan de aanvrager meedeelt;

2° de voorwaarden voor de schorsing en de schrapping van de notering vaststellen;

3° de Noteringscomités gelasten, volgens de door Hem bestelde regels toe te zien op de toepassing van de krachtens 1° en 2° genomen besluiten;

4° de Noteringscomités machtigen om, ter bescherming van het spaarwezen, de toelating tot de officiële notering van een bepaald effect afhankelijk te stellen van welke voorwaarde ook die specifiek is voor dit effect en die door het Comité vooraf uitdrukkelijk aan de aanvrager is meegedeeld;

5° de Noteringscomités machtigen om, in bijzondere gevallen, afwijkingen van de krachtens 1° en 2° genomen besluiten toe te staan;

6° de Noteringscomités machtigen het feit bekend te maken dat een uitgevende instelling een of meer van de verplichtingen die krachtens de ter uitvoering van 1° en 2° genomen besluiten op haar rusten, niet nakomt.

§ 2. De Koning bepaalt de vergoedingen die aan het Noteringscomité verschuldigd zijn enerzijds, door de personen, die om toelating van effecten tot de officiële notering verzoeken en, anderzijds, door de uitgevende instellingen waarvan de effecten tot de officiële notering zijn toegelaten.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het tweede lid opgeheven bij artikel 11 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967, daarna aldus vervangen bij artikel 3 van de wet van 9 maart 1989.

Art. 103

Wanneer door het beursreglement een bankmarkt wordt ingesteld, moeten de in de notering opgenomen effecten vermeld worden onder een speciale rubriek « Notering van de bankmarkt ».

Effecten die geschrapt zijn uit de notering van een Belgische effecten- en wisselbeurs, mogen niet opgenomen worden in de notering van de bankmarkt.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 104

De Commissie van beroep van de effecten- en wisselbeurzen neemt kennis van de beroepen tegen beslissingen van het Noteringscomité.

Beroep kan worden ingesteld :

1° door de Regeringscommissaris;

2° door ten minste twintig wisselagenten die gezamenlijk optreden;

3° door diegene wiens aanvraag om toelating tot de notering is afgewezen of over wiens aanvraag niet is beslist binnen de ter uitvoering van artikel 102, § 1, 1°, vastgestelde termijn;

4° door een vennootschap of een instelling waarvan de effecten geschorst of geschrapt zijn.

De artikelen 96, zesde lid, en 98 zijn in deze gevallen van toepassing. »

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, daarna aldus vervangen bij artikel 4 van de wet van maart 1989.

§ 5bis en artikel 104bis ingevoegd bij artikel 12 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967, opgeheven bij artikel 5 van de wet van 9 maart 1989.

§ 5bis.

(...)

§ 6. Aanvullende bepalingen

Art. 105

Wat de in artikel 79 genoemde effecten betreft, stelt de Minister van Financiën regels vast voor de toelating tot de notering, de wijze van notering, de controle op de notering en voor het makelaarsloon. Hij kan onder meer voorschrijven dat hem alle daartoe benodigde inlichtingen worden verstrekt.

Onverminderd de verplichtingen die hen door de wet of de reglementen worden opgelegd en buiten de gevallen waarin zij in rechte moeten getuigen, mogen de leden van de bevoegde diensten van het Ministerie van Financiën of van andere door de Minister van Financiën aangewezen diensten, geen enkele ruchtbaarheid geven aan feiten waarvan zij met toepassing van dit artikel kennis hebben gekregen.

Het tweede lid is niet van toepassing op mededelingen die worden gedaan met controledoeleinden en in het kader van een wederzijdse samenwerking aan

buitenlandse autoriteiten die bevoegd zijn om effecten tot de officiële notering toe te laten en om de notering ervan te controleren.

De in het derde lid bedoelde mededelingen zijn echter beperkt tot de gevallen waarin de buitenlandse autoriteiten bevoegd zijn om effecten tot de officiële notering toe te laten en om de notering ervan te controleren.

De in het derde lid bedoelde mededelingen zijn echter beperkt tot de gevallen waarin de buitenlandse autoriteiten de ontvangen inlichtingen slechts gebruiken voor het onderzoek van de aanvragen om toelating van effecten tot de officiële notering, voor de controle op de notering ervan of voor het instellen van strafvervolgingen op grond van wetgevingen die van dezelfde aard zijn als die op welke toepassing wordt toegezien door de Minister van Financiën.

Onverminderd het tweede, derde en vierde lid, werkt de Minister van Financiën mee met gelijkwaardige autoriteiten van de lid-Staten van de Europese Gemeenschappen voor de aangelegenheden en voor de doeleinden waarvoor deze medewerking door het recht van de Europese Gemeenschappen wordt opgelegd. De Koning kan de nodige maatregelen treffen om de genoemde medewerking tot stand te brengen.

Van de inlichtingen die door de in het derde lid bedoelde buitenlandse autoriteiten aan de leden van de bevoegde diensten van het Ministerie van Financiën of van andere door de Minister van Financiën aangewezen diensten worden verstrekt, mag slechts gebruik worden gemaakt voor de in het vierde lid vermelde doeleinden.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, daarna aldus vervangen bij artikel 6 van de wet van 9 maart 1989.

Art. 106

De gemeente waar een effecten- en wisselbeurs bestaat, is verplicht aan die beurs het voor de verrichtingen noodzakelijke lokaal en meubilair te verschaffen en voor het onderhoud ervan te zorgen.

Zij kan zich door de beurscommissie elk jaar en in vooraf te betalen driemaandelijke termijnen, als vergoeding voor het gebruik van het lokaal en van het meubilair, alsmede voor de onderhoudskosten, een bedrag doen toekennen, dat bij gebrek aan overeenstemming tussen de gemeente en de beurscommissie door de Minister van Financiën wordt vastgesteld.

Ingevoerd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 107

§ 1. De Koning kan, bij een na advies van de Bankcommissie en de Noteringscomités genomen besluit :

1° de verplichtingen vaststellen ten laste van de uitgevende instellingen van tot de officiële notering toegelaten effecten, met name wat betreft de behandeling van de houders en de informatie die hun periodiek moet worden verstrekt, alsmede wanneer zich gebeurtenissen of beslissingen voordoen die, zo zij openbaar werden gemaakt, de beurskoers op gevoelige wijze zouden kunnen beïnvloeden;

2° de Bankcommissie belasten met het toezicht op de toepassing van de krachtens 1° genomen besluiten. Daartoe kan Hij inzonderheid bepalen welke documenten aan de Bankcommissie zullen moeten worden bezorgd en deze laatste machtigen om van de uitgevende instellingen en de personen belast met de controle van hun rekeningen, te eisen dat zij haar de inlichtingen verstrekken die nodig zijn voor de toepassing van de ter uitvoering van 1° en 2° genomen besluiten, alsook om het feit bekend te maken dat een uitgevende instelling in gebreke blijft ten aanzien van de verplichtingen die krachtens de ter uitvoering van 1° of 2° genomen besluiten op haar rusten of zich niet schikt naar de kennisgevingen die de Bankcommissie tot haar heeft gericht;

3° de Bankcommissie machtigen om, in bijzondere gevallen, afwijkingen van de ter uitvoering van 1° en 2° genomen besluiten toe te staan.

§ 2. De Koning bepaalt de vergoeding die aan de Bankcommissie verschuldigd is door de uitgevende instellingen van tot de officiële notering toegelaten effecten.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, het tweede lid toegevoegd bij artikel 1, i, van het koninklijk besluit n° 70 van 30 november 1939 daarna aldus vervangen bij artikel 7 van de wet van 9 maart 1989.

Art. 108

§ 1. Voor de openbare uitgifte, de verkoop bij openbare inschrijving en de opneming van niet-Belgische effecten in de koerslijst van een Belgische beurs is toestemming vereist van de Minister van Financiën.

§ 2. Dezelfde toestemming is vereist voor ieder openbaar aanbod tot omruiling of tot aankoop van Belgische effecten gedaan door of voor rekening van :

1° natuurlijke personen die geen onderdaan zijn van een Lid-Staat van de Europese Economische Gemeenschap;

2° publiekrechtelijke of privaatrechtelijke rechtspersonen die niet zijn opgericht volgens het recht van een van die Staten;

3° publiekrechtelijke of privaatrechtelijke rechtspersonen die opgericht zijn volgens het recht van een van die Staten, maar die hun statutaire zetel of hun hoofdbestuur of hun hoofdvestiging niet binnen de Gemeenschap hebben.

§ 3. De Minister van Financiën kan door een bericht in het *Belgisch Staatsblad* bekendmaken dat voor een verrichting als bedoeld in § 1 of § 2 geen

toestemming is verleend. Vanaf die bekendmaking is het aan eenieder en meer in het bijzonder aan de bankiers, wisselagenten en wisselagenten-correspondenten verboden op enigerlei wijze in welke hoedanigheid ook aan die verrichting mee te werken.

Aldus vervangen bij artikel 13 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967; § 2 daarna vervangen bij het enige artikel van de wet van 11 juli 1972.

Art. 109

De procureur-generaal bij het hof van beroep wijst de officieren van gerechtelijke politie aan die toegang zullen hebben tot de beurs.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

HOOFDSTUK III

Strafbepalingen

Art. 110

Elke overtreding van de artikelen 69, 70, 75, 75bis, 76, eerste lid, (...) 78 en 108 of van de besluiten ter uitvoering van artikel 100bis van deze titel, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot duizend frank of met een van die straffen alleen. In geval van herhaling binnen vijf jaren na een veroordeling wegens overtreding van de bepalingen van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935 kunnen de straffen worden verdubbeld.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935, daarna gewijzigd bij artikel 14 van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967, bij artikel 4 van de wet van 10 juli 1969 en bij artikel 1 en 2, § 1, 2° van deze wet.

Art. 111

Als schuldig aan oplichting wordt beschouwd en met de straffen bepaald in artikel 496 van het Strafwetboek wordt gestraft hij die, met misbruik van andermans zwakheid of onwetendheid, hetzij openbare fondsen, aandelen, obligaties of andere effecten uitgeeft, verkoopt, koopt of ruilt, hetzij deviezen koopt of verkoopt, tegen een prijs of onder voorwaarden die klaarblijkelijk buiten verhouding staan tot de werkelijke waarde van die effecten of van die deviezen.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 112

Als schuldig aan misbruik van vertrouwen wordt beschouwd en met de straffen bepaald in artikel 491 van het Strafwetboek wordt gestraft de wisselagent of de wisselagent-correspondent die effecten van een cliënt in prolongatie geeft of er op enigerlei wijze tot eigen voordeel of ten voordele van derden gebruik van maakt zonder diens schriftelijke toestemming.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 112bis

Met gevangenisstraf van een maand tot een jaar en met geldboete van 50 frank tot 10 000 frank of met een van die straffen alleen worden gestraft :

1° zij die bewust onjuiste of onvolledige inlichtingen verstrekken, wanneer deze hen door het Noteringscomité worden gevraagd krachtens artikel 102, § 1, of door de Minister van Financiën krachtens artikel 105, eerste lid;

2° zij die weigeren aan de Bankcommissie de inlichtingen te verstrekken die zij haar krachtens artikel 107 moeten bezorgen of die bewust onjuiste of onvolledige inlichtingen verstrekken.

Ingevoegd bij artikel 8 van de wet van 9 maart 1989.

Art. 112ter

Elke overtreding van artikel 101, achtste lid of van artikel 105, tweede lid, wordt gestraft met de in artikel 458 van het Strafwetboek bepaalde straffen. »

Ingevoegd bij artikel 9 van de wet van 9 maart 1989.

Art. 113

Boek I van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85, is van toepassing op misdrijven omschreven in deze titel.

Ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

HOOFDSTUK IV

Overgangsbepalingen

Art. 114

De wisselagenten en wisselagenten-correspondenten die op 1 januari 1968 op of achteraan op de lijst van een effecten- en wisselbeurs ingeschreven zijn, blijven erop ingeschreven, ook al voldoen zij niet aan alle voorwaarden gesteld in artikel 71, 1° tot 7°.

(...)

Wat de vennootschappen onder firma of de gewone commanditaire vennootschappen betreft, waarin wisselagenten voor de inwerkingtreding van artikel 71, § 2 hun beroep uitoefenden.

1° moet het minimum eigen vermogen bedoeld in artikel 71, § 2, tweede lid slechts worden bereikt twee jaar na de inwerkingtreding van dit artikel;

2° is artikel 71, § 2, vijfde lid niet van toepassing op de personen die in deze vennootschap zijn geassocieerd bij de inwerkingtreding van dit artikel.

Het eerste lid aldus vervangen bij artikel 15, 1°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967, het tweede en het derde lid opgeheven bij artikel 15, 2°, van hetzelfde koninklijk besluit, het tweede lid hersteld bij artikel 213 van de Programmawet van 30 december 1988.

Art. 115

(...)

Opgeheven bij artikel 16, 1°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

Art. 116

(...)

In afwijking van artikel 73 kunnen de maatschappijen die niet zijn opgericht in de vorm van een vennootschap onder firma of van een gewone commanditaire vennootschap, en die, op de dag van de inwerkingtreding van de grendelwet van 28 december 1931 handel dreven in effecten, in die vorm het beroep van wisselagent of wisselagent-correspondent blijven uitoefenen. In dat geval moet de benaming gevolgd zijn van de wisselagent of van de wisselagent-correspondent ingeschreven op of achteraan op de lijst.

Het eerste, het tweede en het derde lid opgeheven bij artikel 16, 2°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967, het vierde lid aldus ingevoegd bij artikel II van het koninklijk besluit n° 84 van 30 januari 1935.

Art. 117

(...)

Art. 117bis

(...)

Opgeheven bij artikel 16, 4°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

Art. 118

(...)

Opgeheven bij artikel 16, 5°, van het koninklijk besluit n° 61 van 10 november 1967.

TITEL VI

Art. 91-108

(...)

Opgeheven bij artikel 18 van de wet van 5 mei 1872 en bij het aanvullende artikel van de wet van 25 augustus 1891.

WET VAN 5 MEI 1872

EERSTE TITEL

Pand

Artikel 1

Pand tot zekerheid van een handelsverbintenis geeft aan de schuldeiser het recht om zich, bij voorrecht en voorrang boven de andere schuldeisers, uit de in pand gegeven zaak te doen betalen, wanneer de inpandgeving geschied is op een wijze die in de koophandel geldt voor de verkoop van zaken van dezelfde aard, en de in pand gegeven zaak in het bezit is gesteld en gebleven van de schuldeiser of van een derde omtrent wie partijen zijn overeengekomen.

De last van het bewijs van de dagtekening der inpandgeving rust op de schuldeiser. Dit bewijs kan worden geleverd door alle middelen.

Art. 2

De schuldeiser wordt geacht de koopwaren in zijn bezit te hebben wanneer zij te zijner beschikking zijn in zijn magazijnen of schepen, bij de douane of in een openbare opslagplaats, of wanneer zij voor hun aankomst in zijn bezit zijn gesteld door cognossement of door een vrachtbrief.

Art. 3

De pandhoudende schuldeiser ontvangt op de vervaldagen de rente, de dividenden en het kapitaal van de in pand gegeven waarden en verrekent ze met zijn schuldvordering.

Wanneer het pand bestaat uit handelspapier, oefent de pandhoudende schuldeiser de rechten uit van de houder en moet hij diens verplichtingen nakomen.

Art. 4

Indien de door het pand gewaarborgde schuld-vordering niet voldaan is op de vervaldag, kan de schuldeiser, na een aanmaning te hebben betekend aan de lener en in voorkomend geval aan de derde-pandgever, op een verzoekschrift aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel machtiging verkrijgen om het pand, hetzij openbaar, hetzij uit de hand, naar keuze van de voorzitter, te doen verkopen door de persoon die deze aanwijst.

Op dat verzoekschrift wordt eerst beslist twee vrije dagen nadat het aan de schuldenaar en in voorkomend geval aan de derde-pandgever is betekend met verzoek om in die tussentijd hun eventuele opmerkingen aan de voorzitter te doen toekomen.

De effecten en deviezen worden verkocht op de beurs :

— de genoteerde, op de gewone vergaderingen van de beurs of van een der beurzen waar zij genoteerd worden;

— de niet genoteerde, op de veilingen van de beurscommissie.

De voorzitter van de rechtbank wijst voor elk van de beurzen waar de verkoop zal geschieden, een op de lijst van die beurs ingeschreven wisselagent aan, die tot de verkoop zal overgaan overeenkomstig het beursreglement, zonder verdere formaliteiten.

Het derde en het vierde lid toegevoegd bij artikel 30 van het koninklijk besluit n° 300 van 30 maart 1936.

Art. 5

De aldus verkregen beschikking is eerst uitvoerbaar nadat ze aan de lener en in voorkomend geval aan de derde-pandgever betekend is, met aanwijzing van de dag, plaats en uur van de veiling, indien deze bevolen is. Die beschikking wordt definitief en geldt als in laatste aanleg gewezen, indien de lener of in voorkomend geval de derde-pandgever binnen drie dagen na de betekening er geen verzet tegen doet met dagvaarding voor de rechtbank van koophandel.

Art. 6

De termijn om hoger beroep in te stellen tegen het op dat verzet gewezen vonnis is acht dagen te rekenen van de betekening.

Art. 7

De beschikking en het vonnis zijn van rechtswege uitvoerbaar zonder borgtocht niettegenstaande verzet of hoger beroep.

Art. 8

De hierboven gestelde termijnen kunnen niet worden verlengd wegens de afstand.

Indien de schuldenaar of in voorkomend geval de derde-pandgever zijn woonplaats niet heeft binnen het rechtsgebied van de rechtbank van koophandel of aldaar geen keuze van woonplaats gedaan heeft, worden de in de vorige artikelen vermelde betekeningen, behalve die waarvan sprake is in artikel 4, op geldige wijze gedaan ter griffie van die rechtbank.

Art. 9

De uitoefening van de rechten bij de vorige artikelen aan de pandhoudende schuldeiser toegekend, wordt niet geschorst door faillissement, noch door opschorting van betaling, noch door het overlijden van de schuldenaar of van de derde-pandgever.

Art. 10

Elk beding waarbij de schuldeiser zou worden gemachtigd zich het pand toe te eigenen of erover te beschikken zonder inachtneming van de hiervoren bepaalde vormen, is nietig.

Art. 11

Artikel 2 en de artikelen 4 tot en met 10 van deze titel zijn van toepassing op het pand tot zekerheid van het wettelijk voorrecht van de commissionairs of van hun geldschietters, waarvan sprake is in afdeling II van titel II hierna.

TITEL II

Commissiecontract

Eerste afdeling

De commissionairs in het algemeen

Art. 12

Commissionair is hij die op zijn eigen naam of order een maatschappelijke naam handelt voor rekening van een opdrachtgever.

Art. 13

De verplichtingen en de rechten van de persoon die handelt in naam van een opdrachtgever, worden

geregeld in het Burgerlijk Wetboek, boek III, titel XIII.

Afdeling II

Commissionairs of consignatarissen

Art. 14

Iedere commissionair is, door de enkele toezending, bewaargeving of consignatie van koopwaren, op de waarde bevoorrecht voor alle leningen, voorschotten of betalingen die hij als commissionair doet, hetzij voor de verzending van de koopwaren, hetzij gedurende de tijd dat deze in zijn bezit zijn.

Dit voorrecht bestaat slechts voor zover de koopwaren in het bezit gesteld zijn en gebleven van de commissionair of van een derde omtrent wie partijen zijn overeengekomen.

In de bevoorrechte schuldvordering van de commissionair zijn, naast de hoofdsom, ook de rente, het commissieloon en de kosten begrepen.

Art. 15

Wanneer de koopwaren voor rekening van de opdrachtgever verkocht en geleverd zijn, verhaalt de commissionair het bedrag van zijn schuldvordering op de opbrengst van de verkoop, bij voorrang boven de schuldeisers van de opdrachtgever.

Art. 16

Iedere geldschietter die aan de commissionair de nodige bedragen in geld of in handelspapier verstrekt voor de leningen, voorschotten of betalingen waarvan sprake is in artikel 14, eerste lid, heeft tot waarborg voor de terugbetaling van de verstrekte bedragen en van de rente hetzelfde voorrecht op dezelfde voorwerpen en op dezelfde wijze als in de artikelen 14 en 15 bepaald is.

Dit voorrecht bestaat slechts voor zover de geldschietter of een derde omtrent wie partijen zijn overeengekomen, door de commissionair in het bezit is gesteld van het cognossement of van de vrachtbrief.

Art. 17

Het voorrecht van de geldschietter gaat boven dat van de commissionair.

ALGEMENE BEPALINGEN

Art. 18

(...)

Opheffingsbepaling.

TITEL VII

Koop en verkoop

Art. 109

(...)

Opgeheven ingevolge artikel 25 van de wet van 15 december 1872.

TITEL VIIbis

Vervoerovereenkomst

Deze titel (artt. 1-46) is ingevoegd bij de wet van 25 augustus 1891.

EERSTE HOOFDSTUK

Algemene bepalingen

Artikel 1

De vervoerovereenkomst wordt bewezen door alle middelen, inzonderheid door de vrachtbrief.

De vrachtbrief vermeldt :

- 1° de plaats en de dag van de verzending;
- 2° de naam en de woonplaats van de afzender;
- 3° de naam en de woonplaats van de geadresseerde;

4° de naam en de woonplaats van de vervoerder of van de commissionair door wiens bemiddeling het vervoer geschiedt;

5° de aard, het gewicht of de maat van de te vervoeren goederen, het getal en de bijzondere merken van de colli's;

6° de tijd waarbinnen het vervoer moet geschieden en de prijs van het vervoer of de reglementaire voorwaarden waarnaar praktijken verwijzen.

De vrachtbrief wordt getekend door de afzender of door de commissionair.

Art. 2

De commissionair of de vervoerder is gehouden de aard, de hoeveelheid en desgevorderd de waarde van de te vervoeren goederen in zijn dagboek aan te

tekenen overeenkomstig de verklaringen van de afzender.

Art. 3

Hij staat in voor de aankomst van de goederen en van de personen binnen de overeengekomen tijd, behoudens toeval of overmacht.

Art. 4

Hij is aansprakelijk voor de beschadiging of het verlies van de goederen alsmede voor de ongevallen waardoor de reizigers worden getroffen, indien hij niet bewijst dat de beschadiging, het verlies of het ongeval het gevolg is van een vreemde oorzaak die hem niet kan worden toegerekend.

Art. 5

Hij staat borg voor de daden van de commissionair of van de tussenvervoerder aan wie hij de te vervoeren goederen toezendt.

Art. 6

Zolang de goederen niet ter bestemming zijn afgeleverd en voor zover in de vrachtbrief niet anders is bedongen, is de vervoerder gehouden de aanwijzingen van de afzender te volgen en is alleen deze gerechtigd om over de goederen te beschikken.

Het recht van de afzender houdt op te bestaan zodra de goederen aan de besteldienst zijn afgegeven of zodra aan de geadresseerde een bericht van aankomst is gezonden.

Art. 7

De inontvangstneming van de vervoerde goederen doet elke vordering tegen de vervoerder en de commissionair vervallen behalve wanneer een bijzonder voorbehoud is gemaakt of in geval van niet uiterlijk zichtbare beschadiging.

Het bijzonder voorbehoud of het bezwaar moet op schrift gesteld worden en aan de vervoerder gezonden uiterlijk de tweede dag na de inontvangstneming, in geval van uiterlijke zichtbare beschadiging en van verlies, en binnen een termijn van zeven dagen, de dag van inontvangstneming niet inbegrepen, in geval van vertraging.

Wanneer de vervoerder bij de aflevering heeft gewezen op beschadiging of gedeeltelijk verlies, is de geadresseerde gehouden dadelijk bezichtiging van de vervoerde goederen toe te staan.

In geval van niet uiterlijk zichtbare beschadiging of van manco binnen de vervoerde goederen, kan het

bezwaar van de geadresseerde alsnog worden aangenomen, indien het schriftelijk aan de vervoerder is gericht binnen een termijn van zeven dagen, de dag van inontvangstneming niet inbegrepen, en indien vaststaat dat de beschadiging of het manco er reeds van voor de aflevering was.

De uitzondering bepaald voor het geval van niet uiterlijk zichtbare beschadiging of manco binnen in de vervoerde goederen, geldt niet wanneer het voorstel om de koopwaar te bezichtigen aan de geadresseerde of aan zijn gemachtigde is gedaan op het ogenblik van de aflevering.

De vordering blijft slechts bestaan betreffende de punten waarover een bijzonder voorbehoud of bezwaar is gemaakt.

Art. 8

Wanneer de vervoerde goederen worden geweigerd of aangaande de inontvangstneming daarvan geschil is ontstaan, wordt de staat van de goederen, indien een belanghebbende het vordert, onderzocht door een of drie deskundigen, die worden benoemd bij een beschikking van de voorzitter van de rechtbank van koophandel, onderaan op een verzoekschrift gesteld.

De geadresseerde wordt opgeroepen bij een aangezekende brief, waarin dag en uur van het deskundigenonderzoek worden aangegeven.

De beschikking kan bevelen dat de goederen in bewaring zullen worden gegeven of onder sekwester gesteld, alsook dat zij naar een openbare of particuliere opslagplaats zullen worden gebracht.

De beschikking kan de verkoop gelasten ten bate van de vervoerder of de commissionair ten belope van hetgeen hem naar aanleiding van het vervoer verschuldigd is. Deze verkoop geschiedt openbaar in de door de voorzitter aangewezen plaats, en ten minste drie vrije dagen nadat daarvan bericht is gegeven aan de geadresseerde en de afzender. Deze termijn wordt verdubbeld wanneer een van de belanghebbenden in het buitenland verblijft.

In spoedeisende gevallen kan de voorzitter die termijnen verkorten.

De beschikking is niet vatbaar voor verzet of hoger beroep. Zij is uitvoerbaar op de minuut en voor de registratie.

Art. 9

Alle rechtsvorderingen, ontstaan uit de overeenkomst van goederenvervoer, met uitzondering van die welke volgen uit een strafbaar feit, verjaren door verloop van zes maanden ten aanzien van binnenslands vervoer en door verloop van een jaar ten aanzien van internationaal vervoer.

De verjaring loopt, in geval van totaal verlies of van vertraging, van de dag waarop het vervoer had moeten plaatshebben, en in geval van gedeeltelijk

verlies of van beschadiging, van de dag der afgifte van de goederen.

In geval van onregelmatige toepassing van het tarief of van fouten in de berekening van de vervoerkosten en bijkomende kosten, loopt de verjaring van de dag der betaling.

De rechtsvorderingen ontstaan uit de overeenkomst van personenvervoer, met uitzondering van die welke volgen uit een strafbaar feit, verjaren door verloop van één jaar.

De verjaring loopt van de dag waarop het feit dat tot de rechtsvordering aanleiding geeft, zich heeft voorgedaan.

Regresvorderingen moeten, op straffe van verval, worden ingesteld binnen de termijn van een maand, te rekenen van de dagvaarding die tot het regres aanleiding geeft.

Art. 10

Dit hoofdstuk is mede van toepassing op de spoorwegondernemingen voor zover in hoofdstuk II niet anders is bepaald.

HOOFDSTUK II

Spoorwegvervoer

§ 1. Algemene bepalingen

Art. 11

Elk spoorwegbestuur is verplicht met de normale vervoermiddelen waarmee aan de gewone verkeersbehoefte kan worden voldaan, al het personeel en goederenvervoer te verrichten waarvoor die middelen geschikt zijn.

Een koninklijk besluit genomen na overleg in de Ministerraad kan, met inachtneming van de belangen van 's Lands economie, de spoorwegbesturen machtigen om bepaalde vervoerdiensten geheel of gedeeltelijk af te schaffen.

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 3 juli 1964.

Art. 12

Een bijzonder reglement zal bepalen welke boeken en bescheiden moeten worden gehouden voor de aantekening van de verzendingen en voor de ontvangst van de rechten.

Dat reglement wordt voor de concessiehoudende spoorwegen en buurtspoorwegen vastgesteld door hun bestuur, onder goedkeuring van de minister tot wiens bevoegdheid de Spoorwegen en de Buurtspoorwegen behoren.

Die boeken en bescheiden hebben in rechte dezelfde waarde als de boeken en bescheiden van kooplieden en commissionairs.

Aldus gewijzigd bij artikel 1 en 2, § 1, 3° van deze wet

Art. 13

De vervoerovereenkomst wordt aangegaan tegen de prijs en de voorwaarden van de wettelijk bekendgemaakte tarieven en reglementen.

Art. 14

De vervoerprijzen en -voorwaarden worden, voor de concessiehoudende spoorwegen en buurtspoorwegen vastgesteld door hun bestuur, binnen de perken van de exploitatievoorwaarden en onder goedkeuring van de bevoegde minister, behoudens de afwijkingen toegestaan krachtens een bijzondere wet.

De tarieven met vervoerprijzen en -voorwaarden in het *Belgisch Staatsblad* bekendgemaakt. Zij mogen niet in werking worden gesteld voor de tweede dag na die waarop zij zijn bekendgemaakt.

Elk spoorwegbestuur is gehouden de tarieven en dienstregelingen in de stations bekend te maken door aanplakking of anderszins.

Het eerste lid aldus gewijzigd bij artikel 1 en 2, § 1, 4°, het tweede en het derde lid aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 30 december 1918 en tot één lid samengevoegd. Dit tweede lid daarna aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 3 juli 1964.

Art. 15

§ 1. Bij gelijke voorwaarden en omstandigheden zijn de tarieven voor een ieder gelijk.

§ 2. De besturen mogen bijzondere overeenkomsten aangaan, waarbij prijsverminderingen of andere voordelen toegekend worden.

Deze overeenkomsten moeten zodanig zijn dat de financiële uitkomsten van het bedrijf erdoor worden verbeterd en zij moeten vergelijkbare vervoerprijzen en -voorwaarden bieden aan de gebruikers die in vergelijkbare omstandigheden verkeren.

De Koning stelt nadere regels voor het sluiten van de in deze paragraaf bedoelde overeenkomsten, evenals voor het toezicht daarop.

§ 3. Prijsverminderingen mogen toegestaan worden voor de dienst van de spoorwegen, voor de dienst van de openbare besturen of voor instellingen van weldadigheid.

§ 4. Bekendmaking van de vervoerprijzen en -voorwaarden vastgesteld met toepassing van §§ 2 en 3 van dit artikel, is niet verplicht, tenzij de Koning anders bepaalt.

§ 5. De §§ 2, 3 en 4 worden toegepast voor zover niet anders is bepaald door de internationale over-

eenkomsten die de instemming van de Kamers hebben verkregen, en door de uitvoeringsregelingen voor die overeenkomsten.

De Koning stelt nadere regels voor de uitvoering van de genoemde overeenkomsten.

Aldus vervangen bij artikel 3 van de wet van 3 juli 1964.

§ 2. Reizigers

Art. 16

Een reglement bepaalt onder welke voorwaarden de reizigers tot het vervoer worden toegelaten. Het bepaalt welke reizigers niet in de treinen mogen worden toegelaten.

Art. 17

Het is aan het bestuur verboden in zijn tarieven of reglementen bepalingen op te nemen, waardoor zijn gemeenrechtelijke aansprakelijkheid gewijzigd wordt voor de ongevallen waardoor de reizigers worden getroffen.

§ 3. Bagage en goederen

Art. 18

Een reglement bepaalt onder welke voorwaarden de reiziger het recht heeft zijn bagage te laten vervoeren met de trein waarin hij toegelaten is, en welke bagage hij bij zich mag houden.

Ten aanzien van de laatstgenoemde bagage draagt het bestuur generlei aansprakelijkheid, behalve wanneer vaststaat dat het schuld heeft.

Art. 19

Tegen overhandiging van de bagage bij de verzending wordt een genummerd en gedagtekend bewijs afgegeven, waarop worden vermeld de plaats van vertrek en van aankomst, het getal en het totale gewicht van de colli's, de ontvangen prijs en, in voorkomend geval, de aangifte van het belang bij de aflevering.

Art. 20

De bagage wordt bij de aankomst van de trein afgegeven tegen overhandiging van het bewijs.

Art. 21

Het bestuur is gehouden in elk station een lokaal te hebben waarin de bagage die na de aankomst van de trein wordt afgehaald, en de bagage die de reizigers verlangen in bewaring te geven, veilig wordt geborgen.

De aansprakelijkheid van het bestuur is beperkt tot de verplichtingen van de bewaarnemer.

De bewaargever ontvangt een bewijs waarop de aard, het getal, en indien hij het verlangt, het totale gewicht van zijn colli's worden vermeld.

Indien hij verzuimt die voorwerpen binnen de door de reglementen bepaalde tijd op te vorderen, kan het bestuur ze doen verkopen overeenkomstig artikel 8, of ze aan de domeinen afgeven overeenkomstig de ter zake geldende wetten.

Art. 22

Een reglement bepaalt onder welke voorwaarden de goederen tot het vervoer worden toegelaten. Het bepaalt welke goederen niet tot het vervoer mogen worden toegelaten. Het bepaalt ook voor welke verzendingen een vrachtbrief vereist is.

Art. 23

Wanneer geen vrachtbrief vereist is, worden de mondelinge verklaringen van de afzender opgetekend door de beambten van het bestuur.

Art. 24

Het bestuur is gehouden aan de afzender die erom verzoekt, een ontvangstbewijs af te geven, waarop worden vermeld het aantal colli's, het totale gewicht, de dag en het uur van de aanneming, de bestemming, het tarief dat voor het vervoer zal worden toegepast, de verklaringen van de afzender aangaande de aard van de goederen en, in voorkomend geval, zijn verklaringen bedoeld in artikelen 41 en 42.

Art. 25

Alle vermeldingen in vrachtbrieven en in ontvangstbewijzen die strijdig zijn met de bij de wet toegelaten bepalingen van een reglement, worden beschouwd als nietig en niet bestaande.

Art. 26

Elke onjuiste verklaring die een verkeerde toepassing of een ontduiking van de tarieven en reglementen tot doel of tot gevolg heeft, geeft aanleiding tot betaling van het bijkomende recht bepaald in de

tarieven en reglementen, onverminderd de straffen gesteld bij de wet en schadevergoeding indien daar-toe grond bestaat.

Art. 27

Wanneer het bestuur ernstige redenen heeft om te vermoeden dat een gedane verklaring onjuist is of dat er zich schadelijke of gevaarlijke stoffen, waar-van geen aangifte is gedaan of waarvan het vervoer verboden is, in de colli's of de bagage bevinden, kan het deze doen openen, ook als ze in bewaring gegeven zijn of als de reizigers ze overeenkomstig de regle-menten bij zich houden. De opening geschiedt hetzij in tegenwoordigheid van de afzender of de reiziger, hetzij, in geval van afwezigheid of van weigering, ten overstaan van een officier van gerechtelijke politie.

Art. 28

(...)

Opgeheven bij artikel 4 van de wet van 3 juli 1964.

Art. 29

De reglementen bepalen binnen welke termijnen :

- 1° de verzendingen zullen worden aangenomen of wagons ter beschikking van de afzender gesteld;
- 2° het vervoer zal geschieden;
- 3° de goederen aan de geadresseerde zullen wor-den afgeleverd.

(...)

Er bestaat geen verplichting om het bijzonder ma-terieel, zoals het bij de reglementen zal omschreven worden, binnen een bepaalde termijn te verschaffen.

Het bestuur is niet gehouden de goederen aan te nemen voor het tijdstip vastgesteld voor de lading.

Het tweede en derde lid opgeheven bij artikel 4 van de wet van 3 juli 1964.

Art. 30

De termijnen worden in uren berekend.
De uren van de nacht worden niet afgetrokken.

Art. 31

De reglementen bepalen, met inachtneming van de exploitatievereisten, op welke dagen en uren de verzendingen worden aangenomen, de wagons ter beschikking van de afzender gesteld en de goederen aan de geadresseerde afgeleverd.

Aldus vervangen bij artikel 5 van de wet van 3 juli 1964.

Art. 32

Wanneer het laden niet dadelijk kan geschieden, worden de vervoeraanvragen vastgesteld door in-schrijving in een bijzonder register en bovendien, zo de afzender het vordert, door middel van een bewijs dat dag en uur vermeldt waarop zij bij het bestuur zijn ingediend.

Art. 33

Goederen die aan spoedig bederf onderhevig zijn, kunnen na verloop van de voor de afhaling bepaalde termijn worden verkocht, zelfs uit de hand, nadat daarvan bericht is gezonden aan de geadresseerde, en zonder andere formaliteiten dan de voorafgaande vaststelling van de staat waarin zij zich bevinden, door een officier van gerechtelijke politie.

De uitslag van de verkoop wordt ter kennis ge-bracht van de afzender en de geadresseerde.

In alle andere gevallen kan het bestuur, wanneer de geadresseerde de goederen niet in ontvangst neemt binnen de door de reglementen bepaalde tijd, ze doen verkopen overeenkomstig artikel 8, of ze aan de domeinen afgeven overeenkomstig de ter zake geldende wetten.

§ 4. Aansprakelijkheid

Art. 34

Verlies of beschadiging, weigering of vertraging, hetzij bij de aanvaarding van vervoeraanvragen of bij de terbeschikkingstelling van materieel, hetzij bij de aflevering van goederen of bagage, verplicht het spoorwegbestuur tot vergoeding van de veroorzaakte schade overeenkomstig het gemene recht.

Er is geen vergoeding verschuldigd, ook niet in geval van verzekering, wanneer het verlies, de be-schadiging, de weigering of de vertraging het gevolg is van toeval, van overmacht of van een vreemde oorzaak die aan het bestuur niet kan worden toegere-kend.

Ten aanzien van de weigering of de vertraging wordt als overmacht beschouwd een meer dan nor-male drukte in het spoorwegverkeer.

Art. 35

De bepalingen : 1° betreffende de termijnen voor de aanneming van de verzendingen of voor het stel-len van wagons ter beschikking van de afzender, 2° betreffende de vertraging bij de aanvaarding van vervoeraanvragen of bij de terbeschikkingstelling van materieel, zijn niet van toepassing op de buurt-spoorwegen.

Art. 36

De tarieven of reglementen mogen, behoudens in het hierna bepaalde gevallen, ten voordele van het bestuur geen wijzigingen brengen in de voorwaarden en de omvang van zijn aansprakelijkheid overeenkomstig artikel 34.

Ter zake van het internationaal vervoer kan het bestuur echter bepalen dat het voor in het buitenland gebeurde feiten slechts zal instaan voor zover de vreemde besturen wegens die feiten te zijnen opzichte aansprakelijk zijn.

Art. 37

Het bestuur kan bepalen dat het niet zal instaan voor het verlies of de beschadiging, noch voor de risico's, waaraan tijdens de reis zijn blootgesteld :

- 1° levende dieren;
- 2° goederen die volgens het reglement beschouwd worden als onderhevig aan beschadiging wegens hun aard of alleen door het vervoer per spoor;
- 3° goederen die op het uitdrukkelijk en schriftelijk verzoek van de afzender vervoerd worden, hetzij in een open wagon wanneer de reglementen het laden in een gesloten of in een afgedekte wagon voorschrijven, hetzij zonder verpakking of met een onvoldoende verpakking wanneer zij wegens hun aard behoorlijk moeten verpakt zijn;
- 4° voorwerpen geplaatst in vervoerde rijtuigen;
- 5° goederen die op aanvraag van de afzender vervoerd worden in gesloten en door hem gelode wagons, mits de loodjes ongeschonden zijn;
- 6° goederen die krachtens reglement of krachtens overeenkomst begeleid worden door de afzender of door zijn aangestelde;
- 7° goederen die door de afzender zijn ingeladen.

De bepaling betreffende het laden door de afzender is niet van toepassing wat het laden betreft onder het bijzonder toezicht van de beampten van de spoorweg, wanneer dat toezicht is gevraagd overeenkomstig de reglementen.

Wat het laden buiten zodanig toezicht betreft, kan het bestuur bovendien bedingen dat het niet instaat voor het getal van de colli's noch voor het gewicht, vermeld op het ontvangstbewijs of op de vrachtbrief, tenzij de afzender heeft gevraagd dat het getal van de colli's en het gewicht worden nagezien hetzij in de gebouwen van de spoorweg, hetzij in die van de afzender, overeenkomstig de reglementen.

Art. 38

Ten aanzien van de goederen die bij het vervoer onderhevig zijn aan gewichtsverlies, kan het bestuur bepalen dat het niet zal instaan voor een manco ten belope van een door de reglementen te bepalen percentage.

Art. 39

Het bestuur kan bepalen dat het niet zal instaan voor schade of voor een tekort in het aantal colli's of in het gewicht van de goederen, wanneer het lossen door de zorg van de geadresseerde geschiedt, tenzij de schade of het tekort in tegenwoordigheid van de beampten van het bestuur is vastgesteld bij het lossen of bij de levering van de wagon aan de geadresseerde.

Het bestuur is verplicht dit onderzoek te doen overeenkomstig de reglementaire voorschriften wanneer de geadresseerde het vraagt.

Art. 40

In de gevallen bepaald bij de artikelen 37, 38 en 39 behoudt de belanghebbende zijn recht op schadevergoeding overeenkomstig het gemene recht, indien hij bewijst dat het verlies of de schade niet te wijten is aan de bijzondere omstandigheden op grond waarvan het bestuur zijn aansprakelijkheid kan afwijzen.

Art. 41

De afzender kan bij de afgifte van de goederen en tegen betaling van een evenredig recht zijn belang bij de aflevering schatten.

In dat geval heeft hij, bij verlies, beschadiging of vertraging, niet enkel recht op de gewone vergoeding bepaald overeenkomstig artikel 42, maar ook op schadevergoeding tot het bedrag van zijn aangifte, op voorwaarde dat hij de schade bewijst.

Art. 42

Bij gebreke van schatting van de schade, kunnen de tarieven en reglementen de schadevergoeding beperken :

- 1° in geval van verlies, tot de waarde van de bagage of van de goederen, berekend naar de gewone handelsprijs ten tijde en ter plaatse van de verzending, boven hetgeen nadien aan douane- en vervoerkosten is bepaald;
- 2° in geval van beschadiging, tot een vergoeding berekend zoals hiervoren bepaald is;
- 3° in geval van vertraging, tot de gehele vervoerprijs of een gedeelte ervan.

Indien de vertraging de bij de reglementen bepaalde duur overschrijdt, heeft de belanghebbende recht op de schadevergoeding berekend volgens dezelfde regels als in geval van verlies.

Art. 43

De reglementen bepalen welke voorwerpen wegens hun grote waarde niet tot het vervoer worden

tegelaten dan onder bepaalde voorwaarden, met inbegrip van die welke de in deze titel geregelde aansprakelijkheid beperken.

Art. 44

Het bestuur kan vervoer aanbieden tegen bijzondere verlaagde tarieven, met vaststelling van een maximumbedrag voor de vergoeding in geval van verlies of beschadiging.

Die voorwaarden moeten uitdrukkelijk of stilzwijgend worden aangenomen door de afzender.

Art. 45

Niettegenstaande de bepalingen van de artikelen 42, 43 en 44, wordt de schadevergoeding geregeld naar het gemene recht, telkens als de schade is veroorzaakt door opzet of schuld van het bestuur of van zijn beampten.

Art. 46

De afzender of de geadresseerde kan teruggevonden goederen of bagage opvorderen, mits hij wegens de verlies ontvangen vergoeding terugbetaalt, onder aftrek van de vergoeding wegens vertraging.

Dit recht vervalt, indien hij, te rekenen van de dag waarop de goederen of de bagage door het bestuur te zijner beschikking zijn gesteld, meer dan vijftien dagen heeft laten voorbijgaan zonder ze op te vorderen.

Art. 47

(...)

De Koning kan ten aanzien van de exploitatie van vervoermiddelen voor personen of goederen de maatregelen voorschrijven die zij noodzakelijk acht voor de handhaving van de orde en de veiligheid van de reizigers.

Het eerste lid opgeheven en het tweede lid gewijzigd bij artikel 1 en 2, § 1, 5° van deze wet

TITEL VIII

Wisselbrief en orderbriefje

Zie de wet van 10 juli 1964 tot invoering van een nieuwe Nederlandse tekst van de gecoördineerde wetten op de wisselbrieven en orderbriefjes.

TITEL IX

Handelsvennootschappen

Zie de wet van 26 mei 1983 tot vaststelling van de Nederlandse tekst en tot aanpassing van de Franse tekst van het Wetboek van Koophandel, Eerste boek, titel IX.

TITEL X

WET VAN 11 JUNI 1874

Verzekering in het algemeen

Deze titel (artikelen 1-32) is ingevoegd bij de wet van 11 juni 1874.

EERSTE HOOFDSTUK

Algemene bepalingen

Artikel 1

Verzekering is een overeenkomst waarbij de verzekeraar zich tegen betaling van een premie verbindt de verzekerde schadeloos te stellen voor verlies of schade ten gevolge van toevallige gebeurtenissen of van overmacht.

Verwachte winst kan worden verzekerd in de gevallen bij de wet bepaald.

Art. 2

De verenigingen van onderlinge verzekering worden beheerst door hun reglementen, door de algemene rechtsbeginselen en door de bepalingen van deze titel, die met een zodanige verzekering niet onverenigbaar zijn.

Zij worden in rechte vertegenwoordigd door hun directeurs.

Art. 3

De bepalingen van deze titel, voor zover daarvan door bijzondere artikelen niet wordt afgeweken, zijn mede van toepassing op de zeeverzekering en op de verzekering betreffende land-, rivier- en kanaalvervoer.

HOOFDSTUK II

**Personen die een verzekering
kunnen aangaan**

Art. 4

Ieder die bij het behoud van een zaak belang heeft wegens een recht van eigendom of een ander zakelijk recht of wegens enige aansprakelijkheid in verband met de zaak, kan die laten verzekeren.

Art. 5

De verzekering kan voor rekening van een ander worden aangegaan krachtens een algemene of een bijzondere lastgeving, of zelfs zonder lastgeving.

In het laatst bedoelde geval worden de gevolgen geregeld overeenkomstig de bepalingen betreffende de zaakwaarneming.

Indien uit de verzekering niet volgt dat zij voor een derde is aangegaan, wordt de verzekerde geacht ze voor zichzelf te hebben gesloten.

Art. 6

Een schuldeiser kan de goederen van zijn schuldenaar laten verzekeren; de verzekeraar kan zich beroepen op het voorrecht van uitwinning, voor zover niet anders is overeengekomen.

De beslagleggende of pandhoudende schuldeisers, alsook de bevoorrechte en hypothecaire schuldeisers, kunnen de voor de betaling van hun schuldvorderingen verbonden goederen in hun eigen naam laten verzekeren.

In dat geval treedt de vergoeding voor het schadegeval, wat hen betreft, van rechtswege in de plaats van de verzekerde goederen die hun pand uitmaken.

Art. 7

Bij verzekering van roerende zaken wordt de verzekeraar bevrijd door betaling van de vergoeding aan de verzekerde, indien geen verzet onder hem gedaan is.

Art. 8

De bepalingen van de twee vorige artikelen hebben slechts gevolg in zover de schuldeiser bij de rangregeling of bij de verdeling in batige rang zou zijn gekomen, indien de in beslag genomen, in pand gegeven, met hypotheek bezwaarde of bij voorrecht verbonden zaken niet verloren waren gegaan.

HOOFDSTUK III

**Verplichtingen van de verzekeraar
en van de verzekerde**

Art. 9

Elke verwijzing of onjuiste opgave van de zijde van de verzekerde, zelfs zonder kwade trouw, maakt de verzekering nietig, wanneer daardoor de waardering van het risico zodanig wordt verminderd of het voorwerp ervan zodanig wordt veranderd dat de verzekeraar, indien hij daarvan kennis had gedragen, de overeenkomst niet op dezelfde voorwaarden zou hebben aangegaan.

Art. 10

In alle gevallen waarin de verzekeringsovereenkomst geheel of gedeeltelijk wordt vernietigd, moet de verzekeraar, wanneer de verzekerde te goeder trouw heeft gehandeld, de premie teruggeven, hetzij voor het geheel, hetzij voor het gedeelte waarvoor hij geen risico heeft gelopen.

De goede trouw kan niet worden ingeroepen in het geval van artikel 12, eerste lid.

Het tweede lid aldus gewijzigd bij artikelen 1 en 2, § 1, 6° van deze wet.

Art. 11

Wanneer de overeenkomst vernietigd wordt uit oorzaak van bedrog, arglist of kwade trouw, behoudt de verzekeraar de premie, onverminderd de strafvordering, indien daartoe grond bestaat.

Art. 12

De verzekerde zaken waarvan de volle waarde reeds door een verzekering gedekt is, kunnen niet een tweede maal tegen dezelfde risico's worden verzekerd ten voordele van dezelfde persoon.

Wanneer door de eerste overeenkomst niet de volle waarde verzekerd is, zijn de verzekeraars die de volgende overeenkomsten hebben getekend, verbonden voor het meerdere, in de volgorde van dagtekening van de overeenkomsten.

Alle verzekeringen die dezelfde dag zijn aangegaan, worden geacht tegelijkertijd te zijn gesloten.

Art. 13

Het gehele of gedeeltelijke verlies wordt over de onderscheiden verzekeringen omgeslagen, naar evenredigheid van de bedragen waarvoor ze gesloten zijn ingeval ze van dezelfde datum zijn, of naar even-

redigheid van de waarde waarvoor ieder moet instaan ingeval ze van verschillende datum zijn.

Art. 14

Achtereenvolgende verzekeringen van dezelfde waarden tegen dezelfde risico's en ten voordele van dezelfde personen hebben nochtans gevolg :

1° wanneer zij zijn aangegaan met instemming van elk van de verzekeraars; het verlies wordt in dat geval omgeslagen alsof beide verzekeringen tegelijkertijd waren gesloten;

2° wanneer de verzekerde de eerste verzekeraar ontslaat van elk verbintenis voor de toekomst, onverminderd zijn eigen verbintenissen.

De afstand moet in het laatstbedoelde geval ter kennis worden gebracht van de verzekeraar en op straffe van nietigheid in de nieuwe polis vermeld worden.

Art. 15

De verzekerde kan de verzekeringspremie laten verzekeren.

Art. 16

Verlies of schade, veroorzaakt door opzet of grove schuld van de verzekerde, komt niet ten laste van de verzekeraar; deze kan zelfs de premie behouden of vorderen indien hij reeds enig risico heeft gelopen.

Art. 17

Bij elke verzekering moet de verzekerde al het nodige doen om de schade te voorkomen of te beperken; dadelijk nadat de schade ontstaan is, moet hij daarvan kennis geven aan de verzekeraar; een en ander op straffe van schadevergoeding, indien daartoe grond bestaat.

De kosten, door de verzekerde gemaakt om de schade te beperken, komen ten laste van de verzekeraar, ook wanneer het gezamenlijk bedrag van die kosten en van de schade de verzekerde som te boven gaat en de aangewende pogingen vruchteloos gebleven zijn.

Niettemin kunnen de rechtbanken en de scheidsrechters, wanneer de partijen zich tot hen hebben gewend, die kosten verminderen of zelfs weigeren toe te kennen, indien zij oordelen dat ze geheel of gedeeltelijk op onbedachtzame wijze zijn gemaakt.

Art. 18

De verzekeraar staat niet in voor het verlies en de schade die onmiddellijk volgen uit een eigen gebrek van de zaak, tenzij het tegendeel bedongen is.

Art. 19

Oorlogsrisico en verlies of schade veroorzaakt door oproer, zijn niet verzekerd tenzij het tegendeel bedongen is.

Art. 20

Bij elke verzekering wordt de vergoeding van de schade bepaald naar de waarde van de zaak ten tijde van het schadegeval.

Wanneer de verzekerde waarde vooraf geschat is door deskundigen omtrent wie partijen zijn overeengekomen, kan de verzekeraar deze schatting niet betwisten, behalve in geval van bedrog.

De waarde van de zaak kan bewezen worden door alle wettelijke middelen. De rechter kan zelfs, ingeval de bewijzen onvoldoende zijn, aan de verzekerde ambtshalve de eed opleggen.

Art. 21

Telkens als de verzekering slechts een gedeelte van de waarde van de zaak dekt, wordt de verzekerde zelf als verzekeraar voor het overige beschouwd, tenzij het tegendeel bedongen is.

Art. 22

De verzekeraar die de schade betaald heeft, treedt in alle rechten die de verzekerde, ter zake van die schade, tegenover derden mocht hebben, en de verzekerde is aansprakelijk voor elke handeling die de rechten van de verzekeraar tegenover derden mocht benadelen.

In de verzekeringen die krachtens artikel 6, tweede lid, mogen worden gesloten, treedt de verzekeraar die de vergoeding betaald heeft, in de plaats van de schuldeiser voor diens rechtsvordering tegen de schuldenaar.

De indeplaatsstelling kan in geen geval tot nadeel strekken van de verzekerde die slechts gedeeltelijk schadeloos gesteld is; deze kan zijn rechten voor het overige uitoefenen en behoudt te dien aanzien de voorkeur boven de verzekeraar overeenkomstig artikel 1252 van het Burgerlijk Wetboek.

Art. 23

De verzekeraar heeft een voorrecht op de verzekerde zaak.

Dit voorrecht behoeft niet te worden ingeschreven. Het komt in rang onmiddellijk na het voorrecht van de gerechtskosten.

Het geldt slechts voor een bedrag gelijk aan twee jaar premie, onverschillig op welke wijze deze betaald wordt.

Art. 24

De verzekeraar kan het voorwerp van de verzekering altijd laten herverzekeren.

HOOFDSTUK IV

Bewijs van de overeenkomst

Art. 25

De verzekeringsovereenkomst moet worden bewezen door geschrift, ongeacht de waarde van het voorwerp der overeenkomst.

Niettemin kan het bewijs door getuigen worden toegelaten, wanneer er een begin van schriftelijk bewijs aanwezig is.

Art. 26

Eenzelfde polis mag verscheidene verzekeringen bevatten, die verschillen ten aanzien van de verzekerde zaken, het premiepercentage of de verzekeraars.

Art. 27

De verzekeringspolis vermeldt :

- 1° de dag waarop de verzekering is gesloten;
- 2° de naam van degene die de verzekering voor eigen rekening of voor rekening van een derde aangaat;
- 3° de risico's die de verzekeraar op zich neemt, en de tijdstippen waarop de risico's beginnen te lopen en eindigen.

HOOFDSTUK V

Enige gevallen van ontbinding van de overeenkomst

Art. 28

De verzekering kan geen gevolg hebben wanneer de verzekerde zaak niet aan het risico blootgesteld is geweest of wanneer de schade reeds bestond ten tijde van het sluiten van de overeenkomst.

Art. 29

Ingeval de verzekeraar failliet gaat voordat het risico geëindigd is, kan de verzekerde vorderen dat een borg gesteld wordt, of, bij gebreke van een borg, dat de overeenkomst wordt beëindigd.

Gaat de verzekerde failliet, dan heeft de verzekeraar hetzelfde recht.

Art. 30

Bij vervreemding van de verzekerde zaak loopt de verzekering van rechtswege, tenzij het tegendeel bedongen is, ten voordele van de nieuwe eigenaar, ten aanzien van alle risico's waarvoor de premie betaald was ten tijde van de vervreemding.

Zij loopt eveneens ten voordele van de nieuwe eigenaar, tenzij het tegendeel in de polis bedongen is, wanneer deze in de rechten en verplichtingen van de voorgaande eigenaar jegens de verzekeraars gesteld is of wanneer de verzekeringsovereenkomst verder wordt uitgevoerd in onderlinge overeenstemming tussen de verzekeraar en de nieuwe eigenaar.

Art. 31

De verbintenissen van de verzekeraar houden op, wanneer een daad van de verzekerde de risico's door verandering van een essentiële omstandigheid wijzigt of die risico's verzwart in zodanige mate dat de verzekeraar de verzekering niet zou hebben aangegaan of daarin slechts op andere voorwaarden zou hebben toegestemd, indien de nieuwe staat van zaken ten tijde van het sluiten der overeenkomst had bestaan.

De verzekeraar kan zich op deze bepaling niet beroepen, wanneer hij is voortgegaan met de uitvoering van de overeenkomst, nadat hij kennis had gekregen van de verandering in het risico.

HOOFDSTUK VI

Verjaring

Art. 32

Elke rechtsvordering die uit een verzekeringspolis ontstaat, verjaart door verloop van drie jaren, te rekenen van de gebeurtenis waarop ze gegrond is.

In geval van regresvordering van de verzekerde tegen de verzekeraar loopt de termijn echter eerst vanaf het instellen van de rechtsvordering door de getroffene, onverschillig of het gaat om een oorspronkelijke eis naar aanleiding van een verzwaring van de schade of van het ontstaan van nieuwe schade.

Het tweede lid toegevoegd bij artikel 2 van de wet van 30 mei 1961.

TITEL XI

WET VAN 11 JUNI 1874

Enige verzekeringen in het bijzonder

Deze titel (artikelen 33-43) is ingevoegd bij de wet van 11 juni 1874.

EERSTE HOOFDSTUK

Brandverzekering

Art. 33

Het brandrisico omvat alle schade aan de verzekerde zaken overkomen tengevolge van brand, zonder opzet of grove schuld van de verzekerde zelf.

Art. 34

Met brandschade wordt gelijkgesteld elke schade die het gevolg is van de brand, zelfs wanneer die in een naburig gebouw is ontstaan, elke beschadiging en waardevermindering van de verzekerde zaken door het gebruik van water of andere middelen om de brand te stuiten of te blussen, het verlies of de beschadiging door welke oorzaak ook tijdens de reddingswerken, de schade veroorzaakt door de gehele of gedeeltelijke vernieling van het verzekerde pand, wanneer dit noodzakelijk was om de voortgang van de brand te verhinderen, alsmede de schade veroorzaakt door blikseminslag, ontploffing of dergelijke, al dan niet vergezeld van brand.

Art. 35

Artikel 18 is niet van toepassing op de eigen gebreken van de tegen brand verzekerde gebouwen, wanneer niet bewezen wordt dat de verzekerde hiervan kennis droeg ten tijde van het sluiten der overeenkomst.

Art. 36

In geval van brand in gebouwde eigendommen wordt het geleden verlies geschat door vergelijking van de waarde van het gebouw voor de ramp, met de waarde van hetgeen er dadelijk na de brand van overblijft.

Dit verlies wordt vergoed in geld, tenzij de herbouw in de verzekering bedongen is.

In het laatstbedoelde geval is de verzekerde verplicht tot herbouw of herstel op kosten van de verzekeraars binnen een tijd die desnoods door de rechter zal worden bepaald; de verzekeraar heeft het recht toe te zien dat het door hem te betalen bedrag voor dat doel wordt besteed.

Art. 37

Bij verzekering van de huurdersaansprakelijkheid of het burenderhaal is de verzekeraar, wanneer zich een ramp voordoet, slechts gehouden tot vergoeding van de stoffelijke schade die er het onmiddellijk en rechtstreeks gevolg van is.

Art. 38

In geval van brand in een gebouw vervalt de schadevergoeding, verschuldigd aan de huurder die zijn aansprakelijkheid heeft laten verzekeren, aan de eigenaar van het goed, met uitsluiting van de schudeisers van de verzekerde.

Zo ook komt de schadevergoeding, verschuldigd door de verzekeraar van het risico van het burenderhaal, uitsluitend aan de burender toe.

Alles onverminderd de rechten van de eigenaar of van de burender, ingeval de schadevergoeding hun verlies niet dekt.

HOOFDSTUK II

Oogstverzekering

Art. 39

In de oogstverzekering wordt de vergoeding berekend naar de waarde die de vruchten, zonder het ontstaan van de schade, zouden hebben gehad op het

tijdstip waarop zij tot rijpheid zouden zijn gekomen of waarop zij gewoonlijk worden genoten.

Art. 40

De pachter die van de verzekeraar vergoeding voor een schadegeval heeft ontvangen, kan de vermindering van de pacht prijs overeenkomstig artikel 21 van de wet van 4 november 1969 betreffende de pacht, slechts vorderen ten belope van de premies die hij heeft betaald.

Aldus gewijzigd door de artikelen 1 en 2, § 1, 7° van deze wet.

HOOFDSTUK III

Levensverzekering

Art. 41

Men kan zijn eigen leven of het leven van een derde laten verzekeren.

De uitkering in geval van overlijden wordt definitief vastgesteld bij het sluiten van de overeenkomst.

De verzekering op het leven van een derde is nietig, wanneer wordt bewezen dat de contractant geenlei belang had bij het leven van die derde.

De verzekeraar is niet verplicht tot uitkering bij overlijden van degene die zijn eigen leven heeft laten verzekeren, wanneer de dood het gevolg is van een rechterlijke veroordeling, van een tweegevecht, van zelfmoord, behoudens het bewijs dat deze niet vrijwillig is gepleegd, of wanneer de dood zijn onmiddellijke en rechtstreekse oorzaak vindt in een misdaad of wanbedrijf waaraan de verzekerde zich schuldig heeft gemaakt en waarvan hij de gevolgen kon voorzien.

In die verschillende gevallen behoudt de verzekeraar de premies, tenzij het tegendeel bedongen is.

Art. 42

De overdracht van de uit de verzekering volgende rechten geschiedt door de overdracht van de polis, getekend door de overdrager, de overnemer en de verzekeraar.

Art. 43

De som die volgens de overeenkomst moet worden uitgekeerd bij overlijden van de verzekerde, komt toe aan de persoon aangewezen in de overeenkomst, behoudens toepassing van de regels van het burgerlijk recht betreffende de inbreng en de inkorting, ten aanzien van de stortingen die de verzekerde heeft gedaan.

Deze regels zijn niet van toepassing op stortingen door de ene echtgenoot gedaan om ten behoeve van de andere een levensverzekering of een lijfrente te vestigen, behoudens wanneer die kennelijk overdreven zijn, gelet op de mogelijkheden van de verzekerde.

Waren de echtgenoten gehuwd onder een stelsel van gemeenschap van goederen, dan heeft het gemeenschappelijk vermogen, ook al wordt het kapitaal of de rente eigendom van de begunstigde echtgenoot, geen aanspraak op vergoeding uit hoofde van stortingen gedaan door de verzekerde, tenzij die kennelijk overdreven zijn, gelet op zijn mogelijkheden.

Het tweede en het derde lid toegevoegd bij artikel 44 van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976.

BOEK II

Zeevaart en binnenvaart

WETTEN VAN 21 AUGUSTUS 1879, 12 JUNI 1902 EN 10 FEBRUARI 1908, GECOORDINEERD OP 25 SEPTEMBER 1908

EERSTE TITEL

Zeeschepen en andere zeevaartuigen

EERSTE HOOFDSTUK

Zeeschepen en hun teboekstelling

Artikel 1

Voor de toepassing van deze wet worden als zeeschepen beschouwd alle vaartuigen van ten minste 25 ton, bestemd of gewoonlijk gebruikt voor personen of goederenvervoer, visserij, sleepvaart of enige andere winstgevende scheepvaartverrichting ter zee.

Art. 2

Zeeschepen zijn roerende goederen. Zij zijn echter niet onderworpen aan de regel dat met betrekking tot roerende goederen het bezit als titel geldt.

Art. 3

Elk zeeschip of zeeschip in aanbouw, van Belgische nationaliteit, moet onder een afzonderlijk nummer teboekgesteld worden op het scheepshypotheekkantoor te Antwerpen.

Aldus vervangen bij artikel 4 van de wet van 2 april 1965.

Art. 4

§ 1. Met het oog op de teboekstelling moeten de personen, bedoeld in artikel 1, §§ 1 en 2, van de wet op de nationaliteit van zeeschepen en de teboekstelling van zeeschepen en binnenschepen, die eigenaar zijn van een zeeschip dat op grond van die paragrafen de Belgische nationaliteit verkrijgt, binnen dertig dagen na de datum waarop het geacht wordt die nationaliteit te hebben verkregen, bij de bewaarder der scheepshypotheken aangifte doen met opgaaf van :

1° de naam en de kenmerken van het schip, de aard en het vermogen van de voortstuwingsmachine, de thuishaven die de aangevers eraan hebben toegewezen en in voorkomend geval het volgnummer van het schip, voorafgegaan door de beginletters van de thuishaven;

2° het jaar en de plaats van de bouw, de naam en de woonplaats van de bouwer;

3° het handelsverkeer en de verrichtingen waarvoor het schip gewoonlijk en hoofdzakelijk gebruikt wordt of zal worden;

4° de eigenaar van het schip, en wel :

a) indien het een natuurlijke persoon betreft, zijn naam, voornamen, beroep, nationaliteit, zijn woonplaats en in voorkomend geval zijn gekozen woonplaats.

b) indien het een handelsvennootschap betreft, haar firma of naam, haar zetel en de plaats van haar hoofdvestiging, de plaats en datum van oprichting, de naam, de voornaam, de nationaliteit en de woonplaats van de hoofdelijk aansprakelijke vennoten, van de bestuurders of van de zaakvoerders.

§ 2. Indien verscheidene natuurlijke personen of rechtspersonen rechten van eigendom of vruchtgebruik op het schip hebben, vermeldt de aangifte de aard en de omvang van die rechten, alsmede voor ieder van die personen, de in § 1 opgesomde gegevens.

§ 3. Bij de aangifte moeten de volgende stukken worden gevoegd :

1° het nationaliteitsbewijs van ieder van de personen en de statuten van ieder van de handelsvennootschappen die eigenaar of medeëigenaar zijn;

2° de akte van vestiging, overdracht of aanwijzing van de rechten van eigendom of vruchtgebruik, indien het een onderhandse akte is, of een expeditie, indien het een authentieke akte is. Een dubbel van de onderhandse of een eensluidend verklaard afschrift van de authentieke akte moet erbij worden gevoegd en blijft ten kantore van de bewaarder der scheepshypotheken berusten;

3° de meetbrief, alsmede een duplicaat, dat ten kantore blijft berusten;

4° in voorkomend geval een verklaring betreffende de hypotheaire toestand van het schip, met aan-

wijzing van de laatste ingeschreven eigenaar, afgegeven door de bevoegde overheid van het land waar het schip laatstelijk was teboekgesteld of geregistreerd.

§ 4. Een zeeschip dat in België in aanbouw is, wordt binnen dertig dagen na de aanvang van de bouw teboekgesteld op aangifte van de bouwer of van de persoon voor wiens rekening het wordt gebouwd, indien deze zijn eigendomsrecht bewijst.

De aangifte bevat in § 1 opgesomde gegevens, voor zover die kunnen worden verstrekt. Bij de aangifte worden de in § 3, 1° en 2°, genoemde stukken gevoegd.

Binnen dertig dagen na de voltooiing van het schip worden die gegevens door de belanghebbenden aangevuld en wordt de meetbrief overgelegd, samen met een duplicaat, dat ten kantore blijft berusten.

§ 5. Van elk feit dat aanleiding geeft tot wijziging van de gegevens die luidens dit artikel moeten voorkomen in de aangifte en in de met het oog op teboekstelling over te leggen stukken, moet binnen dertig dagen nadat het zich heeft voorgedaan, door de aangevers aan de bewaarder kennis worden gegeven om in het scheepsregister te worden geboekt. Bij overlijden van de aangever of aangevers rust de bovengenoemde verplichting op de erfgenamen of legatarissen, evenwel met dien verstande dat de termijn van dertig dagen ingaat op het tijdstip waarop zij kennis krijgen van het feit dat leidt tot wijziging van de in dit artikel bedoelde gegevens.

De kennisgeving moet vergezeld gaan van een in twee exemplaren opgemaakt stuk waaruit dat feit blijkt. Is er echter een authentieke akte opgemaakt, dan moet daarvan een expeditie worden overgelegd, samen met een eensluidend verklaard afschrift. Een exemplaar van het stuk of het eensluidend verklaard afschrift van de authentieke akte blijft ten kantore van de bewaarder der scheepshypotheken berusten.

De kennisgeving van een wijziging van de tonnenmaat, van de afmetingen van het schip of van de aard en het vermogen van de voortstuwingsmachine moet vergezeld gaan van de meetbrief waarop die wijziging is aangetekend, en van een duplicaat van dat document, dat ten kantore blijft berusten.

§ 6. Wanneer een zeeschip teboekgesteld is op overlegging van een meetbrief opgemaakt volgens buitenlandse metingsregels, wordt binnen een jaar na de teboekstelling een meetbrief opgemaakt volgens de in België geldende voorschriften, aan de bewaarder overgelegd, samen met een duplicaat, dat ten kantore blijft berusten.

Blijken er verschillen uit de nieuwe meting, dan worden die in het scheepsregister opgetekend.

Aldus vervangen bij artikel 5 van de wet van 2 april 1965.

Art. 5

De bewaarder tekent het nummer waaronder het zeeschip is teboekgesteld en de datum van teboek-

stelling aan op de meetbrief die bij de aangifte is o.ergelegd.

Teboekstelling in het buitenland van een zeeschip dat in België is teboekgesteld, wordt als nietig aangemerkt zolang de teboekstelling in België niet is doorgehaald.

Aldus vervangen bij artikel 6 van de wet van 2 april 1965.

Art. 6

§ 1. Verlies van de Belgische nationaliteit heeft tot gevolg dat de teboekstelling ambtshalve wordt doorgehaald.

Ondanks die doorhaling blijven de inschrijvingen betreffende de zakelijke rechten waarmee het schip is bezwaard bestaan; zij kunnen naderhand worden doorgehaald, verminderd of hernieuwd.

§ 2. Een teboekstelling mag niet worden doorgehaald dan dertig dagen na de datum waarop alle op het scheepshypotheekkantoor ingeschreven schuldeisers en alle derden die er een exploit van beslag hebben laten inschrijven, door de bewaarder op de hoogte zijn gebracht. Die kennisgeving geschiedt bij een aangetekende brief, die aan de gekozen woonplaats van de ingeschrevene mag worden gezonden.

§ 3. De bewaarder vermeldt de doorhaling op de meetbrief.

Aldus vervangen bij artikel 7 van de wet van 2 april 1965.

Art. 7

§ 1. Verliest een zeeschip de Belgische nationaliteit tengevolge van enig ander feit dan de intrekking van het ministerieel toekenningsbesluit, dan wordt van dat feit binnen dertig dagen nadat het bekend is geworden, aan de bewaarder der scheepshypotheken kennis gegeven door een van de personen op wier naam het schip is teboekgesteld.

De kennisgeving gaat vergezeld van het in twee exemplaren opgemaakte stuk waaruit dat feit blijkt. Is er echter een authentieke akte opgemaakt, dan moet daarvan een expeditie worden overgelegd, samen met een eensluidend verklaard afschrift. Een exemplaar van het stuk of het eensluidend verklaard afschrift van de authentieke akte blijft ten kantore van de bewaarder der scheepshypotheken berusten.

§ 2. Verliest het schip de Belgische nationaliteit wegens intrekking van het ministerieel toekenningsbesluit, dan doet de minister ambtshalve een eensluidend verklaard afschrift van zijn besluit tot intrekking aan de bewaarder toekomen.

Aldus vervangen bij artikel 8 van de wet van 2 april 1965.

Art. 7bis

Met een geldboete van vijftig frank tot vijfduizend frank wordt gestraft hij die binnen de gestelde termijn niet voldoet aan zijn verplichting tot het vervullen van :

1° de formaliteiten waarin artikel 4, §§ 1 tot 4, voorziet voor het te boek stellen van zeeschepen en zeeschepen in aanbouw;

2° de formaliteiten waarin artikel 4, § 5, voorziet voor het bijhouden van de teboekstelling;

3° de formaliteiten waarin artikel 7, § 1, voorziet voor het doorhalen van de teboekstelling. Met dezelfde straffen wordt gestraft hij die, binnen de termijn gesteld bij artikel 4, § 6, niet voldoet aan zijn verplichting de meetbrief en het duplicaat over te leggen.

Alle bepalingen van boek I van het Strafwetboek, hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, zijn mede van toepassing op die misdrijven.

Ingevoegd bij artikel 9 van de wet van 2 april 1965.

HOOFDSTUK II

Openbaarheid van zakelijke rechten op zeeschepen

Art. 8

Akten en vonnissen die bewijs opleveren van een overeenkomst tot vestiging, overdracht, aanwijzing of tenietdoening van zakelijke rechten, met uitzondering van voorrechten, op een zeeschip of een zeeschip in aanbouw, worden ingeschreven op het in artikel 3 aangewezen hypotheekkantoor; zij kunnen niet eerder aan derden worden tegengeworpen.

Art. 9

Op het voormelde kantoor worden eveneens ingeschreven de eisen tot ontbinding, herroeping, nietigverklaring van een onder het vorige artikel vallende overeenkomst, of tot het doen vaststellen van het bestaan van zakelijke rechten, met uitzondering van voorrechten, op een zeeschip of een zeeschip in aanbouw, alsmede de vonnissen op deze eisen gewezen.

Deze eisen zijn eerst ontvankelijk nadat zij ingeschreven zijn. De niet-ontvankelijkheid moet door de rechter ambtshalve worden opgeworpen; zij kan in elke stand van het geding worden voorgedragen.

De griffier mag geen expeditie van het vonnis afgeven voordat hem is gebleken dat het vonnis ingeschreven is, op straffe van vergoeding van alle schade.

Art. 10

Geregistreerde onderhandse akten en authentieke akten worden tot inschrijving toegelaten.

Art. 11

Een akte wordt niet tot inschrijving toegelaten wanneer het schip niet teboekgesteld is.

Art. 12

Voor de inschrijving in het scheepsregister ingevolge artikel 8 wordt aan de hypotheekbewaarder de aan de regel van de openbaarheid onderworpen akte zelf overgelegd indien het een onderhandse akte is, of een expeditie indien het een authentieke akte is.

Van een onderhandse akte worden twee originelen overgelegd (...). Van een authentieke akte worden een expeditie en gewaarmerkt afschrift (...) overgelegd.

Het tweede lid aldus gewijzigd bij artikel 81 van het Wetboek der Zegelrechten.

Art. 13

De hypotheekbewaarder vermeldt in het scheepsregister :

1° de datum van de akte;

2° de aard van de akte en, indien het een authentieke akte is, de vermelding van welke openbare ambtenaar of rechtbank zij uitgaat;

3° de naam, de voornamen, het beroep en de woonplaats van de partijen;

4° de aard en hoofdbestanddelen van de overeenkomst.

Art. 14

Na de inschrijving geeft de bewaarder aan de aanvrager de expeditie van de authentieke akte of een van de originelen van de onderhandse akte terug. Onderaan op het stuk bevestigt hij de inschrijving te hebben verricht en vermeldt datum en nummer ervan.

Het gewaarmerkte afschrift van de authentieke akte of één origineel (...) van onderhandse akte blijft ten kantore berusten.

Het tweede lid aldus gewijzigd bij artikel 81 van het Wetboek der Zegelrechten.

Art. 15

Wordt de in te schrijven akte door de kapitein tijdens de reis opgemaakt, dan kan de formaliteit

worden vervuld op vertoon van een telegram dat de in artikel 13 bedoelde gegevens bevat.

Deze formaliteit heeft alle wettelijke gevolgen, mits de akte aan de hypotheekbewaarder ter inschrijving wordt aangeboden binnen drie maanden na de inschrijving van het telegram.

Art. 16

Voor de inschrijving in het scheepsregister ingevolge artikel 9 worden aan de bewaarder der scheepshypotheeken overgelegd :

1° indien het een eis in rechte betreft, twee uittreksels bevattende de naam, de voornamen, het beroep en de woonplaats van de partijen, de vermelding van de rechten waarvan de vaststelling, ontbinding, herroeping of vernietiging wordt gevorderd, en van de rechtbank die van de eis kennis moet nemen;

2° indien het een vonnis betreft, twee uittreksels door de griffier afgegeven en bevattende de naam, de voornamen, het beroep en de woonplaats van de partijen, het beschikkende gedeelte van de beslissing, alsook de vermelding van de rechtbank of het hof waardoor de beslissing is gewezen.

De bewaarder geeft aan de verzoeker een van de uittreksels terug, waarop hij de verklaring aanbrengt dat de inschrijving gedaan is.

Is het schip waarop de eis tot ontbinding, herroeping of vernietiging betrekking heeft, niet teboekgesteld, dan is de bewaarder alleen gehouden in het register der neergelegde titels vast te stellen dat de bedoelde uittreksels overgelegd zijn; hij verricht de inschrijving wanneer de teboekstelling later wordt gevraagd.

Art. 17

Indien op dezelfde dag verscheidene aan de regel van de openbaarheid onderworpen titels op het hypotheekkantoor zijn aangeboden, wordt de voorrang bepaald naar het volgnummer waaronder de bewaarder de overhandiging heeft vermeld in het register der neergelegde titels.

Art. 18

Verzuim van een of meer van de formaliteiten, bij de vorige artikelen voorgeschreven, heeft alleen dan nietigheid van de inschrijving ten gevolge, wanneer daaruit nadeel voor derden ontstaat.

HOOFDSTUK III

Voorrechten en hypotheeken op zeeschepen

Art. 19

De voorrang tussen de schuldeisers van een schip vloeit voort uit voorrecht of uit hypotheek. Het voorrecht is verbonden aan de aard van de schuldverdering; het gaat altijd boven hypotheek.

Art. 20

De schuldeisers die een voorrecht of een ingeschreven hypotheek hebben op een schip, volgen dat schip, in wiens handen het ook overgaat; zij worden gerangschikt en betaald volgens de orde van hun schuldverderingen of inschrijvingen.

Art. 21

Indien de derde-bezitter de bevoorrechte en hypothecaire schulden niet betaalt binnen de betalings- en uitsteltermijnen aan de schuldenaar verleend of de hierna te bepalen formaliteiten om zijn eigendom te zuiveren niet vervult, heeft elke schuldeiser het recht om het bezwaarde schip tegen hem te doen verkopen.

Art. 22

Verandering van nationaliteit laat de rechten waarmede het schip bezwaard is onverminderd. De omvang van die rechten wordt geregeld door de wet van het land onder welke vlag het schip wettig voert ten tijde van de verandering van nationaliteit.

Eerste Afdeling*Voorrechten op zeeschepen*

Art. 23

§ 1. Bevoorrechte schuldverderingen op het zeeschip, op de vracht voor de reis tijdens welke zij ontstaan zijn, en op het toebehoren van schip en vracht na de aanvang van de reis verkregen, zijn alleen :

1° de aan de Staat verschuldigde gerechtskosten en de andere kosten in het gemeenschappelijk belang van de schuldeisers gemaakt voor het behoud van het schip of voor de verkoop en de verdeling van de opbrengst; de tonne-, vuur- of havengelden en soortgelijke openbare heffingen en belastingen, de

loodslonen, de kosten van bewaking en behoud sinds het schip in de laatste haven is binnengelopen;

2° de schuldverderingen uit de arbeidsovereenkomst van de kapitein, van de schepelingen en van de overige personen die aan boord van het schip in dienst zijn;

2°bis de bijdragen, op grond van de arbeidsovereenkomst van de kapitein, het scheepsvolk en de overige personen welke zich in dienst van het schip aan boord bevinden, verschuldigd aan de Hulp- en Voorzorgskas voor Zeevarenden onder Belgische vlag, alsmede de bijdragen waarvan deze laatste de inning verzekert;

3° het hulp- en bergloon en de bijdrage van het schip in de gemene averij;

4° de vergoedingen wegens aanvaring of andere scheepvaartongevallen, alsmede wegens schade aan kunstwerken van havens, dokken en waterwegen, wegens lichamelijk letsel aan passagiers en schepelingen, wegens verlies of beschadiging van lading of bagage;

5° de schuldverderingen uit overeenkomsten of handelingen die de kapitein krachtens zijn wettelijke bevoegdheden gesloten of verricht heeft buiten de thuishaven en die werkelijk noodzakelijk waren voor het behoud van het schip of de voortzetting van de reis, onverschillig of de kapitein tevens eigenaar is van het schip en of de schuldverdering aan hem dan wel aan leveranciers, herstellers, geldschietters of andere contractanten behoort.

§ 2. Onder het in § 1 bedoelde toebehoren van schip en vracht wordt verstaan :

1° de vergoeding aan de eigenaar verschuldigd wegens niet herstelde stoffelijke schade aan het schip of wegens verlies van vracht;

2° de vergoeding aan de eigenaar verschuldigd voor gemene averij, voor zover deze bestaat hetzij in niet-herstelde stoffelijke schade aan het schip, hetzij in verlies van vracht;

3° het loon aan de eigenaar verschuldigd wegens hulpverlening of berging voor het einde van de reis, na aftrek van de bedragen toegekend aan de kapitein en andere personen in dienst van het schip.

Het passagegeld wordt gelijkgesteld met de vracht.

Als toebehoren van schip of vracht worden niet beschouwd de vergoedingen aan de eigenaar verschuldigd krachtens verzekeringsovereenkomsten, evenmin als de premies, toelagen of andere subsidies van het eigen land.

In afwijking van § 1 strekt het voorrecht ten bate van de personen in dienst van het schip zich uit tot alle vrachten voor alle reizen die in de loop van eenzelfde arbeidsovereenkomst zijn gemaakt.

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 28 november 1928 (II), § 1, 2°bis ingevoegd bij artikel 2 van het koninklijk besluit n° 535 van 31 maart 1987, § 2, tweede lid aldus vervangen bij artikel 3 van de wet van 11 april 1989.

Art. 24

§ 1. Schuldvorderingen die op een zelfde reis betrekking hebben, zijn bevoorrecht in de volgorde waarin zij in artikel 23, § 1, gerangschikt zijn. De schuldvorderingen bedoeld onder eenzelfde nummer staan in rang gelijk en worden naar evenredigheid betaald ingeval de opbrengst ontoereikend is.

Schuldvorderingen als bedoeld onder de n^{rs} 3 en 5 worden in elk van die categorieën bij voorrang betaald in omgekeerde volgorde van de tijdstippen waarop zij ontstaan zijn.

Schuldvorderingen die betrekking hebben op eenzelfde voorval, worden geacht gelijktijdig te zijn ontstaan.

§ 2. Bevoorrechte schuldvorderingen van de laatste reis hebben voorrang boven die van de voorgaande reizen.

Schuldvorderingen uit een en dezelfde arbeids-overeenkomst aangegaan voor verscheidene reizen, staan evenwel alle in rang gelijk met de schuldvorderingen van de laatste reis.

§ 3. Bij de verdeling van de opbrengst van de verkoop der bij voorrecht verbonden zaken kunnen de bevoorrechte schuldeisers opkomen voor het totaal bedrag van hun schuldvorderingen, met dien verstande dat daarop geen vermindering wordt toegepast volgens de regels van de aansprakelijkheidsbeperking, maar hun ook geen hoger bedrag wordt uitgekeerd dan krachtens die regels verschuldigd is.

§ 4. Het voorrecht op de vracht kan worden uitgeoefend, zolang de vracht nog verschuldigd is of het bedrag van de vracht zich nog bevindt in handen van de kapitein of de vertegenwoordiger van de eigenaar. Hetzelfde geldt ten aanzien van het voorrecht op het toebehoren.

§ 5. De bepalingen van dit artikel en van artikel 23 zijn van toepassing op een schip geëxploiteerd door een reder die er niet de eigenaar van is of door een bevrachter van het gehele schip, tenzij de eigenaar buiten het bezit gesteld is door een onrechtmatige daad en bovendien de schuldeiser niet te goeder trouw is.

§ 6. Het voorrecht bepaald in bovenstaand artikel 23, 2°*bis* heeft voorrang boven het voorrecht van de Hulp- en Voorzorgskas voor zeevarenden onder Belgische vlag, bepaald in artikel 19, 4°*ter*, van de hypotheekwet van 16 december 1951.

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 28 november 1928 (II), § 6 ingevoegd bij artikel 3 van het koninklijk besluit n° 535 van 31 maart 1987.

Afdeling II

Hypotheek op zeeschepen

Art. 25

Zeeschepen kunnen met hypotheek worden bezwaard bij overeenkomst tussen de partijen.

De artikelen 73, 74 en 75 van de wet van 16 december 1851 zijn op die hypotheek van toepassing.

Art. 26

De scheepshypotheek is alleen dan geldig, wanneer zij verleend wordt op een duidelijk aangewezen vaartuig en voor een bepaald bedrag.

Zij kan worden gevestigd op een schip in aanbouw.

Artikel 79 en de vijf laatste leden van artikel 80 van de wet van 16 december 1851 zijn erop toepasselijk.

Art. 27

Tenzij het tegendeel bedongen is, strekt de scheepshypotheek zich uit tot tuig en takelage, machines en ander toebehoren. Zij strekt zich ook uit tot de vracht.

Art. 28

De hypotheek waarborgt drie jaar rente in dezelfde rang als de hoofdsom.

Art. 29

De hypotheek kan ingeschreven worden zolang zij bestaat.

Bij overlijden van de schuldenaar moet de inschrijving geschieden binnen drie maanden na het openvallen van de erfenis.

De inschrijving kan niet meer genomen worden na inschrijving van de akte van vervreemding of na faillissement van de schuldenaar.

Wanneer het schip de Belgische nationaliteit verliest, kan geen hypotheek meer worden ingeschreven na de doorhaling van de teboekstelling.

Het vierde lid toegevoegd bij artikel 10 van de wet van 2 april 1965.

Art. 30

De titel van hypotheekvestiging bevat keuze van woonplaats door de schuldeiser ter standplaats van de hypotheekbewaarder.

Deze vermeldt in het scheepsregister, benevens het in artikel 13 voorgeschrevene :

1° de voet en de vervaldag van de rente, alsook de termijn van terugbetaling van de hoofdsom;

2° in voorkomend geval het beding van dadelijke uitwinning;

3° de keuze van woonplaats.

Bij gebreke van keuze van woonplaats mogen alle betekeningen en kennisgevingen betreffende de inschrijving aan de procureur des Konings van het arrondissement gedaan worden.

Het is aan degene in wiens voordeel een inschrijving bestaat, of aan zijn vertegenwoordigers, geoorloofd de gekozen woonplaats te veranderen, met inachtneming van de formaliteiten voorgeschreven in artikel 88 van de wet van 16 december 1851.

Art. 31

Tussen de hypothecaire schuldeisers onderling wordt de rang bepaald door de dag van de inschrijving en, indien de hypotheeken op dezelfde dag zijn ingeschreven, door het volgnummer van de inschrijving.

Art. 32

De inschrijving houdt de hypotheek in stand gedurende vijftien jaren te rekenen van de dag der inschrijving. Zij houdt op van kracht te zijn indien de inschrijving niet is vernieuwd voor het verstrijken van de termijn.

De inschrijving wordt vernieuwd op een bij de hypotheekbewaarder in tweevoud ingediend verzoekschrift waarin de te vernieuwen inschrijving nauwkeurig wordt aangewezen; anders geldt zij enkel als eerste inschrijving.

Art. 33

Wanneer een hypotheekrecht wordt overgedragen bij een onderhandse akte, moet de titel van hypotheekvestiging, voorzien van de vermelding der inschrijving, worden vertoond aan de hypotheekbewaarder. Deze maakt daarop melding van de overdracht.

Hetzelfde geldt voor overdracht bij een authentieke akte, verleden krachtens een onderhandse lastgeving of in het buitenland opgemaakt in de vorm bij de buitenlandse wet voorgeschreven.

Art. 34

Ingeval het schip vergaat of onzeewaardig wordt, oefent de schuldeiser zijn rechten uit op de geredde voorwerpen of op de opbrengst ervan, ook al is de schuld nog niet opeisbaar.

In geval van averijregeling betreffende het schip kan de hypothecaire schuldeiser tussenkomen tot bewaring van zijn rechten; hij kan deze slechts uitoefenen wanneer de gehele vergoeding of een deel ervan niet is of wordt aangewend tot herstelling van het schip.

Art. 35

De inschrijvingen worden doorgehaald of verminderd, hetzij met toestemming van de belanghebbende partijen, daartoe bevoegd, hetzij krachtens een vonnis in laatste aanleg gewezen of in kracht van gewijsde gegaan, of uitvoerbaar verklaard niettegenstaande verzet of hoger beroep.

De doorhaling of de vermindering wordt door de hypotheekbewaarder gedaan tegen overlegging hetzij van een expeditie der authentieke akte van toestemming, hetzij van de akte in brevet en van een gewaarmerkt afschrift (...), hetzij van de onderhandse akte, hetzij van een expeditie van het vonnis.

Een woordelijk uittreksel uit de authentieke akte is voldoende, wanneer daarin wordt verklaard door de notaris die het heeft afgegeven dat de akte noch voorwaarde noch voorbehoud bevat.

Is het een onderhandse akte, dan worden daarvan twee originelen opgemaakt (...) en de gehele of gedeeltelijke doorhaling wordt alleen gedaan op vertoon van de titel van hypotheekvestiging, voorzien van de vermelding der inschrijving. De bewaarder maakt er melding op van de gehele of gedeeltelijke doorhaling van de inschrijving.

De titel van vestiging moet eveneens worden vertoond wanneer het een authentieke akte betreft, verleden krachtens een onderhandse lastgeving of in het buitenland opgemaakt in de vorm bij de buitenlandse wet voorgeschreven.

Het eerste lid aldus vervangen bij artikel 8 van de wet van 10 oktober 1913. Het tweede en het vierde lid aldus gewijzigd bij artikel 81 van het Wetboek der zegelrechten.

Art. 36

De vorderingen tot doorhaling en vermindering vallen onder toepassing van de artikelen 94 en 95 van de wet van 16 december 1851.

Afdeling III

Tenietgaan van voorrechten en hypotheeken

Art. 37

De voorrechten en hypotheeken gaan teniet :

1° door het tenietgaan van de hoofdverbintenis;

2° door de afstand van het voorrecht of van de hypotheek door de schuldeiser;

3° door de gedwongen verkoop van het bezwaarde schip;

4° door de vrijwillige vervreemding van het bezwaarde schip, gevolgd van de vervulling van de hierna voorgeschreven formaliteiten en voorwaarden.

Bovendien gaan de voorrechten, buiten de hiervoren bepaalde gevallen, teniet door verloop van één jaar, met uitzondering van de in artikel 23, § 1, 5°, bedoelde schuldvorderingen wegens leveringen, waarvoor de termijn zes maanden niet mag overschrijden.

Voor de voorrechten tot waarborging van hulp- en bergloon loopt de termijn te rekenen van de dag waarop de verrichtingen geëindigd zijn; voor het voorrecht tot waarborging van vergoedingen wegens aanvaring en andere ongevallen en wegens lichamelijk letsel, van de dag waarop de schade veroorzaakt is; voor het voorrecht ten aanzien van verlies of beschadiging van lading of bagage, van de dag waarop de lading of de bagage is of moest worden afgeleverd; voor herstellingen, leveringen en andere gevallen als bedoeld in artikel 23, § 1, 5°, van de dag waarop de schuldvordering ontstaan is. In alle overige gevallen loopt de termijn te rekenen van de dag waarop de schuldvordering opeisbaar is.

Het recht om voorrechten of betalingen op afrekening te vragen heeft niet ten gevolge dat de in artikel 23, § 1, 2°, bedoelde schuldvorderingen van de aan boord in dienst zijnde personen opeisbaar worden.

Wanneer de eiser het bezwaarde schip niet in beslag heeft kunnen nemen in de territoriale wateren van de Staat waar hij zijn woonplaats of zijn hoofdverblijf heeft, wordt de hiervoren gestelde termijn verlengd tot ten hoogste drie jaar te rekenen van het ontstaan van de schuldvordering.

Het tweede, derde, vierde en vijfde lid toegevoegd bij artikel 3 van de wet van 28 november 1928 (II).

Art. 38

De voorrechten gaan teniet door vrijwillige vervreemding, mits :

1° de akte van vervreemding wordt ingeschreven overeenkomstig artikel 8;

2° de vervreemding tweemaal en met een tussentijd van ten minste acht dagen wordt bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad*, alsmede in een van de bladen van Antwerpen, van Gent en van het arrondissement waarin de thuishaven gelegen is;

3° de schuldeiser binnen een maand na de inschrijving of na de laatste bekendmaking geen verzet betekent aan de vroegere of aan de nieuwe eigenaar. Het recht van voorrang van de schuldeiser blijft echter bestaan op de koopprijs, zolang deze niet is betaald of verdeeld.

Art. 39

De hypotheeken gaan teniet door vrijwillige vervreemding, mits de nieuwe eigenaar, binnen zes maanden na de inschrijving van zijn titel of, in geval van vervolging in de loop van die zes maanden, binnen vijftien dagen na de betekening van het bevel dat aan de beslaglegging voorafgaat, aan alle ingeschreven schuldeisers, aan de woonplaats door hen bij de inschrijving gekozen, betekent :

1° een uittreksel uit zijn titel bevattende de dagtekening en de aard van de akten, de aanwijzing van de partijen, de naam, de soort en de tonnenmaat van het schip, de prijs en de lasten die van de prijs deel uitmaken, de waardering van de zaak, indien deze geschonken is of overgedragen anders dan door verkoop;

2° de opgave van de datum van inschrijving van zijn titel;

3° een tabel in drie kolommen, waarvan de eerste de dagtekening van de inschrijvingen bevat, de tweede de naam van de schuldeisers en de derde het bedrag van de ingeschreven schuldvorderingen.

Art. 40

De nieuwe eigenaar verklaart in de akte van kennisgeving dat hij de hypothecaire schulden en lasten zal voldoen ten belope van de prijs of van de opgegeven waarde, zonder enige aftrek ten voordele van de verkoper of van wie ook.

Behoudens beding van het tegendeel in de titels van schuldvordering, heeft hij het genot van elke tijdsbepaling en van elk uitstel van betaling, aan de oorspronkelijke schuldenaar verleend, en hij neemt de termijnen in acht die tegen de laatstgenoemde zijn bedongen.

De niet vervallen schuldvorderingen die slechts voor een gedeelte batig zijn gerangschikt, zijn onmiddellijk opeisbaar, ten belope van dit gedeelte ten aanzien van de nieuwe eigenaar, en voor het geheel ten aanzien van de schuldenaar.

Art. 41

Indien een van de ingeschreven schuldeisers een rechtsvordering tot ontbinding bezit en ze wil instellen, moet hij zulks op straffe van verval verklaren ter griffie van de rechtbank voor welke de rangregeling moet worden vervolgd.

De verklaring moet binnen vijftien dagen na de kennisgeving worden gedaan en binnen tien dagen worden gevolgd door het instellen van de eis tot ontbinding.

Te rekenen van de dag waarop de schuldeiser verklaart dat hij de rechtsvordering tot ontbinding wil instellen, is de zuivering geschorst en zij kan pas worden hervat nadat de schuldeiser afstand heeft

gedaan van de rechtsvordering tot ontbinding, of nadat deze vordering is afgewezen.

Art. 42

Binnen vijftien dagen na de kennisgeving, gedaan op verzoek van de nieuwe eigenaar, kan ieder ingeschreven schuldeiser vorderen dat het schip in openbare veiling verkocht wordt onder de voorwaarden bepaald in artikel 115 van de wet van 16 december 1851.

De artikelen 116, 117, 118, 121 en 122 van de genoemde wet zijn mede van toepassing.

HOOFDSTUK IV

Openbaarheid van de hypothecaire bescheiden en verantwoordelijkheid van de bewaarders

Art. 43

De bewaarder houdt een register van de neergelegde titels, waarin de stukken die hem worden aangeboden voor teboekstelling of inschrijving, onder een volgnummer worden aangetekend in de orde van aanbidding.

Van dat register en van het scheepsregister (...) wordt elk blad genummerd en geparafeerd en het eerste en het laatste als zodanig gemerkt, door een door de Minister van Financiën aan te wijzen ambtenaar.

Het register van de neergelegde titels wordt dagelijks afgesloten.

Het tweede lid aldus gewijzigd bij artikel 81 van het Wetboek der Zegelrechten en bij artikel 1 en 2, § 2, 4 van deze wet.

Art. 44

Het houden van het scheepsregister en de vorm van de inschrijvingen worden geregeld bij koninklijk besluit.

Art. 45

De bewaarder verstrekt aan ieder die erom verzoekt, een afschrift of een uittreksel uit het scheepsregister en uit zijn archief van neergelegde stukken en in voorkomend geval een getuigenschrift van ontstentenis.

De artikelen 126, 128, 129 en 130 van de wet van 16 december 1851 zijn mede van toepassing.

TITEL II

Eigenaar en bemanning van zeeschepen

EERSTE HOOFDSTUK

Eigenaars van schepen

Afdeling I

Aansprakelijkheid van eigenaars van schepen

Art. 46

§ 1. Iedere scheepseigenaar is persoonlijk aansprakelijk voor zijn eigen handelingen, verzuimen of verbintenissen.

§ 2. De scheepseigenaar is burgerlijk aansprakelijk voor de handelingen van de kapitein en staat in voor de verbintenissen door deze aangegaan in het uitoefenen van zijn dienst.

§ 3. De scheepseigenaar is burgerlijk aansprakelijk voor de handelingen van de bemanning, van de loods en van andere als dusdanig werkzaam zijnde aangestelden, in het uitoefenen van hun respectieve dienst.

§ 4. Artikel 18 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten is van toepassing op de persoonlijke aansprakelijkheid van de aangestelden van de scheepseigenaar of hulpverlener voor schade, bij de uitvoering van hun arbeidsovereenkomst in dienst van het schip, toegebracht aan de scheepseigenaar of aan derden.

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 11 april 1989.

Afdeling II

Beperking van de aansprakelijkheid

Art. 47

§ 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de §§ 2 en 3 hierna, kan de eigenaar van een schip zijn aansprakelijkheid beperken overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag betreffende de beperking van de aansprakelijkheid inzake zeevorderingen, opgemaakt te Londen op 19 november 1976, verder « LLMC-Verdrag » genoemd.

De toepassing van artikel 2, § 1, letters d en e van dat verdrag is evenwel uitgesloten.

§ 2. De eigenaar van een schip kan zijn aansprakelijkheid voor schade door olieverontreiniging beperken overeenkomstig de bepalingen van het Internationaal Verdrag inzake de burgerlijke aansprakelijkheid voor schade door verontreiniging door olie, en van de Bijlage, opgemaakt te Brussel op

29 november 1969, van de wet van 20 juli 1976 houdende goedkeuring en uitvoering van dit Verdrag, en van het Protocol bij dit Verdrag, opgemaakt te Londen op 19 november 1976, in zoverre het oliën betreft die omschreven staan in dit Verdrag.

§ 3. De vervoerder van passagiers en hun reisgoed over zee kan zijn aansprakelijkheid beperken overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag betreffende het vervoer over zee van passagiers en hun reisgoed, opgemaakt te Athene op 13 december 1974 en van zijn Protocol, opgemaakt te Londen op 19 november 1976, en desgevallend van de artikelen 7, 8, 9 § 2, 10 tot 13 en 15 § 1, van het LLMC-Verdrag.

De Koning stelt de hogere aansprakelijkheidslimiet per hoofd vast waarvan sprake in artikel 72 van het verdrag van Athene.

§ 4. De hulpverlener die niet vanaf een schip optreedt of enkel optreedt aan boord van het schip waaraan of ten opzichte waarvan hulp- of bergingsdiensten worden verleend, kan zijn aansprakelijkheid beperken tot het bedrag vastgesteld in artikel 6, § 4, van het LLMC-Verdrag.

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 11 april 1989.

Afdeling III

Vorming van het beperkingsfonds en bevoegdheidsregeling

Art. 48

§ 1. De scheepseigenaar of hulpverlener vraagt de vorming van het fonds geregeld door het LLMC-Verdrag, door indiening van een verzoekschrift bij de voorzitter van de rechtbank van koophandel die bevoegd is krachtens artikel 627, 10°, van het Gerechtelijk Wetboek. Het verzoekschrift moet voldoen aan de voorwaarden bepaald in artikel 1026 van het Gerechtelijk Wetboek.

Het moet bovendien vermelden : nationaliteit en naam van het schip, het voorval waarbij de schade is opgelopen, met vermelding van datum en plaats, het wettelijk bedrag van de aansprakelijkheidsbeperking zoals verzoeker het heeft geraamd, en de wijze waarop hij voornemens is het beperkingsfonds te vormen : storting in speciën of garantiestelling.

Bij het verzoekschrift worden gevoegd :

1° de door de verzoeker gewaarmerkte lijst van de hem bekende schuldeisers ten aanzien van wie hij meent de beperking van zijn aansprakelijkheid te kunnen inroepen, met vermelding zo mogelijk van eenieder's woonplaats, alsook van het definitief of voorlopig bedrag en van de aard van elke schuldvoordering;

2° alle stukken tot staving van de berekening van het wettelijk bedrag van de aansprakelijkheidsbeperking.

§ 2. Indiening van het verzoekschrift houdt geen erkenning van aansprakelijkheid in.

§ 3. De voorzitter van de rechtbank van koophandel verifieert bij voorraad of het door de verzoeker opgegeven bedrag overeenkomt met het bedrag waartoe zijn aansprakelijkheid kan worden beperkt. Zodra de voorzitter heeft vastgesteld dat beide bedragen overeenstemmen, geeft hij bevel tot instelling van de procedure tot vorming van het fonds.

Heeft de verzoeker niet aangeboden het bedrag, waartoe zijn aansprakelijkheid kan worden beperkt, vermeerderd met de wettelijke interesten vanaf de dag van de schadeverwekkende gebeurtenis tot de dag waarop het beperkingsfonds zal zijn gevormd, in speciën te storten, dan beveelt de voorzitter het instellen van de procedure slechts indien de verzoeker het stellen van een garantie aanbiedt die aanvaardbaar en toereikend is.

De voorgestelde garantie is aanvaardbaar als, naar het oordeel van de voorzitter, zeker is dat het fonds werkelijk beschikbaar zal zijn en vrij overdraagbaar zodra de garantie gesteld is.

De garantie is toereikend als haar bedrag overeenstemt met het bedrag waartoe de aansprakelijkheid kan worden beperkt, vermeerderd met een provisie voor dekking van de wettelijke interesten voor een door de voorzitter geschikt geachte tijdsduur.

Het bepaalde in de artikelen 2040 tot 2043 van het Burgerlijk Wetboek is toepasselijk op de door de verzoeker te stellen garantie.

De beschikking vermeldt de termijn waarbinnen de storting gedaan of de garantie verstrekt moet worden, welke termijn niet langer mag zijn dan een maand te rekenen van de datum van de beschikking; deze laatste bepaalt bovendien de door de verzoeker binnen dezelfde termijn te storten provisie voor het dekken van de kosten van de procedure tot vorming, vereffening en verdeling van het beperkingsfonds.

De voorzitter benoemt een rechter-commissaris en een vereffenaar.

Het salaris van de vereffenaar wordt geregeld door de voorzitter met inachtneming van de aard en de belangrijkheid van de procedure tot vorming, vereffening en verdeling van het fonds.

Het bepaalde in de artikelen 460, 462 en 463 van Boek III van dit Wetboek, is van toepassing op de werkzaamheden van de rechter-commissaris en van de vereffenaar.

§ 4. Bij storting in speciën duidt de vereffenaar de instelling aan waarbij het geld moet worden gedeponeerd. Dit deposito geschiedt op naam van de vereffenaar qualitate qua. Geen opvraging mag worden verricht zonder toestemming van de rechter-commissaris.

De interesten van de gedeponeerde bedragen worden bij deze sommen geteld.

Ingeval een garantie verstrekt wordt, wordt zij gesteld in het voordeel van de vereffenaar qualitate qua.

Geen wijziging mag aan de aldus gestelde garantie worden aangebracht zonder machtiging van de rechter-commissaris.

De provisie voor het dekken van de kosten van de procedure wordt overgemaakt aan de vereffenaar, die hierover beschikt onder controle van de rechter-commissaris.

§ 5. Op verslag van de vereffenaar waarin wordt gesteld dat de bedragen gedeponneerd zijn of dat de garantie gegeven is, stelt de voorzitter in een beschikking vast dat het fonds gevormd is. Vanaf die beschikking gelden voor het aanhangige schadegeval, artikel 13 van het LLMC-Verdrag en de artikelen 496 tot 500, 502 tot 504 en 508 van Boek III van dit Wetboek.

Voor de toepassing van het eerste lid wordt de beschikking van de voorzitter gelijkgesteld met het vonnis van faillietverklaring vermeld in de voormelde artikelen 496, 504 en 508.

De bekendmakingen vermeld in voormeld artikel 496 worden in voorkomend geval gedaan in één of meer buitenlandse maritieme bladen.

Het verzet tegen de beschikking vermeld in het eerste lid wordt voor de rechtbank van koophandel gebracht. Het verzet moet gedaan worden binnen de drie maanden van de publicatie vermeld in voormeld artikel 496. Deze termijn wordt vermeerderd met de termijnen voorzien door artikel 55 van het Gerechtelijk Wetboek.

§ 6. De bedragen van de beperkte aansprakelijkheid worden in de nationale munt omgerekend bij de verificatie vermeld in het eerste lid van § 3.

Is er, voor de vaststelling van de vorming van het beperkingsfonds aanleiding tot verbetering, in de één of andere zin, van de omrekening in Belgische frank van het bedrag van de beperkte aansprakelijkheid, dan wordt die verbetering uitgesproken bij beschikking van de voorzitter, die bepaalt binnen welke termijn de voorgeschreven maatregelen ten uitvoer worden gelegd.

§ 7. Artikel 1039 van het Gerechtelijk Wetboek is van toepassing voor alle beschikkingen die de voorzitter verleent voor de rechtspleging vermeld in deze afdeling.

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 11 april 1989.

Art. 49

§ 1. Het vonnis of het arrest dat na de vorming van het fonds het faillissement van de verzoeker uitspreekt, hem uitstel van betaling verleent of zijn gerechtelijk akkoord homologeert, heeft voor het fonds geen gevolgen.

§ 2. De verzoeker en eventueel de curator van zijn faillissement moeten opgeroepen worden voor alle verrichtingen van de procedure tot vereffening en verdeling van het beperkingsfonds.

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 11 april 1989.

Afdeling IV

Procedure van vereffening en verdeling van het fonds

Art. 50

§ 1. Zodra de aansprakelijkheid van de scheepseigenaar of van de hulpverlener vaststaat en deze gerechtigd zijn hun aansprakelijkheid te beperken, wordt de procedure voor vereffening en verdeling van het fonds voortgezet.

§ 2. De artikelen 496 tot 500, 502 tot 504 en 508 van Boek III van dit Wetboek zijn op de aangifte, de verificatie en de betwisting van de ten laste van het fonds neergelegde schuldvorderingen van toepassing.

§ 3. De bekendmaking vermeld in artikel 496 van Boek III van dit Wetboek wordt in voorkomend geval gedaan in één of meer buitenlandse maritieme bladen.

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 11 april 1989.

Art. 51

§ 1. Er kan geen enkel recht van voorrang uitgeoefend worden op het gedeelte van het beperkingsfonds dat bestemd is om de zaakschade te vereffenen.

§ 2. De vereffenaar maakt een ontwerp van verdeling op en deelt het mede aan de schuldeisers.

In geval van betwisting van het ontwerp van verdeling doet de Rechtbank van Koophandel wier voorzitter van het geding kennis heeft genomen, uitspraak op verslag van de vereffenaar.

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 11 april 1989.

Art. 52

§ 1. De uitdeling van het fonds aan de schuldeisers geschiedt naar evenredigheid van hun bevestigde en geverifieerde schuldvorderingen.

§ 2. De betaling aan elke schuldeiser van het deel van het beperkingsfonds dat hem toekomt, maakt een einde aan zijn schuldvordering tegenover de verzoeker.

§ 3. Als alle schuldvorderingen werden vereffend, komt het eventuele saldo van het fonds toe aan degene die het gevormd heeft of, zo deze ondertussen is failliet gegaan, aan de failliete boedel.

Op verslag van de vereffenaar, medeondertkend door de rechter-commissaris, wordt de procedure gesloten verklaard door de voorzitter van de rechtbank van koophandel die bevoegd is krachtens artikel 672, 10°, van het Gerechtelijk Wetboek.

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 11 april 1989.

Afdeling V

Omrekening in nationale munt

Art. 53

Indien de scheepseigenaar of de hulpverlener geen beperkingsfonds vormt, worden de bedragen van de beperkte aansprakelijkheid in de nationale munt omgerekend op de respectieve data van de betalingen.

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 11 april 1989.

Art. 54

De termen « scheepseigenaar » en « hulpverlener » moeten worden verstaan in de betekenis die ze hebben in artikel 1, 2° en 3° van het Verdrag betreffende de beperking van de aansprakelijkheid voor zeevorderingen, opgemaakt te Londen op 19 november 1976.

Opgeheven ingevolge artikel 99 van de wet van 5 juni 1928 voor de zeevaart en bij artikel 40 van de wet van 1 april 1936 voor de binnenvaart daarna hersteld bij artikel 4 van de wet van 11 april 1989.

Art. 55

Indien de ontslagen kapitein medeëigenaar is van het schip, kan hij van de medeëigendom afstand doen en de uitkering eisen van het daarmee overeenstemmend kapitaal.

Het bedrag van dit kapitaal wordt bepaald door deskundigen, in onderlinge overeenstemming of ambtshalve te benoemen.

Art. 56

De reder die medeëigenaar of lasthebber van de eigenaar is, vertegenwoordigt de eigenaars van het schip in rechte voor alles wat de uitrusting en de vaart betreft.

Art. 57

In alles wat het gemeenschappelijk belang van de eigenaars van een schip aangaat, wordt het gevoelen van de meerderheid gevolgd.

De meerderheid wordt bepaald door de scheepsaandelen die gezamenlijk de helft van de waarde van het schip te boven gaan.

De veiling van een schip kan slechts worden toegestaan op vordering van de eigenaars die samen de helft van alle scheepsaandelen vertegenwoordigen, tenzij bij geschrifte het tegendeel bedongen is.

In geval van veiling gaan de lasten die een scheepsaandeel bezwaren, van rechtswege over op het overeenkomstige deel van de prijs.

HOOFDSTUK II

De bemanning

Eerste Afdeling

De kapitein

§ 1. RECHTEN EN VERPLICHTINGEN VAN DE KAPITEIN

Art. 58

De kapitein, gezagvoerder of schipper, belast met het voeren van een zeeschip of een ander vaartuig, is zelfs voor lichte tekortkomingen bij de vervulling van zijn taak aansprakelijk.

Art. 59

Hij is aansprakelijk voor de goederen waarvan hij het vervoer op zich neemt.

Hij geeft van die goederen een ontvangstbewijs af. Dat bewijs wordt cognossement genoemd.

Art. 60

Het is de taak van de kapitein de samenstelling van de bemanning van het schip te bepalen, alsmede de matrozen en andere schepelingen te kiezen en te huren; hij doet dit echter in overeenstemming met de eigenaars, wanneer dezen zich ter plaatse bevinden of aldaar door gemachtigden vertegenwoordigd zijn.

Art. 61

De kapitein houdt een scheepsdagboek, per blad genummerd en geparafeerd door een van de rechters van de rechtbank van koophandel, dan wel door de burgemeester of een schepen in plaatsen waar geen rechtbank van koophandel bestaat.

Dat dagboek vermeldt :

- de beslissingen genomen tijdens de reis;
- de ontvangsten en uitgaven betreffende het schip en in het algemeen, alles wat betrekking heeft op de lading en alles wat aanleiding kan geven tot het doen van rekening en verantwoording of tot het instellen van een rechtsvordering.

Art. 62

(...)

Opgeheven bij artikel 38 van de wet van 25 augustus 1920.

Art. 63

De kapitein moet aan boord voorzien zijn van :

(...)

- de zeebrieven;
- de monsterrol;
- de cognossementen;
- de meetbrief;
- het certificaat van deugdelijkheid of het voorlopig certificaat van deugdelijkheid en in voorkomend geval de vereiste internationale certificaten;
- de door de wetgeving inzake douane en accijnzen vereiste documenten;
- de staat van de hypothecaire inschrijvingen die op het schip genomen zijn;
- in voorkomend geval het oliejournaal en, wanneer het schip daadwerkelijk meer dan 2 000 ton olie in bulk als lading vervoert, het certificaat van verzekering of van financiële zekerheid.

Aldus gewijzigd bij artikel 4 van de wet van 28 november 1928 (II), artikel 33 van de wet van 5 juni 1972 en artikel 15, § 1, van de wet van 20 juli 1976, artikel 21, van de wet van 12 juli 1983 en artikel 1 en 2, § 2, 5° van deze wet.

Art. 64

De kapitein moet persoonlijk aanwezig zijn op het schip bij het in- en uitvaren van havens, getijhavens of rivieren.

Art. 65

In geval van niet-nakoming van de verplichtingen opgelegd bij de (...) artikelen 61, 63 en 64 is de kapitein voor alle gebeurtenissen aansprakelijk jegens de belanghebbenden bij het schip en bij de lading.

Aldus gewijzigd bij artikel 1 en 2, § 2, 6° van deze wet.

Art. 66

De kapitein is eveneens aansprakelijk voor alle schade aan goederen die hij, buiten de schriftelijke toestemming van de inlader, op het dek van zijn schip heeft geladen.

Met het dek wordt gelijkgesteld elke opbouw die geen geheel vormt met het spantwerk.

Art. 67

De aansprakelijkheid van de kapitein houdt slechts op in geval van bewezen overmacht.

Art. 68

Wanneer de eigenaars of hun gemachtigden zich ter plaatse bevinden, mag de kapitein niet dan met hun bijzondere toestemming het schip laten vertimmeren, zeilen, touwen en andere voorwerpen voor het schip aankopen of het schip vervoeren.

Aldus vervangen bij artikel 6 van de wet van 28 november 1928 (II).

Art. 69

Wanneer het vaartuig vervoert is met toestemming van de eigenaars en een van hen weigert bij te dragen in de kosten die noodzakelijk zijn voor de afvaart, kan de kapitein, vierentwintig uren na aanmaning aan de weigeraar om zijn bijdrage te leveren, met machtiging van de rechter, voor zijn rekening geld opnemen op zijn scheepsaandeel, zelfs onder hypothecair verband.

Art. 70

Indien het gedurende de reis noodzakelijk is herstellingen te doen, levensmiddelen aan te kopen of in andere dringende behoeften van het schip te voorzien, kan de kapitein, na zulks te hebben vastgesteld in een proces-verbaal door de voornaamste scheepelingen ondertekend, ten belope van de vastgestelde behoeften geld opnemen onder verband van de lading of goederen verpanden, met machtiging in België, van de rechtbank van koophandel of, waar die er niet is, van de vrederechter, en, in het buitenland, van de consul of de vice-consul of, bij ontstentenis, van de plaatselijke overheid.

De magistraat die tot de geldopneming machtiging heeft gegeven, vermeldt zulks in het scheepsdagboek.

De tijdbvrachter en, indien zij het allen eens zijn, de verschillende afzenders, kunnen zich tegen het verpanden van hun goederen verzetten door die te lossen en de vracht te betalen naar verhouding van het afgelegde gedeelte van de reis.

Zijn de afzenders het niet eens, dan zijn diegenen onder hen die gebruik willen maken van het recht om hun goederen te lossen, gehouden tot betaling van de volle vracht op die goederen.

In beide gevallen moeten zij die hun goederen hebben doen lossen, hun aandeel betalen in de averij die zich heeft voorgedaan tot op het ogenblik van het lossen.

Aldus vervangen bij artikel 6 van de wet van 28 november 1928 (II).

Art. 71

De kapitein is voor zijn terugvaart uit een buitenlandse haven naar België verplicht de eigenaars of hun gemachtigden een door hem getekende rekening te zenden, met vermelding van de staat van de lading, de prijs van de ingeladen goederen, de door hem opgenomen geldsommen, de naam en de woonplaats van de uitleners.

Art. 72

De kapitein die geld opneemt op het casco, de bevoorrading of de uitrusting van het schip, goederen verkoopt, buiten noodzaak geld opneemt op de lading of verdichte averijen en uitgaven in rekening brengt, is aansprakelijk tegenover de rederij en persoonlijk gehouden het geld terug te geven of de goederen te betalen, onverminderd strafvervolging indien daartoe grond bestaat.

Aldus vervangen bij artikel 6 van de wet van 28 november 1928 (II).

Art. 73

Buiten het geval van wettelijk vastgestelde onzwaarigheid, mag de kapitein het schip niet verkopen dan met een bijzondere volmacht van de eigenaars, op straffe van nietigheid van de verkoop.

Art. 74

De kapitein die voor een reis wordt aangenomen, is gehouden ze te volbrengen op straffe van vergoeding van alle kosten en alle schade aan de eigenaars en de bevrachters.

Art. 75

De kapitein die vaart voor gemene winst op lading, mag geen goederen aan boord nemen voor eigen rekening, tenzij het tegendeel bedongen is.

Art. 76

Bij overtreding van de bepaling van het vorige artikel verbeurt de kapitein zijn aandeel in de gemene winst, onverminderd de vergoeding van meerdere schade indien daartoe grond bestaat.

Art. 77

De kapitein mag gedurende de vaart, bij welk gevaar ook, het schip niet verlaten dan na zich te hebben beraden met de officieren en de voornaamste

bemanningsleden; in dat geval is hij op straffe van persoonlijke aansprakelijkheid verplicht het geld en van het kostbaarste deel van de lading zoveel als hij kan mede in veiligheid te brengen.

Gaan de aldus uit het schip meegenomen zaken door enig toeval verloren, dan is de kapitein daarvoor niet aansprakelijk.

Art. 78

De kapitein is gehouden binnen vierentwintig uren na aankomst zijn scheepsdagboek voor gezien te laten tekenen en een scheepsverklaring af te leggen.

Die verklaring moet inhouden :

- de plaats en het tijdstip van zijn vertrek;
- de koers die hij gevolgd heeft;
- de gevaren die hij gelopen heeft;
- de ongeregelde heden die aan boord hebben plaatsgehad en alle opmerkelijke voorvallen van zijn reis.

Art. 79

De scheepsverklaring wordt ter griffie afgelegd ten overstaan van de voorzitter van de rechtbank van koophandel.

In plaatsen waar geen rechtbank van koophandel is, wordt de scheepsverklaring afgelegd voor de vrederechter van het kanton.

De vrederechter die de scheepsverklaring heeft ontvangen, moet deze onverwijld doorzenden aan de voorzitter van de naaste rechtbank van koophandel. In beide gevallen wordt de verklaring neergelegd ter griffie van de rechtbank van koophandel.

Art. 80

Wanneer de kapitein een buitenlandse haven aan- doet, is hij verplicht zich aan te melden bij de Belgische consul, een scheepsverklaring voor hem af te leggen en zich een getuigschrift te doen afgeven waaruit het tijdstip van aankomst en vertrek, alsmede de staat en de aard van de lading blijken.

Art. 81

Wordt de kapitein gedurende de reis genoodzaakt een Belgische haven binnen te lopen, dan is hij gehouden de redenen daarvan op te geven aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel van de plaats.

(...)

Wordt de kapitein genoodzaakt een buitenlandse haven binnen te lopen, dan wordt de opgave gedaan aan de Belgische consul of, bij zijn ontstentenis, aan de plaatselijke overheid.

Het tweede lid opgeheven bij artikel 8, 12°, van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 82

De kapitein die schipbreuk heeft geleden en alleen of samen met een deel van zijn schepelingen is ontkomen, moet zich aanmelden, in België bij de rechter van de plaats of, bij zijn ontstentenis, bij enige andere burgerlijke overheid, in het buitenland bij de Belgische consul of, bij zijn ontstentenis, bij de plaatselijke overheid, een scheepsverklaring afleggen, deze doen bevestigen door de geredde schepelingen die hem vergezellen, en zich daarvan een expeditie ter hand doen stellen.

Art. 83

Ter bevestiging van de verklaring van de kapitein verhoort de rechter de schepelingen en, zo mogelijk, de passagiers, onverminderd alle andere bewijzen.

Een niet-bevestigde verklaring kan de kapitein niet strekken tot ontlasting en heeft geen bewijskracht in rechte, uitgezonderd wanneer alleen de kapitein behouden aangekomen is op de plaats waar hij zijn verklaring heeft afgelegd.

De partijen worden toegelaten tot het tegenbewijs.

Art. 84

Indien er gedurende de reis gebrek aan levensmiddelen ontstaat, kan de kapitein, na zich met de voornaamste schepelingen te hebben beraden, opvarenden die nog eigen mondvoorraad hebben, dwingen deze tegen betaling van de waarde beschikbaar te stellen voor allen.

§ 2. Het cognossement

Art. 85

Het cognossement moet de aard en hoeveelheid van de te vervoeren goederen opgeven.

Het vermeldt :

- de naam en de woonplaats van de afzender;
- de naam en het adres van de persoon aan wie de goederen worden verzonden;
- de naam en de woonplaats van de kapitein;
- de naam, de nationaliteit en de tonnenmaat van het schip;
- de plaats van afvaart en van bestemming;
- de bedingen betreffende de vracht.

Het vermeldt op de kant de merken en nummers van de te vervoeren goederen.

Het vermeldt het aantal afgegeven exemplaren.

Het cognossement kan aan order zijn, aan toonder of op naam.

Art. 86

Elk cognossement wordt opgemaakt in ten minste vier originelen : één voor de afzender, één voor de persoon aan wie de goederen worden verzonden, één voor de kapitein, één voor de reder.

Het exemplaar voor de kapitein wordt getekend door de afzender; de andere exemplaren worden getekend door de kapitein.

Wanneer er meer exemplaren zijn voor de persoon aan wie de goederen worden verzonden, wordt op elk van die exemplaren vermeld of het een eerste exemplaar is of een tweede of een derde enz.

Het cognossement moet worden getekend binnen vierentwintig uren na de inlading.

De afzender is gehouden binnen dezelfde tijd de bewijzen van de douane betreffende de ingeladen goederen aan de kapitein af te geven.

Art. 87

Onverminderd het bij artikel 91 bepaalde geldt het cognossement dat in de hierboven voorgeschreven vorm is opgemaakt, als bewijs tussen alle bij de lading belanghebbende partijen en tussen hen en de verzekeraars.

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 28 november 1928 (III).

Art. 88

In geval van verschil tussen het door de afzender getekend cognossement en de door de kapitein getekende cognossementen, heeft elk origineel bewijskracht tegen de partij die het getekend heeft.

Art. 89

Alleen hij die houder is van het cognossement, zelfs krachtens een endossement in blanco, heeft het recht om zich de lading door de kapitein te doen afleveren.

Wanneer verscheidene exemplaren van een cognossement worden vertoond, wendt de kapitein zich in België tot de rechtbank van koophandel, in het buitenland tot de Belgische consul of tot de plaatselijke overheid, ten einde een bewaarder te doen aanwijzen aan wie hij de lading zal afleveren tegen betaling van de vracht.

Art. 90

In geval van schipbreuk of van binnenlopen in een noodhaven kan iedere houder van een cognossement, zelfs op naam, alle rechten van de afzender uitoefenen, zich de goederen door de kapitein doen afleveren en de opbrengst ervan in ontvangst nemen, onder verplichting borg te stellen, en met machtiging, in België, van de rechtbank van koophandel, en in het buitenland, van de Belgische consul of van de plaatselijke overheid, die tot bewering van de rechten van derden zodanige maatregelen zullen voorschrijven als zij passend achten.

Art. 91

A. Op het verhandelbaar cognossement, opge maakt voor het vervoer van goederen in enig schip van welke nationaliteit ook, uit of naar een haven van het Rijk (...), zijn de volgende regels van toepassing :

§ 1. In dit artikel worden de navolgende woorden gebruikt in de hieronder aangegeven zin :

a) « vervoerder » omvat de eigenaar van het schip of de bevrachter die partij is bij een vervoerovereenkomst met een afzender;

b) « vervoerovereenkomst » slaat slechts op een vervoerovereenkomst waarvan blijkt uit een cognossement of een dergelijk stuk recht gevend op het vervoer van goederen over zee; het slaat ook op het cognossement of dergelijk stuk uitgegeven krachtens een charterpartij van het ogenblik af dat dit de betrekkingen regelt van de vervoerder en de cognossementhouder;

c) « goederen » omvat zaken, voorwerpen, koopmanschappen en waren van welke aard ook, met uitzondering van levende dieren en van lading die, bij de vervoerovereenkomst, opgegeven is als geplaatst op het dek en feitelijk aldus wordt vervoerd;

d) « schip » betekent elk vaartuig gebruikt voor het vervoer van de goederen over zee;

e) « vervoer van goederen » dekt de tijd verlopen van de inlading der goederen aan boord van het schip tot de lossing ervan uit het schip.

§ 2. Onverminderd de bepalingen van § 6 is de vervoerder in alle overeenkomsten tot vervoer van goederen over zee, met betrekking tot de lading, de behandeling, de stuwing, het vervoer, de bewaking, de verzorging en de lossing dier goederen, belast met de aansprakelijkheden en verplichtingen hieronder vermeld gelijk hij geniet van de daarbedoelde rechten en ontheffingen.

§ 3. 1° De vervoerder is gehouden voor en bij de aanvang van de reis een redelijke zorg aan te wenden voor :

a) het zeewaardig maken van het schip;

b) het voldoende bemannen, uitrusten en bevoorraden van het schip;

c) het geschikt maken en in goede staat brengen van de ruimen, koel- en vrieskamers en alle andere

delen van het schip, waarin goederen worden vervoerd, om deze daarin te bergen, te vervoeren en goed te houden.

2° Onder voorbehoud van het bepaalde bij § 4 is de vervoerder verplicht zorg te dragen voor de behoorlijke en zorgvuldige lading, behandeling, stuwing, vervoer, bewaking, verzorging en lossing van de vervoerde goederen.

3° Na de goederen ontvangen en aangenomen te hebben, moet de vervoerder of de kapitein of vertegenwoordiger van de vervoerder op verlangen van de afzender aan deze een cognossement afgeven, dat onder meer vermeldt :

a) de voornaamste, voor het onderkennen van de goederen nodige merken, zoals deze voor het begin der inlading door de afzender schriftelijk zijn opgegeven, mits deze merken op de niet verpakte goederen of op de kisten of verpakkingen die de goederen inhouden, door stempeling of anderszins duidelijk aangebracht zijn op zodanige wijze dat zij in normale omstandigheden tot het einde van de reis leesbaar blijven;

b) het aantal colli's of het stuktal der goederen of de hoeveelheid of het gewicht, al naar het geval, zoals zulks door de afzender schriftelijk is opgegeven;

c) de uiterlijke staat en de uiterlijke gesteldheid van de goederen;

met dien verstande dat geen vervoerder, kapitein of vertegenwoordiger van de vervoerder verplicht zal zijn een cognossement af te geven inhoudende merken, getal, hoeveelheid of gewicht, wanneer hij redelijke gronden heeft te vermoeden dat zij niet nauwkeurig de in werkelijkheid door hem ontvangen goederen weergeven of tot het toetsen waarvan hij geen redelijke gelegenheid heeft gehad.

4° Zulk een cognossement geldt als vermoeden, behoudens tegenbewijs, van de ontvangst door de vervoerder van de goederen zoals zij beschreven zijn overeenkomstig n° 3, a, b, en c.

Nochtans wordt het tegenbewijs niet toegelaten indien het cognossement is overgedragen geworden aan een derde persoon die er te goeder trouw houder van is.

5° De afzender wordt geacht ten behoeve van de vervoerder in te staan voor de juistheid op het ogenblik van de inontvangstneming van de door hem opgegeven merken, getal, hoeveelheid en gewicht, en de afzender zal de vervoerder schadeloos stellen voor alle verlies, schade en kosten, ontstaan tengevolge van onjuistheden in de opgave van deze bijzonderheden. Het recht van de vervoerder op dergelijke schadeloosstelling beperkt in genen dele zijn aansprakelijkheid en zijn verbintenissen, zoals zij uit de vervoerovereenkomst voortvloeien, tegenover elke andere persoon dan de afzender.

6° Tenzij aan de vervoerder of zijn vertegenwoordiger in de loshaven, voor of op het ogenblik van het weghalen van de goederen en van hun overgifte aan de krachtens de vervoerovereenkomst op de aflevering recht hebbende persoon, schriftelijk kennis is gegeven van het verlies of de schade en van de alge-

mene aard van dat verlies of die beschadiging, geldt bedoelde weghaling, tot bewijs van het tegendeel, als vermoeden dat de goederen door de vervoerder werden afgeleverd zoals zij in het cognossement zijn omschreven.

Is het verlies of de beschadiging niet uiterlijk zichtbaar, dan moet de kennisgeving binnen drie dagen na de aflevering geschieden.

Schriftelijk voorbehoud is overbodig als de staat van het goed op het ogenblik van de inontvangstneming door beide partijen gezamenlijk vastgesteld werd.

Behoudens het bepaalde bij 6°bis, zijn de vervoerder en het schip van alle aansprakelijkheid wegens verlies of beschadiging van of met betrekking tot de goederen ontheven, tenzij een rechtsvordering wordt ingesteld binnen één jaar nadat de goederen zijn of behoorden te worden afgeleverd. Deze termijn kan echter door de partijen worden verlengd op voorwaarde dat zij hiermee hebben ingestemd na de feiten die tot de rechtsvordering aanleiding hebben gegeven.

Indien er zekerheid of vermoeden bestaat dat er verlies of beschadiging heeft plaatsgehad, moeten de vervoerder en de ontvanger elkander over en weer in redelijkheid alle middelen verschaffen om het onderzoek van het goed en het natellen van de colli's gemakkelijk te maken.

6°bis. Regresvorderingen kunnen zelfs na het verstrijken van de bij ten 6° voorziene termijnen worden ingesteld, wanneer dit geschiedt binnen de termijn van drie maanden vanaf de dag waarop de persoon die de regresvordering instelt, de klacht heeft geregeld of waarop de dagvaarding aan die persoon werd betekend, op voorwaarde dat de regeling van de klacht of de betekening van de dagvaarding heeft plaatsgehad voor het verstrijken van de eerder vermelde termijn van één jaar of van de termijn tussen partijen overeengekomen volgens 6°, vierde lid, van deze paragraaf.

7° Als de goederen ingeladen zijn, wordt door de vervoerder, kapitein of vertegenwoordiger van de vervoerder aan de afzender op zijn verlangen een cognossement afgegeven met de vermelding « geladen », mits de afzender, indien hij vooraf enig op die goederen rechtgevend document heeft ontvangen, het tegen afgifte van de « geladen »-cognossement teruggeeft. De vervoerder, de kapitein of de vertegenwoordiger heeft eveneens het recht in de haven van inlading op het oorspronkelijk afgegeven document de naam van het schip of van de schepen waarin de goederen werden geladen en de datum of de data van inlading aan te tekenen, in welk geval het aldus aangevulde document, mits inhoudende de in § 3, 3°, vermelde bijzonderheden, als een « geladen »-cognossement in de zin van dit artikel wordt beschouwd.

8° Iedere bepaling, beding of afspraak in een vervoerovereenkomst, waardoor de vervoerder of het schip wordt ontheven van aansprakelijkheid voor verlies of beschadiging van of met betrekking tot goederen, voortvloeiende uit nalatigheid, schuld of

tekortkoming in het voldoen aan de verplichtingen in deze paragraaf gesteld, of waardoor deze aansprakelijkheid mocht worden verminderd op andere wijze dan in dit artikel is voorgeschreven, is nietig, van onwaarde en zonder gevolg. Een beding krachtens hetwelk de uitkering op grond van een gesloten verzekering aan de vervoerder komt, of elk ander beding van dergelijke strekking wordt geacht te zijn gemaakt teneinde de vervoerder van aansprakelijkheid te ontheffen.

§ 4. 1° Noch de vervoerder, noch het schip is aansprakelijk wegens verlies of schade, ontstaan tengevolge van of voortvloeiend uit onzeewaardigheid, tenzij deze te wijten is aan gebrek aan redelijke zorg aan de zijde van de vervoerder om het schip zeewaardig te maken of om het behoorlijk te bemannen, uit te rusten of te bevoorraden, of om de ruimen, koel- en vrieskamers en alle andere delen van het schip, waarin goederen vervoerd worden, geschikt te maken en in goede staat te brengen, opdat zij kunnen dienen tot het bergen, het vervoeren en het bewaren van de goederen, alles overeenkomstig het bepaalde bij § 3, 1°. Telkens als verlies of schade het gevolg is van onzeewaardigheid, rust de bewijslast ten aanzien van de uitoefening van de redelijke zorg op de vervoerder of op elke andere persoon, die mocht beweren krachtens deze paragraaf van aansprakelijkheid te zijn ontheven.

2° Noch de vervoerder, noch het schip is aansprakelijk wegens verlies of schade, voortvloeiend uit of ontstaan tengevolge van :

- a) een handeling, onachtzaamheid of nalatigheid van de kapitein, een lid van de bemanning, de loods of een ondergeschikte van de vervoerder, gepleegd bij de navigatie of de behandeling van het schip;
- b) brand, tenzij veroorzaakt door opzet of schuld van de vervoerder;
- c) gevaren en onheilen van de zee of van andere bevaarbare wateren;
- d) onvermijdelijke natuurlijke toevallen;
- e) oorlogshandelingen;
- f) daden van vijanden van de Staat;
- g) aanhouding of maatregelen van hogerhand of gerechtelijk beslag;
- h) quarantainemaatregelen;
- i) een handeling of een nalatigheid van de afzender of eigenaar der goederen, van zijn vertegenwoordiger of lasthebber;
- j) werkstakingen of uitsluitingen of stilstand of belemmering van de arbeid, tengevolge van welke oorzaak ook, hetzij gedeeltelijk, hetzij geheel;
- k) oproer of ongeregelheden;
- l) redding of poging tot redding van mensenlevens of goederen op zee;
- m) verlies aan volume of gewicht of elk ander verlies, of elke andere beschadiging, veroorzaakt door een verborgen gebrek, de bijzondere aard of een eigen gebrek aan het goed;
- n) onvoldoende verpakking;
- o) onvoldoende of ondoelmatige merken;

p) verborgen gebreken, indien zij ondanks behoorlijke zorg niet te ontdekken waren;

q) een andere oorzaak, niet bestaand uit opzet of schuld van de vervoerder, noch uit opzet of schuld van de vertegenwoordigers of ondergeschikten van de vervoerders; doch de bewijslast rust op degene die zich op deze ontheffing beroept, en het staat aan hem aan te tonen dat noch de schuld van de vervoerder zelf, noch zijn opzet, noch de schuld of het opzet van de vertegenwoordigers of de ondergeschikten van de vervoerder heeft bijgedragen tot het verlies of de schade.

3° De afzender is niet aansprakelijk wegens door de vervoerder of het schip geleden verlies of schade, ontstaan door of voortvloeiend uit enigerlei oorzaak zonder dat er sprake is van handeling, schuld of nalatigheid van de afzender, zijn vertegenwoordigers of zijn ondergeschikten.

4° Generlei afwijking van de koers tot redding of poging tot redding van mensenlevens of goederen op zee en generlei redelijke afwijking van de koers wordt beschouwd als een inbreuk op de verplichtingen voortvloeiend uit dit artikel of uit de vervoerovereenkomst en de vervoerder is niet aansprakelijk voor enig verlies of enige beschadiging, daardoor ontstaan.

5° a) Tenzij de aard en de waarde van de goederen door de inlader zijn aangegeven voordat de goederen zijn ingeladen en deze aangifte in het cognossement is opgenomen, zijn in geen geval de vervoerder, noch het schip aansprakelijk voor verlies of beschadiging van of met betrekking tot de goederen tot een bedrag boven 666,67 rekeneenheden per collo of eenheid, of 2 rekeneenheden per kilogram brutogewicht, van de verloren of beschadigde goederen, met dien verstande dat het hoogste bedrag in aanmerking moet worden genomen.

b) Het totaal verschuldigd bedrag wordt berekend op basis van de waarde die de goederen hebben op de plaats waar en op de dag waarop, volgens de vervoerovereenkomst, de goederen aan land zijn gezet of behoorden te worden gezet.

De waarde van de goederen wordt bepaald volgens de beursnotering of, bij gebreke hiervan, volgens de marktprijs of nog, bij gebreke van beide, volgens de gebruikelijke waarde van goederen van dezelfde aard en hoedanigheid.

c) Wanneer een container, een palet of een dergelijk tuig wordt gebruikt om de goederen te verzamelen of op te stapelen, wordt elke collo of eenheid, welke naar luid van het cognossement dat tuig omvat, beschouwd als een collo of een eenheid in de zin van deze paragraaf. Buiten de hierboven voorziene gevallen wordt het tuig als collo of eenheid beschouwd.

d) De rekeneenheid bedoeld in dit artikel is het Speciaal Trekkingsrecht zoals dit is omschreven door het Internationaal Monetair Fonds.

De omrekening in Belgische frank van de bedragen bepaald in § IV, 5°, a), geschiedt op de datum

waarop de goederen werden geleverd of hoorden geleverd te worden.

e) De vervoerder noch het schip zijn gerechtigd het voordeel van de beperking van de aansprakelijkheid te genieten als bewezen werd dat de schade het gevolg is van een handelen of een nalaten van de vervoerder, begaan hetzij met het opzet de schade te veroorzaken, hetzij roekeloos en met het bewustzijn dat er waarschijnlijk schade zou uit voortvloeien.

f) De in lid a) vermelde aangifte, opgenomen in het cognossement, schept een vermoeden behoudens tegenbewijs, doch zij bindt de vervoerder niet en deze behoudt het recht de juistheid daarvan te betwisten.

g) Bij overeenkomst tussen de vervoerder, kapitein of agent van de vervoerder en de inlader kan een ander dan in lid a) vermeld maximumbedrag bepaald worden mits dit overeengekomen maximum niet lager is dan het in dat lid vermeld maximumbedrag.

h) In geen geval is de vervoerder noch het schip aansprakelijk voor verlies of beschadiging van of met betrekking tot de goederen indien de aard of de waarde hiervan door de inlader met opzet verkeerdelijk in het cognossement is aangegeven.

6° Goederen van ontvlambare, ontplofbare of gevaarlijke aard, tot welker inlading de vervoerder, de kapitein of de vertegenwoordiger van de vervoerder geen toestemming zou hebben gegeven, wanneer hij de aard of de gesteldheid daarvan gekend had, mogen te allen tijde voor de lossing op iedere plaats door de vervoerder worden gelost of vernietigd of onschadelijk gemaakt zonder schadevergoeding, en de afzender van deze goederen is aansprakelijk voor alle schaden en onkosten, middellijk of onmiddellijk ontstaan ten gevolge van de inlading ervan. Indien een van deze goederen, ingeladen met voorkennis en toestemming van de vervoerder, een gevaar wordt voor het schip of de lading, mag het eveneens door de vervoerder worden gelost of vernietigd of onschadelijk gemaakt zonder enige aansprakelijkheid van de vervoerder, tenzij voor gemene averij, indien daartoe grond bestaat.

§ 4bis. 1. De bij dit artikel voorziene ontheffingen en beperkingen van de aansprakelijkheid gelden voor elke rechtsvordering die tegen die vervoerder wordt ingesteld tot het bekomen van schadeloosstelling voor verlies of beschadiging van uit hoofde van een vervoerovereenkomst vervoerde goederen, om het even of die rechtsvordering is ingesteld geworden op grond van de contractuele of de niet-contractuele aansprakelijkheid van de vervoerder.

2. Indien zulke rechtsvordering wordt ingesteld tegen een aangestelde van de vervoerder, kan die evenzeer een beroep doen op de ontheffingen en de beperkingen welke de vervoerder zelf krachtens het artikel kan inroepen.

3. In dit geval mag het totaal der bedragen ten laste van de vervoerder en zijn aangestelden de bij dit artikel voorziene grens van aansprakelijkheid niet overschrijden.

4. De aangestelde kan echter de bepalingen van deze paragraaf niet doen gelden, indien bewezen is dat de schade het gevolg is van het feit dat de aangestelde heeft gehandeld of heeft nagelaten te handelen, hetzij met inzicht schade te veroorzaken, hetzij op roekeloze wijze en met het bewustzijn dat de handeling of het verzuim waarschijnlijk schade zou teweegbrengen.

§ 5. Een vervoerder is vrij zijn rechten en ontheffingen geheel of gedeeltelijk op te geven of zijn aansprakelijkheden en verplichtingen te vermeerderen, zoals deze en gene bepaald zijn in dit artikel, mits deze afstand of deze vermeerdering vermeld wordt in het aan de afzender afgegeven cognossement.

Geen bepaling van dit artikel is van toepassing op charterpartijen; maar als in het geval van een bevracht schip cognossementen worden afgegeven, zijn deze onderworpen aan de voorschriften van dit artikel. Geen voorschrift in deze regels wordt beschouwd als een beletsel voor de opneming in een cognossement van enig geoorloofd beding omtrent gemene averij.

§ 6. Onverminderd de bepalingen der voorgaande paragrafen, zijn een vervoerder, kapitein of vertegenwoordiger van de vervoerder en een afzender vrij, omtrent bepaalde goederen, welke ook, een overeenkomst aan te gaan met zodanige bedingen als hun goed zullen dunken aangaande de aansprakelijkheid en de verplichtingen van de vervoerder betreffende deze goederen, alsmede de rechten en ontheffingen van de vervoerder ten aanzien van deze goederen, of aangaande zijn verplichtingen wat betreft de staat van zeewaardigheid van het schip voor zover zodanig beding niet strijdig is met de openbare orde, of aangaande de zorg of achtzaamheid van zijn ondergeschikten of vertegenwoordigers voor wat betreft de inlading, de behandeling, de stuwing, het vervoer, de bewaking, de verzorging en de lossing der over zee vervoerde goederen, mits in dit geval geen cognossement is of wordt uitgegeven en de bedingen van de getroffen overeenkomst opgenomen worden in een ontvangstbewijs dat een niet verhandelbaar stuk is en zulks vermeldt.

Elke zo gesloten overeenkomst heeft volledig rechtsgevolg.

Deze paragraaf is echter niet van toepassing op gewone handelsverscheppingen, bewerkstelligd bij gelegenheid van gewone handelsverrichtingen, maar slechts op andere verladingen, waarbij het karakter en de gesteldheid van de te vervoeren goederen en de omstandigheden, de bedingen en de bepalingen, waarop het vervoer plaats moet vinden, zodanig zijn dat ze een bijzondere afspraak rechtvaardigen.

§ 7. Geen bepaling van dit artikel verbiedt een vervoerder of een afzender in een overeenkomst bedingen, bepalingen, voorbehouden of ontheffingen op te nemen betreffende de verplichtingen en aansprakelijkheden van de vervoerder of het schip wegens verlies of beschadiging van de goederen of aangaande hun bewaking, zorg en behandeling voor de inla-

ding in en na de lossing uit het schip waarmee zij over zee worden vervoerd.

§ 8. De bepalingen van dit artikel laten onverlet de rechten en de verplichtingen van de vervoerder, voortvloeiend uit enige thans geldende wet betreffende de beperking van de aansprakelijkheid van eigenaars van zeeschepen.

B. Op elk volgens de vorenstaande bepalingen opgemaakt cognossement moet worden vermeld dat de « regels van artikel 91 » er toepasselijk op zijn.

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 28 november 1928 (III); A, eerste lid en daarna aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960; daarna aldus gewijzigd bij artikel 5 van de wet van 11 april 1989.

Afdeling II

Matrozen en schepelingen

Art. 92-110

(...)

Opgeheven bij artikel 174 van de wet van 5 juni 1928.

BEPALING AAN DE TWEE VORIGE AFDELINGEN GEMEEN

Art. 111

De kapitein en de schepelingen mogen onder geen enkel voorwendsel voor eigen rekening goederen inladen zonder toestemming van de eigenaars van het schip en zonder vracht te betalen, indien zij daartoe niet gerechtigd zijn krachtens de arbeidsovereenkomst.

Worden onrechtmatig ingeladen goederen niet voor de afvaart aan wal gebracht, dan betalen degenen die ze hebben doen inladen, het dubbele van de vracht die zij verschuldigd zouden zijn geweest indien de goederen met toestemming van de eigenaars waren ingeladen, onverminderd de vergoeding van meerdere schade, indien daartoe grond bestaat.

TITEL III

Charterpartij of overeenkomst van scheepshuur

EERSTE HOOFDSTUK

Aard en vorm van de overeenkomst

Art. 112

De overeenkomst van scheepshuur wordt bewezen door de in zaken van koophandel toegelaten middelen. Wat in de overeenkomst niet bepaald is, wordt geregeld volgens het plaatselijk gebruik.

Art. 113

In de huur van een geheel schip zijn de kajuit en de overige ruimte voor de bemanning niet begrepen; het is echter aan de kapitein niet geoorloofd in de kajuit of in de overige ruimte voor de bemanning goederen te laden zonder toestemming van de bevrachter.

In geval van overtreding is het tweede lid van artikel 111 van toepassing op de kapitein.

Aldus gewijzigd bij artikel 1 en 2, § 2, 8° van deze wet.

Art. 114

Wanneer het schip vervracht is tegen een prijs berekend naar tijdsduur, loopt de vracht vanaf de dag van de afvaart, tenzij het tegendeel bedongen is.

Art. 115

De huurprijs voor een zeeschip of een ander zeevaartuig wordt vracht genoemd.

Deze wordt vastgesteld bij overeenkomst van partijen.

Zij kan worden bedongen voor het gehele vaartuig of voor een gedeelte, voor een gehele reis of voor een bepaalde tijd, bij het gewicht, het getal of de maat, tegen vaste prijs of bij het stuk.

Art. 116

De (...) ingeladen goederen zijn verbonden voor de nakoming van de overeenkomsten der partijen.

Aldus gewijzigd bij artikel 3 van de wet van 10 februari 1908.

HOOFDSTUK II

Gevolgen van de overeenkomst

Eerste afdeling

Verplichtingen van de vervrachter

Art. 117

De vervrachter moet aan de bevrachter het genot van het schip bezorgen zoals bij de overeenkomst is bedongen.

Wanneer het schip in zijn geheel is gehuurd, mag de kapitein geen goederen innemen zonder toestemming van de bevrachter, zelfs indien deze het niet volledig heeft beladen.

De vrachtprijs voor de ingenomen bijlading komt ten goede aan de bevrachter die het gehele schip heeft gehuurd.

Art. 118

Indien de kapitein voor het schip een groter laadvermogen heeft opgegeven dan het werkelijk heeft, is hij jegens de bevrachter tot schadevergoeding gehouden.

Art. 119

De opgave van de tonnenmaat van een schip wordt niet onjuist geacht wanneer het verschil niet groter is dan een veertigste of wanneer de opgave overeenstemt met de meetbrief.

Afdeling II

Verplichtingen van de bevrachter

§ 1. Algemene regels

Art. 120

De bevrachter heeft twee hoofdverplichtingen :

1° de lading te verschaffen waartoe hij zich verbonden heeft;

2° de bedongen vracht te betalen.

Wanneer hij de in de charterpartij vermelde hoeveelheid goederen niet ingeladen heeft, is hij niettemin verplicht de volle vracht te betalen voor de gehele overeengekomen lading.

Wanneer hij meer ingeladen heeft, moet hij voor het meerdere vracht betalen op de voet van de bij de charterpartij bedongen prijs.

Wanneer hij niets ingeladen heeft en de reis opzegt voor de afvaart, betaalt hij als vergoeding aan de

kapitein de helft van de vracht bij de charterpartij bedongen voor de gehele lading die hij moest verschaffen.

Hij kan de reis niet meer opzeggen zodra het gedeelte van de lading aan boord is; indien het schip, in dat geval, zonder volle lading vertrekt, is aan de kapitein de volle vracht verschuldigd, tenzij bij aanleg op stukgoederen.

Art. 121

Wanneer de goederen zonder vertraging ter bestemmingsplaats aangekomen zijn, kan de afzender in geen geval vermindering van de vracht vorderen.

Art. 122

De afzender kan goederen die in waarde vermindert zijn of beschadigd door een eigen gebrek of door toeval, niet afstaan voor de vracht.

Vaten met wijn, olie of andere vloeistof die leeg- of bijna leeggelopen zijn, kunnen echter wel worden afgestaan voor de vracht.

Art. 123

Wanneer de ontvanger weigert de goederen aan te nemen, kan de kapitein op rechterlijk gezag zoveel daarvan doen verkopen als nodig is tot betaling van zijn vracht, en de bewaargeving van het overige doen bevelen.

Zijn de goederen ontoereikend, dan behoudt hij zijn verhaal tegen de afzender.

Art. 124

De kapitein mag de goederen niet aan boord houden wegens niet-betaling van de vracht.

Hij kan tijdens het lossen vorderen dat de goederen onder een derde bewaard zullen blijven totdat de vracht betaald is.

Art. 125

De kapitein is voor de vracht en, in voorkomend geval, voor de vergoeding van de averij bevoorrecht op de goederen van de lading gedurende vijftien dagen na de aflevering, indien zij niet in een derde hand zijn overgegaan.

Art. 126

In geval van faillissement van de afzenders of ontvangers voor het verstrijken van de termijn van vijftien dagen is de kapitein boven alle schuldeisers

bevoorrecht voor de betaling van de vracht en van wat hem wegens averij verschuldigd is.

§ 2. Vertraging bij de aankomst ter bestemming

Art. 127

Wanneer een schip bij de afvaart, gedurende de reis of op de plaats van de lossing wordt opgehouden door de schuld van de bevrachter, moet deze de kosten wegens vertraging vergoeden.

Wanneer een schip dat voor een heen- en terugreis vervoerd is, terugvaart zonder lading of met een onvolledige lading, is aan de kapitein de volle vracht verschuldigd, alsmede schadevergoeding wegens vertraging.

Art. 128

Wanneer het schip bij de afvaart, gedurende de reis of op de plaats van de lossing wordt opgehouden of vertraagd door de schuld van de kapitein, is deze jegens de bevrachter tot schadevergoeding gehouden.

Art. 129

Wanneer het uitlopen van een schip slechts voor een tijd verhinderd wordt door overmacht, blijven de gesloten overeenkomsten bestaan en is er geen grond tot schadevergoeding wegens vertraging.

Art. 130

Wordt het schip door overmacht opgehouden in de loop van de reis, dan is er voor de duur van het oponthoud geen vracht verschuldigd bij tijdbevrachting, noch vermeerdering van vracht bij reisbevrachting.

Voeding en loon van de bemanning gedurende het oponthoud van het schip worden als averij gerekend.

Art. 131

De afzender kan gedurende het oponthoud van het schip zijn goederen op eigen kosten doen uitladen, mits hij ze weer inlaadt of de kapitein schadeloos stelt.

§ 3. Het niet ter bestemming aankomen van de lading

Art. 132

Wanneer een schip op stukgoederen aanlegt, hetzij bij het gewicht, bij de maat of tegen vaste prijs, kan de afzender zijn goederen voor de afvaart terugnemen, tegen betaling van de halve vracht.

Te zijnen laste komen ook de kosten van het inladen, alsmede die van het uitladen en het weer inladen van de andere goederen die moeten worden verplaatst, en de kosten wegens vertraging.

Art. 133

De kapitein kan de in zijn schip aangetroffen goederen waarvan hem geen aangifte is gedaan, aan wal doen brengen in de plaats van de lading, of daarvoor vracht aanrekenen tegen de hoogste prijs die in dezelfde plaats voor soortgelijke goederen wordt betaald.

Art. 134

De afzender die zijn goederen gedurende de reis terugneemt, moet de volle vracht en alle door het uitladen veroorzaakte kosten van verplaatsing betalen; neemt hij zijn goederen terug wegens een handeling of een nalatigheid van de kapitein, dan staat deze in voor alle kosten.

Art. 135

Wanneer de handel met het land van bestemming verboden wordt voor de afvaart, zijn de overeenkomsten ontbonden, zonder dat partijen elkaar schadevergoeding verschuldigd zijn.

De afzender betaalt de kosten van het inladen en het uitladen van zijn goederen.

Art. 136

Wanneer de handel met het land van bestemming verboden wordt na de afvaart en het schip genoodzaakt is met zijn lading terug te keren, is aan de kapitein alleen vracht voor de heenreis verschuldigd, ook al is het schip voor de heen- en terugreis bevracht.

Art. 137

Ingeval het schip verhinderd wordt de haven van bestemming binnen te lopen door blokkade van die haven of door enige andere overmacht en de kapitein geen bevelen heeft ontvangen of de ontvangen bevelen niet kan uitvoeren, is hij gehouden de belangen van de afzender zo goed mogelijk te dienen, hetzij

door zich naar een naburige haven te begeven, hetzij door naar de plaats van afvaart terug te keren.

Art. 138

Vracht is verschuldigd voor de goederen die de kapitein heeft moeten verkopen om te voorzien in de mondbehoefte, de herstellingen of andere dringende behoeften van het schip, mits hij de waarde daarvan verrekenst tegen de prijs waarvoor de overgebleven goederen of goederen van dezelfde soort en hoedanigheid worden verkocht in de plaats van de lossing, indien het schip in behouden haven aankomt.

Indien het schip vergaat, brengt de kapitein de goederen in rekening tegen de prijs waarvoor hij ze verkocht heeft, insgelijks na aftrek van de in de cognossementen bedongen vracht.

Brengt het uitoefenen van dit recht een verlies mee voor degenen wier goederen zijn verkocht of in pand gegeven, dan wordt dit verlies naar evenredigheid verdeeld over de waarde van deze goederen en van alle goederen ter bestemming aangekomen of uit de schipbreuk gered na de zeeongevallen die de verkoop of de inpandgeving noodzakelijk hebben gemaakt.

Aldus gewijzigd bij artikel 6 van de wet van 11 april 1989.

Art. 139

Wanneer de kapitein gedurende de reis het schip moet laten herstellen, is de bevrachter gehouden te wachten of de volle vracht te betalen.

Ingeval het schip niet kan worden hersteld, is de kapitein verplicht een ander schip te huren.

Kan de kapitein geen ander schip huren, dan wordt de vracht geregeld overeenkomstig artikel 142.

Art. 140

De kapitein verbeurt zijn vracht en is tot schadevergoeding gehouden jegens de bevrachter, indien deze bewijst dat het schip bij de afvaart onzeewaardig was.

Het bewijs wordt toegelaten ondanks en tegen het certificaat van deugdelijkheid.

(...)

Het tweede lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 1 van de wet van 25 augustus 1920 en artikel 1 en 2, § 2, 12 van deze wet.

Art. 141

De kapitein heeft recht op de vracht van de goederen die tot gemeen behoud overboord zijn geworpen, onder verplichting van omslag.

Art. 142

Er is geen vracht verschuldigd voor goederen die bij schipbreuk of bij stranding teniet zijn gegaan, of die door zeeroovers of vijanden genomen zijn.

De kapitein is gehouden de hem vooraf betaalde vracht terug te geven, tenzij het tegendeel is bedongen.

Er is geen vracht verschuldigd voor goederen die na schipbreuk of verklaring van onzeewaardigheid van het schip niet ter bestemming zijn aangekomen.

Komen de goederen ter bestemming tegen een mindere vracht dan met de kapitein van het verloren gegane of onzeewaardig verklaarde schip was overeengekomen, dan moet het verschil aan de kapitein worden betaald. Er is hem echter niets verschuldigd indien de nieuwe vracht gelijk is aan die welke met hem was overeengekomen; indien de nieuwe vracht hoger is, komt het verschil ten laste van de afzender.

Art. 143

De kapitein die bij het bergen of het afkopen van de niet ter bestemming aangekomen goederen hulp heeft verleend, heeft recht op een vergoeding, die in geval van geschil door de rechter wordt bepaald.

HOOFDSTUK III

Averij en averijregeling

Art. 144

Alle buitengewone kosten ten dienste van het schip en de goederen, gezamenlijk of afzonderlijk gemaakt, alle schade aan het schip of aan de goederen overkomen vanaf de lading en afvaart tot aan de terugkomst en lossing worden als averij gerekend.

Art. 145

Bij gebreke van bijzondere bedingen tussen partijen wordt de averij geregeld overeenkomstig de navolgende bepalingen.

Art. 146

Er zijn twee soorten van averij : gemene averij en bijzondere averij.

Art. 147

Als gemene averij gelden de buitengewone kosten en de schade opzettelijk gemaakt of toegebracht tot behoud en gemeen welzijn van schip en lading.

Alle andere averij is bijzondere averij.

Art. 148

Als gemene averij worden niettemin beschouwd de kosten wegens het binnenlopen in een noodhaven ten gevolge van een onheil op zee dat schip en lading in gemeen gevaar zou brengen, indien de vaart werd voortgezet.

Onder deze kosten zijn begrepen het loon en de voeding van de bemanning, vanaf het binnenlopen van de haven tot wanneer het schip weer in staat is om zijn reis te vervolgen.

Geschiedt het binnenlopen wegens averij die blijkt voort te komen uit een eigen gebrek van het schip of die te wijten is aan de kapitein of aan de schepelingen, dan worden de kosten als bijzondere averij van het schip gerekend.

Geschiedt het binnenlopen wegens spontane gisting of enig ander eigen gebrek van de goederen, dan worden alle kosten als bijzondere averij van de goederen gerekend.

Art. 149

Gemene averij wordt gedragen door de goederen, door het schip en door het nettobedrag van de vracht, naar evenredigheid van hun waarde.

Bijzondere averij wordt gedragen en betaald door de eigenaar van de zaak die de schade geleden of het verlies veroorzaakt heeft.

Art. 150

Niet betaalde vracht of vooraf betaalde en terug te geven vracht draagt in de averij slechts tot de helft van haar brutobedrag.

Art. 151

Munitie en mondivoorraad, kleren en loon van de schepelingen en bagage van de reizigers dragen niet in de gemene averij; hun waarde wordt vergoed bij omslag over alle andere goederen.

Art. 152

Alle behouden gebleven goederen dragen in de averij naar hun netto-waarde op de plaats van de lossing of naar hun netto-opbrengst, na aftrek van de

te betalen vracht. De vooraf betaalde en niet terug te geven vracht wordt niet afgetrokken.

De geworpen of opgeofferde goederen worden vergoed naar hun waarde, vracht inbegrepen, onder verplichting de vracht te betalen. Zij dragen in de averij naar hun waarde, na aftrek van de vracht, op dezelfde wijze als de behouden gebleven goederen.

Art. 153

De hoedanigheid van de goederen wordt vastgesteld door overlegging van de cognossemmenten en facturen, zo die er zijn.

Wanneer de hoedanigheid van de goederen in het cognossement verkeerd is opgegeven en deze een grotere waarde blijken te hebben, dragen zij in de averij op de voet van hun schatting, indien zij behouden zijn gebleven.

Zij worden vergoed volgens de hoedanigheid in het cognossement opgegeven, indien zij verloren zijn gegaan.

Wanneer de goederen van mindere hoedanigheid zijn dan in het cognossement is aangegeven, dragen zij in de averij volgens de hoedanigheid in het cognossement vermeld, indien zij behouden zijn gebleven.

Zij worden vergoed op de voet van hun waarde, indien zij zijn geworpen of beschadigd.

Art. 154

Goederen waarvan geen cognossement of verklaring van de kapitein bestaat, worden niet vergoed, indien zij zijn geworpen; zij dragen in de averij, indien zij behouden zijn gebleven.

Goederen, op de overloop van het schip geladen, dragen in de schade, indien zij behouden zijn gebleven.

Zijn zij geworpen of door werping beschadigd, dan is de eigenaar niet gerechtigd een vordering tot omslag in te stellen; hij heeft alleen verhaal op de kapitein.

Art. 155

Het schip draagt in de averij naar zijn waarde op de plaats van de lossing.

Art. 156

Indien het schip niettegenstaande werping vergaat, heeft geen omslag plaats.

De geborgen goederen zijn niet gehouden tot betaling of tot vergoeding van de geworpen of beschadigde goederen.

Art. 157

Indien het schip door de werping behouden blijft en naderhand bij het vervolgen van de reis vergaat, dragen de geborgen goederen in de werping naar hun waarde in de staat waarin zij zich bevinden, na aftrek van het bergloon.

Art. 158

De geworpen goederen dragen in geen geval in de vergoeding van de schade die na de werping aan de behouden gebleven goederen is overkomen.

De goederen dragen niet in de vergoeding van het schip dat vergaan of onzeewaardig geworden is.

Art. 159

In alle voormelde gevallen zijn de kapitein en de schepelingen op de goederen of op de ervoor verkregen prijs bevoorrecht ten belope van de omslag.

Zij kunnen echter de goederen niet terughouden, wanneer de ontvanger borg stelt voor de betaling van de omslag.

Art. 160

Indien na gedane omslag de eigenaars weer in het bezit komen van de geworpen goederen, zijn zij gehouden hetgeen zij in de verdeling ontvangen hebben, ten behoeve van de kapitein en van de belanghebbenden in te brengen, onder aftrek van de door de werping veroorzaakte schade en van de bergingskosten.

Art. 161

De kapitein is gehouden, zodra daartoe gelegenheid is, een proces-verbaal op te maken van de werping en de andere opofferingen. Het proces-verbaal vermeldt de redenen die tot de opoffering hebben doen besluiten, alsmede de zaken die zijn opgeofferd, achtergelaten, geworpen of beschadigd. Het wordt door de kapitein en de voornaamste schepelingen getekend of geeft de reden op waarom deze geweigerd hebben te tekenen. Het wordt overgeschreven in het scheepsdagboek.

Art. 162

In de eerste haven die het schip aandoet, is de kapitein verplicht binnen vierentwintig uren na zijn aankomst de in het proces-verbaal vermelde feiten te bevestigen.

Art. 163

De staat van verlies en schade wordt op verzoek van de kapitein door dispacheurs opgemaakt ter plaatse waar het schip gelost wordt.

De dispacheurs worden benoemd door de rechtbank van koophandel, wanneer de lossing plaatsheeft in een Belgische haven.

(...)

Zij worden benoemd door de Belgische consul, of bij zijn ontstentenis, door de plaatselijke overheid, wanneer de lossing plaatsheeft in een buitenlandse haven.

De dispacheurs worden beëindigd voordat zij hun werkzaamheden beginnen.

Het derde lid opgeheven bij artikel 8, 12°, van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967. Aldus gewijzigd bij artikelen 1 en 2, § 2, 13° van deze wet.

Art. 164

De krachtens het vorige artikel benoemde dispacheurs maken de omslag op van het verlies en de schade.

De omslag is uitvoerbaar na homologatie door de rechtbank.

In buitenlandse havens wordt de omslag uitvoerbaar verklaard door de Belgische consul of, bij zijn ontstentenis, door een ter plaatse bevoegde rechtbank.

Aldus gewijzigd bij artikelen 1 en 2, § 2, 13° van deze wet.

TITEL VI

Vervoer van reizigers over zee

Art. 165

De reiziger kan zijn rechten uit de vervoerovereenkomst niet overdragen zonder toestemming van de kapitein.

Art. 166

De kosten van voeding van de reiziger zijn in het passagegeld begrepen, indien het tegendeel niet is bedongen.

In het laatstgenoemde geval is de kapitein gehouden aan de reiziger de noodzakelijke levensmiddelen te verstrekken tegen een redelijke prijs.

Art. 167

(...)

Opgeheven ingevolge artikel 7 van de wet van 11 april 1989.

Art. 168

De reiziger is gehouden zich te gedragen naar de bevelen van de kapitein tot handhaving van de orde aan boord.

Art. 169

De goederen van de reiziger, die zich aan boord bevinden, zijn als pand verbonden voor de betaling van het passagegeld en, in voorkomend geval, van de onderhoudskosten.

Art. 170

De kapitein draagt zorg voor de bewaring van de goederen van de reiziger die onderweg komt te overlijden.

Art. 171

De kapitein moet, tenzij het tegendeel bedongen is, zich rechtstreeks naar de bestemmingsplaats begeven, op straffe van ontbinding van de overeenkomst en van schadevergoeding, indien daartoe grond bestaat.

Art. 172

De kapitein is niet verplicht te wachten op de reiziger die in de inschepingshaven of gedurende de reis niet bijtijds aan boord komt. In dat geval moet de reiziger het volle passagegeld betalen.

Art. 173

De kapitein heeft recht op de helft van het passagegeld, indien de reiziger acht dagen voor de afvaart verklaart dat hij van de overeenkomst afziet; is de verklaring niet tijdig gedaan, dan is het volle passagegeld verschuldigd.

De kapitein heeft recht op een vierde van het passagegeld, wanneer de reiziger tengevolge van overlijden, zware ziekte of overmacht in de onmogelijkheid verkeert om in te schepen. Bovendien worden in dat geval de onderhoudskosten teruggegeven, indien zij in het passagegeld begrepen zijn.

Art. 174

De reiziger heeft recht op schadevergoeding en kan ontbinding van de overeenkomst vorderen indien de afvaart niet op de gestelde dag heeft plaatsgehad door de schuld van de kapitein.

Art. 175

De overeenkomst is ontbonden, zonder dat partijen elkaar schadevergoeding verschuldigd zijn, indien de afvaart niet heeft kunnen plaatsvinden tengevolge van verbod om handel te drijven met de haven van bestemming, blokkade of enige andere overmacht.

Art. 176

De reiziger die vrijwillig het schip verlaat gedurende de reis, is het volle passagegeld verschuldigd.

Indien de reiziger komt te overlijden of door ziekte genoodzaakt wordt het schip te verlaten, is het passagegeld slechts in verhouding tot de afgelegde reis verschuldigd.

Art. 177

Ingeval het schip niet ter bestemming aankomt tengevolge van neming, schipbreuk of verklaring van onzeewaardigheid, heeft de kapitein enkel recht op vergoeding van de gemaakt onderhoudskosten.

Art. 178

Wanneer de kapitein het schip gedurende de reis moet laten herstellen, is de reiziger gehouden te wachten of het volle passagegeld te betalen.

Zolang het werk duurt, heeft de reiziger recht op kosteloos logies en op onderhoud overeenkomstig hetgeen bedongen is, tenzij de kapitein aanbiedt hem de reis op een soortgelijk schip te laten volbrengen.

TITEL V

Bodemerij

Art. 179

Een lening op bodemerij kan door de kapitein alleen worden aangegaan voor de bekostiging van herstellingen of andere buitengewone behoeften van schip of lading, of voor de vervanging van voorwerpen die door zeeongevallen verloren zijn gegaan.

Daartoe moet in België machtiging worden verleend door de rechtbank van koophandel; in het bui-

tenland door de consul, de vice-consul of, bij ontstentenis, door de plaatselijke overheid.

Het tweede lid aldus vervangen bij artikel 35 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 180

In de machtiging moet worden vermeld of de lening plaatsheeft onder verband van de lading of van een deel ervan. Zij kan nooit worden gesloten onder verband van goederen die niet waren ingeladen ten tijde van het voorval dat aanleiding heeft gegeven tot de lening.

Art. 181

Het is verboden te lenen op de winst die uit de goederen wordt verwacht. De geldschietter heeft in dat geval enkel recht op terugbetaling van het kapitaal, zonder enige rente.

Art. 182

Indien twee of meer leningen op bodemerij zijn aangegaan op dezelfde zaken, heeft de latere lening de voorrang boven de voorgaande.

Leningen, in dezelfde noodhaven gedurende hetzelfde oponthoud aangegaan, zijn gelijkgerechtigd.

Art. 183

De zaken waarop de lening is aangegaan, zijn bij voorrecht en naar evenredigheid van het aandeel van elk ervan verbonden voor het bedrag van het bodemerijsgeld in kapitaal en rente.

Art. 184

Bij gebreke van betaling op de vervaldag is de rente van het kapitaal en van de bodemerijspremie verschuldigd te rekenen van de dag van het protest van niet-betaling.

Art. 185

Elke bodemerijbrief kan worden verhandeld door endossement, indien hij aan order is gesteld.

Het endossement geschiedt volgens de regels vastgelegd in de wetten betreffende de wisselbrieven en de orderbriefjes.

In dat geval heeft de verhandeling van de bodemerijbrief dezelfde gevolgen en doet zij dezelfde rechtsoverdrachten tot vrijwaring ontstaan als de verhandeling van ander handelspapier.

Het tweede lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 21 van de wet van 10 augustus 1953 en artikel 1 van de wet van 31 december 1955 en artikel 1 en 2, § 2, 14° van deze wet.

Art. 186

De zekerheid voor de betaling strekt zich niet uit tot de bodemerijpremie, tenzij het tegendeel uitdrukkelijk bedongen is.

Art. 187

Wanneer de zaken waarop bodemerij is aangegaan, tijdens de duur en op de plaats van het risico geheel verloren zijn gegaan door toeval of door schelmerij van de schipper als bedoeld in de artikelen 201 en 207, kan het uitgeleende bedrag niet worden teruggevorderd.

De bodemerijnemer moet al het nodige doen om schade te voorkomen of te beperken, overeenkomstig hetgeen artikel 17 van de wet van 11 juni 1874 aan de verzekerde voorschrijft.

Art. 188

In geval van schipbreuk is de terugbetaling van het bodemerijgeld beperkt tot de waarde van de geborgen en voor de bodemerijovereenkomst verbonden zaken na aftrek van het bergloon.

In hetzelfde geval is de terugbetaling van het bodemerijgeld onder verband van de vracht beperkt tot hetgeen voor vracht verschuldigd is, na aftrek van het loon van de bemanning en van het aandeel van de bodemerijgever in het bergloon.

Art. 189

In geval van werping van de zaak die voor de bodemerij verbonden is, wordt het bij omslag betaalde bedrag bij voorrecht aangewend tot voldoening van de rechten van de bodemerijgever.

Art. 190

De bodemerij draagt niet in de bijzondere averij van de verbonden zaken.

Zij draagt in de gemene averij die ontstaan is na de lening, indien de akte niet vermeldt dat de bodemerijgever daarvan vrijgesteld is.

TITEL VI

Zeeverzekering

Eerste afdeling

Vorm en inhoud van de verzekeringsovereenkomst

Art. 191

De zeeverzekering kan omvatten :

- het casco en de kiel van het schip;
- het tuig en de takelage;
- de uitrusting en de mondvoorraad;
- de vracht;
- het passagegeld;
- het op bodemerij gegeven geld en de bodemerijpremie;
- de ingeladen goederen;
- de uit de goederen verwachte winst;
- het loon van de bemanning;
- de winst op de bevrachting;
- het makelaarsloon en het commissieloon op aankoop, verkoop en consignatie;
- de geldsommen voor en tijdens de reis besteed ten behoeve van het schip en van de verzending van de goederen;
- in het algemeen, alle op geld waardeerbare zaken of waarden die aan scheepvaartrisico onderhevig zijn, onverminderd de bepalingen van boek I die betrekking hebben op de levensverzekering.

Art. 192

In geval van bedrog in de waardering van de verzekerde zaken, alsmede van verdichting of vervalsing, kan de verzekeraar de zaken laten onderzoeken en waarden, onverminderd alle andere burgerrechtelijke of strafrechtelijke vorderingen.

Art. 193

Zaken waarvan de waarde in de overeenkomst in een vreemde munt is uitgedrukt, worden gewaardeerd in Belgische munt volgens de koers van de vreemde munt ten tijde van de ondertekening van de polis.

Art. 194

Is de waarde van de verzekerde zaken in de overeenkomst niet uitgedrukt, dan wordt zij bewezen overeenkomstig de bepalingen van afdeling II van deze titel.

Art. 195

Wanneer de duur van het risico bij de overeenkomst niet bepaald is, loopt het risico ten aanzien van het schip, het tuig en de takelage, de uitrusting, de mondvoorraad en de vracht, zodra het inladen is begonnen, en, indien het schip in ballast vertrekt, zodra het innemen van ballast is begonnen; het risico eindigt op het tijdstip van de lossing of eenentwintig dagen na de aankomst op de plaats van bestemming, bij gebreke van lossing binnen die termijn.

Ten aanzien van de goederen, loopt het risico van de dag dat zij in het schip of in de overslaglichters zijn geladen, tot de dag dat zij op de wal zijn geplaatst.

Ten aanzien van alle andere zaken begint en eindigt voor de verzekeraar de aansprakelijkheid op het tijdstip dat voor de verzekerde het zeerisico begint en eindigt.

Art. 196

Indien in tijd van vrede een premieverhoging bedongen is voor het geval van oorlog en de hoegrootheid ervan in de verzekeringsovereenkomst niet is bepaald, wordt zij door de rechtbank vastgesteld met inachtneming van de risico's, de omstandigheden en de bedingen van de verzekeringspolis.

Art. 197

In geval van verlies van goederen voor rekening van de kapitein verzekerd en geladen in het schip waarover hij het bevel voert, is de kapitein gehouden aan de verzekeraars het bewijs van de aankoop van de goederen te leveren en daarvan een cognossement te bezorgen, door twee van de voornaamste schevelingen getekend.

Art. 198

Een schepeling of een passagier die in België verzekerde goederen in het schip laadt, is verplicht daarvan een cognossement te laten ter plaatse waar de inlading geschiedt. In België wordt het gelaten ter griffie van de rechtbank van koophandel; in het buitenland, in handen van de Belgische consul of, bij zijn ontstentenis, in handen van de plaatselijke overheid.

Art. 199

De verzekeringsovereenkomst is nietig, wanneer zij op bodemerij genomen geldt tot voorwerp heeft.

Afdeling II

*Verplichtingen van de verzekeraar
en van de verzekerde*

Art. 200

De verzekering wordt nietig verklaard en de verzekeraar ontvangt als schadevergoeding een half ten honderd van het verzekerde bedrag :

— wanneer voor de aanvang van het risico de reis wordt gestaakt, zelfs door toedoen van de verzekerde;

— wanneer de bevrachter de vracht heeft laten verzekeren en deze door omstandigheden niet verschuldigd is;

— wanneer de verzekerde, in het geval van artikel 10 van de wet van 11 juni 1874, recht heeft op teruggave van de premie.

Wanneer de premie minder dan een ten honderd bedraagt, is de schadevergoeding gelijk aan de helft van de premie.

Art. 201

Voor rekening van de verzekeraar is alle verlies en schade ontstaan tengevolge van storm, schipbreuk, stranding, aanvaring, gedwongen verandering van koers, reis of schip, werping, brand, ontploffing, plundering en in het algemeen door enig ander zeegevaar.

Ingeval de verzekeraar het oorlogsrisico voor zijn rekening neemt, staat hij in voor alle schade en verlies die verzekerde zaken overkomen door vijandelijkheden, vergeldingsmaatregelen, oorlogsverklaring, blokkade, aanhouding op last van hogerhand, molest van de zijde van een erkende of niet-erkende regering en in het algemeen door alle oorlogsvoorvallen en -gevaren.

Art. 202

Ingeval het oorlogsrisico niet in de verzekering is begrepen, is de overeenkomst ontbonden, indien een oorlogshandeling het verloop van de reis komt te wijzigen.

Wanneer die handeling echter plaats vindt op zee, gaat de ontbinding van de overeenkomst niet in voor dat het schip geankerd of gemeerd ligt in de eerste haven die het bereikt.

Art. 203

In het geval van het vorige artikel wordt vermoed dat de verzekerde goederen tengevolge van enig zeegevaar verloren zijn gegaan, behoudens tegenbewijs.

Art. 204

De oorlogsmolestverzekering, ongeacht de verplichtingen daaraan verbonden voor de verzekeraars, treedt ten aanzien van de gewone risico's in de plaats van de verzekering onder het beding « vrij van oorlogsmolest », te rekenen van het tijdstip waarop de laatstgenoemde overeenkomst ontbonden wordt ingevolge artikel 202.

Art. 205

Verandering van koers, reis of schip, door de verzekerde bevolen, en verlies of schade, door zijn toedoen ontstaan, komen niet ten laste van de verzekeraar; deze heeft zelfs recht op de premie, ingeval het risico voor hem is beginnen te lopen.

Art. 206

Schade veroorzaakt door toedoen en schuld van de eigenaar, bevrachter of inlader, komt niet ten laste van de verzekeraar.

Art. 207

De verzekeraar is aansprakelijk voor de daden van ontrouw en fouten van de kapitein en de schepelingen, bekend onder de naam van schelmerij van de schipper, tenzij het tegendeel is bedongen.

Hij is niet aansprakelijk voor de daden van ontrouw van de kapitein die door de verzekerde is aangesteld, tenzij het tegendeel is bedongen.

Art. 208

In de polis moet melding worden gemaakt van de goederen die uit hun aard bijzonder aan bederf of aan vermindering onderhevig zijn, zoals koren of zout, of van goederen die schade kunnen lijden door lekkage, anders is de verzekeraar niet aansprakelijk voor de schade en het verlies aan die goederen overkomen, tenzij de verzekerde bij de ondertekening van de polis de aard van de lading niet kende.

Art. 209

Wanneer de verzekering betrekking heeft op goederen voor de heenreis en voor de terugreis en het schip op zijn eerste bestemmingsplaats geen teruglading of een onvolledige teruglading heeft ingenomen, ontvangt de verzekeraar slechts tweederde van de overeengekomen premie, naar evenredigheid, tenzij anders bedongen is.

Art. 210

Voor de verzekering worden de goederen geschat naar de waarde die zij hadden ten tijde en ter plaatse van de inlading, met inbegrip van alle rechten en kosten tot aan boord, alsmede van de verzekeringspremie en de bijkomende kosten.

Casco, kiel, tuig en takelage worden geschat naar hun waarde op de dag waarop het risico is bedongen.

Mondvoorraad, uitrusting en alle andere op geld waardeerbare zaken worden geschat naar hun waarde ter plaatse en ten tijde van het begin van het risico.

Art. 211

Een overeenkomst van verzekering of van herverzekering voor een hoger bedrag dan de waarde van de verzekerde zaken, is ten aanzien van de verzekerde alleen nietig, wanneer bewezen wordt dat er zijnerzijds bedrog of arglist is geweest.

Art. 212

Wanneer er, in het voormelde geval, geen bedrog of arglist is geweest, blijft de overeenkomst gelden ten belope van de geschatte of overeengekomen waarde van de verzekerde zaken.

Art. 213

Wanneer de partijen overeengekomen zijn omtrent het bedrag van de verwachte winst, is deze schatting bindend, zonder dat nader bewijs vereist is.

Art. 214

In de verzekering van op bodemerij te leen gegeven geldsommen wordt de bodemerijpremie niet geacht begrepen te zijn.

Art. 215

Bij verzekering van de vracht van de verzekerde zaken wordt, in geval van bijzondere averij, verhoudingsgewijze evenveel voor de vracht uitgekeerd als voor de verzekerde zaken.

Art. 216

De verzekeraar van het passagegeld is gehouden tot vergoeding van het verlies dat de verzekerde op dit passagegeld heeft geleden ten gevolge van zeerisico's, zoals kosten van ontscheping en herin-

scheping, voeding en logies van de reizigers in een noodhaven, vervanging van verloren gegane of beschadigde levensmiddelen en verder vervoer aan boord van een ander schip.

Art. 217

Indien de verzekering bij verdeling plaatsheeft ten aanzien van goederen die moeten worden geladen in verscheidene nader aangeduide schepen, met vermelding van de geldsom die op elk schip verzekerd wordt, en alle goederen worden geladen in één schip of in een kleiner aantal schepen dan in de overeenkomst is bepaald, is de verzekeraar enkel gehouden tot betaling van de som die hij verzekerd heeft op het schip of de schepen die de lading hebben ingenomen, niettegenstaande alle bedoelde schepen vergaan zijn; hij ontvangt niettemin de bij artikel 200 bepaalde vergoeding.

Art. 218

De verzekeraar is ontslagen van het risico en heeft recht op de premie, indien de verzekerde het schip naar een verder gelegen plaats zendt dan in de overeenkomst genoemd is, zij het op dezelfde route.

De verzekering heeft volkomen gevolg indien de reis verkort wordt, mits de kapitein daartoe een van de aanleghavens kiest.

De verzekeraar staat nochtans in voor het verlies, de schade en de uitgaven, die dagtekenen van voor de verlenging of de verandering van de reis.

Art. 219

Elke verzekering aangegaan na het verlies of de aankomst van de verzekerde zaken is nietig, indien bewezen wordt dat de verzekerde het verlies, of de verzekeraar de aankomst moet hebben vernomen voor de ondertekening van de overeenkomst.

Art. 220

Wordt het bewijs geleverd tegen de verzekerde, dan betaalt deze aan de verzekeraar een dubbele premie.

Wordt het bewijs geleverd tegen de verzekeraar, dan betaalt deze aan de verzekerde een bedrag gelijk aan het dubbele van de overeengekomen premie.

Art. 221

Het beding « vrij van beschadigdheid » ontslaat de verzekeraar van elke gemene of bijzondere averij, uitgezonderd in de gevallen waarin abandonnement kan worden gedaan; in die gevallen heeft de verze-

kerde de keus tussen abandonnement en het instellen van een rechtsvordering wegens averij.

Afdeling III

Abandonnement

Art. 222

Abandonnement van de verzekerde zaken kan geschieden :

- in geval van neming,
- schipbreuk,
- stranding met verbrijzeling,
- onzeewaardigheid tengevolge van zeegevaar,
- aanhouding door een vreemde mogendheid,
- verlies of beschadiging van de verzekerde zaken, indien het verlies of de beschadiging ten minste drievierde bedraagt.

Abandonnement kan geschieden in geval van aanhouding door de regering na het begin van de reis.

Art. 223

Abandonnement kan niet gedaan worden voor het begin van de reis.

Art. 224

Alle andere schade wordt als averij beschouwd en tussen verzekeraars en verzekerden geregeld naar verhouding van hun belangen.

Art. 225

Abandonnement van de verzekerde zaken kan noch gedeeltelijk noch voorwaardelijk gedaan worden.

Het strekt zich niet verder uit dan tot de zaken waarop de verzekering en het risico betrekking hebben.

Art. 226

Het abandonnement moet aan de verzekeraar gedaan worden :

- binnen zes maanden na ontvangst van de tijding van het verlies, wanneer het zich heeft voorgedaan in een haven of op de kust van Europa, of op die van Azië en Afrika van de Middellandse Zee;
- binnen een jaar na ontvangst van de tijding van het verlies, wanneer het zich heeft voorgedaan in Afrika aan deze zijde van Kaap de Goede Hoop of in Amerika aan deze zijde van Kaap Hoorn;

— binnen achttien maanden na ontvangst van de tijding van het verlies, wanneer het zich heeft voorgedaan in andere gedeelten van de wereld.

Na het verstrijken van die termijnen zijn de verzekerden niet meer tot abandonnement gerechtigd.

In geval van neming en van aanhouding op last van hogerhand beginnen de voormelde termijnen eerst te lopen bij het verstrijken van de in artikel 243 bepaalde termijnen.

Art. 227

De verzekeraar kan, zonder het verstrijken van de voormelde termijnen af te wachten, de verzekerde aanmanen om abandonnement te doen. Indien de verzekerde dit niet doet binnen een maand, is hij er niet meer toe gerechtigd.

Art. 228

Ingeval van herverzekering moeten de herverzekerden het abandonnement ter kennis van de herverzekeraar brengen binnen de volgende termijnen :

— binnen een maand, wanneer het verlies zich heeft voorgedaan in het Verenigd Koninkrijk of in een aan België grenzende Staat;

— binnen twee maanden, wanneer het verlies zich heeft voorgedaan in een andere Staat van Europa, dan wel in een Staat aan de Afrikaanse of Aziatische kust van de Middellandse Zee of aan de Aziatische kust van de Zwarte Zee;

— binnen vijf maanden, wanneer het verlies zich heeft voorgedaan in een staat buiten Europa, aan deze zijde van de zeeëngten van Malakka en van Soenda, en aan deze zijde van Kaap Hoorn;

— binnen acht maanden, indien het verlies zich heeft voorgedaan in de Staten aan gene zijde van die zeeëngten en aan gene zijde van Kaap Hoorn.

Deze termijnen lopen vanaf de dag waarop de oorspronkelijke verzekerden van hun abandonnement kennis hebben gegeven.

In geval van oorlog ter zee worden de in het eerste lid bepaalde termijnen verdubbeld ten aanzien van de overzeese landen.

Aldus vervangen bij artikel 1 en 2, § 2, 15° van deze wet.

Art. 229

In de gevallen waarin abandonnement kan worden gedaan en bij andere ongevallen waarvan het risico voor de verzekeraar is, moet de verzekerde elk bericht dat hij ontvangt aan de verzekeraar betekenen op straffe van schadevergoeding.

De betekening moet geschieden binnen drie dagen na ontvangst van het bericht.

Art. 230

Wanneer te rekenen van de dag van de afvaart of van de dag waar de laatst ontvangen tijding betrekking op heeft, zes maanden verlopen zijn in geval van een gewone reis, of een jaar in geval van een lange reis, kan de verzekerde die verklaart geen tijding van zijn schip te hebben ontvangen, abandonnement doen aan de verzekeraar en betaling van de verzekeringsom vorderen, zonder dat het verlies behoeft te worden bewezen.

Na die zes maanden of na dat jaar kan de verzekerde optreden binnen de termijnen gesteld in artikel 226.

Art. 231

Indien een verzekering voor een bepaalde tijd is aangegaan, wordt, na verloop van de termijnen hiervoor gesteld voor gewone en voor lange reizen, vermoed dat het schip vergaan is binnen de looptijd van de verzekering.

Art. 232

Als lange reizen worden beschouwd die welke verder gaan dan :

- zuidwaarts, de 30e graad noorderbreedte;
- noordwaarts, de 72e graad noorderbreedte;
- westwaarts, de 15e lengtegraad vanaf de meridiaan van Parijs;
- oostwaarts, de 44e lengtegraad vanaf de meridiaan van Parijs.

Art. 233

Bij de betekening ingevolge artikel 229 kan de verzekerde of abandonnement doen met aanmaning aan de verzekeraar om de verzekeringsom te betalen binnen de termijn in de overeenkomst gesteld, of zich het recht voorbehouden om abandonnement te doen binnen de termijnen in de wet gesteld.

Art. 234

Bij het doen van abandonnement is de verzekerde gehouden de verzekeringen op te geven die hij op de verzekerde zaken heeft gesloten of doen sluiten, evenals die waartoe hij last heeft gegeven, en die waarvan hij weet dat zij door anderen op dezelfde zaken zijn gesloten, bij gebreke waarvan de termijn van betaling, die moet ingaan op de dag van het abandonnement, opgeschort wordt tot de dag dat hij gemelde opgave zal hebben laten doen, zonder dat daaruit enige verlenging volgt van de termijn bepaald om de rechtsvordering tot abandonnement in te stellen.

Art. 235

In geval van bedrieglijke opgave is de verzekerde verstoken van de voordelen der verzekering.

Art. 236

Indien de tijd van de betaling niet vastgesteld is bij de overeenkomst, moet de verzekeraar de verzekeringssom betalen binnen drie maanden na de betekening van het abandonnement.

Art. 237

De stukken tot bewijs van inlading en verlies moeten aan de verzekeraar worden betekend voordat tegen hem een vordering tot betaling van de verzekerde bedragen kan worden ingesteld.

Art. 238

De verzekeraar wordt toegelaten tot het tegenbewijs van de feiten die in de bewijsstukken opgetekend zijn.

Door die toelating wordt de veroordeling van de verzekeraar tot voorlopige uitkering van de verzekeringssom niet opgeschort, mits de verzekerde borg stelt.

De verbintenis van de borg vervalt na twee volle jaren, indien er geen rechtsvordering is ingesteld.

Art. 239

Is het abandonnement betekend en aangenomen of bij vonnis geldig verklaard, dan behoren de verzekerde zaken aan de verzekeraar te rekenen van de dag van het abandonnement.

De verzekeraar kan de terugkeer van het schip niet voorwenden om zich te onttrekken aan de betaling van de verzekeringssom.

Art. 240

De verzekeraar van de verwachte winst kan, in geval van abandonnement, niets uit de zaak vorderen van degene die ze heeft laten verzekeren.

Art. 241

In geval van abandonnement van de vracht heeft de vrachtverzekeraar recht op de vracht voor het deel van de lading dat geborgen of in de aanleghavens ontscheept is en op het ten tijde van het schadegeval verschuldigde passagegeld, zelfs al is het voor of tijdens de reis betaald, onverminderd de rechten van

de bodemerijgevers, het recht van de matrozen op loon en repatriëring en de kosten en uitgaven gedurende de reis.

Aldus gewijzigd bij artikel 1 en 2, § 2, 16 van deze wet.

Art. 242

In hetzelfde geval kan de vrachtverzekeraar het loon van de bemanning en alle andere in de verzekering begrepen uitgaven waarvan de verzekerde door de gebeurtenis bevrijd is, van de verzekeringssom aftrekken.

Voor het afgetrokken bedrag wordt de premie volledig terugbetaald.

Art. 243

In geval van neming door kapers of vijanden of van aanhouding op last van hogerhand, is de verzekerde gehouden daarvan aan de verzekeraar betekening te doen binnen drie dagen na de ontvangst van de tijding.

Het abandonnement van de verzekerde zaken kan eerst gedaan worden :

— na verloop van zes maanden te rekenen van de betekening, wanneer de neming of de aanhouding heeft plaatsgehad in een Europese zee of in een zee die Europa van Azië of van Afrika scheidt;

— na verloop van een jaar, wanneer de neming of de aanhouding in een verder gelegen gebied heeft plaatsgehad.

Ingeval de genomen of aangehouden goederen aan bedorf onderhevig zijn, worden de voormelde termijnen verkort tot anderhalve maand in het eerste geval en tot drie maanden in het tweede geval.

Is de verzekerde zaak tot goede prijs verklaard of is zij verbeurdverklaard voor het verstrijken van die termijnen, dan kan abandonnement worden gedaan door betekening van de tijding daarvan aan de verzekeraars.

Art. 244

Gedurende de termijnen in het vorige artikel bepaald, zijn de verzekerden verplicht alles te doen wat in hun vermogen ligt om de genomen of aangehouden zaken terug te krijgen of te doen vrijgeven.

Hunnerzijds kunnen ook de verzekeraars daartoe het nodige doen, samen met de verzekerden of afzonderlijk.

Art. 245

Abandonnement wegens onzeewaardigheid kan niet worden gedaan wanneer het mogelijk is het gestrande schip weer vlot te maken, te herstellen en

in staat te brengen om zijn reis naar de plaats van bestemming te vervolgen.

In dat geval behoudt de verzekerde zijn verhaal op de verzekeraars voor de kosten en averij door de stranding veroorzaakt.

Art. 246

Wanneer het schip onzeewaardig is verklaard, is degene die de lading heeft laten verzekeren, gehouden daarvan kennis te geven binnen drie dagen na ontvangst van de tijding.

Art. 247

De kapitein is in dat geval verplicht al het mogelijke te doen om een ander schip te vinden teneinde de goederen naar de plaats van bestemming te brengen.

Art. 248

De goederen die in het geval van het vorige artikel in een ander schip zijn geladen, blijven voor risico van de verzekeraar, totdat zij aangekomen en uitgeladen zijn.

Art. 249

De verzekeraar is bovendien aansprakelijk voor de averij, de kosten van de lossing, opslag en herlading, de meerdere vracht en alle andere kosten die gemaakt zijn om de goederen te bergen.

Art. 250

Wanneer de kapitein binnen de bij artikel 243 voorgeschreven termijnen geen ander schip heeft kunnen vinden om de goederen weer in te laden en naar de plaats van bestemming te brengen, kan de verzekerde abandonnement doen.

TITEL VII

Aanvaring

Art. 251

Wanneer de aanvaring is toe te schrijven aan toeval, wanneer zij veroorzaakt is door overmacht, of wanneer twijfel rijst omtrent de oorzaken van de aanvaring, wordt de schade gedragen door hen die ze hebben geleden.

Deze bepaling is ook toepasselijk ingeval de schepen of een daarvan tijdens het ongeval voor anker liggen.

Indien de aanvaring is veroorzaakt door de schuld van één der schepen, komt de vergoeding van de schade ten laste van het schip dat de fout heeft begaan.

In geval van wederzijdse schuld is de aansprakelijkheid van elk der schepen evenredig aan het gewicht van de wederzijds begane fouten; wanneer evenwel die verhouding uit de omstandigheden niet kan worden afgeleid of wanneer de fouten tegen elkander schijnen op te wegen, wordt de aansprakelijkheid gelijkelijk gedeeld.

De schade toegebracht, hetzij aan schepen, hetzij aan hun ladingen, hetzij aan bagage of andere goederen van de bemanningen, reizigers of andere personen die zich aan boord bevinden, wordt in bovengemelde verhouding gedragen door de schuldige schepen, zonder hoofdelijkheid ten aanzien van derden.

De schuldige schepen zijn hoofdelijk aansprakelijk ten aanzien van derden voor schade veroorzaakt door dood of verwonding, behoudens recht van verhaal voor het schip dat een groter deel betaald heeft dan het overeenkomstig het vierde lid van dit artikel dragen moet.

De in de voorgaande bepalingen vastgestelde aansprakelijkheid blijft bestaan ingeval de aanvaring is veroorzaakt door de schuld van een loods, ook al is het gebruik van een loods verplicht.

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 12 augustus 1911.

Art. 252

De rechtsvordering tot vergoeding van schade tengevolge van aanvaring geleden is niet afhankelijk van enig protest of enige andere bijzondere formaliteit.

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 12 augustus 1911.

Art. 253

De vordering op het aanvarend schip wordt ingesteld tegen de kapitein of de eigenaars.

De kapitein is niet persoonlijk aansprakelijk, tenzij er zijnerzijds schuld of nalatigheid aanwezig is.

Art. 254

De kapitein of de eigenaar van het aangevaren schip kan optreden voor rekening van de bemanning, van de derden-afzenders, van de reizigers en van alle andere partijen die door de aanvaring schade hebben geleden.

De rechtsvordering door de kapitein of de eigenaar ingesteld wegens schade aan het schip, houdt het recht van de andere belanghebbenden in stand.

Aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 12 augustus 1911.

Art. 255

Na een aanvaring is de kapitein van elk der in aanvaring gekomen schepen gehouden aan het andere schip, zijn bemanning en reizigers hulp te verlenen, voor zover hij zulks kan doen zonder ernstig gevaar voor zijn eigen schip, bemanning en reizigers.

Hij is, binnen de grenzen van het mogelijke, eveneens gehouden aan het andere schip de naam en de thuishaven van zijn schip kenbaar te maken, alsmede de plaats waar het vandaan komt en die waar het heen gaat.

(...)

Ingevoegd bij artikel 2 van de wet van 12 augustus 1911; het derde, het vierde en het vijfde lid daarna opgeheven bij artikel 88 van de wet van 5 juni 1928.

Art. 256

De bepalingen van deze titel zijn mede van toepassing op de vergoeding van de schade die een schip, hetzij door het uitvoeren of nalaten van een manoeuvre, hetzij door het niet nakomen van de reglementen, heeft toegebracht aan een ander schip of aan de zich aan boord bevindende zaken of personen, ook al heeft er geen aanvaring plaatsgehad.

Ingevoegd bij artikel 2 van de wet van 12 augustus 1911.

TITEL VIII

Hulp en berging

Deze titel (artt. 257-265) is ingevoegd bij artikel 3 van de wet van 12 augustus 1911.

Art. 257

Iedere daad van hulp of berging, die met gunstige uitslag is bekroond, geeft recht op een billijk loon.

Geen loon is verschuldigd als de verleende hulp zonder gunstige uitslag is gebleven.

In geen geval mag de te betalen som de waarde van de geredde zaken overtreffen.

Art. 258

Personen die aan de hulpverlening hebben deelgenomen ondanks het uitdrukkelijk en redelijk verbod van de zijde van het geholpen schip, hebben geen recht op enig loon.

Art. 259

Het slepende schip heeft geen recht op loon voor hulp of berging van het gesleepte schip of zijn lading, dan wanneer het buitengewone diensten heeft bewezen die niet kunnen worden beschouwd als uitvoering van de sleepovereenkomst.

Art. 260

Ook dan wanneer hulp of berging heeft plaatsgehad tussen schepen die aan dezelfde eigenaar toebehoren, is loon verschuldigd.

Art. 261

Het bedrag van het loon wordt vastgesteld door de overeenkomst der partijen en, bij gebreke daarvan, door de rechter.

Hetzelfde geldt voor de verhouding waarin het loon tussen de bergers moet worden verdeeld en voor de verdeling tussen de eigenaars, de kapiteins en de andere personen in dienst van de schepen die aan de berging hebben deelgenomen.

Art. 262

Elke overeenkomst betreffende hulp en berging aangegaan tijdens en onder de invloed van het gevaar, kan ten verzoeken van een der partijen door de rechter worden vernietigd of gewijzigd, wanneer deze van oordeel is dat de overeengekomen voorwaarden niet billijk zijn.

In alle gevallen waarin bewezen is dat de toestemming van een der partijen door bedrog of verzwijging waardeloos is gemaakt of waarin het loon in buitengewone mate naar de ene of de andere kant buiten verhouding staat tot de bewezen dienst, kan ten verzoeken van de belanghebbende partij de overeenkomst door de rechter worden vernietigd of gewijzigd.

Art. 263

De rechter stelt het loon vast naar omstandigheden, daarbij tot grondslag nemende :

a) in de eerste plaats de verkregen uitslag, de moeite en de verdienste van hen die de hulp hebben verleend, het gevaar waarin het geholpen schip, zijn reizigers, bemanning en lading, de bergers en het bergende schip hebben verkeerd, de gebruikte tijd, de gemaakte kosten en de geleden schade, alsmede het risico van aansprakelijkheid en andere risico's door de bergers gelopen, de waarde van het door hen aan gevaar blootgestelde materieel, waarbij in voorkomend geval rekening moet worden gehouden met de bijzondere uitrusting van het helpende schip;

b) in de tweede plaats de waarde van de geredde zaken.

Dezelfde bepalingen zijn van toepassing op de verdeling waarvan sprake is in artikel 261, tweede lid.

De rechter kan het loon van de bergers vermindere of het hun ontzeggen, wanneer blijkt dat zij door hun schuld de berging of hulp hebben nodig gemaakt, of dat zij zich hebben schuldig gemaakt aan diefstal, heling of andere bedrieglijke handelingen.

Art. 264

Geen loon is verschuldigd door geredde personen.

Zij die mensenlevens hebben gered ter gelegenheid van de ramp die tot berging of hulp aanleiding heeft gegeven, zijn gerechtigd tot een billijk deel van het loon dat aan de bergers van schip, lading en toebehoren wordt toegekend.

Art. 265

Iedere kapitein is gehouden, voor zover hij zulks kan doen zonder ernstig gevaar voor zijn schip, bemanning en reizigers, hulp te verlenen aan eenieder, zij het een vijand, die hij in zee aantreft in levensgevaar.

(...)

Het tweede lid opgeheven bij artikel 88 van de wet van 5 juni 1928.

TITEL IX

Middelen van niet-ontvankelijkheid en verjaring

Deze wet (artikelen 266-270) is aldus vernummerd bij artikel 6 van de wet van 12 augustus 1911.

Art. 266

Tenzij aan de vervoerder of zijn vertegenwoordiger in de loshaven, voor of op het ogenblik van het weghalen van de goederen en van hun overgifte aan de krachtens de vervoerovereenkomst op de aflevering recht hebbende persoon, schriftelijk kennis is gegeven van het verlies of de schade en van de algemene aard van het verlies of die beschadiging, geldt bedoelde weghaling, tot bewijs van het tegendeel, als vermoeden dat de goederen door de vervoerder werden afgeleverd zoals zij in het cognossement zijn omschreven.

Is het verlies of de beschadiging niet uiterlijk zichtbaar, dan moet de kennisgeving binnen drie dagen na de aflevering geschieden.

In elk geval zijn de vervoerder en het schip van alle aansprakelijkheid wegens verlies of schade ontheven, tenzij een rechtsvordering wordt ingesteld

binnen een jaar nadat de goederen zijn of behoorden te zijn afgeleverd.

De regresvorderingen kunnen na het verstrijken van de in het derde lid bepaalde termijn van één jaar worden ingesteld gedurende een termijn van drie maanden vanaf de dag waarop de persoon die de regresvordering instelt, de klacht heeft geregeld of waarop de dagvaarding aan die persoon werd betekend, op voorwaarde dat de regeling van de klacht of de betekening van de dagvaarding heeft plaatsgehad voor het verstrijken van de eerder vermelde termijn van één jaar of van de termijn tussen partijen overeengekomen na de feiten die tot de rechtsvordering aanleiding hebben gegeven.

Aldus vervangen bij artikel 3 van de wet van 28 november 1928 (III) daarna aldus aangevuld bij artikel 8 van de wet van 11 april 1989.

Art. 267

Het voorbehoud waarvan sprake is in het vorige artikel, is overbodig, als de staat van de vervoerde zaken op het ogenblik van de inontvangstneming gezamenlijk is vastgesteld, hetzij door partijen, hetzij door deskundigen.

De voorzitter van de rechtbank van koophandel van de loshaven is bevoegd op gewoon verzoekschrift een of drie deskundigen aan te wijzen, met opdracht de staat van de vervoerde goederen vast te stellen, alsmede de oorzaken en het bedrag van de schade te bepalen.

De tegenpartij wordt voor het deskundigenonderzoek opgeroepen bij aangetekende brief.

De beschikking kan bevelen dat de goederen in bewaring worden gegeven of onder sekwester gesteld, alsook dat zij naar een openbare of particuliere opslagplaats zullen worden gebracht.

Zij kan de verkoop van de goederen ten belope van de verschuldigde vracht bevelen.

Verzet tegen de beschikking wordt gebracht voor de rechtbank van koophandel; het moet worden gedaan uiterlijk de tweede dag na die waarop van de beschikking bericht is ontvangen, zon- en feestdagen niet meegerekend.

(...)

Het zevende lid opgeheven bij artikel 4 van de wet van 28 november 1928 (III).

Art. 268

In geval van gemene averij is de houder van een cognossement, aan wie de kapitein de goederen heeft afgeleverd zonder voorbehoud, niet verplicht bij te dragen in de omslag, indien hij bewijst dat hij houder van het cognossement was voor rekening van een derde en dat hij de goederen niet meer in zijn bezit heeft. In zodanig geval kan de kapitein rechtstreeks optreden tegen hem die eigenaar van de goederen was op het ogenblik van de aflevering, doch hij is

aansprakelijk tegenover de massa ten belope van hetgeen in de omslag voor deze goederen is verschuldigd.

Art. 269

Alle rechtsvorderingen, ontstaan uit een bodemerijcontract, uit een charterpartij of, onder voorbehoud van het bepaalde in artikel 266, uit een cognossement, verjaren door verloop van drie jaar, ingaande :

1° de dag dat de schuldvordering opeisbaar wordt, indien het een bodemerijcontract betreft;

2° de dag dat de reis eindigt, indien het een charterpartij of een cognossement betreft.

Aldus gewijzigd bij artikel 5 van de wet van 28 november 1928 (III).

Art. 270

Voorts verjaren :

— de rechtsvorderingen tot vergoeding van schade door aanvaring, twee jaar na het voorval; voor het instellen van de verhaalsvorderingen door het voorlaatste lid van artikel 251 toegelaten, is de termijn een jaar; deze verjaring begint eerst te lopen vanaf de dag van de betaling;

— de rechtsvorderingen tot betaling van hulp- en bergloon, twee jaar na de dag waarop de hulp- of bergingswerkzaamheden zijn geëindigd;

— de rechtsvorderingen wegens gemene averij, een jaar na de dag van het voorval;

— de rechtsvorderingen tot betaling van vracht en van loon van de officieren, matrozen en andere schepelingen, een jaar na het eindigen van de reis;

— de rechtsvorderingen wegens voeding aan de matrozen verstrekt op last van de kapitein, een jaar na de levering;

— de rechtsvorderingen wegens het leveren van zaken die noodzakelijk zijn voor de uitrusting en de bevoorrading van het schip, een jaar na de levering;

— de rechtsvorderingen wegens loon van werklieden en wegens gedaan werk, een jaar na de oplevering van het werk;

— de rechtsvorderingen tot aflevering van goederen, een jaar na de aankomst van het schip.

Aldus gewijzigd bij artikel 4 van de wet van 12 augustus 1911.

TITEL X

Binnenschepen

Deze titel (artt. 271-279) is aldus vernummerd bij artikel 6 van de wet van 12 augustus 1911.

Art. 271

Voor de toepassing van deze wet worden als binnenschepen beschouwd, de vaartuigen, gewoonlijk gebruikt of bestemd voor de vaart in de binnenwateren ten behoeve van personen- of goederenvervoer, visserij, sleepvaart, baggerwerk of enige andere winstgevende scheepvaartverrichting.

Voor de toepassing van deze wet worden met binnenschepen gelijkgesteld alle vaartuigen van minder dan 25 ton die gewoonlijk ter zee worden gebruikt voor soortgelijke verrichtingen.

Gewijzigd bij artikel 1 en 2, § 2, 18° van deze wet.

Art. 272

Onverminderd de bepalingen van artikel 272bis, is titel I, met uitzondering van de artikelen 1, 3 tot 7bis en 23, § 1, 5°, mede van toepassing op de binnenvaart.

Aldus vervangen bij artikel 11 van de wet van 2 april 1965.

Art. 272bis

§ 1. Elk binnenschip of daarmee gelijkgesteld vaartuig, gebouwd of in aanbouw, kan worden teboekgesteld op verzoek van belanghebbenden.

§ 2. Teboekstelling geschiedt op aangifte door belanghebbenden aan de bewaarder der scheepshypotheken te Antwerpen, in de vorm voorgeschreven in artikel 4, §§ 1 tot 4.

§ 3. Artikel 4, §§ 5 en 6, en artikel 5, eerste lid, zijn mede van toepassing op de niet verplichte teboekstelling van binnenschepen en daarmee gelijkgestelde vaartuigen.

§ 4. De teboekstelling van een binnenschip of een daarmee gelijkgesteld vaartuig kan door de bewaarder der scheepshypotheken worden doorgehaald, hetzij van ambtswege, hetzij op verzoek van belanghebbenden. Deze doorhaling is evenwel onderworpen aan de voorwaarden, gesteld in artikel 6, § 1, tweede lid, en §§ 2 en 3.

Ingevoegd bij artikel 12 van de wet van 2 april 1965.

Art. 273

§ 1. Onder voorbehoud van de §§ 2 tot 4 zijn van toepassing op de binnenvaartuigen en op de vaartui-

gen en drijvende tuigen door de Koning daarmee gelijkgesteld :

1° de artikelen 1 tot en met 15, behalve artikel 6, § 5, van het Verdrag inzake de beperking van aansprakelijkheid voor zeevorderingen, gesloten te Londen op 19 november 1976, verder LLMC-Verdrag genoemd.

Artikel 2, § 1, litterae d en e, van het LLMC-Verdrag is van toepassing op de binnenvaartuigen en de daarmee gelijkgestelde vaartuigen en drijvende tuigen.

2° De artikel 46, 48 tot 58 en 67 van dit Boek.

3° De artikelen 12 tot 14, 16 en 17 van de wet houdende goedkeuring en uitvoering van diverse internationale akten inzake de zeevaart.

§ 2. Voor de toepassing van § 1 wordt het begrip schip, waar het voorkomt in de aangeduide artikelen, vervangen door « binnenvaartuig ».

§ 3. De aansprakelijkheidsgrenzen vermeld in de artikelen 6, §§ 1 en 4 en 7 van het LLMC-Verdrag, en de grondslag van de berekening van de aansprakelijkheidsbeperking worden vastgesteld door de Koning.

De Koning is bevoegd om deze gegevens ten allen tijde aan te passen, rekening houdend met de economische toestand.

§ 4. De vorderingen vermeld in artikel 2, § 1, litterae d en e van het LLMC-Verdrag omvatten mede de vorderingen van de overheid wegens de maatregelen en verrichtingen vermeld in artikel 14 van de wet vermeld in § 1, 3°.

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 28 november 1928 (I); daarna aldus vervangen door artikel 9 van de wet van 11 april 1989.

Art. 274

De artikelen 89 en 90 van dit boek zijn mede van toepassing op het cognossement bedoeld in artikel 9 van de wet van 5 mei 1936 op de binnenbevrachting.

Het eerste, het tweede en het derde lid opgeheven bij artikel 61 van de wet van 5 mei 1936, het vierde lid vervangen bij artikel 6 van de wet van 28 november 1928 (III) en daarna aldus gewijzigd bij artikel 61 van de wet van 5 mei 1936.

Art. 275

Hoofdstuk III van titel III betreffende averij en averijregeling, behalve artikel 154, is mede van toepassing op de binnenschepen.

Art. 276

De binnenvaartverzekering kan omvatten :
het casco en de kiel van het schip;
het tuig en de takelage;
de uitrusting en de mondvoorraad;

de vracht;
het passagegeld;
de ingeladen goederen;
de uit de goederen verwachte winst;
het loon van de bemanning;
de winst op de bevrachting;
het makelaarsloon en het commissieloon op aankoop, verkoop en consignatie;
de geldsommen voor en tijdens de reis besteed ten behoeve van het schip en van de verzending van de goederen;

in het algemeen, alle op geld waardeerbare zaken of waarden die aan scheepvaart risico onderhevig zijn, onverminderd de bepalingen van boek I die betrekking hebben op de levensverzekering.

Aldus gewijzigd bij artikel 1 en 2, § 2, 21° van deze wet.

Art. 277

De bepalingen van titel VI zijn van overeenkomstige toepassing op de binnenvaartverzekering.

Art. 278

Titel VII betreffende de aanvaring, titel VIII betreffende hulp en berging, de leden 1, 2, 3 en 4 van artikel 270, zijn van overeenkomstige toepassing.

Aldus vervangen bij artikel 5 van de wet van 12 augustus 1911.

Art. 279

Opgeheven bij artikel 5 van de wet van 28 november 1928 (II).

WET VAN 5 MEI 1936 OP DE BINNENBEVRACHTING

Artikel 1

Elke overeenkomst die ten doel heeft een binnenschip te gebruiken voor vervoer of opslag van goederen, valt onder deze wet, voor zover niet anders bedongen is.

Art. 2

De overeenkomst tot bevrachting van een binnenschip wordt bewezen door de in handelszaken toegelaten middelen.

Art. 3

Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder bevrachter, degene die als tussenpersoon optreedt voor het sluiten van een bevrachtingsovereenkomst; onder afzender, degene die het schip laadt in de afvaarthaven; onder geadresseerde, degene aan wie de goederen op de plaats van bestemming moeten worden afgeleverd; onder schipper, de schipper-eigenaar of de zetschipper.

Art. 4

De huurprijs van een binnenschip wordt vracht genoemd. Deze wordt vastgesteld bij overeenkomst van partijen.

Het schip kan met het oog op vervoer bevracht worden in zijn geheel of voor het inladen van een bepaalde hoeveelheid goederen, voor een reis of voor een bepaalde tijd.

Het schip kan ook bevracht worden voor liggen of als drijvend magazijn.

Art. 5

De bevrachter heeft recht op een provisie die, indien hieromtrent niets overeengekomen is, gelijk is aan 5 ten honderd van de vracht. Zij mag in geen geval 10 ten honderd van de vracht te boven gaan.

De provisie is verschuldigd door de schipper. Zij is opeisbaar vanaf het ogenblik dat het cognossement, overeenkomstig artikel 14, aan de schipper ter ondertekening is voorgelegd.

Betaling van de provisie op dat ogenblik geldt als afrekening, en de partijen zijn niet ontvankelijk om de herziening ervan te vragen, ongeacht het bedrag van de vracht dat aan de schipper werkelijk betaald wordt op het einde van de reis.

De bevrachter die een provisie van meer dan 10 ten honderd van de vracht geëist heeft, verbeurt alle recht op provisie en moet de ontvangen bedragen terugbetalen.

Art. 6

De schipper moet op eigen kosten het vaartuig op de plaats brengen die voor het laden of het lossen aangewezen is, ongeacht de wijze van bevrachting.

Indien hij meent dat de aangewezen plaats niet geschikt is of gevaar oplevert voor averij aan het schip, kan hij weigeren erheen te varen, tenzij de afzender of de geadresseerde zich schriftelijk verbindt de aansprakelijkheid op zich te nemen voor de schade die het schip mocht overkomen ten gevolge van de aan die plaats verbonden risico's.

Indien de gevaren van de plaats niet zichtbaar zijn, is de afzender of de geadresseerde die de schipper beveelt aldaar zijn schip te leggen, van rechtswe-

ge aansprakelijk voor de aan die plaats verbonden risico's.

Art. 7

Indien de overeenkomst slechts één laad- of één losplaats bepaalt, moet de schipper niettemin, desgevraagd, in de ladingshaven laden en in de bestemmingshaven lossen op de verschillende plaatsen die onderscheidenlijk door de afzender en de geadresseerde worden aangewezen. Het daartoe nodige verhalen geschiedt op verzoek en op kosten van de afzender of van de geadresseerde.

Indien de overeenkomst bepaalt dat het schip op meer dan een plaats of langs zij van meer dan een schip moet worden geladen of gelost, moet de schipper zich op eigen kosten eenmaal naar elk van de aangewezen plaatsen of langs zij van elk schip begeven, terwijl het verdere verhalen voor rekening is van de afzender of van de geadresseerde.

Art. 8

Het laden, stuwen en lossen geschiedt onder toezicht van de schipper, door de zorg en op kosten van de afzender of van de geadresseerde.

De schipper is gehouden de bedoelde werkzaamheden te vergemakkelijken met alle hem ten dienste staande middelen, maar hij is niet verplicht het hijstuig van het schip kosteloos ter beschikking te stellen.

Art. 9

Bij het einde van de inlading wordt een bewijs-schrift voor het geheel van de ingeladen hoeveelheden opgemaakt. Dat bewijsschrift wordt cognossement genoemd.

Het cognossement wordt door de afzender gereedgemaakt en door de schipper ondertekend; het vermeldt de naam en de woonplaats van de afzender, de naam en de woonplaats van de geadresseerde, de naam van de schipper, de naam van het schip, de plaats van afvaart en van bestemming, het bedrag van de door de geadresseerde te betalen vracht, de aard en de hoeveelheid van de te vervoeren goederen, de merken en nummers van de colli's.

Het cognossement moet gedagtekend zijn. Het kan aan order zijn, aan toonder of op naam. Het wordt opgemaakt in verscheidene door de schipper ondertekende originelen en vermeldt het aantal afgegeven exemplaren. Een exemplaar wordt aan de schipper overhandigd.

De vermeldingen in het cognossement gelden als bewijs tussen alle bij de lading belang hebbende partijen en tussen hen en de verzekeraars.

Bij het einde van de lossing kan de schipper eisen dat de geadresseerde hem kwijting geeft voor de geloste hoeveelheden.

Bovendien kan de afzender voorlopige ontvangbewijzen vorderen naarmate het inladen geschiedt, en de schipper van de geadresseerde naarmate het uitladen geschiedt.

Art. 10

Indien geladen of gelost wordt met een enkele ploeg of met opeenvolgende ploegen, moet de schipper het aantal ingeladen of geloste colli's controleren. Doet hij dit niet, dan hebben de afzender en de geadresseerde het recht de door hun onderscheiden vertegenwoordigers opgetekende hoeveelheden te vermelden, de eerste in de ontvangbewijzen en het cognossement, de tweede in de ontvangbewijzen en de kwijting.

Indien met verscheidene ploegen tegelijk geladen wordt, is de schipper niet verplicht ontvangbewijzen af te geven en heeft hij het recht te eisen dat in het cognossement de vermelding « aantal onbekend » wordt opgenomen.

Indien na de lossing het schip leeg moet worden gemeten, moet zulks op de dag van de lossing geschieden; zo niet, dan wordt artikel 18 toegepast vanaf de volgende dag.

Art. 11

Voor stortgoederen geschieden de vaststellingen door beëdigde wegers of meters; zijn er in de haven geen beëdigde wegers of meters, dan geschieden de vaststellingen door wegers of meters, aangewezen door de partijen.

Er worden gewicht- of meetbiljetten opgemaakt naar mate van het laden en aan iedere partij overhandigd.

Art. 12

De gegevens vastgesteld overeenkomstig het voorgaande artikel dienen tot grondslag voor het opmaken van het cognossement en van de kwijting.

Indien partijen het niet eens zijn over het ingeladen gewicht, wordt van hun onenigheid melding gemaakt in het cognossement. In dat geval moet het schip ter beschikking en onder toezicht van de afzender blijven gedurende ten hoogste vierentwintig uren. Partijen kunnen overeenkomen om een begeleider aan te wijzen, die met het schip zal meevaren tot de plaats van bestemming. De afzender kan ook evenzeer als de schipper het schip doen loden en, in bijzijn van de andere partij, de diepgangsmarken van het schip doen opnemen, daarbij rekening houdende met het water in de pompkasten. De daaraan verbonden

kosten worden door de verliezende partij gedragen.

In die gevallen wordt de vracht berekend volgens de opgenomen diepgangsmarken ter bestemmingsplaats.

Indien de loodjes ongeschonden blijken en de opneming van de diepgangsmarken ter bestemmingsplaats, met inachtneming van het verschil in dichtheid van het water, overeenkomt met die op de plaats van de afvaart, kan de schipper niet aansprakelijk gesteld worden voor het manco dat zou blijken uit het verschil tussen de hoeveelheden, door de wegers of meters bevonden bij de afvaart en bij de aankomst.

Indien er geen lading of geen opneming van de diepgangsmarken heeft plaatsgehad, mag de schipper in het cognossement de vermelding « gewicht onbekend » aanbrengen en wordt vracht betaald naar het gewicht, door de afzender in het cognossement aangegeven.

Dezelfde regels gelden ingeval het schip met behulp van elevators geladen wordt.

De schipper is niet gehouden de cijfers, uitsluitend met automatische weegtoestellen verkregen, als juist te erkennen, tenzij in de bevrachtingsovereenkomst anders is bedongen.

Art. 13

Inzake het toegestane reisverlies worden zo nodig bijzondere bepalingen in de bevrachtingsovereenkomst opgenomen.

Deze bepalingen houden rekening met de aard van de goederen, de wijze van inladen, de omstandigheden van de reis en de gebruiken van de laadplaats.

Bij ontstentenis van bepalingen in de bevrachtingsovereenkomst wordt het reisverlies vastgesteld volgens de gebruiken van de losplaats.

Binnen de grenzen, aangeduid in artikel 32, is de schipper aansprakelijk voor het manco, en de waarde hiervan mag, onder aftrek van eventueel reisverlies, afgehouden worden van de vracht, tegen de prijs die de afzender aan de geadresseerde op de factuur gerekend heeft.

Art. 14

Het cognossement moet de schipper ter ondertekening voorgelegd worden uiterlijk vierentwintig uren na afloop van de inlading, zondagen en wettelijke feestdagen niet inbegrepen. Wordt het cognossement hem binnen die termijn niet ter ondertekening voorgelegd, dan kan de schipper overliggeld eisen vanaf de dag waarop hij tegen die vertraging opkomt door ingebrekestelling, maar hij mag de reis niet aanvaarden alvorens het cognossement getekend te hebben.

Is de lichtijd reeds overschreden, dan is overliggeld verschuldigd totdat het cognossement de schipper ter ondertekening is voorgelegd.

Indien de schipper verzuimt het cognossement te tekenen of de in artikel 5 bepaalde bevrachtingsprovisie te betalen binnen vierentwintig uren na het tijdstip waarop het cognossement hem ter ondertekening is voorgelegd, is hij een vergoeding verschuldigd ten bedrage van het overliggeld voor elke dag vertraging vanaf de dag waarop hem een ingebrekestelling is gezonden.

Art. 15

De schipper kan bij de ondertekening van het cognossement eisen dat hem cenderde van de vracht vooruit wordt betaald.

De schipper moet het cognossement tekenen, onverschillig welke vracht daarin vermeld is, met dien verstande dat hij het verschil tussen de overeengekomen vracht en de in het cognossement vermelde vracht vooruit kan doen betalen door de bevrachter of het bij wijze van voorschot met hem kan verrekenen; in beide gevallen zonder provisie of rente.

Behalve wanneer is overeengekomen de laad- en lostijden samen te tellen, kan de schipper bij de ondertekening van het cognossement ook betaling eisen voor de overligdagen in de laadhaven. Worden de bedragen betwist, dan kan de schipper storting van een borgsom of opneming van een bijzondere verklaring in het cognossement eisen.

Art. 16

Laden en lossen mag zowel bij nacht als overdag geschieden, alsmede op zondagen en wettelijke feestdagen.

Het laden en lossen bij nacht of op een zondag of een wettelijke feestdag geeft recht op vergoedingen of compensaties, te bepalen bij een koninklijk besluit, dat tevens de duur van de nacht zal vaststellen.

Art. 17

De termijn, aan de afzender of aan de geadresseerde toegestaan om te laden of te lossen, wordt lichtijd genoemd.

Hij wordt door de partijen in de bevrachtingsovereenkomst bedongen. Bij gebreke daarvan wordt hij bepaald overeenkomstig een door de Koning vastgestelde tabel, waarbij als grondsiag genomen worden de te laden of te lossen hoeveelheden, ongeacht de tonnenmaat van het schip.

Art. 18

Indien de afzender of de geadresseerde niet laadt of lost binnen de termijn in het vorige artikel bedoeld, is aan de schipper een vergoeding verschuldigd, die overliggeld wordt genoemd.

Het overliggeld wordt bepaald in de bevrachtingsovereenkomst.

Bij gebreke van zodanige bepaling wordt het overliggeld berekend volgens het tarief bij koninklijk besluit vastgesteld. Ongeacht de geladen of geloste hoeveelheden wordt het overliggeld berekend op de grondslag van het maximumlaadvermogen van het schip bij de grootste diepgang die toegelaten is bij artikel 1 van het algemeen politie- en scheepvaartreglement, zoals dat vermogen blijkt uit de meetbrief.

Art. 19

De lichtijd gaat in op de dag na de aankomst van het schip op de plaats die is aangewezen :

a) in de bevrachtingsovereenkomst voor het laden;

b) in het cognossement voor het lossen.

Indien evenwel met het laden of lossen begonnen wordt op de dag van de aankomst, gaat de lichtijd op die dag in.

Art. 20

De aankomst van het schip op de plaats die voor het laden in de bevrachtingsovereenkomst of voor het lossen in het cognossement is aangewezen, wordt op verzoek van de schipper vastgesteld door degene die de verplichting heeft het schip te doen laden of lossen. Deze geeft onmiddellijk een geschreven bewijs van die vaststelling af; doet hij dat niet, of is hij afwezig, dan meldt de schipper hem schriftelijk of telegrafisch de datum waarop het schip ter bestemming is aangekomen.

Art. 21

De zondagen en wettelijke feestdagen waarop niet wordt geladen of gelost, worden in de lichtijd niet meegerekend.

Art. 22

Het overliggeld is van rechtswege verschuldigd na afloop van de lichtijd, zonder dat daarvan kennis hoeft te worden gegeven.

Art. 23

De overligdagen lopen door en worden berekend met volle dagen tot op het einde van de lading of de lossing, met inbegrip van zon- en feestdagen.

Art. 24

Indien er verscheidene afzenders of geadresseerden zijn, wordt de ligtijd voor elk van hen afzonderlijk berekend op de grondslag van de hoeveelheden die moeten worden geladen of gelost.

De schipper bepaalt, al naar de stuwing, de volgorde bij het laden en lossen en geeft er schriftelijk bericht van op het ogenblik dat hij zijn aankomst doet vaststellen ter uitvoering van artikel 20.

Voor degene die het eerst moet laden of lossen, begint de ligtijd volgens de regel van artikel 19, en voor elk der volgende afzenders of geadresseerden bij het verstrijken van de termijn die aan de vorige toegestaan werd, of ingeval deze niet binnen de bepaalde termijn met het laden of lossen van zijn goederen gereedkomt, op het ogenblik waarop hij daarmee klaar is.

Afzenders of geadresseerden die de termijn overschrijden waarop zij recht hebben, zijn deswege overliggeld verschuldigd zonder hoofdelijk verbonden te zijn.

Art. 25

In de laadhaven is het overliggeld verschuldigd door degene voor wiens rekening het schip bevracht wordt, in de bestemmingshaven door degene die het cognossement aanbiedt om de lading in ontvangst te nemen.

Art. 26

Na verloop van een overligtijd van gelijke duur als de ligtijd, en in elk geval van vijftien dagen, kan de schipper in de laadhaven of in de bestemmingshaven extra-overliggeld eisen. Het is pas verschuldigd vanaf de dag na die waarop de schipper aan de betrokkene daartoe een ingebrekestelling heeft gericht. Het is gelijk aan het overliggeld, verhoogd met 50 ten honderd.

Na de vijftiende extra-overligdag kan de schipper in de laadhaven de overeenkomst verbreken, zonder opzegging indien er nog niets geladen is, en in de bestemmingshaven de lading op eigen gezag lossen op kosten en voor risico van de goederen. Hij kan aanspraak maken op de in artikel 27 bepaalde vergoeding indien hij in de laadhaven ligt, of op de vracht indien hij in de bestemmingshaven ligt, alsmede op het overliggeld en extra-overliggeld, onverminderd zijn recht om de in artikel 58 vermelde maatregelen te doen treffen.

Art. 27

Wanneer de afzender de in de bevrachtingsovereenkomst vermelde hoeveelheid goederen niet heeft ingeladen, heeft de schipper niettemin recht op de

gehele vracht voor de volle lading waarvoor het schip werd bevracht. Hij kan eisen dat de afzender voor de afvaart de vracht voor de niet ingeladen hoeveelheden betaalt, of dat in het cognossement een beding wordt opgenomen luidens hetwelk vracht zal verschuldigd zijn voor de in de overeenkomst bepaalde totale hoeveelheid. Indien de afzender meer inlaadt dan overeengekomen is, heeft de schipper, ook voor het meerdere, recht op de bedongen vracht.

Indien de bevrachtingsovereenkomst de vermelding « ongeveer » bevat, kan de afzender 2 1/2 ten honderd meer of minder inladen, voor zover het vermogen van het schip zulks toelaat.

In dat geval wordt de wanvracht berekend over de minimumhoeveelheid die de afzender verplicht was in te laden.

Art. 28

De aansprakelijkheid van de schipper houdt op bij het einde van de lossing.

De schipper kan aanstonds betaling van de vracht eisen zodra de lostijd verstreken is. Hij moet van de geadresseerde die de lading in ontvangst neemt, de uitvoering eisen van alle uit het cognossement voortvloeiende verplichtingen. Bij onvermogen van de geadresseerde, of ingeval deze weigert het schip te lossen of aan zijn verplichtingen te voldoen, behoudt de schipper zijn verhaal op degene die het schip bevracht heeft.

Art. 29

Wanneer het schip op een stroom of rivier met vrije loop moet varen om de haven van bestemming te bereiken, kan de schipper niet verplicht worden de gehele bedongen hoeveelheid in te laden, indien het schip ten gevolge van de waterstand niet met een volle lading ter bestemming zou geraken. In dat geval is de vracht alleen voor de ingeladen hoeveelheid verschuldigd, voor zover het schip gedurende de ligtijd geladen wordt, anders heeft de schipper het recht volle vracht te eisen op de bedongen hoeveelheid.

Ingeval het schip per ton per dag bevracht wordt, heeft de afzender het recht de te laden hoeveelheid te bepalen, met dien verstande dat hij gehouden is tot vergoeding van alle kosten van een eventuele lichter.

Art. 30

De schipper is aansprakelijk voor verlies en beschadiging van de goederen, indien hij niet bewijst dat het verlies of de beschadiging te wijten is aan een feit dat hem niet kan worden toegerekend.

Art. 31

De schipper is niet aansprakelijk voor verlies of schade ten gevolge van de ondeugdelijkheid van het schip, indien hij bewijst dat hij alle nodige maatregelen getroffen heeft om het schip geschikt te maken voor de vaart en om het ruim in goede staat te brengen.

Art. 32

De schipper is niet aansprakelijk voor de schade aan de lading toegebracht door een scheepvaartongeval, zelfs indien dit ongeval aan een stuurfout te wijten is, maar om voor die ontheffing in aanmerking te komen moet hij een bewijs overleggen van classificatie overeenkomstig de regels bij koninklijk besluit te stellen, en aantonen dat hij op het ogenblik van het ongeval aan boord was en er een schippersknecht van ten minste 18 jaar voortdurend in zijn dienst had.

De schipper is niet aansprakelijk voor plundering of diefstal gewapenderhand gepleegd, voor verlies of beschadiging veroorzaakt door knaagdieren of ongedierte, voor verlies of schade ten gevolge van onvolgende verpakking of eigen gebrek van de goederen.

Art. 33

In een overeenkomst of cognossement betreffende een reis die in haar geheel binnen het Rijk geschiedt, mag niet worden bedongen dat de schipper ontheven zal zijn van zijn aansprakelijkheid voor verlies of schade te wijten aan nalatigheid, schuld of tekortkoming in de zorg die hij aan de lading moet besteden. Een beding waardoor de aansprakelijkheid op enigerlei wijze wordt opgeheven of verminderd, is nietig en van gener waarde.

Elk beding waardoor het recht op uitkering wordt overgedragen aan de vervoerder, of krachtens hetwelk de schipper niet instaat voor verzekerbare risico's, of enig ander dergelijk beding is nietig en van gener waarde.

Art. 34

Het is de schipper niet verboden te bedingen dat hij niet aansprakelijk zal zijn voor verlies of schade, aan de goederen overkomen voor het laden of na het lossen.

Art. 35

Aanvaarding voor de schipper van het saldo van de vracht, berekend naar het uitgeleverd gewicht, sluit geen erkenning in van manco.

Art. 36

Hij die een schip bevracht en de overeenkomst verbreekt alvorens iets te hebben ingeladen, is een vergoeding verschuldigd gelijk aan een derde van de vracht, berekend over het geheel van de in te laden hoeveelheden. Indien de verbreking geschiedt na afloop van de ligtijd, moet hij bovendien het eventuele overliggeld en extra-overliggeld betalen.

Is met de inlading een aanvang gemaakt en blijft de afzender in gebreke de gehele toegezegde hoeveelheid in te laden, dan moet de volle vracht worden betaald op de gehele in de overeenkomst bedongen hoeveelheid.

In dat geval kan de afzender eisen dat de ingeladen hoeveelheid wordt gelost.

Art. 37

Het staat de afzender vrij de bevrachting op te zeggen, indien de schipper zich niet op de overeengekomen tijd op de aangewezen laadplaats bevindt. De afzender moet bij een proces-verbaal, opgemaakt door een gerechtsdeurwaarder of ondertekend, hetzij door een ambtenaar van de haven of van Bruggen en Wegen, hetzij door twee getuigen, doen vaststellen dat het bevrachte schip zich niet op de laadplaats bevindt.

De schipper moet de schade vergoeden, door de afzender geleden wegens vrachtverschil en kosten, tenzij hij overmacht kan bewijzen.

Art. 38

Hij die een schip heeft bevracht, kan de overeenkomst verbreken zonder vergoeding, indien de verzekeraar van de lading het schip weigert, mits deze weigering door de slechte staat van het schip gerechtvaardigd wordt en schriftelijk ter kennis van de schipper wordt gebracht binnen twee dagen na de dag van de bevrachting.

Art. 39

Wanneer de bevrachtingsovereenkomst de naam vermeldt van het schip dat de in te laden goederen aanvoert, kan de afzender de bevrachting opzeggen, indien dat schip niet aankomt voor het einde van de laadtijd, of indien voor het verstrijken van die termijn vastgesteld wordt dat de goederen beschadigd zijn en niet ingeladen kunnen worden. Hiervan moet aan de schipper schriftelijk bericht worden gezonden voor het verstrijken van de laadtijd.

De schipper heeft in die gevallen recht op een vergoeding, gelijk aan een derde van de vracht.

Art. 40

Wordt het schip bij het vertrek, tijdens de reis of op de losplaats opgehouden door toedoen van de bevrachter, de afzender of de geadresseerde, dan zijn de kosten van de vertraging verschuldigd door degene die ze heeft veroorzaakt.

Art. 41

De schipper is schadevergoeding verschuldigd, indien het schip door zijn toedoen bij het vertrek, tijdens de reis of op de losplaats opgehouden of vertraagd is.

Art. 42

Indien het vertrek van het schip slechts tijdelijk wordt verhinderd door overmacht, blijft de overeenkomst bestaan en is er geen schadevergoeding wegens vertraging verschuldigd.

Art. 43

Indien een deel van de goederen niet ter bestemmingsplaats aankomt, is slechts een evenredige vracht verschuldigd, die niet minder mag bedragen dan een derde van de overeengekomen vracht.

Is een deel van de goederen over boord geworpen tot gemeen behoud van schip en lading, dan is de volle vracht verschuldigd, maar zij draagt in de gemene averij.

Deze regels doen geen afbreuk aan het recht van verhaal op degenen door wier schuld de goederen verloren gegaan of niet aangekomen zijn.

Art. 44

In geval van bevrachting als drijvend magazijn is de schipper verplicht het schip in goede staat van onderhoud ter beschikking te stellen van zijn medecontractant. De afzender heeft het recht voor de inlading de overeenkomst op te zeggen zonder enige vergoeding te moeten betalen, indien het schip niet in goede staat is; het bewijs van de gebrekkige staat van het schip rust op de afzender. De afzender die het schip in slechte staat van onderhoud aanvaardt, doet dit op eigen risico en kan zich daar niet op beroepen om de schipper aansprakelijk te stellen voor de beschadiging die er het gevolg van zou zijn.

Art. 45

De bevrachtingsovereenkomst voor liggen kan bedingen dat de schipper een cognossement zal onder-

tekenen. In dat geval gelden voor de verplichtingen van de schipper de artikelen 9 tot 13.

Art. 46

Is er geen cognossement getekend, dan is de schipper niet aansprakelijk ten aanzien van het aantal ingescheepte colli's of de ingeladen hoeveelheden. Hij is slechts aansprakelijk uit hoofde van eigen opzet of grove schuld. De afzender kan evenwel het schip doen loden.

Art. 47

De schipper wiens schip bevracht is voor liggen, is niet aansprakelijk, zelfs indien hij een cognossement heeft getekend, voor enige beschadiging aan de goederen, tenzij deze te wijten is aan zijn opzet of grove schuld of aan een tekortkoming in het onderhouden van het schip sedert het einde van de inlading.

Art. 48

Het liggen gaat in op de dag na die van de bevrachting, zelfs wanneer het schip zich op de aangewezen laadplaats bevindt. Indien het schip geladen wordt op de dag van de bevrachting, gaat het liggen echter op die dag in.

Alle sleep- en verhaalkosten worden aan de schipper terugbetaald. Indien de schipper zelf een schip verhaalt, kan hij een vergoeding eisen, gelijk aan het loon dat door de sleepboten zou gevraagd zijn. Wanneer het bevel tot verhalen hem bereikt na 16 uur, wintertijd, of na 17 uur, zomertijd, is hij niet verplicht 's anderendaags vanaf het eerste uur op zijn nieuwe ligplaats te zijn. Wanneer het laden, lossen of verhalen geschiedt buiten de diensturen van de douane, wordt aan de schipper een vergoeding toegekend.

Art. 49

Indien in de overeenkomst geen ligtijd is bepaald, eindigt deze zodra de ingescheepte lading volledig gelost is.

Is er een tijd bepaald, dan kan de afzender het schip binnen die tijd lossen en weer laden.

Indien de overeenkomst aan de schipper enkel een minimumtijd waarborgt, kan de afzender bij het verstrijken daarvan voortzetting van de bevrachting eisen, terwijl hij binnen die tijd het schip reeds geheel gelost heeft.

Art. 50

Bevrachting voor liggen geschiedt voor ten minste vijf dagen.

De schipper kan op het einde van de bedongen tijd of, indien er geen bedongen tijd is, bij het verstrijken van de vijftigste dag, eisen dat zijn schip gelost wordt. Daartoe moet hij zijn medecontractant in gebreke stellen. Het schip moet gelost worden binnen een tijd van tien dagen, zondagen en wettelijke feestdagen niet inbegrepen, ingaande de dag na de ingebrekestelling of ten vroegste de eenenvijftigste dag van het liggen. Vanaf de elfde dag na die van de ingebrekestelling, kan de schipper zonder nieuwe ingebrekestelling eisen dat de overeengekomen vracht met 50 ten honderd wordt verhoogd.

Hij kan insgelijks, vanaf de twintigste dag na die van de ingebrekestelling, een sekwester doen aanstellen voor het in artikel 58 bepaalde doel.

Art. 51

De vracht is voor de gehele dag verschuldigd, onverschillig op welk uur het laden begint of het lossen eindigt.

De vracht en het overliggeld moeten betaald worden binnen een termijn van drie werkdagen, ingaande de dag na die waarop het lossen is geëindigd, anders kan de schipper, na ingebrekestelling, als vergoeding een som eisen gelijk aan de dagelijkse vracht, en dit tot aan de volledige betaling.

Art. 52

De bevrachter kan, zelfs indien er geen cognossement aan order is getekend, de rechten uit de overeenkomst overdragen aan derden. Zodra de schipper, in de vorm bepaald bij artikel 56, bericht ontvangen heeft van deze overdracht en van de aanvaarding door de overnemer, moet hij zich naar diens voorschriften voegen.

De bevrachter die de overeenkomst heeft gesloten, heeft in dat geval recht op zijn provisie van de vracht die aan de schipper verschuldigd is tot de dag van de overdracht, alsook op een provisie van 2 1/2 ten honderd van de vracht verschuldigd door de overnemer.

Art. 53

Wanneer een schip bevracht is voor liggen of varen en de schipper bevel ontvangt een reis te ondernemen, heeft hij recht op de voor het liggen bedongen vracht tot en met de dag voor die waarop het voor de reis opgemaakt cognossement hem ter ondertekening wordt voorgelegd.

Art. 54

De schipper kan alle betekeningen, ingebrekestellingen, mededelingen of brieven, met uitzondering van die welke aan de geadresseerde moeten worden gericht, doen toekomen aan de bevrachter of, indien de overeenkomst geen bevrachter vermeldt, aan de gene voor wiens rekening ze gesloten is.

Art. 55

Wanneer de bevrachtingsovereenkomst geen woon- of verblijfplaats van de schipper aangeeft, wordt deze geacht woonplaats te hebben gekozen ten kantore van de bevrachter.

Art. 56

In alle gevallen waarin, krachtens de wet, een der partijen aan de andere partij een bericht of een ingebrekestelling moet doen toekomen, kan zij dit doen hetzij bij aangetekende brief, hetzij bij een schrijven overhandigd in het bijzijn van twee getuigen, hetzij bij een gewone brief afgegeven tegen ontvangstbewijs. Elke aangetekende brief wordt geacht de eerste werkdag na het posten te zijn afgegeven aan de andere partij, die geen tegenbewijs vermag te leveren.

Art. 57

Door de inontvangstneming van de goederen ter bestemmingsplaats vervalt elke vordering tegen de schipper, behalve wanneer een bijzonder voorbehoud is gemaakt of in geval van niet uiterlijk zichtbare beschadiging.

Het voorbehoud of het bezwaar moet op schrift gesteld worden en aan de schipper gezonden uiterlijk de tweede dag na de inontvangstneming in geval van uiterlijk zichtbare beschadiging en van verlies, en binnen een termijn van zeven dagen, de dag van inontvangstneming niet inbegrepen, in geval van vertraging.

Wanneer de schipper bij de aflevering heeft gewezen op beschadiging of gedeeltelijk verlies, is de geadresseerde gehouden dadelijk bezichtiging van de vervoerde goederen toe te staan.

In geval van niet uiterlijk zichtbare beschadiging of van manco binnen in de vervoerde goederen, kan het bezwaar van de geadresseerde alsnog worden aangenomen, indien het schriftelijk aan de schipper is gericht binnen een termijn van zeven dagen, de dag van inontvangstneming niet inbegrepen, en indien vaststaat dat de beschadiging of het manco er reeds voor de aflevering was.

De uitzondering bepaald voor het geval van niet uiterlijk zichtbare beschadiging of van manco binnen in de vervoerde goederen, geldt niet wanneer het

voorstel om de koopwaar te bezichtigen aan de geadresseerde of aan zijn gemachtigde is gedaan op het ogenblik van de aflevering.

De vordering blijft slechts bestaan betreffende de punten waarover een bijzonder voorbehoud of bezwaar is gemaakt.

Art. 58

Wanneer de vervoerde goederen worden geweigerd of aangaande de inontvangstneming daarvan geschil is ontstaan, wordt de staat van de goederen, indien een belanghebbende het vordert, onderzocht door een of drie deskundigen, die worden benoemd bij een beschikking van de voorzitter van de rechtbank van koophandel, onderaan op een verzoekschrift gesteld.

De geadresseerde wordt opgeroepen bij een aangezekende brief, waarin dag en uur van het deskundigenonderzoek worden aangegeven.

De beschikking kan bevelen dat de goederen in bewaring zullen worden gegeven of onder sekwester gesteld, alsook dat zij naar een openbare of particuliere opslagplaats zullen worden gebracht.

De beschikking kan de verkoop bevelen ten bate van de schipper ten belope van hetgeen hem naar aanleiding van het vervoer verschuldigd is. Deze verkoop geschiedt openbaar, in een door de voorzitter aan te wijzen plaats en ten minste drie vrije dagen nadat daarvan bericht is gegeven aan de geadresseerde en de afzender. Deze termijn wordt verdubbeld wanneer een van de belanghebbenden in het buitenland verblijft.

In spoedeisende gevallen kan de voorzitter die termijnen verkorten.

De beschikking is niet vatbaar voor verzet of hoger beroep.

Zij is uitvoerbaar op de minuut en voor de registratie.

Art. 59

Alle rechtsvorderingen, ontstaan uit een overeenkomst die onder deze wet valt, met uitzondering van die welke volgen uit een strafbaar feit, verjaren door verloop van zes maanden ten aanzien van binnenvlands vervoer en door verloop van een jaar ten aanzien van internationaal vervoer.

De verjaring loopt, in geval van totaal verlies of van vertraging, van de dag waarop het vervoer had moeten plaatshebben, en in geval van gedeeltelijk verlies of van beschadiging, van de dag der afgifte van de goederen.

De verjaring loopt van de dag waarop het feit dat tot de rechtsvordering aanleiding geeft, zich heeft voorgedaan.

Regresvorderingen moeten, op straffe van verval, worden ingesteld binnen de termijn van een maand,

te rekenen van de dagvaarding die tot het regres aanleiding geeft.

Art. 60

De vracht, de bijkomende kosten, de overliggenden en de extra-overliggenden zijn op de goederen bevoorrecht gedurende de tijd dat deze in het bezit van de schipper zijn en gedurende de vierentwintig uren die op de afgifte aan de geadresseerde volgen, mits laatstgenoemde er het bezit van behoudt.

Dit voorrecht heeft dezelfde rang als het voorrecht, ingesteld bij artikel 20, 7° van de wet van 16 december 1851.

Art. 61

Artikel 274 van boek II van het Wetboek van Koophandel wordt opgeheven, behoudens wat betreft de artikelen 89 en 90, die van toepassing blijven.

Art. 62

De bepalingen van deze wet zijn niet van toepassing op de beurtvaart, waarvoor de wet van 25 augustus 1891 blijft gelden.

Art. 63

Aanvullende bepaling

De rechtbank van koophandel benoemt tot beëdigd weger of meter, de wegers of meters die het bewijs leveren dat zij de nodige beroepsbekwaamheid en zedelijke geschiktheid bezitten. Zij leggen de eed af ten overstaan van de rechtbank en hun naam wordt daarna gebracht op een lijst die ter griffie aangeplakt wordt.

Aldus gewijzigd bij artikel 42 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

BOEK III

**Faillissement, bankbreuk en
opschorting van betaling**

WET VAN 18 APRIL 1851

Algemene bepalingen

Art. 437

De koopman die heeft opgehouden te betalen en wiens krediet geschokt is, bevindt zich in staat van faillissement.

Degene die geen handel meer drijft kan failliet worden verklaard, indien hij heeft opgehouden te betalen toen hij nog koopman was.

De koopman kan na zijn overlijden failliet worden verklaard, indien hij overleden is nadat hij had opgehouden te betalen.

Art. 438

Het faillissement wordt eenvoudige bankbreuk genoemd en gestraft met een correctionele straf, wanneer de gefailleerde verkeert in een van de gevallen van grove schuld, bepaald in hoofdstuk I van de hiernavolgende titel II;

Het faillissement wordt bedrieglijke bankbreuk genoemd en gestraft met een criminele straf, wanneer de gefailleerde verkeert in een van de gevallen van bedrog, bepaald in hoofdstuk II van dezelfde titel.

Art. 439

Aanvragen tot opschorting van betaling worden ingediend en er wordt op beslist overeenkomstig de bepalingen van de hiernavolgende titel IV.

EERSTE TITEL

*Faillissement**Aangifte, faillietverklaring en staking van betaling*

Art. 440

De gefailleerde is verplicht binnen drie dagen nadat hij heeft opgehouden te betalen, daarvan aangifte te doen ter griffie van de rechtbank van koophandel van zijn woonplaats. De dag waarop hij heeft opgehouden te betalen, is in die drie dagen begrepen.

Bij faillissement van een vennootschap onder firma moet de aangifte de naam en de woonplaats van elk der hoofdelijk verbonden vennoten vermelden; zij wordt gedaan ter griffie van de rechtbank van het rechtsgebied waarbinnen de hoofdvestiging van de vennootschap zich bevindt.

Wanneer een naamloze vennootschap failliet wordt verklaard, geschiedt de rechtspleging tegen de bestuurders, die verplicht zijn aan de rechter-commissaris en aan de curators alle inlichtingen te verstrekken en desgevorderd voor hen te verschijnen.

Het derde lid aldus gewijzigd bij artikel 1 en 2, § 3, 1° van deze wet.

Art. 441

De gefailleerde voegt bij zijn aangifte :

1° de balans van zijn zaken of een nota waarin de redenen worden opgegeven, die hem beletten de balans neer te leggen;

2° de boeken voorgescreven in hoofdstuk I van de wet van 17 juli 1975 op de boekhouding en de jaarrekening van de ondernemingen; die registers worden afgesloten door de griffier, die vaststelt in welke staat zij zich bevinden.

De balans bevat een opgave en een schatting van alle roerende en onroerende goederen van de schuldenaar, de staat van de schuldvorderingen en schulden, een tabel van de winsten en verliezen, een tabel van de uitgaven; zij moet door de schuldenaar echt verklaard, gedagtekend en ondertekend zijn.

De griffier bevestigt onderaan op de aangifte van de gefailleerde en onderaan op de bijgevoegde stukken de datum waarop zij ter griffie zijn neergelegd, en geeft desgevraagd een ontvangbewijs af.

De afgifte ter griffie van alle andere stukken betreffende het faillissement wordt op dezelfde wijze vastgesteld, zonder dat daarvan een andere akte van neerlegging behoeft te worden opgemaakt.

Het eerste lid, 2° gewijzigd bij artikel 20 van de wet van 17 juli 1975 waarvan de Nederlandse tekst opnieuw is vastgesteld bij artikel 13 van de wet van 1 juli 1983, en bij artikel 1 en 2, § 3, 2° van deze wet.

Art. 442

De faillietverklaring geschiedt bij vonnis door de rechtbank van koophandel gewezen, hetzij op aangifte van de gefailleerde, hetzij op verzoek van een of meer schuldeisers, hetzij ambtshalve.

Bij hetzelfde vonnis, of bij een later vonnis gewezen op verzoek van de rechter-commissaris, bepaalt de rechtbank van koophandel, ambtshalve of op vordering van een belanghebbende partij, het tijdstip waarop de schuldenaar heeft opgehouden te betalen.

Behoudens de uitzondering van artikel 613 mag dat tijdstip niet op meer dan zes maanden voor het vonnis van faillietverklaring gesteld worden.

Bij gebreke van een bijzondere bepaling wordt de gefailleerde geacht te hebben opgehouden te betalen vanaf het vonnis van faillietverklaring, of vanaf de dag van zijn overlijden wanneer de faillietverklaring nadien is uitgesproken.

Een vordering om te doen vaststellen dat hij heeft opgehouden te betalen op een ander tijdstip dan blijkt uit het vonnis van faillietverklaring of uit een later vonnis, is niet meer ontvankelijk na de dag die aangewezen is voor het sluiten van het proces-verbaal van verificatie der schuldvorderingen, evenwel onverminderd het verzet dat overeenkomstig artikel 473 voor de belanghebbenden openstaat.

Art. 443

Uiterlijk de tiende dag van elk maand zenden de ontvangers der registratie een lijst van de in de loop van de vorige maand geregistreerde protesten betreffende de geaccepteerde wisselbrieven en de orderbriefjes aan de voorzitter van de rechtbank van koop-handel in welker rechtsgebied de protesten hebben plaatsgehad. Die lijst vermeldt :

- 1° de datum van het protest;
- 2° de naam, de voornamen, het beroep, de woonplaats van degene in wiens voordeel het stuk is uitgegeven of van de trekker;
- 3° de naam, de voornamen, het beroep, de woonplaats van de ondertekenaar van het orderbriefje of van de acceptant van de wisselbrief;
- 4° de vervaldag;
- 5° het bedrag van het stuk;
- 6° de verstrekte waarde;
- 7° het antwoord op het protest.

Een dergelijke lijst wordt ook toegezonden aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel in welker rechtsgebied de ondertekenaar van een orderbriefje of de acceptant van een wisselbrief zijn woonplaats heeft, indien deze in België gelegen is in een ander rechtsgebied dan dat waar de betaling moet geschieden.

Die lijsten blijven berusten op de griffie van elk van deze rechtbanken, waar een ieder daarvan inzag kan nemen.

HOOFDSTUK II

Gevolgen van het faillissement

Art. 444

Te rekenen van het vonnis van faillietverklaring verliest de gefailleerde van rechtswege het beheer over al zijn goederen, alsmede over de goederen die hij gedurende het faillissement mocht verkrijgen.

Alle betalingen, verrichtingen en handelingen van de gefailleerde en alle betalingen aan de gefailleerde, gedaan na het vonnis, zijn rechtens nietig.

Art. 445

Met betrekking tot de boedel zijn nietig en zonder gevolg, wanneer zij door de schuldenaar zijn verricht sinds het door de rechtbank bepaalde tijdstip van staking van betaling of binnen de tien dagen die aan dat tijdstip voorafgaan :

alle handelingen waardoor de eigendom van roerende of onroerende goederen niet wordt overgedragen, alsmede handelingen, verrichtingen of overeenkomsten, vergeldend of onder bezwarende titel, indien de waarde van hetgeen de gefailleerde heeft gegeven, de waarde van hetgeen hij daarvoor heeft ontvangen, aanmerkelijk overtreft;

alle betalingen, hetzij in geld, hetzij bij overdracht, verkoop, schuldvergelijking of anderszins, wegens niet vervallen schulden, en alle betalingen anders dan in geld of in handelspapier, wegens vervallen schulden;

alle bedongen /.../ hypotheeken en alle rechten van gebruikspand of van pand, op de goederen van de schuldenaar gevestigd wegens voordien aangegane schulden.

Het vierde lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 43 van de wet van 16 december 1851.

Art. 446

Alle andere betalingen door de schuldenaar wegens vervallen schulden gedaan, en alle handelingen onder bezwarende titel door hem aangegaan na de staking van betaling en voor het vonnis van faillietverklaring, kunnen vernietigd worden, indien zij die van de schuldenaar iets hebben ontvangen of met hem hebben gehandeld, kennis hadden van de staking van betaling.

Art. 447

De rechten van hypotheek en van voorrecht die op geldige wijze verkregen zijn, kunnen ingeschreven worden tot de dag van het vonnis van faillietverklaring.

De inschrijvingen die binnen de tien dagen voor het tijdstip van de staking van betaling of later zijn genomen, kunnen nietig verklaard worden, wanneer meer dan vijftien dagen verlopen zijn tussen de datum van de akte waaruit de hypotheek of het voorrecht volgt, en de datum van de inschrijving.

Art. 448

Alle handelingen of betalingen, verricht met bedrieglijke benadeling van de rechten van de schuldeisers, zijn nietig, onverschillig op welke datum zij hebben plaatsgehad.

Art. 449

Ingeval een wisselbrief betaald is na het tijdstip bepaald als het tijdstip van de staking van betaling en voor het vonnis van faillietverklaring, kan de vordering tot teruggave slechts ingesteld worden tegen hem voor wiens rekening de wisselbrief is uitgegeven; betreft het een orderbriefje, dan kan de vordering slechts ingesteld worden tegen de eerste endossant.

In beide gevallen moet het bewijs worden geleverd dat hij tegen wie de teruggave wordt gevorderd, ten tijde van de uitgifte van het stuk kennis had van de staking van betaling.

Art. 450

Het vonnis van faillietverklaring heeft ten gevolge dat de niet vervallen schulden opeisbaar worden ten aanzien van de gefailleerde; is de gefailleerde onderkenaar van een orderbriefje, acceptant van een wisselbrief, of trekker bij gebreke van acceptatie, dan zijn de andere schuldenaars gehouden borg te stellen voor de betaling op de vervaldag, tenzij zij verkiezen dadelijk te betalen.

Niet vervallen schulden die geen rente geven en waarvan de vervaldag meer dan een jaar na het vonnis ligt, worden in het passief echter niet opgenomen dan onder aftrek van de wettelijke rente voor de tijd die nog moet verlopen tot de vervaldag.

Ingeval een van de medeschuldenaars een niet vervallen en niet rentegevend orderbriefje of zodanige wisselbrief onmiddellijk betaalt, geschiedt zulks onder aftrek van de wettelijke rente voor de tijd die nog moet verlopen tot de vervaldag.

Art. 451

De rente van schuldvorderingen die niet gewaarborgd zijn door het voorrecht, pand of hypotheek, houdt op te lopen vanaf het vonnis van faillietverklaring, doch alleen ten aanzien van de boedel.

De rente van de gewaarborgde schuldvorderingen kan niet worden gevorderd dan van de opbrengst van de goederen die verbonden zijn voor het voorrecht, het pand of de hypotheek.

Art. 452

Na hetzelfde vonnis kan een roerende of onroerende rechtsovereenkomst of een middel van tenuitvoerlegging op de roerende of onroerende goederen niet voortgezet, ingesteld of aangewend worden dan tegen de curators van het faillissement.

De rechtbank kan de gefailleerde niettemin als tussenkomende partij toelaten.

Art. 453

Het vonnis van faillietverklaring doet elk beslag ophouden dat gelegd is ten verzoeken van de gewone schuldeisers, en van de schuldeisers die niet bevoorrecht zijn op de roerende en onroerende goederen van de gefailleerde.

Indien de dag van de gedwongen verkoop van de in beslag genomen roerende of onroerende goederen reeds voor dat vonnis was bepaald en door aanplakking bekendgemaakt, geschiedt die verkoop voor rekening van de boedel.

Wanneer echter het belang van de boedel het vereist, kan de rechtbank uitstel van de verkoop toestaan op verzoek van de curators.

Het eerste lid aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 28 maart 1985.

Art. 454

Alle middelen van tenuitvoerlegging, strekkende tot betaling van de schuldvorderingen die bevoorrecht zijn op de roerende goederen die tot de failliete boedel behoren, worden geschorst tot aan de sluiting van het proces-verbaal van verificatie der schuldvorderingen, behoudens alle maatregelen tot bewaring van recht en het door de eigenaar verkregen recht om verhuurde goederen weer in bezit te nemen.

In dit laatste geval houdt de bij dit artikel bepaalde schorsing van de middelen van tenuitvoerlegging van rechtswege op ten voordele van de eigenaar.

HOOFDSTUK III

Beheer en vereffening van de failliete boedel**Eerste afdeling***Algemene bepalingen*

Art. 455

De regering kan op overeenkomstig advies van het hof van beroep besluiten dat er beëdigde vereffenaars zullen zijn bij de rechtbanken waar dit vereist is wegens het aantal en de belangrijkheid van de faillissementen.

Art. 456

In de arrondissementen waar beëdigde vereffenaars zijn, worden de faillissementscurators uit die vereffenaars gekozen, behalve wanneer wegens de afstand, wegens verwantschap, strijdige belangen of andere redenen van gewettigde verdenking een an-

dere keus noodzakelijk is voor een goed beheer van het faillissement.

Ingeval er geen beëdigde vereffenaars zijn of wanneer de rechtbank van koophandel meent dat zij overeenkomstig het vorige lid een andere keus moet doen, worden de curators benoemd uit de personen ten aanzien van wie de meeste waarborgen bestaan dat zij hun beheer met bekwaamheid en getrouwheid zullen waarnemen.

Deze curators hebben dezelfde rechten en bevoegdheden en zijn onderworpen aan hetzelfde toezicht en dezelfde verplichtingen als de curators gekozen uit de beëdigde vereffenaars.

Art. 457

De Koning bepaalt op het advies van het hof van beroep en van de rechtbank van koophandel het getal van de beëdigde vereffenaars naar de behoeften van de dienst.

Zij worden door de Koning benoemd uit twee dubbeltallen, door die lichamen voorgedragen.

Art. 458

De beëdigde vereffenaars worden benoemd voor vijf jaar en zij blijven in elk geval hun hoedanigheid behouden totdat hun opvolgers beëdigd zijn. Zij zijn herbenoembaar.

De beëdigde vereffenaar die niet in zijn ambt gehandhaafd wordt, zorgt niettemin voor de afwikkeling van de hem opgedragen verrichtingen en voor de vereffening van de faillissementen waarvoor hij als curator was aangesteld.

Art. 459

De beëdigde vereffenaars staan onder toezicht van de rechtbank van koophandel. Zij kunnen door de Koning worden ontslagen.

Art. 460

Hij die tot vereffenaar is benoemd legt binnen vijftien dagen na zijn benoeming ter openbare terechtzitting van de rechtbank van koophandel de eed af dat hij zich goed en getrouw zal kwijten van het ambt van faillissementscurator.

Art. 461

Het loon van de curators wordt door de rechtbank van koophandel met inachtneming van de aard en de belangrijkheid van het faillissement vastgesteld naar de grondslagen door een koninklijk besluit te bepalen.

Art. 462

De rechtbank van koophandel kan te allen tijde de rechter-commissaris van een faillissement vervangen door een van haar andere leden, en zij kan ook de curators of een van hen ontslaan, hen door andere vervangen of hun getal vermeerderen.

De curators wier ontslag wordt gevorderd, worden vooraf opgeroepen en gehoord in raadkamer. Het vonnis wordt uitgesproken ter terechtzitting.

Art. 463

De rechter-commissaris heeft in het bijzonder opdracht om op het beheer en de vereffening van de failliete boedel toezicht te houden en de verrichtingen te bespoedigen; hij doet ter terechtzitting verslag over alle geschillen waartoe het faillissement aanleiding geeft, hij beveelt de dringende maatregelen die noodzakelijk zijn tot beveiliging en bewaring van de goederen van de boedel, en in de vergaderingen van de schuldeisers van de gefailleerde is hij voorzitter.

De rechter-commissaris kan buiten zijn arrondissement alle tot zijn opdracht behorende handelingen verrichten, wanneer hij van oordeel is dat ernstige of dringende omstandigheden zulks vereisen.

De beschikkingen van de rechter-commissaris zijn uitvoerbaar bij voorraad. Tegen die beschikkingen staat beroep open bij de rechtbank van koophandel.

Het tweede lid ingevoegd bij het enig artikel van de wet van 19 april 1983.

Art. 464

De procureur des Konings kan bij alle verrichtingen van het faillissement aanwezig zijn, inzage nemen van de boeken en bescheiden van de gefailleerde, de staat van zijn zaken onderzoeken en zich door de curators alle inlichtingen doen verstrekken die hij dienstig acht.

Art. 465

Vonnissen in zaken van faillissement zijn uitvoerbaar bij voorraad; de gewone termijn om daarvan in hoger beroep te komen is slechts vijftien dagen, te rekenen vanaf de betekening.

Voor verzet, hoger beroep, of cassatieberoep zijn niet vatbaar :

1° de vonnissen waarbij rechters-commissarissen worden benoemd of vervangen en curators worden benoemd of ontslagen;

2° de vonnissen waarbij uitspraak wordt gedaan (op het verzoek) om levensonderhoud voor de gefailleerde en zijn gezin;

3° de vonnissen waarbij de verkoop wordt toegestaan van tot het faillissement behorende goederen en koopwaren of waarbij overeenkomstig artikel 453,

§ 3, uitstel wordt verleend voor de verkoop van inbeslaggenomen voorwerpen;

4° de vonnissen waarbij de uitspraak over een gerechtelijk akkoord wordt opgeschort;

5° de vonnissen waarbij uitspraak wordt gedaan op het beroep tegen de beschikkingen die de rechter-commissaris heeft gegeven bij de vervulling van zijn opdracht.

Het tweede lid, 2°, aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 28 maart 1985.

Afdeling II

Vormen betreffende de faillietverklaring en eerste maatregelen te nemen ten aanzien van de persoon en de goederen van de gefailleerde

Art. 466

Bij het vonnis van faillietverklaring benoemt de rechtbank van koophandel een rechter-commissaris en beveelt de verzegeling. Zij stelt een of meer curators aan al naar de belangrijkheid van het faillissement.

Zij beveelt dat de schuldeisers van de gefailleerde ter griffie aangifte van hun vorderingen zullen doen binnen een termijn van ten hoogste twintig dagen, te rekenen van het vonnis van faillietverklaring, en zij wijst de bladen aan waarin dat vonnis, alsook het latere vonnis houdende vaststelling van het tijdstip van de staking van betaling, zullen worden bekendgemaakt overeenkomstig artikel 472.

Hetzelfde vonnis wijst de dagen en uren aan waarop in het gerechtsgebouw het proces-verbaal van verificatie der vorderingen zal worden gesloten en de uit die verificatie ontstane geschillen zullen worden behandeld. Die tijdstippen worden zo gekozen dat er ten minste vijf en ten hoogste twintig dagen verlopen tussen het verstrijken van de termijn voor de aangifte van de vorderingen en de sluiting van het proces-verbaal van verificatie, evenals tussen die sluiting en de behandeling van de geschillen.

De rechtbank kan bij hetzelfde vonnis de rechter-commissaris belasten met de uitoefening van alle bevoegdheden die aan de vrederechter zijn toegekend krachtens de bepalingen van dit wetboek met betrekking tot de faillissementen.

Art. 467

(...)

Opgeheven bij artikel 3 van de wet van 28 maart 1985.

Art. 468

Wanneer de rechtbank meent dat de beschrijving van het actief kan worden opgemaakt in een dag, beveelt zij dat daartoe onmiddellijk zal worden overgegaan in tegenwoordigheid van de rechter-commissaris (....), zonder voorafgaande verzegeling.

Aldus gewijzigd bij artikel 36, § 1, van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 469

De griffier van de rechtbank van koophandel zendt onverwijld aan de procureur des Konings en aan de curators kennisgeving van de beschikkingen van het vonnis waarbij de verzegeling is bevolen en waarbij de curators werden benoemd.

De vrederechter kan, hetzij ambtshalve of op verzoek van een of meer schuldeisers, de boedel verzegelen, zelfs voordat het vonnis gewezen is, doch alleen in geval van verdwijning van de schuldenaar dan wel van gehele of gedeeltelijke verduistering van zijn actief.

Het eerste lid aldus vervangen bij artikel 4 van de wet van 28 maart 1985.

Art. 470

De aangestelde curator neemt dadelijk na het vonnis van faillietverklaring zijn taak op; wanneer hij niet is gekozen uit de beëdigde vereffenaars, doet hij vooraf ten overstaan van de rechter-commissaris de eed zich goed en getrouw van zijn opdracht te zullen kwijten; hij beheert de failliete boedel als een goed huisvader onder toezicht van de rechter-commissaris en indien daartoe grond bestaat, vordert hij dadelijk de verzegeling.

De zegels worden aangebracht op de magazijnen, kantoren, kassen, portefeuilles, boeken, bescheiden, roerende goederen en voorwerpen van de gefailleerde.

Bij faillissement van een vennootschap onder firma of een gewone commanditaire vennootschap geschiedt de verzegeling niet alleen in de zetel van de vennootschap, maar ook in de woning van ieder der hoofdelijk verbonden vennoten.

De rechter geeft onverwijld kennis van elk door hem gedane verzegeling aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel en aan de curators die over het faillissement zijn aangesteld.

Het vierde lid aldus gewijzigd bij artikel 36, § 3, van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 471

De volgende zaken worden niet verzegeld of worden ontzegeld en aan de curators overhandigd :

1° de boeken van de gefailleerde, nadat zij zijn afgesloten door de vrederechter, die in zijn proces-verbaal vaststelt in welke staat zij zich bevinden;

2° de waardepapieren waarvan de vervalldag nabij is of die vatbaar zijn voor acceptatie of waarvoor daden van bewaring zullen moeten worden verricht; een lijst ervan wordt aan de rechter-commissaris overhandigd;

3° de zaken die onderhevig zijn aan spoedig berderf of snelle waardevermindering;

4° de zaken die dienen tot de exploitatie van de handelszaak, in het geval van artikel 475;

5° de zaken begrepen in de staat vermeld in artikel 476.

Van de zaken in dit artikel opgesomd maken de curators dadelijk een beschrijving op ten overstaan van de vrederechter, die het proces-verbaal tekent.

Art. 472

Het vonnis van faillietverklaring en het latere vonnis dat de staking van betaling vaststelt, worden door toedoen van de curators binnen vijf dagen na hun dagtekening bij uittreksel bekendgemaakt in de door de rechtbank van koophandel aangewezen bladen die gedrukt worden in de plaatsen of steden het dichtst gelegen bij de plaats waar de gefailleerde zijn woonplaats of een handelsinrichting heeft, alsmede in het *Belgisch Staatsblad*.

Het uittreksel vermeldt :

1° de naam, de voornamen, de plaats en datum van geboorte, alsmede het adres en het inschrijvingsnummer in het handelsregister van de gefailleerde; betreft het een handelsvennootschap, de firma of de naam en de zetel;

2° de datum van het vonnis van faillietverklaring en de rechtbank die het heeft gewezen;

3° in voorkomend geval de datum van het vonnis waarbij de staking van betaling is vastgesteld, en de datum van die staking;

4° de naam, de voornamen en het adres van de curator of curators.

De opneming wordt bewezen door middel van de bladen waarin het uittreksel is verschenen.

Aldus vervangen bij het enige artikel van de wet van 18 mei 1956, het eerste lid en het 1° van het tweede lid daarna aldus gewijzigd bij artikel 12 van de wet van 24 juli 1962; het 1° daarna aldus vervangen bij artikel 40 van de wet van 24 maart 1978.

Art. 473

Tegen het vonnis van faillietverklaring en tegen het vonnis waarbij het tijdstip van staking van betaling is vastgesteld, kan verzet worden gedaan door de

belanghebbenden die daarbij geen partij zijn geweest.

Het verzet is slechts ontvankelijk indien het wordt gedaan door de gefailleerde binnen acht dagen, of door enige andere belanghebbende binnen vijftien dagen nadat die vonnissen overeenkomstig artikel 472 zijn opgenomen in het blad dat gedrukt wordt in de plaats die het dichtst bij hun woonplaats gelegen is.

Art. 474

Wanneer een schuldenaar bij de aangifte van zijn faillissement verklaart dat zijn actief ruim toereikend is om al zijn schulden te voldoen, en opschorting van betaling aanvraagt, kan de rechtbank van koophandel, zonder de gang van het faillissement tegen te houden, gelasten dat door een of meer deskundigen dadelijk een onderzoek zal worden ingesteld naar de staat van zijn zaken; indien de rechtbank, op grond van de uitslag van dat onderzoek, vaststelt dat het actief van de schuldenaar werkelijk hoger is dan zijn passief, beveelt zij dat de schuldeisers zonder verder verwijl zullen worden bijeengeroepen; er wordt gehandeld zoals bepaald is in titel IV.

Art. 475

In het geval van het vorige artikel en in alle gevallen waarin de gefailleerde een akkoord heeft aangevraagd, en indien het belang van de schuldeisers het vereist, kan de rechtbank, op verslag van de rechter-commissaris en na de curators te hebben gehoord, bevelen dat de handelsverrichtingen van de gefailleerde voorlopig zullen worden voortgezet door de curators of, onder hun toezicht, door een derde. De rechtbank kan, op verslag van de rechter-commissaris en na de curators te hebben gehoord, die maatregel te allen tijde wijzigen of herroepen.

Art. 476

De curators kunnen met toestemming van de rechter-commissaris aan de gefailleerde en zijn gezin de kleren, het linnengoed, het huisraad en de voorwerpen voor eigen gebruik nodig, afgeven. De curators maken van die zaken een staat op.

De gefailleerde kan bovendien voor hem en zijn gezin levensonderhoud verkrijgen voor een bedrag dat door de rechtbank bepaald wordt op voorstel van de curators en op verslag van de rechter-commissaris.

Art. 477

De curators kunnen met machtiging van de rechter-commissaris dadelijk overgaan tot de verkoop van de zaken die onderhevig zijn aan spoedig bederf of snelle waardevermindering.

De andere zaken mogen voor de verwerping van het akkoord niet verkocht worden dan met machtiging van de rechtbank, die op verslag van de rechter-commissaris en nadat de gefailleerde gehoord is of behoorlijk opgeroepen, bepaalt op welke wijze en onder welke voorwaarden de verkoop zal geschieden.

Art. 478

De aan de gefailleerde gerichte brieven worden afgegeven aan de curators en door hen geopend; indien de gefailleerde aanwezig is, woont hij de opening bij.

Art. 479

Alle schuldvorderingen of geldsommen die aan de gefailleerde verschuldigd zijn, worden door de curators opgespoord en tegen kwijting geïnd. De gelden afkomstig van verkopen en invorderingen door de curators gedaan, worden binnen acht dagen na ontvangst in de Deposito- en Consignatiekas gestort, onder aftrek van de bedragen die de rechter-commissaris heeft begroot. Bij nalatigheid zijn de curators interest zoals in handelszaken verschuldigd voor de sommen die zij niet hebben gestort, onverminderd de toepassing van de artikelen 459 en 462.

Art. 480

De betaling van de bedragen toegekend aan de schuldeisers van het faillissement wordt door de aangestelde van de Deposito- en Consignatiekas rechtstreeks gedaan op vertoon van een duplicaat van de uitdelingslijst getekend door de curators en geïseerd door de rechter-commissaris; dit duplicaat bevat alle aanwijzingen die de aangestelde van de kas nodig heeft om postoverschrijvingen of postcheques op te maken ten behoeve van de belanghebbenden.

Het bedrag van hetgeen de curators verschuldigd is aan voorschotten en honoraria, komt bovenaan op de lijst van de schuldeisers en wordt betaald op de wijze voorgeschreven voor de schuldeisers.

Aldus vervangen bij artikel 40 van het koninklijk besluit n° 150 van 18 maart 1935.

Art. 481

(...)

Opgeheven bij artikel 5 van de wet van 28 maart 1985.

Art. 482

De gefailleerde mag zich niet verwijderen zonder toestemming van de rechter-commissaris. Hij is gehouden gevolg te geven aan alle oproepingen aan hem gericht door de rechter-commissaris of door de curators.

(...)

De gefailleerde kan verschijnen door een gemachtigde, indien hij aantoonst dat hij verhinderd is om redenen die de rechter-commissaris geldig acht.

Het tweede lid opgeheven bij artikel 6 van de wet van 28 maart 1985.

Art. 483

De curators ontbieden de gefailleerde om in zijn tegenwoordigheid de boeken en bescheiden vast te stellen en af te sluiten.

Art. 484

De curators gaan onmiddellijk over tot het onderzoek en de verbetering van de balans. Is er geen balans neergelegd, dan maken zij er een op aan de hand van de boeken en bescheiden van de gefailleerde, alsmede van de inlichtingen die zij kunnen inwinnen, en leggen deze balans neer ter griffie van de rechtbank van koophandel.

Art. 485

De rechter-commissaris kan de gefailleerde, diens klerken en bedienden en wie dan ook horen, zowel aangaande het onderzoek en het opmaken van de balans als aangaande de oorzaken en de omstandigheden van het faillissement.

Art. 486

Wanneer een koopman failliet is verklaard na zijn overlijden, of wanneer de gefailleerde overlijdt na de aangifte van zijn faillissement, kunnen zijn weduwe, zijn kinderen of zijn erfgenamen zich aanmelden of zich laten vertegenwoordigen om hem te vervangen bij het opmaken van de balans, evenals bij alle faillissementsverrichtingen.

Art. 487

Te rekenen van hun ambtsaanvaarding zijn de curators op hun persoonlijke verantwoordelijkheid gehouden alle handelingen te verrichten tot bewaring van de rechten van de gefailleerde tegenover zijn schuldenaars.

Zij zijn eveneens gehouden inschrijving te vorderen van de hypotheken op de onroerende goederen van de schuldenaars van de gefailleerde, indien deze het niet heeft gevorderd; de inschrijving wordt ten name van de boedel genomen door de curators, die bij hun borderel een getuigschrift van de griffier voegen als bewijs van hun benoeming.

Zij zijn bovendien gehouden ten name van de gezamenlijke schuldeisers inschrijving te nemen op de onroerende goederen van de gefailleerde, waarvan het bestaan hun bekend is. De inschrijving wordt gedaan op vertoon van een eenvoudig borderel met vermelding van het bestaan van het faillissement en van de datum van het vonnis waarbij zij zijn benoemd.

Art. 488

Binnen drie dagen na hun ambtsaanvaarding vorderen de curators de ontzegeling, indien daartoe reden is, en maken zij de beschrijving op van de goederen van de gefailleerde, in zijn tegenwoordigheid of nadat hij behoorlijk is opgeroepen.

Met machtiging van de rechter-commissaris kunnen de curators zich voor het opstellen van de boedelbeschrijving, evenals voor het schatten van de voorwerpen, laten bijstaan door wie ze daartoe geschikt achten.

Art. 489

De boedelbeschrijving wordt door de curators opgesteld naargelang de ontzegeling vordert; de rechter-commissaris is aanwezig en tekent bij elke vacatie; de minuut wordt, binnen vierentwintig uren na de definitieve sluiting, ter griffie neergelegd; de curators kunnen daarvan ter plaatse kosteloos afschrift nemen.

Er wordt overgegaan tot een vergelijking van de overeenkomstig artikel 471 niet verzegelde of ontzegelde zaken, waarvan een beschrijving is opgesteld.

Het eerste lid aldus gewijzigd bij artikel 36, § 4, van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 490

Wanneer de faillietverklaring heeft plaatsgehad na overlijden en vooraleer de boedelbeschrijving is opgesteld, of wanneer de gefailleerde overlijdt vooraleer met de beschrijving is begonnen, wordt deze dadelijk opgesteld met inachtneming van de in het vorige artikel voorgeschreven vormen, in tegenwoordigheid of althans na behoorlijke oproeping van de erfgenamen.

Art. 491

Na het opmaken van de boedelbeschrijving worden de koopwaren, het geld, de bescheiden, de titels van schuldvorderingen, de roerende goederen en voorwerpen van de schuldenaar toevertrouwd aan de zorg van de curators, die onderaan op het stuk verklaren ze over te nemen.

Art. 492

De curators kunnen, met machtiging van de rechter-commissaris en na behoorlijke oproeping van de gefailleerde, dadingen aangaan over alle geschillen waarbij de boedel betrokken is, zelfs wanneer het onroerende vorderingen en rechten betreft.

Wanneer de dading onroerende rechten betreft of wanneer de waarde van haar voorwerp onbepaald is of 10 000 frank te boven gaat, wordt zij eerst verbindend nadat ze gehomologeerd is op verslag van de rechter-commissaris.

De gefailleerde wordt tot de homologatie opgeroepen; hij kan er zich tegen verzetten. Zijn verzet is voldoende om de dading te verhinderen indien zij betrekking heeft op onroerende goederen.

De curators kunnen ook met machtiging van de rechtbank en na behoorlijke oproeping van de gefailleerde aan de tegenpartij de beslissende eed opdragen in de geschillen waarin het faillissement betrokken is.

Aldus vervangen bij artikel 38 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 493

De curators kunnen een beroep doen op de gefailleerde om hen in hun beheer te helpen en voor te lichten. De rechter-commissaris bepaalt de voorwaarden waaronder hij zijn arbeid zal verrichten.

Art. 494

In elk faillissement zijn de curators gehouden, binnen vijftien dagen na hun ambtsaanvaarding, aan de rechter-commissaris een memorie of kort verslag af te geven over de uiterlijke staat van het faillissement, de voornaamste oorzaken en omstandigheden ervan en de kenmerken die het vertoont.

De rechter-commissaris doet de memorie, met zijn aanmerkingen, dadelijk toekomen aan de procureur des Konings. Indien zij hem niet is afgegeven binnen de voorgeschreven termijn, geeft hij daarvan kennis aan de procureur des Konings en deelt hem de oorzaken van de vertraging mee.

Art. 495

Wanneer de gefailleerde vervolgd wordt wegens eenvoudige of bedrieglijke bankbreuk, wanneer een bevel tot medebrenging, of tot aanhouding tegen hem is uitgevaardigd, geeft de procureur des Konings daarvan onverwijld kennis aan de rechter-commissaris.

Aldus vervangen bij artikel 7 van de wet van 28 maart 1985.

HOOFDSTUK IV

Aangifte en verificatie van de schuldvorderingen

Art. 496

De schuldeisers van de gefailleerde zijn gehouden de aangifte van hun vorderingen, samen met hun titels, ter griffie van de rechtbank van koophandel neer te leggen binnen de termijn die in het vonnis van faillietverklaring bepaald is. De griffier houdt er aantekening van en geeft een ontvangstbewijs af.

De schuldeisers worden te dien einde gewaarschuwd door middel van de bekendmakingen voorgescreven bij artikel 472. Zij worden bovendien, zodra zij bekend zijn, gewaarschuwd bij een ter post aangezekende brief van de curators. Deze brief vermeldt de dagen en uren, bepaald voor het sluiten van het proces-verbaal van verificatie der schuldvorderingen en voor de behandeling van de geschillen die uit deze verificatie mochten ontstaan.

Aan de minuut van de brief, die door de rechter-commissaris wordt gevisieerd, worden en blijven de desbetreffende ontvangstbewijzen gehecht.

Aldus vervangen bij art. 1 van de wet van 24 juli 1962.

Art. 497

Zijn er schuldeisers die hun verblijfplaats of hun woonplaats buiten het Rijk hebben en voor wie de bij het vonnis van faillietverklaring bepaalde termijn te kort is, dan wordt deze te hunnen behoeve door de rechter-commissaris naar omstandigheden verlengd; van deze verlenging wordt melding gemaakt in de brief die aan die schuldeisers wordt toegezonden overeenkomstig artikel 496.

Art. 498

Elke aangifte vermeldt de naam, de voornamen, het beroep en de woonplaats van de schuldeiser, het bedrag en de oorzaken van zijn schuldvordering, de

eraan verbonden voorrechten, hypotheek- of pandrechten, en de titel waarop zij berust.

De aangifte eindigt met een verklaring gesteld in de volgende bewoordingen :

« Ik verklaar naar eer en geweten dat deze schuldvordering waar en oprecht is. »

of

« J'affirme en honneur et conscience que ma créance est sincère et véritable. »

of

« Ich versichere hiermit auf Ehre und Gewissen dass meine Forderung aufrichtig und wahrheitsgetreu ist. »

Zij wordt getekend door de schuldeiser, of in zijn naam door een gemachtigde; in het laatste geval moet de volmacht aan de aangifte worden gehecht, zij moet het bedrag van de schuldvordering vermelden en de bij dit artikel voorgescreven verklaring inhouden.

Het tweede lid aldus vervangen bij artikel 5 van de wet van 27 mei 1974.

Art. 499

De aangifte van de schuldeiser die zijn woonplaats niet heeft in de gemeente waar de rechtbank zitting houdt, bevat keuze van woonplaats in die gemeente.

Bij gebreke van keuze van woonplaats kunnen hem alle betekeningen en mededelingen gedaan worden ter griffie van de rechtbank.

Art. 500

De verificatie van de schuldvorderingen wordt door de curators verricht naar gelang zij ter griffie aangegeven worden; zij geschiedt ten overstaan van de rechter-commissaris en in tegenwoordigheid of althans na behoorlijke oproeping van de gefailleerde. De titels worden getoetst aan de boeken en bescheiden van de gefailleerde.

De schuldvorderingen van de curators worden geverifieerd door de rechter-commissaris.

Bij elke vergadering maken de curators een proces-verbaal van de verrichtingen op, dat door hen en door de rechter-commissaris wordt ondertekend. Het geeft de woonplaats op van de schuldeisers en hun gemachtigden. Het bevat een korte beschrijving van de overgelegde titels, vermeldt de overschrijvingen, doorhalingen en tussenregels, en verklaart of de vordering wordt erkend of betwist.

In geval van betwisting of wanneer de vordering niet volledig bewezen schijnt te zijn, verdagen de curators hun beslissing tot het tijdstip waarop het proces-verbaal van verificatie gesloten wordt, en, indien de schuldeiser op het ogenblik van de verdaging niet tegenwoordig is in persoon of bij gemachtigde, zenden zij hem daarvan dadelijk bericht bij een ter post aangezekende brief.

Art. 501

Na de aangifte van elke vordering en tot de dag gesteld voor de behandeling van de geschillen waartoe zij aanleiding geeft, kan de rechter-commissaris, zelfs ambtshalve, bevelen dat de schuldeiser of zijn gemachtigde of iedere persoon die inlichtingen kan verstrekken, persoonlijk zal verschijnen. Hij maakt proces-verbaal op van hun verklaringen. Hij kan ook bevelen dat de schuldeiser zijn boeken zal openleggen, of, krachtens een bevel tot onderzoek daarvan, vorderen dat hem daarvan een uittreksel zal worden bezorgd, opgemaakt door de rechter van de plaats.

Art. 502

Op de vergadering belegd voor de sluiting van het proces-verbaal van verificatie, wordt elke aangegeven vordering die betwist wordt of nog niet is erkend, onderzocht op tegenspraak. De curators ondertekenen op de titel van elke erkende en niet betwiste vordering de volgende verklaring: « Opgenomen in het passief van het faillissement van ..., voor een bedrag van ..., de ... ».

De rechter-commissaris viseert de verklaring; hij verwijst alle geschillen betreffende niet erkende vorderingen naar de rechtbank.

Aldus vervangen bij artikel 38 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 503

De gefailleerde en de schuldeisers wier vorderingen geverifieerd of op de balans gebracht zijn, kunnen de verificatie van de vorderingen bijwonen en bezwaren inbrengen tegen de verrichte en de te verrichten verificaties. Na de sluiting van het proces-verbaal van verificatie kunnen, op straffe van nietigheid, tegen de verrichte en in dat proces-verbaal begrepen verificaties geen bezwaren worden ingediend dan bij akten, aan de schuldeisers die de aangifte hebben gedaan, betekend en samen met de bewijsstukken ter griffie neergelegd twee dagen voor de terechtzitting waarop de geschillen moeten worden behandeld.

Bezwaren tegen verificaties verricht na de sluiting van het proces-verbaal van verificatie moeten, eveneens op straffe van nietigheid, betekend worden binnen tien dagen na de erkenning van de betwiste vordering. Ten aanzien van de schuldeisers die na het laatstgenoemde tijdstip erkend zijn, loopt die termijn evenwel eerst vanaf de verificatie van hun vorderingen.

Art. 504

Op de dag bij het vonnis van faillietverklaring bepaald voor de behandeling van de geschillen, doet de rechter-commissaris verslag, en de rechtbank, die aldus van de geschillen kennis neemt, beslist onverwijld en met voorrang boven alle andere zaken, zo mogelijk bij een enkel vonnis, alle geschillen over de verificatie van de schuldvorderingen, zonder te wachten tot het einde van de overeenkomstig artikel 497 verlengde termijnen en zonder voorafgaande dagvaarding. Het vonnis wordt gewezen nadat de curators, de gefailleerde en de schuldeisers die een bezwaar hebben ingebracht en een aangifte gedaan, over en weer zijn gehoord, indien zij verschijnen.

De geschillen die niet vatbaar zijn voor dadelijke beslissing, worden afzonderlijk behandeld. De rechtbank kan echter bij voorraad beslissen dat de schuldeisers wier vorderingen betwist worden, tot de raadpleging en stemming over het akkoord zullen worden toegelaten voor een bij hetzelfde vonnis te bepalen bedrag. Geeft zij daarover geen beslissing, dan kunnen de schuldeisers wier vorderingen betwist worden, aan de verrichtingen van het faillissement niet deelnemen zolang over het geschil zelf geen uitspraak is gedaan.

Verzet is niet ontvankelijk tegen een krachtens dit artikel gewezen vonnis, noch tegen latere vonnissen over de afzonderlijk behandelde geschillen. Het vonnis dat de schuldeisers wier vorderingen betwist worden bij voorraad toelaat, is bovendien niet vatbaar voor hoger beroep of cassatieberoep.

Aldus vervangen bij artikel 38 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 505

(...)

Opgeheven bij artikel 8, 13°, van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 506

Totdat de geschillen berecht zijn, blijven alle aangiften van schuldvorderingen, de bewijsstukken en alle desbetreffende akten, processen-verbaal, bezwaar- en verzoekschriften op de griffie berusten en worden aan de belanghebbenden op hun verzoek ter inzage gegeven.

Art. 507

Ter griffie wordt voor elk faillissement een in kolommen verdeelde tabel opgemaakt die voor elke aangegeven schuldvordering de volgende vermeldingen bevat :

- 1° het volgnummer;
- 2° de naam, de voornamen, het beroep en de verblijfplaats van de schuldeiser die zijn aangifte en zijn titels heeft neergelegd;
- 3° de datum van deze neerlegging;
- 4° het bedrag van de aangegeven vordering;
- 5° een korte opgave van de goederen of voorwerpen waarvan beweerd wordt dat zij, krachtens hypotheek of voorrecht, tot waarborg ervan strekken;
- 6° de opneming in het passief of de verwerping door de curators;
- 7° de datum van deze opneming of verwerping;
- 8° de ingebrachte bezwaren;
- 9° de namen van de personen die de bezwaren hebben ingebracht;
- 10° de datums waarop de bezwaren zijn ingebracht;
- 11° de dag waarop het proces-verbaal van verificatie wordt gesloten;
- 12° de dag bepaald voor de behandeling van de geschillen;
- 13° de korte inhoud van de eindbeslissing;
- 14° de datum van die beslissing;
- 15° de andere inlichtingen waarvan de mededeling aan de belanghebbenden nuttig kan zijn.

Die tabel wordt opgemaakt door de griffier; de vereiste vermeldingen worden daarop van dag tot dag aangetekend in de volgorde waarin de feiten en omstandigheden zich voordoen. Zij wordt aan de belanghebbenden op hun verzoek ter inzage gegeven.

Art. 508

De bekende of onbekende schuldeisers die in gebreke blijven hun schuldvorderingen aan te geven of te bevestigen binnen de termijn bij het vonnis van faillietverklaring bepaald en krachtens artikel 497 verlengd, komen niet in aanmerking voor de uitdelingen; zij kunnen hun vorderingen echter aangeven en bevestigen tot en met de slotuitdeling. Hun aangiften schorten de bevolen uitdelingen niet op, maar bij nieuwe uitdelingen na die aangiften bevolen, komen zij in aanmerking voor het bedrag dat door de rechter-commissaris bij voorraad bepaald is en in reserve wordt gehouden totdat hun vorderingen erkend zijn. In alle gevallen dragen zij de kosten waartoe de verificatie en de erkenning aanleiding hebben gegeven en kunnen zij niets vorderen van de reeds voor hun aangiften bevolen uitdelingen; zij hebben evenwel het recht de percenten waarop zij bij de eerste uitdelingen aanspraak hadden kunnen maken, vooraf te nemen uit het nog niet uitgedeelde actief, indien zij bewijzen dat het hun onmogelijk is geweest hun aangifte en bevestiging te doen binnen de bepaalde termijn.

HOOFDSTUK V

Akkoord

Eerste afdeling

Vergadering van de schuldeisers

Art. 509

Zodra krachtens artikel 504 vonnis is gewezen, wordt overgegaan tot het maken van een akkoord, zonder te wachten totdat de op grond van artikel 497 verleende termijnen verstreken zijn.

Te dien einde beveelt de rechter-commissaris dat de schuldeisers worden bijeengeroepen en bepaalt plaats, dag en uur van de vergadering.

De datum wordt op zodanige wijze bepaald dat de vergadering plaatsheeft binnen vijftien dagen na het krachtens artikel 504 gewezen vonnis, en dat aan elke schuldeiser, tussen zijn oproeping en de dag van de vergadering, een termijn wordt gelaten van twee dagen, vermeerderd met een dag per vijftig kilometer afstand tussen de plaats waar hij werkelijk woont en de plaats van de vergadering.

Aldus gewijzigd bij artikel 1 en 2, § 3, 7° van deze wet.

Art. 510

De bijeenroeping van de schuldeisers heeft plaats binnen vijf dagen na de beschikking van de rechter-commissaris; zij geschiedt door de zorg van de curators, door middel van bekendmaking en door toezending van een brief aan alle schuldeisers wier schuldvorderingen erkend of voorlopig toegelaten zijn; een en ander op de wijze en in de vorm voorgescreven bij de artikelen 472 en 496.

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 24 juli 1962.

Art. 511

Op de plaats, de dag en het uur, bepaald door de rechter-commissaris, komt de vergadering bijeen onder zijn voorzitterschap. Alleen de erkende of voorlopig toegelaten schuldeisers of hun gemachtigden mogen eraan deelnemen.

De gefailleerde wordt tot deze vergadering opgeroepen; hij mag er zich niet doen vertegenwoordigen dan om geldige en door de rechter-commissaris aangenomen redenen.

De rechter-commissaris onderzoekt de volmachten van degenen die zich als gemachtigden op de vergadering aanmelden. De curators brengen verslag uit over de stand van het faillissement, over de formaliteiten die zijn vervuld en de verrichtingen die

hebben plaatsgehad, en over de vermoedelijke uitslag van de vereffening. De gefailleerde wordt gehoord. De curators ondertekenen hun verslag en geven het af aan de rechter-commissaris, die proces-verbaal opmaakt van hetgeen op de vergadering is verklaard en beslist.

Afdeling II

Totstandkoming van het akkoord

Art. 512

Tussen de ter vergadering verschenen schuldeisers en de gefailleerde schuldenaar kan geen akkoord tot stand komen dan wanneer alle hierboven voorgeschreven formaliteiten zijn vervuld.

Dit akkoord komt slechts tot stand door de toestemming van de meerderheid van de schuldeisers, die drievierde moet vertegenwoordigen van het gezamenlijk bedrag van de overeenkomstig hoofdstuk IV erkende of voorlopig toegelaten schuldvorderingen; een en ander op straffe van nietigheid.

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge de opheffing van artikel 520 bij artikel 44 van de gecoördineerde wetten van 25 september 1946 op het gerechtelijk akkoord.

Art. 513

De schuldeisers wier schuldvorderingen door een ingeschreven (...) hypotheek, een voorrecht of een pand gewaarborgd zijn, hebben bij de verrichtingen betreffende het akkoord geen stemrecht voor de bedoelde schuldvorderingen; deze worden slechts meegerekend indien de schuldeisers afstand doen van hun hypotheek, pand of voorrecht.

Deelneming aan de stemming over het akkoord brengt die afstand van rechtswege mee; de afstand heeft geen gevolg, indien het akkoord niet wordt aangenomen.

De vorenbedoelde schuldeisers kunnen niettemin meestemmen over het akkoord, wanneer zij van hun voorrecht, hypotheek of pand afstand doen voor ten minste de helft van hun schuldvorderingen; in dat geval worden die schuldvorderingen bij de verrichtingen betreffende het akkoord slechts ten belope van dat gedeelte meegerekend.

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 81 van de wet van 16 december 1851.

Art. 514

Een akkoord is uitgesloten, wanneer de gefailleerde in het bij artikel 495 bepaalde geval verkeert of wegens bedrieglijke bankbreuk is veroordeeld.

In het geval van artikel 495 kunnen de ter raadpleging over het akkoord opgeroepen schuldeisers hun besluit tot na afloop van de vervolging uitstellen met de tweevoudige meerderheid voorgeschreven in artikel 512. Verwerping van het uitstel heeft verwerping van het akkoord tot gevolg.

Art. 515

Het akkoord wordt staande de vergadering getekend, op straffe van nietigheid. Is het akkoord slechts aangenomen met een meerderheid van de schuldeisers of met een drievierde meerderheid wat het bedrag aan schuldvorderingen betreft, dan wordt de raadpleging en beslissing over het akkoord een enkele maal uitgesteld voor acht dagen; in dat geval hebben de besluiten van de eerste vergadering en de alsdan gegeven toestemmingen geen gevolg.

Art. 516

Alle schuldeisers die gerechtigd waren aan de totstandkoming van het akkoord mee te werken, of wier rechten nadien zijn erkend, kunnen er verzet tegen doen.

Het verzet moet met redenen omkleed zijn en binnen vijf dagen na het akkoord aan de curators en aan de gefailleerde betekend worden; een en ander op straffe van nietigheid. Binnen vijf dagen na die betekening kunnen de curators en de gefailleerde hun verzoekschrift, houdende antwoord op het verzet, doen betekenen en het ter griffie neerleggen, samen met de stukken waarvan zij gebruik zullen maken.

Zodra deze termijn verstreken is, brengt de rechter-commissaris, zonder andere vorm of rechtspleging, verslag uit over de kenmerken van het faillissement en over de vraag of het akkoord kan worden aangenomen, en de rechtbank doet bij een enkel vonnis uitspraak op het verzet en over de homologatie. Partijen kunnen echter ter terechtzetting verschijnen of zich doen vertegenwoordigen om in het kort de middelen tot staving van hun aanspraken uiteen te zetten.

Is er slechts één curator benoemd en doet hij verzet, dan moet hij de benoeming van een tweede curator vorderen; tegenover deze is hij gehouden alle bij dit artikel voorgeschreven vormen in acht te nemen.

Wanneer de berechting van het verzet afhankelijk is van de beslissing van geschillen die wegens hun onderwerp buiten de bevoegdheid van de rechtbank van koophandel vallen, schort deze haar uitspraak op totdat die geschillen beslist zijn.

Art. 517

Wanneer het hierboven voorgeschrevene niet nagekomen is of wanneer het algemeen belang of het belang van de schuldeisers zich tegen het akkoord

schijnt te verzetten, weigert de rechtbank de homologatie. In dat geval is het akkoord vernietigd ten aanzien van alle belanghebbenden.

Art. 518

Het gehomologeerde akkoord is verbindend voor alle schuldeisers, onverschillig of hun schuldverdringen al dan niet op de balans gebracht of al dan niet geverifieerd zijn, zelfs voor die vermeld in artikel 497, alsmede voor de schuldeisers die krachtens artikel 504 voorlopig zijn toegelaten tot de raadpleging en stemming, ongeacht het bedrag dat het eindvonnis hun later zal toekennen. De homologatie handhaaft ten behoeve van elke schuldeiser de hypotheek die krachtens het derde lid van artikel 487 ingeschreven is op de onroerende goederen van de gefailleerde. Te dien einde doen de curators het vonnis van homologatie op het hypotheekkantoor inschrijven, tenzij het akkoord dienaangaande anders beslist.

De rechtbank kan op verslag van de rechter-commissaris, de voormalige curators of bij hun ontstentenis, een speciaal door de rechtbank aangewezen curator machtigen om opheffing te verlenen, zowel van de inschrijving verricht op grond van dit artikel als van die verricht op grond van artikel 487.

Het tweede lid toegevoegd bij het enige artikel van de wet van 2 juli 1969, het eerste lid aldus gewijzigd bij artikel 1 en 2, § 3, 10° van deze wet.

Art. 519

Zodra het vonnis van homologatie in kracht van gewijsde is gegaan, nemen de ambtsverrichtingen van de curators een einde.

De curators doen ten overstaan van de rechter-commissaris eindrekening en verantwoording aan de gefailleerde; die rekening wordt besproken en afgesloten. De curators geven aan de gefailleerde al zijn goederen, boeken, papieren en roerende zaken terug; de gefailleerde geeft een ontvangstbewijs af; van een en ander wordt door de rechter-commissaris proces-verbaal opgemaakt.

In geval van betwisting doet de rechtbank van koophandel uitspraak op verslag van de rechter-commissaris.

Art. 520

(...)

Opgeheven bij artikel 44 van de gecoördineerde wetten van 25 september 1946 op het gerechtelijk akkoord.

Afdeling III

Nietigheid en ontbinding van het akkoord

Art. 521

Het akkoord is van rechtswege nietig, als de gefailleerde na de homologatie veroordeeld wordt wegens bedrieglijke bankbreuk.

Wanneer, na de homologatie van het akkoord, de gefailleerde wegens bedrieglijke bankbreuk wordt vervolgd of tegen hem een bevel is uitgevaardigd tot aanhouding of, ingeval hij voortvluchtig is, tot medebrenging, kan de rechtbank van koophandel op verslag van de rechter-commissaris zodanige maatregelen tot bewaring van recht voorschrijven als zij noodzakelijk acht.

Deze maatregelen vervallen van rechtswege op de dag van de verklaring van buitenvervolginstelling, van de beschikking van de vrijspraak of van het arrest van ontslag van rechtsvervolgning.

Aldus gewijzigd bij artikel 8 van de wet van 28 maart 1985.

Art. 522

Geen rechtsvordering tot nietigverklaring van het akkoord is na de homologatie ontvankelijk, tenzij na die homologatie ontdekt wordt dat er bedrog is gepleegd door verberging van het actief of opdrijving van het passief.

De nietigheid van het akkoord, hetzij uit hoofde van bedrog, hetzij tengevolge van veroordeling wegens bedrieglijke bankbreuk, werkt van rechtswege, ook ten aanzien van de borgen.

Art. 523

Ingeval de gefailleerde niet voldoet aan de inhoud van het akkoord, kan de ontbinding daarvan tegen hem worden gevorderd voor de rechtbank van koophandel, in tegenwoordigheid of na behoorlijke oproeping van de borgen, zo die er zijn.

Zij die zich bij het akkoord borg gesteld hebben voor de gehele of gedeeltelijke uitvoering ervan, worden niet bevrijd door de ontbinding van het akkoord.

Art. 524

In het vonnis waarbij de rechtbank van koophandel de nietigheid of de ontbinding van het akkoord uitspreekt, of in de bij artikel 521 bepaalde gevallen uitspraak doet op verzoek van een of meer schuldeisers of ambtshalve op verslag van de rechter-commissaris, beveelt zij de vroeger benoemde curators hun ambtsverrichtingen te hervatten of benoemt er nieuwe, en bepaalt zij dat degenen die na de homologatie

van het akkoord schuldeiser van de gefailleerde zijn geworden, hun vorderingen moeten aangeven binnen de termijn gesteld in artikel 466.

De voorschriften van de artikelen 469 en 472 vinden overeenkomstige toepassing ten aanzien van dit vonnis. Het bekend te maken uittreksel moet vermelden:

1° de naam, de voornamen, de plaats en datum van geboorte, alsmede het adres en het inschrijvingsnummer in het handelsregister van de gefailleerde; betreft het een handelsvennootschap, de firma of de naam en de zetel;

2° de datum van het vonnis waarbij de nietigverklaring, de ontbinding of de nietigheid van rechtswege van het akkoord is uitgesproken, en de rechtbank die het heeft gewezen;

3° de naam, de voornamen en het adres van de curator of curators.

De opneming wordt bewezen door middel van de bladen waarin het uittreksel is verschenen.

De curators kunnen de boedel doen verzegelen. Bijgestaan door de rechter-commissaris gaan zij zonder verwijl over tot een vergelijking van de waarden, aandelen en papieren met de vroegere beschrijving en zij vullen die zo nodig aan. Zij maken een aanvullende balans op en zenden aan de nieuwe schuldeisers de in artikel 496 bedoelde brief.

Het tweede lid aldus vervangen en het derde lid ingevoegd bij artikel 3 van de wet van 24 juni 1962; het vierde lid aldus vervangen bij artikel 37 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967; het tweede lid, 1°, nadien aldus vervangen bij artikel 41 van de wet van 24 maart 1978.

Art. 525

De nieuwe schuldvorderingen worden aangegeven, bevestigd en geverifieerd overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk IV.

Schuldvorderingen die reeds in het passief zijn opgenomen, behoeven niet opnieuw te worden geverifieerd, behoudens verwerping of vermindering van die welke inmiddels geheel of gedeeltelijk zijn tenietgegaan.

Art. 526

De in artikel 445 vermelde handelingen die de gefailleerde heeft verricht na het vonnis van homologatie en voor de nietigverklaring of de ontbinding van het akkoord, zijn nietig en blijven zonder gevolg. De andere handelingen die de gefailleerde in die tussentijd heeft verricht, worden slechts vernietigd, indien zij de uitvoering van het akkoord hebben geschaad of de schuldeisers op bedrieglijke wijze in hun rechten hebben verkort.

Art. 527

Schuldeisers wier schuldvorderingen voor het akkoord zijn ontstaan, treden opnieuw in al hun rechten, doch alleen ten aanzien van de gefailleerde; hun schuldvorderingen mogen in de boedel echter niet worden opgenomen dan in de volgende verhouding: indien zij van het toegezegde percent niets hebben ontvangen, ten belope van het geheel; indien zij een deel van dat percent hebben ontvangen, ten belope van het deel van hun oorspronkelijke schuldvorderingen dat overeenstemt met het deel van het percent dat zij niet ontvangen hebben.

De bepalingen van dit artikel zijn mede van toepassing ingeval zich een tweede faillissement voordoet, zonder dat het akkoord vooraf nietigverklaard of ontbonden is.

HOOFDSTUK VI

Vereffening van de failliete boedel

Art. 528

Indien er geen akkoord tot stand komt, blijven de curators de gezamenlijke schuldeisers verder vertegenwoordigen en gaan zij over tot de vereffening van de failliete boedel; zij doen de onroerende goederen, koopwaren en roerende zaken verkopen en vereffenen de schuldvorderingen en de schulden; een en ander onder toezicht van de rechter-commissaris en met inachtneming van de bepalingen van de artikelen 479 en 480, zonder dat de gefailleerde behoeft te worden opgeroepen.

Zij kunnen op de bij artikel 492 voorgeschreven wijze dadingen aangaan betreffende alle aan de gefailleerde behorende rechten, niettegenstaande verzet zijnerzijds.

Art. 529

De schuldeisers kunnen niettemin aan de curators, of aan een derde onder toezicht van de curators, last geven het bedrijf voort te zetten.

Het besluit waarbij hun deze last wordt opgedragen, bepaalt de duur en de omvang ervan, en stelt de bedragen vast die de curators in handen mogen houden tot bestrijding van kosten en uitgaven; het moet dadelijk na de verwerping van het akkoord worden genomen, in tegenwoordigheid van de rechter-commissaris en met de in artikel 512 bepaalde meerderheid naar aantal en bedrag.

Tegen dat besluit staat verzet open voor de gefailleerde en voor de schuldeisers die er niet mee instemmen. Het verzet schorst de uitvoering niet.

Wanneer de verrichtingen van de curators of lasthebbers verbintenissen doen ontstaan boven het actief, zijn alleen de schuldeisers die met die verbinte-

nissen hebben ingestemd, persoonlijk gehouden boven hun aandeel in het actief, en alleen binnen de perken van de last die zij gegeven hebben. Hun bijdrage wordt bepaald naar evenredigheid van hun schuldvorderingen.

Art. 530

Wanneer een vennootschap onder firma failliet is, kunnen de schuldeisers in een akkoord bewilligen ten voordele van slechts een of van enkele vennoten; in dat geval blijft het gehele vermogen van de vennootschap aan de rechtsregeling van het faillissement onderworpen; de persoonlijke goederen van hem met wie het akkoord is aangegaan, blijven daarvan uitgesloten, en in dit bijzonder akkoord mag geen verbintenis tot betaling van een percent voorkomen dan ten aanzien van waarden buiten het vermogen van de vennootschap.

De vennoot met wie een bijzonder akkoord wordt aangegaan, is niet meer hoofdelijk aansprakelijk.

Art. 531

Dadelijk na de verwerping van het akkoord wordt aan de bijengeroepen schuldeisers gevraagd of de onderhoudsuitkering, aan de gefailleerde en zijn gezin toegestaan krachtens artikel 476, zal worden gehandhaafd dan wel of hun een dergelijke uitkering kan worden toegestaan ten laste van de failliete boedel. De uitkering wordt gehandhaafd of kan worden toegestaan, indien de meerderheid der aanwezige schuldeisers erin toestemt. De curators stellen het bedrag voor, de rechter-commissaris bepaalt het en alleen de curators kunnen voor de rechtbank tegen die beslissing opkomen.

Art. 532

Na de verwerping of de nietigverklaring van het akkoord kan de rechter-commissaris de schuldeisers bijeenroepen, wanneer hij het noodzakelijk acht.

De vergaderde schuldeisers kunnen, met machtiging van de rechtbank, na behoorlijke oproeping van de gefailleerde, bij gewone meerderheid de curators gelasten te onderhandelen over een vaste prijs voor het geheel of een gedeelte van de rechten of vorderingen die nog niet voldaan zijn, en ze te vervreemden.

Art. 533

Wanneer de vereffening van de failliete boedel beëindigd is, worden de schuldeisers bijengeroepen door de rechter-commissaris. Hij kan bevelen dat de rekening van de curators bij de oproeping zal worden gevoegd.

Op die vergadering wordt de rekening besproken in tegenwoordigheid of na behoorlijke oproeping van de gefailleerde. Het saldo van de rekening dient voor de laatste uitdeling.

In geval van betwisting wordt gehandeld zoals bepaald is in artikel 519, derde lid.

Op dezelfde vergadering geven de schuldeisers hun mening te kennen over de verschoonbaarheid van de gefailleerde. Er wordt een proces-verbaal opgesteld, waarin iedere schuldeiser zijn op- en aanmerkingen kan doen opnemen.

Het derde lid aldus gewijzigd bij artikel 1 en 2, § 3, 11° van deze wet.

Art. 534

De rechter-commissaris doet aan de rechtbank in raadkamer mededeling van het advies van de schuldeisers over de verschoonbaarheid van de gefailleerde en brengt verslag uit over de kenmerken en de omstandigheden van het faillissement; de rechtbank beslist of de gefailleerde al dan niet verschoonbaar is.

Verschoonbaar kan niet worden verklaard de gefailleerde die zich schuldig heeft gemaakt aan heftige bankbreuk of aan stellionaat, die veroordeeld is wegens diefstal, valsheid, knevelarij, oplichting of misbruik van vertrouwen, die als bewaarnemer, voogd, beheerder of anderszins rekenplichtige geen rekening en verantwoording heeft gedaan en niet heeft afgerekend.

Art. 535

Aan handeldrijvende schuldenaars kan het voorrecht van boedelafstand niet worden verleend.

Wordt de gefailleerde verschoonbaar verklaard, dan (...) kan hij nog alleen op zijn goederen worden vervolgd (...).

Wordt hij niet verschoonbaar verklaard, dan kunnen de schuldeisers hun eigen rechtsovereenkomsten op nieuw instellen (...).

Het tweede lid en het derde lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 4 van de wet van 31 januari 1980.

Art. 536

Wanneer, op enig ogenblik voor de bijeenroeping van de schuldeisers tot raadpleging en beslissing over het akkoord, bevonden wordt dat het actief niet toereikend is om de vermoedelijke kosten van beheer en vereffening van de failliete boedel te dekken, kan de rechtbank van koophandel, op verslag van de rechter-commissaris, ook ambtshalve, de afsluiting van de faillissementsverrichtingen uitspreken. In dat geval kan elke schuldeiser opnieuw zijn eigen rechtsovereenkomsten instellen (...).

De rechtbank kan bij hetzelfde vonnis uitspraak doen over de verschoonbaarheid van de gefailleerde.

De tenuitvoerlegging van het vonnis waarbij die afsluiting is uitgesproken, wordt een maand opgeschort.

De gefailleerde of ieder ander belanghebbende kan te allen tijde dat vonnis door de rechtbank van koop-handel doen herroepen, mits hij aantoont dat er genoeg geld voorhanden is om de kosten van de faillissementsverrichtingen te bestrijden, of een toereikende som laat storten in de Consignatiekas. In elk geval moeten de kosten van de procedures, gevoerd op grond van dit artikel, vooraf worden voldaan.

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 4 van de wet van 31 januari 1980.

HOOFDSTUK VII

Soorten schuldeisers en hun rechten

Eerste afdeling

Medeschuldenaars en borgen

Art. 537

De houder van schuldverbintenissen die door de gefailleerde en insgelijks gefailleerde medeschuldenaars hoofdelijk aangegaan, geëndosseerd of gewaarborgd zijn, komt in aanmerking voor de uitdelingen in elke boedel en komt daarin op voor de nominale waarde van zijn schuldvordering totdat deze geheel is voldaan.

Art. 538

Voor de faillissementen van medeschuldenaars bestaat geen onderling verhaal uit hoofde van betaalde percenten, behalve wanneer de percenten uit die boedels meer bedragen dan de schuldvordering in hoofdsom en toebehoren; in dat geval komt het meerdere, naar de orde der verbintenissen, toe aan die schuldenaars voor wie de andere borg staan.

Art. 539

Wanneer de houder van schuldverbintenissen die door de gefailleerde met andere medeschuldenaars hoofdelijk zijn aangegaan of waarvoor een borg is gesteld, en hij voor het faillissement een voorschot op zijn schuldvordering ontvangen heeft, wordt deze in de boedel slechts opgenomen onder aftrek van dit voorschot en behoudt hij voor het nog verschuldigde bedrag zijn rechten tegen de medeschuldenaars of de borg.

Art. 540

De medeschuldenaar of de borg die gedeeltelijke betaling gedaan heeft, komt in het faillissement op voor alles wat hij tot ontlasting van de gefailleerde betaald heeft.

Art. 541

Niettegenstaande het akkoord behouden de schuldeisers hun vorderingsrecht tegen de medeschuldenaars van de gefailleerde voor het geheel van hun schuldvordering.

Afdeling II

Pandhoudende schuldeisers en op roerende goederen bevoorrechte schuldeisers

Art. 542

Schuldeisers van de gefailleerde, die rechtsgeldig in het bezit zijn van een pand, worden slechts pro memorie in de boedel opgenomen.

Art. 543

De curators kunnen, met machtiging van de rechter-commissaris te allen tijde het pand ten bate van de failliete boedel inlossen door betaling van de schuld.

Art. 544

Ingeval de curators het pand niet inlossen en de schuldeiser het verkoopt voor een prijs die de schuldvordering te boven gaat, wordt het meerdere door hen geïnd. Bedraagt de prijs minder dan de schuldvordering, dan treedt de pandhoudende schuldeiser voor het ontbrekende op als gewone schuldeiser in de boedel.

Art. 545

Voor de werknemers bedoeld in artikel 1 van de wet van 12 april 1965, betreffende de bescherming van het loon der werknemers, worden het loon, zoals bepaald in artikel 2 van die wet, en de in het loon begrepen vergoedingen die aan dezelfde personen verschuldigd zijn wegens beëindiging van hun dienstbetrekking, ongeacht of die beëindiging voor of na de faillietverklaring plaatsheeft, onder de bevoorrechte schuldvorderingen opgenomen met dezelfde rang en ten belope van dezelfde bedragen als het voorrecht dat aan dezelfde personen wordt toege-

kend bij artikel 19, 3bis, van de wet van 16 december 1851 op de voorrechten en hypotheeken.

Aldus vervangen bij artikel 50 van de wet van 12 april 1965 en gewijzigd bij artikel 1 en 2, § 3, 14° van deze wet.

Art. 546

Het voorrecht en het recht van terugvordering bij artikel 20, 5°, van de wet van 16 december 1851 toegekend aan de verkoper van roerende goederen, alsmede het recht van ontbinding, gelden niet in geval van faillissement.

Niettemin blijft dit voorrecht, gedurende vijf jaren te rekenen van de levering, bestaan ten voordele van de verkoper van machines, toestellen, gereedschappen en andere bedrijfsuitrustingsmateriaal, gebruikt in nijverheids-, handels- of ambachtsondernemingen.

Dit voorrecht heeft evenwel slechts gevolg voor zover binnen vijftien dagen na de levering een door de verkoper eensluidend verklaard afschrift van de al dan niet aanvaarde faktuur of van elk andere akte waaruit de verkoop blijkt, neergelegd wordt op de griffie van de rechtbank van koophandel van het arrondissement waarin de schuldenaar zijn woonplaats of, bij gebreke hiervan, zijn verblijfplaats heeft. De griffier stelt op dat afschrift een akte van neerlegging. De afschriften worden in een boekdeel verzameld en hiervan wordt een dagelijks bij te houden index op steekkaarten aangelegd, volgens de namen van de kopers. De griffier is gehouden aan allen die erom verzoeken en vooraf de identiteit van de koper opgeven, inzage te verlenen van het afschrift.

Dit voorrecht kan zelfs worden uitgeoefend wanneer de machines, toestellen, gereedschappen en ander bedrijfsuitrustingsmateriaal onroerend zijn geworden door bestemming of incorporatie.

De levering wordt bewezen door de boeken van de verkoper, behoudens tegenbewijs.

Ingeval de schuldenaar failliet verklaard wordt voordat de bedoelde vijf jaren zijn verstreken, blijft het voorrecht bestaan tot na de vereffening van het faillissement.

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 20, 5°, van de wet van 16 december 1851, dat artikel 2102 van het Burgerlijk Wetboek vervangt; het tweede, het derde en het vierde lid aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 29 juli 1957, het zesde lid aldus gewijzigd bij het enige artikel van de wet van 27 juli 1934.

Art. 547

De curators leggen aan de rechter-commissaris een lijst voor van de schuldeisers die een voorrecht beweren te hebben op de roerende goederen, en indien daartoe grond bestaat, verleent de rechter

machtiging om die schuldeisers te betalen uit de eerst inkomende gelden.

Indien het voorrecht betwist wordt, beslist de rechtbank.

Afdeling III

Rechten van hypothecaire of op onroerende goederen bevoorrechte schuldeisers

Art. 548

Wanneer de prijs van de onroerende goederen vroeger dan of tegelijk met die van de roerende goederen verdeeld wordt, treden de bevoorrechte of de hypothecaire schuldeisers die niet geheel voldaan zijn uit de prijs van de onroerende goederen, naar evenredigheid van hetgeen hun nog verschuldigd is, samen met de gewone schuldeisers op ten aanzien van de gelden die aan de chirografaire boedel toekomen, mits hun schuldvorderingen bevestigd en geverifieerd zijn met inachtneming van de hierboven voorgeschreven vormen.

Art. 549

Wanneer tot een of meer uitdelingen van gelden wordt overgegaan voordat de prijs van de onroerende goederen verdeeld is, nemen de op de onroerende goederen bevoorrechte en de hypothecaire schuldeisers daaraan deel naar evenredigheid van het volle bedrag van hun schuldvorderingen, onverminderd de afscheiding die hierna wordt omschreven.

Art. 550

Na de verkoop van de onroerende goederen en de sluiting van de rangregeling onder de hypothecaire en de bevoorrechte schuldeisers, zullen degenen onder hen die ten aanzien van de prijs der onroerende goederen batig gerangschikt zijn voor het volle bedrag van hun schuldvordering, het bedrag dat hun als hypothecaire schuldeisers toegewezen is, slechts ontvangen onder aftrek van hetgeen zij uit de chirografaire boedel hebben verkregen.

De aldus afgetrokken bedragen blijven niet in de hypothecaire boedel, maar worden daarvan afscheiden en keren terug naar de chirografaire boedel.

Art. 551

Ten aanzien van de hypothecaire schuldeisers die slechts voor een gedeelte batig gerangschikt zijn bij de verdeling van de prijs der onroerende goederen, wordt gehandeld zoals hierna is bepaald. Hun rechten in de chirografaire boedel worden definitief vast-

gesteld met inachtneming van het bedrag dat hun nog verschuldigd is na die rangschikking met betrekking tot de onroerende goederen, en wat zij bij de vroegere uitdeling meer ontvangen hebben, wordt afgetrokken van het bedrag dat hun als hypothecaire schuldeisers toegewezen is, en in de chirografaire boedel teruggestort.

Art. 552

De hypothecaire schuldeisers die niet batig gerangschikt zijn, worden als gewone schuldeisers beschouwd en als zodanig behandeld met betrekking tot de gevolgen van het akkoord en van alle verrichtingen in verband met de chirografaire boedel.

Afdeling IV

Gevolgen van het faillissement van de ene echtgenoot ten opzichte van de andere

Het opschrift aldus vervangen bij artikel 37 van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976.

Art. 553

De curator kan de roerende en de onroerende goederen uit het eigen vermogen van een gefailleerde echtgenoot zowel als uit het gemeenschappelijk vermogen verkopen zonder de voorafgaande toestemming van de andere echtgenoot of de rechterlijke machtiging, voorgeschreven bij de artikelen 215, § 1, 1418 en 1420 van het Burgerlijk Wetboek.

Aldus vervangen bij artikel 37 van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976.

Art. 554

Indien het huwelijksvermogensstelsel van de echtgenoten wordt ontbonden na de faillietverklaring en voor de beëindiging van het faillissement, kunnen noch de echtgenoot van de gefailleerde noch de curator aanspraak maken op de voordelen die in het huwelijkscontract zijn bepaald.

Aldus vervangen bij artikel 37 van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976.

Art. 555

De gemeenschappelijke schulden die de gefailleerde bij de uitoefening van zijn beroep heeft gemaakt en die niet voldaan zijn door de vereffening van het faillissement, kunnen niet worden verhaald op het

eigen vermogen van de echtgenoot van de gefailleerde.

Aldus vervangen bij artikel 37 van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976.

Art. 556-560

(...)

Opgeheven bij artikel 37 van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976.

Afdeling IV

Rechten van de vrouw bij faillissement van de man

De oude artikelen 553 tot 560 blijven bij wijze van overgangsmaatregel van kracht. Zie artikel 47, § 1, van de opheffings- en wijzigingsbepalingen van artikel 4 van de wet van 14 juli 1976.

Art. 553

De vrouw wier aangebrachte onroerende goederen niet in de gemeenschap zijn gevallen, neemt die goederen in natura terug, evenals die welke haar zijn opgekomen door erfopvolging of door schenking onder de levenden of bij testament.

Hetzelfde geldt ten aanzien van onroerende goederen verkregen in ruil voor eigen goederen van de vrouw of ten gevolge van wederbelegging, wanneer de wederbelegging in de akte van verkrijging bedongen is en door de vrouw ten minste tien dagen voor de staking van betaling is aanvaard.

Art. 554

De vrouw neemt eveneens de onroerende goederen terug die door of namens haar zijn verkregen met geld afkomstig van de vorenbedoelde erfenissen en schenkingen, mits de belegging uitdrukkelijk bedongen is in de akte van verkrijging en de herkomst van het geld blijkt uit een boedelbeschrijving of uit enige andere authentieke akte.

Art. 555

Buiten het geval van het vorige artikel, onverschillig onder welk stelsel het huwelijk is aangegaan, bestaat het wettelijk vermoeden dat de door de vrouw van de gefailleerde verkregen goederen aan haar man toebehoren, met zijn geld zijn betaald en bij het actief van de boedel gevoegd moeten worden, onverminderd het recht van de vrouw om het tegendeel te bewijzen.

Art. 556

Het recht om de terugneming te vorderen overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 553 en 554, kan door de vrouw niet worden uitgeoefend dan met behoud van de last van de schulden en hypotheeken waarmee de goederen wettelijk bezwaard zijn, ongeacht of de vrouw zich daartoe vrijwillig heeft verbonden of daartoe is veroordeeld.

Art. 557

De vrouw wier echtgenoot koopman was ten tijde van de huwelijksvoltrekking of het geworden is binnen twee jaren na die voltrekking, kan tegen de boedel geen vordering instellen ter zake van voordelen in het huwelijkscontract bedongen; in dat geval kunnen de schuldeisers geen aanspraak maken op de voordelen die de vrouw aan de man bij hetzelfde contract heeft toegezegd.

Art. 558

Wanneer de vrouw schulden voor haar man betaald heeft, bestaat het wettelijk vermoeden dat zij zulks gedaan heeft met geld van de man, en zij kan dientengevolge tegen de boedel geen vordering instellen, behoudens het bewijs van het tegendeel, zoals in artikel 555 is bepaald.

Art. 559

De vrouw wier echtgenoot koopman was ten tijde van de huwelijksvoltrekking of het geworden is binnen twee jaren na die voltrekking, heeft geen hypotheek dan op de onroerende goederen die te dien tijde aan de man toebehoorden of die hij later door erfenis heeft verkregen, en zulks voor :

1° het geld en de roerende zaken die zij als huwelijksgoed heeft aangebracht of tijdens het huwelijk heeft verkregen door erfenis, schenking onder de levenden of testament en waarvan zij de betaling of de aangifte door een authentieke akte bewijst;

2° de wederbelegging van haar goederen die tijdens het huwelijk zijn vervreemd;

3° de vergoeding wegens de schulden die zij samen met haar man heeft aangegaan.

Art. 560

Huisraad, roerende zaken, diamanten, schilderijen, gouden en zilveren vaatwerk en andere voorwerpen, dienende tot het gebruik zowel van de man als van de vrouw, komen ten goede aan de schuldeisers onverschillig onder welk stelsel het huwelijk is aangegaan, en de vrouw kan daaruit niets anders krijgen dan de kleren en het linnengoed voor eigen

gebruik; deze worden haar toegekend overeenkomstig de bepaling van artikel 476.

De vrouw mag evenwel de roerende zaken die zij bij het huwelijkscontract heeft aangebracht of die zij heeft verkregen door erfenis, schenking onder de levenden of testament en die niet in de gemeenschap gevallen zijn, in natura terugnemen, mits uit een boedelbeschrijving of enige andere authentieke akte blijkt dat het dezelfde zijn.

De vrouw die gerechtelijk van goederen is gescheiden voor de faillietverklaring, neemt onder dezelfde voorwaarden eveneens de roerende goederen terug die haar bij de tenuitvoerlegging van het vonnis zijn toegewezen.

HOOFDSTUK VIII

Uitdeling aan de schuldeisers

Art. 561

Het bedrag van het roerend actief van de gefailleerde wordt onder de schuldeisers verdeeld naar evenredigheid van hun bevestigde en geverifieerde vorderingen en na aftrek van de kosten en uitgaven voor het beheer van de failliete boedel, van de uitkeringen tot levensonderhoud aan de gefailleerde en zijn gezin en van hetgeen aan de bevoorrechte schuldeisers betaald is.

Te dien einde bezorgen de curators de rechter-commissaris elke maand een staat van de boedel en van het geld dat bij de Consignatiekas gedeponeerd is; de rechter-commissaris beveelt, indien daartoe aanleiding bestaat, een uitdeling aan de schuldeisers en bepaalt tot welk bedrag.

Het bevel van de rechter-commissaris wordt bij een ter post aangetekende brief aan de schuldeisers ter kennis gebracht op de wijze voorgeschreven bij artikel 496 onder opgave van de dag waarop met de uitdeling zal worden begonnen.

Art. 562

Indien er niet-geverifieerde schuldeisers zijn ten aanzien van wie de krachtens artikel 497 verlengde termijn nog niet verstreken is, of schuldeisers wier vorderingen binnen de voorgeschreven termijn aangegeven en bevestigd zijn doch aanleiding hebben gegeven tot geschillen die nog niet zijn uitgewezen, heeft geen uitdeling plaats dan na reservering van het gedeelte dat overeenstemt met hun schuldvorderingen, zoals zij op de balans zijn gebracht wat de eerstgenoemden, of aangegeven en bevestigd wat de laatstgenoemden betreft.

Wanneer schuldvorderingen, toebehorende aan schuldeisers die hun woon- of verblijfplaats buiten het Rijk hebben en ten aanzien van wie de termijn overeenkomstig artikel 498 is verlengd, niet op de

juiste wijze op de balans blijken voor te komen, kan de rechter-commissaris bevelen dat het gereserveerde gedeelte zal worden vermeerderd, onverminderd het recht van de curators om tegen die beslissing op te komen voor de rechtbank van koophandel.

Art. 563

De curators doen geen betaling dan op vertoon van de titel waaruit de schuldvordering blijkt.

De curators vermelden op de titel het bedrag dat zij betaald hebben of waarvan zij de betaling overeenkomstig artikel 480 bevelen hebben. Ingeval het onmogelijk is de titel over te leggen, kan de rechter-commissaris de betaling bevelen op vertoon van het proces-verbaal van verificatie. In alle gevallen stelt de schuldeiser de kwijting op de kant van de uitdelingslijst.

HOOFDSTUK IX

Verkoop van de onroerende goederen van de gefailleerde

Art. 564

Indien er geen vervolgingen tot uitwinning van de onroerende goederen zijn begonnen voor de verwerping of nietigverklaring van het akkoord, kunnen alleen de curators de verkoop vorderen; zij zijn verplicht dat te doen binnen acht dagen, na verkregen machtiging van de rechter-commissaris en met inachtneming van de vormen voorgeschreven in Deel IV, Boek IV, Hoofdstuk IV, van het Gerechtelijk Wetboek.

Zijn er vervolgingen begonnen, dan kunnen de curators die te allen tijde stuiten door, met machtiging van de rechtbank van koophandel, na oproeping van de gefailleerde de inbeslaggenomen onroerende goederen met inachtneming van dezelfde vormen, te doen verkopen.

In dat geval doen zij ten minste acht dagen vooraf plaats, dag en uur van de verkoping betekenen aan de vervolgende schuldeiser en aan de gefailleerde.

Zodanige betekening wordt binnen dezelfde termijn aan alle ingeschreven schuldeisers gedaan aan de woonplaats die zij in het inschrijvingsborderel hebben gekozen.

De voorgaande bepalingen vinden geen toepassing op de eerst ingeschreven hypothecaire schuldeiser; deze kan het bezwaarde goed in elke stand van het geding doen verkopen overeenkomstig de artikelen 1560 tot 1626 van het Gerechtelijk Wetboek.

Aldus vervangen bij artikel 108 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 565

(...)

Opgeheven bij artikel 26 van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967.

HOOFDSTUK X

Terugvordering

Art. 566

In geval van faillissement kan de eigenaar van nog niet betaald handels- en ander papier dat zich in natura in de portefeuille van de gefailleerde bevindt op de dag van het vonnis van faillietverklaring, dat papier terugvorderen wanneer hij het afgegeven heeft alleen met last om het te innen en het bedrag ervan te zijner beschikking te houden, of het speciaal bestemd heeft voor bepaalde betalingen.

Art. 567

De koopwaren aan de gefailleerde in bewaring gegeven of in consignatie gegeven om te worden verkocht voor rekening van de afzender, kunnen eveneens worden teruggevorderd, zolang zij geheel of gedeeltelijk in natura aanwezig zijn.

Zelfs de prijs van die koopwaren kan worden teruggevorderd in zover hij niet is betaald, in waardepapier voldaan, of in rekening-courant tussen de gefailleerde en de koper verrekend.

Art. 568

De aan de gefailleerde gezonden koopwaren kunnen ook worden teruggevorderd, zolang de overgave niet is geschied in zijn magazijnen of in die van de commissionair die gelast is ze te verkopen voor rekening van de gefailleerde.

De terugvordering is nochtans niet ontvankelijk wanneer de koopwaren voor hun aankomst, zonder bedrog verkocht zijn op cognossementen of op door de afzender getekende facturen en vrachtbrieven.

De terugvordering geschiedt met inachtneming van de rechten van de pandhoudende schuldeiser die in het bezit van de koopwaren is gesteld door een cognossement of een vrachtbrief.

Het tweede lid aldus vervangen en het derde lid toegevoegd bij het enige artikel van de wet van 31 mei 1890.

Art. 569

Hij die een zaak terugvordert, is verplicht aan de boedel de door hem in mindering ontvangen bedra-

gen, alsmede alle voorschotten gedaan voor vracht of vervoer, commissie, verzekering of andere kosten terug te geven, en de wegens dezelfde oorzaken verschuldigde bedragen te betalen.

Art. 570

Verkochte koopwaren die nog niet zijn geleverd aan de gefailleerde of nog niet zijn verzonden aan de gefailleerde of voor diens rekening aan een derde, kunnen voor de verkoper worden teruggehouden.

Art. 571

In het geval van de artikelen 568 en 570 kunnen de curators, met machtiging van de rechter-commissaris, levering van de koopwaren eisen tegen betaling van de prijs die tussen de verkoper en gefailleerde bedongen is.

Aldus gewijzigd bij artikel 1 en 2, § 3, 17° van deze wet.

Art. 572

De curators kunnen met goedkeuring van de rechter-commissaris de verzoeken tot terugvordering inwilligen; indien er een geschil ontstaat, doet de rechtbank uitspraak op verslag van de rechter-commissaris.

TITEL II

Bankbreuk

EERSTE HOOFDSTUK

Eenvoudige bankbreuk

Art. 573

Een gefailleerde koopman wordt aan eenvoudige bankbreuk schuldig verklaard in de volgende gevallen :

1° wanneer zijn persoonlijke of huishoudelijke uitgaven geacht worden buitensporig te zijn;

2° wanneer hij aanzienlijke bedragen verloren heeft bij het spel, bij verrichtingen die louter van het toeval afhangen, of bij fictieve beursverrichtingen of fictieve verrichtingen op koopwaren;

3° wanneer hij, met het oogmerk om zijn faillissement uit te stellen, heeft gekocht om beneden de prijs te verkopen; wanneer hij, met hetzelfde oogmerk, leningen heeft aangegaan, handelspapier in omloop gebracht en andere nadelige middelen gebruikt om zich geld te verschaffen;

4° wanneer hij uitgaven of verliezen heeft verduchtd of wanneer hij niet doet blijken van het bestaan of het gebruik van de activa van zijn laatste inventaris en van de gelden, waarden, roerende goederen en voorwerpen, van welke aard ook, die hij nadien mocht hebben verkregen;

5° wanneer hij na de staking van betaling een schuldeiser ten nadele van de boedel betaald of bevoordeeld heeft.

Art. 574

Een koopman kan aan eenvoudige bankbreuk schuldig verklaard worden in de volgende gevallen :

1° wanneer hij voor rekening van een ander, zonder daarvoor waarden in ruil te ontvangen, verbintenissen heeft aangegaan die, gelet op de toestand waarin hij zich bevond toen hij ze aanging, te bezwaarlijk worden geacht;

2° wanneer hij opnieuw failliet verklaard wordt zonder aan de verplichtingen van een vorig akkoord te hebben voldaan;

3° wanneer hij gehuwd is onder het dotale stelsel of gescheiden is van goederen, en zich niet naar de bepalingen van artikel 14 van Boek I, titel II gedragen heeft;

4° wanneer hij de staking van betaling niet heeft aangegeven binnen de termijn gesteld in artikel 440; wanneer die aangifte niet alle namen van de hoofdelijk verbonden vennoten vermeldt; wanneer hij bij die aangifte de volgens artikel 441 vereiste inlichtingen en ophelderingen niet verstrekt heeft of wanneer die inlichtingen of ophelderingen onjuist zijn;

5° wanneer hij zich zonder toestemming van de rechter-commissaris verwijderd heeft of zonder wettige verhindering nagelaten heeft in persoon te verschijnen op de oproeping van de rechter-commissaris of van de curators;

6° (...)

Het 3° aldus gewijzigd ingevolge artikel 14 van de wet van 15 december 1872 en bij artikel 1 en 2, § 3, 18° van deze wet, het 6° opgeheven bij artikel 21 van de wet van 17 juli 1975.

Art. 575

Tot de straffen op eenvoudige bankbreuk gesteld worden veroordeeld, onverminderd de toepassing van artikel 578 zo daartoe grond bestaat :

1° zij die in het belang van de gefailleerde zijn roerende of onroerende goederen geheel of ten dele wegnemen, verbergen of helen;

2° zij die verdichte of overdreven schuldvorderingen bij het faillissement bedrieglijk indienen en bevestigen in eigen naam of door tussenpersonen;

3° de schuldeiser die met de gefailleerde of met enig ander persoon bijzondere voordelen bedingt voor zijn wijze van stemmen bij de beraadslagingen over het faillissement, of die een bijzondere overeen-

koms' aangaat, waaruit voor hem een voordeel voortvloeit ten laste van het actief van de gefailleerde;

4° de curator die zich schuldig maakt aan ontrouw in zijn beheer.

De schulden worden bovendien veroordeeld tot een geldboete waarvan het bedrag gelijk is aan de waarde van de onwettig bedongen voordelen of van de teruggave en schadevergoeding die aan de gezamenlijke schuldeisers toekomen; de geldboete mag niet minder dan honderd frank bedragen.

Art. 576

Tot de straffen op eenvoudige bankbreuk gesteld kunnen worden veroordeeld de bestuurders van naamloze vennootschappen die de inlichtingen hun door de rechter-commissaris of de curators gevraagd, niet verstrekken, of die onjuiste inlichtingen verstrekken.

Hetzelfde geldt voor hen die zonder wettige verhindering niet verschijnen op de oproeping van de rechter-commissaris of van de curator.

HOOFDSTUK II

Bedrieglijke bankbreuk

Art. 577

Een gefailleerde koopman wordt aan bedrieglijke bankbreuk schuldig verklaard in de volgende gevallen :

1° wanneer hij de boeken of boekingsstukken, bedoeld in hoofdstuk I van de wet van 17 juli 1975 op de boekhouding en de jaarrekening van de ondernemingen, geheel of gedeeltelijk heeft doen verdwijnen of de inhoud ervan bedrieglijk heeft weggenomen, uitgewist of veranderd;

2° wanneer hij een gedeelte van zijn actief verduisterd of verborgen heeft;

3° wanneer hij in zijn geschriften, hetzij door openbare akten of door onderhandse verbintenissen, hetzij door zijn balans, bedrieglijk erkend heeft schuldenaar te zijn van geldsommen die hij niet verschuldigd was.

Het 1° aldus vervangen bij artikel 22 van de wet van 17 juli 1975; de nieuwe Nederlandse tekst opnieuw vastgesteld bij artikel 13 van de wet van 1 juli 1983.

Art. 578

Tot mededaders van of medeplichtigen aan een bedrieglijke bankbreuk worden verklaard zij die door een van de middelen in de artikelen 66 en 67 van het Strafwetboek aangewezen het plegen van de in het vorige artikel vermelde feiten hebben uitgelokt of tot

het plegen ervan onderrichtingen hebben gegeven en zij die met hun weten de schuldige aan bedrieglijke bankbreuk hebben geholpen bij daden die zijn bankbreuk hebben voorbereid, vergemakkelijkt of voltooid.

Aldus gewijzigd ingevolge de artikelen 66 en 67 van het Strafwetboek van 8 juni 1867.

HOOFDSTUK III

Algemene bepalingen

Art. 579

In de gevallen van de artikelen 575, 577 en 578 beslist het hof of de rechtbank waarvoor de zaak aanhangig is, zelfs in geval van vrijspraak :

1° ambtshalve over de terugkeer in de boedel van alle bedrieglijk daarna ontnomen goederen, rechten of rechtsvorderingen;

2° desgevraagd over de schadevergoeding, die bij het vonnis of het arrest wordt bepaald.

De overeenkomsten worden bovendien nietig verklaard ten aanzien van eenieder en zelfs ten aanzien van de gefailleerde.

De schuldeiser is gehouden de geldsommen of waarden die hij krachtens de nietig verklaarde overeenkomsten ontvangen heeft, over te maken aan wie zij rechtens toekomen.

Art. 580

Ingeval de nietigverklaring van de bedrieglijke handelingen of overeenkomsten bedoeld in de artikelen 575 en 577 burgerrechtelijk wordt gevorderd, wordt de eis gebracht voor de rechtbank van koophandel van het rechtsgebied waarbinnen het faillissement zich heeft voorgedaan.

Art. 581

De kosten van de vervolging ter zake van eenvoudige of bedrieglijke bankbreuk kunnen niet ten laste van de boedel worden gebracht, behalve in geval van vrijspraak, wanneer de curators zich burgerlijke partij hebben gesteld daartoe gemachtigd door een besluit genomen bij numerieke meerderheid van de aanwezige schuldeisers.

Art. 582

In geval van akkoord kan de Staatskas de kosten op de gefailleerde niet verhalen dan na verloop van de termijnen bij dat akkoord verleend.

Art. 583

Elk veroordelend arrest of vonnis uitgesproken krachtens de artikelen 573 tot 578 beveelt dat het op kosten van de veroordeelde bij uittreksel zal worden bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* en de in het arrest of vonnis aangewezen bladen die gedrukt worden in de plaatsen of steden het dichtst gelegen bij de plaats waar de veroordeelde zijn woonplaats of een handelsinrichting heeft.

Het uittreksel vermeldt :

1° de naam, de voornamen, de plaats en datum van geboorte, alsmede het adres en het inschrijvingsnummer in het handelsregister van de veroordeelden en, in voorkomend geval, de firma of de naam en de zetel van de faillietverklaarde handelsvennootschappen waarvan zij bestuurder of zaakvoerder zijn;

2° de datum van het veroordelend arrest of vonnis en de rechtbank die het heeft uitgesproken;

3° de misdrijven die tot de veroordelingen aanleiding hebben gegeven en de uitgesproken straffen; wanneer, op grond van eenheid van opzet, een enkele straf is uitgesproken wegens eenvoudige of bedrieglijke bankbreuk en andere misdrijven, vermelden de uittreksels alle misdrijven die met deze ene straf worden gestraft.

Aldus vervangen bij artikel 4 van de wet van 24 juli 1962; het tweede lid, 1°; nadien aldus vervangen bij artikel 42 van de wet van 24 maart 1978.

HOOFDSTUK IV

Beheer van de goederen in geval van bankbreuk

Art. 584

In alle gevallen van vervolging en veroordeling wegens eenvoudige of bedrieglijke bankbreuk worden de burgerlijke rechtsvorderingen, behalve die bedoeld in artikel 579, afzonderlijk behandeld en worden alle in verband met het faillissement voorgeschreven maatregelen uitgevoerd, zonder dat zij ahangig kunnen worden gemaakt bij de correctionele rechtbanken of bij de hoven van assisen; deze kunnen ze evenmin aan zich trekken.

Art. 585

De curators van het faillissement zijn evenwel gehouden de stukken, titels, papieren en inlichtingen die hun worden gevraagd, aan het openbaar ministerie te bezorgen. Die stukken, titels en papieren blijven tijdens het onderzoek ter beschikking voor eventuele mededeling ter griffie; deze geschiedt op verzoek van de curators, die zelf uittreksels kunnen nemen, of kunnen vorderen dat authentieke uit-

treksels hun kosteloos worden afgegeven door de griffier.

De stukken, titels en papieren waarvan de gerechtelijke bewaargeving niet is bevolen, worden na het arrest of het vonnis aan de curators teruggegeven tegen ontvangbewijs.

Het eerste lid aldus gewijzigd bij artikel 81 van het Wetboek der Zegelrechten.

TITEL III

Rehabilitatie

Art. 586

De gefailleerde die alle door hem verschuldigde bedragen, hoofdsom, interest en kosten, geheel heeft voldaan, kan rehabilitatie verkrijgen.

Indien hij hoofdelijk verbonden vennoot is van een gefailleerd handelshuis, kan hij geen rehabilitatie verkrijgen dan na te hebben bewezen dat alle schulden van de vennootschap, hoofdsom, interest en kosten, geheel zijn voldaan, zelfs indien hem een afzonderlijk akkoord is toegestaan.

De gefailleerde kan na zijn overlijden worden gerehabiliteerd.

Art. 587

Elk verzoek tot rehabilitatie wordt gericht aan het hof van beroep van het rechtsgebied waarbinnen de gefailleerde zijn woonplaats heeft. De verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de kwijtingen en andere bewijsstukken.

Nadat het verzoekschrift aan de procureur-generaal bij het hof van beroep is meegedeeld, zendt deze daarvan door hem voor eensluidend verklaarde expedities aan de procureur des Konings en aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel van de woonplaats van de verzoeker, en, indien deze sedert het faillissement van woonplaats veranderd is, aan de procureur des Konings en aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel van het arrondissement waarbinnen het faillissement zich heeft voorgedaan, en hij gelast hen alle mogelijke inlichtingen in te winnen omtrent de echtheid van de uiteengezette feiten.

Te dien einde draagt de procureur des Konings zorg dat een afschrift van bedoeld verzoek gedurende twee maanden aangeplakt blijft zowel in de gehoorzaal van de burgerlijke rechtbank en van de rechtbank van koophandel als op de beurs en aan het gemeentehuis, en dat het bij uittreksel in de bladen wordt opgenomen.

Art. 588

Elke schuldeiser wiens schuldvordering, hoofdsom, interest en kosten, niet geheel is voldaan, en elke andere belanghebbende kan gedurende de tijd van de aanplakking, tegen de rehabilitatie bij eenvoudige akte ter griffie verzet doen onder overlegging van bewijsstukken. De schuldeiser die verzet doet, kan nooit als partij optreden in de procedure tot rehabilitatie.

Art. 589

Na verloop van de voormelde twee maanden zenden de procureur des Konings en de voorzitter van de rechtbank van koophandel, ieder afzonderlijk, de door hen ingewonnen inlichtingen en de ingediende akten van verzet aan de procureur-generaal bij het hof van beroep; zij voegen er hun advies over het verzoek aan toe.

De procureur-generaal bij het hof van beroep vordert dat op dit alles een arrest wordt gewezen waarbij het rehabilitatieverzoek wordt toegestaan of geweigerd. Wordt het verzoek geweigerd, dan kan het niet opnieuw worden ingediend dan na verloop van een jaar.

Art. 590

Het arrest waarbij de rehabilitatie wordt toegestaan wordt toegezonden aan de procureur des Konings en aan de voorzitter van de rechtbanken aan wie het verzoek gezonden is. Deze rechtbanken bevelen dat het arrest in het openbaar zal worden voorgelezen en in hun registers overgeschreven.

Art. 591

Tot rehabilitatie wordt niet toegelaten hij die schuldig is aan bedrieglijke bankbreuk, hij die veroordeeld is wegens diefstal, valsheid, knevelarij, oplichting of misbruik van vertrouwen, hij die stellionaat heeft gepleegd, de bewaarnemer, voogd, beheerder of anderszins rekenplichtige, die geen rekening en verantwoording heeft gedaan en niet heeft afgerekend.

Tot rehabilitatie kan worden toegelaten hij die wegens eenvoudige bankbreuk veroordeeld is en zijn straf heeft ondergaan.

Art. 592

Een gefailleerd koopman kan niet op de beurs komen, noch partijen als raadsman bijstaan of als gevolmachtigde vertegenwoordigen voor de rechtbank van koophandel, tenzij hij rehabilitatie heeft verkregen.

TITEL IV

Opschorting van betaling

Art. 593

Opschorting van betaling wordt slechts verleend aan de koopman die ten gevolge van buitengewone en onvoorziene gebeurtenissen genoodzaakt is tijdelijk op te houden te betalen, maar die op grond van zijn behoorlijk onderzochte balans voldoende goederen of middelen bezit om al zijn schuldeisers te voldoen, in hoofdsom en interest.

Bij overlijden van een koopman kan aan zijn erfgenamen onder voorrecht van boedelbeschrijving opschorting van betaling van zijn schulden worden verleend om de redenen en onder de voorwaarden bepaald in het eerste lid.

Het tweede lid aldus gewijzigd bij artikel 1 en 2, § 3, 23° van deze wet.

Art. 594

De schuldenaar wendt zich bij verzoekschrift tegelijkertijd tot de rechtbank van koophandel van het arrondissement waarbinnen zijn woonplaats is gelegen en tot het hof van beroep van het rechtsgebied.

Hij voegt bij zijn verzoekschrift :

1° een uiteenzetting van de feiten waarop zijn verzoek gegrond is;

2° een omstandige staat van schatting van zijn activa en van zijn passiva;

3° de naamlijst van zijn schuldeisers, met opgave van hun woonplaats en van het bedrag van hun schuldvorderingen.

Het verzoekschrift aan het hof van beroep wordt door de eerste voorzitter meegedeeld aan de procureur-generaal (...).

Het derde lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 9 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 595

Het verzoekschrift aan de rechtbank van koophandel wordt afgegeven aan de griffier, die daarvan een ontvangsbewijs afgeeft zonder een akte van neerlegging op te maken.

Op dit verzoekschrift bepaalt de rechtbank plaats, dag en uur waarop, binnen veertien dagen, de schuldeisers zullen bijeenkomen.

De rechtbank, zo nodig in buitengewone terechtzitting bijeengeroepen, benoemt een of meer deskundigen om de staat van de zaken van de schuldenaar te onderzoeken en wijst een van haar rechters aan om op hun werkzaamheden toe te zien.

De rechtbank kan aan de schuldenaar, hetzij dadelijk, hetzij in de loop van het onderzoek, voorlopige opschorting van betaling verlenen.

In dat geval benoemt de rechtbank een of meer commissarissen om tijdens de gehele duur van de opschorting toezicht en controle te houden op de verrichtingen van de schuldenaar.

Het tweede lid aldus vervangen bij artikel 5 van de wet van 24 juli 1962, daarna aldus gewijzigd bij artikel 36, § 5, van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 596

De schuldeisers worden ieder afzonderlijk door de rechter-commissaris opgeroepen bij aangetekende brief, die ten minste acht dagen voor die van de vergadering op het postkantoor wordt afgegeven; de oproeping wordt bovendien driemaal geplaatst in het *Belgisch Staatsblad*, alsmede in de bladen door de rechter-commissaris aangewezen.

Een exemplaar van de bladen waarin de oproeping is verschenen, wordt voor de vergadering van de schuldeisers ter griffie neergelegd.

De schuldenaar stort de som die vermoedelijk nodig is voor het bekostigen van die oproepingen en plaatsingen, in handen van de griffier door wiens toedoen die zullen geschieden.

Art. 597

Op de bepaalde dag doet de rechter-commissaris verslag aan de rechtbank in tegenwoordigheid van de schuldeisers of van hun gemachtigden.

De schuldeisers of hun gemachtigden worden gehoord in tegenwoordigheid van de schuldenaar; zij doen, ieder afzonderlijk, aangifte van het bedrag van hun schuldvorderingen en verklaren of zij al dan niet in het verzoek bewilligen.

Van een en ander wordt een omstandig proces-verbaal opgemaakt, waaraan de stukken door de schuldeisers en de schuldenaars overgelegd, worden toegevoegd.

De rechtbank voegt daarbij haar met redenen omkleed advies.

Art. 598

Het advies van de rechtbank, alsmede alle stukken betreffende het verzoek, worden binnen drie dagen gezonden aan de procureur-generaal bij het hof van beroep van het rechtsgebied, die ze, samen met zijn conclusie, aan de eerste voorzitter doet toekomen; deze wijst een raadsheer aan, op wiens verslag het hof binnen acht dagen na ontvangst van de stukken uitspraak doet.

Art. 599

Het hof mag geen opschorting van betaling verlenen, zelfs indien het actief toereikend is om het passief te voldoen, behalve wanneer uitdrukkelijk in het verzoek is bewilligd door de meerderheid van de schuldeisers, die drievierde van het gezamenlijke bedrag van de schuldvorderingen vertegenwoordigt.

De meerderheid van de schuldeisers en de meerderheid van de schuldvorderingen worden berekend zonder inachtneming van de schuldvordering en de persoon van de niet verschijnende schuldeisers wier verblijfplaats in het buitenland zo ver verwijderd is van de plaats van de vergadering dat het hun onmogelijk was op de bepaalde dag aanwezig te zijn of zich te laten vertegenwoordigen.

Er wordt evenmin rekening gehouden met de bij artikel 605 bevoorrecht verklaarde schuldvorderingen en met de personen die deze schuldvorderingen bezitten.

Art. 600

Bij het verlenen van opschorting van betaling bepaalt het hof de duur ervan op ten hoogste twaalf maanden.

Het benoemt een of meer commissarissen om, zolang de opschorting van betaling duurt, toezicht en controle te houden op de verrichtingen van de schuldenaar.

De duur van de opschorting van betaling kan verlengd worden. Die verlenging mag niet voor meer dan twaalf maanden worden toegestaan. Voor een zelfde schuldenaar mag de voorlopige en definitieve opschorting niet langer duren dan twee jaar.

Aan de schuldenaar kan niettemin een laatste verlenging van ten hoogste één jaar worden toegestaan, mits hij bewijst dat hij gedurende de vorige opschortingstermijnen ten minste zestig ten honderd van zijn passief heeft vereffend.

Elke verlenging van de opschorting van betaling moet worden voorafgegaan door een onderzoek, te verrichten op de wijze voorgeschreven bij de artikelen 594 en volgende.

Afwijzing van het verzoek heeft van rechtswege herroeping van de voorlopige opschorting van betaling ten gevolge.

Het voordeel van de opschorting van betaling gaat niet over op de erfgenamen van de schuldenaar aan wie ze is verleend, behoudens in geval van aanvaarding van de nalatenschap onder voorrecht van boedelbeschrijving.

Art. 601

Het vonnis dat voorlopige opschorting van betaling of het arrest dat definitieve opschorting of verlenging van de opschorting verleent, wordt binnen vijf dagen na zijn dagtekening door toedoen van de

toeziende commissarissen bij uittreksel bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* en in de bladen door de rechter-commissaris aangewezen met toepassing van artikel 596.

Het uittreksel vermeldt :

1° de naam, de voornamen, de plaats en datum van geboorte, alsmede het adres en het inschrijvingsnummer in het handelsregister van de begunstigde; betreft het een handelsvennootschap, de firma of de naam en de zetel;

2° de datum van het vonnis of van het arrest waarbij opschorting is verleend en de rechtbank of het hof waardoor het is gewezen;

3° de duur van de opschorting;

4° de naam, de voornamen en het adres van de commissaris of commissarissen, belast met het toezicht en de controle op de verrichtingen van de schuldenaar gedurende de opschorting.

De opneming wordt bewezen door middel van de bladen waarin het uittreksel is verschenen.

Aldus vervangen bij artikel 6 van de wet van 24 juli 1962, het tweede lid, 1°, nadien aldus vervangen bij artikel 43 van de wet van 24 maart 1978.

Art. 602

De met het onderzoek belaste deskundigen en de toeziende commissarissen worden gekozen uit de personen die hun woonplaats hebben in het arrondissement.

Alvorens hun taak aan te vatten, leggen de deskundigen in handen van de rechter-commissaris de eed af dat zij hun opdracht goed en getrouw zullen vervullen.

De toeziende commissarissen leggen dezelfde eed af in handen van de voorzitter van de rechtbank van koophandel.

Hun loon wordt door de rechtbank van koophandel begroot naar de aard en de omvang van de zaken van de schuldenaar. Het wordt, evenals de voorschotten, bij voorrang voldaan.

Schuldeisers die tot commissaris zijn benoemd, hebben geen recht op loon.

Art. 603.

De betaling van de schulden die bestaan ten tijde van het verzoek, kan gedurende de opschorting niet anders plaatshebben dan aan alle schuldeisers naar evenredigheid van hun vorderingen.

Ten aanzien van betwiste schuldvorderingen wordt gehandeld zoals in artikel 562 is bepaald.

De schuldenaar kan zonder machtiging van de toeziende commissarissen zijn roerende of onroerende goederen niet vervreemden, verpanden of met hypotheek bezwaren, geen rechtsgedingen voeren, dadingen treffen, leningen aangaan, geldsommen in ontvangst nemen, betalingen doen, noch daden van beheer verrichten.

In geval van verzet beslist de rechtbank van koophandel.

Art. 604

Gedurende de opschorting van betaling kan geen middel van tenuitvoerlegging worden toegepast (...) op de goederen van de schuldenaar. (...) Beslag, voor de opschorting gelegd, blijft gehandhaafd, maar de rechtbank kan naar gelang van de omstandigheden daarvan opheffing verlenen, na de schuldenaar, de schuldeiser en de toeziende commissarissen te hebben gehoord.

De opschorting verhindert noch de voortzetting van de reeds aanhangige, noch het instellen van nieuwe rechtsvorderingen tegen de schuldenaar, tenzij het een eis tot betaling van een niet betwiste schuldvordering betreft.

Zolang de voorlopige of de definitieve opschorting duurt, kan echter op de onroerende goederen van de schuldenaar geen hypothecaire inschrijving worden genomen krachtens een vonnis tijdens de opschorting gewezen.

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 4 van de wet van 31 januari 1980.

Art. 605

Opschorting is alleen van toepassing op verbintenissen die zijn aangegaan voordat ze is verleend. Zij strekt tot voordeel noch van de medeschuldenaars, noch van de borgen die afstand hebben gedaan van het voorrecht van uitwinning. Zij werkt niet ten aanzien van :

1° belastingen en andere openbare lasten, alsmede van dijk- en poldergelden;

2° schuldvorderingen gewaarborgd door voorrecht, hypotheek of pand;

3° schuldvorderingen wegens levensonderhoud;

4° leveringen van levensmiddelen aan de schuldenaar en zijn gezin gedurende de zes maanden die aan de opschorting zijn voorafgegaan.

Art. 606

Hypothecaire of bevoorrechte schuldeisers kunnen gedurende de opschorting van betaling de onroerende goederen en hun toebehoren, die de schuldenaar nodig heeft voor de uitoefening van zijn beroep of bedrijf, niet doen in beslag nemen of verkopen, zolang de lopende interest van de gewaarborgde schuldvorderingen stipt wordt betaald.

Art. 607

Herroeping van de opschorting kan door een of meer schuldeisers of door de toeziende commissaris-

sen gevorderd worden, indien de schuldenaar zich aan bedrog of kwade trouw schuldig maakt, indien hij handelt in strijd met artikel 603 of indien blijkt dat zijn actief niet meer toereikt om al zijn schulden geheel te voldoen.

De aanvraag tot herroeping wordt gericht tot de rechtbank van koophandel, die, na de schuldenaar te hebben gehoord, uitspraak doet wanneer het een voorlopige opschorting betreft, of advies uitbrengt wanneer het een definitieve opschorting betreft.

Elk arrest of vonnis houdende herroeping van de opschorting wordt bekendgemaakt op de wijze voorgeschreven bij artikel 601.

Het uittreksel vermeldt :

1° de naam, de voornamen, de plaats en datum van geboorte, alsmede het adres en het inschrijvingsnummer in het handelsregister van de persoon ten aanzien van wie de beslissing tot herroeping van de opschorting is gegeven; betreft het een handelsvennootschap, de firma of de naam en de zetel;

2° de datum van het vonnis of arrest waarbij de opschorting is herroepen.

De opneming wordt bewezen door middel van de bladen waarin het uittreksel is verschenen.

Het derde lid aldus vervangen, het vierde en het vijfde lid toegevoegd bij artikel 7 van de wet van 24 juli 1962, het vierde lid, 1°, nadien aldus vervangen bij de wet van 24 maart 1978.

Art. 608

De aanvraag tot intrekking van een verzoek tot opschorting van betaling wordt zowel aan het hof van beroep als aan de rechtbank van koophandel gericht.

Er wordt akte van verleend op vertoon van het bewijs dat de aanvraag tot intrekking vooraf is bekendgemaakt in de vorm bij artikel 595 voorgeschreven.

Art. 609

Het vonnis waarbij voorlopige opschorting van betaling is verleend, geweigerd of herroepen, is niet vatbaar voor verzet of hoger beroep.

De schuldenaar kan tegen het vonnis houdende herroeping van de voorlopige opschorting nochtans verzet doen, wanneer hij ten gevolge van een wettig beletsel niet is gehoord.

Arresten inzake opschorting kunnen voor het Hof van Cassatie worden gebracht.

Art. 610

Alle akten, stukken of bescheiden die ertoe strekken om de rechtbank of het hof van beroep in te lichten over een verzoek tot opschorting, kunnen door de schuldenaar, de schuldeisers of de toeziende

commissarissen worden voorgebracht en neergelegd, (...).

(...)

Het eerste lid aldus gewijzigd bij artikel 290 van het Wetboek der Registratierechten en artikel 81 van het Wetboek der Zegelrechten; het tweede lid opgeheven bij artikel 290 van het Wetboek der Registratierechten.

Art. 611

De schuldenaar wordt gestraft met dezelfde straf als de schuldinge aan eenvoudige bankbreuk :

1° wanneer hij, op enigerlei wijze, opzettelijk een gedeelte van zijn passief verbergt of zijn actief overdrijft om het verlenen van opschorting van betaling te bewerken of te vergemakkelijken;

2° wanneer hij bij de raadpleging over het verzoek tot opschorting een of meer personen doet of laat optreden, wier schuldvorderingen verdicht zijn of wier schuldvorderingen waarvoor zij aan de raadpleging deelnemen, overdreven zijn.

Art. 612

Met dezelfde straf wordt gestraft hij die, zonder schuldeiser te zijn, aan de raadpleging over het verzoek tot opschorting van betaling deelneemt, of die, schuldeiser zijnde, de schuldvorderingen waarvoor hij aan de raadpleging deelneemt, bedrieglijk overdrijft.

Art. 613

Ingeval de schuldenaar failliet gaat binnen zes maanden na het verstrijken van de opschorting van betaling, wordt hij, in afwijking van artikel 442, van rechtswege geacht te hebben opgehouden te betalen op de dag van het verzoek tot opschorting.

Nietig en zonder gevolg zijn alle handelingen die de schuldenaar zonder machtiging van de toeziende commissarissen heeft verricht in gevallen waarin die machtiging vereist is, onverminderd de bij artikel 445 gestelde nietigheid.

Art. 614

Opschorting van betaling kan worden verleend aan eigenaars van nijverheidsinrichtingen die de wet niet als kooplieden aanmerkt.

Alle bepalingen van deze titel, met uitzondering van artikel 613, zijn van toepassing op de opschorting.

Wanneer na het verstrijken van de opschorting kennelijk onvermogen ontstaat of boedelfaustand plaatsheeft, zijn de hypotheeken, genomen krachtens vonnissen die gedurende de opschorting zijn gewe-

zen, nietig en zonder gevolg, evenals alle handelingen die de schuldenaar zonder machtiging van de toezienende commissarissen heeft verricht in gevallen waarin die machtiging vereist is.

BOEK IV

Rechtbanken van koophandel

(...)

Boek IV opgeheven bij artikel 8, 14°, van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967.

WETTEN VAN 29 JUNI 1887 EN 10 AUGUSTUS 1946 OP HET GERECHTELIJK AKKOORD, GECOORDINEERD BIJ HET BESLUIT VAN DE REGENT VAN 25 SEPTEMBER 1946.

Artikel 1

Een schuldenaar die koopman is, kan faillietverklaring vermijden, indien hij van zijn schuldeisers een gerechtelijk akkoord verkrijgt op de wijze en onder de voorwaarden voorgeschreven bij deze wet.

Het akkoord kan ook na het overlijden van de schuldenaar worden verleend.

Art. 2

§ 1. Het akkoord komt alleen tot stand indien erin wordt bewilligd door de meerderheid van de schuldeisers die door niet betwiste, of overeenkomstig artikel 22 voorlopig toegelaten schuldvorderingen, tweederde van alle verschuldigde sommen vertegenwoordigen.

De schuldvorderingen van hen die aan de stemming niet hebben deelgenomen of wier stem ongeldig is, worden evenwel niet meegeteld bij de berekening van de meerderheid.

De stemmen van de schuldeisers die zich voorwaardelijk of onduidelijk hebben uitgedrukt, worden als ongeldig beschouwd.

Het akkoord heeft eerst gevolg na homologatie door de rechtbank van koophandel.

Homologatie wordt enkel verleend ten behoeve van de schuldenaar die ongelukkig en te goeder trouw is.

§ 2. Homologatie van een akkoord, aangevraagd door een naamloze vennootschap, een commanditaire vennootschap op aandelen, een coöperatieve vennootschap (...) kan door de rechtbank niet worden geweigerd op grond van handelingen verricht door een of meer bestuurders of zaakvoerders, tenzij die handelingen zijn verricht met toestemming van de algemene vergadering of door deze zijn goedgekeurd, hoewel zij de aard ervan kende, of tenzij die hande-

lingen van zodanige aard zijn dat zij op het bedrijf van de vennootschap zelf het vermoeden van kwade trouw doen rusten.

Paragraaf 2 aldus gewijzigd bij artikel 2, 5°, van de wet van 14 maart 1962.

Art. 3

De schuldenaar wendt zich bij verzoekschrift tot de rechtbank van koophandel van zijn woonplaats. Hij voegt bij zijn verzoekschrift :

1° een uiteenzetting van de feiten waarop zijn verzoek gegrond is;

2° een omstandige staat van schatting van zijn activa, met vermelding van het totaal van de activa die met hypotheek, voorrecht of pand bezwaard zijn, en een opgave van het bedrag van zijn passiva;

3° de naamlijst van zijn erkende of beweerde schuldeisers, met opgave van hun woonplaats en van het bedrag van hun schuldvorderingen;

4° het akkoordvoorstel.

Hij stort ter griffie de som die vermoedelijk nodig is voor de kosten van de akkoordprocedure.

Art. 4

Het verzoekschrift wordt ter griffie neergelegd en in een bijzonder register ingeschreven; (...) de griffier geeft daarvan een ontvangbewijs af zonder kosten en zonder andere formaliteiten.

Binnen vierentwintig uren geeft hij bericht van het verzoek aan de procureur des Konings; deze kan alle verrichtingen van het akkoord bijwonen, inzage nemen van de boeken en, te allen tijde, de staat van de zaken van de schuldenaar nagaan.

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 1, § 1, van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 5

De indiening van het verzoek brengt in het voordeel van de schuldenaar van rechtswege voorlopige opschorting mee van alle verdere daden van tenuitvoerlegging van de faillietverklaring, behoudens toepassing van artikel 24, zo daartoe grond bestaat.

De voorlopige opschorting strekt tot voordeel noch van de medeschuldenaars noch van de borgen die afstand hebben gedaan van het voorrecht van uitwinning.

Een uittreksel uit het verzoekschrift wordt door toedoen (...) van de griffier in het *Belgisch Staatsblad* bekendgemaakt binnen drie dagen nadat het is ingediend.

Het derde lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 1, § 1, van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 6

Alvorens te onderzoeken of er aanleiding is om gevolg te geven aan het verzoek, wijst de rechtbank, vergaderd in raadkamer, in alle gevallen een van haar rechters aan om verslag uit te brengen over de ontvankelijkheid van het verzoek en, in voorkomend geval, over de staat van de zaken van de schuldenaar.

Art. 7

Zij doet, uiterlijk binnen acht dagen, uitspraak over de vraag of zij bevoegd is, of het verzoek overeenkomstig artikel 3 is ingediend en of degenen die het hebben ingediend, bevoegd waren om zulks te doen uit naam van de schuldenaar.

Het verslag wordt uitgebracht in raadkamer. De schuldenaar wordt opgeroepen bij aangetekende brief.

Hij kan zijn opmerkingen voorbrengen.

Zo daartoe reden is, verklaart de rechtbank zich onbevoegd of verklaart het verzoek niet-ontvankelijk, bij een met redenen omkleed vonnis.

Art. 8

Indien de rechtbank van de eis kennis neemt, brengt de rechter-commissaris over de staat van de zaken van de schuldenaar verslag uit in dier voege dat zij uiterlijk binnen veertien dagen na de datum van het vonnis uitspraak kan doen.

Het verslag wordt uitgebracht in raadkamer.

De schuldenaar wordt opgeroepen bij aangetekende brief.

Hij kan zijn opmerkingen voorbrengen.

Indien de rechtbank dan reeds van oordeel is dat de voorwaarden voor het verkrijgen van het akkoord niet vervuld zijn, verwerpt zij het verzoek bij een met redenen omkleed vonnis.

Indien de rechtbank beslist dat de procedure ter verkrijging van het akkoord kan worden voortgezet, bepaalt zij plaats, dag en uur voor de oproeping van de schuldeisers en wijst een of meer bladen aan, benevens het *Belgisch Staatsblad*, waarin de oproeping binnen drie dagen zal worden geplaatst.

De rechter-commissaris zit de vergadering van de schuldeisers voor. Hij houdt toezicht op de verrichtingen van het akkoord.

Indien er zoveel schuldeisers zijn dat de bij het zesde lid voorgeschreven vergadering niet kan worden gehouden in een van de gehoorzalen van het rechtsgebied der rechtbank, kan de rechtbank, bij een vonnis waarin die onmogelijkheid behoorlijk wordt vastgesteld, beslissen dat de schuldeisers niet zullen worden opgeroepen en dat zal worden gestemd door afgifte of toezending van een stembriefje aan de griffie van de rechtbank.

In hetzelfde geval kan de rechtbank beslissen dat de schuldeisers, in afwijking van artikel 13, niet afzonderlijk zullen worden opgeroepen en van het akkoordvoorstel alleen kennis zullen krijgen door de middelen van bekendmaking aangewezen overeenkomstig artikel 13.

Art. 9

De vonnissen gewezen overeenkomstig de artikelen 7 en 8 zijn niet vatbaar voor verzet.

Het vonnis waarbij de eis niet-ontvankelijk wordt verklaard, is niet vatbaar voor hoger beroep.

De schuldenaar kan hoger beroep instellen tegen het vonnis waarbij de rechtbank zich onbevoegd heeft verklaard.

Hij kan ook hoger beroep instellen tegen het vonnis gewezen overeenkomstig artikel 8, vijfde lid.

De termijn van hoger beroep is acht dagen, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.

In beide gevallen blijft de opdracht, aan een van de rechters gegeven, gehandhaafd, totdat de termijn van hoger beroep verstreken is en, in geval van hoger beroep, totdat het hof uitspraak heeft gedaan.

De opdracht vervalt evenwel ingeval de rechtbank het faillissement van de schuldenaar uitsprekt, nadat zij het verzoek niet-ontvankelijk heeft verklaard of verworpen.

Art. 10

Opgeheven bij artikel 25 van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967.

Art. 11

Gedurende de procedure ter verkrijging van het akkoord kan de schuldenaar zijn goederen niet vervreemden of met hypotheek bezwaren, noch zich verbinden, zonder toestemming van de rechter-commissaris.

Art. 12

De rechter-commissaris kan, hetzij dadelijk en voor zijn verslag aan de rechtbank, hetzij gedurende het onderzoek, een of meer deskundigen benoemen om, na in zijn handen de eed te hebben afgelegd dat zij hun opdracht goed en getrouw zullen vervullen, de staat van de zaken van de schuldenaar te onderzoeken.

Hun loon wordt begroot door de rechtbank; het wordt, evenals de voorschotten, bij voorrang voldaan.

Art. 13

Behoudens het geval waarin de rechtbank met toepassing van artikel 8, achtste lid, beslist dat geen vergadering van de schuldeisers zal worden gehouden, roept de rechter-commissaris de schuldeisers op, bij aangetekende brieven ter post afgegeven ten minste vijftien dagen voor de dag waarop de vergadering moet plaatshebben.

Die brieven bevatten het akkoordvoorstel. De tekst van de artikelen 2 en 15 wordt erin opgenomen.

De schuldeisers die in het buitenland wonen, kunnen worden opgeroepen bij aangetekende telegrammen, met vermelding van het doel van de vergadering, zonder dat het akkoordvoorstel erin behoeft te worden opgenomen.

Een exemplaar van de bladen waarin de oproeping is geplaatst, alsmede de minuut van de brief en van het telegram aan de schuldeisers toegezonden en de bewijzen van aantekening, worden ter griffie neergelegd voor de vergadering van de schuldeisers.

Indien de rechtbank wegens het grote aantal schuldeisers beslist dat er geen vergadering van de schuldeisers zal worden gehouden, bepaalt zij welke middelen van bekendmaking zullen worden aangewend om de schuldeisers in kennis te stellen van het akkoordvoorstel, van de termijn binnen welke zij zullen mogen stemmen, en van het juiste adres van de griffie waaraan het stembriefje moet worden gezonden.

De aldus gedane kennisgeving omvat ook een kort verslag van de rechter-commissaris. De tekst van artikel 15 wordt erin overgenomen.

De kennisgeving wordt geplaatst in het *Belgisch Staatsblad*, in ten minste vier Belgische bladen, voor de helft Nederlandstalige en voor de helft Franstalige en, ingeval er talrijke schuldeisers van vreemde nationaliteit zijn, in een of meer bladen van het land of van de landen van die schuldeisers.

Art. 14

Op de dag voor de vergadering van de schuldeisers bepaald, brengt de rechter-commissaris verslag uit over de staat van de zaken van de schuldenaar.

Deze, of een gemachtigde in zijn naam, licht zijn voorstel toe; de schuldeisers, in persoon of bij gemachtigde, verklaren bij geschrift hoeveel hun schuldvordering bedraagt en of zij al dan niet in het akkoord bewilligen.

Ook zij die beweren schuldeisers te zijn en niet zijn opgeroepen, zijn gerechtigd die verklaring te doen. Elke ingediende schuldvordering kan worden betwist door de schuldenaar zowel als door de schuldeisers.

Alvorens tot de stemming wordt overgegaan, doet de rechter-commissaris voorlezing van artikel 15.

Art. 15

De hypothecaire, pandhoudende of bevoorrechte schuldeisers zijn bij de verrichtingen betreffende het akkoord alleen dan stemgerechtigd voor hun schuldvorderingen, indien zij van hun hypotheek, pand of voorrecht afstand doen.

Deelneming aan de stemming over het akkoord brengt die afstand van rechtswege mee; de afstand heeft geen gevolg, indien het akkoord niet wordt aangenomen.

De vorenbedoelde schuldeisers kunnen niettemin meestemmen over het akkoord, wanneer zij van hun voorrecht, hypotheek of pand afstand doen voor ten minste de helft van hun schuldvorderingen; in dat geval worden die schuldvorderingen bij de verrichtingen betreffende het akkoord slechts ten belope van dat gedeelte meegerekend.

Art. 16

De rechter-commissaris kan de raadpleging met de schuldeisers verlengen; hij kan ze ook ten hoogste veertien dagen uitstellen. Hiervan wordt melding gemaakt in het proces-verbaal. In geval van uitstel worden de schuldeisers opnieuw opgeroepen zoals in de artikelen 8 en 13 is bepaald.

Art. 17

Het proces-verbaal van het verhandelde op de vergadering van de schuldeisers vermeldt :

1° de lijst van de schuldeisers die ingevolge oproeping of uit eigen beweging verschijnen, met opgave van het bedrag en de aard van hun schuldvorderingen.

2° de betwistingen met name van het bestaan en het bedrag van de schuldvorderingen;

3° het definitieve akkoordvoorstel van de schuldenaar;

4° de uitslag van de stemming over het voorstel en de inachtneming van het voorschrift van artikel 14, vierde lid;

5° de dag waarop de rechter-commissaris verslag zal doen aan de rechtbank en deze uitspraak zal doen over de betwistingen en over de homologatie. Dat proces-verbaal wordt staande de vergadering ondertekend, op straffe van nietigheid.

De stukken overgelegd door de schuldenaar en door de schuldeisers worden erbij gevoegd.

Art. 18

Het proces-verbaal van de vergadering der schuldeisers, opgemaakt overeenkomstig artikel 17, en de bijhorende stukken worden onmiddellijk ter griffie van de rechtbank van koophandel neergelegd, ter inzage van de belanghebbenden.

Art. 19

Gedurende de acht dagen die volgen op de vergadering, kunnen de schuldeisers vermeld op de lijst die de schuldenaar overeenkomstig artikel 3 heeft neergelegd, hun schuldvordering met de bewijsstukken ter griffie indienen.

Ook de schuldeisers die niet voorkomen op de lijst en zich niet uit eigen beweging op de vergadering hebben aangemeld, kunnen hun schuldvordering ter griffie indienen, mits ze wordt gestaafd door een authentieke of onderhandse akte.

De bewijsstukken worden toegevoegd aan het dossier.

Bij de indiening van een nieuwe schuldvordering moet de schuldeiser verklaren dat hij het akkoord aanneemt of dat hij het verwerpt.

Wordt er geen vergadering gehouden, dan kunnen de schuldeisers die niet voorkomen op de lijst van schuldeisers bedoeld in het eerste lid, ter griffie hun stem uitbrengen, met inachtneming van het bepaalde in het tweede en derde lid.

Zij moeten hun stem uitbrengen, uiterlijk op de dag die bepaald is in het vonnis gewezen overeenkomstig artikel 13, vijfde lid.

Art. 20

Indien er geen vergadering wordt gehouden, maakt de rechter-commissaris een proces-verbaal op waarin wordt vastgesteld dat de voorschriften voor de stemming in acht zijn genomen, onder welke omstandigheden ze heeft plaatsgehad, wat de uitslag van de stemming was en, in voorkomend geval, welke betwistingen daarbij zijn gerezen. De rechter bepaalt op welke dag de rechtbank uitspraak zal doen over de betwistingen en over de homologatie.

Dat stuk wordt dadelijk ter griffie neergelegd, ter inzage van de belanghebbenden.

Art. 21

Op de dag gesteld overeenkomstig artikel 17, 5°, brengt de rechter-commissaris verslag uit aan de rechtbank in openbare terechtzitting; de schuldeisers en de schuldenaar of hun gemachtigden kunnen worden gehoord en de rechtbank doet vervolgens bij een zelfde vonnis uitspraak over de betwistingen en over de homologatie.

Art. 22

De beslissing van de rechtbank betreffende de betwiste schuldvorderingen laat het geschil zelf onverlet en betreft alleen de toelating van het geheel of een deel van de betwiste schuldvorderingen tot de raadpleging omtrent de totstandkoming van het akkoord.

Art. 23

Wanneer het hierboven voorgeschrevene niet nagemaakt is of wanneer het algemeen belang of het belang van de schuldeisers zich tegen het gerechtelijk akkoord schijnt te verzetten, weigert de rechtbank de homologatie.

Art. 24

Vanaf het uitbrengen van het eerste verslag door de rechter-commissaris overeenkomstig artikel 7 en tot de homologatie van het akkoord kan de rechtbank, indien zij tot de overtuiging komt dat de schuldenaar niet ongelukkig en te goeder trouw is, hem te allen tijde in staat van faillissement verklaren, na zijn ophelderingen te hebben gehoord of hem behoorlijk te hebben opgeroepen bij aangetekende brief.

In geval van faillietverklaring ten gevolge van de verwerping van het akkoord, overeenkomstig artikel 7 of artikel 8, of ingevolge het vorige lid, kan het tijdstip van de staking van betaling worden gesteld op ten hoogste zes maanden voor de datum van de indiening van het verzoek.

Art. 25

Het vonnis dat uitspraak doet over de homologatie van het akkoord, wordt binnen vijf dagen na zijn dagtekening door toedoen van de rechter-commissaris bij uittreksel bekendgemaakt in de bladen, aan te wijzen overeenkomstig artikel 8 of 13, al naar het geval.

Het uittreksel vermeldt :

1° de naam, de voornamen, de plaats en datum van geboorte, alsmede het adres en het inschrijvingsnummer in het handelsregister van de begunstigde; betreft het een handelsvennootschap, de firma of de naam en de zetel;

2° de datum van het vonnis van homologatie van het akkoord;

3° het akkoordvoorstel;

4° de naam, de voornamen en het adres van de aangewezen commissarissen of vereffenaars.

De opneming wordt bewezen door middel van de bladen waarin het uittreksel is verschenen.

Aldus vervangen bij artikel 8 van de wet van 24 juli 1962 en nadien aldus gewijzigd bij artikel 39 van de wet van 24 maart 1978.

Art. 26

Tegen het vonnis kan geen verzet worden gedaan dan door de niet opgeroepen schuldeisers die niet uit eigen beweging op de vergadering van de schuldeisers zijn verschenen of geen gebruik hebben gemaakt van het recht waarin artikel 19 voorziet.

Het verzet schorst de tenuitvoerlegging niet; het moet met redenen omkleed zijn en binnen acht dagen, te rekenen van de dag der bekendmaking in de bladen, aan de schuldenaar worden betekend, met dagvaarding om voor de rechtbank van koophandel te verschijnen. De termijn om te verschijnen moet slechts één vrije dag bedragen; de rechtbank doet uitspraak met voorrang boven alle andere zaken.

Het vonnis van homologatie kan niet worden ingetrokken dan wanneer voor de rechtbank de kwade trouw van de schuldenaar vaststaat.

Art. 27

Hoger beroep kan worden ingesteld zowel door de schuldenaar als door de schuldeisers die niet zijn opgeroepen of die tegen aanneming van het akkoord hebben gestemd of wier schuldvorderingen geheel of ten dele zijn verworpen.

Het hoger beroep heeft geen schorsende kracht.

De termijn van hoger beroep is acht dagen; ten aanzien van de schuldeisers loopt hij vanaf de bekendmakingen ingevolge artikel 25 en ten aanzien van de schuldenaar vanaf de uitspraak van het vonnis.

(...)

Het hoger beroep van de schuldeisers moet (...) aan de schuldenaar worden betekend, met dagvaarding om voor het hof van beroep te verschijnen met inachtneming van een termijn die niet meer dan vier vrije dagen behoeft te bedragen.

De rechtsdag wordt bepaald op een der eerstvolgende zittingsdagen van het hof; het doet uitspraak met voorrang boven alle andere zaken, het openbaar ministerie gehoord.

Schuldeisers die hun rechten voor de rechtbank van koophandel hebben doen gelden, kunnen in hoger beroep tussenkomen; de tussenkomst geschiedt bij eenvoudig verzoekschrift, betekend aan de (...) eiser in hoger beroep; zij kan de behandeling niet vertragen.

Het arrest van het hof van beroep wordt bekendgemaakt overeenkomstig het bepaalde in artikel 25.

Het vierde lid opgeheven en het vijfde lid gewijzigd ingevolge artikel 25 van de opheffingsbepalingen van artikel 2 van de wet van 10 oktober 1967, het zevende lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 9 van de wijzigingsbepalingen van artikel 3 van dezelfde wet en het achtste lid aldus vervangen bij artikel 9 van de wet van 24 juli 1962.

Art. 28

Arresten die uitspraak doen over de homologatie van het akkoord, kunnen voor het Hof van Cassatie worden gebracht.

Het cassatieberoep moet worden ingesteld binnen acht dagen te rekenen van de bekendmaking van het arrest van het hof van beroep in de bladen.

Het tweede lid aldus vervangen bij artikel 10 van de wet van 24 juli 1962.

Art. 29

Door de homologatie wordt het akkoord verbindend voor alle schuldeisers; het is slechts van toepassing op de verbintenissen aangegaan voordat het is verkregen. Wanneer er betwiste schuldvorderingen zijn, wordt voor de toepassing van de bedingen van het akkoord gehandeld zoals bepaald is in artikel 562 van de wet van 18 april 1851.

Het gerechtelijk akkoord strekt tot voordeel noch van de medeschuldenaars, noch van de borgen die afstand hebben gedaan van het voorrecht van uitwinning. Het werkt niet ten aanzien van :

1° belastingen en andere openbare lasten, alsmede dijk- en poldergelden;

2° schuldvorderingen gewaarborgd door voorrecht, hypotheek of pand;

3° schuldvorderingen wegens levensonderhoud.

Art. 30

In geval van akkoord met boedelafstand moet het vonnis van homologatie een of meer vereffenaars aanwijzen. In de overige gevallen moet het een of meer commissarissen aanwijzen.

Indien in het akkoordvoorstel een of meer vereffenaars worden aangewezen, kan de rechtbank er nog een of meer aan toevoegen.

De vereffenaars vervullen hun opdracht onder toezicht van de rechter-commissaris.

Op diens verzoek kan hun opdracht, zoals die omschreven is in artikel 32, door de rechtbank worden gewijzigd.

In geval van akkoord zonder boedelafstand oefenen de commissaris of de commissarissen door de rechtbank aangewezen, toezicht uit in overeenstemming met de rechter-commissaris.

Art. 31

De rechtbank kan, op een behoorlijk met redenen omkleed verzoek van enig belanghebbende of zelfs ambtshalve, alle vereffenaars of een hunner ontslaan, onverschillig of zij door haar zelf of door de schuldeisers zijn aangewezen.

Over het ontslag doet de rechtbank eerst uitspraak na de vereffenaar of de vereffenaars in raadkamer te hebben gehoord; dezen mogen worden bijgestaan door een raadsman.

In voorkomend geval voorziet de rechtbank in de vervanging van de ontslagen vereffenaar of vereffenaars.

Art. 32

De vereffenaars zijn belast met de verkoop van het roerend en onroerend bezit waarop de boedelafstand betrekking heeft.

De rechter-commissaris bepaalt de wijze en de voorwaarden van de verkoop.

De verkoop van de onroerende goederen kan geschieden in de vorm van een willige verkoping.

De artikelen 44 tot 50 van de wet van 14 juli 1971 betreffende de handelspraktijken zijn op de verkoop van bovenbedoelde goederen niet van toepassing.

De vereffenaars zijn bevoegd om te handelen in naam en voor rekening van de gezamenlijke schuldeisers en om, zowel namens hen als namens de schuldenaar, alle vorderingen in verband met aansprakelijkheid in te stellen, waartoe deze gerechtigd is.

De indiening van het verzoek tot verkrijging van een akkoord geldt als een onherroepelijke last te dien einde gegeven.

De vereffenaars kunnen tussenkomen in alle rechtsgedingen waarin de schuldenaar partij is.

Het vierde lid aldus gewijzigd ingevolge de artikelen 44 tot 50 en 76 van de wet van 14 juli 1971 en door artikel 1 en 3, 4° van deze wet.

Art. 32bis

Na afloop van de vereffening van het akkoord met boedelafstand roept de rechter-commissaris de schuldeisers op. Hij kan gelasten dat de rekening van de vereffenaars bij de oproeping zal worden gevoegd.

Op die vergadering wordt de rekening besproken in tegenwoordigheid of na behoorlijke oproeping van de schuldenaar.

In geval van betwisting doet de rechtbank van koophandel uitspraak op verslag van de rechter-commissaris.

Ingevoegd bij het enige artikel van de wet van 9 maart 1962.

Art. 33

De rechtbank bepaalt het loon van de vereffenaars en van de commissarissen. Die lonen evenals de voorschotten worden bij voorrang afgenomen van het onder de schuldeisers te verdelen bedrag.

Indien de schuldeisers een commissaris aanwijzen, kan deze geen aanspraak maken op vergoeding.

Art. 34

Hij die het akkoord heeft verkregen, is gehouden zijn schuldeisers ten volle te betalen ingeval hij opnieuw in betere doen komt.

Art. 35

De borgen en alle door het akkoord verbonden schuldeisers kunnen de nietigverklaring ervan eisen, hetzij op grond van een na de homologatie uitgesproken veroordeling wegens eenvoudige of bedrieglijke bankbreuk, hetzij op grond van na de homologatie ontdekt bedrog door verberging van het actief of opdrijving van het passief.

In beide gevallen kan de rechtbank op het enkele verslag van de rechter-commissaris, de schuldenaar en de borgen gehoord of behoorlijk opgeroepen, het akkoord nietig verklaren en het faillissement uitspreken.

De nietigverklaring van het akkoord bevrijdt de borgen van rechtswege.

Art. 36

In geval van niet-nakoming van het akkoord kan ontbinding worden gevorderd in tegenwoordigheid of na behoorlijke oproeping van hen die zich als borg voor de gehele of gedeeltelijke nakoming hebben verbonden.

De ontbinding van het akkoord bevrijdt deze borgen niet.

Art. 37

Ten minste om de drie maanden, en telkens als de rechtbank het beveelt, is de rechter-commissaris gehouden de staat van de zaken van de betrokken schuldenaar te onderzoeken, waarbij hij, indien hij het nuttig acht, zich kan doen bijstaan door deskundigen, overeenkomstig artikel 12.

De rechter-commissaris doet verslag aan de rechtbank; deze kan de ontbinding van het akkoord en het faillissement uitspreken, de schuldenaar en de borgen gehoord, althans behoorlijk opgeroepen.

Art. 38

Ingeval de schuldenaar failliet gaat binnen zes maanden na de ontbinding van het akkoord, kan, in afwijking van artikel 442 van de wet van 18 april 1851, het tijdstip van de staking van betaling gesteld worden op de dag waarop het akkoord werd aangevraagd.

Nietig en zonder gevolg zijn alle handelingen die de schuldenaar zonder machtiging van rechter-commissaris heeft verricht in gevallen waarin die machtiging vereist is, onverminderd de nietigheid gesteld bij artikel 445 van bovengenoemde wet.

Art. 39

Het eerste lid van artikel 527 van de wet van 18 april 1851 is mede van toepassing in geval van faillietverklaring na homologatie van het akkoord.

Art. 40

De schuldenaar wordt gestraft met dezelfde straf als de schuldige aan eenvoudige bankbreuk :

1° wanneer hij, op enigerlei wijze, opzettelijk een gedeelte van zijn actief verbergt of zijn actief overdrijft, om de bewilliging in het akkoord te verkrijgen of te vergemakkelijken;

2° wanneer hij willens en wetens bij de raadpleging een of meer personen doet of laat optreden wier schuldvorderingen verdicht of overdreven zijn;

3° wanneer hij willens en wetens een of meer gegevens heeft weggelaten uit de lijst van zijn schuldeisers.

Art. 41

Met de geldboete gesteld in artikel 490 van het Strafwetboek wordt gestraft hij die, zonder schuld-eiser te zijn, op bedriegelijke wijze aan de raadpleging over het akkoord deelneemt of die, schuldeiser zijnde, zijn schuldvorderingen overdrijft, en hij die, hetzij met de schuldenaar, hetzij met enig ander persoon, bijzondere voordelen bedingt voor zijn wijze van stemmen bij de raadpleging over het akkoord, of die een bijzondere overeenkomst aangaat, waaruit voor hem een voordeel voortvloeit ten laste van het actief van de schuldenaar.

Art. 42

(...)

Opgeheven bij artikel 148 van de wet van 5 juli 1976.

Art. 43

(...)

Opgeheven bij artikel 81 van het Wetboek der Zegelrechten en bij artikel 14, G, van de wet van 12 juli 1960.

Art. 44

Artikel 520 van de wet van 18 april 1851 en de wet van 20 juni 1883 worden opgeheven.

Art. 45

Deze wet treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*.

Zij is van toepassing op elke rechtspleging tot verkrijging van een akkoord, die niet door een definitief vonnis is besloten.

Art. 46

Het besluit van de Regent van 12 februari 1946 op het gerechtelijk akkoord wordt opgeheven.

**WET VAN 2 APRIL 1965 BETREFFENDE
DE NATIONALITEIT VAN ZEESCHEPEN
EN DE TEBOEKSTELLING VAN
ZEESCHEPEN EN BINNENSCHEPEN**

EERSTE HOOFDSTUK

Nationaliteit

Artikel 1

§ 1. Van Belgische nationaliteit is ieder zeeschip in de zin van artikel 1 van boek II van het Wetboek van Koophandel, dat voor meer dan de helft in volle of blote eigendom toebehoort :

1° aan Belgen die hun woonplaats en hun gewone verblijfplaats hebben in België;

2° aan handelsvennootschappen wier hoofdvestiging in België gelegen is.

De Belgische nationaliteit wordt geacht van rechtswege te zijn verkregen zodra voldaan is aan de vereisten in deze paragraaf gesteld.

§ 2. De minister tot wiens bevoegdheid het Bestuur van Zeewezen en van de Binnenvaart behoort, hierna genoemd de minister, kan de Belgische nationaliteit verlenen aan ieder zeeschip dat voor meer dan de helft in volle of blote eigendom toebehoort :

1° aan Belgen niet bedoeld in § 1, 1°;

2° aan vreemdelingen die bij de indiening van de aanvraag sedert ten minste een jaar hun gewone en werkelijke verblijfplaats hebben in België.

De Belgische nationaliteit wordt geacht te zijn verkregen zodra van de toekenning bij een ter post aangetekende brief kennis is gegeven aan de in deze paragraaf bedoelde eigenaars. De kennisgeving wordt gedaan aan hun woonplaats.

Hebben de eigenaars hun woonplaats niet in België, dan moeten zij er woonplaats kiezen bij het indienen van de aanvraag om toekenning van de Belgische nationaliteit aan het zeeschip. In dat geval wordt de kennisgeving van de toekenning gedaan aan die gekozen woonplaats.

§ 3. Elk zeeschip dat in België in aanbouw is, wordt geacht de Belgische nationaliteit te bezitten tot de aflevering.

De Belgische nationaliteit wordt geacht te zijn verkregen zodra met de bouw begonnen is.

Art. 2

Het gezag over een Belgisch zeeschip mag alleen worden opgedragen aan een Belg.

Van deze bepaling mag worden afgeweken krachtens een machtiging, die de minister kan verlenen in bijzondere gevallen, wanneer zulks in het belang van de handel of van de scheepvaart nodig is.

Art. 3

Het zeeschip verliest de Belgische nationaliteit :

1° wanneer het wordt gesloopt of door schipbreuk verloren gaat;

2° wanneer het niet meer voldoet aan de vereisten van artikel 1, §§ 1 en 2;

3° wanneer de minister de toekenning intrekt in de gevallen van artikel 1, § 2.

HOOFDSTUK II

Teboekstelling

De artikelen 4 tot 12 betreffende wijzigingen in het Wetboek van Koophandel.

HOOFDSTUK III

Slotbepalingen

Art. 13

§ 1. Zeeschepen die krachtens deze wet de Belgische nationaliteit verkrijgen en op de dag van haar inwerkingtreding nog niet teboekgesteld zijn, moeten te dien einde, binnen twee jaar te rekenen van die dag, aan de bewaarder der scheepshypotheeken te Antwerpen worden aangegeven.

§ 2. Eigenaars van zeeschepen die op de dag van de inwerkingtreding van deze wet reeds teboekgesteld zijn, beschikken over een termijn van twee jaar te rekenen van die dag, om die teboekstelling in overeenstemming te doen brengen met de voorschriften van deze wet.

De nieuwe gegevens worden door de bewaarder zonder kosten aangetekend in het scheepsregister.

Is de teboekstelling binnen de in het eerste lid gestelde termijn niet in overeenstemming gebracht met de voorschriften van deze wet, dan wordt zij voor niet bestaande gehouden. De inschrijvingen van za-

kelijke rechten die het zeeschip bezwaren, blijven bestaan.

§ 3. Artikel 7bis van boek II van het Wetboek van Koophandel is mede van toepassing op ieder die, ofschoon daartoe gehouden, de in §§ 1 en 2 van dit artikel opgelegde verplichtingen niet nakomt.

Art. 14

Deze wet treedt in werking op de eerste dag van de zevende maand die volgt op die van haar bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*.

WET VAN 5 JUNI 1928 HOUDENDE HERZIENING VAN TUCHT- EN STRAFWETBOEK VOOR DE KOOPVAARDIJ EN ZEEVISSERIJ

Inleidende bepalingen

Artikel 1

De feiten die dit wetboek strafbaar stelt, zijn scheepvaartmisdrijven.

Feiten waarop het tuchtstraffen stelt, zijn vergrijpen tegen de tucht.

Feiten waarop het correctionele straffen stelt, zijn wanbedrijven.

Feiten waarop het criminele straffen stelt, zijn misdaden.

Art. 2

Overtredingen, wanbedrijven en misdaden, in dit wetboek niet omschreven, worden vastgesteld en gestraft overeenkomstig de gewone wetten.

Art. 3

De bepalingen van dit wetboek zijn van toepassing op ieder die is ingeschreven op de monsterrol van een Belgisch koopvaardijship of vissersvaartuig of die aan boord is toegelaten om de reis mee te maken.

Op de ingeschrevenen op de monsterrol zijn zij van toepassing vanaf het tijdstip vastgesteld voor de aanvang van hun dienst aan boord tot en met hun afmontering.

Passagiers zijn slechts gedurende hun verblijf aan boord onderworpen aan het tuchtrecht; zij mogen het schip te allen tijde verlaten, behalve wanneer zij aan boord worden gehouden om, wegens een misdaad of een zwaar wanbedrijf, als dader of medeplichtige te worden overgeleverd aan het gerecht.

Ingeval het schip verloren gaat door schipbreuk, oorlogsgeweld of enige andere oorzaak, blijven de personen bedoeld in het tweede lid van dit artikel

aan deze rechtsregeling onderworpen, totdat zij ter beschikking van een Belgische autoriteit kunnen worden gesteld.

Hetzelfde geldt voor degenen die op bevel van een Belgische autoriteit ingescheept worden om gerepatriëerd te worden.

In afwijking van het bepaalde in het eerste lid van dit artikel, zijn de straffen, gesteld bij de artikelen 19, 20, 23, 32, 33, 41, 43, 44, 45bis, § 4, 46, § 3, 47, 57, 60 en 61, toepasselijk op ieder die schuldig is aan de aldaar omschreven misdrijven.

Het zesde lid aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 13 september 1974.

Art. 4

Voor de toepassing van dit wetboek wordt verstaan onder :

« kapitein » : ieder aan wie het gezag over het schip is toevertrouwd of die dat gezag feitelijk voert;

« officieren » : benevens de stuurman, de luitenanten en de werktuigkundigen, de hoofdadministrateurs, de scheepsarts, de radiotelegrafisten, alsmede ieder die als officier op de monsterrol is ingeschreven;

« schepelingen » of « bemanning » : zij die op de monsterrol ingeschreven zijn, officieren inbegrepen;

« scheepsgezellen » : zij die op de monsterrol ingeschreven zijn, officieren uitgezonderd;

« passagiers » : zij die, zonder lid te zijn van de bemanning, aan boord zijn toegelaten om de reis mee te maken;

« opvarenden » : de schepelingen en de passagiers;

« aan boord » : op het schip met inbegrip van zijn vaste of niet vaste middelen tot verbinding met de wal;

« in het buitenland » en « vreemde havens » : elke buiten het Rijk gelegen plaats;

« Rijk » en « wateren of havens van het Rijk » : België (...) en de Belgische wateren of havens (...).

De laatste zinsnede aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet 19 mei 1960.

Art. 5

De kapitein heeft over ieder die zich aan boord bevindt, het gezag dat vereist is voor de handhaving van de orde, voor de veiligheid van schip, opvarenden en lading, alsmede voor de goede afloop van de reis.

Hij kan alle daartoe dienstige dwangmiddelen gebruiken en ieder die aan boord is, opvorderen om hem daarin bij te staan.

In de havens handelt hij in samenwerking met de waterschout of de Belgische consul. In geval van nood kan hij een beroep doen op de plaatselijke overheid.

EERSTE TITEL

Strafbepalingen

EERSTE HOOFDSTUK

Straffen

Art. 6

Op vergrijpen tegen de tucht staan de volgende straffen :

A. voor scheepsgezellen :

inhouding van een dag tot tien dagen loon, of van tien frank tot honderd frank, wanneer de bemanning op aandeel in de winst in dienst is genomen;

B. voor officieren :

inhouding van een dag tot vijftien dagen wedde;

C. voor passagiers :

hutpassagiers : kamerarrest van ten hoogste vier dagen;

tussendekpassagiers : verbod, voor ten hoogste vier dagen, om meer dan twee uren per dag op het dek te komen.

Art. 7

De correctionele straffen zijn gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en geldboete van ten minste zesentwintig frank.

Art. 8

De criminele straffen zijn de straffen genoemd in artikel 7 van het Strafwetboek.

MISDRIJVEN EN BESTRAFFING

HOOFDSTUK II

Eerste afdeling

Vergrijpen tegen de tucht

Art. 9

De vergrijpen tegen de tucht zijn :

1° gewone ongehoorzaamheid;

2° niet tijdig op zijn post zijn;

3° afwezigheid tijdens de wacht;

4° gebrek aan waakzaamheid op de wacht, en met name slapen aan het roer, op de uitkijk, bij de machines of gedurende enige bewakingsdienst;

5° dronkenschap tijdens de dienst, zonder rustverstoring;

6° twist op zee of tijdens de dienst;

7° onregelmatige afwezigheid van boord, buiten de gevallen van artikel 22;

8° tersluiks aan boord brengen van sterkedrank of wijn voor verbruik op het schip;

9° opzettelijke beschadiging van scheepsmaterieel, buiten het geval van artikel 15;

10° gebruik van scheepsmaterieel, zonder verlof;

11° oneerbiedigheid jegens meerderen en, in het algemeen, elk feit dat aan nalatigheid of luiheid te wijten is, alsmede elke lichte tekortkoming ter zake van de orde of de scheepsdienst.

Die vergrijpen worden gestraft met de bij artikel 6 gestelde straffen, naar keuze van de gezagdragers in artikel 71 genoemd.

Wanneer een van de vergrijpen tegen tucht, vermeld onder 1° tot 6°, 10° en 11° hierboven, op zee wordt begaan, mag niet minder dan het bedrag van drie dagen loon of wedde of vijftig frank worden ingehouden.

Afdeling II

Scheepvaartmisdaden en -wanbedrijven

Art. 10

Schepelingen die zich schuldig maken aan herhaalde vergrijpen tegen de tucht, worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een maand en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 11

Dronkenschap aan boord of tijdens de dienst, met rustverstoring, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van vijftig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 12

De kapitein die zich bedrinkt gedurende de tijd dat hij belast is met het voeren van het schip, wordt gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot zes maanden en met geldboete van honderd frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 13

Het maken van vuur op plaatsen aan boord waar zulks verboden is, of die plaatsen betreden met vuur of met voorwerpen of stoffen die brand kunnen veroorzaken, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een maand en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 14

Indien door die handelingen brand aan boord is ontstaan, wordt de schuldige gestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot twee jaar en met geldboete van vijftig frank tot duizend frank of met een van die straffen alleen.

Art. 15

Opzettelijke vernieling, onbruikbaarmaking of achterlating van scheepsmaterieel wordt gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot een jaar en met geldboete van vijftig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 16

De kapitein of officier die opzettelijk scheepsmaterieel beschadigt of laat beschadigen, wordt gestraft met gevangenisstraf van een maand tot een jaar en met geldboete van vijftig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 17

De opvarende die, buiten weten van de kapitein of de reder, voorwerpen aan boord brengt of heeft, dan wel van boord brengt, waarvan de inbeslagneming kosten zou meebrengen voor de kapitein of de reder, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

De kapitein mag de smokkelwaar of de contrabande, alsmede tersluiks aan boord gebrachte wapens en munitie aanslaan of over boord doen werpen, zodra hij kennis heeft van hun aanwezigheid aan boord.

Art. 18

De kapitein die, buiten weten van de reders, smokkelwaar of contrabande verhandelt of laat verhandelen en daardoor oorzaak is dat het schip of de lading geheel of ten dele verbeurd wordt verklaard of

dat een geldboete ten laste van het schip wordt opgelegd, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie maanden tot drie jaar.

Art. 19

Diefstal aan boord wordt gestraft met de straffen en volgens de onderscheidingen van het gewone Strafwetboek, doch, indien het misdrijf gepleegd is door de kapitein of door schepelingen, mogen die straffen niet lager zijn dan die voor huisdiefstal.

Art. 20

Opzettelijke vervalsing van levensmiddelen door vermenging met niet schadelijke stoffen wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Wordt de vervalsing gepleegd door middel van schadelijke stoffen, dan is de gevangenisstraf zes maanden tot drie jaar en de geldboete vijftig frank tot vijfhonderd frank.

Art. 21

Een schepeling die aan het roer, op de uitkijk of op een bedienings- of wachtpost staat en zijn post verlaat alvorens afgelost te zijn, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot twee jaar.

Art. 22

Afwezigheid van boord van een schepeling die met een wacht- of veiligheidsdienst belast is, en afwezigheid van boord op het ogenblik dat bepaald is om te beginnen met het vaarklaar maken van het schip, worden gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot drie maanden en met geldboete van vijftig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 23

Onverminderd het bepaalde in de artikelen 66, 67 en 69, tweede lid, van het Strafwetboek, wordt met de bij het vorige artikel gestelde straffen gestraft iedere Belg of vreemdeling die door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, zelfs buiten het grondgebied van het Rijk aanzet of aanmoedigt tot het plegen van het misdrijf omschreven in het vorige artikel.

Art. 24

De kapitein die, buiten het geval van overmacht, zijn arbeidsovereenkomst verbreekt en zijn schip verlaat, wordt gestraft met gevangenisstraf van een maand tot twee jaar indien het veilig in een haven ligt, met gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar indien het op een open rede ligt, met gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar indien het in zee is.

Art. 25

Ongehoorzaamheid aan een bevel gegeven voor de scheepsdienst, met uitdrukkelijke weigering of met beledigingen of bedreigingen, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Worden de in het vorige lid omschreven feiten gepleegd terwijl het schip veilig in een haven ligt, dan is de gevangenisstraf ten hoogste een maand.

Art. 26

Met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen wordt gestraft de schepeling die uitdrukkelijk weigert te gehoorzamen aan enig bevel, gegeven in verband met het besturen van het schip of het handhaven van de orde.

Het maximum van de gevangenisstraf is vijf jaar en dat van de geldboete vijfhonderd frank, indien de bevelen gegeven zijn voor het behoud van het schip, de opvarenden of de lading. Deze bepaling is ook van toepassing op de passagiers.

Art. 27

In de gevallen van de artikelen 25 en 26 is het minimum een maand gevangenisstraf en honderd frank geldboete, indien de schuldige officier is.

Art. 28

Schepelingen die zich gezamenlijk schuldig maken aan een misdrijf als omschreven in de artikelen 25 en 26, worden gestraft, de officieren met opsluiting, de scheepsgezellen met gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar.

Art. 29

Weerspannigheid als omschreven in artikel 269 van het Strafwetboek, gepleegd tegenover de kapitein of tegenover een officier van het schip, wordt

gestraft met de straffen gesteld bij de artikelen 271, 272 en 274 van hetzelfde wetboek, volgens de aldaar gemaakte onderscheidingen.

Weerspannigheid gepleegd door meer dan eenderde van de bemanning, wordt gestraft met opsluiting.

Art. 30

De opvarende die de kapitein, een officier van het schip, een waterschout (...) of een consul, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, smaadt door woorden, daden, gebaren of bedreigingen, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 31

De opvarende die slagen toebrengt aan een van de in het vorige artikel genoemde personen in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, wordt gestraft met de straffen gesteld bij de artikelen 280 en 281 van het Strafwetboek, volgens de aldaar gemaakte onderscheidingen, onverminderd de toepassing van de artikelen 399, tweede lid, 400 en 401 van hetzelfde wetboek.

Art. 32

Hij die deelneemt aan een samenspanning tegen de veiligheid, de vrijheid of het gezag van de kapitein, wordt gestraft met gevangenisstraf van zes maanden of vijf jaar.

Onder samenspanning wordt verstaan het besluit om te handelen, na beraming genomen door verscheidene personen, waaronder ten minste twee opvarenden.

Art. 33

Degenen die zich door bedrog, geweld of bedreiging jegens de kapitein meester maken van het schip, worden gestraft met dwangarbeid van tien jaar tot vijftien jaar.

De leiders van de samenspanning en de daarbij betrokken officieren worden gestraft met dwangarbeid van vijftien jaar tot twintig jaar.

Art. 34

In het geval van artikel 33 zijn de straffen dwangarbeid van vijftien jaar tot twintig jaar of levenslange dwangarbeid, indien het geweld of de bedreiging het-

zij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking veroorzaakt.

Dezelfde straffen worden opgelegd aan de schuldigen die lichamelijke folteringën hebben gepleegd.

Art. 35

Indien de bedreiging of het geweld, gepleegd zonder het oogmerk om te doden, toch de dood veroorzaakt, worden de schuldigen, volgens de onderscheiding in artikel 33, veroordeeld tot levenslange dwangarbeid of tot de doodstraf.

Art. 36

Doodslag gepleegd om de in artikel 33 omschreven misdaad te vergemakkelijken, wordt gestraft met de dood.

Art. 37

De straffen gesteld bij de artikelen 33 en 36 zijn ook van toepassing als de voltooiing van de misdaad wordt verhinderd door omstandigheden onafhankelijk van de wil van de schuldigen.

Art. 38

Geen straf wordt uitgesproken tegen hen die aan de feiten omschreven in artikelen 28, 29, 32 en 33 deelnemen, zonder daartoe te hebben opgeruid of de leiding te hebben genomen, en zich verwijderen op de eerste waarschuwing van de kapitein of van een officier.

In de gevallen van de artikelen 29, 32 en 33 kunnen de daden van verzet van de kapitein en van de hem trouw gebleven personen, met inachtneming van de omstandigheden, beschouwd worden als noodweer.

Art. 39

De kapitein, de officier of enig ander met gezag aan boord bekleed persoon, die misbruik maakt van zijn gezag dan wel zodanig misbruik oplegt, toelaat of duldt ten opzichte van een opvarende, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Met dezelfde straffen wordt gestraft de kapitein, de officier of ieder ander met gezag aan boord bekleed persoon, die zich jegens een opvarende schuldig

maakt aan smaad door woorden, daden, gebaren of bedreigingen.

De kapitein die, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van zijn bediening, zonder wettige reden geweld gebruikt, doet of laat gebruiken, wordt gestraft overeenkomstig de artikelen 257 en 266 van het Strafwetboek.

Art. 40

De kapitein die uitdrukkelijk of stilzwijgend bevordert dat een ander zich het gedrag aanmatigt met betrekking tot het besturen en het voeren van het schip, en erin toestemt slechts kapitein in naam te zijn, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van vijftig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 41

Hij die wederrechtelijk het bevel voert over een schip of wederrechtelijk aan boord een taak verricht waarvoor een diploma of een vergunning is vereist, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Dezelfde straf wordt uitgesproken tegen de eigenaar of de reder, die medeplichtig is aan de feiten in het vorige lid omschreven.

Art. 42

De kapitein die op onregelmatige wijze hetzij een schepeling inscheept of ontscheept, hetzij een passagier aan boord neemt, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 43

Hij die met winstoogmerk zich bezighoudt met het plaatsen van scheepsgezellen of aan iemand een dienstbetrekking bezorgt of doet bezorgen op een schip, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van vijftig frank tot vijfhonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 44

§ 1. Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete van honderd frank tot duizend frank of met een van die straffen alleen wordt ge-

straft hij die zonder voorafgaande toestemming van de kapitein, zijn plaatsvervanger of degene die de verantwoordelijkheid voor het schip draagt, zich bevindt aan boord van een Belgisch schip of in de Belgische wateren, aan boord van een vreemd schip, voor zover, in dit laatste geval, de inscheping of ontscheping in die wateren heeft plaatsgehad.

§ 2. Met dezelfde straffen wordt gestraft hij die op welke wijze ook de inscheping of de ontscheping van een persoon als bedoeld in § 1 of diens verblijf aan boord bevordert.

§ 3. Maakt de schuldige bedoeld in § 1 of § 2 deel uit van de bemanning van een Belgisch schip, dan is de gevangenisstraf ten minste een maand en de geldboete ten minste vijfhonderd frank.

§ 4. Wanneer een persoon als bedoeld in § 1 aan boord van een Belgisch schip wordt aangetroffen, wordt hij voor de duur van zijn tegenwoordigheid aan boord tijdens de reis als scheepsgezel beschouwd voor de toepassing van dit wetboek. Bovendien kan hij verplicht worden om arbeid te verrichten waartoe hij in staat is, zonder recht op beloning.

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 13 september 1974.

Art. 45

§ 1. Wanneer de kapitein vaststelt dat een persoon zich zonder zijn voorafgaande toestemming aan boord van zijn schip bevindt, moet hij in de eerste haven waar hij aanlegt na die vaststelling, daarvan onverwijld kennis geven aan de waterschout, indien het een Belgische haven is, of indien het een Belgisch schip in het buitenland betreft, aan de bevoegde ambtenaar van de Belgische consulaire post van het ressort waarbinnen die eerste aanleghaven is gelegen.

Te dien einde stelt de kapitein in tweevoud een verklaring op die hij ondertekent en waarin inzonderheid worden opgegeven :

1° de naam, de voornamen, de plaats en datum van geboorte, het adres en de nationaliteit (of nationaliteiten) van de verstekeling;

2° alle bijzonderheden betreffende zijn persoon;

3° de plaats van inscheping of, bij gebreke van precieze gegevens, de vermoedelijke plaats van inscheping;

4° de datum, het uur en de geografische ligging van het schip bij het aantreffen van de verstekeling;

5° een bondig relaas van de omstandigheden waarin hij is aangetroffen;

6° de haven van vertrek en de daaropvolgende aanleghavens met datum van aankomst en vertrek ingeval de reis tijdens welke de verstekeling is aangetroffen, over verschillende havens liep, en in elk ander geval, de havens die het schip heeft aangedaan na de vermoedelijke plaats van inscheping te hebben verlaten.

Een exemplaar van die verklaring wordt bezorgd

aan de waterschout of aan de Belgische consulaire ambtenaar, al naar het geval.

§ 2, 1. De kapitein kan, indien de eerste aanleghaven een Belgische haven is, de verstekeling aldaar ter beschikking van de waterschout stellen.

Wanneer de waterschout besluit de verstekeling te repatriëren of terug te zenden, kan hij de kapitein verplichten hem opnieuw in te schepen.

2. In het buitenland stelt de kapitein van een Belgisch schip de verstekeling bij voorkeur ter beschikking van de bevoegde plaatselijke overheid in de eerste aanleghaven van een Staat die partij is bij het Internationaal Verdrag op de verstekelingen, ondertekend te Brussel op 10 oktober 1957 en goedgekeurd bij de wet van 18 juli 1973.

Indien de kapitein meent dat de verstekeling aldaar niet zal worden behandeld overeenkomstig de bepalingen van dat verdrag of indien de verstekeling bezwaren inbrengt tegen zijn ontschepping in die haven, wordt hij ontscheept in een andere haven waar ontschepping mogelijk is, onverminderd het bepaalde in artikel 44, § 4.

De bedoelde bezwaren moeten worden ingebracht zodra de kapitein, aan de verstekeling kennis heeft gegeven van zijn besluit om hem te ontschepen overeenkomstig het eerste lid van § 2, 2.

Indien de verstekeling ter beschikking gesteld wordt van de bevoegde plaatselijke overheid, wordt het tweede exemplaar van de verklaring van de kapitein, bedoeld in § 1 van dit artikel, aan die overheid overhandigd.

Voor die terbeschikkingstelling wordt een beroep gedaan op de medewerking van de Belgische consulaire ambtenaar als deze beschikbaar is.

§ 3. Overtreding van de bepalingen van dit artikel wordt gestraft met geldboete van vijfhonderd frank tot tienduizend frank.

Aldus vervangen bij artikel 3 van de wet van 13 september 1974.

Art. 45bis

§ 1. Wanneer iemand aan boord wordt aangetroffen in de bij artikel 45 bepaalde omstandigheden en overeenkomstig datzelfde artikel ter beschikking van de bevoegde overheid wordt gesteld, komen de kosten van onderhoud in de haven van ontschepping en de eventuele kosten van repatriëring ten laste van de eigenaar van het schip.

Indien de betrokkene onderhouden wordt in een andere plaats dan de haven van ontschepping of indien hij wordt teruggezonden naar een andere Staat dan die waarvan hij onderdaan is, worden alleen de kosten van onderhoud vergoed die gemaakt zijn gedurende drie maanden te rekenen van de datum van terbeschikkingstelling van de bevoegde overheid.

De kosten van terugzending komen eveneens ten laste van de eigenaar van het schip.

§ 2. De kosten van onderhoud, repatriëring en terugzending moeten worden betaald binnen vijftien

dagen te rekenen van de dag dat de waterschout of de Belgische consulaire ambtenaar de eigenaar van het schip of zijn vertegenwoordiger heeft aangemaand om te betalen.

§ 3. In een Belgische haven kan de kapitein of een andere vertegenwoordiger van de eigenaar van het schip verplicht worden ten behoeve van de waterschout een borg te stellen voor alle kosten van repatriëring of terugzending en van onderhoud.

De afvaart van het schip of van enig ander schip toebehorende aan dezelfde eigenaar kan door de waterschout verdaagd worden tot de borg is gesteld.

§ 4. Overtreding van de bepalingen van dit artikel wordt gestraft met geldboete van vijfhonderd frank tot tienduizend frank.

Ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 13 september 1974.

Art. 46

§ 1. De kapitein van een schip dat in een haven van het Rijk aanlegt of verblijft, mag, zonder verlof van de waterschout, niemand ontschepen die zich zonder zijn voorafgaande toestemming aan boord bevindt of die niet voorzien is van de bescheiden vereist voor toelating tot het Belgische grondgebied.

Is betrokkene van vreemde nationaliteit en is hij zonder verlof van de waterschout ontscheept, dan wordt hij op hetzelfde schip weer ingescheept of op de kosten van het schip gerepatriëerd of teruggezonden.

De kosten van onderhoud komen eveneens ten laste van het schip.

§ 2. De bepalingen van artikel 45bis zijn mede van toepassing op de gevallen van dit artikel alsook op die waarin een al dan niet afgemonsterd schepeling op Belgisch grondgebied achterblijft zonder voldoende geldmiddelen voor zijn onderhoud, terugzending of repatriëring.

§ 3. Overtreding van de bepalingen van dit artikel wordt gestraft met geldboete van vijfhonderd frank tot tienduizend frank.

Aldus vervangen bij artikel 5 van de wet van 13 september 1974.

Art. 47

Met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot honderd frank of met een van die straffen alleen wordt gestraft hij die voor de afmonstering en ondanks het verbod van de kapitein of van een door deze gemachtigd scheepsofficier langszij komt, of een boot aan het schip meert, tenzij hij als overheidsambtenaar handelt in de uitoefening van zijn bediening.

Hij die op een schip sterke- of gegiste drank uitdeelt of verkoopt aan de bemanning of aan enig ander persoon, en niet behoort tot de leveranciers door de kapitein aangesteld, wordt gestraft met gevangenis-

straf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot honderd frank.

Het eerste lid naar hier overgeplaatst krachtens bij artikel 1 van de wet van 19 april 1934.

Art. 48

De kapitein die een zieke of gewonde schepeling (...) in het buitenland achterlaat, zonder de consul of, zo die er niet is, de plaatselijke overheid daarvan kennis te geven, of die hem niet de nodige middelen voor zijn behandeling of repatriëring verschaft, wanneer hij daartoe gehouden is, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Dezelfde straf wordt opgelegd aan de kapitein die een zieke of gewonde passagier achterlaat voordat deze zijn haven van bestemming heeft bereikt, en die daarvan geen kennis geeft aan de consul of, zo die er niet is, aan de plaatselijke overheid.

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 49

Met geldboete van zesentwintig frank tot vijfhonderd frank wordt gestraft de kapitein van een koopvaardijship die zee kiest zonder voldoende levensmiddelen voor de bemanning aan boord te hebben.

In geval van herhaling binnen twee jaar te rekenen van een eerste veroordeling, kan bovendien gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden worden uitgesproken.

Art. 50

Met de straffen, bij artikel 501 van het Strafwetboek gesteld, wordt gestraft de kapitein van een koopvaardijship die voor verbruik door de bemanning eet- en voedingswaren, dranken of andere stoffen heeft ingescheept, die vervalst, beschadigd of bedorven worden bevonden door de bevoegde overheid.

Met geldboete van zesentwintig frank tot tweehonderd frank wordt gestraft de kapitein van een koopvaardijship waarvan de weegtoestellen voor het afwegen van de rantsoenen der bemanning vals worden bevonden.

Art. 51

De kapitein van een koopvaardijship, die zich verzet tegen het inspectiebezoek aan boord van de ambtenaren, belast met de controle van de levensmiddelenvoorraden, of tegen het vervullen van hun opdracht, of die hen hierbij hindert, wordt gestraft

met de straffen gesteld bij de artikelen 16 en 17, § 2, van de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de gebruikers op het stuk van voedingsmiddelen en andere producten.

Aldus gewijzigd bij artikel 1 en 4, 4° van deze wet.

Art. 52

De kapitein of schepeling die de wetten en verordeningen betreffende de politie over de zeevaart overtreedt, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen, onverminderd de zwaardere straffen bij bijzondere wetten gesteld.

Art. 53

Met dezelfde straffen wordt gestraft de kapitein of de wachthebbende officier, die zich schuldig maakt aan overtreding van de wetten en verordeningen betreffende de veiligheid van de scheepvaart, onverminderd de zwaardere straffen bij bijzondere wetten gesteld.

Art. 54

De loods die zich schuldig maakt aan een misdrijf als omschreven in de artikelen 52 en 53, wordt gestraft met de aldaar gestelde straffen.

Art. 55

De kapitein die weigert te gehoorzamen aan de bevelen van de consul of van de waterschout of die hen, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, smaadt door woorden, daden, gebaren of bedreigingen, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete van zesentwintig frank tot driehonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 56

De kapitein van een vreemd schip, die zich in de wateren van het Rijk schuldig maakt aan een misdrijf als omschreven in de artikelen 52 en 55, wordt gestraft met de aldaar gestelde straffen.

Art. 57

Met gevangenisstraf van acht dagen tot een maand en met geldboete van zesentwintig frank tot vijfhonderd frank of met een van die straffen alleen

wordt gestraft hij die, door gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, de vernieling, beschadiging, verplaatsing of losrukking veroorzaakt van bakens, lichten of boeien of van enig ander toestel dat dient voor de veiligheid van de scheepvaart.

Worden de feiten opzettelijk gepleegd, dan wordt de schuldige gestraft met de straffen gesteld bij artikel 526 van het Strafwetboek.

Verzuimt de schuldige aan de bevoegde overheid zo spoedig mogelijk kennis te geven van de veroorzaakte schade, dan is de gevangenisstraf ten minste vijftien dagen en de geldboete ten minste tweehonderd frank.

Onverminderd het hierboven bepaalde, worden de vernielde, beschadigde, meegesleepte, verplaatste of losgerukte bakens, lichten, boeien of andere toestellen als daar bedoeld, vervangen op kosten van de vermoedelijke schuldigen, tenzij deze bewijzen dat de schade te wijten is aan overmacht.

Art. 58

Met geldboete van vijftig frank tot tweeduizend frank wordt gestraft de kapitein wiens schip niet voorzien is van de bij de reglementen vereiste uiterlijke kentekenen.

Bovendien kan gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden opgelegd worden aan de kapitein die de bedoelde kentekenen opzettelijk uitwist, wijzigt of bedekt.

Art. 59

Met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van vijftig frank tot vijfduizend frank of met een van die straffen alleen wordt gestraft de kapitein die zich schuldig maakt aan overtreding van de artikelen 61, 63 en 64 van boek II van het Wetboek van Koophandel, 59, 61, 86, 87, 988 en 998 van het Burgerlijk Wetboek, 77 tot 81 van dit wetboek, alsmede van de bepalingen van de wetten en verordeningen betreffende de zeevaart, waaraan geen bijzondere sancties verbonden zijn.

Art. 60

Hij die zich scheepspapieren doet afgeven of er doet opmaken, aan de hand van valse verklaringen of van stukken die hij weet vervalst of onjuist te zijn, wordt gestraft met gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met geldboete van vijfhonderd frank tot vijfduizend frank of met een van die straffen alleen.

Art. 61

Hij die een monsterboekje of een soortgelijk document namaakt of vervalst of van een nagmaakt of vervalst monsterboekje of soortgelijk document gebruik maakt, wordt gestraft met gevangenisstraf van een maand tot een jaar.

Art. 62

Met gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met geldboete van vijfhonderd frank tot vijfduizend frank wordt gestraft de kapitein die nalaat hulp te verlenen aan enig persoon, zij het een vijand, die in levensgevaar wordt aangetroffen in zee of in de zee-wateren voor zover hij zulks kan doen zonder ernstig gevaar voor schip of opvarenden.

Art. 63

Met gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met geldboete van vijfhonderd frank tot vijfduizend frank wordt gestraft de kapitein die, na een aanvaring, niet alle beschikbare middelen aanwendt om het andere schip, de bemanning en de passagiers te redden, voor zover hij zulks kan doen zonder ernstig gevaar voor schip of opvarenden.

Met dezelfde straffen wordt gestraft de kapitein die, na een aanvaring, verzuimt aan het andere schip de naam en de nationaliteit van zijn eigen schip op te geven, alsmede de plaatsen vanwaar het komt en die waarheen het gaat.

Art. 64

Met gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar wordt gestraft de kapitein die, buiten noodzaak of zonder zich te beraden met de officieren of de voornaamste schepelingen, gedurende de reis zijn schip verlaat terwijl het in gevaar verkeert.

Met dezelfde straffen wordt gestraft de kapitein die bij het verlaten van zijn schip nalaat de opvarenden, alsmede de scheepspapieren en de scheepskas, de kostbaarste voorwerpen en goederen te redden.

Met gevangenisstraf van een maand tot zes maanden en met geldboete van vijftig frank tot vijfhonderd frank wordt gestraft de kapitein die niet het laatst van boord gaat, wanneer hij genoodzaakt is zijn schip te verlaten.

Art. 65

De kapitein die zich met bedrieglijk opzet schuldig maakt aan een van de feiten opgenoemd in artikel 72 van boek II van het Wetboek van Koophandel of die, buiten het geval van artikel 73 van hetzelfde wetboek, het door hem te voeren schip verkoopt, wordt

gestraft met gevangenisstraf van drie maanden tot vijf jaar en met geldboete van vijftig frank tot vijfhonderd frank of met een van die straffen alleen.

Art. 66

De kapitein die, belast met het voeren van een schip, het verduistert met het oogmerk om zich wederrechtelijk te bevoordelen, wordt gestraft met dwangarbeid van tien jaar tot vijftien jaar.

Met dezelfde straf wordt gestraft de kapitein die, met misdadig opzet of met het oogmerk om te schaden, buiten noodzaak, de lading, de scheepsvoorraad of de scheepsbehoeften geheel of gedeeltelijk over boord werpt of vernielt, dan wel van zijn koers afwijkt.

Art. 67

De kapitein of de loods die, belast met het voeren van een schip, het met misdadig opzet doet stranden, vernielt of doet verloren gaan, of zwaar beschadigt anders dan door brandstichting, wordt gestraft met de straffen gesteld bij de artikelen 510, 511, 513, 514 en 518 van het Strafwetboek, volgens de aldaar gemaakte onderscheidingen.

Opvarenden, aan die misdaden schuldig bevonden, worden gestraft met de onmiddellijk lagere straf.

De straffen, bij artikel 510 van het Strafwetboek gesteld, zijn toepasselijk op degenen die uit handelingen als omschreven in het eerste lid van dit artikel voordeel trekken, wetende dat die handelingen opzettelijk zijn gepleegd.

De straffen, bij artikel 516 van het Strafwetboek gesteld, zijn toepasselijk op hen die met misdadig opzet handelingen als omschreven in het eerste en tweede lid van dit artikel uitlokken of ertoe aanzetten.

Art. 68

De kapitein die zich schuldig maakt aan zeeroof, wordt gestraft met dwangarbeid van vijftien jaar tot twintig jaar.

De opvarende die zich daaraan schuldig maakt, wordt gestraft met dwangarbeid van tien jaar tot vijftien jaar.

Wordt daarbij iemand onopzettelijk gedood, dan is de straf levenslange dwangarbeid.

Wordt daarbij iemand opzettelijk gedood, dan wordt de schuldige gestraft met de dood.

Art. 69

Met de dood wordt gestraft de kapitein die zijn schip opzettelijk in de macht van zeerovers brengt.

Zijn medeplichtigen worden gestraft met de onmiddellijk lagere straf.

Met dezelfde straf worden gestraft de schepelingen die, tegen de wil van de kapitein, het schip in de macht van zeerovers brengen.

Art. 70

De eigenaar of de reder van een Belgisch schip, die het, zonder vergunning van de bevoegde overheid, voor de kaapvaart of de oorlog uitrust of laat uitrusten, wordt gestraft met opsluiting.

Met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar wordt gestraft de schepeling die willens en wetens zijn diensten verleent aan een wederrechtelijk voor de kaapvaart of de oorlog uitgerust schip.

Titel II

Rechtsmacht

EERSTE HOOFDSTUK

Rechtsmacht in tuchtzaken

Art. 71

Het recht om uitspraak te doen over vergrijpen tegen de tucht en tuchtstraffen uit te spreken zonder mogelijkheid van beroep wordt toegekend :

1° aan de waterschouten in de havens van het Rijk;

2° (...) aan de Belgische consuls in vreemde havens gevestigd;

3° aan de kapitein van het schip.

Het 2° aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 72

Dit recht wordt uitgeoefend op de volgende wijze :

1° wanneer het schip in een Belgische haven ligt, wordt uitspraak gedaan door de waterschout, op klacht van de kapitein;

2° wanneer het schip (...) in een vreemde haven ligt, wordt uitspraak gedaan door (...) de consul, op klacht van de kapitein;

3° op zee, alsmede in havens waar geen van de voornoemde autoriteiten aanwezig is, worden de tuchtstraffen opgelegd door de kapitein, die daarvan verslag doet aan de waterschout van de haven van aankomst in België en, in de eerste tussenhaven, aan de consul (...).

De waterschouten (...) spreken de straffen uit wegens alle gedurende de reis gepleegde vergrijpen tegen de tucht waarover (...) de consuls geen uitspraak gedaan hebben.

Aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

HOOFDSTUK II

Rechtsmacht inzake scheepvaartmisdaden en -wanbedrijven

Art. 73

Misdrijven gepleegd aan boord van een Belgisch schip worden geacht te zijn gepleegd op het grondgebied van het Rijk.

De kapitein of schepeling van een Belgisch schip, die zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan misdrijven als in deze wet omschreven, kan in België worden vervolgd.

De Belg of de vreemdeling die zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan misdrijven als omschreven in de artikelen 23, 32, 33, 43, 44, 45bis en 46 van deze wet, kan eveneens in België worden vervolgd.

De in dit artikel bedoelde vervolging kan plaatsvinden, zelfs indien de verdachte niet wordt aangetroffen op het grondgebied van het Rijk.

Het derde lid aldus vervangen bij artikel 6 van de wet van 13 september 1974.

Art. 74

De hoven van assisen en de correctionele rechtbanken nemen kennis van de scheepvaartmisdaden en -wanbedrijven, overeenkomstig de voorschriften van de geldende wetten.

Gelijkelijk bevoegd zijn de rechter van de plaats van het misdrijf, die van de verblijfplaats van de verdachte of van zijn laatst bekende verblijfplaats, die van de plaats waar de verdachte wordt aangetroffen, alsmede die van de thuishaven van het schip.

Bij gebreke van dezen staat het misdrijf ter kennisneming van de correctionele rechtbank te Brussel of van het hof van assisen van Brabant.

(...)

Het laatste lid opgeheven ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 75

Indien het voor de correctionele rechtbank (...) gebrachte feit slechts een vergrijp is tegen de tucht, past de rechter de tuchtstraf toe.

Is het feit een misdaad, dan gedraagt de rechtbank zich naar artikel 193 van het Wetboek van Strafvordering.

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960 het tweede lid aldus gewijzigd bij artikel 1 en 4, 10° van deze wet.

TITEL III

Rechtspleging

EERSTE HOOFDSTUK

Rechtspleging inzake vergrijpen tegen de tucht

Art. 76

Elk vergrijp tegen de tucht wordt door de kapitein vermeld in het scheepsregister voorgeschreven bij artikel 61 van boek II van het Wetboek van Koophandel.

De gezagdrager die uitspraak moet doen, schrijft zijn beslissing in dat register in, na de schuldige te hebben gehoord. Deze wordt verzocht te tekenen. Indien hij niet kan of niet wil tekenen, wordt daarvan melding gemaakt.

HOOFDSTUK II

Rechtspleging inzake scheepvaartmisdaden en -wanbedrijven

Art. 77

Wanneer gedurende de reis een misdaad of een wanbedrijf wordt gepleegd, stelt de kapitein, bijgestaan door de rapporterende officier, een summier vooronderzoek in en hoort de getuigen.

Van een en ander wordt een proces-verbaal opgemaakt, dat wordt ondertekend door de kapitein en de rapporterende officier en vermeld in het scheepsregister.

Het aldus opgemaakte proces-verbaal heeft bewijskracht, behoudens tegenbewijs.

Art. 78

In de eerste buitenlandse haven (...) waar de kapitein aanlegt, overhandigt hij de door hem opgemaakte processen-verbaal aan de consul (...), die daarvan onmiddellijk kennis geeft aan de bevoegde procureur des Konings.

De consul zet zo nodig het onderzoek voort en, indien hij het noodzakelijk acht, doet hij de verdachte ontschepen en, met de processtukken, naar een haven van het Rijk (...) overbrengen (...).

Aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 79

In de eerste Belgische haven waar de kapitein aanlegt, overhandigt hij de door hem opgemaakte processen-verbaal aan de waterschout, die ze onmiddellijk doorzendt aan de procureur des Konings van het arrondissement en, indien hij het noodzakelijk acht, de verdachte laat opsluiten in afwachting van een beslissing.

Art. 80

Indien de misdaad of het wanbedrijf in België gepleegd is, overhandigt de kapitein zijn proces-verbaal aan de waterschout uiterlijk de dag na die waarop het feit is ontdekt; indien het gepleegd is (...) in een plaats in het buitenland waar een Belgisch consul gevestigd is, overhandigt hij het proces-verbaal binnen dezelfde tijd (...) aan de consul; indien het gepleegd is, hetzij gedurende of na de afvaart, hetzij op zee, hetzij in een plaats in het buitenland waar geen consul gevestigd is, overhandigt hij het proces-verbaal binnen dezelfde tijd aan de waterschout of de consul in de eerste haven waar het schip aanlegt.

Aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 81

De consuls en de waterschouten (...) maken akte op van de verschijning van de kapitein en van zijn verklaringen; hun processen-verbaal hebben bewijskracht, behoudens tegenbewijs.

De processen-verbaal opgemaakt door de consuls worden geregistreerd ter kanselarij van het consulaat en vervolgens aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken gezonden, dat ze, met de bijlagen, aan de procureur des Konings (...) doet toekomen.

(...)

Bovendien wordt (...) door de consul een voor eensluidend verklaard afschrift afgegeven aan de kapitein; deze is gehouden het aan de waterschout van de haven van aankomst in België te overhandigen binnen vierentwintig uren.

Het eerste, tweede en vierde lid aldus gewijzigd en het derde lid opgeheven ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 82

Is er geen proces-verbaal opgemaakt door de kapitein, dan stelt de waterschout (...), de consul of de bevoegde ambtenaar ambtshalve of op aangifte een summier vooronderzoek in. De waterschout zendt zijn verslag ten spoedigste aan de bevoegde procureur des Konings. (...) De consul verzendt zijn verslag zonder verwijl, overeenkomstig het bepaalde in het vorige artikel.

Aldus gewijzigd ingevolge artikel 259 van de wet van 19 mei 1960.

Art. 83

De waterschout en de consul vervolgen ambtshalve of op aangifte de misdrijven gepleegd door een kapitein en handelen overeenkomstig het bepaalde in het vorige artikel.

De waterschout en de consul doen de kapitein ontschepen, indien zulks wegens de ernst van de hem ten laste gelegde feiten vereist is voor de veiligheid van het schip of van de opvarenden.

Zij dragen zorg dat hij langs de snelste weg naar een haven van het Rijk terugkeert en nemen, zoveel mogelijk in overeenstemming met de rederij, de nodige maatregelen om hem te vervangen.

Bijzondere bepalingen

Art. 84

Voor zover in deze wet niet anders is bepaald, zijn alle bepalingen van boek I van het Strafwetboek toepasselijk op de scheepvaartmisdrijven.

Wanneer inhouding van loon of van wedde, uitgesproken krachtens deze wet, niet op reeds verkregen gage kan geschieden, wordt zij verricht op de gage, aan de betrokken schepeling verschuldigd op grond van een latere aanmonstering.

Art. 85

Het bedrag krachtens deze wet ingehouden van lonen en wedden, wordt door de zorg van de waterschout gestort in de Hulp- en Voorzorgskas voor Zeevarenden onder Belgische vlag, in voorkomend geval onder aftrek, ten bate van de eigenaar of van de reder, van de kosten en schadevergoeding door de bevoegde rechtbank vastgesteld.

Het bedrag, onder dezelfde omstandigheden ingehouden van wedden en lonen van vissers, wordt evenwel gestort in het Fonds voor arbeidsongevallen.

Het tweede lid toegevoegd bij artikel 26 van de wet van 7 april 1953 en ingevolge de artikelen 58 en 104 van de wet van 10 april 1971.

Art. 86

De eigenaar of de reder bezorgt aan de waterschout een beknopte rekening van de sommen die hem uit hoofde van voorschotten en kosten verschuldigd zijn; hij voegt er de bewijsstukken bij. De waterschout ziet die rekening na; hij keurt ze goed of vermindert ze, indien daartoe grond bestaat.

Wordt de vermindering niet aanvaard door de ei-

genaar of de reder, dan wordt de rekening, met de stukken ter staving, onderworpen aan de arbeidsrechtbank binnen welker gebied zich het kantoor van de waterschout van de haven van ontschepping van de schepeling bevindt; de rechtbank stelt de rekening vast.

Het tweede lid aldus gewijzigd ingevolge de wet van 10 oktober 1967.

Art. 87

Scheepvaartmisdaden en scheepvaartwanbedrijven verjaren door verloop van onderscheidenlijk tien jaar en vijf jaar, te rekenen van de dag van het misdrijf, volgens de regels vastgesteld bij artikel 21 van de wet van 17 april 1878.

Tuchtstraffen verjaren door verloop van een jaar. De tuchtvordering verjaart door verloop van zes maanden, te rekenen van de dag waarop het vergrijp is gepleegd.

Art. 88

Opgeheven worden de wetten van 21 juni 1849 houdende het Tucht- en Strafwetboek voor de Koopvaardij en Zeevisserij; de wetten van 13 april 1851 en 23 mei 1854; de wet van 26 juni 1889 ter beteugeling van buitensporigheden van runners en van het rondventen van sterkedrank aan boord van zeeschepen, alsmede het tweede en derde lid van artikel 6 van de wet van 30 juli 1926 tot wijziging van voornoemde wet van 1849; de wet van 28 juli 1923 tot beteugeling van het tersluiks inschepen van personen; het derde, vierde en vijfde lid van artikel 255 van boek II van het Wetboek van Koophandel; het tweede lid van artikel 265 van boek II van hetzelfde wetboek; de artikelen 17 en 18 van de wet van 20 september 1903 op de zeebrieven; het eerste en tweede lid van artikel 138 van de wet van 31 december 1851 op de consulaten en de consulaire rechtsmacht; de wet van 27 mei 1890 betreffende het uitoefenen van het beroep van schipper ter visserij.

Art. 2

§ 1er. Les modifications suivantes sont apportées au texte français du Livre premier du Code de Commerce :

1° dans le titre Ier, à l'article 10, modifié par la loi du 30 avril 1958, le mot « Elle » est remplacé par les mots « La femme mariée »;

2° dans le titre V, à l'article 110, les mots « d'une infraction au présent arrêté » sont remplacés par les mots « d'une infraction à l'arrêté royal n° 84 du 30 janvier 1935 »;

3° dans le titre VIIbis, à l'article 12, l'alinéa 2 est remplacé par la disposition suivante : « Ce règlement est arrêté pour les chemins de fer et les chemins de fer vicinaux concédés par leur organe d'administration, avec l'approbation du ministre qui a les chemins de fer et les chemins de fer vicinaux dans ses attributions »;

4° dans le titre VIIbis, à l'article 14, les mots « sur les chemins de fer de l'Etat, par une loi spéciale ou en vertu de cette loi » sont supprimés;

5° dans le titre VIIbis, à l'article additionnel qui devient l'article 47, l'alinéa 1er est supprimé et à l'alinéa 2, les mots « Le gouvernement » et « des diligences et des messageries » sont remplacés respectivement par les mots « Le Roi » et « les moyens de transport des personnes et des marchandises »;

6° dans le titre X, à l'article 10, alinéa 2, les mots « dans le cas du § 1er de l'article 12 » sont remplacés par les mots « dans le cas de l'article 12, alinéa 1er »;

7° dans le titre XI, à l'article 40 les mots « l'article 1769 du Code civil » sont remplacés par les mots « l'article 21 de la loi du 4 novembre 1969 relative au bail à ferme »;

§ 2. Les modifications suivantes sont apportées au texte français du Livre II du même code :

1° dans le titre Ier, à l'article 12, alinéa 2, les mots « dont l'un est exempt de timbre » et « exempt du timbre » sont supprimés;

2° dans le titre Ier, à l'article 14, alinéa 2, les mots « exempt du timbre » sont supprimés;

3° dans le titre Ier, à l'article 35, alinéa 2, les mots « sur papier libre » sont supprimés et à l'alinéa 4, les mots « dont l'un est exempt de timbre »;

4° dans le titre Ier, l'article 43, alinéa 2, est remplacé par la disposition suivante : « Le registre de dépôts ainsi que le registre matricule sont cotés et paraphés, à chaque feuillet par premier et dernier, par un agent à désigner par le Ministre des Finances »;

5° dans le titre II, à l'article 63 les mots « Les acquits de paiement ou à caution des douanes » sont remplacés par les mots « Les documents requis par la législation sur les douanes et accises »;

Art. 2

§ 1. In de Franse tekst van het Eerste boek van het Wetboek van Koophandel worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in titel I, artikel 10, gewijzigd bij de wet van 30 april 1958, wordt het woord « Elle » vervangen door de woorden « La femme mariée »;

2° in titel V, artikel 110, worden de woorden « d'une infraction au présent arrêté » vervangen door de woorden « d'une infraction à l'arrêté royal n° 84 du 30 janvier 1935 »;

3° in titel VIIbis, artikel 12, wordt het tweede lid door de volgende bepaling vervangen : « Ce règlement est arrêté pour les chemins de fer et les chemins de fer vicinaux concédés par leur organe d'administration, avec l'approbation du ministre qui a les chemins de fer et les chemins de fer vicinaux dans ses attributions »;

4° in titel VIIbis, artikel 14, worden de woorden « sur les chemins de fer de l'Etat, par une loi spéciale ou en vertu de cette loi » geschrapt;

5° in titel VIIbis, worden in het aanvullend artikel, dat artikel 47 wordt, het eerste lid geschrapt en in het tweede lid de woorden « Le gouvernement » en « des diligences et des messageries » respectievelijk vervangen door de woorden « Le Roi » en « les moyens de transport des personnes et des marchandises ».

6° in titel X, artikel 10, tweede lid, worden de woorden « dans le cas du § 1er de l'article 12 » vervangen door de woorden « dans le cas de l'article 12, alinéa 1er »;

7° in titel XI, artikel 40, worden de woorden « l'article 1769 du Code civil » vervangen door de woorden « l'article 21 de la loi du 4 novembre 1969 relative au bail à ferme »;

§ 2. In de Franse tekst van Boek II van hetzelfde Wetboek worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in titel I, artikel 12, tweede lid, worden de woorden « dont l'un est exempt de timbre » en « exempt du timbre » geschrapt;

2° in titel I, artikel 14, tweede lid, worden de woorden « exempt du timbre » geschrapt;

3° in titel I, artikel 35, worden in het tweede lid de woorden « sur papier libre » en in het vierde lid de woorden « dont l'un est exempt de timbre » geschrapt;

4° in titel I, artikel 43, wordt het tweede lid vervangen door de volgende bepaling : « Le registre de dépôts ainsi que le registre matricule sont cotés et paraphés, à chaque feuillet par premier et dernier, par un agent à désigner par le Ministre des Finances »;

5° in titel II, artikel 63 worden de woorden « Les acquits de paiement ou à caution des douanes » vervangen door de woorden « Les documents requis par la législation sur les douanes et accises »;

6° dans le titre II, à l'article 65, les mots « par les quatre articles précédents » sont remplacés par les mots « par les articles 61, 63 et 64 »;

7° dans le titre II, à l'article 91, A, alinéa 1er, les mots « de la colonie » sont supprimés;

8° dans le titre III, à l'article 113, alinéa 2, les mots « le dernier paragraphe de l'article 111 » sont remplacés par les mots « l'article 111, alinéa 2 »;

9° dans le titre III, à l'article 114, les mots « du jour où le navire a fait voile » sont remplacés par les mots « du jour du départ du navire »;

10° dans le titre III, l'article 116 est remplacé par la disposition suivante : « Les marchandises chargées sont affectées à l'exécution des conventions des parties »;

11° dans le titre III, à l'article 118, les mots « d'un plus grand port » sont remplacés par les mots « d'une plus grande capacité de chargement »;

12° dans le titre III, à l'article 140, alinéa 2, les mots « les certificats de visite au départ » sont remplacés par les mots « le certificat de navigabilité »;

13° dans le titre III, aux articles 163 et 164, le mot « experts » est remplacé par le mot « dispatcheurs »;

14° dans le titre V, à l'article 185, l'alinéa 2 est remplacé par la disposition suivante : « L'endossement est soumis aux règles prévues par les lois relatives à la lettre de change et au billet à ordre »;

15° dans le titre VI, l'article 228 est remplacé par la disposition suivante : « Dans le cas de réassurance les réassurés doivent dénoncer le délaissement au réassureur dans les délais ci-après :

D'un mois pour celles qui étaient payables en Angleterre et dans les Etats limitrophes de la Belgique;

De deux mois pour celles qui étaient payables dans les autres Etats, soit de l'Europe, soit du littoral africain et asiatique de la Méditerranée et du littoral asiatique de la mer Noire;

De cinq mois pour celles qui étaient payables hors d'Europe, en deçà des détroits de Malacca et de la Sonde et en deçà du cap Horn;

De huit mois pour celles qui étaient payables au delà de ces détroits et au delà du cap Horn.

Ce délai commence à courir du jour de la notification du délaissement fait par les assurés primitifs.

16° dans le titre VI, à l'article 241, les mots « de ceux des matelots pour leur loyer et leur rapatriement » sont remplacés par les mots « des droits des marins à la rémunération et au rapatriement »;

17° l'intitulé du titre X est remplacé par l'intitulé suivant : « Titre X. Des bateaux d'intérieur »;

18° dans le titre X, à l'article 271, le mot « bateaux » et les mots « les eaux territoriales » sont remplacés respectivement par les mots « bateaux d'intérieur » et « les voies d'eau intérieures »;

19° dans le titre X, à l'article 272bis, § 3, le mot « bateaux » est remplacé par « bateaux d'intérieur »;

20° dans le titre X, à l'article 274, l'alinéa 4 est modifié comme suit : « Les articles 89 et 90 du pré-

6° in titel II, artikel 65, worden de woorden « par les quatre articles précédents » vervangen door de woorden « par les articles 61, 63 et 64 »;

7° in titel II, artikel 91, A, eerste lid, worden de woorden « de la colonie » geschrapt;

8° in titel III, artikel 113, tweede lid, worden de woorden « le dernier paragraphe de l'article 111 » vervangen door de woorden « l'article 111, alinéa 2 »;

9° in titel III, artikel 114, worden de woorden « du jour où le navire a fait voile » vervangen door de woorden « du jour du départ du navire »;

10° in titel III, wordt artikel 116 vervangen door de volgende bepaling : « Les marchandises chargées sont affectées à l'exécution des conventions des parties »;

11° in titel III, artikel 118, worden de woorden « d'un plus grand port » vervangen door de woorden « d'une plus grande capacité de chargement »;

12° in titel III, artikel 140, tweede lid, worden de woorden « les certificats de visite au départ » vervangen door de woorden « le certificat de navigabilité »;

13° in titel III, artikelen 163 en 164, wordt het woord « experts » vervangen door het woord « dispatcheurs »;

14° in titel V, artikel 185, wordt het tweede lid vervangen door de volgende bepaling : « L'endossement est soumis aux règles prévues par les lois relatives à la lettre de change et au billet à ordre »;

15° in titel VI, wordt artikel 228 vervangen door de volgende bepaling : « Dans le cas de réassurance, les réassurés doivent dénoncer le délaissement au réassureur dans les délais ci-après :

D'un mois pour celles qui étaient payables en Angleterre et dans les Etats limitrophes de la Belgique;

De deux mois pour celles qui étaient payables dans les autres Etats, soit de l'Europe, soit du littoral africain et asiatique de la Méditerranée et du littoral asiatique de la mer Noire;

De cinq mois pour celles qui étaient payables hors d'Europe, en deçà des détroits de Malacca et de la Sonde et en deçà du cap Horn;

De huit mois pour celles qui étaient payables au delà de ces détroits et au delà du cap Horn.

Ce délai commence à courir du jour de la notification du délaissement fait par les assurés primitifs.

16° in titel VI, artikel 241, worden de woorden « de ceux des matelots pour leur loyer et leur rapatriement » vervangen door de woorden « des droits des marins à la rémunération et au rapatriement »;

17° het opschrift van titel X wordt vervangen door het volgende opschrift : « Titre X. Des bateaux d'intérieur »;

18° in titel X, artikel 271, wordt het woord « les eaux territoriales » respectievelijk vervangen door de woorden « bateaux d'intérieur » en « les voies d'eau intérieures »;

19° in titel X, artikel 272bis, § 3, wordt het woord « bateaux » vervangen door « bateaux d'intérieur »;

20° in titel X, artikel 274, wordt het vierde lid gewijzigd als volgt : « Les articles 89 et 90 du présent

sont livre sont applicables au connaissance prévu par l'article 9 de la loi du 5 mai 1936 sur l'affrètement fluvial »;

21° dans le titre X, à l'article 276, les mots « Les loyers de l'équipage » sont remplacés par les mots « La rémunération de l'équipage »;

22° dans le titre X, à l'article 278, le mot « bateaux » est remplacé par les mots « bateaux d'intérieur ».

§ 3. Les modifications suivantes sont apportées au texte français du Livre III du même Code :

1° à l'article 440, les mots « les gérants » sont remplacés par les mots « les administrateurs »;

2° à l'article 441, 2°, modifié par la loi du 17 juillet 1975, les mots « la loi relative » sont remplacés par les mots « la loi du 17 juillet 1975 relative »;

3° à l'article 445, alinéa 4, les mots « ou judiciaire » sont supprimés;

4° à l'article 470, alinéa 3, les mots « ou en commandite » sont remplacés par les mots « ou en commandite simple »;

5° à l'article 496, alinéa 2, les mots « par une circulaire recommandée » sont remplacés par les mots « par une circulaire recommandée à la poste »;

6° à l'article 500, alinéa 4, les mots « par lettre chargée à la poste » sont remplacés par les mots « par lettre recommandée à la poste »;

7° à l'article 509, alinéa 3, les mots « par cinq myriamètres » sont remplacés par les mots « par cinquante kilomètres »;

8° à l'article 512, alinéa 1er, les mots « Sauf ce qui est statué à l'article 520 » sont supprimés;

9° à l'article 513, alinéa 1er, les mots « ou dispensés d'inscription » sont supprimés;

10° à l'article 518, alinéa 1er, les mots « en vertu du dernier paragraphe de l'article 487 » sont remplacés par les mots « en vertu de l'article 487, alinéa 3 »;

11° à l'article 533, alinéa 3, les mots « à l'article 519, § 3 » sont remplacés par les mots « à l'article 519, alinéa 3 »;

12° à l'article 535, alinéa 2, les mots « demeurera affranchi de la contrainte par corps à l'égard des créanciers de sa faillite, et » et « sauf les exceptions prononcées par les lois spéciales » sont supprimés; à l'alinéa 3, les mots « tant contre sa personne que sur ses biens » sont supprimés;

13° à l'article 536, alinéa 1er, les mots « contre la personne et les biens du failli » sont supprimés;

14° à l'article 545, les mots « de la loi concernant la protection de la rémunération des travailleurs » sont remplacés par les mots « de la loi du 12 avril 1965 concernant la protection de la rémunération des travailleurs »;

15° à l'article 546, alinéa 1er, les mots « par le n° 4 de l'article 2102 du Code civil » sont remplacés par

livre sont applicables au connaissance prévu par l'article 9 de la loi du 5 mai 1936 sur l'affrètement fluvial ».

21° in titel X, artikel 276, worden de woorden « Les loyers de l'équipage » vervangen door de woorden « La rémunération de l'équipage »;

22° in titel X, artikel 278, wordt het woord « bateaux » vervangen door de woorden « bateaux d'intérieur ».

§ 3. In de Franse tekst van Boek III van hetzelfde Wetboek, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in artikel 440 worden de woorden « les gérants » vervangen door de woorden « les administrateurs »;

2° in artikel 441, 2°, gewijzigd bij de wet van 17 juli 1975, worden de woorden « la loi relative » vervangen door de woorden « la loi du 17 juillet 1975 relative »;

3° in artikel 445, vierde lid, worden de woorden « ou judiciaire » geschrapt;

4° in artikel 470, derde lid, worden de woorden « ou en commandite » vervangen door de woorden « ou en commandite simple »;

5° in artikel 496, tweede lid, worden de woorden « par une circulaire recommandée » vervangen door de woorden « par une circulaire recommandée à la poste »;

6° in artikel 500, vierde lid, worden de woorden « par lettre chargée à la poste » vervangen door de woorden « par lettre recommandée à la poste »;

7° in artikel 509, derde lid, worden de woorden « par cinq myriamètres » vervangen door de woorden « par cinquante kilomètres »;

8° in artikel 512, eerste lid, worden de woorden « Sauf ce qui est statué à l'article 520 » geschrapt;

9° in artikel 513, eerste lid, worden de woorden « ou dispensés d'inscription » geschrapt;

10° in artikel 518, eerste lid, worden de woorden « en vertu du dernier paragraphe de l'article 487 » vervangen door de woorden « en vertu de l'article 487, alinéa 3 »;

11° in artikel 533, derde lid, worden de woorden « à l'article 519, § 3 » vervangen door de woorden « à l'article 519, alinéa 3 »;

12° in artikel 535, tweede lid, worden de woorden « demeurera affranchi de la contrainte par corps à l'égard des créanciers de sa faillite, et » en « sauf les exceptions prononcées par les lois spéciales » geschrapt; in het derde lid, worden de woorden « tant contre sa personne, que sur ses biens » geschrapt;

13° in artikel 536, eerste lid, worden de woorden « contre la personne et les biens du failli » geschrapt;

14° in artikel 545 worden de woorden « de la loi concernant la protection de la rémunération des travailleurs » vervangen door de woorden « de la loi du 12 avril 1965 concernant la protection de la rémunération des travailleurs »;

15° in artikel 546, eerste lid, worden de woorden « par le n° 4 de l'article 2102 du Code civil » vervan-

les mots « par l'article 20, 5°, de la loi du 16 décembre 1851 »;

16° à l'article 561, alinéa 2, les mots « circulaires chargées à la poste » sont remplacés par les mots « lettres recommandées à la poste »;

17° à l'article 571, les mots « le prix convenu entre lui et le failli » sont remplacés par les mots « le prix convenu entre le vendeur et le failli »;

18° à l'article 574, 3°, les mots « à l'article 69 » sont remplacés par les mots « à l'article 14 du livre Ier, titre II »;

19° à l'article 577, 1°, modifié par la loi du 17 juillet 1975, les mots « la loi relative » sont remplacés par les mots « la loi du 17 juillet 1975 relative »;

20° dans l'article 578, les mots « coauteurs ou » sont insérés entre les mots « déclarés » et « complices »; les mots « en l'article 60 » sont remplacés par les mots « dans les articles 66 et 67 »;

21° à l'article 585, alinéa 1er, les mots « sur papier libre et » sont supprimés;

22° à l'article 587, alinéa 3, les mots « papiers publics » sont remplacés par le mot « journaux »;

23° à l'article 593, alinéa 2, les mots « déterminées au paragraphe précédent » sont remplacés par les mots « déterminées à l'alinéa 1er »;

24° à l'article 594, alinéa 3, les mots « elle devra être signée par un avoué près de cette cour » sont supprimés;

25° à l'article 604, alinéa 1er, les mots « la personne ou » et « La contrainte par corps ou » sont supprimés;

26° à l'article 610, les mots « sans qu'il soit nécessaire de les faire revêtir préalablement de la formalité du timbre ou de l'enregistrement » sont supprimés.

Art. 3

Les modifications suivantes sont apportées au texte français des lois sur le concordat judiciaire coordonnées le 25 septembre 1946 :

1° à l'article 4, les mots « le référendaire ou » sont supprimés;

2° à l'article 5, les mots « du référendaire ou » sont supprimés;

3° à l'article 27, l'alinéa 4 est abrogé; à l'alinéa 5 les mots « en outre » sont supprimés, et à l'alinéa 7 les mots « signifiée à l'avoué de l'appelant » sont remplacés par les mots « signifiée à l'appelant »;

4° à l'article 32, l'alinéa 4 est remplacé par la disposition suivante : « Les articles 44 à 50 de la loi du 14 juillet 1971 sur les pratiques du commerce ne sont pas applicables aux ventes précitées de biens mobiliers ».

gen door de woorden « par l'article 20, 5°, de la loi du 16 décembre 1851 »;

16° in artikel 561, tweede lid worden de woorden « circulaires chargées à la poste » vervangen door de woorden « lettres recommandées à la poste »;

17° in artikel 571 worden de woorden « le prix convenu entre lui et le failli » vervangen door de woorden « le prix convenu entre le vendeur et le failli »;

18° in artikel 574, 3°, worden de woorden « à l'article 69 » vervangen door de woorden « à l'article 14 du livre Ier, titre II »;

19° in artikel 577, 1°, gewijzigd bij de wet van 17 juli 1975, worden de woorden « la loi relative » vervangen door de woorden « la loi du 17 juillet 1975 relative »;

20° in artikel 578 worden tussen de woorden « déclarés » en « complices » de woorden « coauteurs ou » ingevoegd; de woorden « en l'article 60 » worden vervangen door de woorden « dans les articles 66 et 67 »;

21° in artikel 585, eerste lid, worden de woorden « sur papier libre et » geschrapt;

22° in artikel 587, derde lid, worden de woorden « papiers publics » vervangen door het woord « journaux »;

23° in artikel 593, tweede lid, worden de woorden « déterminées au paragraphe précédent » vervangen door de woorden « déterminées à l'alinéa 1er »;

24° in artikel 594, derde lid, worden de woorden « elle devra être signée par un avoué près de cette cour » geschrapt;

25° in artikel 604, eerste lid, worden de woorden « la personne ou » en « La contrainte par corps ou » geschrapt;

26° in artikel 610 worden de woorden « sans qu'il soit nécessaire de les faire revêtir préalablement de la formalité du timbre ou de l'enregistrement » geschrapt;

Art. 3

In de Franse tekst van de wetten op het gerechtelijk akkoord, gecoördineerd op 25 september 1946, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in artikel 4 worden de woorden « le référendaire ou » geschrapt;

2° in artikel 5 worden de woorden « du référendaire ou » geschrapt;

3° in artikel 27 wordt het vierde lid opgeheven; in het vijfde lid worden de woorden « en outre » geschrapt en in het zevende lid worden de woorden « signifiée à l'avoué de l'appelant » vervangen door de woorden « signifiée à l'appelant »;

4° in artikel 32 wordt het vierde lid vervangen door de volgende bepaling : « Les articles 44 à 50 de la loi du 14 juillet 1971 sur les pratiques du commerce ne sont pas applicables aux ventes précitées de biens mobiliers ».

Art. 4

Les modifications suivantes sont apportées au texte français de la loi du 5 juin 1928 portant révision du code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime :

1° à l'article 4, le dernier alinéa est remplacé par les dispositions suivantes :

« Les expressions « à l'étranger » et « ports étrangers » désignent tout endroit situé hors du Royaume.

Les expressions « Royaume » et « eaux ou ports du royaume » désignent la Belgique et les eaux ou ports belges »;

2° à l'article 30, les mots « de la métropole ou de la colonie » sont supprimés;

3° à l'article 48, alinéa 1er, les mots « dans la colonie, sans en aviser le commissaire maritime ou » sont supprimés;

4° à l'article 51, les mots « des peines édictées par l'article 7 de la loi du 4 août 1890 » sont remplacés par les mots « des peines prévues à l'article 16 et à l'article 17, § 2, de la loi du 24 janvier 1977 relative à la protection de la santé des consommateurs en ce qui concerne les denrées alimentaires et les autres produits »;

5° à l'article 71, 2°, les mots « Aux commissaires maritimes des ports du Congo et » sont supprimés;

6° à l'article 72, alinéa 1er, 2°, les mots « dans un port de la colonie ou » et les mots « au commissaire maritime colonial ou » sont supprimés;

7° à l'alinéa 1er, 3°, du même article, les mots « ou éventuellement au commissaire maritime colonial » sont supprimés;

8° à l'alinéa 2 du même article, les mots « les commissaires maritimes des ports de la colonie ou » sont supprimés;

9° à l'article 74, l'alinéa 4 est abrogé;

10° à l'article 75, les mots « ou aux tribunaux de la colonie » sont supprimés et les mots « l'article 198 » sont remplacés par les mots « l'article 193 »;

11° à l'article 78, alinéa 1er, les mots « ou de la colonie » et « ou au commissaire maritime de la colonie » sont supprimés;

12° à l'alinéa 2 du même article, les mots « ou, si le coupable est un indigène du Congo, et s'il y a possibilité, dans un port de la colonie. Le procureur du roi de la colonie, après avoir, au besoin, complété l'instruction, fera, s'il le juge nécessaire, arrêter le prévenu et, suivant le cas, le fera poursuivre devant les tribunaux de la colonie ou le renverra dans un port de la métropole » sont supprimés;

13° à l'article 80, les mots « dans un port de la colonie ou » et « du commissaire maritime colonial ou » sont supprimés;

14° à l'article 81, alinéas 1er et 2, les mots « du Royaume et de la colonie » et « du Royaume ou de la colonie » sont supprimés;

Art. 4

In de Franse tekst van de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de koopvaardij en zeevisserij worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in artikel 4 wordt het laatste lid vervangen door de volgende bepalingen :

« Les expressions « à l'étranger » et « ports étrangers » désignent tout endroit situé hors du Royaume.

Les expressions « Royaume » et « eaux ou ports du royaume » désignent la Belgique et les eaux ou ports belges »;

2° in artikel 30 worden de woorden « de la métropole ou de la colonie » geschrapt;

3° in artikel 48, eerste lid, worden de woorden « dans la colonie, sans en aviser le commissaire maritime ou » geschrapt;

4° in artikel 51 worden de woorden « des peines édictées par l'article 7 de la loi du 4 août 1890 » vervangen door de woorden « des peines prévues à l'article 16 et à l'article 17, § 2, de la loi du 24 janvier 1977 relative à la protection de la santé des consommateurs en ce qui concerne les denrées alimentaires et les autres produits »;

5° in artikel 71, 2°, worden de woorden « Aux commissaires maritimes des ports du Congo et » geschrapt;

6° in artikel 72, eerste lid, 2°, worden de woorden « dans un port de la colonie ou » en de woorden « au commissaire maritime colonial ou » geschrapt;

7° in hetzelfde artikel, eerste lid, 3°, worden de woorden « ou éventuellement au commissaire maritime colonial » geschrapt;

8° in hetzelfde artikel, tweede lid, worden de woorden « les commissaires maritimes des ports de la colonie ou » geschrapt;

9° in artikel 74 wordt het vierde lid opgeheven;

10° in artikel 75 worden de woorden « ou aux tribunaux de la colonie » geschrapt en de woorden « l'article 198 » vervangen door de woorden « l'article 193 »;

11° in artikel 78, eerste lid, worden de woorden « ou de la colonie » en « ou au commissaire maritime de la colonie » geschrapt;

12° in hetzelfde artikel, tweede lid, worden de woorden « ou, si le coupable est un indigène du Congo, et s'il y a possibilité, dans un port de la colonie. Le procureur du roi de la colonie, après avoir, au besoin, complété l'instruction, fera, s'il le juge nécessaire, arrêter le prévenu et, suivant le cas, le fera poursuivre devant les tribunaux de la colonie ou le renverra dans un port de la métropole. » geschrapt;

13° in artikel 80 worden de woorden « dans un port de la colonie ou » en « du commissaire maritime colonial ou » geschrapt;

14° in artikel 81, eerste en tweede lid, worden de woorden « du Royaume et de la colonie » en « du Royaume ou de la colonie » geschrapt;

15° l'alinéa 3 du même article est abrogé;

16° à l'alinéa 4 du même article, les mots « par le commissaire maritime de la colonie ou » sont supprimés;

17° à l'article 82, les mots « du Royaume et de la colonie » et « Les commissaires maritimes de la colonie et » sont supprimés;

18° à l'article 85, alinéa 2, modifié par la loi du 7 avril 1953, les mots « au Fonds de secours et de prévoyance de la Caisse commune de la pêche maritime » sont remplacés par les mots « au Fonds des accidents du travail »;

19° à l'article 86, les mots « au conseil de prud'hommes » sont remplacés par les mots « au tribunal du travail ».

Donné à Bruxelles, le 8 juillet 1991.

BAUDOUIN

PAR LE ROI :

Le Ministre de la Justice,

M. WATHELET

15° in hetzelfde artikel wordt het derde lid opgeheven;

16° in hetzelfde artikel, vierde lid, worden de woorden « par le commissaire maritime de la colonie ou » geschrapt;

17° in artikel 82 worden de woorden « du Royaume et de la colonie » en « Les commissaires maritimes de la colonie et » geschrapt;

18° in artikel 85, tweede lid, gewijzigd bij de wet van 7 april 1953, worden de woorden « au Fonds de secours et de prévoyance de la Caisse commune de la pêche maritime » vervangen door de woorden « au Fonds des accidents du travail »;

19° in artikel 86 worden de woorden « au conseil de prud'hommes » vervangen door de woorden « au tribunal du travail ».

Gegeven te Brussel, 8 juli 1991.

BOUDEWIJN

VAN KONINGSWEGE :

De Minister van Justitie,

M. WATHELET